

მიტროპოლიტი ანანია ჯაფარიძე

**საქართველოს
წმიდა მეფეები**

თბილისი
2012

„ქართლის ცხოვრებისა“ და „მოქცევაი ქართლისაის“ თანახმად, საქართველოს მეფე ფარნავაზმა ქრისტე-შობამდე დაახლოებით 330 წელს შექმნა ქართველი ერის პირველი ერთიანი სახელმწიფო გადაშლილი შავი ზღვიდან ვიდრე სომხეთ-ალბანეთამდე.

ფარნავაზიან მეფეთა ამ სახელმწიფოს „ქართლის სამეფო“ ერქვა, ქართლი კი, იმჟამად ეწოდებოდა არა პატარა ქვეყანას სურამის ქედისაგან თბილისამდე, არამედ ვრცელ სახელმწიფოს მდ. ეგრისწყლიდან (მდ. კლისურიდან) ვიდრე შამახამდე.

წყაროს ცნობით, ბაგრატიონები – ფარნავაზიანთა შთამომავლები ყოფილან მამის მხრიდან, დედის მხრიდან კი – დავით წინასწარმეტყველისა. ისინი საქართველოს სამეფოს არაბობის მძიმე ხანაში ჩაუდგნენ სათავეში და XIX ს-მდე მართავდნენ საქართველოს.

ფარნავაზიან და ბაგრატიონ ხელმწიფეთა შორის მრავალი იყო კეთილმსახური მეფე, ეკლესიის მიერ წმიდანებად შერაცხილნი. მათი და ასევე, სხვა წმიდა მთავარ-დიდებულთა ღვაწლს წარმოაჩენს მიტროპოლიტ ანანია ჯაფარიძის წიგნი „საქართველოს წმიდა მეფეები“.

ამ წიგნის მრავალი სტატია დაბეჭდილი იყო მიტროპოლიტ ანანიას მონოგრაფიებში – „საქართველოს სამოციქულო ეკლესიის ისტორია“, „საქართველოს ეკლესიის კანონების კრებული“, „დედა ეკლესია“ და სხვა. ამჟამად, იბეჭდება ერთიანი წიგნის სახით.

სამეცნიერო რედაქტორი პროფესორი ი. გორგიძე

შესავალი

ისტორიული ბიზანტიის ზოგიერთი ეკლესიის ფრესკაზე გამოსახულია წარმართობის ეპოქის დიდი მოაზროვნეები – პლატონი, არისტოტელე და სხვანი, რადგან „სულიწმიდა ქრის, იქ, სადაც მას სურს“, ამიტომაც მიიჩნეოდა, რომ თვით წარმართობის დროსაც კი ზოგიერთი ადამიანის აზროვნება ემსგავსებოდა ქრისტიანულს, რითაც მათ მთელ მსოფლიოს დიდი სამსახური გაუწიეს.

მსგავსადვე, მართალია, წმიდა მეფე ფარნავაზი, რევ მართალი თუ ადერკი წარმართობის ჟამს მოღვაწეობდნენ, მაგრამ მათ ქრისტიანობას დიდი სამსახური გაუწიეს, მაგალითად ის „მწიგნობრობა“, რომელიც განავრცო მეფე ფარნავაზმა, საქართველოში გადაიქცა საფუძვლად სახარების გავრცელებისა: ქართული წმიდა წერილი იწერებოდა იმ „ხუცური“ და „ასომთავრული“ ანბანით, რომელიც ჩვენი წმიდა მამების ცნობით ფარნავაზის ნაღვაწია. მსგავსადვე, ქრისტიანულ ჰუმანიზმს ეყრდნობოდა მეფე რევ მართლის სახელმწიფო რეფორმები, ხოლო მეფე ადერკიმ თავისი ხელი შეახო ჩვენი მაცხოვრის წმიდა კვართს, ამით კი საქართველოს სამეფო დინასტიამ დიდი მადლი შეიძინა, რითაც კურთხეული იყო მათი ორიათასწლოვანი მმართველობა.

გაქრისტიანების შემდგომ, როგორც მოსალოდნელი იყო, შეიცვალა და შეივსო ზნეობა ყოველი ქართველისა. ახალმა ეროვნულმა სარწმუნოებამ გარდაქმნა ეროვნული თვალთახედვა, შეიცვალა წარმოდგენები, წეს-ჩვეულებანი და მიდრეკილებანი. მით უფრო, რომ ქართველობა ქრისტეს ერთგული იყო არა ასი და ორასი წლის, არამედ ორი ათასი წლის მანძილზე და ასეთად რჩება ამჟამადაც.

წარმართობის დროს ქართველთა ხასიათი, ქცევები და ჩვეულებანი სხვაგვარი ყოფილა, უფრო ჰეროიკული და გმირული – ამ სიტყვების სწორედ იმდროინდელი, ძველებური გაგებით.

„გმირებს“ ქართველთა წინაპრები თავიანთ მამა-პაპებს და მათ მშობლებს უწოდებდნენ, რომელთაც წარმოშობით ნოეს ძეს იაფეტს უკავშირებდნენ, იაფეტის ძმისწული თარში მამა ყოფილა თარგამოსისა. ქართველთა წინაპრები თარგამოსის შთამომავლები იყვნენ, სწორედ თარგამოსს უწოდებდნენ „გმირს“. ის ბაბილონის გოდოლის დაქცევის შემდეგ წამოსულა შუამდინარეთიდან და დამკვიდრებულა კასპიისა და შავი ზღვის შუა, არარატისა და კავკასიის მთებს შორის. მას რვა შვილი ჰყოლია – „გმირნი ძლიერნი და სახელოვანნი“. ეს ამბავი მომხდარა ქრისტეშობამდე რამდენიმე ათასი წლით ადრე.

თარგამოსის ძეთაგან პირველი, თანახმად მატეანისა, „უმეტეს გმირი იყო ყოველთასა, რამეთუ ეგევითარი არასოდეს ყოფილიყო არცა წყლის-რღვნის წინათ და არცა შემდგომად ტანითა, ძალითა სიმბნითა“ (ქ.ც. I, გვ. 4). მასში უნდა იგულისხმებოდეს ძველი ურარტუელნი – ხურტები, რომელთა ქვეყანასაც „ხურლას უდნეს“ უწოდებდნენ, ხოლო თარგამოსის სხვა ძეების სახელებში ჟღერს ქართველთა და კავკასიელ ტომთა სახელები (ზოგი მათგანი მთავრდება ბერძნული ბოლოსართით – „ოს“, რომელიც, ჩანს, შემდეგ დაურთეს). ესენია: „ქართლოს, ბარდოს, მოვაკან, ლეკ, ჰეროს, კავკას, ეგროს“.

რვა გმირი, განუდგა ცნობილ, სახელოვან, დედამიწაზე პირველ გმირს – ნებროთს, რომლის შესახებაც დაბადებაში ნათქვამია – „ქუმმა შვა ნებროთი, ამან დაიწყო ძალის გამოჩენა ქვეყანაზე. ძლიერი მონადირე იყო იგი უფლის წინაშე, ამიტომაც თქმულა, ნებროთივით ბუმბერაზი არისო უფლის წინაშე, მისი სამეფოს რჩეული ქალაქები იყო ბაბილონი, ერექი, აქადი, და ქალნე, შინაყარის ქვეყანაში. ამ ქვეყნიდან გამოვიდა აშური და ააშენა ნინევე, რეხობოთ-ქალაქი, ქალახი“ (დაბ. 10. 8-11).

თარგამოსიანთა განდგომის გაგებისთანავე ნებროთი თავის ძალებით გაემართა კავკასიისაკენ.

აქ ნებროთს „ჭურვილს რკინითა და რვალითა ტერფიდან ვიდრე თხემამდე“ ვერ უშველა ჯავშანმა, შემოგებებული რვა გმირთაგან უძლიერესმა „სტყორცნა ისარი და ჰკრა მკერდსა ნებროთისასა, ფიცარსა ზედა რვალისას. და განვლო ზურგით“ (ქ.ც. I, გვ. 7).

მამათა გმირულ სულსა და საგმირო საქმეებს კარგად აღწერს „ქართლის ცხოვრება“.

ასევე აღწერენ ჩვენი მემკვიდრეები გმირთა შთამომავალ ქართველ მეფეთა გარეგნობასა და ხასიათს: – „ტანითა სრული, შვენიერი, ძლიერი, მხნე და ქველი“. აი, როგორ ებრძვის უცხო შემოჭრილ ტომს მეფე მირვანი – „წარუძღვა წინა ქვეითთა, ზურგით შემოადგინნა მხედარნი და მოვიდა კართა მათ შინა, ვითარცა ჯიქი სიფიცხითა, ვითარცა ვეფხი სიმხნითა, ვითარცა ლომი ზახილითა. იქმნა მათ შორის ბრძოლა ძლიერი, ხოლო მირვანს ვერ ჰკვეთდა მახვილი დურძუკთა, ვითარცა კლდესა სიძსა და დგა უძრავად, ვითარცა კოშკი მტკიცე და გაგრძელდა მათ შორის ბრძოლა და მოსწყდა ორგნითვე ურიცხვი, ხოლო იძლივნეს დურძუკნი და ივლტოდეს. მიუდგეს უკან ქართველნი, მოსრეს და ტყვე ქმნეს და შევიდა მირვან დურძუკეთს... და შეაბნა კარნი ქვითკირითა და უწოდა სახელად დარუბალ და დაჯდა მირვან მცხეთასა მეფობდა ნებიერად და უშიშად. იყო კაცი მიმნიჭებული კეთილისა უხვად და შეიყვარეს იგი ყოველთა მკვიდრთა ქართლისათა“ (ქ.ც. გვ. 28).

ადერკი, რომლის საქართველოში მეფობის დროსაც ბეთლემს ურიასტანისასა იშვა ჩვენი მაცხოვარი იესო ქრისტე, ასე ებრძოდა მეტოქეს ტახტისათვის – „ალიზახნეს ორთავე ხმითა სასტიკითა და მიეტევენეს ურთიერთას და იწყეს ორთავე გვემად ოროლისა და ვერა ჰკვეთეს საჭურველსა ერთმანეთისასა და ბრძოლისა სიგრძესა შინა განუტყდა ოროლები. აღმოიღეს ჩუგლუგები და იწყეს ბრძოლად ჩუგლუგებითა ოდეს უხეთქიან ჩუგლუგი იგი საჭურველსა ზედა მათსა, ჰგვანდის ხმა იგი ხმასა მას უროს მჭედლისასა, რომელი ეცემის გრდემლსა და ხმა ზახილისა მათისა მსგავს იყო ქუხილისა. მაშინ ვერ სძლეს ურთიერთას, დაშვრეს და უკუაგდეს იმიერ და ამიერ. შედამდა დღე იგი და განისვენეს ორთავე და დილეულ კვალად გამოვიდეს აილეს მშვილდები და იწყეს რბევად და სვრად ერთმანეთისა, ჰკრა ადერკი მკერდსა არშაკისასა და ველარა უფარა სიმაგრემან საჭურველისამან. განვარდა ზურგით და ჩამოვარდა არშაკ ცხენისგან“ (ქ.ც. I, გვ. 34).

ასე ხედავდნენ საგმირო საქმეებს ქრისტიანობამდელი ქართველები. ქრისტიანობის მიღების შემდეგ კი მათი შეხედულება შეიცვალა. სულიერი გამარჯვება და არა ხორციელი, აი, რა მიიჩნევა ახლა გმირობად.

წარმართი გმირი ამირანი იქამდე უძლეველი და დაუმარცხებელი, ხალხური თქმულებით, მარცხდება ქრისტეს მიერ. გმირია ამირანის მამა. დედაც წარმართულ ღვთაებად ითვლება. ძმობილები ბადრი და უსუპი – ძლიერი გმირები, ზემთაბუნებრივი თვისებების მქონენი არიან. „უსუპს ბეჭებ-შუა მზის მსგავსი ნიშანი აქვს და ბადრს მთვარის მსგავსი“. ამირანიც „ღვთაებრივი“ თვისებებითაა დაჯილდოებული; ოქროს კბილი და საცრისოდენა თვალები აქვს. ხასიათით კი „შავსა ღრუბელსა საავდროდ გამზადებულსა“ ჰგავს. უკვდავი არსებაა – სიკვდილი კიდევ რომ ინდომოს, არ შეუძლია. ამირანს ღონეც გმირული აქვს. სიჩქარე გაქანებული ხისა აქვს, სიმარდე ზვავისა, ღონე თორმეტ უღელსა ხარ-კამეჩისა, მიწას უმძიმს მისი ტარება, დევებს ადვილად ხოცავს, მზის მყლაპველ და ცეცხლის მფრქვეველ გველეშაპს ამარცხებს. ძალლიც არაჩვეულებრივი ჰყავს – ორბის ლეკვი, ფრთოსანი, „მას ბეჭებზე ორბის ფრთები აქვს“

ამირანი იტაცებს ქალს ყამარს. ივანე ჯავახიშვილის მიერ ელამიტურ „ღვთაება“ ლაგამარად ანუ აფროდიტად მიჩნეულს (ქართ. ერის ისტ. I, გვ. 194, 1979), ამ ქალს დედ-მამა ცაში ჰყოლოდა. მამა ამინდის შემცვლელი და წვიმის მომყვანია, როცა ამირანი შეება, მის მუზარადს ცეცხლის ნაპერწკლები სცვიოდა. მისი სულის შებერვით კი ამირანი „ჩოქზე დაეცა“. მამის ჯარის ადგილიდან დაძვრისას – ცა მოიღრუბლა, წამოწინწკლა, შემდეგ კი კოკისპირული წვიმა წამოვიდა. ღრუბელი ჯარის ჩრდილია. ამირანის მასთან ბრძოლა მოგვაგონებს თარგამოსიანებისა და ნებროთიანების შებრძოლებას –

– „იქმნა მათ შორის ბრძოლა სასტიკი –
რომელი ემსგავსა სასტიკებასა ჰაერისასა,
რამეთუ მტვერი ფერხისა მათისა –
ვითარცა ღრუბელი სქელი,
ხმა პირისა მათისა –
ვითარცა ხმა ქუხილისა
სიმძლავრე ისრისა მათისა –
ვითარცა ტეხა მენისა
ტყორცნა ქვისა მათისა –
ვითარცა სეტყვა ხშირი
და დათხევა სისხლისა მათისა
ვითარცა წვიმისა ღვარი“

ამირანი არაჩვეულებრივი გმირია ძველ ქართველთა წარმოდგენით. იმდენად არაჩვეულებრივი, რომ გაბედა და თვით ღმერთს შეებრძოლა. ხალხური ფანტაზიით და სარწმუნოებრივ-სიმბოლური განხ-ატებით, ამირანი თავის ნათლიას – იესო ქრისტეს გაუკადნიერდა და ღმერთი „საჭიდაოდ“ გამოიწვია, რომ გამოეცადა, ვინ უფრო ღონიერი იყო“ (ამ სახით წარმართული ქართული თეოლოგია ევჯიბრება ახალს, ქრისტიანულს). ავსულებთან და დევებთან უძლეველი, თავისთავად კეთილშობილი და კაცთ-მოყვარე გმირი, ღვთის მიმართ გაამაყებული, დაისაჯა. ხალხური თქმულებით, იესო ქრისტემ ის მია-ჯაჭვა კავკასიონის მწვერვალზე.

უნდა ჩავთვალოთ, რომ ღმერთთან მებრძოლი ამირანის დამარცხება არის სიმბოლური სახე გმირ-ულ-წარმართული ეპოქის დასრულებისა და დაწყება ახალი სულიერი ეპოქისა, ქრისტიანობისა, ანუ სულის ზეიმისა ხორცზე. დათრგუნვა ხორცის და აყვავება სულის – აი, რა მოეთხოვება ახალი სარწმუ-ნოების მიმდევრებს. ქრისტეს მიერ ამირანის მიჯაჭვა სიმბოლური სახეა ასევე იმისა, რომ ეროვნული თვალთახედვა შეიცვალა, ახლა წარსული სხვაგვარად ანალიზდება, მომავალი სხვაგვარად განიჭვრიტება. გმირობა ახლა სულიერებაა, სულიერი ეპოქის ერთ-ერთი მთავარი საკითხია რკვევა იმისა, თუ რა არის სიცოცხლე, ცხოვრება, რა არის სიკვდილი, შეიძლება თუ არა სიკვდილის დამარცხება, სიცოცხლის გამარადიულება. სამაგალითოა ერთი ამბავი: წარმართ უფლისწულს – იოდასაფს – უმაღავენ, რომ არსებობს ავადმყოფობა, სიბერე, სიკვდილი, მაგრამ ის ახერხებს გამოვიდეს მის ირგვლივ ხელოვნურად შექმნილ ილუზიურ სამყოფლიდან და პირისპირ შეხვდეს ცხოვრებას. თავის სიცოცხლეში პირველად ნახავს ავადმყოფს, მიხრწნილ მოხუცს. იკითხავს მის შესახებ რა მოელის ამ კაცსო?“ – უპასუხეს – სიკვდილიო. „და რაი არს სიკვდილი?“ კითხულობს გაოცებით. „განქარდების სახსენებელი ამისი ქვეყ-ნით“. იოდასაფი როცა შეიტყობს, რომ იგივე სიკვდილი ელის ყოველ ადამიანს და თვით მასაც, შეძრ-წუნდება, აუღუღდება გული. ურვა-ტირილით კითხულობს, არის თუ არა სადმე ქვეყანა, სადაც ადამი-ანები არ კვდებიან. უფლისწულის უსასოობით შეწუხებული აღმზრდელები ტირილითვე პასუხობენ – „არ არის ცაჲსა ქვეშე ეგევითარი ქვეყანა, ჰოი ძეო მეფისაო, რომელთა შინა განერენ კაცნი საღმობათ-აგან და სიკვდილისაგან“ (ძველი ქართ. ლიტერატურის ქრესტომათია, ტ. I, 1946, გვ. 280).

ყოველ ადამიანს, მდიდარს თუ ღარიბს, გმირს თუ ჯაბანს, ერთნაირი ბოლო აქვს – სიკვდილი, გაქრობა. ამის გაგებით შეძრწუნებულ და დამწუხრებულ უფლისწულს ავტორი ადარებს თვალაუხვლელ ბრმას, ყრუს, უტყვის, უძღურსა და ნაკლულევანს. თუმცა კი, გარეგნულად ბრწყინვალეს, ხორციელად მშვენიერს, ახალგაზრდასა და ჯანსაღს. მის „განკურნებას“ ინებებს უდაბნოდან მოსული ქრისტიანი, გარეგნულად ღარიბი, ლატაკი და ხორციელად უძღური. მისი შემხედვარე უფლისწული ცდილობს უდაბნოში მცხოვრები ქრისტიანი მოღვაწეების დახმარებას. თხოვს წაილოს „საფასე“ – ფული, რათა ის შეეწიოს თავის უდაბნოელ ძმებს. მეუდაბნოე მიუგებს – „ვითარ მისცემ საფასესა მოყვასთა ჩემთა, რამეთუ უკანასკნელი მათი უმდიდრეს არს შენსა?“

– და როგორ არის შენს ძმათაგან უგლახაკესი ჩემზე მდიდარი, მაშინ, როცა თვითონვე ამბობ, რომ არაფრის მქონენი ხართ?

– იმას მოგახსენებთ, რომ თქვენში მდიდარი კიდევ ზრუნავს თავის ქონების გაზრდისათვის, ამის გამო მუდამ შფოთავს, ხან იქით ეცემა, ხან აქეთ, რათა კიდევ უფრო მეტი შეკრიბოს, ხოლო ჩემი ძმები არაფრისათვის არ ზრუნავენ – არც საჭმლისათვის, არც შესამოსელისათვის, რადგან მდელის ბალახისაგან ზომიერად იკვებებიან და მის გამო ადიდებენ ღმერთს. მათ დატოვებული აქვთ ქვეყნიური სიმდიდრე და სოფლის ამაოებანი, იხარებენ და იშვებენ სულით, რამეთუ მოელიან ცათა სასუფეველს.

იოდასაფი შეიტყობს, რომ არსებობს სული და არსებობს უკვდავება სულისა. მას აეხილება თვალი, დაინახავს, თუ სად და როგორ ეძებოს უკვდავება და მოიპოვოს იგი. ამის შემდეგ ეუბნება თავის მამას მეფეს – „დაინახე უმჯობესი და შეიტყე, რომ მოკვდავი ხარ და შენს ყოველ ამქვეყნიურ დიდებას სხვას დაუტოვებ, რადგანაც ყველა კვდება და მათი საცხოვრებელი, მონაგები სხვებისა ხდება, „ხოლო შემდგომად ჟამთა აღდგომად ვართ და მიეგების კაცად-კაცადსა საქმეთა მათთაებრ“ (იქვე, გვ. 296).

ერთხელ იხილავს ჩვენებით სამოთხის დიდებულებასა და სიმშვენიერეს, ანგელოზები მის შესახებ აუწყებენ „ეს არის წმიდათა განსასვენებელი“. იხილავს ასევე ჯოჯოხეთის საშინელებას და სატანჯველს და მის შესახებ შეიტყობს, რომ ის არის „მისაგებელი ცოდვილთა“. სწორედ ჯოჯოხეთის საშინელებით შეძრწუნებული ითმენს და მის საცდუნებლად მიყვანილი ქალის სიყვარულს არ პასუხობს, უფრო მეტი, ანთებს სანთელს, ცეცხლის ალს უშვერს თითს, ხორცი ეწვის, ის კი ამბობს – „თუ ამ მცირე ცეცხლს ვერ გავუძლებ, ჯოჯოხეთის საუკუნოვან დაუშრეტელ ცეცხლს როგორღა გავუძლებ, თუ ამ ქალთან ცოდვას არ გავერიდები?“.

დათრგუნვა ხორცისა, გალალება სულისა – საუკუნო სიცოცხლის მისაღებად – აი, ახალი სარწმუნოებრივი იდეალი. სწორედ ესაა ახლა გმირობა.

აღნიშნულ თემას ეხმაურება „მოთხრობა აბეკურაისი“, რომლის გმირი (უკვე არა ძველი, არამედ ახალი მნიშვნელობით) არის „ყვითელ პირითა, მძაფრითა მარხვითა, შრომითა და მღვიძარებითა“, რომელიც დედოფლის ხორციელ სიყვარულს უარყოფს, და ნაცვლად მიიღებს სატანჯველს, ის ამბობს: – „გვემა ჩემი – განსვენებაა სულისა ჩემისა, სატანჯველი ჩემი – საშვებელი სულისა ჩემისა“ (პ. ინგოროყვა, დასახ. ნაშ. გვ. 281). ის ითმენს თავისი სულის უკვდავებისათვის, სულის გადარჩენისათვის. ესაა ახალი გმირობა.

მსგავსი სულისკვეთება – მხნეობა ღვთის შეწევნით – საუკუნეთა მანძილზე გასდევდა ქართველობას, გრიგოლ ბაკურიანის ძე წერდა: „ქართველნი ვართ ნათესავით მხნენი და მხედრობით აღზრდილნი“ – და ამავე დროს – მისივე სიტყვით – „უმანკონი და გულ-მარტივნი“ (პეტრიწონის ქართული მონასტრის ტიპიკონი, ა. შანიძე, ტ. IX, გვ. 103). იმდენად, რომ „ჩვენი ნათესავის უმანკოებისა და გულ-მარტივობის“ გამო თვით დედა ღვთისმშობელი ეშველება ქართველებს შესაფერის მომენტში. მაგალითად, ქართველებს გარეკვას უპირებდნენ – საბერძნეთის ერთი მონასტრიდან, ამის გამო დედა ღვთისა ბრძანებს, ვინც ქართული ენით მეტყველ ადამიანებს არ შეიწყნარებს – ჩემი მტრები არიანო: „ანუ არა უწყია, ვითარმედ მრავალნი დამკუიდრებად არიან მთასა ამას მათისა ენის მეტყველნი და ცხოვრებად

არიან და რომელნი მათ არა შეიწყნარებენ, მტერ ჩემდა არიან“ (ცხოვრება ილარიონ ქართველისა, ქრესტომათია, 1946, გვ. 172).

ერთი საუკუნის შემდეგ, კვლავ დედა ღვთისა გამოეცხადა უცხოეთში მცხოვრებ მომაკვდავ პატარა ექვთიმე მთაწმინდელს, მოხედა მის სწეულებას და უთხრა – „აღსდევ, ნუ გეშინინ და ქართულად ხსნილად უბნობდი!“ (იქვე, გვ. 183). და ამის შემდეგ ქართული სიტყვა, მისგან ვითარც წყაროდ ამოდიოდა და „უწმინდეს ყოველთა ქართველთასა“, გაამდიდრა წიგნთაგან დიდად ნაკლოვანი ქართლის ქვეყანა სულიერი საუნჯით.

ქართული საზოგადოებისათვის, რომელსაც ქრისტიანობის მიღებამდე ასეული წლების მანძილზე გმირობის სხვაგვარი იდეალი ჰქონდა, მისი ტრადიციებითა და მემკვიდრეობით, არ უნდა ყოფილიყო ადვილი ახლის მიღება და გათავისება. ხდებოდა მათი ურთიერთშერწყმა.

ძველგმირულ ჰეროიკულისა და ახალი სულიერის შერწყმის კარგი მაგალითია წმიდა მეფე ვახტანგის ცხოვრების მომენტები. ის ამარცხებს ბუმბერაზ გოლიათ ბაყათარს, რომლის მშვილდის სიგრძე თორმეტი მტკაველია, ისარი კი ექვსი მტკაველი. მისი მოკვლის შემდეგ ის ამბობს – „არა ძალითა ჩემითა ვძლიე, არამედ დამბადებლისა ჩემისათა, რამეთუ ძალი ქრისტესი – ჩემთანა და ჯვარი მისი პატიოსანი საჭურველ ჩემდა“.

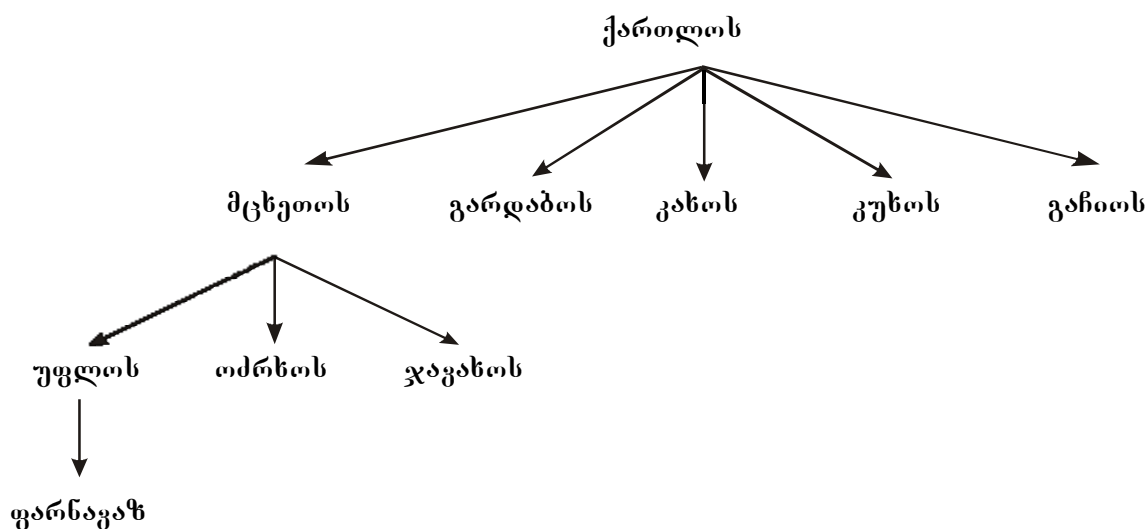
ფარნავაზ მეფე (ძვ.წ. IV-III სს.)

ფარნავაზ მეფე და ქუჯი ეპისტასი

საქართველოს პირველი ერთიანი სახელმწიფოს დამაარსებლის, ანბანის გამაგრცელებლის, ქართული მწიგნობრობის ფუძემდებლის, მეფე ფარნავაზის ცხოვრება აღწერილია ქართველთა უმთავრეს საისტორიო, ეროვნული სიწმინდის ხარისხამდე ამაღლებულ წიგნში, რომელსაც „ქართლის ცხოვრება“ ეწოდება. მიჩნეულია, რომ „ქართლის ცხოვრების“ შესავალი, თარგამოსიანთა გენეალოგია, თვით რედაქტორს შეუდგენია (კერძოდ, მას თავისი დროის მოთხოვნების შესაბამისად დაუწერია ძველ წყაროთა გამოყენებით „ამბავი რვათა ძმათა“, „გამოსვლა ხაზართა“, „შემოსვლა ალექსანდრესი“), ხოლო „ცხოვრება ფარნავაზისი“ – უკვე არსებული ძველი ქართული საისტორიო მოთხრობა, თავისი გემოვნებით გაუმართავს და ჩაურთავს წიგნში.

ქვეყნის გამაერთიანებელი პირველი მეფის მამის სახელი მემატეანისათვის უცნობია, სამაგიეროდ მისთვის ცნობილია სახელი მამის ძმისა. ამასთან დაკავშირებით პავლე ინგოროყვა წერს – „ლეონტი მროველი აქ, ჩანს, იმეორებს რომელიღაც ძველი საისტორიო წყაროს ცნობას“ (ტ. IV, გვ. 523).

მემატეანე ფარნავაზის ამბის გადმოცემისას წერს, რომ ფარნავაზი „იყო მამულად ქართლელი, ნათესავი უფლოსი, მცხეთოსის ძისა“ (ქართლის ცხოვრება, I, გვ. 20). მისი გენეალოგია, ცხადია, წყვეტილებით, ასეთია:

ფარნავაზამდე დიდი ხნით ადრე, ქართველთა ერთ მთავარ წინაპართაგანი – ქართლოსი, დასახლებულა მტკვრისა და არაგვის შესართავთან მდებარე არმაზის მთაზე. აქ აუშენებია სიმაგრეები (შემდგომში აქ არმაზის კერპი აღმართეს, იქამდე კი ამ მთის სახელი „ქართლი“ ყოფილა). ქართლოსს აუშენებია ორბის (შემდგომ სამშვილდედ წოდებული) და ხუნანის (ანუ მტუერის) ციხეები. უცოცხლია დიდხანს.

ქართლოსისა და თარგამოსის შთამომავალთ ერთმანეთში სიყვარულით უცხოვრიათ, შემდგომ კი აშლილან და დაკნინებულან. ამ მიზეზით მათ შორის აღარავინ ყოფილა უწარჩინებულესი და უსახელოვანესი. ადგილ-ადგილ თავადები (გამოჩენილი მეთაურები) ჩნდებოდნენ, მაგრამ მცხეთის თავადი ყველაზე წარჩინებულად ითვლებოდა სხვებთან შედარებით. მას მეფის, ან ერისთავის სახელი არ ეწოდებოდა, არამედ მამასახლისი. ის გამზავებული და მოსამართლე იყო ქართლოსიანთა შორის.

სწორედ ამ დროისათვის დაუეწიწიანათ ჭეშმარი-
იტი ღმერთი, რომელიც ქართველთა წინაპრებს
სწამდათ, დაუწყიათ მსახურება მზისა, მთვარისა
და სუთი ვარსკვლავისა, „მტკიცე და უფროსი საფი-
ცარი მათი იყო საფლავი ქართლოსისა“.

დიდი ხნის შემდგომ გამოჩენილა ალექსანდრე
მაკედონელი. იგი სხვა ქვეყანათა დაპყრობის
შემდგომ შემოსულა ქართლში, სადაც მას უხი-
ლავს მკვიდრნი ქვეყნისა; უნდა ითქვას, რომ აქ
მემატიანეს მიერ გადმოცემული ამბავი აშკარად
არეულია, ჩანს არა მარტო სხვადასხვა წყაროს,
არამედ სხვადასხვა კონცეფციის გავლენაც. მაგა-
ლითად, როგორც ვიცით, სხვა წყაროს, „მოქცევაი
ქართლისაის“ – კონცეფციის თანახმად, ქარ-
თველები სამხრეთის „არიან-ქართლის“ ქვეყნიდან
გადმოსახლებულან მაკედონელის დროს. მათ ამ
ქვეყანაში დახვედრიათ უცხო ერი, „ქართლის
ცხოვრების“ კონცეფციით კი ქართველობა ხალ-
ხად ყალიბდება საქართველოს მიწა-წყალზე, ე.ი.
არ გადმოსახლებულა. შემოაღნიშნული ამბის
გადმოცემის დროს, როგორც აღინიშნა, ეს ორი

კონცეფცია ერთმანეთშია არეული. მაგალითად, მაკედონელს ქართლში სვდება ქართველობა და... უცხო
ერი – ბუნთურქები და ყივჩაღები. აქ, ცხადია, აღებულია „მოქცევის“ ამბავი, რომელიც სათანადოდ
არაა შევჯერებული „ქართლის ცხოვრების“ კონცეფციასთან.

ქართლში შემოსვლის შემდგომ ალექსანდრე მაკედონელი შეებრძოლა და დაამარცხა ზოგიერთ კუთხ-
ეში მცხოვრები არაქართული ტომები – „მოსრნა ყოველნი იგი ნათესავნი აღრეულნი ქართლს მყოფნი
და უცხონი იგი ნათესავნი მოსრნა და დაატყვევნა და დედანი და ყრმანი უცებნი, თხუთმეტისა წლისა
უმცროსნი“ (ქ.ც. I, გვ. 18). არაქართველთა მოსაპოვის შემდეგ დარჩენილ ქართველ მოსახლეობას (ქართ-
ლოსიანებს) პატრიკად დაუტოვა მაკედონელი აზონი, იარედოსის ძე. მას ემორჩილებოდა 100000 რო-
მაელი ქვეითი.

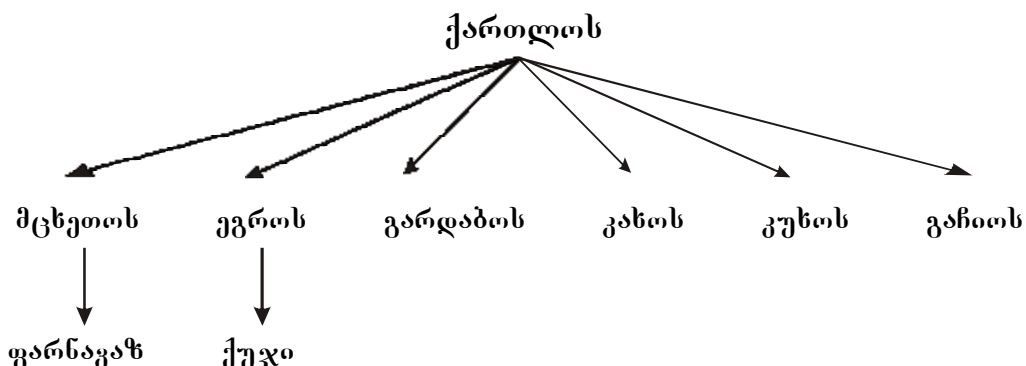
მათი სარწმუნოება, მემატიანეს გადმოცემით, ასეთი იყო: ებრძანა აზონს ალექსანდრეს მიერ ქართველთა
ქვეყანაში დანერგილიყო თაყვანისცემა მზისა, მთვარისა, სუთი ვარსკვლავისა, მსახურება უხილავი ღმერ-
თისა, ყოვლის დამბადებლისა. ალექსანდრეს წასვლის შემდგომ აზონმა მიატოვა ეს სარწმუნოება – „იწყო
კერპთმსახურებად და შექმნა ორნი კერპნი ვერცხლისანი: „გაცი და გაიმ“. აზონი სასტიკი და სისხლიანი
კაცი ყოფილა, მას ქართველთათვის იარაღის ტარების ნებაც კი არ დაურთავს – გაუცია ბრძანება: „ყოველმან
ქართველთაგანმან, რომელმან პოვოს საჭურველი, მოკალით იგი“. – „და იყო ჭირი დიდი ნათესავსა ზედა
ქართველთასა“. სწორედ ასეთ დროს გამოჩენილა ფარნავაზი – ქართველთა განმათავისუფლებელი. სიყრ-
მიდანვე კავკასიის მთებში ლტოლვილი ფარნავაზი სახელოვან ვაჟკაცად აღზრდილა. ის „იყო კაცი
გონიერი, მხედარი შემმართველი და მონადირე ხელოვანი“. მცხეთაში დაბრუნების შემდგომ ის გაუც-
ნიათ აზონისათვის, როგორც სახელგანთქმული მონადირე. „შეიყვარა იგი აზონმან მონადირეობისათვის“. აზონთან
დაახლოებას დიდად შეუშინებია დედა ფარნავაზისი, ევედრებოდა შვილს დაეტოვებინა მცხე-
თა, ქართლი და წასულიყვნენ, რათა აზონის ხელს დასხლტომოდნენ. მართლაც ოჯახმა გადაწყვიტა
სხვაგან, ფარნავაზის დედის ქვეყანაში გადასახლება. მემატიანე განაგრძობს:

მაშინ იხილა ფარნავაზმა სიზმარი, თითქოსდა იგი იყო ერთ უკაცურ სახლში, უნდოდა გასვლა და ვერ გადიოდა. მაშინ სარკმლიდან შემოვიდა მზის სხივი შემოერტყა წელზე, გაიზიდა და გაიყვანა სარკმელიდან. და როდესაც ველზე გავიდა მზე, ფარნავაზმა ის იხილა დადაბლებული, ხელით შეეხო მზის პირს, მოხოცა ცვარი და იცხო თავის პირზე. გაიღვიძა ფარნავაზმა, გაუკვირდა და თქვა – ეს სიზმარი ალბათ დედაჩემის სამშობლოში ჩასვლის შემდეგ ამიხდება, იქ სიკეთეში ვიქნებიო.

იმ დღეებში ფარნავაზი სანადიროდ გაემართა და დიღმის ველზე ირმებს გაეკიდა. ირმები თბილისის ხრიოკებისაკენ გაიქცნენ. მისდევდა ფარნავაზი, სტყორცნა ისარი, ჰკრა ირემს, მან ცოტა გაიარა და დაეცა კლდის ძირში. ამასობაში დაღამდა, ჩამოქვეითდა ფარნავაზი და ირემთან გადაწყვიტა ღამის გათენება. ამ დროს გაწვიმდა ძლიერ. კლდის ძირში ფარნავაზმა გამოქვაბული შეამჩნია, ამოქოლილი. ამოიღო ჩუგლუგი და გამოარღვია კარი, რათა სიმშრალეში შესულიყო. შევიდა შიგნით და იხილა განძი მიუწვდომელი, ოქრო და ვერცხლი, უთვალავი ჭურჭელი ოქროვერცხლისა. ძლიერ გაუკვირდა, აღივსო სიხარულით და გაახსენდა სიზმარი. ისევ ამოქოლა გამოქვაბულის კარი. უთხრა ეს ამბავი დედასა და ორ დას. გამოიტანეს ეს განძი მალვით. ამის შემდგომ აზონის ქმედება მიუთითებს იმის შესახებ, თუ რა ძლიერი იყო იმ უძველეს დროსვე, ქრისტეშობამდე ასწლეულებით ადრე, ქართველთა შორის ეროვნული ერთიანობის გრძნობა და ქართველ ტომებს როგორ ჰქონდათ შენარჩუნებული ეთნიკური ერთიანობის სიმძაფრე. განძის პოვნით უცებ გამდიდრებულმა ფარნავაზმა, უპირველეს ყოვლისა, გაგზავნა თავისი წარმომადგენელი ეგრისის დასავლურ ქართული საერისთაოს მეთაურთან – ქუჯისთან და შეატყობინა მას მომხდარი ამბავი. ფარნავაზმა შეუთვალა სურვილი, თავისი განძით მისულიყო ქუჯისთან და ერთიანი ძალით შებრძოლებოდნენ აზონს – ქართველთა ქვეყნის დამპყრობელს.

მემატიანე წერს, რომ ამ ამბის მოსმენით „განიხარა ქუჯიმ სიხარულითა დიდითა და ჰრქუა: „აღსდევ და მოვედ ჩემ თანა, ნუ შურობ ხვასტაგსა შენსა, და ხვასტაგითა შენითა, განგიმრავლნე სპანი შენნი, ვიდრე გამოვჩნდეთ მტრად აზონისა, მაშინ განიხარონ ყოველთა ქართველთა აწყვედილთა მისგან და მიწყვედულთა“ (ქ.ც. გვ. 22).

პასუხის მიღების შემდეგ ფარნავაზი დედითა და დებით სიხარულით წავიდა ქუჯისთან. ქუჯი ასეთი სიტყვებით შეეგება მას: „შენ ხარ შვილი თავთა მათ ქართლისათა და შენ გმართებს უფლობა ჩემი... შენ ხარ უფალი ჩვენი და მე ვარ მონა შენი“ (გვ. 22). ფარნავაზი ამ დროისათვის, როგორც ვიცით, უბრალო, ყოველგვარი პატივისა და თანამდებობის უქონელ პირს წარმოადგენდა, ხოლო ქუჯი ეგრისის ვრცელი ქვეყნის მფლობელი იყო, ამიტომაც მისგან თავისი თავის „მონად“, ხოლო ფარნავაზის „უფლად“ გამოცხადება აიხსნება გენეალოგიური უფროს-უმცროსობითი ურთიერთდამოკიდებულებით, რაც ძველი დროისათვის იყო დამახასიათებელი და სავალდებულოდ შესასრულებელი. ფარნავაზი „ქართლის თავთა შვილია“, ამიტომაც, ამბობს „ეგრისის თავთა შვილი“, – მე შენ უნდა დაგემორჩილო, შენ „ჩვენი უფალი ხარო“. ასეთი ურთიერთობა გვაფიქრებინებს, რომ თავდაპირველ გენეალოგიურ ვარიანტში, რომელსაც შემდგომ ასახვა ვერ უპოვნია „ქართლის ცხოვრებაში“, გენეალოგიური შტო, ჩანს ასეთი სახით იყო გადმოცემული:

ქუჯიცა და ფარნავაზიც ერთი წინაპრის შთამომავალნი არიან, მაგრამ ფარნავაზი პირმშობებითი უფლების ძალით ოჯახში, გვარში, უფროსად ითვლება, ის „უფალია“, მისი ყველა ნათესავი მას უნდა დაემორჩილოს. ასეთია იმ ჟამის კანონი.

ფარნავაზმა და ქუჯიმ მოილაპარაკეს ოსებთან და ლეკებთან, ისინი სიხარულით დათანხმდნენ აზონის წინააღმდეგ აჯანყებას, რადგანაც არ სურდათ მისთვის ხარკის მიცემა. მათგან მიიღეს დამხმარე სამხედრო ძალა, ეგრისში შეიკრიბა უთვალავი სპა. შეუტყეს აზონს. აზონი დამარცხდა და თავი შეაფარა კლარჯეთს. ფარნავაზი შევიდა მცხეთაში, იმავე წელს დაიმორჩილა „ყოველი ქართლი“, კლარჯეთის გარდა – ასე წერს მემატთანე, – „დაიპყრა ყოველი ქართლი თვინიერ კლარჯეთისა“, აქ უთუოდ „ყოველი ქართლის“ ქვეშ იგულისხმება როგორც აღმოსავლეთი, ასევე დასავლეთი საქართველო – სწორედ დასავლეთ საქართველო წარმოადგენდა ფარნავაზის საყრდენ ბაზისს აზონის წინააღმდეგ აჯანყებისას.

აზონს ფარნავაზის წინააღმდეგ ომში დაეხმარა „საბერძნეთი“ – მისგან მიიღო დიდძალი დამხმარე ძალა, სამაგიეროდ ფარნავაზს – „ასურისტანის მეფე ანტიოქოზი“. კიდევ ერთხელ შეებრძოლნენ ერთმანეთს აზონისა და ფარნავაზის ჯარები – არტაანის ნაქალაქევეში, რომელსაც ჰური ანუ „ქაჯთა ქალაქი“ ერქვა. ბერძენთა ჯარები დაამარცხეს ქართველებმა, მოკლეს აზონი, შეიჭრა ფარნავაზი საბერძნეთის საზღვრებში – შევიდა ანძიოძორში და უკან დაბრუნდა ეკელეცის გზით. კლარჯეთი შეუერთა თავის სამეფოს და დაბრუნდა მცხეთაში.

ქართლის სამეფოს საზღვარი ჩრდილო-დასავლეთით დაიდო მდინარე ეგრისწყალზე. ამ მდინარის მარჯვენა სანაპიროც (ისევე როგორც მარცხენა) წარმოადგენდა ეგროსის წილს, ე.ი. წარმოადგენდა ეგროსის შთამომავალთა საცხოვრისს (ვიდრე ხაზარეთის მდინარემდე „საცა წარსწუდების წუერი კავკასისა“), მაგრამ ეგრისწყალსა და ხაზარეთის მდინარეს (ე.ი. მდ. ეგრისწყალსა და მდ. ყუბანს) შორის მცხოვრებმა ეგრისელებმა არ ინებეს განდგომა „ბერძენთა“ სახელმწიფოსაგან და შესვლა ფარნავაზის სამეფოში. საზღვარი „ყოველი ქართლისა“ ამ მიმართულებით დაიდო მდინარე ეგრისწყალზე. მემატთანე წერს – „ხოლო ეგრისწყალს ქვემოთ დარჩა ბერძენთა, რამეთუ მკვიდრთა მის ადგილისათა არა ინებეს განდგომა ბერძენთა“, ხოლო ეგრისის მეორე ნაწილი შევიდა ქართლის სამეფოში, თავისი სახელმწიფო ფარნავაზმა დაყო საერისთავოებად. პირველთა შორის მემატთანე ასახელებს ეგრისს და მის ერისთავს ქუჯისს. ის გახდა სიძე ფარნავაზისა და მიიღო საერისთავოდ ყოველი ქართლის ქვეყანა ეგრისწყალსა და რიონს შუა. მან ააშენა ციხე-გოჯი. მარგვეთის საერისთავოში შედიოდა მიწები მდინარე რიონსა და ლიხის მთას შორის. შემდეგი საერისთავოები იყვნენ კახეთში, ხუნანში, სამშვილდეში, წუნდაში, ოძრხეში, კლარჯეთში. ერთი ერისთავი დაადგინა – სპასპეტად, მას შიდა ქართლიც მიეცა საგამგეოდ, ის წარმოადგენდა მეფის შემდეგ პირველ თანამდებობის პირს, ყველა ერისთვის განმგებელს. თავის მხრივ ერისთავებს ემორჩილებოდნენ სპასალარები და ათასისთავები, მათგან შემოდოდა საერისთავო და სამეფო ხარკი.

ფარნავაზმა ააშენა ალექსანდრე მაკედონელის მიერ საქართველოში დანგრეული ქალაქები და ციხეები, დედაქალაქ მცხეთას კი შემოავლო გალავანი.

ფარნავაზს შეუქმნია თავის სახელზე – კერპი არმაზი, რამეთუ ფარნავაზს სპარსულად არმაზი ერქვა. ეს არმაზის კერპი აღმართა ქართლის მთის თავზე. დიდი დღესასწაული გადაიხადა კერპის აღმართვისას.

გამეფებისას 27 წლის იყო. 65 წელი ნებიერად იმეფა. „აღაშენა და განავსო ქართლი“.

ფარნავაზმა ქართული ენა სახელმწიფო ენად გამოაცხადა, რის გამოც ქართულის გარდა სხვა ენა საქართველოში არ იხმარებოდა. მანვე შექმნა ქართული მწიგნობრობა.

სიკვდილის შემდეგ არმაზის კერპის წინ დაასაფლავეს.

ასე გადმოგვცემს ფარნავაზის ცხოვრებას ჩვენი მატთანე.

ქართლის, ანუ იბერიის ერთიანი დიდი სახელმწიფოს წარმოქმნას მეცნიერები ქრისტეშობამდე IV-III საუკუნეებით ათარიღებენ.

ფარნავაზისა და მისი მემკვიდრე მეფეების ანუ ფარნავაზიანების დროს მცხეთაში – სამეფოს დედაქალაქში, შენდებოდა ციხესიმაგრეები, სხვადასხვა ნაგებობანი, კიდევ სხვა კერპებიც აღუმართავთ. ფარნავაზის მიერ არმაზის აღმართვის შემდგომ მეფე საურმაგმა აღმართა კერპი აინინა, იწყო არმაზის ციხე-ქალაქის შენება. მეფე მირვანმა დანიხას კერპი აღმართა, დაასრულა არმაზის მშენებლობა. მეფე ფარნავაჯომმა კერპი ზადენ მთაზე აღმართა, ციხეც აუშენა. არსოკ მეფემ – ქალაქს სხვა ზღუდე შემოავლო. მეფე არტაგს კი არმაზში შიდა ციხე (აკროპოლისი) აუშენებია.

მათი შემდგომი მეფეები უკვე საკუთრივ მცხეთას აშენებდნენ, ანუ მტკვრის მარცხენა სანაპიროზე მდებარე ქალაქს.

დედაქალაქს იცავდნენ რთული თავდაცვითი სისტემის მეშვეობით. არმაზ-ციხე სომხეთიდან, ალბანეთიდან და დასავლეთ საქართველოდან მომავალი გზების თავშეყრის ადგილას იდგა, ზადენციხე კი ჩრდილოეთის მომთაბარეთა ქვეყნებიდან მომავალ გზას აკონტროლებდა. ქვეყანაში შედიოდა დიდი საერთაშორისო მნიშვნელობის სავაჭრო გზა, როგორც ამას გვაცნობს სტრაბონი. საერთოდ იბერია სავაჭრო გზებით ყოფილა დასერილი. სტრაბონის ცნობით, იბერია კარგად ყოფილა დასახლებული, ქალაქები და დაბეები მრავალრიცხოვანი იყო. სახლები და ნაგებობები კარგად ნაგები, ხუროთმოძღვრული ხელოვნებით, ჰქონდათ კრამიტის სახურავები. იბერიაში მდებარეობდა ქალაქები – უფლისციხე, წუნდა, ოძრხე, ციხეგოჯი (ამ ქვეყნის დასავლეთი საზღვარი, როგორც აღინიშნა, მდინარე ეგრისწყალზე იდო).

უთუოდ ყოველ საერისთავოს გააჩნდა თავისი ცენტრი. ჩრდილოეთის მიმართულებით იბერიის საზღვარს, ჩანს, კავკასიონის წყალმყოფი ქედი წარმოადგენდა, რომლის იქითაც მცხოვრებ ტომებზეც ვრცელდებოდა სამეფოს გავლენა.

სამხრეთის მიმართულებით იბერია ვრცლად იყო გადაჭიმული. არმენიასა და იბერიას, ქრისტეშობამდე II საუკუნის ავტორის – აპოლოდორის ცნობით, ერთმანეთისგან ჰყოფდა მდინარე არაქსი. არაქსი ყოფილა გამყოფი იბერიელებისა და არმენიელებისა.

სამხრეთ-დასავლეთით იბერიის საზღვარი გადიოდა პირიადრის მთის კალთებზე, მას ეკუთვნოდა ხორზენე და გოგარენე, როგორც ბერძნები უწოდებდნენ სამხრეთ საქართველოს კუთხეებს. შემდეგ, სტრაბონის ცნობით, არმენიას იბერიისათვის წაურთმევია აღნიშნული კუთხეები, დაახლოებით 190 წელს ქრისტეშობამდე (იხ. საქ. ისტ. ნარკვ., ტ. I, გვ. 456).

ფარნავაზის რეზიდენციას და სამეფო ქალაქს წარმოადგენდა არმაზი. მისი სახელი მრავალ უცხოურ თანადროულ წყაროშიც არის ასახული, როგორც ჩანს, ის ცნობილი და სახელოვანი ქალაქი იყო. ამ ქალაქის სიდიადე დაადასტურა არქეოლოგიურმა გათხრებმა, ქართველ ერისმთავართა და წარჩინებულთა ბრწყინვალე ფუფუნება და დიდებულება ნათლად გამოაჩინა არქეოლოგიურმა ძეგლებმა. არმაზიდან სამეფო რეზიდენცია გადატანილ იქნა საკუთრივ მცხეთაში, ეს მომხდარა პირველი საუკუნის მეორე ნახევარში. პ. ინგოროყვას თანახმად, მეფე ფარნავაზი მეფობდა ქრისტეშობამდე 284-219 წლებში. 284 წელსვე დამყარებულია ქართული წელთაღრიცხვა.

„ძველქართული კალენდრის შესწავლიდან ირკვევა, რომ ქართული ნაციონალური წელთაღრიცხვა იწყება სწორედ იმ დროიდან, როდესაც, ლეონტი მროველის ცნობით, ალექსანდრე მაკედონელის იმპერიის დაყოფის შედეგად მოხდა ახალი იბერიის სახელმწიფოს ჩამოყალიბება, ფარნავაზიანთა დინასტიით ხელისუფლების სათავეში. სახელდობრ, დასაწყისი ქართული ნაციონალური წელთაღრიცხვისა არის 284 წელი ჩვენს ერამდე. ეს წელი არის გამოსავალი თარიღი, რომელიც შემდეგ საფუძვლად დაედო ქართული ქორონიკონის სისტემას, ...ეს თარიღი, 284 წელი, რომელიდანაც იწყება ქართული ნაციონალური ერა, არის თარიღი იბერიის სახელმწიფო დამოუკიდებლობის გამოცხადებისა და ფარ-

ნავაზიანთა დინასტიის დამკვიდრებისა იბერიის სახელმწიფოს ხელისუფლების სათავეში (პ. ინგოროყვა, ტ. IV, 1978, გვ. 558).

პაველი ინგოროყვამ სათანადო კვლევის შედეგად დაასკვნა, რომ ქართულ მატრიანეთა ანტიკური ხანის იბერიის მეფეთა სია („მეფენი ქართლს შინა წარმართნი“) – წარმოდგენს ისტორიული სინამდვილის შემცველ დოკუმენტს, რომელიც მომდინარეობს წინაქრისტიანული ეპოქის ძველქართული საისტორიო წყაროებიდან (იქვე, გვ. 559).

ფარნავაზმა ერთ სახელმწიფოში გააერთიანა ქართული ტომები, შეჰკრა ისინი ერთ ხალხად, მან შესძლო ასევე ამ სახელმწიფოს გავლენის სფეროში მოექცია იბერიულ-კავკასიურად წოდებული, ქართველთა მონათესავე სხვადასხვა ტომები. კერძოდ, როგორც ითქვა, იბერიელთა და არმენიელთა შორის საზღვარი ერთ დროს მდინარე არაქსზე გადიოდა. ჩრდილოეთის მიმართულებით ქართველთა გავლენის სფეროში, მემატრიანეს თანახმად, შედიოდნენ ოსთა, დურძუკთა და ლეკთა ტომები. დურძუკები და ლეკები – ქართველთა მონათესავეებად უძველეს დროსვე მიიჩნეოდა. ოსთა შესახებ უნდა ითქვას, რომ როგორც წყარო მიუთითებს, ოსები იმ დროისათვის არ მიიჩნეოდნენ ირანულენოვან ტომებად, არამედ ითვლებოდნენ ქართველთა მონათესავე კავკასიურ (ადგილობრივ) ტომად. ჩვენი მატრიანეს თანახმად, ოსები ყოფილან შთამომავალნი ხაზართა მეფის ძისა უობოსისა – „მროველის წარმოდგენით, უობოს ხაზართა მეფისშვილი ყოფილა, ხოლო ოსები თითქოს ამ უობოსის, ე.ი. ხაზართა და ქართველთა და სომეხთა ტყვეების „ნათესაები“, ანუ შთამომავალნი ყოფილან. ე.ი. ნარევი ეროვნება ყოფილა“ (ივ. ჯავახიშვილი, ქართველი ერის ისტორიის შესავალი, ტ. I, 1950 წ. გვ. 277).

აქედან ჩანს, რომ ფარნავაზის ეპოქაში ოსები მართალია ნარევი, მაგრამ მაინც ქართველთა მონათესავე ტომად მიიჩნეოდა. ოსები – რომელთაც შემდგომ ალანები ეწოდათ – უცხოელთა მიერ იბერიელებად მიიჩნეოდნენ – „XI საუკუნის ბიზანტიელი მწერალი იოანე ცეცე ამტკიცებს: იბერები, აბაზგები და ალანები ერთ ხალხს შეადგენდნენო, ხოლო XV საუკუნის სომეხი მემატრიანე თომა მეწოფელი განუმარტავს მკითხველებს, რომ ქართველთა სახლში, ე.ი. ქართულ ეროვნულ-კულტურულ გაერთიანებაში შედის რვა ტომი – ქართველი („ვრაცები“), იმერლები, მეგრელები, სვანები, აფხაზები, მესხები, დვალელები და ოსები“ (ს. ჯანაშია, ტ. V, გვ. 12). შემდგომი საუკუნის ევროპელი ავტორიც ასევე მიიჩნევს – „მტრიტერი თავისი შრომის ნაწილში, სადაც ლაპარაკია ზემო იბერიის მეზობლად ბინადარ ალანებზე, კატეგორიული და სრული ეჭვმიუტანლობის კილოთი აცხადებს, რომ ესენიც იბერიელები არიანო“ (შ. ძიძიგური, საენათმეცნიერო საუბრები, გვ. 174).

დვალელებს, მართალია, რატომღაც დურძუკთა ტომს ათვლიდნენ ბოლო დრომდე, მაგრამ სინამდვილეში ქართველები იყვნენ. შემდგომ მოხდა დვალთა ტომის ირანიზაცია, გაოსება. შესაძლებელია, თავდაპირველად ოსებად სახელდებული ტომიც არ იყო ირანულენოვანი და შემდგომ, შუა საუკუნეების მანძილზე, ჩრდილო კავკასიაში მოხდა ოსების გაირანულენოვნება.

საყოველთაოდაა აღიარებული, რომ ალანები ირანულენოვანი ტომი იყო, მაგრამ არც ის უნდა დარჩეს უყურადღებოდ, რომ საკმაოდ დიდი ნაწილი ძველი ისტორიკოსებისა ალანებს, ქართველ ისტორიკოსთა მსგავსად, ხაზარულ (ე.ი. თურქულ) კავკასიურ წარმომავლობის ტომად მიიჩნევდა. მაგალითად, XIV საუკუნის არაბი გეოგრაფი ალანებს თურქულენოვან ხალხად თვლიდა, ის ერთ ალანურ ქალაქზე წერდა – „ის დასახლებულია ალანი ხალხით, და ისინი თურქები არიან – რომელნიც გაქრისტიანდნენ“. XV საუკუნეში ი. შილტბერგერი იყო ასებთან (ოსებთან) და ალანებთან. ისინი თურმე მაშინ ღმერთს თათრულ ენაზე ადიდებდნენ (იხ. ფ. ბურნ, „პუტემესტვიე ივანა შილტბერგერა...“, წიგნი „ზაპირისკი იმპერატორსკოგო ნოვოროსიისკოგო უნივერსიტეტა“. ტ. I, ვიპ. 1 და 2. ოდესსა 1867, გვ. 31-33). პროფ. ნ. ბასაკოვის თანახმად, ჩინურ წყაროებში მოხსენებული ტომი იაოშე (იასები, ოსები) თურქული წარმოშობისა ყოფილა. ასევე აღსანიშნავია, რომ ყარაჩაეველ და ბალყარელ ისტორიკოსებს

თავიანთი ტომები ალანური წარმოშობისად, ალანები კი თურქულ-საზარულ წარმოშობისად მიაჩნით. ამ მხრივ, ჩანს არის რაღაც საერთო ძველ ქართულ და უცხოურ წყაროთა შორის.

ფარნავაზის დროისათვის სრულიად შესაძლებელია, ოსები ისევე ყოფილიყო იბერიულ-კავკასიური წარმომავლობის ტომი, როგორც სხვა მეზობელი ტომები.

ფარნავაზის სახელმწიფო ფაქტობრივად მთელ კავკასიას აერთიანებდა თავის გავლენის სფეროში, მაგრამ ყველაზე არსებითი ისაა, რომ ქართველ ტომთა გამაერთიანებელი სახელმწიფოს შექმნამ სახელმწიფოსავე მეშვეობით შესაძლებელი გახადა ქართველთა ეროვნების ფორმირება, ერთიანი ხალხის, ერის ჩამოყალიბება. საზოგადოდ ცნობილია, რომ სახელმწიფოს აქვს თვისება ერთიან ხალხად ჩამოაყალიბოს სახელმწიფოში მცხოვრები მოსახლეობა, ასეთივე თვისებების იყო, ცხადია, ქართული ერთიანი სახელმწიფოც. მით უმეტეს, რომ ქართულ წყაროთა თანახმად, ფარნავაზის მიერ ჩამოყალიბებულმა სახელმწიფომ იარსება თითქმის ათასი წელი. კერძოდ, ეს სახელმწიფო დაშლილა ვახტანგ გორგასალის შვილების შემდგომ VI საუკუნეში – ასე გადმოგვცემს „ქართლის ცხოვრებაც“ და „მოქცევა ქართლისააც“. ქართველი ერის ჩამოყალიბების დროს შესახებ ლაპარაკია ქვემოთ, ხოლო აქ უნდა ითქვას, რომ ფარნავაზის ეპოქაში ქართველთა ერთიანობას მიუთითებს ძველქართული გვარების ფორმათა ერთიანობა უძველეს საქართველოში. გამოკვლევებით დადგენილია, რომ უძველესი გვარის აღმნიშვნელი სუფიქსი ეგრისში, ანუ სამეგრელოში იყო „იანი“ (მისგან იქნა შემდგომ მიღებული დაბოლოება „ია“, „ვა“ და სხვა). უძველესი საგვაროვანო სუფიქსი სვანეთში იყო და არის „იანი“. უძველესი საგვაროვანო სუფიქსი სრულიად საქართველოს მთიანეთში – ფშავ-ხევსურეთიდან სვანეთამდე იყო „იანი“ (საოჯახოდ, საშინაოდ ამჟამადაც „იან“ ფორმები იხმარება). უძველესი საგვაროვანო სუფიქსი საქართველოს ბარშიც იყო – „იანი“. განვიხილოთ რამდენიმე მაგალითი: ძველ წყაროებში ერთადერთი დამაბოლოებელი სუფიქსი – „იანი“-ა – გვარებში – „ფარნავაზიანი“, „ხოსროიანი“, „არშაკუნიანი“, „ბაქარიანი“, „რევიანი“ (ქ. ც. გვ. 138). „მარუშიანი“, „ბაგრატიონიანი“ (ქ. ც. გვ. 251). „არიშიანი“ (ქ. ც. გვ. 328). „ბარაბიანი“ (ქ. ც. 116). „ბივრიტიანი“ (ერისთავი ოძრხისა) ქ. ც. 185). „გოდერძიანი“ (ეს გვარია, რაც იქედან ჩანს, რომ მრავლობითის ფორმითაა წყაროში მოცემული – „გოდერძიანნი ტბელნი“), (ქ. ც. გვ. 248). იქვეა „მამეანნი“, „მამე-ი-ანი. „თარგამოსიანნი“ – ეთნარქები. შავლიანი (ივანე – აფხაზეთის მეფე. 258). „კავკასიანნი“ – სადაურობის აღსანიშნავად (130). „ნებროთიანნი“, „ნერსიანი“ (ნერსე – ქართლის ერისთავი, 241), „ქართლოსიანნი“ (ქართლოსის შთამომავალნი, 27), ჯუანშერიანი (ჯუანშერი-ისტორიკოსი, გვ. 248) და სხვა უამრავი.

მართალია, ზოგიერთ შემთხვევაში ჩამონათვალი ჯერ კიდევ არ არის ნამდვილი გვარ-სახელები და აღნიშნული ფორმა პირთა შთამომავლობას მიუთითებს, მაგრამ ისინი საგვარეულო სახელებად იქცნენ ძირითადად. „იან“ სუფიქსით, როგორც აღინიშნა, მთელ საქართველოს სახელმწიფოში არსებობდა გვარები (გვარ-სახელები). ამის დასტურია მეგრულ-სვანური და მთიულური უძველესი ფორმები. ს. ჯანაშია წერს – „გაბატონებული უნდა ყოფილიყო გვარ-სახელების ეს ფორმა სამეგრელოშიც... მეგრული „ია“ – „იანის“ ნაშთია. ეს ცხადი ხდება, კერძოდ, ცნობილ გვარ-სახელთა ისტორიულ და ცოცხალ ფორმათა შედარებით, ამრიგად, ისტორიულსა და ლიტერატურულ (დადიანს, ლიპარტიანს, რატიანს, ბედიანს მეგრულ ცოცხალ მეტყველებებში უდრის: დადია, ლიპარტია, რატია, ბედია... ბოლოკიდურ – ნ-ს დაკარგვა ნიშანდობლივია მეგრულისათვის (ს. ჯანაშია, ტ. III, 1959, გვ. 40-41).

იქვე ს. ჯანაშიას განხილული აქვს „იან“ ფორმის გამოყენება გვარ-სახელებისათვის აღმოსავლეთ და დასავლეთ საქართველოს მთიანეთში (მთიულეთი, რაჭა, ლეჩხუმი, სვანეთი). – „გვარ-სახელების ეს დაბოლოება თავდაპირველად გავრცელებული იყო, ჩანს, ყველა ქართულ ტომში, და ქართველურს პატრონომისტიკულ მორფოლოგიაში იგი ერთი ყველაზე ადრინდელი მოვლენათაგანია. დროთა ვითარებაში ეს ფორმა ზოგს ქართველ ტომში დასუსტდა, ზოგან თითქმის მთლად დაიკარგა“ (იქვე, გვ. 35).

ჩვენ ვფიქრობთ, რომ ეთნიკური ერთიანობა ქართველი ტომებისა ფარნავაზიანთა სახელმწიფოში (ქრისტეშობამდე III საუკუნიდან VI-მდე) გაცილებით უფრო ღრმა იყო, ვიდრე ამ სახელმწიფოს დაშლის შემდეგ (VI ს.). როგორც ცნობილია, პირველი ერთიანი სახელმწიფოს დაშლიდან მხოლოდ ორი-ოდე საუკუნის შემდეგ, VIII-IX საუკუნეებში საქართველოს სხვადასხვა კუთხეებში ჩამოყალიბდა ერთმანეთისაგან დამოუკიდებელი სახელმწიფოები, რამაც, ცხადია, ქართული ტომები ერთმანეთს უფრო დააშორა (ზემოთ აღნიშნული ერთიანი ნიშნების „დასუსტება“ და „დაკარგვა“ ამის შედეგი უნდა იყოს), მართალია, შემდეგ არსებობდა ერთიანი სახელმწიფო (XI-XV სს), რამაც ხელი შეუწყო კონსოლიდაციას, მაგრამ შემდგომმა კვლავ დაშლამ გააღრმავა სვანურ, მეგრულ, გურულ, იმერულ, ქართლურ, კახურ და სხვა ეთნოგრაფიულ ჯგუფში ინდივიდუალური თვისებები. ფარნავაზის სახელმწიფოს დროს კი ერთიანი ეროვნული ნიშნები ღრმა იყო.

ქართული საღვთისმსახურლო ანბანის ფუძისდება

საუკუნეთა და ათასწლეულთა მანძილზეც, ქართველი ხალხი სარგებლობს ეროვნული ანბანით. არსებობს მისი ორი სახეობა – ხუცური და მხედრული. თვით სიტყვა „ხუცური“ მიუთითებს, რომ ის ღვთის სადიდებლად ეკლესიაში, სამღვდლოების (ხუცების) მიერ იხმარებოდა. ხუცური ანბანითაა დაწერილი ჩვენი უფლისა და მაცხოვრის იესო ქრისტეს პირველი ქართული სახარებანი, ძველი და ახალი აღთქმის წიგნები.

ხუცური – სრულყოფილი ანბანია იმით, რომ მას აქვს ე.წ. მთავრული და ნუსხური ასოები, როგორც სხვა ევროპულ ანბანებს, მაშინ როცა მხედრულს – მთავრული ასოები არ გააჩნია. მიღებულია, რომ მთავრული პირველსაფუძველია მისგან განვითარებული ნუსხური და მხედრული ასოებისა, ისინი ქართული შრიფტის სახეობებია. მხედრული შემოღებულია XI საუკუნის შემდეგ, მანამდე VIII-IX საუკუნეებში გამოიყენებოდა ნუსხა-ხუცური, V-VII საუკუნეებში ასომთავრულ-ხუცური. ასეთი პერიოდიზაცია პირობითია. როგორც აღინიშნა, მიღებულია, რომ ასომთავრულის განვითარების შედეგადაა მიღებული – ნუსხა-ხუცური, ამ უკანასკნელისაგან კი მხედრული, თუმცა ძველთაგანვე პარალელურად იხმარებოდა სამივე, განსაკუთრებით კი წინა ორი. საეკლესიო და საღვთისმსახურლო საჭიროებისათვის საქართველოში ყოველთვის ხუცური ანბანი გამოიყენებოდა.

ივანე ჯავახიშვილი უძველეს, V საუკუნისად მიჩნეულ, ქართულ წარწერაზე დაკვირვებით წერდა: „ჯერ ხანად ცნობილი ქართული დამწერლობის ძეგლები ისეთი მაღალხარისხოვანი კალიგრაფიული განვითარების საფეხურს წარმოადგენენ, რომ ქართული ანბანის დასაწყისი ხანა სულ ცოტა 7-8 საუკუნის უწინარეს არის საგულისხმებელი“. მეცნიერებაში მიღებული იყო აზრი, რომ ჩვენამდე მოღწეული ქართული ალფაბეტი ქრისტეშობამდე VII-VI საუკუნეებში უნდა წარმოშობილიყო ფინიკურ-სემიტური საანბანო სისტემიდან.

საერთოდ ცნობილია, რომ ანბანი პირველად ფინიკელებმა ჩამოაყალიბეს, მასში ყოველი ასო გამოხატავდა ერთ რომელიმე ბგერას და ყოველი ბგერა გადმოცემული იყო ერთი რომელიმე ასოთი. ამ ანბანმა უდიდესი გავრცელება ჰპოვა მსოფლიოში, პირველ რიგში ფინიკურ-სემიტური ანბანი თვით სემიტური მოდგმის ერთა შორის გავრცელდა, მისგან მრავალი ახალი დამწერლობა გაჩნდა. დასავლეთის მიმართულებით ყველაზე ადრე ფინიკური ანბანი ბერძნებმა შეითვისეს, მისგანაც მრავალი ახალი ანბანი წარმოიქმნა. ბერძნული ანბანის თავდაპირველი სახეობა ზუსტი ასლი ყოფილა ფინიკური ანბანისა. ფინიკურ ანბანს გავრცელება დაუწყია ქრისტეშობამდე IX საუკუნიდან (შ. ძიძიგური, საენათმეცნიერო საუბრები, გვ. 124-125).

პავლე ინგოროყვას აზრით, ქართული ანბანი ფინიკიურისაგან მიღებული არამეულის ერთი განშტოება ყოფილა. სხვა თვალსაზრისით, ის ბერძნულის მიხედვით შემუშავებულია. უფრო კი, როგორც აღინიშნა, აღიარებულია თეორია, რომლის მიხედვითაც, ქართული უშუალოდ ფინიკიური ანბანისაგან არის გადმოღებული, ისევე როგორც ბერძნული ანბანი.

სხვაგან პავლე ინგოროყვა წერს: „ქართული ანბანი ეკუთვნის არქაული პერიოდის მცირე აზიის ალფაბეტების ჯგუფს. ქართული ანბანი არაა შექმნილი თანამედროვე საქართველოს ტერიტორიაზე, არამედ იგი ჩამოყალიბებულია ჯერ კიდევ იმ ხანაში, როდესაც ხეთას ქართველი ხალხის ერთი ნაწილი – ჰიბერები (თობელები) და მესხები მცირე აზიის ტერიტორიაზე მკვიდრობდნენ, ჰიბერებს (თობელებს) და მესხებს, როგორც ირკვევა, თავდაპირველად ეროვლიანობა და მწერლობა ჰქონდათ“ (პ. ინგოროყვა, ტ. IV. გვ. 247).

მეცნიერის აზრით, ხეთას ქართველები ქრისტეშობამდე VIII-VII საუკუნეებში გადასულან ალფაბეტურ დამწერლობაზე, რისი დამსახურებაც მიაწერეს მესხთა, ანუ ფრიგიელთა სახელგანთქმულ მეფეს მითას – „მითა მესხს“. პ. ინგოროყვას თანახმად, ფინიკიური ალფაბეტის ქართულ და ბერძნულ ენებთან მორგებისათვის შექმნილა საგანგებო კომისია, რომელსაც ეს საკითხი გადაუჭრია. კერძოდ, დელფოსის სამისნოში აღნიშნულ კომისიას მოუხდენია ფინიკიური უხმოვებო ანბანის ვოკალიზაცია – შემოულია ხმოვანი ასოები, დაუმატებია თანხმოვანი ბგერები ქართულისათვის, რომელნიც ფინიკიურს აკლდა (იქვე, გვ. 249).

ქართული ანბანის წარმოშობის შესახებ სულ სხვა აზრისაა თ. გამყრელიძე: ქართული ანბანი ქრისტიანობის გავრცელების შემდეგ საეკლესიო-სამწიგნობრო საჭიროებისათვის შექმნილაო (გულისხმობს V საუკუნის შემდგომ პერიოდს), მაგრამ თვით ქართული ეკლესიის იერარქია, ქრისტიანი სამღვდელთა თითქმის ათასი წლის წინაც კი ქართული ანბანის შექმნას არ აკავშირებდა ქრისტიანობის გავრცელებასთან, პირიქით, ძველქართული ღრმად მორწმუნე საზოგადოება დარწმუნებით ამტკიცებდა, რომ ქართული ალფაბეტი (ქართული მწიგნობრობა) წარმართი მეფის, ქრისტეშობამდე ასწლეულობით ადრე მცხოვრები ფარნავაზის მიერ იყო შემოღებული.

ცხადია, ქართული ანბანი ქრისტიანობის გავრცელების შემდეგ რომ წარმოშობილიყო, ხსოვნა ამ ყოვლადმნიშვნელოვანი ამბისა უთუოდ შემოინახებოდა ქართულ ეკლესიაში, საეკლესიო მწერლობაში. ბუნებრივია ისმება კითხვა, თუკი ანბანი შემოღებულ იქნა V საუკუნის შემდეგ და უკავშირდება ქრისტიანული სარწმუნოების გავრცელებას, თვითონ ქრისტიანულმა ეკლესიამ (კერძოდ, ეკლესიის იერარქმა ეპისკოპოსმა ლეონტი მროველმა) ის რატომ დაუკავშირა წარმართულ ხანას, წარმართ მეფეს, მით უმეტეს რომ წარმართული ხანის ქართველობა ქრისტიანული ხანის სამღვდელთა მიერ საკმაოდ ველურად მიიჩნეოდა, როგორც ეს ძველი წყაროებიდან ჩანს?

როგორც აღინიშნა, დიდი ივანე ჯავახიშვილი ღრმა კვლევის შედეგად მივიდა დასკვნამდე, რომ ქართული ანბანი წარმართული, ქრისტიანობამდელი ხანის პროდუქტია.

ლეონტი მროველი ეპისკოპოსი კი მეფე ფარნავაზის დამსახურებათა ჩამოთვლის დროს წერს – „ამანვე შექმნა მწიგნობრობა ქართული“. მეფე ფარნავაზს მიიჩნევენ ანბანის არა შემქმნელად, არამედ მანამდე არსებულის გამავრცელებლად, ე.ი. ფარნავაზამდე ანბანს რამდენიმე საუკუნის ისტორია ჰქონია.

ს. ჯანაშია წერს – „ქართული ანბანის მეცნიერულმა შესწავლამ გამოარკვია, რომ იგი შეთვისებული უნდა იყოს მცირე აზიაში არა უგვიანეს მეშვიდე საუკუნისა ქრისტეს წინ (იხ. პროფ. ივ. ჯავახიშვილი, ქართ. პალეოგრაფია). მსგავსი ალფაბეტური დამწერლობა შეიძლებოდა მხოლოდ განვითარების გარკვეულ საფეხურზე გაჩენილიყო. მანამდე მცირე აზიაში მცხოვრებ ქართველ ტომებსაც ხატოვანი და ლურსმული დამწერლობა უნდა ეხმარათ. ამ მხრით უაღრესად საყურადღებოა ქართული ტერმინი „წერა“, იგი თავდაპირველად „ჭრას“, „კვეთას“ ნიშნავდა, აქედანაა „წერაქვი“, ე.ი. ქვის საჭრელი, საკვეთი; ხვნის მნიშვნელობისაა მთაში „წერა“ და აქედან – „წერეული“ – „ყანის ნაკრეფი, შეკონვილი“, „საწერე-

ლი“, ე.ი. მჭამელი, მჭრელი... წერასთან დაკავშირებული მეორე მნიშვნელოვანი ტერმინის წარმოშობას გვიხსნის „წერტილი“ („წერტა“ ზმნისაგან ნაწარმოები). „წერტაც“ ხომ ჩხვლეტას, ამოკვეთას, ჩაჭრას ნიშნავს. მაშასადამე, ორივე ტერმინი იმ ხანისაა, როცა წერა რეალურად იყო რაიმე მაგარ მასალაზე (ქვაზე, თიხის დაფაზე, ლითონზე) ამოჭრის, ამოკვეთის პროცესი. ჩვენ გვგონია, რომ ქართველმა ტომებმა თავისი უძველესი სამშობლოდან ამიერკავკასიაში მოიტანეს არა მარტო ეს ტერმინები, არამედ თვით სათანადო დამწერლობანიც...“ (ს. ჯანაშია, ტ. III, გვ. 192).

ს. ჯანაშიამდე მსგავსი თვალსაზრისი ქართული დამწერლობის სიძველის შესახებ გამოთქმული ჰქონდა თეიმურაზ ბატონიშვილს, ჩანს ის ეყრდნობოდა საზოგადოებაში დაცულ ძველ გადმოცემას, ან რომელიმე წერილობით წყაროს: – „არა უწიგნონი იყვნენ ქართველნი უწინარესთა ჟამთაცა შინა. ვიდრე ფარნავაზამდე სწერდნენ იგინი უხუცესთა წერილითა. ესე იგი, ქურუმთა მათ, რომელთაც უხუცესთა და ხევისბერთა უხმობენ. იგინი იყვნენ კერპთა მღვდელნი და მემსხვერპლენი ერისნი „ღმერთთა“ მიმართ და წერილი მათი არს წერილი ესე ხუცური ჩვენი. წერილნი ხუცესნი პირველსა ჟამსა ქმნილ არს წერილისაგან ებრაულისა და ქალდეურისა და მსგავსიცა არიან ასოთა მათთა ჩვენი ხუცურნი“ (თ. ბაგრატიონი, ცხოვრება, 1972, გვ. 126).

ძველ საქართველოში ხუცური ანბანს აკავშირებდნენ არა ბერძნულ, არამედ სემიტურ ალფაბეტთან.

თეიმურაზ ბაგრატიონს მოჰყავს ასევე ძველი გადმოცემა, რომლის მიხედვითაც, მაშტოცის მიერ სომხური ანბანის შექმნამდე სომხები უკვე არსებული ქართული მწიგნობრობით სარგებლობდნენ, ხოლო მაშტოცს სომხური ანბანის ზოგიერთი ასო ქართულის მიმსგავსებით შეუქმნია. რაც შეეხება მწიგნობრობასო, – წერს თეიმურაზ ბაგრატიონი, „არა იყო მათ (სომეხთა) შორის ძველთა შინა საუკუნეთა... იგინი (სომხები) სარგებლობდეს პირველ ბერძნულითა წიგნითა და ქართულითა, ქრისტეს მოსვლითგან მრავალთა წელთა განვლეს, მერმე ქმნეს სომეხთა წერილი თვისი, რომელსაც იტყვიან იგინი მოძღვრისა მათისა მესროფისათვის, ვითარმედ მან განაწესა და ქმნა ასონი მათნი, მსგავსნი ქართულის ხუცურის წერილისა. წერილს ქართულსა სომხური რომელნიმე ასონი ჰგვანან და არა ყოველნი. სომეხნი ვიეთნიმე იტყვიან, რომ სომხური წიგნის ასოები და ქართულის წიგნის ასოები ხუცურიო მესროფმა გააკეთაო. მაგრამ ქართული ხუცური ასოები მესროფს არ გაუკეთებია, დიდი ტყუილი არის“ (იქვე, გვ. 126). ეს ბოლო წინადადება თავისი გამოკვლევებით დაადასტურა ივ. ჯავახიშვილმა.

თეიმურაზი განაგრძობს: „სანამ მესროფ დაიბადებოდა და ამ სოფელში შემოვიდოდა, აგრეთვე ქართული ხუცური წიგნი იყო და მესროფზე უწინ, საღმრთოს წერილის მთარგმნელნი ჩვენთა წმიდათა მამათაგანი მრავალნი იყვნეს, რომელნიც ებრაულისაგან და ბერძნულისა და ასურულისაგან ქართულად სთარგმნიდნენ, და ოდეს სრულებით არა აქენდათ ჯერ სომეხთა წერილნი თვისთა ზედა ენათა სარგებლობდეს და ხმარობდეს იგი ქართულითა წიგნითა და წერილითა“ (იქვე).

მეცნიერთა ერთი ნაწილის თვალსაზრისით, მეფე ფარნავაზმა ანბანი კი არ შექმნა, არამედ მან უკვე არსებული, მოსახლეობის მხოლოდ ერთი ნაწილისათვის ცნობილი დამწერლობა, სრულიად საქართველოს სახელმწიფოში გაავრცელა.

რამაზ პატარიძის თვალსაზრისით, რომელიც ეყრდნობა ქართული ასომთავრული ასო-ნიშნების გრაფიკულ ანალიზს, ქართული დამწერლობა შექმნილია ფინიკური დამწერლობის საფუძველზე ქრისტემობამდე მეხუთე საუკუნის დასასრულს (იხ. რ. პატარიძე, ქართული ასომთავრული, 1980, გვ. 268). ანბანი ქართველ ქურუმთა წიაღში შექმნილა.

რ. პატარიძემ თავისი კვლევის შედეგად დაადასტურა სხვა მეცნიერთა მიერ გამოთქმული მოსაზრებანი, რომ ქრისტემობამდე 284 წელი არის სრულიად ქართული სახელმწიფო დამწერლობის ოფიციალურად შემოღების თარიღი და აგრეთვე ქართული ეროვნული წელთაღრიცხვის დასაბამი. ქრისტემობამდე 284 წელს გასულა ფარნავაზ მეფის გამეფებიდან 19 წელი. ის ვახუშტის თანახმად, გამეფებულა 303 წელს.

284 წელთან დაკავშირებით ვახუშტი წერს: „ამ ფარნავაზის მეფობის ით (19) წელს ქართული ხუთი-ათასიანი ქორონიკონი ი-ჯერ (10-ჯერ) მობრუნებული განვიდა და მეთერთმეტე იწყების“ (იქვე, გვ. 305). აქ იგულისხმება 532-წლიანი დიდი ინდიქტიონი, რომლის საფუძველს მზის 28-წლიანი და მთვარის 19-წლიანი ციკლები წარმოადგენს, ის ნიკეის I მსოფლიო საეკლესიო კრებამ დააკანონა. ასე რომ, ვახუშტის მიერ ნახსენები „ქართული ქორონიკონი“ ფარნავაზთან დაკავშირებით ანაქრონიზმია, რომლის შესახებაც რ. პატარიძე წერს – „იქნებ სახელოვანი მეცნიერი აქ ზოგადად ქართული წელთაღრიცხვის დასაბამს გულისხმობდეს, რომელიც გვიან ქართული ქორონიკონული წელთაღრიცხვის დასაბამიც გახდა“ (იქვე, გვ. 306). მეცნიერის დასკვნით, 284 წელი არის არა მარტო ქართული დამწერლობის შემოღების თარიღი, არამედ ქართული წარმართული წელთაღრიცხვის დასაბამიც.

როგორც აღინიშნა, 284 წელს ქრისტეშობამდე 10×532 წელი გასულა, ანუ 5332 წელი დასაბამიდან. დასაბამიდან, ანუ ქვეყნის გაჩენიდან ქრისტეშობამდე ქართული ანგარიშით სულ გასულა $284 + (10 \times 532) = 5604$ წელი.

საერთოდ ქრისტიანულ ქვეყნებში მიღებული იყო წელთაღრიცხვის სამი სისტემა: „ქრისტესით“, „დასაბამიდან“ და „ქორონიკონით“. „ქრისტესით“ წელთაღრიცხვა – ამჟამად გამოიყენება მსოფლიოს ყველა ქვეყანაში. წელთაღრიცხვა ქორონიკონით, როგორც აღინიშნა, 532-წლიანი ციკლით ხდებოდა. საერთოდ, ქართული ქორონიკონის დასაწყისის თარიღად მიჩნეული იყო 780 წელი. 781 წელი არის პირველი წელი ქართული ქორონიკონის მე-13 მოქცევისა, ხოლო ქრისტეშობამდე 284 წელი – მე-10 მოქცევისა. ამ წლიდან 2-ჯერ 532 წლის გავლის, ანუ ორი მოქცევის შემდეგ დადგა 780 წელი. ხოლო დასაბამი ამ მოქცევებისა ქართული წელთაღრიცხვით (ათვლის წერტილი) არის 5604 წელი ქრისტეშობამდე, ანუ „დაბადებიდან“ – ქვეყნის გაჩენიდან ქრისტეშობამდე ქართული წელთაღრიცხვა ითვლის აღნიშნულ (5604) წელს. ადამიდან ქრისტეს შობამდე, ანუ „დასაბამითგანის“ სახელით ცნობილი წელთაღრიცხვა სხვადასხვა სახის იყო ძველთაგანვე. ძირითადად ცნობილია „დასაბამითგანის“ შემდეგი ვარიაციები: 1. 5198 წელი – ევსევი კესარიელისა, 2. 5492 წელი – პანდორე ალექსანდრიელისა, 3. 5500 წელი – ანიანე ალექსანდრიელისა, 4. 5508 წელი – ბიზანტიელებისა ანუ ბიზანტიური ერა, 5. ქართული ერა – 5604 წელი – ქართული „დასაბამითგანი“ (იხ. იქვე, გვ. 75).

„უნდა დავასკვნათ: ქართული დასაბამითგანის გამოსავალი თარიღი ყოფილა ძვ.წ. აღ-ის 284 წელი. 5604-წლიან ქრისტიანულ ქართულ დასაბამითგანს საფუძვლად დასდებია დამწერლობის შემოღების ქართული წარმართული თარიღი – 284 წელი ძველი წელთაღრიცხვისა“ (იქვე, გვ. 75).

ქართულ ანბანში იყო 37 ასო-ნიშანი. ძველად რიცხვის აღსანიშნავად ანბანის ასოები იხმარებოდა. ასო-ნიშნების რიცხვითი მნიშვნელობა და ანბანური სათვალავი ასეთია:

1. ა-1	10. ი-10	19. რ-100	28. ჩ-1000
2. ბ-2	11. კ-20	20. ს-200	29. ც-2000
3. გ-3	12. ლ-30	21. ტ-300	30. ძ-3000
4. დ-4	13. მ-40	22. უ-400	31. წ-4000
5. ე-5	14. ნ-50	23. ფ-500	32. ჭ-5000
6. ვ-6	15. ო-60	24. ქ-600	33. ხ-6000
7. ზ-7	16. ო-70	25. ლ-700	34. ჯ-7000
8. ჳ-8	17. პ-80	26. ყ-800	35. ჯ-8000
9. თ-9	18. ქ-90	27. შ-900	36. კ-9000
			37. მ-10000

სუცური ანბანის მოხაზულობა და სახელები ასეთია (პირველად ნაჩვენებია ასომთავრული ასო-ნიშანი, მის გვერდით ნუსხური და მისი სახელი):

1.	Ⴀ	—	Ⴁ	—	ან	19.	Ⴉ	—	Ⴊ	—	რაე
2.	Ⴂ	—	Ⴃ	—	ბან	20.	Ⴌ	—	Ⴍ	—	სან
3.	Ⴄ	—	Ⴅ	—	გან	21.	Ⴐ	—	Ⴑ	—	ტარ
4.	Ⴆ	—	Ⴇ	—	დონ	22.	Ⴒ	—	Ⴓ	—	ვიე
5.	Ⴈ	—	Ⴉ	—	ენ	23.	Ⴕ	—	Ⴖ	—	ფარ
6.	Ⴋ	—	Ⴌ	—	ვინ	24.	Ⴘ	—	Ⴙ	—	ქან
7.	Ⴎ	—	Ⴏ	—	ზენ	25.	Ⴐ	—	Ⴑ	—	დან
8.	Ⴒ	—	Ⴓ	—	ჰე	26.	Ⴔ	—	Ⴕ	—	ყარ
9.	Ⴗ	—	Ⴘ	—	თან	27.	Ⴖ	—	Ⴗ	—	შინ
10.	Ⴚ	—	Ⴛ	—	ინ	28.	Ⴘ	—	Ⴙ	—	ჩინ
11.	Ⴜ	—	Ⴝ	—	კან	29.	Ⴚ	—	Ⴛ	—	ცან
12.	Ⴟ	—	Ⴀ	—	ლას	30.	Ⴜ	—	Ⴝ	—	ძილ
13.	Ⴂ	—	Ⴃ	—	მან	31.	Ⴟ	—	Ⴀ	—	წილ
14.	Ⴄ	—	Ⴅ	—	ნარ	32.	Ⴂ	—	Ⴃ	—	ჭარ
15.	Ⴇ	—	Ⴈ	—	ოე	33.	Ⴅ	—	Ⴆ	—	ხან
16.	Ⴐ	—	Ⴑ	—	ონ	34.	Ⴇ	—	Ⴈ	—	ხარ
17.	Ⴓ	—	Ⴔ	—	პარ	35.	Ⴐ	—	Ⴑ	—	ჯან
18.	Ⴗ	—	Ⴘ	—	ჟან	36.	Ⴓ	—	Ⴔ	—	ჰაე
						37.	Ⴗ	—	Ⴘ	—	ჰოი

უ-ასო-ნიშანი შემოღებულ იქნა გვიან ორი ასოს კომბინაციით – ႠႣ და მიენიჭა რიცხვითი მნიშვნელობა 400, მან ყ-ს ადგილი დაიჭირა. ასომთავრული მონუმენტური (კაპიტალური) დამწერლობაა ბერძნულ-ლათინურის მსგავსად. მონუმენტურობა გულისხმობს ასოების გეომეტრიული სწორხაზოვნება-სიმეტრიულობას. ყველა ასო-ნიშანი თანაბარი სიმაღლისაა და ორ პარალელურ ხაზს შორის თავსდება. ნუსხური დამწერლობა კი ოთხხაზოვან ბადეზეა დამყარებული, მისი ასოები გრძელი, მოკლე და ტოლმეტია, რაც ადამიანს ძალიან უადვილებს კითხვას. მხედრული დამწერლობაც, ნუსხურის მსგავსად, ოთხხაზოვანი სისტემის დამწერლობაა.

თავდაპირველი ანბანი მთავრდებოდა „ჯან“ ასოთი (თ. გამყრელიძე, წერის ანბანური სისტემა და ძველი ქართული დამწერლობა, 1988, გვ. 186.), ხოლო ჰ-ჰაე ფონემა ჩნდება შედარებით მოგვიანებით, VII საუკუნიდან მოყოლებული (იქვე, გვ. 128).

მამასადამე, თავდაპირველ ანბანში არაა 37, არამედ 35 ასო-ნიშანი იყო და ის მთავრდებოდა ჯანით. რ. პატარიძის აზრით, ჰ-ს ეჭირა ანბანში მერვე ადგილი, სადაც შემდეგ გაჩნდა ე.წ. ე-მერვე.

რამაზ პატარიძემ, რომელიც ქართული დამწერლობის ყველაზე ნაყოფიერი მკვლევარია ჩვენში, დიდი ივანე ჯავახიშვილის შემდეგ, აღმოაჩინა, რომ ჩვენი ანბანი ამავე დროს ასრულებდა კალენდრის მოვალეობასაც.

ძველთაგანვე, ძველი ცივილიზაციის ქვეყნებში დროის კალენდარული აღრიცხვა პრობლემას წარმოადგენდა. „მიზეზი ამისა იყო ის, რომ დღე-ღამე და წელიწადი დროის სხვადასხვა ასტრონომიული სიდიდეებია. დღე-ღამეთა მთელი რიცხვით წელიწადის გამოხატვა შეუძლებელია, ე.ი. დღე-ღამე და

წელიწადი არა ჯერადი, არამედ უთანაზომო სიდიდეებია. სწორედ აღნიშნული უთანაზომობის როგორმე დაძლევა, მისი შეძლებისამებრ ზუსტად ასახვის საშუალებით, წარმოადგენდა ნებისმიერი კალენდარული სისტემის მიზანს. ამ მხრივ, ქართული ანბანით განხორციელებული კალენდარი ბედნიერი გამონაკლისია. ქართული კალენდარი ეყრდნობა ანბანში ასო-ნიშნების ანბანური და რიგითი სათვალავის უნიკალურ წესრიგიანობას, ასევე ასო-ნიშნების მიზანდასახულ სახელდებლასა და სხვა.

რ. პატარიძის გამოკვლევით, ქართული წარმართული კალენდარის მარტივი სქემა ასეთი სახით გადმოიცემა:

1. — ა	13. — მ	25. — ღ
2. — ბ	14. — ნ	26. — ყ
3. — გ	15. — დ	27. — შ
4. — დ	16. — ლ	28. — ჩ
5. — ე	17. — ვ	29. — ც
6. — ვ	18. — ჟ	30. — ძ
7. — ზ	19. — რ	31. — წ
8. — ჭ	20. — ს	31. — წ
9. — თ	21. — ტ	32. — ჭ
10. — ი	22. — უ	33. — ხ
11. — კ	23. — ფ	34. — ჯ
12. — ლ	24. — ქ	35. — ჯ

ამ სქემით: ანბანის 7 ასო-ნიშანი შეიდეული დღე-ღამე ანუ ერთი მსგეფსია, ანბანის 12 ასო-ნიშანი წელიწადის 12 თვეა. ანბანის 19 ასო-ნიშანი მზისა და მთვარის 19-წლიანი ციკლია. ანბანის 24 ასო-ნიშანი დღე-ღამის 24 საათია. ანბანის 31 ასო-ნიშანი ნაკიანი წელიწადის ოთხწლიანი და 128-წლიანი ციკლებია. ანბანის 5 უკანასკნელი ასო-ნიშანი (წილ-ჯან) წელიწადის 5 ეპაგომენი დღე-ღამეა (რ. პატარიძე, ქართული ასომთავრული, 1980, გვ. 526).

ჩვენს ეკლესიაში ამჟამადაც გამოყენებულია რომაული, იულიუსის უძრავი წელიწადის კალენდარი, რომლითაც წელიწადის ხანგრძლივობა 365,25 დღე-ღამეა, სამ წელიწადს წელიწადის ხანგრძლივობა 365 დღე-ღამეა, ხოლო მეოთხე წელიწადს – 366 დღე-ღამე, ე.ი. მეოთხე წელიწადი ნაკიანია. იულიუსის კალენდარით, წლის ბოლოს ეპაგომენების 5 და 6 დღის დართვა მოშლილია. მანამდე გამოყენებულ უძველეს კალენდარულ სისტემებში წელიწადის ხანგრძლივობას 360 დღე-ღამით განსაზღვრავდნენ (ეგვიპტესა და სხვაგან). წელიწადში ეგვიპტელები 12 თვეს ანგარიშობდნენ, ყოველ თვეში 30 დღეს, წლის ბოლოს ზეიმობდნენ 5 სადღესასწაულო დღეს (5 ეპაგომენს), ამიტომაც ეგვიპტური მზის წელიწადის ხანგრძლივობა 365 დღე-ღამეს შეადგენდა, მაშინ, როცა რეალური, ანუ ტროპიკული წელიწადის ხანგრძლივობა 365, 2422 დღე-ღამეა, ე.ი. ეგვიპტური კალენდარი არაზუსტი იყო. ქრისტიანობამდე 46 წელს რომში იულიუს კეისრის მიერ განხორციელებული კალენდარი უფრო ზუსტი იყო, რომლითაც წელიწადის ხანგრძლივობა 365,25 დღე-ღამეა, ისიც არაზუსტია, რადგანაც ტროპიკულ წელიწადს აღემატება წუთებითა და წამებით, რაც 128 წელიწადში იძლევა 1 დღე-ღამის სხვაობას. ეს შეუსაბამობა გაასწორა გრიგორიანულმა კალენდარმა 1582 წელს. ქართულ წარმართულ კალენდარს საუკუნეებით ადრე შედარებით სწორად გამოუხატავს ტროპიკული წელიწადის ხანგრძლივობა. ეს რ. პატარ-

იძის დაკვირვებით ასე განხორციელებულა: ქართული კალენდრით თვეში არის 30 დღე-ღამე, წელიწადში – 12 ასეთი თვე, ხოლო წლის ბოლოს ემატება 5 კალენდარული დღე-ღამე, ნაკიან წელს კი – 6 და ასევე 0,25 დღე-ღამე. კერძოდ, ეს ასე ხდება: ქართული ანბანის 30 ასო-ნიშანი (მათი სახელებების პრინციპის საფუძველზე დაყრდნობით) – გამოხატავს 30 კალენდარულ დღე-ღამეს, ქართული ანბანის უკანასკნელი 5 ასო-ნიშანი წლის ბოლოს დასართველი კალენდარული დღე-ღამეა. ანბანით გამოხატულია მზის წელიწადის ფორმულაც. კერძოდ, ანბანის მეთორმეტე ასოთი („ლასი“), რომლის რიცხვითი მნიშვნელობა არის 30. ამ ფორმულის ძირითადი ელემენტია: 12×30 . „ასომთავრული „ლასი“ ქართული ასომთავრული ანბანის 30 კალენდარულ ასო-ნიშანს – 30 კალენდარულ დღე-ღამეს 12-ჯერ ანგარიშობს. ამიტომაც, ქართული ასომთავრული ანბანის 5 დარჩენილი ასო-ნიშანი ის 5 კალენდარული დღე-ღამეა, რომელიც წლის ბოლოს, ახალი წლის დადგომამდე 360 დღე-ღამეს ემატება ეპაგომენების სახით, რათა წელიწადის ხანგრძლივობის მზის ძველ-ეგვიპტური კალენდარული სისტემა განხორციელდეს“ (იქვე, გვ. 412). „ლასის“ ფორმულით, წელიწადში 365 დღეა. $12 \times 30 = 12 \times 30 = 360$ და 5 ეპაგომენი, სულ 365 დღე-ღამე.

ყოველი სამი წლის შემდეგ კი წელიწადის ხანგრძლივობა ქართული წარმართული კალენდრით 366 დღე-ღამით განისაზღვრებოდა. ეს ხორციელდებოდა ანბანის ასო-ნიშან „წილის“ ფორმულით. მისი ანბანური და რიგითი სათვალავი, ასეთია: 31 წილი $4000 = 31 \times 4000$ ანუ $3 + 1 \times 4000$.

„როგორც „წილი“ ცხადყოფს, ერთხელ ყოველ ოთხ წელიწადში, ე.ი. ნაკიან წელიწადს 365 დღე-ღამეს ერთი – 31-ე დღე-ღამე ემატება, ამის გამო, ყოველ ოთხ წელიწადში ერთხელ წელიწადის ხანგრძლივობა $365 + 1 = 366$ დღე-ღამეა. ამგვარად ასო-ნიშანი „წილი“ ყოველ ოთხ წელიწადში ერთხელ 30 დღე-ღამის ნაცვლად 31 დღე-ღამეს ანგარიშობს, ხოლო ეს საიდუმლო „წილი“-ს რიგითი სათვალავით არის განცხადებული“ (იქვე, გვ. 422).

ამას თურმე მიუთითებს აღნიშნული ასოს რიგითი სათვალავი – 31 (ეს არის $3 + 1$ ე.ი. 3 სრული, 1 ნაკიანი), რიცხვითი მნიშვნელობა – 4000 („ათასი წელი ვითარცა ერთი დღე“ – $4000 = 4$ -ს, ე.ი. ოთხ წელიწადში ერთხელ დამატება). მისი ანბანური სათვალავია, (რომლის მიხედვითაც რიცხვი 31 იწერება) – „ლა“, რაც უდრის $30 + 1$ -ს, ანუ 30-დღიან თვეებს ერთით მეტი თვე ემატება საჭიროების შემთხვევაში, (ფორმულის შესაბამისად), ამასვე თურმე მიუთითებს ამ ასო-ნიშანის სახელი – სიტყვა „წილი“, რაც ნაწილს, წილადს აღნიშნავს. მას ანბანში დაფარული მნიშვნელობაც ჰქონია, როგორც ამის შესახებ წერს „ქებაა და დიდებაა ქართულისა ენისა“, რომელშიც ასევე აღნიშნულია: „წილი“ ასოა არს და იტყვის ყოველად ოთხ ათასსა და ესე არს ოთხი „რამეთუ ათასი ვითარცა ერთი“, ე.ი. $4 = 4$, რაც „დაფარულად უნდა აცხადებდეს, რომ 4 წილი ერთი დღე-ღამეა, ამიტომ „წილი“ ასო-ნიშანი კალენდარულად წელიწადში დღე-ღამის ნაოთხალია, დღე-ღამის მეოთხედია, ოთხ წელიწადში კი ერთი კალენდარული დღე-ღამეა“ (იქვე, გვ. 422).

საბოლოოდ ქართული კალენდრით წელიწადის ხანგრძლივობა შეადგენს 365,25 დღე-ღამეს (3×365 და 1×366), მაგრამ თურმე ტროპიკულ წელიწადს ანბანში განხორციელებული ქართული კალენდარი კიდევ სხვა სისტემებით უახლოვდება, რაც გადმოცემული აქვს თავის წიგნში რ. პატარიძეს.

ქართული ანბანის საშუალებით გადმოცემული ყოფილა ასევე მთვარის კალენდარიც.

ქართული ანბანით მთვარის კალენდარი შემდეგი სისტემითაა გადმოცემული: ანბანის ასო-ნიშანთა სახელწოდებანი, მათი რიგითი და ანბანური სათვალავი კალენდრის გასაღებს წარმოადგენს. ქართული ანბანის კალენდარული მონაცემები გამოწვლილვით აქვს მიმოხილული თავის წიგნში რ. პატარიძეს. მასვე სრულიად უეჭველად აქვს დასაბუთებული ქართული ანბანის გრაფიკული მოხაზულობის ფინიკიურიდან წარმომავლობა. პატარიძის აზრით, ქართული ანბანი შეუმუშავებიათ ქურუმებს ქრისტეშობამდე 412 წელს, რაც იმავდროულად კალენდრის შემოღებასაც ნიშნავდა. 128 წლის შემდეგ ქრისტეშობამდე 284 წელს დაწყებულა ქართული სახელმწიფო ეროვნული წელთაღრიცხვა.

ქართული ანბან-კალენდრის შემოქმედ ქურუმებს ბაბილონელ, ქალდეველ და ბერძენ მათემატიკოსთა მიღწევებზე დაუფუძნებიათ თავიანთი შრომა. ივ. ჯავახიშვილის, ს. ჯანაშიას და სხვა მეცნიერთა შრომებზე დაყრდნობით, ერთი მხრივ, ჩვენ თუ ვალიარებთ, რომ ქრისტეშობამდე VII-V საუკუნეებში საქართველოს მოაშურეს ძველი დამსხვრეული ცივილიზაციის ნამსხვრევმა ტომებმა, შთამომავლებმა ხურიტებისა, ქალდეველებისა, თობალებისა თუ მუშქებისა, უნდა ვალიაროთ ისიც, რომ, მათმა ინტელექტუალურმა ნაწილმა თან მოიტანა ძველი აღმოსავლეთის ასტრონომიული, მათემატიკური ცოდნა, სარწმუნოება და კულტურა.

ძველი ქალდეველების კულტურას უდიდესი გავლენა მოუხდენია სხვა ქვეყნების კულტურაზე. მათგან გავრცელებულა რიცხვითი მისტიკა, მათემატიკური ცოდნა, რომელიც განუყოფელი ნაწილი ყოფილა ქალდეური მეცნიერებისა და კულტურისა. რიცხვითი მისტიკის აკვნად და ასევე სხვა საიდუმლო მეცნიერების კერად ძველთაგანვე ითვლებოდა ქალდეა. საბერძნეთში ქალდეური სწავლება პითაგორეს განუვითარებია (იხ. იქვე. ი. ჩისტიაკოვის და სხვათა შრომებზე მითითება გვ. 487). რ. პატარიძის აზრით, სწორედ ქართული პითაგორელების მიერ უნდა შექმნილიყო ქართული ანბანი, რომელშიც დასტურდება ცოდნა, როგორც აღმოსავლური, ისე დასავლური ცივილიზაციისა. საქართველოში შემოსულ ოდესლაც დიდი ცივილიზაციის მემკვიდრე ქართულ ტომებს უნდა შემოეტანათ ეგვიპტური მზისა და ბაბილონური მთვარის კალენდრები, რომელნიც შემდგომ ქართულ ანბან-კალენდარში შენივთდა. ქართული ანბან-კალენდარი, მსგავსად პითაგორული მოძღვრებისა – საიდუმლო ყოფილა. ის მხოლოდ ქურუმთა ვიწრო წრეში ყოფილა ცნობილი, ფარნავაზის დროს მას რამდენადმე გავრცელება მიუღია სრულიად საქართველოს ქურუმთა შორის. ქრისტეშობის შემდეგ, ქრისტიან ქართველობას სწორედ ეს უკვე არსებული ანბანი გამოუყენებია საეკლესიო საჭიროებისათვის. უფრო მეტიც, ქართული ანბანი ნაწილობრივ, რ. პატარიძის გამოკვლევის თანახმად, საფუძვლად დასდებია სომხური ანბანის შექმნის პრინციპს (იხ. იქვე, გვ. 528-596), რასაც უფრო ადრეც მიუთითებდნენ ქართველი ისტორიკოსები.

ჩვენ ვფიქრობთ, რომ ანბანი, რომლითაც დაიწერა ქართულ ენაზე ახალი აღთქმა, ბიბლიის წიგნები, ლოცვები, ქადაგებანი, რომელსაც ეფუძნებოდა ათასწლეულთა მანძილზე ნაწერით გადმოცემული საღმრთო დიდებისმეტყველება, შეუძლებელია შექმნილიყო სულიწმინდის მონაწილეობის გარეშე. უთუოდ ქართული ხუცური ანბანი სულიწმინდის ჩაგონების შედეგია. დიდება მას!

მეფე ალექსი (I ს.)

წმიდა ანდრეასა და სხვა მოციქულების ქალაქება მეფე ალექსის დროს

„პირველწოდებული ანდრია, ძმა თავისა მოციქულთაჲსა პეტრესი, ვიდრე ჩვენდამდეცა მოიწია და ქადაგა საცხოვრებელი ქადაგებაა სახარებისა ყოველსა ქუეყანასა საქართველოასა“,⁵¹ – წერდა დავით აღმაშენებლის დროს მოწვეული რუის-ურბნისის საეკლესიო კრება, ყველაზე ავტორიტეტული კრება ქართული ეკლესიის ისტორიაში.

ამ კრების თანახმად, სამწყსო წმიდა ანდრია მოციქულისა იყო არა რომელიმე კუთხე, არამედ მთლიანი საქართველო – „ყოველი ქუეყანა საქართველოასა“.

გიორგი მთაწმიდელიც იმ თვალსაზრისისა იყო, რომ საქართველოს პატრიარქი განაგებდა ანდრია მოციქულის მიერ დაარსებულ ეკლესიას და ამიტომაც იჯდა სამოციქულო ტახტზე. მან ანტიოქიის პატრიარქს განუცხადა:

„წმიდაო მეუფეო, შენ იტყუ, ვითარმედ თავისა მის მოციქულთაჲსა პეტრეს საყდარსა ვზიო, ხოლო ჩუენ პირველწოდებულისა და ძმისა თყისა მწოდებელისა ნაწილნი ვართ და სამწყსონი და მის მიერ მოქცეულნი და განათლებულნი. და ერთი წმიდათა ათორმეტთა მოციქულთაგანი – სიმონს ვიტყუ კანანელსა – ქუეყანასა ჩუენსა დამარხულ არს, აფხაზეთს, რომელსა ნიკოფსი ეწოდების. ამათ წმიდათა მოციქულთა განათლებულნი ვართ“.⁵²

ანდრია მოციქული მაცხოვრის უპირველესი მოწაფე იყო. იესო ქრისტემ პირველად მას მოუწოდა, შემდეგ ანდრიამ თავისი ძმა პეტრე დაუმოწაფა მოძღვარს.

ანტიოქიის ეკლესია წმიდა პეტრეს მიერ იყო დაარსებული და ამიტომაც მიიჩნეოდა, რომ ანტიოქიის პატრიარქი იჯდა პეტრეს საყდარზე. ანტიოქიის პატრიარქი ფიქრობდა, რომ ეს მაღალი ტახტი მას უფლებას აძლევდა განეცხადებინა პრეტენზია ქართული ეკლესიის დამორჩილებაზე. წმიდა გიორგი მთაწმიდელმა მას უპასუხა – „წმიდაო მეუფეო, შეუენის ესრეთ, რათა წოდებული იგი მწოდებელსა მას დაემორჩილოს, რამეთუ პეტრესი ჯერ არს, რათა დაემორჩილოს მწოდებელსა თყსა და ძმასა ანდრეას, და რათა თქუენ ჩუენ დაგუემორჩილნეთ!“⁵³

გიორგი მთაწმიდელის მსჯელობა სავსებით ლოგიკურია. თუკი დამორჩილებაზე ლაპარაკი, მაშინ უფრო სამართლიანი იქნება, თუ უმცროსი ძმა უფროსს, წოდებული მწოდებელს დაემორჩილება, რადგანაც წმიდა ანდრიამ მოუწოდა თავის ძმას პეტრეს და პეტრე დაემორჩილა მას, ამიტომაც წმიდა პეტრეს ეკლესია, ანტიოქიის საპატრიარქო, უნდა დაემორჩილოს წმიდა ანდრიას ეკლესიას – საქართველოს საპატრიარქოსო.

გიორგი მცირე საქართველოს უწოდებს ანდრია მოციქულისა და სიმონ კანანელის სამწყსოს. „ესრეთ ყოველი აღმოსავლი განანათლა და ნაწილი იგი ანდრეა მოციქულისაო და სიმონ კანანელისაო კუალად განმტკიცა, რამეთუ ანდრეა მოციქულმან მოვლო ქვეყანაო ჩუენი, ხოლო სიმონ კანანელმან სრულიად დაიმკყდრა, რამეთუ ნიკოფსს არიან ნაწილნი მისნი წმიდანნი“.⁵⁴

ცნობილი მოღვაწე ეფრემ მცირე ბერძნულ წყაროებზე დაყრდნობით წერდა, რომ ქრისტეს სახარება საქართველოში იქადაგა არა მარტო ანდრიამ, არამედ მოციქულმა ბართლომემაც – „ითქუმის ჩუენ-თყსცა მიმოვსლასა შინა წმიდა მოციქულთასა – ანდრია პირველწოდებულისა მიერ ქადაგება შორის ავაზგიასა, რომელ არს აფხაზეთი, და მიერ წარვსლა ოსეთად, და კუალად ბართლომეს მიერ მიმოვლა ჩრდილოეთისა, რომელ არს ქართლი“.⁵⁵

ჩანს, ქართულ ეკლესიაში დამკვიდრებული შეხედულება რამდენადმე განსხვავდებოდა ეფრემ მცირის ბერძნული წყაროების თვალსაზრისისაგან. ამ თვალსაზრისის თანახმად, ანდრია მოციქულმა იქადაგა მთლიან საქართველოში, ხოლო ბერძნული წყაროები, რომლითაც სარგებლობდა ეფრემ მცირე, მიუთითებდნენ, რომ ანდრიამ იქადაგა დასავლეთ საქართველოში ანუ „აფხაზეთში“.

საქართველოში ადერკის მეფობის პირველსავე წელს იშვა უფალი ჩვენი იესო ქრისტე. უფლის ჯვარცმას იერუსალიმში საქართველოდან ესწრებოდნენ ელიოზ მცხეთელი და ლონგინოზ კარსნელი.

„ამან ადერკი დაიპყრა ყოველი ქუეყანა ქართლი და ეგრისი... ხოლო პირველსავე წელსა მეფობის მისისასა იშვა უფალი ჩუენი იესო ქრისტე, ბეთლემს ურისატანისასა“. – „და წარვიდეს აქათ ელიოზ მცხეთელი და ლონგინოზ კარსნელი. და მუნ დახუდეს ჯვარცმასა უფლისასა და მათ მოიღეს მუნით კუართი უფლისა, ვითარცა წერილ არს ესე განცხადებულად მოქცევისა ქართლისასა“.⁵⁶ ჩანს, მათ კვართი შეისყიდეს რომაელი ჯარისკაცებისაგან, რომელთაც ჯვარცმული იესოს ტანსაცმელი გაინაწილეს.

დეკანოზი მ. კელენჯერიძე წერს: „ქრისტეს სჯულის პირველ მქადაგებლებად საქართველოში ქრისტეს მოციქულები ითვლებიან: ანდრია, სვიმონ კანანელი, მათათე და კაპადოკიაშიც პეტრე... ისტორიკოსები ორ ბანაკად იყოფიან იმ საკითხის შესახებ, იყვნენ თუ არა მოციქულები საქართველოში: ზოგნი უარყოფენ ამ ფაქტს, სხვები არა... უარისმყოფელნი იმით ასაბუთებენ თავიანთ აზრს, რომ პავლე მოციქულის მეტი არც ერთი მოციქული არ ყოფილა საქადაგებლად წარმართთა შორის და ვერც იქნებოდნენ, რადგან მათ მარტო „წინადაცვეთილთა“ შორის (ე.ი. ებრაელთა) ჰქონდათ ნება ქადაგებისაო. ამ აზრის მიღება შეუძლებელია შემდეგი საბუთების ძალით: 1. ისეთი ავტორიტეტები ძველი ქრისტიანობის ისტორიაში, როგორებიც არიან პროფ. ვ. ბოლოტოვი და არქიეპ. სერგი, აგრეთვე ლეიპციგის პროფ. ვოგოი და ნატალისი, უარს არ ჰყოფენ მოციქულების წარმართთა შორის ქადაგებას. 2. მეორე საუკუნის ისეთი მსხვილი მეცნიერი, როგორიც იყო ორიგენი, ამბობს, ანდრია სკვითებში იყო, მას ემხრობიან პროკოფი და ევსევიც. უკანასკნელს თავის ისტორიაში (IV ს.) მოჰყავს ორიგენის სიტყვები: „თომამ პართია მიიღო, ანდრიამ სკვითია, იოანემ ასია და პეტრემ პონტო, გალატია, ბითინია და კაპადუკიაო“. 3. წყაროებში მათათე მოციქულზე წერია, ეთიოპიაში ქადაგებდაო. საუკეთესო მეცნიერნი ამ ეთიოპიას აღიარებდნენ ახალ, შინა ეთიოპიად, სახელდობრ, კოლხიდად, სამეგრელოდ და სკვითების ქვეყნად, რაც საზღვრავდა სამეგრელო-აფხაზეთს. გადაჭრით ასახელებენ კიდევ პონტოდ, საცა მდინარე ფაზისი (რიონი) ზღვას ერთვისო. 4. ქრისტე მარტო ებრაელთათვის არ მოსულა და არც მოციქულებისათვის უბრძანებია ებრაელებზე იზრუნეთ მხოლოდო: პირიქით, ასეთი მცნება დაუდგა მათ: „წარვედით და მოიმოწაფენით ყოველნი ერნიო“... 5. თუკი მოციქულებს მარტო ებრაელთა შორის ქადაგება ევალებოდათ. რატომ გადმოვიდა მოციქულებზე სულიწმიდა და რიდასთვის ასწავლა უცხო ენები? თვითონ მოციქულები ებრაელები იყვნენ და ებრაელთა შორის უცხო ენები რად დასჭირდებოდათ? 6. ფილიპე დიაკონმა ეთიოპიელი საჭურისი მონათლა და პეტრემ — რომის ასისტავი კორნილიოსი — წარმართი მთელი ოჯახით და ამას როგორ გაბედავდნენ, თუ მართლა აკრძალული ჰქონდათ წარმართთა შორის ქადაგება?..⁵⁷

განსაკუთრებით საინტერესოა მოციქულთა თითქმის თანამედროვე, II საუკუნის მეცნიერის, ორიგენის აზრი, რომ ანდრია პირველწოდებულმა იქადაგა სკვითეთში. საქმე ის არის, რომ ძველი ავტორები „სკვითეთს“ ვრცელ ქვეყანას უწოდებდნენ, რომელშიც ზოგჯერ იბერიასა და კოლხეთსაც ათავსებდნენ, რის შესახებაც უფრო დაწვრილებით ვწერთ შემდგომ თავში. ორიგენის აზრი ანდრიას სკვითეთში ქადაგების შესახებ შეიძლება ისე გავიგოთ, რომ ანდრიამ საქართველოსა და მის მიმდებარე ქვეყნებში იქადაგა. მაშინ ორიგენისა და ჩვენი მათიანეების გადმოცემანი ერთმანეთს თანხვდებიან. ორიგენის გარდა მოციქულ ანდრიას ქადაგებას საქართველოსა და მოსაზღვრე ქვეყნებში იხსენიებდნენ იპოლიტე და დოროთე ტყრელი ეპისკოპოსი, სოფრონი“.⁵⁸

ადერკის მეფობის წლების შესახებ განსხვავებული შეხედულებები გამოთქვებს ს. კაკაბაძემ, ს. გორგაძემ, პ. ინგოროყვამ და სხვებმა. „როგორც ვიცით, 67 წელს აჯანყებული იუდეის წინააღმდეგ გაგზავნილ იქნა ვესპასიანე ფლავიოსი, 68 წელს, ნერონის სიკვდილის შემდეგ ვესპასიანეს იმპერატორად გამოცხადების შედეგად, რომელთა ჯარს სათავეში ტიტე ფლავიოსი ჩაუდგა და 70 წელს იერუსალიმი დაანგრია. თუ ადერკი მართლა 57 წელს გარდაიცვალა, მაშინ არავითარ ქრონოლოგიურ შეუსაბამობას არ უნდა წარმოადგენდეს 70 წლის მახლობელ ხანაში მის მემკვიდრეთა მეფობა. მაგრამ ამ შემთხვევაში ნარატიულ წყაროს ჩვენებას წინ უდგას ისეთი ეპიგრაფიული ძეგლი, როგორცაა მცხეთის ცნობილი ბერძნული წარწერა... რომელსაც ჩვეულებრივ ათარიღებენ 75 წლით. იგი გვამცნობს, რომ სამივე ფლავიოსმა კეისარმა (ვესპასიანემ, ტიტემ და დომიციანემ), „... იბერთა მეფეს მითრიდატეს, მეფე ფარსმანისა და იამასასპოის ძეს, კეისრის მეგობარსა და რომაელთა მოყვარულს და ხალხს ეს კედლები განუმტკიცეს“... გ. მელიქიშვილის მიხედვით, დიონ კასიოსის მითრიდატეს მამა იგივე ადერკია, რომელსაც „ქართლის ცხოვრება“ მეათე მეფედ ასახელებს. გ. მელიქიშვილის მიერ აღდგენილი ანტიკური ხანის იბერიის მეფეთა ქრონოლოგიურ ნუსხაში მეათე მეფე კი ასე გამოიყურება: „10. მითრიდატე („ადეროკ, ადერნი) – ჩვენი ერის I საუკუნის დასაწყისი, 30-იანი წლების შუამდე“.⁵⁹

მაცხოვარი ჩვენი იესო ქრისტე, ღვთისმეტყველთა თანახმად, ამალდა 30 წლის 18 მაისს, ხუთშაბათს. ამალლების წინ მან აკურთხა მოციქულები, რათა მათ მთელ მსოფლიოში ექადაგნათ.⁶⁰ მეათე დღეს, სულიწმიდის მოფენის შემდეგ, მოციქულებმა იწყეს გამგზავრება მთელ მსოფლიოში. ანდრია კი გამოემართა საქართველოში, სადაც ამ დროს მეფობდა ადერკი (გ. მელიქიშვილის თანახმად, დაახლოებით 35 წლის ჩათვლით). მაშასადამე, ანდრია მოციქული საქართველოში მოსულა 30-35 წლებში, ამავე დროს მას მოუქცევია სამხრეთ და დასავლეთ საქართველოს მცხოვრებნი – მეგრელები და კლარჯნი, რითაც მეფე ადერკის მრისხანება გამოუწვევია. ანდრია მოციქული ამ პირველი მოგზაურობის გარდა სხვა დროსაც ჩამოსულა საქართველოში, ახლა უკვე სხვა მოციქულებთან ერთად. ამ დროს მეფე ადერკი ცოცხალი აღარ ყოფილა. მაშასადამე, ანდრია მოციქულის საქართველოში პირველი მოგზაურობა შეიძლება 30-35 წლებით დათარიღდეს.

როგორც „ქართლის ცხოვრების“ ტექსტიდან ჩანს, საფიქრებელია, რომ პირველი მოგზაურობის დროს ანდრიამ მხოლოდ სამხრეთი საქართველო მოიარა, რომლის მცხოვრებლებსაც მემატთანე თითქოსდა „მეგრელებს“ უწოდებს, ხოლო მათ ერისთავს – კლარჯეთის ერისთავს. ასეთი რამ უცნაურად არ მოგვჩვენება, თუ გავხსენებთ, რომ ტაო-კლარჯეთს I საუკუნისთვის ნ. მარი „მეგრულ-ლაზური ტომებით“ დასახლებულ ქვეყნად მიიჩნევდა. თუ ეს ასეა, მაშინ წმიდა ანდრიას საქართველოში მიმოსვლის ტექსტი ძველად დაწერილი აღმოჩნდება.

საქართველოში მესამე მოგზაურობის დროს ანდრია მოციქულს თან ჩამოუყვანია სხვა მოციქულები – სიმონ კანანელი და მოციქული მატათია. ამის შესახებ წერს ეპიფანე კონსტანტინოპოლელი (VIII ს.), რომელიც იყენებდა ძველ წყაროებს. ეპიფანე კონსტანტინოპოლელის თანახმად, მოციქული სიმონ კანანელი დაკრძალულია ნიკოფსიაში, რაც ეთანხმება „ქართლის ცხოვრებასა“ და ძველ ქართულ ტრადიციას.

ეპიფანე კვიპრელის (IV ს.) თანახმად კი, საქართველოში მეორე მოციქულიცაა დაკრძალული – მოციქული მატათა ანუ მატათია, რომელიც მოციქულად არჩეულ იქნა ნაცვლად გამცემელ იუდა ისკარიოტელისა. „მატათიამ... იქადაგა სახარება მეორე ეთიოპიაში (კოლხეთში), სადაც არის აფსარის ციხე-სიმაგრე და ჰვისის ნავსადგური. ... იქვე გარდაიცვალა და დამარხულია დღემდე“.⁶¹

მაშასადამე, მოციქული მატათია დაკრძალულია ციხე-სიმაგრე აფსარში. სად მდებარეობდა და რას წარმოადგენდა აფსარი მოციქულთა დროს?^

„აფსარში, როგორც ჩანს, რომაელთა ყველაზე დიდი გარნიზონი იდგა, ხუთი კოჰორტა. რომაელთა სამხედრო ძალის ასეთი კონცენტრაცია აქ, შეიძლება, გამოწვეული იყო იბერიასთან დაჭიმული ურთიერთობით. იბერიას ამ დროს ეკავა აფსარის სამხრეთით მდებარე სანაპირო. საერთოდ, აფსარი რომაულ ხანაში დიდი ცენტრი იყო. VI ს-ის ავტორის, პროკოფი ბიზანტიელის ცნობით, მის დროს იგი ნანგრევებად იყო ქცეული. მაგრამ ადრე ეს იყო ხალხმრავალი ქალაქი, დიდი გალავნით შემოვლებული, იყო აქ თეატრი, ჰიპოდრომი და მრავალი სხვა რამ. არიანემ აქ ჯამაგირი დაურიგა მებრძოლებს, დაათვალეირა თავდაცვითი ნაგებობები – გალავანი, თხრილი, გასინჯა იარაღი, მოინახულა ავადმყოფები და შეამოწმა სურსათის (პურის) მომარაგების მდგომარეობა. გონიოში ახლაც მიწის ზემოთ ჩანს ანტიკური ხანის სიმაგრის ნაშთები. ამას წინათ აქ ჩატარდა მცირე მასშტაბის არქეოლოგიური გათხრებიც, რომელმაც ანტიკური ხანის დიდებულ ნაგებობათა ნაშთები და დიდძალი ანტიკური კერამიკა გამოავლინა“.⁶²

ვინ ცხოვრობდა აფსარში (გონიოში), სადაც ქადაგებდა მოციქული მატათია და სადაც დაიკრძალა ის? აფსარის მიმდებარე ზღვის სანაპირო დასახლებული ყოფილა ქართველებით, კერძოდ, ძიდრიტების ტომით. „სანაპიროზე ცხოვრობდნენ (იბერიის მეფის) ფარსმან II-ის ქვეშევრდომნი ძიდრიტები. ანონიმის მიხედვით, მათ ეკავათ ტერიტორია მდ. არხაბეს (არახვე-სუ) და აფსარის (ჭოროხის) შესართავებს შორის“.⁶³

I საუკუნის დასაწყისში პლინიუსი „...ახსენებს რა ციხე აფსარს, იგი დასძენს, რომ ამ ადგილებში „მთებს იქით“ არის იბერია...“⁶⁴

დღევანდელ საქართველოში დაკრძალული ორი მოციქულიდან სიმონ კანანელის საფლავი ამჟამადაც ახალ ათონშია, ხოლო მოციქული მატათია დაკრძალულია გონიოს ციხე-სიმაგრეში, ბათუმთან ახლოს. ამ მოციქულების საქართველოში დაკრძალვის შესახებ (ნიკოფსიასა და აფსარში) წერდნენ IV-VIII საუკუნეთა ისტორიკოსები, რომლებიც კიდევ უფრო ძველ წყაროებს იყენებდნენ.

ძველი ისტორიკოსები ზღვის სანაპიროზე ასახელებენ პუნქტებს, სადაც უქადაგნიათ მოციქულებს – კერძოდ, ფაზისს, სებასტოპოლისს და აფსარს. ამ ქალაქებში შემდგომ რომაული გარნიზონები ჩამდგარან – „რომაულ ციხე-სიმაგრედ გადაიქცა აგრეთვე ქალაქი ფაზისი, ფლავიუს არიანეს 131 წლის საინსპექციო მოგზაურობის დროს რომაული გარნიზონები იდგნენ დიოსკურიაში, ფაზისსა და აფსარში, რომელიც მდ. ჭოროხის შესართავთან, დღევანდელ გონიოს ადგილზე იმყოფებოდა.“⁶⁵

„კვიპრელი ეპისკოპოსის ეპიფანეს სიტყვით, მან იცოდა გადმოცემიდან, რომ ნეტარმა მოციქულმა ანდრიამ იქადაგა დიდ სებასტოპოლისში, სადაც არის აფსარის ციხე-სიმაგრე და ჰვისის ნავსადგური და მდინარე ფასისი, სადაც მოსახლეობდნენ იბერიელნი, სუსანელნი, ფუსტელნი და ალანნი“.⁶⁶

მამასადამე, IV საუკუნის ავტორი ეპიფანე კვიპრელი წერს, რომ დიდი სებასტოპოლისი, მდინარე ფაზისის ხეობა და აფსარის ტერიტორია დასახლებულია იბერებით, ანუ ქართველებით.

ეპიფანეს ცნობით, ანდრია მოციქული პირველი მოგზაურობის დროს „მივიდა ტრაპეზუნტში, ლაზიკის ქალაქში (ეფთვიმე მთაწმიდელის ქართული ვერსიით: „მიიწია... ქალაქად ტრაპეზუნტად, რომელი იგი შენ არს სოფელსა მეგრელთასა“), აქედან ის წავიდა იბერიაში. მას შემდეგ, რაც მან ზღვისპირის მცხოვრებნი მრავალნი განანათლნა, ის ჩავიდა იერუსალიმში“. მეორე მოგზაურობის დროს, ჰაგიოგრაფის ცნობით, ანდრია ისევ „მოიწია ქალაქსა ტრაპეზუნტს“. მესამე მოგზაურობის დროს – გადმოგვცემს ჰაგიოგრაფი, – ანდრია და მისნი თანამოღვაწენი მატათა და სიმონ კანანელი მოწაფეებითურთ „ჩავიდნენ იბერიაში და ფასისში“.⁶⁷

მოციქულების მიმოსვლასთან დაკავშირებით ხშირად გვხვდება სამი პუნქტი – ტრაპეზუნტი, აფსარი და ნაფსაას ნავსადგური.

პ. ინგოროყვა წერს: „დასახელებული სამი პუნქტი დასავლეთ საქართველოსი, – ტრაპეზუნტი – სამხრეთ მხარიდან, აფსარი – შუა მხარიდან და ნაფსაას ნავთსადგური (ნიკოფსია) ჩრდილოეთი მხარიდან – ნიშანდობლივ ამორჩეული აქვს იოანე საბანის ძეს, კერძოდ, იმის გამო, რომ სწორედ ამ პუნქტებთან იყო დაკავშირებული გადმოცემები ქრისტიანობის გავრცელების შესახებ დასავლეთ საქართველოში თვით მოციქულთა მიერ. სამხრეთით მდებარე ტრაპეზუნტი არის ის პუნქტი, სადაც გადმოცემით, იქადაგა ანდრია მოციქულმა და საიდანაც იგი შემოვიდა საქართველოში, შუა მხარეში მდებარე აფსარი არის ის პუნქტი, სადაც გადმოცემით, დასაფლავებული იყო ანდრიას თანამოღვაწე მოციქული მატათა, ჩრდილოეთ მხარეში მდებარე ნაფსაას ნავსადგური (ნიკოფსია) არის პუნქტი, სადაც გადმოცემით დასაფლავებული იყო ანდრიას მეორე თანამოღვაწე, მოციქული სიმონ კანანელი“.⁶⁸

გარდა ანდრია მოციქულისა, სიმონ კანანელისა და მატათია მოციქულისა, საქართველოში სხვა მოციქულებსაც უმოღვაწიათ. კერძოდ, ეფრემ მცირე, რომელმაც საგანგებოდ დაჩხრიკა მის დროს არსებული ყველა ბერძნული წყარო ქართული ეკლესიის ისტორიასთან დაკავშირებით, ამ წყაროებზე დაყრდნობით წერდა, რომ საქართველოში სახარება იქადაგა მოციქულმა ბართლომემ.

ცნობები მოციქულ ბართლომეს საქართველოში მოღვაწეობის შესახებ, ჩანს, ლათინურ წყაროებშიც ყოფილა მოცემული, რადგანაც ამის შესახებ არქანჯელო ლამბერტიც წერდა.

„არქანჯელო ლამბერტი იმ აზრს იცავს, რომ კოლხეთსა და იბერიაში ქრისტიანობა წმ. ანდრიამ და წმ. ბართლომემ გაავრცელეს. „დარწმუნებული უნდა ვიყოთ, – წერს არქანჯელო ლამბერტი – რომ ორი მოციქულის ქადაგებით დაინერგა სარწმუნოება ამ ქვეყანაში (ე.ი. საქართველოში), მაგრამ შემდგომში მღვდლების უყოლიობის თუ სხვა მიზეზის გამო ამ მხარეებს დიდი ხნის განმავლობაში მოაკლდათ სარწმუნოება“.⁶⁹

ა. ლამბერტი წერდა: „ქართლში, სამცხის პროვინციაში არის ერთი ეკლესია, რომელიც მიძღვნილია წმ. ბართლომესადმი. ამ უკანასკნელმა, ხალხური გადმოცემის თანახმად, თავისი ქადაგებით ამ მხარეში ქრისტიანობა გაავრცელა, ამ საეპისკოპოსო ეკლესიის ეპისკოპოსს იშხნელს უწოდებდნენ“.⁷⁰

ბართლომეს გარდა საქართველოში თომა მოციქულსაც უმოღვაწია, რუსულ წყაროში დაცული ცნობის თანახმად. ეს არ მოგვეჩვენება გასაკვირად, თუ გავიხსენებთ, რომ მოციქულმა თომამ იქადაგა სირიაში, სპარსეთსა და ინდოეთში. მოციქულთა ეპოქაში იბერია იყო სპარსეთის (პართიის) უშუალო მოსაზღვრე ქვეყანა, რომელიც ებრძოდა პართიას და ზოგჯერ ამარცხებდა კიდევ. მოციქულთა დროს, 30-იან წლებში, პართიის მეფე ტახტზე იბერიელთა ჯარმა დასვა: „35 წელს პართიაში მეფის წინააღმდეგ აჯანყება მოხდა. აჯანყებულ პართელ დიდებულთა თხოვნით ტიბერიუსმა პართიაში გასამეფებლად გაგზავნა პართიის სამეფო საგვარეულოს წევრი ტირიდატი. მისი გამეფება უნდა მომხდარიყო იბერთა მეოხებით“.⁷¹

XVI საუკუნის სლავური წყარო ქართულ ეკლესიას მიიჩნევს თომა მოციქულის მიერ დაარსებულად. აქ ჩამოთვლილია სამოციქულო საყდრები, კერძოდ, „ადგილი წმიდა მოციქულ თომასი არის ივერიის საყდარი“.⁷²

„მოციქულ პეტრეს კი კაპადოკიაში, ქართველთა შორის უმოღვაწია“.⁷³ მართლაც, არსებობს აზრი, რომლის თანახმადაც მცირე აზია საერთოდ და განსაკუთრებით კი კაპადოკია ქართველებით იყო დასახლებული. მათ მოციქულთა ეპოქაში ჯერ კიდევ შენარჩუნებული ჰქონდათ ვინაობა და ქართული ენა. მცირე აზიაში მრავალი მოციქული ქადაგებდა, მათ შორის პეტრე, პავლე, იოანე. ცხადია, ისინი ბერძნებთან ერთად ქართველებსაც მოაქცევდნენ და მონათლავდნენ, რადგანაც სწორედ ქართველები და ქართველური ტომები იყო მათ დროს მცირე აზიის ძირითადი მოსახლეობა.

უნდა დავასკვნათ, რომ ქართველთა შორის ქრისტიანობა მოციქულებმა გაავრცელეს. როგორც უკვე ითქვა, საქართველოში რამდენიმე მოციქულმა იქადაგა. ორი მოციქული საქართველოშივე განის-

ვენებს, კერძოდ, სიმონ კანანელი და მატათა. ქართული ეკლესია დაამყარა წმ. მოციქულმა ანდრიამ, რადგანაც მან ხელი დაასხა საქართველოს პირველ ეპისკოპოსს აწყურში და დაუარსა მას საეპისკოპოსო კათედრა,⁷⁴ ჯრომელშიც მღვდლები და დიაკვნები ჰყავდა.

მოციქულ ანდრიას მიერ დაარსებული ქართული ქრისტიანული მრევლი, რომელსაც თავისი ეკლესია (საეპისკოპოსო) ჰქონდა, უცხოეთის რომელი ეკლესიის იურისდიქციაში შედიოდა?

მოციქულების მიერ დაარსებული ყველა ეკლესია, სადაც არ უნდა ყოფილიყო ის, ავტოკეფალური იყო. ქართული ეკლესიაც I საუკუნეში, საერთო წესის თანახმად, ავტოკეფალური იქნებოდა. მართლაც, ვის უნდა დამორჩილებოდა ეს ეკლესია? იერუსალიმი, საიდანაც ქართულ მატინათა თანახმად, მოციქული ანდრია მოვიდა, 70 წლისათვის უკვე დანგრეული იყო და იქ ქრისტიანული თემიც კი აღარ არსებობდა. ქრისტიანობის ცენტრებშიც (რომსა და ანტიოქიაში) ქრისტიანობა იდევნებოდა.

ყველა ეკლესია, ყველა ქრისტიანული თემი იმ ეპოქაში ერთმანეთის მიმართ დამოუკიდებელი, ავტოკეფალური იყო და ისინი მხოლოდ მოციქულების ავტორიტეტს აღიარებდნენ. ამიტომაც, ქართული ეკლესია დაარსების დროისთვის ავტოკეფალური იყო.

ჩვენი მაცხოვრის იესო ქრისტეს კვართი, რომელსაც ხელი შეახო ადერკი მეფემ

⁵¹ დიდი სჯულის კანონი, გვ. 545; ⁵² ძეგლები, II, გვ. 154; ⁵³ ძეგლები, II, გვ. 154; ⁵⁴ იქვე, გვ. 174; ⁵⁵ ქრონიკები, I, გვ. 34; ⁵⁶ ქართლის ცხოვრება, I, გვ. 35-36; ⁵⁷ მ. კელენჯერიძე, მოკლე ისტორია, გვ. 5-8; ⁵⁸ ე. ნიკოლაძე, ეკლესიის ისტორია, გვ. 13; ⁵⁹ დ. აბაშიძე, ქართლის პოლიტიკური ისტორიის ზოგიერთი საკითხი, მნათობი, 1987, 9, გვ. 154-161; ⁶⁰ ახალი აღთქმა, ბრიუსელი, გვ. 527; ⁶¹ პ. ინგოროყვა, გიორგი მერჩულე, გვ. 224; ⁶² ნარკვევები, I, გვ. 549-550; ⁶³ იქვე, გვ. 544; ⁶⁴ იქვე, გვ. 526; ⁶⁵ ნარკვევები, I, გვ. 549; ⁶⁶ პ. ინგოროყვა, გიორგი მერჩულე, გვ. 224; ⁶⁷ იქვე, გვ. 225; ⁶⁸ იქვე, გვ. 211; ⁶⁹ ი. ტაბაღუა, საქართველო ევროპის არქივებსა და წიგნსაცავებში, I, გვ. 56; ⁷⁰ იქვე, გვ. 56; ⁷¹ ნარკვევები, I, გვ. 511; ⁷² კ. კეკელიძე, ლიტ. ისტორია, I, გვ. 40, შენიშვნა 3; ⁷³ მ. კელენჯერიძე, მოკლე ისტორია, გვ. 5; ⁷⁴ ქართლის ცხოვრება, I, გვ. 41.

რამ მართალი (III ს.)

ზნა ქრისტიანობისა I სჯულისაჲს წმიდა ნინოჲს

ქართველთა განმანათლებელი არის ღირსი დედა ნინო, რომელმაც ქრისტიანულ სარწმუნოებაზე მოაქცია მთელი ერი. მის დროსვე, ქართული სახელმწიფოს მზრუნველობით და შემწეობით შეიქმნა ერთიანი ქართული ეკლესია. შეიძლება დაისვას კითხვა, თუ ქართველი ხალხი მოაქციეს და გააქრისტიანეს თვით წმიდა მოციქულებმა, რაღა საჭირო იყო წმიდა ნინოს ქადაგება? ამ კითხვაზე პასუხი, ჩანს, ძველთაგანვე არსებობდა, რამაც ასახვა ჰპოვა რუის-ურბნისის კრების ძეგლისწერაში, სადაც, კერძოდ, ნათქვამია: „პირველწოდებული ანდრია, ძმა თავისა მოციქულთაჲსა პეტრესი, ვიდრე ჩუენდამდეცა მოიწია და ქადაგა საცხოვრებელი ქადაგებაა სახარებისა ყოველსა ქუეყანასა საქართველოსასა და ურიცხვნი სიმრავლენი ერთანი განაშორნა საცთურისაგან მრჩობლ ემმაკუელებისა და ერთისა ღმრთისა და ქრისტეს მისისა თანაარსით მათით სულითურთ რწმუნებით თაყუანისცემაა ასწავა, დაღათუ უმრავლესმან ერმან ქართლისამან სიმრავლესა შინა ჟამისასა დაივიწყა ქადაგებაა იგი მოციქულისაა და საცთურისავე მიმართ კერპთასა მიაქცია. ამათისა ქადაგებისა ნაყოფად აღმოეცენნეს ყოვლით კერძო ყოვლისა სოფლისაათ სიმრავლენი ღუაწლისა დამდებელისა ქრისტეს სიკუდილისა მიმსგავსებულთა მოწამეთანი, ვინათგან სამასნი მცირედთა სხუათა თანა ვიდრე მეფედ ქადაგებადმდე დიდისა კოსტანტინესა შორის გარდაკდეს წელიწადნი, რომელი-იგი პირველად ქრისტიანე იქმნა მეფეთა შორის. და თუთ მოციქულ და ქადაგ საცხოვრებელისა ქადაგებისა და ნათელსა თავისუფლებისასა მიმფენელ ქრისტეანეთა ღმრთივ შუენიერის მოქალაქეობისა. ამისთავე უკუე ჟამთა სრულად მომხედნა ჩუენცა, აღმოსავლმან მალლით და დედაკაცისა ვისმე მიერ ტყუექმნილისა...“²⁵

როგორც ამონაწერიდან ჩანს, წმინდა ნინოს მიერ მთელი საქართველოსა და მისი მეფის გაქრისტიანება ძალზე მჭიდროდა და დაკავშირებული რომის იმპერიაში ქრისტიანობის სახელმწიფო სარწმუნოებად გამოცხადებასთან. მართალია, წერენ ქართველი მამები, ჩვენში ქრისტიანობა იქადაგეს მოციქულებმა და ხალხის ურიცხვი სიმრავლე გააქრისტიანეს, მაგრამ დრომ და პირობებმა ხალხი კვლავ კერპთაყვანისმცემლობას დაუბრუნა, ხოლო დარჩენილ ქრისტიანებს შორის გამოჩნდებოდნენ ხოლმე მოწამენი, რომლებსაც ისეთივე ტანჯვით კლავდნენ როგორც ქრისტეს, ხოლო იმის შემდეგ, რაც რომის იმპერატორი კონსტანტინე გახდა მეფეთა შორის პირველი ქრისტიანი მქადაგებელი და მოციქულთა სწორი, ჩვენც მოგვხედა ღმერთმა და გამოაგზავნა ტყვე ქალი ნინო.

აღსანიშნავია, რომ ეს წყარო არ უარყოფს წმიდა ნინომდე ქართველ ქრისტიანთა არსებობას. როგორც აღვნიშნეთ, მათ შორის გამორჩეულებს ქრისტეს მიმსგავსებული სიკვდილით ჰკლავდნენ, ისინი მოწამენი იყვნენ.

ეფრემ მცირის თანახმადაც, არა მარტო საქართველოში, არამედ თვით საბერძნეთში (იმპერიაში) მოციქულთა ქადაგების შემდეგ კვლავ კერპთაყვანისმცემლობა აღორძინებულა, მაგრამ ცხადია, ეს იმას არ ნიშნავს, რომ იმპერიაში ქრისტიანული თემები და საეპისკოპოსოები არ არსებობდა.

ეფრემი წერს: „ითქუმის ჩუენთესცა, მიმოსლვასა შინა წმიდათა მოციქულთასა, ანდრია პირველწოდებულისა მიერ ქადაგებაო... გარნა ამათ წმიდათა სამოციქულთა მოძღვრებისა თესლთა ანეულნი მრავალჟამ დაიპყრნა ღუარძლმან მეკერპეთამან. არა ხოლო ჩუენ შორის, არამედ თუთ მათ ბერძენთაცა შორის ვიდრე ჟამთადმდე მეორედ პავლედ ზეცით წოდებულისა დიდისა კოსტანტინესთა ამის კეთილადმსახურისა მეფისა ჟამთა ღმერთმან, რომელმან დიდთა და მრავალთესლთა ტომთათეს იზრუნა, არცა ჩუენ მცირენი დაგყტევნა უღუაწად“...²⁶

ზემოთ მოყვანილის თანახმად, როგორც ჩვენში, ისე რომის იმპერიაში, ქრისტიანობა თვით მოციქულებმა იქადაგეს. მაგრამ „მეორე პავლეს“ — იმპერატორ კონსტანტინეს დრომდე ხალხის დიდი ნაწილი კერპთაყვანისმცემლობისაკენ იყო მოქცეული, ამ დროს კი ღმერთმა იზრუნა „მრავალთესლთა ტომთათვის“, მათ შორის ქართველებისათვისაც. მოციქულთა სწორად „ბერძნებს“ გამოუჩინა კონსტანტინე, ხოლო ქართველებს წმიდა ნინო. ასეთია ძველქართული კონცეფცია, რომელიც წყაროებით დასტურდება.

რომის იმპერიასა და საქართველოში მოციქულთა შემდეგ ქრისტიანობა არა მარტო არსებობდა, არამედ დიდ გავლენას ახდენდა საზოგადოებაზე. III საუკუნის დასაწყისში ქართველთა მეფე რევ მართალი ქრისტეს სახარებას იცნობდა და მისი მცნებების შესაბამისად მოქმედებდა კიდევც.

„როგორც ცნობილია, თავდაპირველად ქრისტიანობა ვრცელდებოდა საზოგადოების დაბალ ფენებში“,²⁷ რევ მეფემდე ქართველთა დაბალ ფენებში ქრისტიანობას ფეხი მოკიდებული უნდა ჰქონოდა.

„ამასთან მხედველობაში უნდა მივიღოთ ისიც, რომ თუმცა ქრისტიანობა სახელმწიფო სარწმუნოებად ქართლში IV ს-ის 30-იან წლებში გამოცხადდა, უეჭველია, იგი აქ ბევრად უფრო ადრიდან ვრცელდებოდა. საფიქრებელია, რომ ქრისტიანული თემები ქართლში არსებობდნენ უკვე მესამე საუკუნეიდან. ასეთი თემები, ცხადია, ჯერ ქალაქებში ჩნდებოდნენ, განსაკუთრებით დიდ სავაჭრო გზებზე მდებარე ქალაქებში და პირველ რიგში თვით ქართლის დედაქალაქ მცხეთაში“.²⁸

ზემოთ მოყვანილი კარგად ხსნის, თუ რატომ განხორციელდა და რატომ მიიღო ხალხმა მეფე რევის რეფორმა, რომელიც ქრისტეს სახარებას ეფუძნებოდა, (ჩვილი ბავშვების შეწირვის აკრძალვა). ქრისტიანობას ხალხი უკვე შემზადებული ჰყოლია ამ რეფორმისათვის. შეიძლება ხალხი მონათლული არ იყო, მაგრამ სახარებას მათ ზნეობასა და მორალზე გავლენა ჰქონია.

ოფიციალურ სარწმუნოებად აღიარებამდე რომის იმპერიაშიც უკვე დიდი მნიშვნელობა მიეცა ქრისტიანობას. ჯერ კიდევ III საუკუნეში ქრისტიანობის აღიარების შესახებ განკარგულება გამოსცა გალიენმა, ხოლო ჩვენი მეფე რევ მართალი (გარდ. 243 წ.) თითქმის ნახევარი საუკუნით ადრე მსგავსადვე მოიქცა. მას სმენილი ჰქონდა სახარება, ამიტომაც ის იყო „მოწყალე და ნუგეშისმცემელი ჭირვეულთა“,²⁹ ე.ი. აღასრულებდა ქრისტეს მცნებებს.

„ქართული ისტორიული ტრადიცია ქართლში პირველი ქრისტიანული თემების ჩასახვას გულისხმობს ახალი წელთაღრიცხვის პირველივე საუკუნეებიდან და უკავშირებს მცხეთასა და მის მიდამოებში მცხოვრებ ებრაელებს. „ქართლის ცხოვრებაში“ დაცული ცნობების თანახმად, მცხეთელი ებრაელების ერთი ნაწილი ქრისტიანებად ჩანან. უკვე ახ.წ. აღ-ის პირველსავე საუკუნეში („და წარვიდა ელიოზ მცხეთელი და ლონგინოზ კარსნელი და მუნით დახუდეს ჯუარცმასა უფლისა“; „...ხოლო კუართი იგი უფლისა წილით ხუდა მცხეთელთა“)³⁰ „როგორც ქართული წყაროები, ისევე სხვა ხალხთა ნაწარმოებნი გვაწვდიან ცნობებს იმ პირთა შესახებ, რომლებმაც ანდრია მოციქულის შემდეგ იქადაგეს ქართველთა შორის ქრისტიანული სარწმუნოება. ქართველ წმიდანთა ცხოვრებაში, რომელიც გამოცემული აქვს მიხეილ საბინის „საქართველოს სამოთხეში“, მოხსენიებულია ვინმე, სახელად ხრისო. მან მიიღო ქრისტიანობა მოციქულთაგან და თავის მხრივ მოაქცია და მონათლა ალბანიაში 19 კაცი, რომლებიც ალბანის მეფის დატიანოსის ბრძანებით ქრისტეს მოძღვრების მიღების გამო ცეცხლში დაწვეს პირველი საუკუნის დამლევს.“³¹ „ამას გარდა, რომაელების მწერალი ბარონიუსი ამბობს, რომ ქრისტიანობა საქართველოში იქადაგა რომის ეპისკოპოსმა კლიმენტიმ, რომელიც რომის იმპერატორმა ტრაიანემ (98-117) გადაასახლა ყირიმში. ...მოუღწევია ჩვენამდის ცნობას, რომ II საუკუნეში საქართველოში ცხოვრობდა მწვალებელი მარკიონი“.³²

„საინტერესოა, რომ VIII საუკუნის ცნობილი ქართველი მოღვაწე იოვანე საბანის ძე თხზულებაში — „წამება ჰაბოასი, რომელი იწამა ქართლს შინა, ქალაქსა ტფილისს“ — წერს, რომ ქართველები „ხუთასის

წლისა ჟამთა და უწინარჳსლა შჯულდებულ ყოფილ არიან წმიდითა მადლითა ნათლისღებისაათა“.³³ ამრიგად, იოანე საბანის ძე, აკად. ივ. ჯავახიშვილის შეფასებით, „თავისი დროის მისაბაძი, სამაგალითო ისტორიკოსი“, ქართლში მესამე და უწინარეს საუკუნეებში ხედავს ქრისტიანული რელიგიის ფესვებს. „... ჩვენ გვაქვს საფუძველი, ვიფიქროთ, რომ ქრისტიანობის სახელმწიფო სარწმუნოებად ქცევამდის საქართველოშიც უნდა არსებულებოდა (რა თქმა უნდა, უპირატესად ქალაქებში, მაგ. მცხეთაში) ადგილობრივი წვრილი ქრისტიანული თემური ერთობანი, დაახლოებით ისეთივე ხასიათის მქონენი, როგორც ჰქონდათ მათ რომის იმპერიის სხვა პროვინციებში“.³⁴ „ქრისტიანთა „ჩანასახოვანი“ კომუნები პირველსავე საუკუნეში გვაქვს მცხეთას საგულისხმებელი, თუნდაც „უფლის კვართის“, ელიოზისა და სიდონიას ცნობილი გადმოცემის მიხედვით, სვეტიცხოვლის ისტორიას რომ ედება საფუძვლად“.³⁵

იმავე აზრს ადგას პ. ინგოროყვა. „ქრისტიანობა, – წერს იგი, – საქართველოში ვრცელდება ჩვენი წელთაღრიცხვის პირველი საუკუნეებიდანვე, რა დროიდანაც ქრისტიანობა მოეფინა საქართველოს მეზობელ ახლო აღმოსავლეთის ქვეყნებს და რომის იმპერიის პროვინციებს. საისტორიო წყაროების ჩვენებით ირკვევა, რომ ქრისტიანობა ფართო გავრცელებით სარგებლობდა საქართველოში უკვე მე-3 საუკუნეში“.³⁶ ბუნებრივია, დაისმის კითხვა: რამდენად ეთანხმება წერილობითი წყაროების მონაცემებს სამარხეული ძეგლები? ანუ ცნობილია, თუ არა დიდი მცხეთის ახ.წ.აღ-ის I-II სს. სამაროვნებზე სამარხები მიცვალებულთა გააპტიოსნება-დაკრძალვის ქრისტიანული წესით?

1978 წელს მცხეთაში, მიწის სამუშაოების დროს, დაზიანდა გვიანანტიკური ხანის კულტურული ფენები, რომელიც შეისწავლა მცხეთის მუდმივმოქმედმა არქეოლოგიურმა ექსპედიციამ (ხელმძ. აკად. ა. აფაქიძე). არქეოლოგიური გათხრისას სხვა ძეგლებთან ერთად აღმოჩნდა ორი თიხის ფილასამარხი, მსგავსი ამ ტიპის უკვე ცნობილი სამარხი ნაგებობებისა. ერთ-ერთ მათგანში (№17) დაკრძალული იყო დედა-შვილი. ორივე მიცვალებული დაუსვენებიათ გულაღმა, გაშოტილი, თავით დასავლეთისაკენ (ე.ი. ქრისტიანული წესით, ეპ. ა. ჯ.). სამარხში აღმოჩნდა ერთადერთი სანეკე ბეჭედი ზრდასრული მიცვალებულისა. დაკრძალულთა პოზა, დამხრობა, ნივთიერი მასალის სიმცირე, სანეკე ბეჭედი, სარდიონის ბეჭდის თვალი — ინტალიო, რომელზედაც ამოკვეთილია ერთ მხარეს მიმართული ორი — თევზისა და ლუზის გამოსახულება, მიგვანიშნებს, რომ სამარხი ქრისტიანთათვის გაუმართავთ. ლუზისა და თევზის გამოსახულება ხშირია ხელოვნების, პირველ რიგში კი, წინაქრისტიანული ხანის გლიპტიკის ძეგლებზე. „სწორედ წარმართული ხელოვნების ეს სიუჟეტები გამოიყენა ქრისტიანულმა რელიგიამ თავისი არსებობის საწყის ხანაში და სხვა ნიშნებთან ერთად აქცია იგი ადრეული ქრისტიანობის სიმბოლოებად. ახლად ჩასახული რელიგია ამითაც ცდილობდა თავი დაეღწია წარმართთა მხრივ ქრისტიანების დევნისაგან. ქრისტიანული რელიგიის ჩასახვა-განვითარების ეპოქაში, როდესაც ქრისტიანობას მრავლად ჰყავს როგორც აქტიური მომხრენი, ისე მოწინააღმდეგენი და იგი იქცევა იმდროინდელი საზოგადოების საგანგებო ყურადღების საგნად, ბუნებრივია, ვიფიქროთ, რომ აქ განხილული სიუჟეტი ადრინდელი ქრისტიანობის სიმბოლოს წარმოადგენდა და არა მხოლოდ სამკაულის ჩვეულებრივ სახესხვაობას“.³⁷

ქრისტიანული სამკვდრო წესის ზემოთ ჩამოთვლილი ნიშნები, ნახსენები ფილასამარხის გარდა, მეტნაკლებად შეინიშნება დიდი მცხეთის სამაროვნებზე მიკვლევულ-შესწავლილ სხვა საკრძალავებშიც. კერძოდ, ქრისტიანული სამკვდრო წესების მეტნაკლები დაცვით გაუპატიოსნებიათ მიცვალებულები სამთავროს სამაროვანზე 1938-1940 და 1976-1983 წწ-ში გათხრილი სამარხების ერთ ნაწილზე,³⁸ მცხეთა-ქალაქში, სვეტიცხოვლის მიდამოებში შესწავლილი სამარხების ერთ ჯგუფში და სხვა.³⁹

ყველა ეს საკრძალავი ზოგადად ახ.წ.აღ-ის II-III, უფრო მეტად კი, III საუკუნეს განეკუთვნება.

ამრიგად, არქეოლოგიური და წერილობითი წყაროების მონაცემების შეჯერებით ირკვევა, რომ ისტორიული დიდი მცხეთის მოქალაქეთა გარკვეული ნაწილი ქრისტიანულ რელიგიას ეზიარა მის (ქრისტიანობის) ოფიციალურ აღიარებამდე 100-150 წლით ადრე.⁴⁰

ძალზე მნიშვნელოვანია, რომ არქეოლოგიური მონაცემები ადასტურებენ ქართულ და უცხოურ წყაროთა ჩვენებებს, რომ მოციქულთა საქართველოში ქადაგებას უნაყოფოდ არ ჩაუვლია, თავისი შედეგი გამოუღია და ქვეყანაში ქრისტიანული თემები შექმნილა. უცხოური წყაროები მიუთითებენ, რომ ქრისტიანობას საქართველოს ზღვისპირეთში ავრცელებენ II-III საუკუნეებში, არქეოლოგიური მონაცემებით კი საქართველოს დედაქალაქი მცხეთაც ქრისტიანულ ორბიტაშია მოქცეული.

ცხადია, ქრისტიანებს, რომლებიც II-III საუკუნეებში საქართველოში ცხოვრობდნენ, ესაჭიროებოდათ სამღვდელოება, მონათვლა და ზიარება სამღვდელოების გარეშე არ შეიძლებოდა. როგორც ზემოთ აღნიშნული იყო, II-III საუკუნეების სვეტიცხოვლის, სამთავროსა და სხვა სამაროვნებში ქრისტიანები დაუკრძალავთ, მათ შორის ბავშვებიც. ცხადია, ყველა ისინი მონათლულნი იყვნენ, ამიტომაც, უეჭველია, II-III საუკუნეებში ჩვენში სამღვდელოება და ქრისტიანული მრევლი არსებობდა. ეს კი იმას ნიშნავს, რომ II-III საუკუნეებში ჩვენში ეკლესია არსებობდა. საინტერესოა, როგორი პრინციპით იყო მოწყობილი ეს ეკლესია (ქრისტიანული თემები)? პირველ რიგში უნდა აღინიშნოს, რომ სხვადასხვა ქალაქსა თუ ქალაქების უბნებში არსებული ქრისტიანული თემები არ იყვნენ ერთმანეთზე დაქვემდებარებული. ერთიანი მთელი ქვეყნის მომცველი ქრისტიანული ეკლესია ერთიანი ცენტრით და ერთიანი მმართველობით არ არსებობდა, თუმცა, რადგანაც იყო სამღვდელოება, ეპისკოპოსებიც იარსებებდნენ. „ქართლის ცხოვრება“ კიდევაც წერს, რომ თვით ანდრია მოციქულმა აწყურის ქრისტიანულ მრევლს თავისი ეპისკოპოსი გაუჩინაო.⁴¹ ცხადია, ქრისტიანობა და მისი სამღვდელოება დევნილი იყო. ის ფარულად არსებობდა, ამიტომაც ძალზე სუსტი იყო. აღსანიშნავია, რომ მოციქულთა ეპოქაში და მის შემდგომაც მღვდელმოქმედებას ეპისკოპოსიც ასრულებდა და მღვდელს ეპისკოპოსს უწოდებდნენ. ქართული სახელმწიფოს მიერ ქრისტიანობის ოფიციალურად აღიარებამდე ჩვენში რომ არსებობდნენ საეპისკოპოსოები, ისიც მიუთითებს, რომ ბიჭვინთაში ქრისტიანულ თემს ჰყავდა ეპისკოპოსი და თანაც ძალიან გავლენიანი და სახელგანთქმული. I მსოფლიო საეკლესიო კრებაზე 325 წელს მონაწილეობდა ბიჭვინთის ეპისკოპოსი სტრატოფილე. 325 წლამდე, ცხადია, ეს საეპისკოპოსო იარსებებდა და დიდი ავტორიტეტიც ექნებოდა მაშინდელ მსოფლიო ქრისტიანობაში, წინააღმდეგ შემთხვევაში მის ეპისკოპოსს არ მიიწვევდნენ ნიკეის მსოფლიო კრებაზე, სადაც ძალზე ავტორიტეტული მნიშვნელობისა და წონის მღვდელმთავრები იყვნენ მიწვეულები.

აგათანგელოზის ცნობის თანახმად, ეპისკოპოსები ადრევე იყვნენ არა მარტო დასავლეთ საქართველოში, არამედ აღმოსავლეთ საქართველოშიც. აგათანგელოზის ცნობით, ნიკეის კრების წინ სრულიად იბერიის მიტროპოლიტს იბრ-ზ-ხუა რქმევია, დასავლეთ საქართველოს ეპისკოპოსს — სოფრონიუსი, ხოლო სამხრეთ საქართველოს (ბასიანის) ეპისკოპოსს — ევლათიუსი.

აღსანიშნავია, რომ მოციქულთა მიერ დაარსებული ეკლესიები (ქრისტიანული თემები, საეპისკოპოსოები) I-II საუკუნეებში ერთმანეთისგან დამოუკიდებელი იყო და მათ ერთიანი ადმინისტრაციული ცენტრი არ გააჩნდათ. ასევე იყო საქართველოშიც წმიდა ნინოს შემოსვლამდე. საქართველოში არსებული ქრისტიანული თემები, საეპისკოპოსოები (ბიჭვინთა და სხვა), ალბათ, ერთმანეთისგან დამოუკიდებელნი იყვნენ. ქრისტიანთა დევნის საუკუნეებში (I-III სს) ქრისტიანობის სიმტკიცის ერთ-ერთი მიზეზი ის იყო, რომ მას არ გააჩნდა ადმინისტრაციული ცენტრი. არსებობდა ასობით და ათასობით ეკლესია და ქრისტიანული თემი (იგულისხმება რომის იმპერია), დამოუკიდებელნი ერთმანეთის მიმართ, მსგავსად ებრაული თემებისა. ეს ასახულია მოციქულთა 34-ე კანონში, რომლის მიხედვითაც ყოველ თემს, ყოველ ერს თავისი ეპისკოპოსი უნდა ჰყავდეს. ყოველი თემის (ერის, ნათესავის) ეპისკოპოსი ამ თემის წევრთათვის აღიარებულია პირველ კაცად და მეთაურად, მისი განზრახვის გარეშე არაფერი „ნამეტნავის“ გაკეთების ნება არა აქვთ, მაგრამ თავის მხრივ ეპისკოპოსიც ვალდებულია იმოქმედოს „ყოველთა განზრახვით“, რათა „ესრეთ ერთნებობაო აღესრულოს და იდიდოს ღმერთი...“⁴²

„მოციქულთა 34-ე კანონი, როცა ნათესავზე, ერზე ლაპარაკობს, მხედველობაში იღებს არა ეროვნებებს, არამედ ეთნიკურ ოლქებს, რომლებადაც იყო დაყოფილი რომის სახელმწიფო, მის დაყოფამდე დიოკლეთიანეს მიერ პროვინციებად“.⁴³ ალბათ, იმპერიის მსგავსად იყო მოწყობილი ქრისტიანული მრევლი საქართველოში.

სწორედ ქრისტიანული თემების არსებობამ და სიძლიერემ მიიყვანა იმპერატორი კონსტანტინე გადაწყვეტილებამდე, რომ სახელმწიფო სარწმუნოებად ელიარებინა ქრისტიანული სარწმუნოება.

„იმპერატორ კონსტანტინეს სარწმუნოებრივი პოლიტიკა, კერძოდ, მისი ქრისტიანობისადმი დამოკიდებულება მოულოდნელი და განსაკუთრებული რამ არ ყოფილა. ქრისტიანობამ 312 წლამდე გრძელი გზა განვლო, რამაც იგი მილანის ედიქტამდე მიიყვანა. ქრისტიანობამ მოიპოვა ოფიციალური არსებობის უფლება, რომელსაც შეუპოვარი ხანგრძლივი ბრძოლით მიაღწია. ეს ბრძოლა გამოვლინდა რომის ხელისუფალთა ქრისტიანობისადმი დამოკიდებულების ისტორიაში, რომელიც გვამცნობს, რომ მარცხსა და დევნილობასთან ერთად, ქრისტიანობა დროდადრო დიდ წარმატებას აღწევდა... ამ მხრივ საინტერესოა რომის იმპერატორთა, განსაკუთრებით კი გალიენის პოლიტიკა. ამ უკანასკნელის მიერ 260 წელს ქრისტიანობის შესახებ გამოცემული განკარგულება 312 წლის მილანის ედიქტის შორეული წინაპარია... უშუალო წინამორბედად კი გალერიუსის 311 წლის ედიქტი უნდა ჩაითვალოს, რომელზეც კონსტანტინეც აწერს ხელს“.⁴⁴

საქართველოში IV საუკუნეში ქრისტიანობის სახელმწიფო სარწმუნოებად გამოცხადება ყოფილა არა მოულოდნელი, შემოტანილი, ანდა თავსმოხვეული აქტი, არამედ ეფუძნებოდა ქრისტიანობის ადგილობრივ საუკუნოვან ტრადიციას. „შეუძლებელია ლაპარაკი ამა თუ იმ ქვეყანაში ქრისტიანობის უბრალოდ შემოღებაზე. განსაკუთრებით უსაფუძვლოა აზრი რომელიმე სახელმწიფოში ქრისტიანობის შეტანასა და მის იქ გაბატონებაზე. ქრისტიანობის გავრცელება მხოლოდ მისი პროპაგანდის, ქადაგების შედეგი არ შეიძლება იყოს, რასაკვირველია, პროპაგანდის, ქადაგების როლის უარყოფა არ შეიძლება... ქრისტიანობის ქადაგება რომის იმპერიაში საუკუნეების მანძილზე წარმოებდა“.⁴⁵

ზემოთ მოყვანილიდან ჩანს, რომ წმიდა ნინო ვერ შეძლებდა მთელი ქართველი ხალხის გაქრისტიანებას, საქართველოში წმინდა მოციქულებსა და სხვა მქადაგებლებს ქართველი ხალხი შემზადებული რომ არ ჰყოლოდა ქრისტიანობის საჯარო აღიარებისათვის. ამ თვალსაზრისმა ასახვა ჰპოვა კიდევ წმიდა ნინოს ცხოვრებაში, სადაც უფალი უცხადებს წმიდა ნინოს, რომ საქართველოში „სამკალი ფრიად არს, ხოლო მუშაკი მცირე“. ეს იმას ნიშნავს, რომ საქართველოში მოციქულთა მიერ დათესილ სახარების მარცვალს საუკუნეთა მანძილზე ხალხი შეუმზადებია საერთო სახალხო მონათვლისათვის.

„ქართლის სამეფოში ქრისტიანობის გავრცელება, არსებული მასალების (როგორცაა არქეოლოგიური, ასევე ნარატიული და ეპიგრაფიკული) მიხედვით, გვესახება შემდეგნაირად: ახ.წ.ალ-ის პირველ საუკუნეებში, შესაძლოა, II საუკუნის დასაწყისში, ქართლის მსხვილ საეკლესიო ეკონომიურ ცენტრში, უპირველეს ყოვლისა კი მცხეთაში, ჩნდებიან პირველი ქრისტიანები, რომლებიც ფარულად იწყებენ ახალი რელიგიის ქადაგებას იბერიის სამეფოში. ახლა ძნელია დადგენა იმისა, თუ ვინ იყვნენ ეს პირველი მისიონერები, სპეციალურად მოვლენილი თუ შემთხვევითი პირნი, ან იქნებ სულაც, გარკვეულ ნაწილს ქრისტეს სჯულის მქადაგებლებისა წარმოადგენდნენ ადგილობრივნი, რომლებიც ქრისტიანობას ეზიარნენ პალესტინაში, იუდეაში ან რომის იმპერიის სხვა პროვინციაში, სადაც სწორედ ამ დროისათვის ისახება, ყალიბდება, ებრძვის ერთმანეთს და წარმართულ რელიგიებს ათობით ქრისტიანული მიმდინარეობა. შესაძლოა, ქრისტიანული იდეების ერთ-ერთ პირველ გამავრცელებლებად გვევლინება იბერთა ის ლაშქარი, რომელიც ქართლის მეფის მითრიდატე III (გ. მელიქიშვილის მიხედვით) ძმის, ამაზასპის, მეთაურობით მიემართება რომაელთა დასახმარებლად პართელთა წინააღმდეგ ბრძოლაში... დღეს ჩვენს ხელთ არსებული მონაცემებით ქრისტიანული რელიგია ჩვენში შემოვიდა სწორედ როგორც

დაბალი ფენების რელიგია, საზოგადოების ფართო ფენების რელიგია... გავიხსენოთ ცნობილი ფაქტი წმიდა ნინოს მცხეთაში მოსვლისა და მის მიერ ქადაგების დაწყებისა. მისიონერი ქალი თავდაპირველად უარს ამბობს სამეფო კართან რაიმე კონტაქტზე და იწყებს მოღვაწეობას სწორედ მოსახლეობის ფართო ფენებში. სწორედ აქედან გამოდიან ისინი, ვინც „...მის თანა ქადაგებდეს...“, ესენი არიან „...შვიდნი დედანი ნათესავნი ურიათანი, ასული აბიათარისა და ექვსნი სხვანი და სამოთხისა მცველნი იგი დედანი და ცოლქმარნი, აბიათარ მღვდელი, ახალი პავლე. ვვიქრობ, მსგავსი სურათი უნდა ყოფილიყო წმიდა ნინოს მცხეთას მოსვლის წინა ხანაშიც“.⁴⁶

რომელ წელს შემოვიდა წმიდა ნინო საქართველოში და გაქრისტიანდა მთელი ქართველი ხალხი? ეს ყოველთვის საინტერესო საკითხი ძალზე დამაჯერებლად გაარკვია ისტორიკოსმა ვახტანგ გოილაძემ. ვ. გოილაძის თანახმად, წმიდა ნინო საქართველოში შემოვიდა 303 წელს.

317-318 წელს ქართლის სამეფო კარმა სახელმწიფო სარწმუნოებად აღიარა ქრისტიანობა, ხოლო 324-326 წელს ხალხი მასიურად მოინათლა.

ვ. გოილაძე წერს: „უპირველეს ყოვლისა, უნდა აღვნიშნო: ცნობიდან აშკარად ჩანს, რომ ნინო და მისი თანამგზავრები საბერძნეთიდან თავიანთი ნებით კი არ წამოვიდნენ, გამოიქცნენ, სომხეთში მოსული ნინოს თანამგზავრები თრდატმა სიკვდილით დასაჯა. რაც შეეხება ლტოლვილთა წამოსვლის დროდ მითითებული მერვე წლის რეალობას, ამის თაობაზე იმპერიაში არსებული პოლიტიკური ვითარება უნდა გავითვალისწინოთ.“

305 წლის 1-ელ მაისს, დიოკლეთიანეს გადადგომის შემდეგ, იმპერიის აღმოსავლეთ ნაწილს გალერიუსი (გარდ. 311 წ. მაისში) განაგებდა. სწორედ მან 311 წლის 30 აპრილს ნიკომიდიაში გამოცემული ედიქტით ქრისტიანთა დევნა შეწყვიტა და მათი უფლებები აღადგინა. გალერიუსის შემდეგ იმპერიის აღმოსავლეთ ნაწილს მაქსიმიან დაზა და ლიცინიუსი განაგებდნენ. 313 წლის ივნისში სირიისა და ეგვიპტის გამგებლის დაზას დამარცხების შემდეგ ლიცინიუსი იმპერიის აღმოსავლეთ ნაწილის ერთპიროვნული გამგებელი გახდა და ამ წელს ქრისტიანთა შემწყნარებლობის ედიქტი გამოსცა, მაგრამ მისი პოლიტიკა ქრისტიანთა მიმართ თანმიმდევრული არ იყო.

კონსტანტინე დიდის გამგებლობაში მხოლოდ 324 წლის 18 სექტემბერს, ლიცინიუსის საბოლოო დამარცხების შემდეგ, გადავიდა რომის იმპერიის აღმოსავლეთ ნაწილი. ასე რომ, 324 წლის 18 სექტემბრამდე კონსტანტინე აღმოსავლეთის საქმეებში ვერ ჩაერეოდა.

საეჭვოადა მიჩნეული მაქსციენსიუსზე გამარჯვების შემდეგ კონსტანტინესა და ლიცინიუსის მიერ 313 წელს მილანში გამოცემული ედიქტი ქრისტიანების უფლებრივად წარმართებთან გათანაბრების შესახებ. კონსტანტინემ მხოლოდ 324 წელს, ლიცინიუსზე გამარჯვების შემდეგ, გამოსცა ორი ედიქტი. ერთი ქრისტიანების უფლებების აღდგენას შეეხებოდა, მეორით კი წარმართებს უფლებათა დაცვას პირდებოდა. არაა სწორი ლტოლვილთა წამოსვლის თარიღად მითითებული მერვე — 326 წელიც, ამ წელს იმპერიაში ისეთი არაფერი მომხდარა, იმპერიის ტერიტორიიდან ქრისტიანები მასიურად რომ გამოქცეულიყვნენ. პირიქით, ძველი საეკლესიო ისტორიკოსის ზოსიმეს ცნობით, კონსტანტინე მხოლოდ 326 წლიდან დადგა საბოლოოდ ქრისტიანთა მხარეზე. მეორეც, ამ დროისათვის სომხეთში ქრისტიანობა უკვე სახელმწიფო რელიგიად იყო აღიარებული და 326 წელს აქ მოსულ ლტოლვილებს ქრისტიანი მეფე სიკვდილით არ დასჯიდა. აშკარაა, იმპერიიდან ლტოლვილთა წამოსვლის დროდ „ცხოვრებაში“ მითითებული 326 წელი არასწორია თუ „ნინოს ცხოვრების“ ტექსტში არაფერია ნათქვამი, იმპერიიდან რომელი იმპერატორის დროს წამოვიდნენ ლტოლვილები, „რიფსიმიანთა წამებაში“ მათი გამოქცევა უშუალოდ დიოკლეთიანეს სახელთანაა დაკავშირებული. ამრიგად, იმპერიიდან ქრისტიანთა ლტოლვის მიზეზად 303 წელს დიოკლეთიანეს მიერ დაწყებული ქრისტიანთა დევნა უნდა იქნას მიჩნეული, რის საფუძველზეც ნინოს მცხეთაში (ასევე სომეხი ლტოლვილების ვალარშაპატში) მოსვლა 303 წლით უნდა დათარიღდეს“.⁴⁷

შემდეგ ვ. გოილაძე განაგრძობს: „ცხოვრების“ ვარიანტში არსებული ცნობით, მცხეთაში მოსული ნინო „სამ წელ ილოცვიდა ფარულად“. 303-306 წლებში მისიონერული მოღვაწეობა ნინოს მართლაც გაუძნელდებოდა, თუ გავითვალისწინებთ, რომ ქრისტიანთა დევნა იმპერიაში დიოკლეთიანეს გადადგომამდე (305 წ. 1-ლი მაისი) მძვინვარებდა და იგი გარკვეულწილად ქართლშიც ჰპოვებდა ასახვას. 306 წლიდან მისიონერული მოღვაწეობისათვის ნინოს მეტი თავისუფლება მიეცემოდა... ძველი ქართული წყაროების ერთობლივი მითითება ნინოს მცხეთაში მოსვლიდან 14-15 წლის შემდეგ გარდაცვალების შესახებ, ჩემი ვარაუდით, ნინოს მცხეთაში შემოსვლიდან ქართლის მოქცევამდე გასული დროის მონაკვეთს უნდა აღნიშნავდეს ... უეჭველია, როგორც სომხური 15, ისე ქართული წყაროების 14-15 წელი დროის იმ მონაკვეთზე მიგვითითებს, რომელიც გავიდა ნინოს ქართლში შემოსვლიდან – მის მიერ ქართლის მოქცევამდე ... რადგანაც ნინო ქართლში 303 წელს შემოვიდა, ქართლის სამეფო კარის მიერ (ასევე სომხეთის) ქრისტიანობის სახელმწიფო რელიგიად აღიარება 318 წლით უნდა დათარიღდეს.

ქართლისა და სომხეთის სამეფო კარმა და ხალხმა 318 წელს კი აღიარა ახალი რწმენა, მაგრამ, როგორც კ. კეკელიძე წერს, „ერთი საქმეა მოქცევა, გაქრისტიანება ხალხისა ... სხვა საქმეა მონათვლა უკვე მოქცეული ხალხისა, რიტუალის შესრულება“. ასეთი აქტისათვის მხოლოდ 324 წელს, კონსტანტინეს მიერ გამოცემული ედიქტის შემდეგ შეიქმნა ხელსაყრელი პირობები. ნიკეის მსოფლიო საეკლესიო კრების წინა 324 წლის ბოლო თვეები ყველაზე ხელსაყრელი დრო იყო სომხეთისა და ქართლის ეკლესიათა მეთაურების ოფიციალური კურთხევისათვის. თეოფანე ჟამთააღმწერელი ქართლისა და სომხეთის მოქცევის შესახებ 324 წელს მომხდარ ამბებთან ერთად მოგვითხრობს... ამრიგად, ქართლისა (ასევე ეგრისის) და სომხეთის მოქცევა 318 წლით უნდა დათარიღდეს. ასეთ დათარიღებას მხარს უჭერს მოსე ხორენელის თხზულებაში, როგორც ჩანს, „ნინოს ცხოვრებიდან“ და აგათანგელოზის „სომეხთა მოქცევიდან“ მომდინარე ტრადიცია, რომლის თანახმადაც, მირიანი და თრდატი დაახლოებით ერთად გაქრისტიანდნენ. სომხური წყაროს ამ ცნობას ჯერ კიდევ XIX საუკუნეში მიაქცია ყურადღება ივ. გვარამაძემ და მან ქართლის მოქცევა 317 წლით დაათარიღა“.⁴⁸

ძალზე მნიშვნელოვანია, რომ ვახუშტი ბაგრატიონი, საქართველოს ისტორიის უდიდესი მკვლევარი, ქართლის მოქცევას ათარიღებდა 317 წლით. დ. ბაქრაძე, ივ. გვარამაძე იზიარებდნენ ვახუშტისეულ წელს და ქართლის მოქცევას მსგავსადვე ათარიღებდნენ. „ქართლის მოქცევის თარიღად ასევე 318 წელი მიაჩნდა პ. იოსელიანს, მ. საბინინს და რ. ცამციცეს. ქართლის მოქცევის ვახუშტისეული 317 წელი გაიზიარეს დ. ბაქრაძემ და ივ. გვარამაძემ“.⁴⁹

ქართული ეკლესიის მეთაურის ეპისკოპოს იოანეს ხელდასხმის წლად ვ. გოილაძეს მიაჩნია 324 წელი. ის ფიქრობს, რომ ქართული ეკლესია არის არა ანტიოქიური წარმომავლისა, არამედ კაპადოკიური (პონტოს დიოცეზი). ის წერს: „აღნიშნულთან ერთად ა. ჰარნაკი მცირე აზიის მთელ მოსახლეობას IV საუკუნისათვის თითქმის მთლიანად ქრისტიანად მიიჩნევს, მისი მტკიცებით, მცირე აზიაში ადრევე დაიწყო მოსახლეობის ეთნიკურ შედგენილობაზე შექმნილი ეკლესიების ჩამოყალიბება. იმ ეროვნულ ეკლესიათა შორის, რომლებმაც ანტიოქიის მიუხედავად დააღწიეს თავი და საკუთარი სამისიონერო მოღვაწეობა გააჩაღეს, იგი კაპადოკიის ეკლესიასაც ასახელებს. თუ გავითვალისწინებთ ძველ ავტორთა მტკიცებას კაპადოკიის მოსახლეობის ქართველური წარმომავლობის შესახებ, მაშინ „ცხოვრებაში“ ნინოს კაპადოკიელად დასახელება მეტ საფუძველს გვაძლევს, ნინოს (ასევე სხვა ლტოლვილების) წამოსვლა კაპადოკიიდან ვივარაუდოთ ...“ აგათანგელოზის თანახმად, სომეხთა განმანათლებელი გრიგოლი კაპადოკიაში „იზრდებოდა წესითა ქრისტიანესაათა“, იქ ეზიარა ქრისტეს მცნებას და იქვე, კაპადოკიის კესარიის ეპისკოპოსის ლეონტის მიერ იქნა ხელდასხმული სომეხთა ეპისკოპოსად ... პ. გიდულიანოვი ლეონტის ეპისკოპოსობას 315/316-325 წლებით განსაზღვრავს (326-341 წწ. კესარიის ეპისკოპოსად გერონტი ჩანს). ასე რომ, როგორც სომეხი ხალხისა და სამეფო ოჯახის მოქცევისას (318 წ.), ისე

სომეხთა პირველი ეპისკოპოსის გრიგოლის ხელდასხმისას (324წ.) კესარიის საეპისკოპოსო კათედრაზე ლეონტი იმყოფებოდა. კესარიიდან სომხეთში მომავალ გრიგოლის ლეონტის დავალებით კაპადოკიის ქალაქ სებასტიიდან თან გამოყვა ეპისკოპოსი პეტრე და სებასტიიდან წამოყვანილ ღვთისმსახურთა მეშვეობით მოახდინა სომხური ეკლესიის ორგანიზაცია. თუ გავითვალისწინებთ კაპადოკიის მოსახლეობის ქართველურ წარმომავლობას და იმ გარემოებასაც, რომ კაპადოკიის კესარიის ეკლესიის ისეთი საჭეთმპყრობელი, როგორც ბასილი დიდი კესარიელია (გარდ. 379 წ.), ქართველი იყო (ე. ხინთიბიძე, გ. გოზალიშვილი და სხვ.), მაშინ უნდა ვივარაუდოთ, რომ ამ საეპისკოპოსო კათედრას ადგილობრივი, ქართული წარმოშობის სასულიერო პირები განაგებდნენ და ეპისკოპოსი ლეონტიც, რომლის მიერ იქნა ხელდასხმული სომეხთა განმანათლებელი გრიგოლი, ქართველი უნდა ყოფილიყო. გრიგოლ განმანათლებლის კესარიაში ხელდასხმის შემდეგ ძველ სომეხ ისტორიკოსთა მითითებით, სომხური ეკლესია კაპადოკიის ეკლესიაზე დამოკიდებული შეიქნა. სომხეთის ეკლესიის ისტორიის ავტორის ა. ანინსკის შენიშვნით, კესარიაში ხელდასხმის შემდეგ გრიგოლი სომხეთის ეკლესიის ორგანიზაციის დროს კესარიის დედა ეკლესიის მითითებით ხელმძღვანელობდა. ბუნებრივია, ამიტომ მოძღვრება და ყველა საეკლესიო წესი სომხეთში გადმოღებულ იქნა ისეთივე სახით, როგორც კაპადოკიის კესარიაში იყო, ე.ი. არიანული. ნიკეის კრებაზე ლეონტი გადაყენებულ იქნა. ახლა რაც შეეხება ქართლის პირველი ეპისკოპოსის – იოანეს ხელდასხმას, ისევე, როგორც სომხეთისა და ეგრისის, ქართლის მოსახლეობის მოქცევის საქმეშიც კაპადოკიელმა მისიონერმა შეასრულა მთავარი როლი, მაგრამ, როგორც ჩანს, კაპადოკიის ეკლესია ყოველთვის ვერ ახერხებდა ანტიოქიის ძლიერი ეკლესიისათვის ანგარიში არ გაეწია და თავისი მისიონერების მიერ მოქცეული ქვეყნის მეთაური თვითონვე ეკურთხებინა... ქართლის ეკლესიის მეთაურის ხელდასხმა 324 (უკიდურეს შემთხვევაში 325 წლის ივლისამდე) წელს რომ უნდა მომხდარიყო, ამის დამადასტურებლად ზემომოტანილი მასალის გარდა მიმაჩნია „ნინოს ცხოვრებაში“ არსებული ის ცნობა, რომლის თანახმადაც, ნინოს ღმერთის აღიარების შემდეგ მირიანმა ეკლესიის მშენებლობა დაიწყო და მხოლოდ მშენებლობის დამთავრების შემდეგ შეუთვალა კონსტანტინეს — „სრულიად მოწყვედა სპარსთა და მტკიცედ მიღება სიყვარულისა მათისა“, რის პასუხადაც კონსტანტინემ „წარმოგზავნა მღვდელი ჭეშმარიტი იოვანე ეპისკოპოსად, მის თანა მღვდელნი ორნი და დიაკონნი სამნი“.⁵⁰ როგორც „მირიანის ცხოვრებაშია“ ნათქვამი, ამ დროს მირიანს კონსტანტინემ იმპერიაში მძევლად მყოფი ძეც კი დაუბრუნა (სხვათა შორის, ძველი ქართული წყაროს ამ ცნობას მხარს უჭერს V საუკუნის ბიზანტიელი ისტორიკოსის — სოზომენეს მითითება, ქართლის მოქცევის შემდეგ ბიზანტიასა და ქართლს შორის „სამხედრო კავშირის დადებისა და მეგობრობის დამყარების“ შესახებ). წიგნი II, 7“.⁵¹

გ. გოილაძის მსჯელობა ძალზე დამაჯერებელია, ამიტომაც უნდა აღდგეს ვახუშტი ბაგრატიონის მიერ გამორკვეული თარიღი – ქართლის მოქცევა 317-318 წლით უნდა დათარიღდეს, ხოლო ქართული ეკლესიის ორგანიზაცია და ხალხის მონათვლა 324-326 წლებით. ერთიანი ქართული ეკლესიის იურისდიქციის საზღვრები მისი ორგანიზაციისა და ჩამოყალიბების დროს IV საუკუნეში უთუოდ მოიცავდა კლარჯეთს, ჰერეთს, და, საფიქრებელია, გუგარქსაც. კლარჯეთს რომ მოიცავდა ქართული ეკლესია, ეს მოსე ხორენელის თხზულებიდანაც ჩანს, რომლის მიხედვითაც წმიდა ნინომ იქადაგა კლარჯეთიდან ვიდრე მასქუთებამდე. მასქუთების ქვეყანა იყო კასპიის ზღვის პირზე და ქართლსა და მასქუთებს შორის ჰერეთი მდებარეობდა. მოსე ხორენელის აზრით, წმიდა ნინოს მასქუთებამდე, ე.ი. ჰერეთშიც უქადაგნია. ხოლო გუგარქს რომ მოიცავდა ქართული ეკლესია, იქიდან ჩანს, რომ „ქართლის ცხოვრების“ თანახმად, მეფე მირიანსა და სომხეთის მეფე თრდატს შორის დაიდო საზღვარი, რომელიც გადიოდა მტკვრისა და არაქსის წყალმყოფ ქედზე. მდინარეთა ხეობანი, რომლებიც მტკვარს უერთდებოდნენ, ქართველების სამეფოში შედიოდა. ცნობილია, რომ გუგარქზე გამავალი ყველა მდინარე მტკვარს უერთდება, ამიტომაც ქართული ეკლესიის იურისდიქციაში მირიანის დროს გუგარქიც შედიოდა.

მ. ჩხარტიშვილი წერს: „აგათანგელოზის მიხედვით, გრიგოლმა იქადაგა კლარჯეთამდე ტერიტორიაზე, ხოლო ნუნეს (წმინდა ნინოს), ხორენელის მიხედვით, თავისი მოღვაწეობა სწორედ კლარჯებით დაუწყო. აგათანგელოზის მითითებით, გრიგოლს უმოღვაწია მთელ მასქუთეთში („მასქუთთა საზღვრების ბოლომდე“), ხოლო ხორენელით, ნუნეს მასქუთებამდე უქადაგია მხოლოდ („მასქუთთა საზღვრებამდე“). აგათანგელოზის მითითებით, გრიგოლის მოღვაწეობა ალანთა და კასპთა სამყოფელში არ გავრცელებულა, მას ალანთა კარებამდე და კასპთა საზღვრებამდე ტერიტორიები დაუმოძღვრავს („ალანთა კარამდე, კასპთა საზღვრებამდე“), ხოლო ნუნეს, ხორენელით, კლარჯეთიდან მასქუთებამდე არეალი მოუქცევია ალანთა და კასპთა კარის დამატებით („ალანთა და კასპთა კარით“) ...თუ დაუუკვირდებით გრიგოლის მარშრუტს, დაინახავთ, რომ იგი ქმნის გარკვეულ მრუდს, რომელიც წარმოადგენს ქართული ტერიტორიების სასაზღვრო კონტურს. აგათანგელოზის ცნობის მიხედვით, გრიგოლს გვერდი აუვლია ზუსტად ქართული მიწებისათვის, ამიტომ ხორენელმა, რომელმაც რომელიღაც წყაროდან იცოდა, რომ ქართველთა განმანათლებელი ნუნე იყო, ჩათვალა, რომ გრიგოლის სამისიონერო გზის ამგვარი განსაზღვრით, აგათანგელოზი მიუთითებდა – ქართული მიწები მოაქცია ნუნემ“.⁵²

როგორც ზემოთ მოყვანილიდან ჩანს, სომხური წყაროებისათვის ცნობილი ყოფილა, რომ წმიდა ნინოს ქადაგების შემდეგ ქართული ეკლესიის იურისდიქციაში შევიდა ქართლის ის ტერიტორიებიც, რომლებსაც კლარჯეთი და ჰერეთი ეწოდებოდა. ამიტომ ქართულ ეკლესიაში სამხრეთ-დასავლეთის მხარეს შედიოდა კლარჯეთი, აღმოსავლეთით ჰერეთი, ხოლო სამხრეთის საზღვრის შესახებ გვაქვს მითითება „ქართლის ცხოვრებაში“. ცნობილია, რომ იბერია და სომხეთი რომის იმპერიის გავლენის სფეროებში შედიოდნენ იმპერატორ კონსტანტინეს დროს, რასაც აღიარებს „ქართლის ცხოვრება“, რომლის თანახმადაც, რომის ამ იმპერატორს განუწესებია საზღვარი ქართლის სამეფოსა და სომხეთს შორის: „განუჩინა საზღვარი მირიანს და თრდატს ესრეთ: რომელთა ქუეყანათა მდინარენი დიან სამხრეთით და მიერთვიან რაჭსსა, ესე ქუეყანანი თრდატის კერძად დაყარნა, და რომლისა ქუეყანისა მდინარენი ჩრდილოთ დიან და მიერთვიან მტკუარსა, ესე მირიანის კერძად დაყარნა“.⁵³

შედიოდა თუ არა ეგრისი ქართული ეკლესიის იურისდიქციაში მეფე მირიანის დროს? ძველქართული ტრადიციით (როგორც წერილობითი, ისე ზეპირი), ეგრისის განმანათლებელი იყო წმიდა ნინო და ეგრისი ქართულ ეკლესიაში დაარსებისთანავე შედიოდა. მაგალითად, წმიდა ნინოს თითქმის თანამედროვე ეპოქაში მოღვაწე ბერძენ-ლათინი ისტორიკოსები, რომლებიც ქართლის მოქცევიდან 50-100 წლის შემდეგ წერდნენ თავიანთ შრომებს, ყოველთვის აღნიშნავდნენ, რომ ქართველები, რომლებმაც მიიღეს ქრისტიანობა, ცხოვრობდნენ პონტოს, ანუ შავი ზღვის პირზე (სადაც მდებარეობდა ისტორიული ეგრისი). ამ ავტორებს დაბეჯითებული მტკიცებანი მიუთითებს იმას, რომ ეგრისიც იმ დროს გაქრისტიანდა, როცა გაქრისტიანდა აღმოსავლეთ საქართველო. ეს ავტორები ეგრისელებს ისევე მიიჩნევდნენ იბერებად (ქართველებად), როგორც აღმოსავლეთ საქართველოს ქართველებს. ცნობილი ევაგრე პონტოელი იბერი იყო, წარმომოხებით შავი ზღვისპირეთიდან-ეგრისიდან. ეგრისი რომ მირიან მეფის სახელმწიფოში შედიოდა, ამის შესახებ წერია „ქართლის ცხოვრებაში“ — „და მეფობდა მირიან მუნ ქართლს, რანს, ჰერეთს და მოვკანს, და აქუნდა ეგრისიცა ვიდრე ეგრისწყლამდე“.⁵⁴ თვით გვიან საუკუნეებშიც კი, როცა ეგრისი და ლაზეთი უკვე აღარ შედიოდნენ ქართლის სამეფოში, მაინც უკიდურესი სამხრეთის თურქეთის საზღვრებში მოქცეული ოფის სამიტროპოლიტო ეკლესიის შესახებ არსებობდა გადმოცემა, რომ ეს ეკლესია წმიდა ნინოს მიერ იყო აგებული, ხოლო მთელი ლაზიის სამიტროპოლიტო „ქართულ მიწებზე“ მდებარეობდა.⁵⁵ „...1958 წ. გამოცემული საქართველოს ისტორიის პირველ ტომში ნათქვამია, რომ ეგრისისათვის ქრისტიანობას სახელმწიფო მნიშვნელობა მიეცა 523 წელს. ეს თარიღი რომ მცდარია და ქრისტიანობა დასავლეთ საქართველოში გაცილებით ადრეა მიღებული, ამას სხვა მონაცემებთან ერთად ადრეული ეკლესიების არსებობაც ადასტურებს. ამ ბოლო დროს კი მიღებულია

აზრი, რომ ეგრისის სამეფოში ქრისტიანობის გავრცელება IV საუკუნეში უკვე ფაქტს წარმოადგენს“.⁵⁶ „როგორც ირკვევა, აღმოსავლეთ და დასავლეთ საქართველოში, მაშინდელ იბერიასა და ეგრისში, ქრისტიანობა ერთსა და იმავე დროს, IV საუკუნეში მიუღიათ, იგი სახელმწიფო რელიგია გამხდარა“.⁵⁷

მეცნიერულმა კვლევა-ძიებამ ცხადი გახადა, რომ დასავლეთ საქართველოში (ეგრისში) ქრისტიანობა IV საუკუნეში ისევე აღიარებულ სარწმუნოებად იქცა, როგორც აღმოსავლეთ საქართველოში, ანუ მთელ საქართველოში ერთდროულად, წმიდა ნინოს ეპოქაში, ქრისტიანობას სახელმწიფო მნიშვნელობა მიეცა. ამასვე ადასტურებენ ქართული წყაროები.

ეგრისი მეფე მირიანის სახელმწიფოში შედიოდა და ცხადია იქ, ისევე როგორც სხვა კუთხეებში, წმიდა ნინოს ღვაწლით ქრისტიანობა გავრცელდა.

ქართული ეკლესია დაარსებისთანავე მოიცავდა როგორც საქართველოს შიდა მხარეებს, აგრეთვე ეგრისს, კლარჯეთს, გუგარქს და ჰერეთს.

მართალია, გუგარქი ხელიდან ხელში გადადიოდა და მკვიდრად დაუკავშირდა დედა-სამშობლოს IV საუკუნის 70-იანი წლებიდან, მაგრამ მირიან მეფის დროსაც, ჩანს, ის ქართლში შედიოდა.

საეკლესიო ენის შესახებ უნდა ითქვას, რომ საქართველოში ქრისტიანობის გავრცელებამდე წარმართული კულტმსახურება აღესრულებოდა ქართულ ენაზე. როგორც ივანე ჯავახიშვილმა გაარკვია, წარმართული კულტმსახურება არა მარტო შიდა საქართველოში აღესრულებოდა ქართულ ენაზე, არამედ თვით სვანეთსა და სამეგრელოშიც კი. მთელ საქართველოში, რომელიც მეფე მირიანის დროს იწყებოდა მდინარე ეგრისწყალთან და გადაშლილი იყო მასქუთების (კასპიის პირას) ქვეყნამდე, წარმართული ღვთისმსახურება ქართულენოვანი იყო. ხოლო წარმართული პანთეონი ძალზე დამუშავებული და დახვეწილი ყოფილა.

ეს გარემოება უთუოდ ქრისტიანულ კულტმსახურებაზეც იმოქმედებდა. თუ ქართველი წარმართები თავიანთ „ღმერთს“ ადიდებდნენ ქართულ ენაზე, ქრისტიანი მღვდელმსახურებიც, ქრისტიანობის გავრცელების მიზნით, შეეცდებოდნენ ქართველებისათვის ქართულ ენაზევე მიეწოდებინათ სახარება, ასევე ელოცათ ხალხისათვის გასაგებ ენაზე.

მიუხედავად ამისა, თავდაპირველად შესაძლოა, ჩვენში ღვთისმსახურება აღესრულებოდა არა ქართულ, არამედ ბერძნულ ენაზე, რის შესახებაც თავის „ქართული ეკლესიის ისტორიაში“ აზრი ჰქონია გამოთქმული მისიელ თამარაშვილს. ე. ნიკოლაძე წერს. „საქართველოს ეკლესიის პირველი სამღვდლოება ენერგიულად შეუდგა ქრისტიანობის გავრცელებას და განმტკიცებას ქართველთა შორის. პირველი ეპისკოპოსი, რომელსაც საისტორიო წყარონი ასახელებენ იოანედ, ამრავლებდა სამღვდლო პირებს და წარმართების საკერპოებზე ეკლესიებს აშენებდა. იოანემ საქართველოს ეკლესიაში ღვთისმსახურების შესასრულებლად შემოიტანა ბერძნული ენა, რომელიც შემდეგ განდევნილ იქნა და მის მაგიერ დაიწყო ქართული ენის ხმარება“.⁵⁸

უეჭველია, რადგანაც ქრისტიანობას ქართველთა შორის ფეხი მოკიდებული ჰქონდა უკვე I საუკუნეში და I საუკუნიდან თითქმის 300 წლის განმავლობაში, ის, ასე თუ ისე, ჩვენში არსებობდა, უთუოდ როგორც ლოცვები, ისე სახარებისა და სხვა წმიდა წიგნების ნაწყვეტები ზეპირი თარგმნისას მაინც ქართულ ენაზე IV საუკუნისათვის უკვე გადმოღებული უნდა ყოფილიყო. ამიტომ შეიძლება კულტმსახურება ორ ენაზე – ბერძნულად და ქართულად აღესრულებოდა ჩვენში. ხოლო იმის შემდეგ, რაც 380-იან წლებში ქართლი დაიპყრო სპარსეთმა, ჩვენში ისევე, როგორც მთელ სპარსეთის იმპერიაში ბერძნული საეკლესიო ენა აიკრძალებოდა. მოსე ხორენელი წერს, რომ ამ დროს სპარსელები წვადნენ ბერძნულ ენაზე დაწერილ ყოველგვარ საეკლესიო წიგნს, ბერძნულ ენაზე ლაპარაკიც კი აიკრძალა. უთუოდ ასეთ დროს სპარსელები ქართლში ბერძნულ ენას აკრძალავდნენ და წირვა-ლოცვის ენად აქ მხოლოდ ქართული დარჩებოდა, იმ შემთხვევაში, თუ ბერძნულის ნაცვლად სპარსელებმა რომელიმე

სხვა ენა არ დანერგეს საეკლესიო მსახურებაში. ცნობილია, რომ IV საუკუნის ბოლოს, როცა ჯერ კიდევ არ იყო შექმნილი სომხური ანბანი, სომხეთში აკრძალული ბერძნულენოვანი წირვა-ლოცვის ნაცვლად, სპარსეთმა აიძულა სომეხი სამღვდელოება მიეღოთ სირიული წიგნები (წირვა-ლოცვა) ან შეექმნათ ეროვნული.

პოლიტიკური თვალსაზრისით ქრისტიანობაში ორი მიმართულება არსებობდა – ბერძნული ქრისტიანობა და სირო-სპარსული ქრისტიანობა. პირველი გავრცელებული იყო რომის იმპერიაში და მისი გავლენის არეებში, ხოლო მეორე სპარსეთის იმპერიაში. IV საუკუნეში „...საკუთრივ ირანშიც საკმაოდ ბევრი ქრისტიანი იყო“.⁵⁹ სირო-სპარსული ეკლესია მეტოქეობას უწევდა ბერძნულს. სპარსეთის სახელმწიფო მხარს უჭერდა თავის ქრისტიანულ ეკლესიას. ამიტომაც IV საუკუნის 80-იან წლებში სპარსეთის სახელმწიფო ყოველმხრივ შეეცდებოდა ქართული ეკლესია ჩამოეცილებინა ბერძნული საეკლესიო სფეროსგან და შეეყვანა სირო-სპარსულ საეკლესიო სფეროში. ყოველ შემთხვევაში, ასე მოიქცა 380-იანი წლებიდან სომხური ეკლესიის მიმართ. თუ გავითვალისწინებთ არსებულ პოლიტიკურ ვითარებას, ასევე ქართული წყაროების ჩვენებას, რომ ქართულ ეკლესიაში არსებული სარწმუნოების მდგომარეობა ბერძნების მიერ დაწუნებული ყოფილა V საუკუნის შუა წლებში – „ვერ მოაწიეს საქმე ეგრე ჯერისაებრ სჯულისაო“,⁶⁰ რომ მირიან მეფიდან ვახტანგ გორგასლამდე 157 წლის მანძილზე მხოლოდ⁶¹ 8 ჭეშმარიტი (ე. ი. ბერძნული ორიენტაციის) ეპისკოპოსი ყოფილა, „ხოლო სხუანი შემშლელნი წესისანი“, უნდა ვიფიქროთ, რომ სომხური ეკლესიის მსგავსად, ქართული ეკლესიაც სპარსეთმა გამოიყვანა ბერძნულ-რომაულ საეკლესიო სფეროდან და შეიყვანა სირო-სპარსულ საეკლესიო სფეროში.

---

²⁵ დიდი სჯულის კანონი, გვ. 545; ²⁶ ეფრემ მცირე, უწყება..., გვ. 4; ²⁷ ნ. ჯანაშია, ნარკვევები, გვ. 13; ²⁸ იქვე, გვ. 20; ²⁹ ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 68-69; ³⁰ თ. ბიბილური, ქრისტიანული რელიგიის საწყისები საქართველოში, „მნათობი“, 1987, №6, გვ. 142; ³¹ საბინინი, საქართველოს სამოთხე, გვ. 624, 625; ³² ევ. ნიკოლაძე, ეკლესიის ისტორია, გვ. 23-24; ³³ ძეგლები, I, გვ. 50; ³⁴ ნ. ჯანაშია, I, გვ. 213; ³⁵ გ. ლომთათიძე, საქართველოს მოსახლეობის კულტურა და ყოფა, გვ. 60, შენ. 206; ³⁶ პ. ინგოროყვა, ტ. II, გვ. 277; ³⁷ თ. სურგულაძე, თ. ბიბილური, მ. ძნელაძე, ადრეული ქრისტიანობის სიმბოლო მცხეთიდან, საქ. სსრ. მეცნიერებათა აკადემიის მოამბე, 101 3, 1981, გვ. 741-742; ³⁸ თ. ბიბილური, საინტერესო სამარხეული კომპლექსი მცხეთიდან (ძეგლის მეგობარი), 62, 1983, გვ. 39-43; ³⁹ თ. ბიბილური, თიხის ფილასამარხი ანტიკური ხანის საქართველოში (დისერტაცია, ხელნაწერი); ⁴⁰ თ. ბიბილური, ქრისტიანული რელიგიის საწყისები საქართველოში, „მნათობი“, 1987, №6, გვ. 144; ⁴¹ ქართლის ცხოვრება, I, გვ. 41; ⁴² დიდი სჯულის კანონი, გვ. 219; ⁴³ Троицкий, О церковной автокефалии, ЖМП, №7, стр. 44; ⁴⁴ გ. გოზალიშვილი, ქართლის მოქცევის პრობლემა და ბაკური, 1974, გვ. 15; ⁴⁵ იქვე, გვ. 21; ⁴⁶ თ. ბიბილური, ქრისტიანული რელიგიის საწყისები საქართველოში, გვ. 144-145; ⁴⁷ გ. გოილაძე, წმინდა ნინოს ქართლში შემოსვლისა და ქართლის მოქცევის დათარიღებისათვის, მნათობი, 1986, №2, გვ. 153-154; ⁴⁸ იქვე, გვ. 155-162; ⁴⁹ იქვე, გვ. 150; ⁵⁰ ქართლის ცხოვრება, I, გვ. 115; ⁵¹ გ. გოილაძე, წმინდა ნინოს ქართლში შემოსვლისა და ქართლის მოქცევის დათარიღებისათვის, მნათობი, 1986, № 8, გვ. 152, 160-162; ⁵² მ. ჩხარტიშვილი, ქართული ჰაგიოგრაფიის წყაროთმცოდნეობითი შესწავლის პრობლემები; „ცხოვრება წმიდისა ნინოსი“, 1987, გვ. 25-26; ⁵³ ქართლის ცხოვრება, I, გვ. 70; ⁵⁴ იქვე, გვ. 70; ⁵⁵ პ. ინგოროყვა, გიორგი მერჩულე, გვ. 262, შენიშვნა I; ⁵⁶ ნარკვევები, ტ. II, გვ. 181, 186; ⁵⁷ თ. კაპანაძე, ნოქალაქევის ბაზილიკები, კრ. ნოქალაქევი – არქეოპოლისი, გვ. 120-121; ⁵⁸ ე. ნიკოლაძე, ეკლესიის ისტორია, გვ. 35; ⁵⁹ ნ. ჯანაშია, ნარკვევები, გვ. 17; ⁶⁰ ქართლის ცხოვრება, I, გვ. 197; ⁶¹ იქვე, გვ. 159.

წმიდა მოციქულთასწორი მირიან მეფე (IV ს.)

თქმული აბიათარ მღვდელისა, კვარტიისათვის

უფლისა ჩვენისა იესო ქრისტესს

„მე, აბიათარ მღვდელი, მოგიხსრობთ იმ ამბავს, რომელიც მეუწყა და ჩემი ყურით მოვისმინე მამისა და დედისაგან და წიგნიდანაც ვიცი, რამეთუ მათაც მშობლებისა და პაპებისაგან მოთხრობით და სმენით იცოდნენ, რომ როცა ჰეროდე მეფობდა იერუსალიმს, მაშინ გვესმა. „იერუსალიმი სპარსელებმა დაიპყრეს“, რის გამოც იქმნა გლოვა და წუხილი ქართველი ებრაელებისა, მცხეთის მკვიდრთა, ბოდუ-ლი მღვდლებისა, კოდისწყაროელი მწიგნობრებისა, სობის კანანელთა თარგმანთა — ესენი ყველანი მოემზადნენ სალტოლველად, ხოლო რამდენიმე დღის შემდეგ მოვიდა ხმა ნუგეშისცემისა, რომ „სპარსელები დასაპყრობად კი არ მოვიდნენ იერუსალიმში, არამედ იარაღის ნაცვლად მოჰქონდათ სამეფო ოქრო, მური — ავადმყოფობის მსწრაფლ მკურნალი, და გუნდრუკი საამო სურნელებისა. და ეძებდნენ ვინმე ახალშობილ ყრმას, დავითის ძეს. იპოვეს ერთი, მწირი დედაკაცისაგან შობილი უდროოდ და უადგილო ადგილას. და ესენი ამ ყრმის თაყვანისცემისთვის მოვიდნენ და მას შესწირეს ძღვენი იგი“. ეს რომ გაიგეს, იქმნა დიდი სიხარული ყოველთა ზედა ჰურიათა ქართველთა.

ამის შემდეგ, როცა გავიდა 30 წელი, მაშინ მოწერა ანა მღვდელმა იერუსალიმიდან ჩვენს მამათამა-მას — ელიოზს, რომ ის, რომლისთვისაც სპარსთა მეფეები ძღვენით მოვიდნენ, გაიზარდა, უკვე ასაკშია და თავის თავს უწოდებს ღვთის ძეს. მოდით ყველანი მის სიკვდილზე, რათა აღესრულოს მოსეს მცნება“. და წავიდა აქედან ელიოზ მღვდელი, ჩემი მამათა მამა, მოხუცებული კაცი და ჰყავდა მას დედა ელია მღვდლის ტომისგან და ერთი და. ევედრებოდა ელიოზს დედამისი ასე: „წადი, შვილო, მეფის მოწოდებ-ით და რჯულის წესის თანახმად, ხოლო რასაც ისინი განიზრახავენ, ნუ შეუერთდები ცნობიერად, რამეთუ იგი არის სიტყვა წინასწარმეტყველთა და იგავი ბრძენთა“. წავიდნენ ელიოზ მცხეთელი და ლონგინოზ კარსნელი და იქ დაესწრნენ უფლის ჯვარცმას.

ხოლო როცა დამსჭვალეს უფალი და კვერით დაჰკრეს სამსჭვალს, აქ ელიოზის დედას მოესმა, იკივ-ლა და თქვა. „მშვიდობით, მეფობაო ჰურიათაო, რამეთუ მოჰკალით თქვენი მაცხოვარი და იქმენით შემოქმედის მკვლელი. ვაი, ჩემს თავს, ამაზე წინ რად არ მოგკვდი, რომ ჩემს ყურებს არ მოესმინათ“. და ასე შეისვენა (გარდაიცვალა).

ხოლო უფლის კვართი წილად ხვდათ მცხეთელებს. წამოიღო ელიოზმა და მოიტანა მცხეთას. და მოეგება მისი დაი ცრემლიანი. მოეხვია ყელზე თავის ძმას, გამოართვა იესოს სამოსელი, მიიკრა მკერ-დზე და სული განუტევა ამ სამი ტკივილით. ქრისტეს სიკვდილისათვის, დედისა და ძმისთვის, რომელიც ეზიარა უფლის სისხლს.

მაშინ ამ საკვირველებამ დიდად შეაშფოთა მცხეთა, გაუკვირდა თვით დიდ ადერკი მეფეს, ხალხის სიმრავლესა და მთავრებს. მოეწონა ადერკი მეფეს ეს სამოსელი, მაგრამ საკვირველებისგან ზარდ-აცემული და შეშინებული იყო. არ ინება გამოღება მკვდრის ხელიდან, რომელსაც მაგრად და სურ-ვილით ჩაეკრა სამოსელი. ელიოზმა დამარხა თავისი და, მას ხელთ ჰქონდა სამოსელი უფლისა. ეს ადგილი სად არის, უფალმა იცის.

მრავალი წლის შემდეგ ადერკი მეფის ძმისწულმა არმაზაელმა მოიძია ეს სამოსელი ებრაელებთან და ვერ იპოვა, რამეთუ აუწყეს ყოველი, რაც იყო. არავინ იცის, სად არის ეს ადგილი, იციან მხოლოდ, რომ არის ლიბანიდან ჩამოტანილი და მცხეთას დარგული და გაზრდილი ნაძვის მახლობლად“. მრავალ-გზის ბრძანა დედამან ჩვენმა წმიდა ნინომ, რომ მოგვეძია ეს სამოსელი, მაგრამ მასაც უთხრეს: „ეს ის ადგილია, სადაც კაცთა ენა არ დადუმდება ღვთის საგალობლად“.

და ესეც მეუწყა მამაჩემისგან, რომ არის სხვა: საღმრთო ძალით შემოსილი ორმაგი ხალენი ელიასი ამ ქალაქში“. ელიოზის სახლი იყო ქალაქის დასავლეთით, მოგვთა ხიდს იქით.

იმ დღეებში მრავალგზის იხილა ჩვენება წმიდა ნინომ, თითქოსდა მოდიოდნენ ცის ფრინველები შავი ფერისანი, შევიდოდნენ მდინარეში, განიბანდნენ, განსაუბრებოდნენ და აღვიდოდნენ ბაღში, მალლარი ვაზის (ბაბილო) ყურძენს შეჭამდნენ, ყვავილებს მოძოვდნენ და ასე სურვილით წმიდა ნინოსთან მივიდოდნენ, თითქოსდა მისი იყო ის ბაღი, შემოუდგებოდნენ მშვენიერი ჟივილით გარშემო. ეს უთხრა წმიდა ნინომ თავის მოწაფე სიდონიას, აბიათარის ასულს, ხოლო სიდონიამ უთხრა წმიდა ნინოს: „უცხოვ და ტყვეთა მსხნელო ტყვეო, იცი, რომ შენს მიერ მოვიდა ეს ახალი დრო, შენს მიერ ისმის ის ძველი ამბავი, მამათა ჩვენთა

ნაქმარი: სისხლის დათხევა იმ ზეციური კაცისა, რაც საფუძვლად დაედო ებრაელების სირცხვილს, მთელ ქვეყანაზე კიდითკიდემდე განზნევა, მათი მეფობის დაცემა, წმიდა ტაძრის წართმევა, უცხო ერის მოწოდება მათი დიდების მათთვის მისაცემად“. იერუსალიმ, იერუსალიმ, იერუსალიმ, როგორ გაგიშლია ფრთები და შემოიკრებ შენი ფრთების ქვეშ ცისკიდურის ყველა ერს. აჰა, აქაც მოსულა ეს დედაკაცი, რომელიც შეცვლის ამ ქვეყნის ყოველ წესს“. და უთხრა წმიდა ნინოს – „ეს შენი ჩვენება ის არის, რომ ეს ადგილი შენს მიერ იქცევა სამოთხედ“.

საბერძნეთიდან მეფე კონსტანტინეს მიერ დამარცხებული მირიან მეფის მოსვლამდე წმიდა ნინომ განცხადებულად დაიწყო ქრისტეს რჯულის ქადაგება, გამოაჩინა ვაზის ნასხლევის ჯვარი და მით იქმონდა დიდ საკვირველებას: წამლის გარეშე განრღვეული განკურნა ჯვრის შეხებით. მასთან ერთად ქადაგებდნენ მისი მოწაფეები, რომლებიც თავდაპირველად ფარულად დაემოწაფნენ — შვიდი ებრაელი ქალი: სიდონია, აბიათარის ასული და სხვა ექვსი, ბაღის მცველი ცოლ-ქმარი და აბიათარ მღვდელი — ახალი პავლე, რომელიც უშიშრად და დაუცხრომლად ქადაგებდა ქრისტეს რჯულს. ის დიდი მცოდნე იყო ძველი რჯულისა. ახალი რჯული ისწავლა წმიდა ნინოსგან და ნინოზე უფრო მეტად უხსნიდა ყოველ კაცს ჭეშმარიტ რჯულს.

მაშინ აღიძრნენ ებრაელები და სურდათ ქვით ჩაექოლათ აბიათარი, ხოლო მან, მეფემ, მიაგლინა მსახური და გადაარჩინა აბიათარი სიკვდილს, რამეთუ მირიან მეფეს ჰქონდა სურვილი ქრისტეს რჯულისა. მას ესმოდა ქრისტეს რჯულის სასწაული საბერძნეთსა და სომხეთში და არ აბრკოლებდა წმიდა ნინოს და მისი მოწაფეების ქადაგებას. მაგრამ ებრძოდა ეშმაკი, უჩინო მტერი, და არ აღიარებდა ქრისტეს აღმსარებლობას, ხოლო ნანა დედოფალი უფრო გულფიცხელი იყო და შეურაცხყოფდა მათ ქადაგებას.

წმიდა ნინო ლოცულობდა დაუცხრომლად თავის საყუდელში, მაცვლის ქვეშ. გაოცებულნი იყვნენ მისი ლოცვითა და მღვიძარებით. ეუცხოებოდათ ეს საქმე. დაიწყეს მისი გამოკითხვა, ის აუწყებდა ძველ და ახალ წიგნებს, განაბრძნობდა უგუნურებს და უგულისხმოებს და მათ გულში ნერგავდა ქრისტეს სიყვარულს.

და ასე იყო სამ წელს, განცხადებულად ქადაგებდა ქრისტეს და მრავალი დაიმოწაფა. მაშინ იყო ერთი ყმაწვილი, მძიმედ სნეული. მიმოჰქონდა იგი დედამისს კარდაკარ, რათა ეპოვნა ვინმე მცოდნე კურნებისა. მაგრამ ვერ იპოვა მკურნალი და უთხრეს: აღარაფერი ეშველება მაგ ყმას. ეს ქალი იყო წარმართი და გულფიცხი. სძაგდა ქრისტიანული სჯული, უშლიდა სხვებსაც წმიდა ნინოსთან მისვლას, მაგრამ როცა სასოწარკვეთილებას მიეცა სხვა მკურნალთაგან, მივიდა წმიდა ნინოსთან, დავარდა მის წინაშე და ევედრებოდა ყრმის განკურნებას. მაშინ უთხრა წმიდა ნინომ: „კურნებას, რომელიც ადამიანისგან არის, მე არ ვყოფ, ხოლო ღმერთმა ჩემმა – ქრისტემ განკურნოს ეს ყრმა, რომელიც ყველასგან განწირულია“.

კილიკზე ლოცულობდა ხოლმე წმიდა ნინო, მასზე დაადებინა ყრმა და დაიწყო ღმერთის მიმართ ვედრება. მაშინვე განიკურნა ის ყრმა, გამოჯანმრთელებული მისცა დედამისს. ხოლო ყრმის დედამ აღიარა ქრისტე და თქვა: „არ არის სხვა ღმერთი, გარდა ქრისტესი, რომელსაც ქადაგებს ნინო“, და დაემოწაფა წმიდა ნინოს, შეუდგა მის კვალს და ადიდებდა ღმერთს.

ნანა დედოფალიც ძლიერ დასნეულდა. ვერავინ განკურნა იგი, თუმცა, ყველა ხელოვანმა მკურნალმა სცადა თავისი წამლები. უღონონი და სასოწარკვეთილნი იყვნენ. აუწყეს დედოფალს, რომ „რომიელი ტყვე დედაკაცის ლოცვით, რომელსაც ნინო ჰქვია, მრავალნი სნეულნი განიკურნენ“. მაშინ უბრძანა თავის მსახურებს, რათა მოეყვანათ ნინო. მივიდნენ დედოფლის მსახურები და იპოვეს ნინო მაყვლის ბუჩქის ქვეშ, მეექვსე ჟამს* ლოცულობდა. უთხრეს დედოფლის ბრძანება, ხოლო წმიდა ნინომ უთხრა: „არა მაქვს ბრძანება (ნება), რომ მივიდე იქ, სადაც ჩვენი შვება არ არის, თვითონ დედოფალი მოვიდეს ჩემს საყოფელში და ჭეშმარიტად განიკურნება ქრისტეს ძალით“. მსახურებმა უთხრეს წმიდა ნინოს ნათქვამი დედოფალს. მაშინ დედოფალმა ბრძანა: „შემიმზადეთ საწოლი და მიმიყვანეთ მასთან“. საწოლით წაიყვანეს მსახურებმა, მისმა ძემ რევიმ და ერის სიმრავლემ.

როცა მივიდნენ წმიდა ნინოს სამყოფელთან, დადეს დედოფალი საგებელ კილიკზე. დაიწყო წმიდა ნინომ ლოცვა და ვედრება ღვთის მიმართ.

მოილო ჯვარი, რომელიც ჰქონდა, შეახო თავზე, ფეხებსა და მხრებზე ჯვრისსახედ და მაშინვე განიკურნა და ადგა გამოჯანმრთელებული, ირწმუნა ქრისტე და თქვა: „არ არის სხვა ღმერთი, ქრისტეს გარდა, რომელსაც ქადაგებს ეს ტყვე დედაკაცი“. და იმ დროიდან გაიხადა ის მეგობრად და თავის შინაურად. მარად ჰკითხავდა და გამოწვლილვით გამოეძიებდა ქრისტეს რჯულს. ასწავლიდნენ წმიდა ნინო, აბიათარი – ახალი პავლე და მისი ასული სიდონია. მორწმუნე გახდა დედოფალი და ცნო ჭეშმარიტი ღმერთი.

გამოჰკითხა მეფემ დედოფალს, თუ როგორ განიკურნა მეცსეულად. მოუთხრო დედოფალმა, რაც იქმნა მასზე, თუ როგორ განიკურნა წამლის გარეშე ლოცვით და ჯვრისშეხებით. ამ სასწაულის მხილველი ერის სიმრავლე ამოწმებდა დედოფლის სიტყვებს.

მაშინ განკვირდა მირიან მეფე, დაიწყო გამოძიება ქრისტეს რჯულისა, მრავალგზის ჰკითხა ურიაყოფილ აბიათარ მღვდელს ძველი და ახალი რჯული. ნებროთის წიგნშიც, რომელიც ჰქონდა მირიან მეფეს, იპოვა ერთი ადგილი: გოდოლის აშენების დროს ზეციდან გაისმა ხმა ნებროთის მიმართ: „მე ვარ მიქაელ, ღმერთის მიერ დადგენილი აღმოსავლეთის მთავრად. გადი მაგ ქალაქიდან, რამეთუ ღმერთი ფარავს მაგ ქალაქს. უკანასკნელ ჟამს მოვა მეუფე ცისა, რომლის ხილვაც შენ გნებავს. მისი შიში განაქარვებს ამქვეყნიურ სიტკბოს. მეფენი მეფობას დატოვებენ და სიგლახაკეს დაუწყებენ ძებნას. ის გიხილავს ჭირში და გიხსნის შენ“. მაშინ გულისხმა-ყო მირიანმა, რომ ძველი და ახალი წიგნები ემოწმებოდნენ და ნებროთის წიგნიც ამტკიცებდა. და მას გაუჩნდა სურვილი ქრისტეს რჯულისა, მაგრამ

* მეექვსე ჟამი — ნაშუადღევის სათქმელი ლოცვა.

ებრძოდა უჩინო მტერი და აბრკოლებდა ქრისტეს აღიარებისგან, გულში იმედს იტოვებდა კერპებისას და ცეცხლისას.

მუდამ ევედრებოდა დედოფალი ქრისტეს აღსარებისათვის. დედოფლის მოქცევის შემდეგ მეფე ორი წელი ორგულობდა. ამ დროს წმიდა ნინო ერს ასწავლიდა დაუცხრომლად, მაგრამ არავის ეუბნებოდა: „ვინ ვარ და საიდან მოვედი“, არამედ ტყვეს უწოდებდა თავის თავს.

ამის შემდეგ სპარსელი მთავარი მოგვი სახელად ხუარა, დასწავლდა და სიკვდილის პირს იყო. ის იყო მირიან მეფის ნათესავი. შეევედრნენ წმიდა ნინოს ნანა დედოფალი და მეფე. მეფე მის საქმეს ცოტა ეჭვით უყურებდა, ამიტომაც უთხრა წმიდა ნინოს: „რომელი ძალით მკურნალობ შენ? ან არმაზის ასული ხარ, ან ზადენის შვილი. უცხოეთიდან მოხვედი, ამათ შეევედრე და მოგცეს წყალობა, მოგანიჭეს კურნების ძალა, რათა გეარსება უცხო ქვეყანაში. დიდებულ არიან უკუნისამდე. ხოლო შენ იყავი ჩვენთან, როგორც ჩვენი შვილი, ამ ქალაქში პატივცემული. მაგრამ ნუ იქადაგებ რომაელთა შეცდომილ რჯულს და ნურც იტყვი, რამეთუ ეს დიდი და სოფლის მპყრობელი ღმერთები, მზის მომფენელი, წვიმის მომცემელი და ყოველი სულიერი არსების გამომზრდელი ქართლის ღმერთები არმაზი და ზადენი, ყოველივე დაფარულის გამომეძიებელნი, ჩვენი მამების ძველი ღმერთები გაცი და გაიმ — ისინი უნდა სწამდეთ ადამიანებს. თუ განკურნავ ამ მთავარს — გაგამდიდრებ და მცხეთის მკვიდრ-მოქალაქეობას მოგცემ, დაგაყენებ არმაზის მსახურად. მართალია, მაშინ ჰაერითა და სეტყვით შეიმუხრნენ, მაგრამ ის ადგილი უძლეველია. ეს ქართველთა არმაზი და ქალდეველთა ღმერთი ითრუჯან მარადი მტრები არიან. ამან მასზე ზღვა მიაქცია და მან კი ასეთი ურვა მოაწია, როგორადაც არის ქვეყნის მპყრობელთა ჩვეულება, და შენთვის საკმარისი იყოს ეს ბრძანება“. მიუგო ნეტარმა ნინომ: „ქრისტეს სახელით და მისი დედის ვედრებით მოავლინოს შენზე ღმერთმა — ცისა და ქვეყნის შემოქმედმა, ყოველი დაბადებულის დაბადებელმა, თავისი მრავალმოწყალებისგან მადლის ერთი ნაპერწკალი, რათა იცნო და გულისხმაჰყო ცის სიმაღლე და მზის ნათელი, ზღვის სიღრმე და ქვეყნის სივრცე. იცოდე, მეფე, ვინ მოსაგს ცას ღრუბლით და ქუხს ჰაერში, იძვრის ქვეყანა მისი სიმძაფრით. არის მეხთა ტეხა და მის კვალზე ცეცხლი აღეგზნება მისი გულისწყრომით. იცოდე, რომ ღმერთი არის ცაში. თავად ის უხილავია ყოველივე დაბადებულისგან, გარდა მისი ძისა, რომელიც მისგან გამოვიდა და ქვეყნად მოვიდა როგორც კაცი, რომელმაც აღასრულა ყოველივე, რისთვისაც იყო მოსული და აღვიდა ზეცაში მამასთან და იხილა დაუსაბამო, რომელიც მალაა და მდაბალთა ხედავს. მალე მოგხედავს ღმერთი, რამეთუ არის ამ ქალაქში ერთი სასწაული: სამოსელი ღმერთის ძისა და თქვეს, ელიას ხალენიც აქ არისო და მრავალი სასწაულია, რომელსაც ღმერთი გამოაჩენს. ახლა კი მე შენს მთავარს განვკურნავ ქრისტე ღმერთის ძალით და მისი ვნების ჯვრით, როგორც დედოფალი განვკურნე სენისგან“.

და მიჰგვარეს მას ის მთავარი, მოვიდა დედოფალიც ბაღში ნაძვის ქვეშ, დააყენა აღმოსავლეთით, ააწვეინა ხელები და ათქმევინა სამგზის: „განვეშორები შენგან, ეშმაკო, და შევუდგები ქრისტესა ღმერთის ძესა“. ტიროდა ნინო და შესთხოვდა ღმერთს, შეწვენოდა ამ კაცს. მოწაფეები მასთან იყვნენ იქ ერთი დღე და ორი ღამე. და სწრაფად გავიდა მისგან სული ბოროტი და დაემოწაფნენ ნინოს თავიანთი სახლით და ერთი და აღიდებდნენ ღმერთს.

თქმული სიღონის დედაკაცისა, ზომელვაც ისილა დე ალფიკა...

ერთ ზაფხულის დღეს, 20 ივლისს, შაბათს, გავიდა მეფე მუხრანისაკენ სანადიროდ. ამ დროს უჩინო მტერმა — ეშმაკმა, გულში ჩაუგდო კერპებისა და ცეცხლის სიყვარული. გაიხსენა მსახურება კერპებისა და ისურვა მახვილით ამოწყვეტა ყველა ქრისტიანისა. უთხრა მეფემ თავის ოთხ თანამზრახველს: „ღირსნი ვართ, რომ ჩვენმა ღმერთმა ბოროტი გვიყოს, რადგანაც აღარ ვემსახურებთ მას და მივუშვით თავის ნებაზე გრძნეული ქრისტიანი მქადაგებლები თავიანთი რჯულის საქადაგებლად ჩვენს ქვეყანაში. ისინი გრძნეულებით აკეთებენ საკვირველებას. ახლა ასეთია ჩემი განზრახვა, ბოროტად გავწყვიტოთ ყველა თაყვანისმცემელი ჯვარცმულისა, და უმეტესად ვემსახუროთ ქართლის მპყრობელ ღმერთებს, ვამხილოთ დედოფალი ნანა, ჩემი ცოლი. მოვანანიებინოთ და დავატოვებინოთ ჯვარცმულის რჯული. თუ არ დამემორჩილება, დავივიწყებ მის სიყვარულს და სხვებთან ერთად წავრწყმიდავ მასაც“. დაეთანხმნენ მისი თანამზრახველები, რადგანაც მათაც ამ საქმის შესრულება მხურვალედ უნდოდათ, ადრევე სურდათ, მაგრამ ვერ აცხადებდნენ.

ხოლო მეფემ მოვლო სანახები მუხრანისა, ავიდა თხოთის მაღალ მთაზე, რათა მოეხილა კასპი და უფლისციხე. განვიდა მთის თხემზე. შუა სამხრობისას დაბნელდა მზე მთაზე და იქმნა როგორც ღამე, ბნელი, უკუნი. დაიპყრო სიბნელემ არენი და ადგილნი. განშორდნენ ერთმანეთს ჭირისა და ურვის გამო. დარჩა მეფე მარტო, იარებოდა მთათა და მალრანთა შემინებული და შეძრწუნებული. დადგა ერთ ადგილას, გადაეწურა იმედი თავის სიცოცხლისა და როცა მოვიდა ცნობაზე, განიზრახა გულში: „აჰა, შევთხოვე ჩემს ღმერთებს და ვერ ვპოვე ღმერთი. ახლა ჯვარცმულს, რომელსაც ქადაგებს წმიდა ნინო და კურნავს მისით, არ შეუძლია ჩემი ხსნა ამ ჭირისაგან? რამეთუ ცოცხლად ვარ ჯოჯოხეთში და არ ვიცი მთელი ქვეყანა დაიქცა, თუ მხოლოდ ჩემთვის იქმნა ეს. ახლა თუ მარტო ჩემთვის არის ეს ჭირი, ნინოს ღმერთო, განმინათლე ეს ბნელი და მიჩვენე ჩემი სამყოფელი და ვალიარებ შენს სახელს, აღვმართავ ჯვრის ძელს და თაყვანს ვცემ მას. ავაშენებ ჩემთვის სალოცველ სახლს და ვიქნები მორჩილი ნინოსი რომაელთა რჯულზე“.

ყოველივე ეს რომ წარმოთქვა, განათდა და გამობრწყინდა მზე. ჩამოქვეითდა ცხენიდან მეფე, დადგა იმავე ადგილას, განიპყრნა ხელნი აღმოსავლეთით და თქვა: „შენ ხარ ღმერთი ყოველთა ზედა ღმერთთა და უფალი ყოველთა ზედა უფალთა, ღმერთი, რომელსაც ნინო იტყვის. საქებელია შენი სახელი ყოველი დაბადებულისგან ცის ქვეშ და ქვეყანაზე, რამეთუ შენ მიხსენი ჭირისგან და განმინათლე ბნელი. აჰა, ვცნობ. რამეთუ გინდა ჩემი ხსნა, ღმერთო და შენთან მიახლება. კურთხეულო უფალო, ამ ადგილას აღვმართავ ძელის ჯვარს, რომლითაც იდიდება შენი სახელი და მოიხსენიება ეს სასწაულებრივი საქმე უკუნისამდე“.

დაისწავლა ეს ადგილი და წამოვიდა. იხილეს ნათელი და შეუერთდა გაბნეული ხალხი. მეფე კი ღაღადებდა. „მიეცით ნინოს ღმერთს დიდება, რამეთუ ის არის საუკუნითგან ღმერთი და მხოლოდ მას შევნი დიდება უკუნისამდე“.

ნანა დედოფალი და ყოველი ერი გავიდა მეფის მისაგებებლად, რამეთუ ესმათ პირველად დაღუპვა, ხოლო შემდეგ მშვიდობით მოსვლა, მიეგებნენ ქინძარასა და ღართაში. ხოლო ნეტარი ნინო ლოცულობდა მწუხრს მაყვლოვანში მისი ჩვეულებისამებრ. ჩვენ მასთან ვიყავით ორმოცდაათი სული. როცა მოვიდა მეფე, იძვროდა ქალაქი და მაღალი ხმით ღაღადებდა მეფე: „სად არის ის უცხო დედაკაცი, რომელიც არის დედაჩემი და მისი ღმერთი ჩემი მხსნელია“. და როცა უთხრეს: „აქ, მაყვლოვანშია და ლოცულობს“, მივიდა თვით მეფე და მთელი ლაშქარი, ჩამოხდა მეფე ცხენიდან და უთხრა ნინოს: „ახლა

ღირსი ვარ შენი ღმერთის და ჩემი მხსნელის სახელის აღიარებისა“. წმიდა ნინომ ასწავლა, აღმოსავლეთით ეცა თაყვანი და ელიარებინა ქრისტე ძე ღვთისა.

მაშინ გრგვინავდა და ტიროდა ყოველი კაცი, როცა ხედავდნენ მეფესა და დედოფალს ცრემლოვანთ. მეორე დღეს მირიან მეფემ წარავლინა მოციქული საბერძნეთში კონსტანტინე ბერძნეთა მეფის წინაშე. მასვე გაატანა ნინოს წიგნი ელენე დედოფალთან. და აუწყეს ყოველივე სასწაული მირიანისა ქრისტესმიერი, რომელიც მცხეთაში მოხდა და ითხოვეს სასწრაფოდ მღვდელნი ნათლისღებისთვის. ხოლო წმიდა ნინო და მისი მოწაფეები უქადაგებდნენ ერს დღე და ღამე დაუცხრომლად და უჩვენებდნენ ჭეშმარიტ გზას.

თქმული მისივე ეკლესიის აღშენებისათვის

როცა მეფე და მთელი ერი ქრისტიანობას დაეწაფა მღვდლების მოსვლამდე, უთხრა მეფემ წმიდა ნინოს: „მსურს სასწრაფოდ ავაშენო ღვთის სახლი, სად ავაშენო?“ უთხრა წმიდა ნინომ: „სადაც მეფეთა გონება მტკიცეა“. უთხრა მას მეფემ: „მიყვარს მე შენი მაყვლოვანი, იქ მნებავს ჩემი გონებით, მაგრამ ასე არ ვყოფ და არ მოვერიდები სამეფო ბაღს, ამ ნაძვთა სიმაღლეს, ამ ბაბილოს ნაყოფიერებასა და ყვავილთა სურნელებას, რამეთუ ჩვენება, რომელიც იხილე შენ, შავფრთიანი ფრინველების განბანა წყლით, ბრწყინვალედ განსპეტაკება და დასხდომა მათი ამ ბაღის ხეებზე, მათი ტკბილხმოვანება, — ჭეშმარიტად, ეს ხორციელი წარმავალი ბალი შეგვეცვლება საუკუნო სამოთხედ. აქ აღვაშენოთ ღვთის სახლი, ჩვენ სალოცველად, საბერძნეთიდან მღვდლების მოსვლამდე“.

სასწრაფოდ მოიღო ძალი. ასწავლიდა ხუროებს, მოჰკვეთეს ის ნაძვი და ამ ნაძვისგან შეამზადა ეკლესიის შვიდი სვეტი. ძელებით ააშენეს კედელი და აღმართეს ექვსი სვეტი თავიანთ ადგილებზე, ხოლო უდიდესი სვეტის აღმართვა. რომელიც საკვირველი იყო სახილველად და გამზადებული იყო შუა ეკლესიის შესადგმელად, ვერ შეძლეს. აუწყეს მეფეს, რომ ადგილიდანაც ვერ დაძრეს ეს სვეტი. მაშინ მოვიდა მეფე ერის სიმრავლით, მოიტანეს მრავალღონე მანქანები. სიმარჯვითა და ხალხის სიმრავლის ძალით შეეცადნენ აღმართვას და ვერ შეძლეს. გაკვირვებული იყო მეფე და ხალხი და ამბობდნენ: „რა არის ეს?“ როცა მოსალამოვდა: წავიდა მეფე თავის სახლში, ფრიად შეწუხებული, ხოლო წმიდა ნინო და თორმეტი მისი მოწაფე ქალი დადგნენ სვეტთან. ხოლო სანატრელი იგი გოდებდა ამ სვეტზე და ადენდა თავის ცრემლს.

შუალამისას გადმოიქცა ორივე მთა — არმაზი და ზადენი, თითქოს ჩამოირღვნენ და დააყენეს ორივე წყალი: და მტკვარმა გადმოხეთქა და მიჰქონდა ქალაქი. გაისმა საზარელი ტყეებისა და გოდების ხმა. და აგრეთვე არაგვი გარდამოხდა ციხეზე და შეიქმნა საზარელი გრგვინვა. შეეშინდათ ქალებს და ილტვოდნენ. ხოლო წმიდა ნინო ღაღადებდა: „ნუ გეშინიათ, დანო ჩემნო, მთანი აქვე არიან, წყალნი აქვე დიან, და ხალხს, ყველას სძინავს. ხოლო ეს თითქოსდა მთები რომ დაიძრნენ, მართალი ჩვენებაა, რამეთუ ურწმუნოების მთანი დაირღვნენ ქართლში, ხოლო წყალი რომ დადგა, კერპებისადმი შეწირული ყრმების სისხლი შეწყდა. ხოლო ტყეების ხმა ეშმაკთა სიმრავლე არის, რამეთუ იგლოვენ თავსა თვისსა, რომელნიც ამ ადგილებიდან გაიქცნენ ძალითა მალლისა და ქრისტეს ჯვარით. ილოცეთ ღვთის მიმართ“. და მაშინვე დაცხრა ის ხმა და იყო არარა.

და დადგა წმიდა ნინო, განიპყრო ხელნი და დაიწყო ლოცვა ღმერთის მიმართ და ამბობდა: „რათა არ დაბრკოლდეს ეს საქმე, რომლისთვისაც წარმართულია მეფე“. და კვლავ, მამლის ყივილამდე ქალაქის სამივე კარს დასცა ზარი ძლიერმა ლაშქარმა. დაღეწეს კარნი და აღივსო ქალაქი სპარსთა ლაშქრით,

და გაისმა ხმა შიშისმომგვრელი, ყვილი და კვლა, და აღივსო ყოველი ადგილი სისხლით და მოვიდა სიმრავლე მახვილით და შეძახილებით. შიშისგან ხორცი დადნებოდა და განილია სული მათი. ტიროდნენ თავიანთ ნათესავეებს. ისმოდა ძლიერი ხმა: „მეფე სპარსთა, მეფეთ-მეფე ხუარან-ხუარა ბრძანებს: ყოველი ებრაელი განარინეთ პირისაგან მახვილისა“. ეს რომ მომესმა, შევოგულდით მე და ათნივე ჩემთან მყოფნი, და მოახლოებულნი იყვნენ მახვილოსანნი ჩვენს გარემოს, სცემდნენ და კლავდნენ.

და გაისმა ძლიერი ხმა – „მირიან მეფე მოკლესო“. გაიხედა მხნე მოღვაწემ და თქვა: „ეს, რომელიც ყივის, ვიცი, ახლა დიდად გაჭირვებულია და ვმადლობ ღმერთს, რომ ეს ნიშანი არის მათი წარწყმედისა, ქართლისა ცხოვრებისა და ამ ადგილის დიდებისა“, და გვანუგეშებდა, როგორც ხელოვანი მოძღვარი, ჭეშმარიტი მოძღვარი და მოციქული ქრისტესი.

მიუბრუნდა ამ მომავალ ხალხს და უთხრა: „სად არიან მეფენი სპარსთანი ხუარა და ხუარან-ხუარა? საბასტანით გუშინ გამოხვედით, ვითომ მალე მოხვედით და დიდი ლაშქარი ხართ, ძლიერად დალევით ეს ქალაქი და მახვილი დაეცით. ქარსა და ნიაფს გაჰყევით ბნელით ჩრდილოეთისკენ, მთათა და კედართა. აჰა, მოვიდა, რომლისგანაც თქვენ ილტვით“. და განძრა ხელი ჯვრისსახედ და მექსეულად უჩინო იქმნა ყოველი და დადუმდა გარემო. ქალები შეჰნატროდნენ მას და ადიდებდნენ ღმერთს.

ცისკრისჟამს მიერულა ყველა ქალს, ხოლო მე, სიდონია, მღვიძარე ვიყავ. ის იდგა ხელგანპყრობით და აჰა, ნეტარს, ზედ მოადგა ერთი ჭაბუკი სრულიად ნათლით შემკობილი, შებლარდნილი ცეცხლის ზეწრით და თქვა რაღაც სამი სიტყვა. ხოლო ის დაეცა მიწაზე. ჭაბუკმა ხელი მოჰკიდა სვეტს, აღმართა და წაიღო მალა. მე გაკვირვებული მივეახლე მას და ვუთხარი: „დედოფალო, რა არის ეს?“ ხოლო მან მიპასუხა: „მოიდრიკე თავი ქვეყნად“ და ტირილი დაიწყო. მცირე ხნის შემდეგ ადგა და ამაყენა, განვშორდით ამ ადგილს. და ქალებმაც იხილეს ეს სვეტი, ცეცხლის სახით ჩამოდიოდა. მიუახლოვდა თავის ხარისხს – მონაკვეთი ნაძვის ძირს.

რიჟრაჟისას ადგა მეფე, ურვისგან შეწუხებული. გახედა ბაღს და დაწყებულ ეკლესიას. იხილა ნათელი, როგორც ელვა აღწეული ცაში მისი ბალიდან. სირბილით და მკვირცხლად მოდიოდა მისი სახლის სიმრავლე და ქალაქის ხალხი მასთან ერთად. მათ საკვირველება იხილეს – ნათელით გაბრწყინებული სვეტი ჩამოდიოდა თავის ადგილზე თითქოსდა ზეციდან. და დადგა თავის ხარისხზე და დაემყარა მას კაცთაგან ხელის შეუხებლად. ნეტარი იყო ის ჟამი, რამეთუ ამ დროს შიშითა და სინარულით აღივსო ქალაქი მცხეთა. დიოდა ცრემლთა მდინარენი მეფეთა, მთავართა და მთელი ერისა. სულთქმით ადიდებდნენ ღმერთს და ნატრობდნენ ნეტარ ნინოს, და იმ დღეს დიდი სასწაულები ხდებოდა.

პირველად მოვიდა ერთი ებრაელი, შობიდან ბრმა, მიეახლა სვეტს, აქილა მაშინვე თვალეზი. ადიდებდა ღმერთს. მეორედ ყრმა სეფეწული მოიყვანეს, ამაზასპანი, რვა წლისა. საწოლით მოიტანა დედამისმა. სარწმუნოებით დადო საწოლი ნათლის სვეტის წინ. ევედრებოდა ნინოს: „მოხედე, დედოფალო, სიკვდილს მიახლოებულ ამ ჩემს ძეს, რამეთუ ვიცი, ღმერთი ღმერთთა ის არის, რომელსაც შენ ემსახურები და ჩვენ გვიქადაგებ“. მაშინ წმიდა ნინომ შეახო ხელის სვეტს, დაადო ყრმას და თქვა: „გწამდეს იესო ქრისტე, ძე ღმერთისა, ყველა კაცის სიცოცხლისათვის ამ ქვეყნად ხორციელად მოსული, განიკურნე ამიერიდან და ადიდებდე მას, ვისმა ძალამაც განგკურნა“. და უცებ აღდგა ყრმა, როგორც უტკივნელი. დაეცა შიში მეფესა და ხალხს. სნეულები მოდიოდნენ და განიკურნებოდნენ, სანამ მეფემ არ შექმნა საბურველი ძელისა სვეტის გარშემო და დაფარა ხედვისგან. ასევე ეხებოდა ხალხი მის სართულს და იკურნებოდა. სწრაფად დაიწყო მეფემ და განასრულა ეკლესია ბაღში.

როცა მირიან მეფის მოციქულებმა მიაღწიეს ბერძენთა მეფის კონსტანტინეს წინაშე, მოუთხრეს ყოველივე რაც იქმნა. მაშინ აღივსო სინარულით მეფე და დედამისი ელენე დედოფალი: პირველად იმისთვის, რამეთუ მადლი ღვთისა მოეფინებოდა ყველა ადგილს და მათ ხელქვეშ ნათელს-იღებდა ყოველი ქართლი. ხოლო შემდგომ უხაროდათ, რამეთუ დარწმუნდნენ, რომ მირიან მეფე სრულებით ჩამოშორ-

და სპარსელებს და მტკიცედ მიიღო მათი სიყვარული. ადიდებდნენ და ჰმადლობდნენ ღმერთს. გამოგზავნეს მღვდელი ჭეშმარიტი იოვანე ეპისკოპოსად და მასთან ორი მღვდელი და სამი დიაკონი. მისწერა მირიანს კონსტანტინე მეფემ წიგნი ლოცვისა და კურთხევისა, ღმერთის მადლობისა. გამოგზავნეს ჯვარი და მაცხოვრის ხატი და მასთან დიდი სიმდიდრე. ხოლო ელენე დედოფალმა მოწერა წიგნი ქებისა და ნუგეშინისცემისა.

მოვიდნენ იოვანე ეპისკოპოსი, მასთან ერთად მღვდლები, დიაკვნები და მოციქულები მცხეთაში. აღივსნენ სიხარულით მეფე, დედოფალი და მთელი მათი ხალხი, რამეთუ სურვილი ჰქონდა ყველას ნათლისღებისა. მაშინ სწრაფად გაუგზავნა მეფე მირიანმა ბრძანება ყველა ერისთავს, სპასალარებს და ყოველ სამეფო პირს მის წინაშე მისასვლელად. სწრაფადვე მოვიდნენ ყველანი ქალაქში. მაშინ ნათელილო მეფემ წმიდა ნინოს ხელქვეშ, შემდეგ დედოფალმა, მათმა შვილებმა მღვდლებისა და დიაკვნების ხელქვეშ. შემდეგ აკურთხეს მდინარე მტკვარი. ეპისკოპოსმა შეამზადა ერთი ადგილი, მოგვთა ხიდთან, მოგვთა კარის სიახლოვეს, სადაც იყო ელიოზ მღვდლის სახლი, იქ ნათელს-ცემდა თითოეულ წარჩინებულს, და ეწოდა ამ ადგილს მთავართა სანათლო. ხოლო მის ქვემოთ მდინარისვე პირას ორგან, ორი მღვდელი და დიაკვნები ნათელსცემდნენ ხალხს. აწყდებოდა ხალხი ერთმანეთს და ევედრებოდნენ მღვდლებს, რათა პირველად ის მოენათლა. ასე ესწრაფოდა ნათლისღებას ყველა.

ასეთი სახით ნათელ-ილო მთელმა ხალხმა და ქართლის სიმრავლემ. არ მოინათლნენ მხოლოდ კავკასიელი მთიულები და არც მოვიდნენ ამ ნათლის მოფენაზე, არამედ დარჩნენ სიბნელეში რამდენიმე ხანს. და მცხეთელი ებრაელებიც არ მოინათლნენ, ბარნაბიანები (ბარნაბას სახლი) მოინათლნენ და ჭეშმარიტ ქრისტიანებად იქცნენ. ამისთვის მეფის წინაშე დიდნი გახდნენ, უბოძა მათ დაბა, რომელსაც ჰქვია ციხედიდი. ასევე არ მოინათლა ფეროზი, სიძე მირიან მეფისა, რომელსაც ჰქონდა მირიან მეფისგან მიცემული რანი ბარდავამდე. არც მისმა ერმა მიიღო ნათელი, არამედ მხოლოდ ხორციელად ემსახურებოდნენ მეფეს.

მაშინ გაგზავნა მირიან მეფემ ეპისკოპოსი იოვანე და მასთან ერთად ერთი წარჩინებული კონსტანტინე მეფესთან და ითხოვა ნაწილი ძელისა ცხოვრებისა, რომელიც იმჟამად აღმოეჩინა ღვთისმოყვარე ელენე დედოფალს. ითხოვა მრავალი მღვდელი, რათა მიეველინებინა ყოველ ქალაქსა და ადგილზე და მოენათლათ ხალხი, რომ მონათლულიყო ქართლის ყოველი სული. ასევე ითხოვა ქვითხურონი ეკლესიების აშენებისთვის. როცა მივიდნენ კონსტანტინე მეფის წინაშე, სიხარულით უბოძა ნაწილი ძელისა ცხოვრებისა და ის ფიცარი, რომელზედაც იყო დამსჭვალული უფლის ფეხები, აგრეთვე სამსჭვალნი ხელებისა. წარმოგზავნა მღვდელნი და ხურონი ფრიად მრავალნი, რამეთუ კონსტანტინე მეფემ მისი მეფობისას ააშენა წმიდა ეკლესიები. მისცა განძი ეპისკოპოს იოვანეს და უბრძანა: „სადაც საჭიროდ მიიჩნევ ქართლში, იქ ალაშენე ეკლესიები ჩემს სახელზე და ეს სიმდიდრე დაამკვიდრე ქართლის ქალაქებში“.

და წამოვიდა ეპისკოპოსი და მასთან ერთად მირიანის მოციქული, მივიდნენ იმ ადგილას, რომელსაც ჰქვია ერუშეთი. დატოვა იქ ხუროები ეკლესიის ასაშენებლად, დატოვა განძი, უფლის სამსჭვალნი და წამოვიდა. და აგრეთვე წუნდაში დატოვა ხუროები და განძი, ეკლესიის დაწყებისას წამოვიდა, მოვიდა მანგლისში, აქაც დაიწყო ეკლესიის შენება და დატოვა უფლის ფიცარი.

მაშინ შეწუხდა იმისთვის მირიან მეფე, რომ პირველად სამეფო ქალაქში არ მოვიდნენ, არამედ სხვა ქალაქებსა და ადგილებში დაიწყეს ეკლესიის შენება და დატოვეს ნაწილები. მივიდა წმიდა ნინო მეფესთან და უთხრა: „ნუ სწუხარ, მეფეო, რამეთუ ასე სჯობია, სადაც მივიდნენ, დათესეს ღვთის სახელი. არის ამ ქალაქში სამოსელი უფლისა“.

მაშინ მოიყვანა მეფემ აბიათარ მღვდელი და მასთან ერთად მრავალი ებრაელი და გამოიკითხა მათგან უფლის კვართისათვის, ხოლო მათ მოუთხრეს ყოველივე, რომელიც ზემოთ წერია. მაშინ აღაპყრო ხელი მირიან მეფემ და თქვა: „კურთხეულ ხარ, შენ უფალო, იესო ქრისტე, ძეო ღვთისა ცხოველისაო,

რამეთუ თავიდანვე გინდოდა ჩვენი ხსნა ეშმაკისაგან და მისი ბნელი ადგილისაგან, ამისთვის შენი წმინდა სამოსელი წარმოეცა წმინდა ქალაქ იერუსალიმიდან, შენი ღვთაების არმცოდნე ებრაელებისგან და მოგვეცა ჩვენ, უცხო ერს“.

მეფე და მთელი ქალაქი განმტკიცდებოდა ქრისტიანობაში. დაიწყეს ხურობმა ზღუდის გარეთ ეკლესიის შენება, წმინდა ნინოს საყოფელ მაცვლოვანში, სადაც ახლა არის საეპისკოპოსო ეკლესია. მაშინ თქვა წმინდა ნინომ: „კურთხეულ არს უფალი იესო ქრისტე და მამა უფლისა ჩვენისა იესო ქრისტესი. რომელმაც მოავლინა წმინდა სიტყვა მისი ზეცის სიმაღლიდან, ძლიერი ტახტისგან გადმოსული ქვეყნად, მდაბლად შობილი დავითის თესლისგან, დედაკაცისგან მხოლოდშობილისა წმინდისა და უბიწოისა. ჩვენი ცხოვრების მიზეზი, რომელმაც ცის ქვეშ ყველაფერი გაანათლა და მორწმუნენი აცხოვნა, რომელიც იშვა როგორც კაცი, ნათელი ყოველთა, მამა ღმერთის ხატი და ვითარცა ვინმე სულის მსახურმა ნათელ ილო წყლისაგან და სულისაგან და ჯვარს ეცვა, დაეფლა და აღდგა მესამე დღეს, და აღხდა სიმაღლესა მამისა თანა, და კვლავ მოვა დიდებით, რომელსაც შვენის ყოველივე დიდება, პატივი და თაყვანისცემა მამით და სულით წმიდით“.

აღმავტომებისათვის პატიოსნისა ჯვრისა

ქართლის მოქცევის დროს იდგა ერთი ხე კლდის ბორცვზე, შეუვალ ადგილას, ეს ხე იყო ფრიად მშვენიერი. და საკვირველება ამ ხისგან ის იყო, რომ ისარცემული ნადირი, რომელიც მივიდოდა და შეჭამდა ამ ხის ფოთოლს ან თესლს, აღარ მოკვდებოდა, თუნდაც სასიკვდილოდ დაჭრილი ყოფილიყო. ეს ძლიერ აკვირებდა პირველ წარმართებს. აუწყეს ეპისკოპოს იოვანეს ამ ხის შესახებ. ხოლო ეპისკოპოსმა თქვა: „აჰა, ჭეშმარიტად, ეს ქვეყანა თავდაპირველადვეა შენახული ღვთისგან თავის მსახურად, რამეთუ ღმერთისგან აღმოცენდა ეს ხე, ამ დროისათვის შენახული, რამეთუ ახლა მოეფინა ღმერთის მადლი ქართლს, და ამ ხისგან ჯერ არს პატიოსანი ჯვრის შექმნა, რომელსაც თაყვანს სცემს ქართლის მთელი სიმრავლე“.

და წავიდნენ რევ, ძე მეფისა, ეპისკოპოსი და ხალხის სიმრავლე. მოჰკვეთეს ეს ხე და თავის რტოებიანად წამოიღეს და მოჰქონდა ათ ათეულ კაცს, ზეზე რტოებით და ფოთლებითურთ, შემოიტანეს ქალაქში, ზამთრის დროს, როცა სხვა ყოველი ხე ხმელი იყო, ხოლო ეს ფოთოლდაუცვენელი, სურნელოვანი და სახილველად მშვენიერი. და ძირზე დააყენეს ეკლესიის კარებთან, სამხრეთით, სადაც უბერავდა ნელი ნიავი და შლიდა მის ფოთლებს, ძრავდა მის რტოებს და მისი ხილვა მშვენიერი იყო, როგორც გვსმენია – ალვის ხისა.

ეს ხე მოჰკვეთეს 25 მარტს, პარასკევს, და იდგა ასე 37 დღე. და არ შეიცვალა ფერი მისმა ფოთლებმა, იდგა თავის ძირზე, წყაროს თავთან, ვიდრე არ შეიმოსა ყველა ხე ფოთლით, ხოლო ნაყოფის გამომღებელი ხეები – ყვავილით.

მაშინ, 1-ელ მაისს, შექმნეს ჯვარი, 7 მაისს აღმართა მეფის ხელის დადებით ქალაქის მთელმა ხალხმა, და აჰა, ზეციდან ჩამოვიდა ცეცხლის ჯვარი და როგორც ვარსკვლავთ-გვირგვინი დაადგა ეკლესიას განთიადამდე. გარიჟრაჟისას მისგან გამოვიდა ორი ვარსკვლავი, ერთი წავიდა აღმოსავლეთით და ერთი დასავლეთით. და ის თვითონ (ვარსკვლავგვირგვინი) ასევე ბრწყინვალედ ნელ-ნელა გადავიდა არაგვზე და დადგა კლდის ბორცვზე, ზემო მხარეს, იმ წყაროს სიახლოვეს, რომელიც წმიდა ნინოს ცრემლებმა აღმოაცენა და იქიდან ამალდა ზეცად. და ასე მრავალგზის იხილა მთელმა ხალხმა მაცხოვარება ღვთისა ჩვენისა. მაშინ გამოჰკითხეს წმიდა ნინოს, თუ რა არის, რომ ერთი ბრწყინვალე ვარსკვლავი

აღმოსავლეთით მიდის, მეორე კი დასავლეთით, და თქვა მან. „განავლინეთ კაცი მაღალ მთებზე აღმოსავლეთით კახეთის მთამდე და დასავლეთით ამ ქალაქის სანახებამდე, როცა გამობრწყინდებიან ის მთიები, ნახონ, თუ სად დადგებიან და იქ აღემართოს ჯვრები იესო ქრისტესი“.

მაშინ ჰყო მეფემ ეგრე. ეს დღე იყო პარასკევი და შაბათი თენდებოდა. მოხდა იგივე სასწაული, როგორც პირველად. მეორე დღეს მოვიდნენ დასავლეთში გაგზავნილები, რომელნიც იდგნენ ქვაბთა თავზე და მოუთხრეს მეფეს, რომ „გამოვიდა ის ვარსკვლავი, ამალდა და მიიწია თხოთის მთაზე, კასპის გადასასვლელთან, დადგა ერთ ადგილს და სრულებით გაუჩინარდა“.

ასევე მოვიდნენ კახეთის მთიდან და თქვეს: „ვიხილეთ ვარსკვლავი ჩვენსკენ მომავალი და დაადგრა დაბა ბოდს კუხეთისას“. მაშინ უბრძანა ნეტარმა ნინომ: „წაიღეთ ორი ჯვარი, და აღმართეთ ერთი თხოთს, სადაც გაგიმხილა ღმერთმა თავისი ძალა და ერთი მიეც სალომეს ქრისტეს მხვევალს, აღმართოს უჯარმის ქალაქში, რამეთუ ბოდში არის ერის სიმრავლე. ბოდის დაბა იქნება ღვთის სათნო ადგილი“. ჰყვეს ეგრე, როგორც ბრძანა დედოფალმა. ხოლო ზეციური სასწაულის ჩვენებით ეს პატიოსანი ჯვარი მცხეთაში დატოვეს.

მივიდნენ ბორცვის ქვეშ, წყაროსთან ათიეს ღამე, ილოცეს ღმერთის მიმართ, ნეტარი ნინო ცრემლით აზავებდა წყაროს, და იყო კურნებანი და დიდი სასწაულები. მეორე დღეს ავიდნენ კლდეზე, მოვიდა ნეტარი ნინო ბორცვზე, დავარდა ქვებზე, ტიროდა, და მასთან ერთად მეფეები, მთავრები და ყოველი სიმრავლე ერისა, ისე რომ მთები ექოს აძლევდნენ. და დაადო ხელი ქვას და უთხრა ეპისკოპოსს: „მოდით, რამეთუ შენდა ჯერ არს, და დასწერე ჯვარი ამ ქვას“. და მან ჰყო ეგრე და იქ აღიმართა ის ჯვარი დიდებით მეფეთაგან, დაიჩოქა ურიცხვმა ხალხმა და თაყვანისცეს ჯვარს და აღიარეს ჯვარცმული ჭეშმარიტად ძედ ღვთისა ცხოველისა, და ირწმუნეს სამებით დიდებული ღმერთი.

ხოლო დიდი მთავრები არ განშორდნენ წმიდა ეკლესიას, ნათლის სვეტს და ცოცხალ ჯვარს, რამეთუ ჰხედავდნენ უზომო სასწაულებს და მიუთხრობელ კურნებებს. აღდგომის დღესასწაულის კვირა დღეს მირიან მეფემ და მთელმა მცხეთამ შესწირეს შესაწირავი და ეს დღე განაწესა ჯვრის მსახურებად, აღდგომის დღესასწაული, ყოველმა ქართლმა დღევანდლამდე. რამდენიმე დღის შემდეგ სული წმიდის მოფენიდან იხილეს სასწაული დიდად საშინელი, ოთხშაბათ დღეს ნათლის სვეტი ჯვრის სახით დაადგა ამ ჯვარს და თორმეტი ვარსკვლავი მის გარშემო გვირგვინის სახით. ხოლო ის ბორცვი აკმევდა სურნელებას. ხედავდნენ ამ სასწაულს ყოველნი და მრავალი უღმერთოთაგანი მოიქცა და მოინათლა იმ დღეს. ხოლო ქრისტიანები კიდევ უფრო მორწმუნენი გახდნენ და ადიდებდნენ ღმერთს. მერე კვლავ იხილეს ჯვრის სხვა სასწაული – მზეზე შვიდჯერ უბრწყინვალესი ნათელი დაადგა ჯვარს თავზე და ღვთის ანგელოზები აღვიდოდნენ და გარდამოვიდოდნენ მასზე, ვითარცა ღუმელში ნაპერწკლები.

ხოლო ის ბორცვი ძლიერ იძროდა. ამ სასწაულის დაცხრომისას ძვრაც წყდებოდა. იხილეს ეს სასწაული, გაუკვირდა ყველას, უფრო და უმეტესად ადიდებდნენ ღმერთს. ამ სასწაულს ხალხი ხედავდა შიშით და ძრწოლით. მოდიოდნენ გულმოდგინედ თაყვანისსაცემად.

ამ დროს მეფის ძეს, რევს, ჰყავდა სასიკვდილოდ სნეული პატარა შვილი. მარტო ის ჰყავდა. მოიყვანა და დადო ჯვრის წინაშე და ცრემლით თქვა: „თუ მიბოძებ ამ ყრმას ცოცხალს, ავაშენებ ლუსკუმას (ბუდე) შენს საყოფელად“. მაშინვე განიკურნა ის ყრმა, გაცოცხლდა და განკურნებული წაიყვანა. მერე მოვიდა თავისი აღნათქვამის აღსასრულებლად და მისცა მაღლი დიდი სიხარულით და გულმოდგინედ ააშენა მცხეთის ჯვრის ლუსკუმა რევმა, მეფის ძემ. ყოველწლიურად მოდიოდა და აღასრულებდა აღნათქვამ მსხვერპლს. მის შემდეგ უფრო მოდიოდნენ უძღურნი და სნეულნი და იკურნებოდნენ, სიხარულით ადიდებდნენ წმინდა ჯვარს. იყო ერთი, ორივე თვალით ბრმა, ჭაბუკი. იჯდა ის ქრისტეს ჯვრის წინ და მეშვიდე დღის შემდეგ აეხილა თვალები, ხედავდა და ადიდებდა ღმერთს. მერე იყო ვინმე დედაკაცი, უკეთური სულისგან მარად გვემული რვა წლის მანძილზე, ისე, რომ ძალი და გონება წართმეული

ჰქონდა, თავის სამოსელს ხედა. როცა მოიყვანეს და პატიოსან ჯვარს ამთხვიეს, მეთორმეტე დღის შემდეგ განიკურნა და თავისი ფეხით წავიდა, ადიდებდა ღმერთს და თაყვანსსცემდა პატიოსან ჯვარს. იყო ასევე ერთი მცირე ყრმა, უცებ დაეცა და მოკვდა. აიღო დედამისმა და დადო ჯვრის წინ მკვდარი, დილიდან საღამომდე დედამისი ტირილით ლოცულობდა ჯვრის წინ, სხვები ეუბნებოდნენ: „წაილე, დედაკაცო, და დამარხე, რამეთუ მკვდარია, ნუღარ აჩერებ“. ხოლო მან არ წარიკვეთა სასოება, არამედ უფრო და უმეტესად საწყალობლად ტიროდა და ლოცულობდა. ხოლო საღამო ჟამს ყრმა მოსულიერდა, თვალი აახილა და მეშვიდე დღის შემდეგ განიკურნა. გაცოცხლებული წაიყვანა ყრმა დედამისმა და ადიდებდა ღმერთს. ხოლო როცა იხილეს სასწაულები და კურნებანი ყოველად წმინდისა ჯვრისა, მრავალი უშვილო მიდიოდა, ითხოვდნენ შვილიერებას და მრავალშვილიანები ხდებოდნენ, შესაწირავენს და მადლს აძლევენ. არა მარტო მოსულები იღებდნენ კურნებას, არამედ ისინიც, რომელნიც შორიდან ლოცულობდნენ, მაშინვე მისი შეწევნით იღებდნენ მადლს და მადლობის შესაწირავად მოდიოდნენ.

მრავალნი უღმერთონიც კი, ჭირში ჩაცვნილნი, როგორც კი შესთხოვდნენ წმიდა ჯვარს, მაშინვე შორდებოდნენ ჭირი და მოდიოდნენ ჯვრის სამთხვევად, სასწრაფოდ ინათლებოდნენ და ადიდებდნენ პატიოსან ჯვარს. პატიოსანი ჯვრის ძალით იკურნებოდნენ პირადი სატანჯველისგან, მოდიოდნენ სავედრებლად და იკურნებიან დღევანდელ დღემდე და ადიდებენ მამას, ძეს და სული წმინდას.

წიგნი, რომელიც მოსწავს რომის პატრიარქსა და ბრანჯოთა მეფემ ნინოს, მეფე მიკიანს და ქატილის მკს

ამ დღეებში მოუვიდა წიგნი რომის პატრიარქისაგან წმიდა ნინოს, მეფეს და ქართლის მთელს ერს. მოავლინა ბრანჯი დიაკონი ქების შესასხმელად და კურთხევის მისაცემად, ნეტარი ნინოსგან ლოცვის წასაღებად და მისი მადლის საზიარებლად.

მას ჰქონდა ასევე ბრანჯოთა მეფის წიგნი წმიდა ნინოსთან, რამეთუ მამამისისგან მიეღო ნათელი ბრანჯოთა ქვეყანას. გაგებული ჰქონდათ იერუსალიმსა და კონსტანტინეპოლში ეს ყოველივე, რომ სიმართლის მზე მოეფინა ქართლის ქვეყანას. ამისთვის სანატრელი წიგნი მოეწერა, რათა ეუწყებინა მისთვის სასწაულები სვეტისა და მაყვლოვანის კურნების ძალა. ყოველივე მოისმინა და იხილა ბრანჯოთა დიაკონმა, რაც მომხდარიყო მცხეთაში და გაკვირვებული ადიდებდა ღმერთს. წაიღო წიგნები და წავიდა.

მაშინ უთხრა მეფემ წმიდა ნინოს და ეპისკოპოსს: „მნებავეს, რათა იძულებით, მახვილით მოგაქციოთ მთიულები და ჩემი სიძე ფეროზი, დაფუმონოთ ისინი ღვთის ძეს და ვათაყვანოთ პატიოსან ჯვარს“. მაშინ უთხრეს: „არა ბრძანებულ არს უფლისგან მახვილის აღება, არამედ სახარებით და პატიოსანი ჯვრით ვუჩვენოთ ჭეშმარიტი გზა, მიმყვანი საუკუნო ცხოვრებასთან. ღვთის მადლმა განანათლოს სიბნელე მათ გულებში“. და წავიდნენ წმიდა ნინო, ეპისკოპოსი იოვანე და მათ გაატანა მეფემ ერთი ერისთავი. მოვიდნენ და დადგნენ წობენს, მოუხმეს მთიულებს, პირუტყვის სახის კაცებს, ჭართალელებს, ფხოველებს, წილკნელებს და გუდამაყრელებს. უქადაგეს მათ ქრისტიანთა ჭეშმარიტი რჯული, საუკუნო ცხოვრებასთან მიმყვანი, ხოლო მათ არ ინებეს ნათლისღება. მაშინ მეფის ერისთავმა მცირედ წარმართა მახვილი მათზე და ძლევით შემუსრა მათი კერაპები.

იქიდან გადავიდნენ და ჟალეთს დადგნენ, უქადაგეს ერწო-თიანეთელებს. მათ შეიწყნარეს და ნათელიღეს, ხოლო ფხოველებმა დატოვეს თავიანთი ქვეყანა და გადავიდნენ თუშეთში. სხვა მთიულთა უმრავლესობა არ მოიქცა, დაუმძიმა მათ ხარკი მეფემ, როცა არ ინებეს ნათლისღება, ხოლო უკანასკნელ ჟამს, მათი ნაწილი მოაქცია აბიბოს ნეკრესელმა ეპისკოპოსმა და ზოგიერთნი მათგანნი დარჩნენ წართობაშივე დღემდე.

ლად ეშმაკისაგან დატყვევებული და მერე გამოსხნილი დამბადებლის მიერ, გწერ შენ, ღვთივ განბრძნობილს და ჩემსავით ახალნერგ მორწმუნე მეფე მირიანს. იყოს შენთან მშვიდობა და სიხარული, ვინაიდან იცან სამება ერთარსება, ღმერთი დაუსაბამო ყოვლისა დამბადებელი, აღარ მინდა მე შენგან მძევალი, არამედ საკმარისია ჩვენს შორის შუამდგომლად ქრისტე, ძე ღმრთისა, ჟამთა უპირველეს შობილი, რომელიც განკაცდა ჩვენი ხსნისათვის, და მისი პატიოსანი ჯვარი, რომელიც მოცემული გვაქვს საწინამძღვროდ მის გულით მოსაგებს. დამბადებელი ღვთის შუამდგომლობით ვიყოთ ჩვენ ძმებავით, სიყვარულით. შენი შვილი შენთვისვე მომინიჭებია, იხილე და გაიხარე და ღმერთისგან მოვლინებული მშვიდობის ანგელოზი იყოს შენთან მარადის. დამბადებელმა ღმერთმა განდევნოს შენი საზღვრებიდან ეშმაკი“.

მოვიდნენ მირიან მეფის ძე ბაქარი და მეფე კონსტანტინეს მოციქული მცხეთაში. აღივსნენ სიხარულით მირიან მეფე და დედოფალი ნანა და აღიდებდნენ ღმერთს.

მაშინ მირიან მეფემ განასრულა საეპისკოპოსო ეკლესიაც, აღასრულა მისი წლისთავის დღესასწაული მრავალი დიდებით. მირიან მეფის მოქცევიდან ოცდამეხუთე წელს მოკვდა მისი ძე, რევი, სიძე თრდატ სომეხთა მეფისა, რომელსაც მამის სიციოცხლეშივე მიეცა მეფობა.

დაფლეს თავის მიერ აშენებულ აკლდამაში. იმავე წელს დასნეულდა მირიან მეფე და აღესრულა. მოიყვანა თავისი ძე ბაქარი და ცოლი ნანა და უთხრა ნანას: ...აჰა, მე წავალ, საიდანაც მოვედი, ვმადლობ მრავალმოწყალე ღმერთს, ცისა და ქვეყნის დამბადებელს, რომელმაც ეშმაკისგან დატყვევებული მიხსნა ჯოჯოხეთის პირისგან და ღირსმყო მარჯვენით მისსა.

„შენ, ნანა, თუ შეძლებ, ჩემი სიკვდილის შემდეგ გაყავი ჩვენი სამეფო განძი ორად და წარიღე ნინოს, ჩვენი განმანათლებლის სამარხს, დროთა ცვალებადობით რომ არ შეიცვალოს ის ადგილი უკუნისამდე, რადგან თუმცა მეფეთა საჯდომია, მაგრამ მწირია“.

ასევე შეევედრა ეპისკოპოსებს, რათა აღიდონ დიდება იმ ადგილისა, რამეთუ ღირს არს პატივისცემისა. მოაყვანინა წმინდა ნინოს ჯვარი, რომელიც თავდაპირველად ჰქონდა, ჩამოჰკიდა სამეფო გვირგვინი ჯვარზე, მოიყვანა ძე მისი ბაქარი, მის თავზე გამოსახა ჯვრის სახე, აიღო გვირგვინი ჯვრიდან და დაადგა ძეს თავზე. აღესრულა მირიან მეფე და დაეფლა ზემო ეკლესიაში საშუალო სვეტის სამხრეთით, ჩრდილოეთის მხრისაკენ. ამ სვეტშია ნაწილი ღვთივ აღმართული სვეტისა. მეორე წელს მოკვდა ნანა დედოფალი და დაეფლა იმავე სვეტის დასავლეთით, სადაც მირიან მეფე იყო დამარხული.

წმიდა მოწამე მეფე მირდატი (V ს.)

(ფარნავაზიან-გორგასლიანი)

მირდატ მეფე უძველესი ხანიდანვე წმიდანადაა აღიარებული საქართველოს ეკლესიის მიერ, თუმცა ჩვენამდე მოღწეულ მისი ბიოგრაფიის ერთადერთ წყაროში ის ასე არ წარმოისახება.

ქართლის ცხოვრების მემატყიანე მას არც თუ დადებითად ახასიათებს, მაგრამ რადგანაც დატყვევებულია მეფე მირდატმა თავი შესწირა ქრისტეს წმიდა სარწმუნოებასა და ერის დაცვის საქმეს, ამიტომ უნდა ვიფიქროთ, რომ მისი ბიოგრაფია უფრო სულიერი სახით წარმოჩნდა ეკლესიის მამათა მიერ –

„დაჯდა მეფედ მირდატ, ძე ვარაზ-ბაქარისი, მამულად ბაქარიანი, დედულად რევიანი, მირიანის ძეთა ნათესავი. იყო ესე მირდატ კაცი ქუელი, მხედარი შემმართველი... ღმერთისა, ლალი, მინდობილი... ღმერთსა, მტერ ექმნა ბერძენთა და სპარსთა, ბერძენთაგან ეძიებდა კლარჯეთს, საზღვარსა ქართლისასა, ხოლო სპარსთა არა მისცემდა ხარკსა. მაშინ სპარსთა მეფემან გამოგზავნა ერისთავი, რომელსა ერქუა უფრობ, სპითა ძლიერიითა, მირდატის ზედა. მაშინ მირდატ, სილალითა თვისითა, არა ჰრიდა სიმრავლესა სპარსთასა, მცირედითა სპითა მიეგება გარდაბანს და ეწყო: იოტეს და შეიპყრეს სპარსთა; მოვიდეს ქართლად, დაიპყრეს ქართლი და განრყუნნეს ეკლესიანი. ხოლო ნათესავნი მეფეთანი დარჩეს ხევსა კახეთისასა, და სვიმონ ეპისკოპოსი მათ თანავე. ხოლო მირდატ წარიყვანეს ბაღდადს და მუნ სჯულის გამოცვლა ითხოვეს, ტანჯეს და მოკვდა“ წამებით 410 წელს. წმიდა მოწამე მეფე მირდატს ვიხსენიებთ 8 (21) ივლისს.

წმიდა კათილესასური ვახტანგ მეფე (V ს.)

ვახტანგ ბრძოლის ცხოვრება ⁴⁷

მეფე მირდატის დატყვევების შემდეგ, სპარსელებმა დაიპყრეს საქართველო, შეილწეს ეკლესიები. ქართველებმა დამალეს ჯვრები და ყოველ ეკლესიაში ცეცხლისმსახურმა სპარსელებმა ალაგზნეს ცეცხლი.

ქართველ მეფეთა ოჯახი კახეთის ხევში დარჩა. სამი წლის შემდეგ აღმოსავლეთიდან მტრის შემოსევის გამო სპარსთა მეფემ საქართველოსათვის ვერ მოიცალა. მაშინ შეითქვენ აზნაურები, დასვეს მცხეთაში მეფედ მეფე თრდატის ძე არჩილი, რომელიც მეფე მირდატის ძმისწული იყო. არჩილმა მოიყვანა ცოლი საბერძნეთიდან. მან განაცხადა სპარსთა მტრობა. გამოაჩინა ჯვრები და მოკაზმა ეკლესიები. მოსრეს და განასხეს ცეცხლმსახური საქართველოს საზღვრებიდან. მეფეს მოუვიდა მაშველი ძალა საბერძნეთიდან და ჯვრის წარდღვანებით დაიწყო სპარსთა წინააღმდეგ ბრძოლა. სპარსთა მეფის ერისთავმა, რომელიც ერისთავობდა რანსა, მოვაკანსა და ქართლში არჩილის გამეფებამდე, შეკრიბა სპა რანისა, მოვაკანისა, ადარბადაგანისა და გაემართა არჩილის წინააღმდეგ. არჩილ მეფე დაუხვდა რანისა და ქართლის საზღვარზე – მდინარე ბერდრუჯზე. პატიოსანი ჯვრის ძალით დაამარცხა, დახოცა და დაატყვევა მტერი, შევიდა რანში და მოვიდა ქართლში გამარჯვებული. განავლინა ქადაგი სრულიად საქართველოში. აუწყა ყველას „არა ჩვენი ძალით, არც სიმხნით, არც სიბრძნით, არც სპის სიმრავლით ვძლიეთ მტერს, არამედ ჩვენი უფლის, ღვთის ძის, იესო ქრისტეს ძალით, რომელმაც მოგვცა წინამძღვრად და საჭურველად ჯვარი მისი პატიოსანი. ახლა ყოველმა ქართველმა ადიდეთ სამება ერთარსება, ღმერთი დაუსაბამო, ყოვლის დამბადებელი. შეწირეთ მადლობა და მტკიცე იყოს თქვენი გული წმიდა სამების სარწმუნოებაზე“. და ყოველთა ქართველთა შესწირეს მადლობა ღმერთის მიმართ და განაახლეს ეკლესიები. არჩილ მეფემ ააშენა მცხეთაში სტეფანწმიდის ეკლესია, არაგვის კარზე.

არჩილს ჰყავდა ძე, რომელსაც უწოდა მირდატი. მორწმუნე და ღვთისმსახური, მამის მსგავსად. უმეტესად ებრძოდა სპარსელებს, შედიოდა და აოხრებდა რანსა და მოვაკანს, რადგანაც იმ დროს სპარსთა მეფე ებრძოდა ინდოელებს, სინდებსა და აბაშებს და არ შეეძლო დიდი სპის საქართველოში გამოგზავნა, ხოლო რანის, მოვაკანისა და ადარბადაგანის სპას ქართველები ამარცხებდნენ, შედიოდნენ და იპყრობდნენ რანსა და მოვაკანს.

იმ დროს რანის ერისთავი იყო ბარზაბოდი, ის წინააღმდეგობას ვერ უწევდა ქართველებს და ამაგრებდა ციხე-ქალაქებს, ხოლო რანში შესული ქართველები შებრძოლებისას მის ლაშქარს მუდამ ამარცხებდნენ.

ბარზაბოდს ჰყავდა ასული ქმნულკეთილი და მშვენიერი, რომელსაც ერქვა საგდუხტი. ეს ქალი შეუყვარდა მირდატს და ქალის სიყვარულისთვის ინება მშვიდობის ჩამოგდება რანსა და ქართლს შორის. მირდატს შერთეს საგდუხტი, ისინი სამშვილდის საერისთავოში ცხოვრობდნენ არჩილის მეფობის დროს. ამ საგდუხტ დედოფალმა გამოიკითხა ქრისტეს რჯული. მისმა ქმარმა მოჰგვარა სჯულის მცოდნე კაცები, უთარგმნეს საგდუხტს ჩვენი უფლის, იესო ქრისტეს სახარება და აუწყეს მას, რომ ჭეშმარიტი ღმერთი არის ქრისტე, რომელიც ჩვენი ხსნისათვის განკაცდა.

საგდუხტ დედოფალმა გულისხმა-ჰყო და იცნო ჭეშმარიტი რჯული, დატოვა ცეცხლისმსახურება, მოინათლა და შეიქნა მორწმუნე და ალაშენა სამშვილდის სიონი.

არჩილის დროს გარდაიცვალა სამი ეპისკოპოსი: იონა, გრიგოლი და ბასილი. ბასილის შემდგომ არჩილმა დასვა ეპისკოპოსი, რომელსაც ერქვა მობიდანო. ის იყო „ნათესავით“ სპარსელი, აჩვენებდა მართლმადიდებლობას, სინამდვილეში კი იყო ურჯულო მოგვი და შემშლელი წესთა. ვერ იგრძნო არჩილ მეფემ მისი ურჯულოება. მობიდანიც არ აცხადებდა თავის რჯულს, არამედ ფარულად წერდა

საცდურ წიგნებს, რომელნიც შემდგომ დაწვა ჭემ-
მარიტმა ეპისკოპოსმა მიქაელმა, რომელიც განიკვეთა
ვახტანგ მეფის მიმართ კადნიერი ქცევისთვის.

არჩილის შემდეგ გამეფდა მისი ძე მირდატი. დედ-
ოფალმა საგდუხტმა შვა ასული, უწოდეს სახელი
ხუარანძე. ოთხი წლის შემდეგ შვა ძე და უწოდა მას
სახელი სპარსულად ვარან-ხუასრო-თანგ, ხოლო
ქართულად ვახტანგ. ვახტანგი აღსაზრდელად მოითხო-
ვა დიდი ვედრებით სპასპეტმა საურმაგმა, მისცა მას
მეფემ, რამეთუ წესი იყო, რომ მეფეთა შვილები წარ-
ჩინებულთა ოჯახებში უნდა აღზრდილიყვნენ. მეექვსე
წელს საგდუხტმა შვა ასული, რომელსაც მირანდუხ-
ტი უწოდეს. მას კასპის სპასალარი ზრდიდა ქალაქ
კასპში. ამის შემდეგ მეორე წელს მოკვდა მირდატ მეფე
და დარჩა ვახტანგ შვიდი წლის ყრმა.

საგდუხტ დედოფალს შეეშინდა, რომ მამამის ბარზ-
აბოდს შური არ ეძია თავისი ქვეყნის მოხრებისთვის,
ქართლში არ შემოჭრილიყო და არ წარეწყმიდა
ქრისტეს რჯული. წავიდა ბარდავში, შეევედრა მამა-
მისს, მუხლმოდრეკილმა, თავმოხდილმა და ძუძუე-
ბამოყრილმა ცრემლით ითხოვა შეწყალება. ევედრე-
ბოდა არ ესვენებინა ნამოქმედარი ქმრისა და მამათილისა,
შეენდო რჯულის დატოვება, არ აეძუ-
ლებინა ქრისტეს რჯულის დატოვება, რამეთუ იგი
არის ჭემმარიტი ღმერთი, და ევედრებოდა, რათა მისი
შვილი თავის მამულში დაეტოვებინა და მისი მოურავი
ყოფილიყო სპარსთა მეფის წინაშე.

მაშინ ბარზაბოდმა, გამზადებულმა ქართველთა
ბოროტის ყოფისთვის, შეიწყალა თავისი ასული, აღას-

რულა ყოველი მისი თხოვნა, ხოლო რჯულისთვის ასე თქვა: „იძულებით არც ერთ ქართველს ქრისტეს
რჯულს არ დავაგდებინებ, მაგრამ გაავაზანნი თქვენს ქალაქებში ცეცხლის მსახურებს და იყვნენ იქ
ჩვენი რჯულის ეპისკოპოსები, რომელი ქართველიც თავისი ნებით აირჩევს ჩვენს რჯულს, მას ნუ
დააბრკოლებთ“.

საგდუხტ დედოფალი შიშის გამო დაეთანხმა. მაშინ ბარზაბოდმა მცხეთაში გამოგზავნა ცეცხლისმ-
სახურები და მათი ეპისკოპოსი ბინქარანი. ისინი დასდნენ მოგვთას. ბარზაბოდის სიკვდილის შემდეგ,
მის ნაცვლად სპარსთა მეფემ დაადგინა ვარაზ-ბაკური, ძმა საგდუხტ დედოფლისა. მეფემ გარდაცვ-
ლილი სპასპეტის, საურმაგის ნაცვლად დაადგინა სხვა სპასპეტი, რომელსაც ერქვა ჯუანშერი.

ბინქარან, ცეცხლის მსახურთა ეპისკოპოსი, ქართველებს ასწავლიდა თავის რჯულს. მან წარჩინებ-
ულთაგანი ვერავინ შეაცდინა, მაგრამ წვრილი ერიდან მრავალი მიაქცია ცეცხლისმსახურებაზე. და
შერია ქართლის წვრილ ერს ცეცხლმსახურება. ამისათვის მწუხარე იყო საგდუხტ დედოფალი. მაგრამ
სპარსთა მძლავრობის გამო ვერაფერს ბედავდა. მაშინ მოიყვანა საბერძნეთიდან ჭემმარიტი მღვდელი,
სახელად მიქაელი და დაადგინა იგი ზემო ეკლესიის ეპისკოპოსად. რამეთუ მოზიდან ეპისკოპოსი გარ-

დაცვლილი იყო. ეს მიქაელ ეპისკოპოსის წინაღუდგა ბინქარან მაცდურს და ყოველ ქართველს ასწავლიდა ჭეშმარიტ რჯულს. ამან თავის რჯულზე დააყენა ყოველი წარჩინებული ქართველი და ერის უმრავლესობაც. მაგრამ წვრილი ერის მცირე ნაწილი ცეცხლმსახურებაზე მიიქცა. მაშინ, როცა ვახტანგი ათი წლის გახდა, გადმოვიდა ოსების ურიცხვი სპა.* მათ მოტყვევენ ქართლი მტკვრის თავიდან ხუნანამდე, მაგრამ ციხე-ქალაქები ვერ აიღეს, კასპის გარდა. ქალაქი კასპი შემუსრეს და სამი წლის მირანდუხტი, ვახტანგის და წაიყვანეს. ამ დროს დარჩათ წარუტყვევენელად ხენი ქართლისანი: კახეთი, კლარჯეთი და ეგრისი. ჩავლეს რანი და მოვაკანი, ისიც წარუტყვევენს და დარუბანდის კარით დაბრუნდნენ ოსეთში.

იმ დროს შემოვიდნენ ბერძნები აფხაზეთიდან, რამეთუ ბერძნებს ეჭირათ ეგრისწყლის ქვემო ქვეყანა და დაიპყრეს ბერძნებმა ეგრისწყლიდან ვიდრე ციხე-გოჯამდე.

მაშინ შეიქნა გლოვა და წუხილი ყოველთა ქართველთა და იტყოდნენ: „განვამრავლეთ ცოდვა ღვთის მიმართ და არა კეთილად ვიპყართ სჯული ქრისტესი და წესი იოვანეს მცნებისა. სამართლიანად მოაწია ღმერთმა ეს რისხვა ჩვენზე, რამეთუ მიგვცა ჩვენ წარსატყვევენელად უცხო ერს და ჩვენი საზღვარი მიიტაცეს ბერძნებმა, ისე, როგორც მეფე ვარაზ-ბაქარის დროს კლარჯეთი. ის ვარაზ-ბაქარის ცოდვით მოიწია, რამეთუ კეთილად ვერ იპყრა ქრისტეს რჯული. ხოლო ეს არა ჩვენი მეფეების ცოდვისაგან იქმნა, არამედ ერის ცოდვისაგან, ახლა ჩვენი მეფე ყრმა არის და არა გვყავს წინამძღვარი, რომელიც ქრისტეს სასოებით და ჯვრის წინამძღოლობით წარგვიძღვებოდა წინ. მაგრამ უნდა ვიძიოთ ჩვენ შური პირველად ოსებზე და შემდგომ უნდა მოვიძიოთ ბერძენთაგან მიტაცებული ქართლის საზღვარი“.** ამას ამბობდა ყოველი ქართველი და იყვნენ დიდ მწუხარებაში.

ვახტანგი იზრდებოდა და სწავლობდა მიქაელ ეპისკოპოსისგან უფლის ყოველ მცნებას. სიყრმიდანვე შეიყვარა ქრისტეს რჯული, ქართლის ყოველ მეფეზე უფრო მეტად. მაგრამ წუხდა იმის გამო, რომ ქართლი დატყვევებული იყო ცეცხლმსახურების მიერ, ხოლო ქართლის საზღვრები კი მიტაცებული. მაგრამ სპარსთა მძლავრობის გამო ვერ აცხადებდა.

როცა ვახტანგი თხუთმეტი წლის გახდა, მოუხმო ქართლის ყველა წარჩინებულს. ყველანი შემოიკრინნენ ქალაქში. მეფემ გაამზადა ერთი სახლი და დაჯდა მალალ საყდარზე (ე.ი. ტახტზე), სპასპეტი ჯუანშერი და ორივე ეპისკოპოსი აგრეთვე საყდრებზე დასხდნენ, ხოლო სხვა ყოველი ერისთავი სელებზე დასხდნენ. ათასისთავები, ასისთავები და ერი ფეხზე იდგა.

მეფემ, ვითარცა მოხუცებულმა და ბრძენმა, და როგორც ფილოსოფოსთა შორის აღზრდილმა, წარმოთქვა სიტყვა. მოუწოდა ოსებზე შურისძიებისკენ. ეს რომ სპარსთა და ბერძენთა მეფეთაგან მოგვსვლოდა, მოვითმენდით, მაგრამ იმის მოთმენა, რაც ჩვენ მოგვაწიეს ოსებმა, არ შეიძლება, სიკვდილი სჯობს ჩვენთვისაო.

ჯუანშერ სპასპეტმა გრძელი სიტყვით მიმართა მეფეს და უთხრა, თუმცა სიბრძნით, ძალით, სიმხნით და აგებულებით სრულყოფილი ხარ, მაგრამ მხედრობისთვის არასრულწლოვანი ხარ. გამოარჩიე ერთი ვინმე ჩვენთაგანი სპის წინამძღვრად, ხოლო შენ იყავ შინ და განაგე მეფობა, შენ რომ ომის დროს იძლიო, ქვეყანა წარწყმდება, რადგანაც ქვეყანაზე შენი ნაცვალი სხვა არავინ არისო.

ვახტანგ მეფე არ დაეთანხმა და თვითვე ინება ჯარის წინამძღვრობა. შემოიკრიბა საქართველოს სპა – ასი ათასი მხედარი და სამოცი ათასი ქვეითი. გამოგზავნა აგრეთვე ვარაზბაკურმა თავისი სპა – თორმეტი

* იგულისხმება ჰუნები, ალანები და სხვადასხვა ჩრდილოეთის ტომები, რომლებიც იმ დროს აწყობდნენ ლაშქრობებს დასავლეთ ევროპაშიც კი.

** „ქართლის სამეფოს“ დასავლეთი საზღვარი გადიოდა მდინარე ეგრისწყალზე. „ეგრისწყლის ქვემოთ“, ანუ ამ მდინარის იქით მდებარე მარჯვენა სანაპირო ქვეყანა „აფხაზეთი“ შედიოდა ბიზანტიის იმპერიაში ანუ „ბერძნების“ ქვეყანა იყო. ვახტანგის დროს ბიზანტიელებმა გადმოლახეს ქართლის სამეფოს საზღვარი მდ. ეგრისწყალზე და დაიპყრეს ქართლის მიწა-წყალი ეგრისწყლიდან ვიდრე ციხე-გოჯამდე.

ათასი მხედარი. შეუერთდნენ მას კავკასიელი მეფეები ორმოცდაათი ათასი მხედრით, და წარემართა ღვთის სახელით, განვლო დარიალანის კარი და, როცა შევიდა ოსეთში, იყო თექვსმეტი წლის.

ოსეთის მეფეებმა შეკრიბეს თავიანთი სპა, მიიღეს აგრეთვე ხაზარეთიდან ძალები და დახვდნენ ვახტანგს მდინარეზე, რომელიც დარიალანს გაივლის და ჩადის ოსეთის ველზე. ამ მდინარესაც არაგვი (თერგი) ჰქვია, რამეთუ ერთი მთიდან გამოდის ორივე: ქართლის არაგვი და ოსეთის არაგვი. ორივე ჯარმა მდინარის აქეთ და იქით დაიბანაკა. პირველ შვიდ დღეს მდინარეზე ერთმანეთს ბუმბერაზები ებრძოდნენ. იბრძოდა ერთი ხაზარი გოლიათი, სახელად თარხანი. მან ქართველი სახელგანთქმული მებრძოლი დაამარცხა, რომლის მსგავსი ჯარში არავინ იყო. მეორე დღეს თვით ვახტანგი გავიდა მის წინააღმდეგ. თარხანმა უთხრა, მე გოლიათებს და გამოცდილ გმირებს ვებრძვი და არა ყმაწვილებს, მაგრამ შენთვის თავს დავიმდაბლებო. მოკლა ის ვახტანგმა ოროლით. მეორე დღეს გამოვიდა საბრძოლველად ბაყათარ ოსი. გამოვლო მან მდინარე და ისრებს ესროდა ვახტანგს. მაგრამ ვახტანგი თავისი გონების სიმამხილით, თვალის სიფიცხითა და ტაიჭის სიკისკასით ირიდებდა ისრებს, რამეთუ შორიდანვე ხედავდა მომავალ ისარს, ხლდებოდა და სიმარჯვით მიეახლებოდა. ამიერ და იმიერ სპათაგან იყო ცემა ბუკებისა და დაფდაფებისა. იძროდა ხმისაგან მთა და ბორცვი. მოჰკლა ხმლით ვახტანგმა ბაყათარი.

ქართველთა ჯარი გაემზადა საომრად: წინ დადგნენ ცხენ-თოროსანი და ჯაჭვ-ჩაბალახოსანი მეომრები. მათ უკან ქვეითნი, ხოლო ქვეითთა უკან მხედრები. ძლიერი ბრძოლის შემდეგ ოსები იძლივნენ და გაიქცნენ. მრავალი დაატყვევეს.

დაიმორჩილა ვახტანგმა ოსები და ყიფჩალები⁵⁰ და შექმნა კარნი ოსეთისანი, რომელსაც ჩვენ დარიალისად ვუწოდებთ, აღაშენა მასზე მაღალნი გოდოლნი. და მახლობელი მთიელები მცველებად დაუდგინა. ყიფჩალებს და ოსებს იქ გადმოსვლა აღარ შეუძლიათ ქართველთა მეფის ბრძანების გარეშე.

ვახტანგი შევიდა პაჭანიკეთში, რამეთუ მამინ პაჭანიკეთი ოსეთს ესაზღვრებოდა და იქვე იყო ჯიქეთი. მრავალი დროის შემდეგ პაჭანიკები და ჯიქები თურქებმა ამ ადგილებიდან განდევნეს. პაჭანიკები დასავლეთით წავიდნენ, ხოლო ჯიქები დამკვიდრდნენ აფხაზეთის ბოლოს. ვახტანგმა გამოიხსნა თავისი და მირანდუხტი ტყვეობისაგან და გამოგზავნა ის საქართველოში დარიალის გზით, ხოლო თვითონ ქართველთა დიდი სპით წავიდა აფხაზეთში. იმ დროს ბერძენთა მეფე მოუცლელი იყო სპარსელებთან ბრძოლის გამო, ამიტომაც არ შეეძლო ვახტანგის წინააღმდეგ აფხაზეთში თავისი სპის გამოგზავნა. ვახტანგმა აიღო აფხაზეთის ყველა ციხე სამ წელიწადში, ვიდრე ციხე-გოჯამდე.*

ვახტანგი დაბრუნდა სამეფო ქალაქ მცხეთაში. ქალაქის მოსახლეობა, ქალები და კაცები, ფეხქვეშ უფენდნენ ნაჭრებსა და სამოსელს, თავზე აყრიდნენ დრამასა და დრაჰკანს, აღუწევნელი ხმით შეასხამდნენ ქებას, რამეთუ არც ერთ მეფეს ასეთი ძლიერი წყობა-შებრძოლების ხელოვნება არ ჰქონია.

გაუგზავნა ვახტანგმა სპარსთა მეფეს ძვირფასი ძღვენი ბინქარან ეპისკოპოსის ხელით და ითხოვა სპარსთა მეფისაგან ასული ცოლად, რომელსაც ერქვა ბალენდუხტი. სპარსთა მეფემ მისცა თავისი ასული და მზითვად სომხეთი და ყოველი კავკასიელი მეფე. მისწერა წიგნი ვახტანგს და მოუხმო ბერძენთა კეისრის წინააღმდეგ საბრძოლველად.

შეკრიბა ვახტანგმა თავისი და კავკასიელი მეფეების სპა – ორასი ათასი კაცი. შეუერთდა მას რანის ერისთავი, მისი დედის ძმა ვარაზ-ბაკური არდაბადაგანის, რანისა და მოვაკანის ორასი ათასი მხედრით.

იმ დროს ვახტანგი იყო ოცდაორი წლის, ყველა კაცზე მაღალი, სახით უმშვენიერესი, ძალით ძლიერი, ისეთი, რომ აღჭურვილი, ფეხით ირემს ეწეოდა და რქით იჭერდა და აგრეთვე შეჭურვილ ცხენს მხრებით აიღებდა და მცხეთიდან არმაზის ციხეში ადიოდა.

* ვახტანგმა გაათავისუფლა ბერძენებისგან ქართლის ტერიტორია ციხე-გოჯიდან ვერისწყლამდე და აგრეთვე აფხაზეთიც, რომელიც ბერძენებს ჰქონდათ დაპყრობილი. ვახტანგი აფხაზეთში შევიდა ჩრდილოკავკასიის გზით, ოსების დამარცხების შემდეგ.

ვახტანგი და მისი დები იყვნენ შთამომავლები ბაქარ მირიანის ძისა. ხოლო მირიანი და გრიგოლი იყვნენ რევ მირიანის ძის შთამომავლები. მათ კუხეთი ჰქონდათ და რუსთავ-ქალაქში ცხოვრობდნენ, მაგრამ შემცირებულნი იყვნენ ერთმანეთის კვლით.

მირიან მეფედან ვახტანგ მეფემდე გარდასული იყო თაობა რვა, ხოლო მეფენი ათნი. გასული იყო 157 წელიწადი, ხოლო ეპისკოპოსი ჭემმარიტ წესზე მდგომი გარდაცვლილი იყო რვა, ხოლო სხვები წესის შემშლელნი იყვნენ.

ვახტანგი გაემართა საბერძნეთისკენ. შევიდა სომხეთში, მას აქ შეუერთდნენ სომხეთის ერისთავები. ციხე-ქალაქი, რომელსაც კარნუ ქალაქი ეწოდება, ვერ აიღეს, რადგანაც სამი მაღალი ზღუდე ჰქონდა. დატოვა იქ საბრძოლველად მხედრობა და თვითონ შევიდა პონტოში. გზაზე სამი ქალაქი მოაოხრა: ანძორეთი, ეკელეცი და სტერი. შემოადგა ლაშქარი პონტოს ზღვისპირეთის დიდ ქალაქს და ლაშქარმა თითქმის კონსტანტინეს ქალაქამდე მიადწია. სპარსელები ეკლესიის მსახურებს ჰკლავდნენ. ვახტანგ მეფემ ამცნო სომხების სპას, აგრეთვე სპარსელებს, არ მოეკლათ სამღვდელთა, არამედ დაეტყვეებინათ. ვახტანგმა წარმოთქვა სიტყვა და უთხრა მათ: როცა მირიან მეფე სპარსთ მეფეს შემოჰყვა აქ ბერძენთა წინააღმდეგ საომრად, ასევე უყოფდნენ მოწესებებსა და ეკლესიის მსახურებს, ამიტომაც დამარცხდნენ. იმ დროიდან ბერძნებმა ჩვენ, ქართველებს, წაგვართვეს მიწები პონტოს (შავი) ზღვის აღმოსავლეთით, და ერთმანეთს შეებრძოლნენ ანძიანძორში, სადაც ამჟამად არის საფლავი დიდი მოძღვრისა გრიგოლისა და აქედან უკუიქცნენ ჩვენი მეფეებიო.

ვახტანგმა სომხეთის სპას შეახსენა თავიანთი ეკლესიის ისტორია და ყველას მოუთხრო შინაარსი ნებროთის იმ წიგნისა, რომელიც დაფარულად ჰქონდათ ქართველ მეფეებს. ყველას უბრძანა, არაფერი ევნოთ ეკლესიებისა და ღვთისმსახურებისათვის. ვახტანგმა ამცნო ყველა დამალულ მოწესეს (სამღვდელოებს), გამოსულიყვნენ სამალავიდან. ტყვეები გაათავისუფლა. გამოვიდნენ მღვდლები, დიაკვნები და მოწესე მონაზვნები სამალავებიდან. მათთან იყო ორი კაცი: პეტრე მღვდელი, გრიგოლ ღვთისმეტყველის ერთ-ერთი მოწაფე, რომელიც მის საფლავზე მღვდლობდა და სამოელ მონაზონი. ისინი წარუდგნენ ვახტანგს ტყვეთა და ეკლესიების განთავისუფლებისათვის მადლობის შესაწირად. ვახტანგმა პეტრე მღვდელი და სამოელ მონაზონი თავისთან დაიტოვა. უთხრა მას პეტრემ: „ეკლესიანი ხორცთანი უფრო მეტია ღვთის წინაშე, ვიდრე ქვის ეკლესიები. ქვის ეკლესიები როდესმე დაირღვევიან და ამავე ქვებით კვლავ აღაშენებენ, ხოლო ეკლესიანი ხორცთანი როცა დაირღვევიან, ვერავინ შეძლებს მათ განკურნებას, ვერც მკურნალი და ვერც მეფე, და შენ რამდენი მართალი კაცი დაგიცია! მე მსურს შენი აღდგინება, რათა არ იყო იმ კაცთა მსგავსი, რომელნიც მარჯვენით აგებენ, ხოლო მარცხენით არღვევენ და არც ისეთი, რომელნიც პირით აკურთხებენ და გულით სწყყვლიან და აგინებენ. არამედ იყო როგორც კეთილხსენებული მეფეები, რომლებმაც დაიპყრეს სოფელი და არც სასუფეველს განშორებიან. მე მნებაგს, რათა შენს მიერ აღგზნებული ეს ცეცხლი შენვე დაშრიტო და იყო მეგობარი კეისრისა, როგორც დღემდე იყავი სპარსელებისა. ბერძნები არიან ნათესავნი ღმრთისანი“.

მიუგო მეფემ: „მნებაგს, რომ ამ ღამეს თქვენი ლოცვის ძალით მეჩვენოს ჩემი და კეისრის შეკრება და რომ ჩვენს შორის სიყვარულის დამყარებაზე უნდა იყოს მსჯელობა, რათა ვცნა მე, რომ ქრისტეს სურს ჩემთან შენი ამგვარი ლაპარაკი“.

პეტრემ ითხოვა დრო ლოცვისთვის და წავიდა.

მეფემ ილოცა და დაწვა. თვალის მირუღვისას წარმოუდგა მას წმიდა ნინო და უთხრა: „ადექ, მეფე, და მოკრძალებით წინ მიეგებე შენთან მომავალ ორ მეფეს – ზეცისას და ქვეყნისას“. მივიდა ვახტანგი და იხილა ორი ტახტი: ერთზე იჯდა ჭაბუკი გვირგვინოსანი საჭურვლით, მეორეზე მოხუცებული მჯდომარე სპეტაკი ზეწრით, მას თავზე ედგა არა ოქროს, არამედ ნათლის გვირგვინი და მის ფეხთით იჯდა ნინო. და ვახტანგის მარჯვენა ხელი ეჭირა პეტრე მღვდელს, ხოლო მარცხენა სამოელს. უთხრა სამოელმა:

თაყვანი ეცი პირველად ზეცის დიდ მთავარს გრიგოლს. მივიდა და თაყვანი სცა და უთხრა გრიგოლმა: „ეს რა ბოროტება ჩაიდინე, კაცო, რამეთუ მოაოხრე ჩემი ბანაკი და მხეცებს შეაჭამე ჩემი საცხოვარი. უკეთუ არა ეგ ორნი, რომელნიც გვერდით გიდგანან და ეს სათხო დედაკაცი, რომელიც მარად იღვწვის მარიამთან ერთად თქვენთვის – შურს ვიგებდი შენთანებისგან, რომელნიც ცეცხლს სასოებენ და არა ყოველთა განმანათლებელ ბრწყინვალეებას“. და გაუწოდა ხელი და ეამბორა ხელზე ვახტანგი. მან მოკიდა ხელი ნათლის გვირგვინს და ისეთივე გვირგვინი მისცა ვახტანგს და უთხრა: „დაადგი ეგ პეტრეს“. და აიღო პეტრემ თავის გვირგვინზე უდარესი გვირგვინი და დაადგა სამოელ მონაზონს.

უთხრა ნინომ ვახტანგს: „ახლა მიდი მეფესთან და მიიღე შენი საბოძვარი“. მივიდა მეფესთან, ეამბორონენ ერთმანეთს და ადგილი მისცა ტახტზე თავის გვერდით. მისცა ბეჭედი თავისი ხელიდან, რომელსაც ჰქონდა ფრიად ნათელი თვალი და თქვა კეისარმა: „თუ გნებავს გვირგვინი, ალუთქვი მას, ვინც ჩვენს წინ დგას, რომ შეებრძოლები მის მტრებს, და მიიღე მისგან გვირგვინი“. მოიხედა ვახტანგმა და იხილა ჯვარი, რომელსაც ფრთებზე ჰქონდა გვირგვინი, ჯვრის ხილვამ შეაძრწუნა და დადუმდა. აღდგა წმიდა ნინო, გაიხედა პეტრესა და სამოელისკენ და ერთხმად თქვეს: „ჩვენ ვართ თავსმდები, რომ ყველაზე უფრო მეტად შეასრულებს“, და მიჰყო ხელი კეისარმა, და აიღო გვირგვინი ჯვარისაგან და დაადგა ვახტანგს.

უკან გამოსვლისას შეეხმიანა ეპისკოპოსი სამგზის: „ვახტანგ, ვახტანგ, ვახტანგ! უმეტესად მორწმუნე იქნები შენ სპარსთა შორის“. მეორედ: „აშენდებიან შენგან ეკლესიები და განეწესებიან ეპისკოპოსები და ეპისკოპოსთა მთავარი“. და მესამედ: „წამების გვირგვინსაც მიიღებ“. გამოვიდა ვახტანგი და უხმო ძილშივე პეტრესა და სამოელს, და მოუთხრობდა ძილშივე ჩვენებას, ხოლო ისინი უხსნიდნენ: „ტახტზე, რომელიც იხილე, ნათლის გვირგვინოსანი, არის დიდი მოძღვარი გრიგოლი და რაც მომეცა მისი გვირგვინისგან, ის იყო, რომ მიმეცა ეპისკოპოსთა მთავრობა, ხოლო რაც მივეცი ჩვენი გვირგვინისგან ჩემს მოყვასს, ის არის, რომ ჩემგან მიეცემა ეპისკოპოსობა. ხოლო ოქროს გვირგვინოსანი იყო კეისარი. ბეჭედი, რომელიც მოგცა, ის არის, რომ თავის ასულს მოგცემს ცოლად და ყოველი საზღვარი ქართლისა, მისგან მიტაცებული, მოგცეს. ხოლო გვირგვინი, რომელიც ჯვარისგან მოგეცა, ის არის, რომ დიდ ღვაწლს გადაიხდი ჯვრის შეწევნით. ხოლო ჩვენი მოძღვარი სამგზის რომ შეგეხმიანა, სამი სიმდიდრე მოითხოვა შენთვის ღმერთისგან: რათა შენს მიერ ქართლის ჭეშმარიტება დაემტკიცოს კათალიკოსები-სგან და ეპისკოპოსებისგან, სძლევ შენს მტრებს შენს აღსრულებამდე, ხოლო აღსრულებისას წამების გვირგვინს მიიღებ ბრძოლისას და მტრებს ხელში არ ჩაუვარდები. ყოველივე აღსრულება შენს სიბერემდე და დაუძლურებამდე“.

გალვძიებისას ვახტანგმა მადლობა შესწირა ღმერთს და მოუხმო პეტრესა და სამოელს. მათაც ღამით იგივე ჩვენება ნახეს. პეტრეს უთხრა: „არავინ არის ჩვენ შორის ჭეშმარიტი მორწმუნე, რომელიც დანერგა ჩვენმა მამამ მირიანმა ანდა თრდატმა, დედით ნათესავემა ჩემმა. ამათ ყოველთა სარწმუნოება ვიცი, რომელიც საგსე არის საცდურით“.⁵² პეტრე მოციქულად გაგზავნა კეისართან. ვახტანგმა მეორე დღეს შეიტყო, რომ სპარსეთიდან დაბრუნებული ბერძენთა სპა კონსტანტინოპოლში შევიდა. მან მოუხმო მეთაურებს და უთხრა: „ბერძენებს მრავალრიცხოვანი სპა ჰყავთ, ბრძოლისას მარჯვენი არიან, ასევე ზღვაზედაც. მეშინია, არ მოვიდნენ ზღვით, გზა არ მოგვიჭრან და არ ამოგვხოცონ, როგორც ბაკში შემწყვდეული. აგყაროთ ლაშქარი და ზღვის სამხრეთით დავიბანაკოთ, რათა გვექონდეს გზა ჭირისა და ლხინისა“. მოხსნეს ქალაქის ალყა და დაიბანაკეს იქიდან ხუთი დღის სავალზე, სპერის სიახლოვეს. მადლობა შესწირეს ვახტანგს სიკვდილს მიწვენილმა ქალაქებმა. პეტრე მივიდა კეისართან და მოუთხრო ყოველივე. კეისარმა ფრიად გაიხარა და ყოველივე, რაც იხილა ვახტანგმა ჩვენებაში, მისცა. პეტრეს პირით შეუთვალა ვახტანგს, რომ მისი მეფობის თანასწორად ჩათვლიდა. ხოლო ორთავეს ლაშქარი სპარსელებს დაამარცხებდა, როცა ვახტანგი და იგი (კეისარი) გაერთიანდებოდნენ. კეისარმა ზღვით

გამოაგზავნა 500 ხომალდი, 500-500 ჯარისკაცით. ისინი უნდა მისულიყვნენ ვახტანგთან და უბრძოლველად უნდა დამდგარიყვნენ. თვითონ კეისარი გამოემართა პონტოს გზით 800000 კაცით, და როცა მოვიდა ზღვით მოსული სპა, სპარსელებს უნდოდათ მათ წინააღმდეგ ბრძოლა, ხოლო ვახტანგ მეფე აჩერებდა სპარსელებს და არ მიუშვა საბრძოლველად.

კეისრის მოციქულებმა ვახტანგს საიდუმლოდ მოართვეს ჯვარი, გვირგვინი და შესამოსელი. აღუთქვა კეისარმა ვახტანგს, რომ უკანვე მისცემდა თუხარისს და ქართლის საზღვრებს. ვახტანგმა კეისარს ამცნო: „რაც არ შეენის შენს ღვთისმოყვარებას, სხვას ნუ აიძულებ, რამეთუ ღალატი პატიოსანი კაცის ხელობა არ არის. თუ ახლა შენ მოგცემ დასამარცხებლად სპარსელებს, ჩემი სახელი ხომ გაცრუვდება? შემდგომ კი, როცა ჩვენი საქმე გადაწყდება, უფრო უმჯობესად მოგემხრობი სპარსელთა წინააღმდეგ“. ვახტანგმა კეისარს ურჩია, თავი შეეკავებინა შებრძოლებისგან. ბერძნების ლაშქარი მოიწვედა, ხოლო ვახტანგი აჩერებდა თავისიანებს და უშლიდა ბერძნებთან შებრძოლებას. მიიჭრა მასთან სპარსთა ერისთავი, დედის ძმა მისი და უთხრა ვახტანგს რისხვით: „მამაშენის დედა ბერძენი იყო, გძლია შენ მისმა ბუნებამ და სიყვარული გაქვს იმ ჯვარცმული მომკვდარი კაცისა. გნებავს, რომ ბერძენთა ხელში ჩაგვყარო“. ვახტანგმა მას უთხრა: „აჰა, შენ და აჰა, ბერძენი, იხილავ შენ იმ მომკვდარი კაცის ძალას“.

გავიდნენ სპარსელები, სომხები და დარუბანდის მეფე ბერძნებთან საბრძოლველად. მეფე ვახტანგი და ქართველები არ იბრძოდნენ, იდგნენ და უყურებდნენ. დამარცხდნენ აღმოსავლელები, მოკლეს ომში ვახტანგის დედის ძმა, სპარსთა ერისთავი. ამის შემდეგ, კეისრის ნების გარეშე, ბერძენთა სპასალარი შეებრძოლა ქართველებს. ვახტანგმა ის პირისპირ შებრძოლებისას მოკლა. ომში დაიღუპა 43000 ქართველი, მათ გაიმარჯვეს.

ვახტანგმა ამის შემდეგ გაათავისუფლა დატყვევებული 780000 ქალი და კაცი. გაუგზავნა ისინი კეისარს და ამით ნუგეშინი-სცა ბერძენი სპასალარის მოკვლისათვის, რომელიც კეისრის ნათესავი იყო. კეისარმა ფრიად გაიხარა და შეხვდა ვახტანგს. ჰყვეს ურთიერთაღთქმა და ფიცი, ნიშნობის საქმე მოავარეს. უკუმისცა კეისარმა ვახტანგს ქართლის საზღვარი ციხე თუხარისი და მთლიანი კლარჯეთი,*

გამოიკითხა კეისარმა საბერძნეთის საზღვარი აფხაზეთში და თქვა ასე: „ეგრისწყლიდან ვიდრე მცირე ხაზარეთის მდინარემდე** – ეს არის საზღვარი საბერძნეთისა ალექსანდრე მაკედონელის დროიდან, რომელიც შენ ჩვენგან წაიღე შენი მკლავის ძალით. ახლა უკანვე მოგვეცი ეს ჩვენი ქვეყანა და, როცა წაიყვან ჩემს ასულს ცოლად, მაშინ მისგან მოგცემ ამავე ქვეყანას“. და მოსცა მზითვად თავის ქალიშვილს ქვეყანა, მოქცეული ეგრისწყალსა და კლისურას შორის, და სხვა აფხაზეთი უკანვე მისცა ვახტანგმა ბერძნებს.***

და წამოვიდა ვახტანგი კლარჯეთის გზით, გაიარა თუხარისი, მოეწონა და ეს სახელი დაარქვა, შუა კლარჯეთში, არტანუჯში დაადგინა ერისთავი და უბრძანა ციხის აშენება. აგრეთვე, უბრძანა, გამოენახა იქ სამონასტრო ადგილი და აეშენებინა ეკლესია. არტავაზ ერისთავმა ააშენა იქ არტანუჯის ციხე.

* იგულისხმება ქართლის სამეფოს ის მიწები, რომლებიც ქართლს ჩამოაჭრა საბერძნეთმა ჯერ კიდევ ვახტანგამდე, მეფე ვარაზ-ბაკურის დროს – კლარჯეთი ზღვიდან არსიანამდე.

** მდინარე ყუბანი.

*** ოსების ლაშქრობის შემდეგ ვახტანგმა „ბერძენთა ქვეყანა“ ანუ აფხაზეთი აიღო და თვითონ დაიჭირა. შემდეგ კი ვახტანგმა და კეისარმა ერთმანეთს გაუცვალეს ტერიტორიები, საქართველოს დაუბრუნდა კლარჯეთი, ხოლო საბერძნეთს აფხაზეთი. აფხაზეთის ერთი ნაწილი კი ეგრისწყლიდან კლისურამდე მზითვის სახით შეუერთდა ვახტანგის სამეფოს.

და იქვე ააშენეს მონასტერი (არტანუჯის ხევში), მსგავსი მათ მიერ საბერძნეთში ნანახი მონასტრებისა. გარდა ამისა, ააშენა ოპიზის მონასტერი და სამი ეკლესია: დაბა მერისა, შინდობისა და ახიზისა, აგრეთვე განაახლა ახიზის ციხე.

მცხეთაში მისულ ვახტანგს ერი დიდი სიხარულით შეხვდა. როცა სპარსთა მეფემ ცნო, რომ ვახტანგი ბერძნებს მიემხრო, უკანვე გაბრუნდა სპარსეთში და იქ მოკვდა. მეფედ მისი ძე დაჯდა და მის მომწიფე-ბამდე გავიდა სამი წელი.

ვახტანგის ცოლმა შვა ტყუპები, ძე და ასული. და მოკვდა მშობიარობის დროს ბალენდუხტ დედოფალი, სპარსთა მეფის ასული. ვახტანგმა უწოდა თავის ძეს დაჩი. მაშინ ვახტანგმა ვერ მოიცალა საბერძნეთიდან კეისრის ასულის ცოლად მოყვანისათვის და ვერც კათალიკოსის მოყვანისათვის, რადგანაც მოელოდა სპარსთა შემოჭრას, ამავრებდა ციხეებსა და ქალაქებს. ჰკაზმავდა და ამზადებდა საბრძოლველად მხედრებს. მაშინ შეაგდო საპყრობილეში ბინქარან მაცდური, ცეცხლის მსახურთა ეპისკოპოსი, მოსპო და გაყარა ცეცხლისმსახურნი საზღვარგარეთ.

სამი წლის შემდეგ სპარსთა მეფე გამოემართა ვახტანგ მეფესთან საბრძოლველად. ვახტანგმა ამცნო ბერძენთა მეფეს: „აჰა, ის დღე, რომელიც აღვითქვი, რომ სპარსელებს შემოვამწყვდევედი შენს ხელში. მოვიყვანე ისინი ქართლის შუა საზღვარზე, მათთან არის 300000 ჯარისკაცი. სპარსთა მეფე ფიქრობდა თავისი სპის გამრავლებას სომხეთისა და კავკასიის მეფეებისაგან, მაგრამ მათ ვერ გაბედეს მასთან შეერთება, რამეთუ ზოგიერთ მათგანს ჯვარცმულის სასოება ჰქონდა. ზოგიერთი კი ეშმაკმა შეაცდინა (დარუბანდელი მეფეები შეუერთდნენ). მე აღვასრულე ჩემი აღთქმა, რომელიც აღმითქვამს: რამეთუ, სადაც კი ვიპოვე ცეცხლის სახლი, დავავსე ფსლით, მათი მოგვები და მზირები სატანჯველს მივეცი. მაცდური ბინქარან შევაგდე საპყრობილეში და სიკვდილის შიშით გაიპარა და გაიქცა. სწორედ მან მოიყვანა სპარსელები ქართლში და დავსვი ეპისკოპოსად მიქაელი, სარწმუნო კაცი. ხოლო ბინქარანი, როცა მოუახლოვდა ქართლის საზღვარს, მოკვდა. ახლა სასწრაფოდ გამოემართოს ჩვენკენ შენი სპა, რათა აქ დასცეს ჯვრის ყველა მტერი, და შენ გათავისუფლდები ყველა მტრისაგან, ხოლო თუ ჩვენ გვძლევენ სპარსელები, შემოვლენ შენს საზღვრებში“.

კეისარი ხაზარეთში იყო წასული, ამიტომ ვერ შეძლო ქართლში მოსვლა. ვახტანგმა გააძლიერა ქალაქების ციხეები და ურჩეულესი მეზობლები, 100000 მხედარი და 100000 ქვეითი თავისთან დაიტოვა. დაიბანაკა დიღმიდან „ქართლის კარამდე“ (არმაზამდე), და სპარსელებმა დაიბანაკეს „ცხენის ტერფის“ (დიდუბესთან) ქვემოთ. სპარსელები და ქართველები ერთმანეთს ებრძოდნენ არმაზსა და მცხეთაში თბილისის ფონამდე.

ვახტანგ მეფეს ეხურა ოქროს ჩაბალახი, რომლის წინა მხარეს გამოსახული იყო მგელი და უკან ლომი. რომელ მხარესაც ქართველები მარცხდებოდნენ, იქით მიემართებოდა და სპობდა სპარსელების სპას, როგორც ლომი კანჯარს. სპარსელები ვერ უძლებდნენ მის ბრძოლას, დაიმახსოვრეს ის, რომელსაც მგელი და ლომი ჰქონდა გამოსახული და როცა ვახტანგს იხილავდნენ, ამბობდნენ: „ღურ აზ გორგასალ“, ანუ „მოერიდეთ მგლის თავსო“. ამის შემდეგ სახელად ეწოდა მეფეს გორგასალი. ოთხ თვეს გაგრძელდა ბრძოლა. მოვიდა კეისრისგან დასახმარებლად 80000 მხედარი. კეისრის ბრძანებით, თუ ვახტანგს დასჭირდებოდა, უნდა დახმარებოდა ბერძენი მხედართმთავარი ლეონი თავისი ჯარით.

ბერძენთა ლაშქარი ჯავახეთში იყო შემოსული, როცა შეიტყო სპარსთა მეფემ მათი შემოსვლა. დაიწყო მოლაპარაკება ვახტანგთან: „რისთვის ვწყვეტ ერთმანეთს? ძმები ვართ, დავდგეთ ჩვენი მამების სიყვარულზე და თითოეული ჩვენგანი თავის სათნო სულს ემსახუროს“. დათანხმდა ვახტანგი სპარსთა შემონათვალს და მოციქულის პირით უთხრა: „ჩემს ღმერთად იყოს ქრისტი, ხოლო შენ გიწოდებ მამას და უფალს“.

სპარსთა მეფემ შეიწყნარა ვახტანგის სიტყვა და გაუგზავნა ძღვნად ანთრაკის გვირგვინი. შეხვდა ერთმანეთს ორი მეფე. დადეს აღთქმა, რომ თავ-თავის რჯულზევე დარჩებოდნენ. უძღვნა ვახტანგმა

სპარსთა მეფეს მრავალი საჩუქარი და თხოვა, რომ მშვიდობა ყოფილიყო მასსა და კეისარს შორის: „მნებავს, რათა იყოს მშვიდობა შენ შორის და კეისრისა“. სპარსელებმა მშვიდობის ნაცვლად მოითხოვეს იმ მიწების დაბრუნება, რომელნიც ბერძნებს სპარსელებისგან ჰქონდათ მიტაცებული. დათანხმდა ამ წინადადებას ბერძენთა მხარე.

ბერძენები და სპარსელები დაზავდნენ, განაჩინეს საზღვრები, მისცეს ბერძნებს ჯაზირი და ფილისტიმი იერუსალიმთან ერთად და სპარსთა მეფემ თქვა: „ქალაქი რჯულისა თქვენისა არის იერუსალიმი“.

სპარსთა მეფემ ჯაზირისა და ფილისტიმის გაცემის სანაცვლოდ, ვახტანგს სთხოვა, მიეთხოვებინა ცოლად თავისი და და, აგრეთვე, გაჰყოლოდა საომრად აბაშთა, ელაბელთა და ჰინდოთა წინააღმდეგ. მისცა ვახტანგმა სპარსთა მეფეს ცოლად თავისი და მირანდუხტი, რომელიც ოსებისგან იყო დატყვევებული და გამოიხსნა ვახტანგმა. მოიყვანა თავისი ძე დაჩი, რომელიც იყო ხუთი წლისა. დაადგა გვირგვინი და დატოვა მეფედ და დატოვა მასთან თავისი შვიდი წარჩინებული: პირველად ჯუანშერ სპასპეტი, შიდა ქართლის და ყოველთა ერისთავთა მპყრობელი და დემეტრე ერისთავი კახეთისა და კუხეთისა, გრიგოლ ჰერეთის ერისთავი, ნერსარანი, ხუნანის ერისთავი, ადარნასე სამშვილდის ერისთავი, სამნალირი, შიგა ეგრისისა და სვანეთის ერისთავი, ბაკური, მარგვისა და თაკვერის ერისთავი. წაიყვანა თან არტავაზი, კლარჯეთის ერისთავი, ნასარ, წუნდის ერისთავი და ბივრიტიანი, ოძრხის ერისთავი და დიდი ეჯიბი საურმაგი. მათთან ათი ათასი რჩეული მხედარი. ვახტანგს შეევედრნენ დედა და მისი და ხუარანძე, რათა თან წაეყვანათ იერუსალიმში სალოცავად. წაიყვანა ისინი. შევიდნენ იერუსალიმში, ილოცეს წმიდა აღდგომის ტაძარში, მოილოცეს ყოველი წმიდა ადგილი, შეწირეს დიდი შესაწირავი და წავიდნენ ქალაქ ანთიოქიაში, სადაც მათ ელოდა ხოსრო. აქ სპარსთა მეფეს კეისრისგან მიართვეს მიუწვდომელი ძღვენი, ასევე ვახტანგს განძი. შეიკრიბა იქ ვახტანგის ბრძანების ქვეშ 50000 მხედარი ქართველი, ბერძენი და სომეხი. აქედან წავიდნენ სპარსეთში. ბაღდადში გადაიხადეს სპარსთა მეფისა და ვახტანგის დის ქორწილი. ქორწილის შემდეგ დედა და და წავიდნენ ქალაქ ურჰაში, სადაც უნდა დალოდებოდნენ ვახტანგს.

პირველად ვახტანგმა და სპარსელთა ლაშქარმა წარტყვევნეს ჯორჯანეთი და იქ დაემკვიდრნენ სპარსელები. სამი წელი იბრძოლეს ინდოეთში. ინდოეთის ქვეყნების უმრავლესობა წარტყვევნეს. წამოიღეს ხარკი. აქედან შევიდნენ სინდეთში, რომლის მეფე იყო მხნე და გოლიათი. მოკლეს აქ საურმაგი, ვახტანგმა შეუტია სინდელებს და მათ შეასწრეს ქალაქის კედლებში. მაშინ სინდთა მეფე გადმოდგა ქალაქის კარზე და ხმამაღლა უთხრა ვახტანგს: „ვახტანგ მეფეო, მსგავსი ხარ შენ იმ უგუნური ყვავისა, რომელმაც იპოვა არწივისაგან დაწყლულებული და დაგლეჯილი ქორი, რომელსაც აფრენა არ შეეძლო და სიკვდილს იყო მიახლოვებული. ყვავმა არ ქმნა ისე, როგორც არის ყვავების წესი, რამეთუ ყვავი როცა იხილავს ქორს, იწყებს ხმამაღლა ყვირის, შეასმენს სხვებს და ყვავების სიმრავლე დაესხმება ქორს, რათა გააგდონ თავიანთ სამყოფელიდან და უშიშრად გაატარონ თავიანთი დღეები, რამეთუ პირუტყვებმაც იციან თავიანთი თავის სარგებელი.“

არ ქმნა ყვავმა ასე, არამედ შეიწყალა ის ქორი. დატოვა გამოსაკვებად თავის ბუდეში, მარად აჭმევდა მკალსა და გველს, რამეთუ სხვისი შეპყრობა არ შეეძლო და მით აცოცხლებდა ქორს. როცა ქორს ფრთები გაეზარდა, თქვა თავის გონებაში: „აი, მრავალი დღის მანძილზე ვარსებობდი მკალისა და გველის ჭამით და არ მომეცა მე ჩემი დედისა და მამის ძალა, რამეთუ მკალით ვერ გავძლიერდები, რომ შეეძლო ფრინველთა მიწევა და მათი ჭამით არსებობა. სჯობს, შევიპყრო ის ყვავი, ჩემი გამზრდელი, შევჭამო და ორი დღე დავისვენო: მომეცემა ძალა და დავიწყებ წესისამებრ ნადირობას, მსგავსად ჩემი წინაპრებისა“. აღასრულა ეს. შეიპყრო ყვავი და შეჭამა. ამის შემდეგ დაიწყო ნადირობა დიდ და სწრაფ ფრინველებზე. არ შეაქეს ყვავი თავისი მოწყალეებისთვის, არამედ უგუნურად და თავისმკვლელად ჩათვალეს. არც ქორს დააყვედრეს უწყალოება და კეთილისუხსენებლობა, რამეთუ ეს არის გვარი და

წესი ქორისა. განილეოდა და მოკვდებოდა მკალის ჭამით. ქმნა წესისამებრ და აიცილა სიკვდილი. ხოლო ყვაფი წესისამებრ არ მოიქცა და მოკვდა.

სპარსელები, რომლებიც (დღემდე და დღეის შემდეგ უკუნისამდე) ჯვარისმსახურთა მტრები არიან, ამჟამად, უღონობის გამო, ლიქნით სიყვარულს გაჩვენებენ და როგორც კი დრო მიეცემათ, კეთილს აღარ გაიხსენებენ და უწყალონი იქმნებიან. ეს ბევრჯერ ვიცით წიგნებიდან. როცა იხილე სპარსელები, ჩემს მიერ დაკნინებული, არ გაიხარე, ღმერთს მადლობა არ შეწირე, არ აღაგზნე მტრები სპარსელების წინააღმდეგ და არ შეეწიე სპარსეთის მტრებს, ეს არ გააკეთე, არამედ დაგიტოვებია შენი მამათა საყოფელი, საქრისტიანოს დიდ სპას წინამძღვრობ, ორი წლის გზა გამოგივლია და სპარსელებს აძლიერებ, რათა გაძლიერდნენ, მოაღწიონ და წარგწყმიდონ შენ და შენი ქვეყანა, რომელსაც დაიპყრობს ჯვარისმსახურების წარსაწყმედელად. მეფე ხარ თვითმპყრობელი და ახოვანი, შენი ნებით მიგიცემია თავი შენი მტრების მონად და როგორ არ გიწოდო უგუნური?“

ვახტანგმა უთხრა: „შენ გეგონა სიბრძნით თქვი, მაგრამ შენი სიტყვები არიან ცრუ. თხუნელა, რომელსაც არ ასხია თვალები და მზის ბრწყინვალეობა და ველთა მშვენიერება არ იცის, თუ რა არის, თავდაჯერებული ცხოვრობს მიწის ქვეშ და ჰგონია, რომ ყოველი ცოცხალი არსების ცხოვრებაც ასევეა მოწყობილი. თხუნელას მსგავსად შენც ბრმა ხარ გონების თვალთ და ყრუ გონების ყურით, არ ხედავ და არ გესმის სულიერი ცხოვრება და არც სურვილი გაქვს მიხვიდე საუკუნო ცხოვრებამდე და დაუსრულებელ ნათლამდე, მის გონებით მიუწვდომელ დიდებამდე. და არც იცნობ შენ ყოველივეს შემოქმედ ღმერთს, რომლის მიერ შეიქმნა ყოველივე.“

ამ ქვეყანაში მოვედი არა ამ სოფლის დიდებისთვის და არა სპარსთა მეფის მსახურებისთვის, არამედ დაუსაბამო ღმერთის მსახურებისთვის. რამეთუ ჩემი აქ მოსვლით პირველ რიგში გამოვიხსენი იერუსალიმი – წმიდა ქალაქი, სადაც დადგმულა ფეხი ჩვენი უფლისა იესო ქრისტესი, იქ აღასრულა ყოველივე ჩვენი სულების ხსნისთვის, და ამის შემდეგ ყოველი საქრისტიანო დავიხსენი მოოხრებისგან, რამეთუ სპარსთა მეფეს მინიჭებული ჰქონდა ჟამი მთელი საქრისტიანოს მოტყვევნისათვის. მე ჩემი ძალით და ქრისტეს შეწევნით დავიხსენი ქრისტიანები დიდი ჭირისგან ამ ჟამს და ამის შემდეგ ღმერთმა იცის.

შენ აქებ ქორს, რომელმაც თავისი გამზრდელი ყვაფი შეჭამა, აქებ მის ნაქმნარს, ხოლო ჩვენი ბუნება ასეთია, რომ ჩვენი კეთილისმყოფელისათვის დავდვით ჩვენი სული, რათა მოვიგოთ მადლი ღვთისაგან და ვზოვოთ ცხოვრება საუკუნო და თუ მოკვდებით, უკვდავნივე ვიქნებით და სიკვდილის მიერ საუკუნო ცხოვრებაში გარდავიცვლებით“.

მაშინ თქვა სინდთა მეფემ: „გამოდი ჩემთან საბრძოლველად, რათა ჩემს მიერ გარდაიცვალა დღეს სიკვდილის შემდეგ საუკუნო ცხოვრებაში“.

თქვა ვახტანგმა. „ახლანდელი სიკვდილი არ მიჩნს სიხარულად, რამეთუ ცოდვილი ვარ და ღმერთის მცნება სრულად არ აღმისრულებია. ჩემი ცოდვები სრულად არ აღმიხოცია სინანულით, მაგრამ ქრისტეს ძალით არ მეშინია სიკვდილის, რამეთუ ის არის ჩემი მფარველი და დაცული ვარ სრულებით, მრავალმოწყალე ღმერთი, ჩემი ხელით მოგკლავს შენ, მის მგმობელს და შენი სული წავა გარესკნელის ბნელში და უშრეტ ცეცხლში“. შეებრძოლნენ ერთმანეთს. დაამარცხა ვახტანგმა და არ მოკლა, არამედ აიღო მისგან ხარკი და მძევლები.

ამის შემდეგ სპარსთა მეფემ და ვახტანგმა დაამარცხეს აბაშნი. სპარსთა მეფემ აბაშთა ნახევარი აჰყარა და სხვა ქვეყნებში ადგილ-ადგილ დაასახლა. ესენი არიან ქურთები, რომლებიც წარმოტყუენა ვახტან მეფემ აბაშთაგან.

მერვე წელს უკან დაბრუნდა ვახტანგი და მივიდა ქალაქ ურაჰში, სადაც მშვიდობით დახვდნენ დედა და და მისი. გაგზავნა ბერძენთა მეფესთან მოციქული ცოლის წამოსაყვანად და აგრეთვე პეტრე კათალიკოსისა და სამოელ ეპისკოპოსისათვის. შემოვიდა ვახტანგი ქართლში და მიეგებნენ მას მისი ძე დაჩი,

ყველა სპასალარი და მათთან ერთად ეპისკოპოსები. როცა გაიგო ეპისკოპოსმა,* რომ ვახტანგმა გაგზავნა მოციქულნი კათალიკოსისა და ეპისკოპოსების მოსაყვანად, დაუმძიმდა ეს და იწყო ამბოხი და მიზეზობა. მიუგზავნა მეფეს კაცი და უთხრა: „შენ დაგიტოვებია ქრისტე და ცეცხლს ესაგ“, ვახტანგმა შეუთვალა: „ქრისტეს ძალით შევედი და ქრისტეს ძალითვე გამოვედი სიმართლით, უბრალო ვარ, იცის ღმერთმა, მაგრამ გაგზავნე მოციქული კათალიკოსისა და ეპისკოპოსის მოსაყვანად“. როცა ეს მოისმინა ეპისკოპოსმა და დაიდასტურა, იფიქრა, შფოთით დაებრკოლებინა ეს საქმე და მათი მოსვლა. დაწყევლა მეფე და ყოველი სპა მისი. მეფემ თქვა: „მართალია, ჩვენ უდანაშაულონი ვართ, მაგრამ სიმდაბლე ჯერ არს ჩვენგან“. და მივიდა მეფე, ჩამოქვეითდა, რათა მთხვეოდა ეპისკოპოსის ფეხებს. გაძრა ფეხი, ქოშის ქუსლი პირში ჩაართყა და მეფეს კბილი ჩაუმტვრია. ხოლო მეფემ თქვა: „ეს არის ამპარტავნობის სილაღე და ეშმაკის საცდელი“. თუ ჩვენი ცოდვების სიმრავლემ აღძვრა, ნება არა გაქვს ბოროტების გაკეთებისა, არამედ უნდა შეუნდო, როგორც იტყვის სახარება: „არა დაშრიტო პატრუქი მგზებარე, არცა განტეხო ლერწამი დაჩეჩილი“. შენ გგონია, რომ შენი სივერაგით ჩვენ ქრისტეს სიყვარულს უარყოფთ. შენი საქმე მაშინ გამოჩნდა ცხადად, როცა მოგესმა შენზე უმთავრესის საქართველოში მოყვანა და აღგზნე ბოროტი შურით, როგორც იუდა პეტრეს მიმართ, რამეთუ შენ ხარ როგორც იუდა, ხოლო ეკლესია არის როგორც პეტრე. ვერცხლის მოყვარე ხარ შენ, რამეთუ შენც ქრისტეს მეგვადრუცე** ხარ. ახლა გაგზავნი კონსტანტინოპოლის პატრიარქთან და როგორც წესია, განგიკითხავს“. გაგზავნა დესპანებთან ერთად და გაგზავნა თავისი კბილიც და შეუთვალა, რომ კათალიკოსი და თორმეტი ეპისკოპოსი სასწრაფოდ გამოეგზავნა. მათ შორის პეტრე კათალიკოსად და სამოელი ეპისკოპოსად, და სხვები, რომელნიც სურდა.

როცა მოიყვანეს მიქაელ ეპისკოპოსი კონსტანტინოპოლში, უთხრა მას პატრიარქმა: „რადგანაც შენს მიერ დაითხია სისხლი, აღარა ხარ ღირსი ეპისკოპოსობისა, ხოლო მეფის კადრებისათვის გეკუთვნის სიკვდილი. ნათქვამია: „დაემორჩილეთ თქვენს მეფეებს, რამეთუ ხმალი უბრალოდ არ აბიათ, ის ღმერთის მიერ მთავრობს, როგორც ლომი ცხვრებს შორის“. და ექსორიაში გაგზავნეს მიქაელ ეპისკოპოსი მღვიძართა მონასტერში.

გაგზავნა პეტრე მღვდელი და სამოელ მონაზონი ანტიოქიაში. და მისწერეს ანტიოქიის პატრიარქს მეფემ და კონსტანტინოპოლის პატრიარქმა ასე: „თავდაპირველად, რომელი ქალის ნინოს მიერ ქართლის მოქცევის დასაბამისას, აქედან იქ მივლენილ იქნა ეპისკოპოსი. მაგრამ შემდეგ, რადგანაც სპარსელებსა და ბერძნებს შორის შფოთი იყო, ვერ მოაწყეს ეს საქმე წესისამებრ. ამასთანავე, ჩვენ ვიცით, რომ ქართლი, აღმოსავლეთი და ჩრდილოეთი მაგ წმიდა საყდრისანი არიან, როგორც განაწესეს მოციქულებმა სახარებაში, რომელიც უწინარეს უნდა დავიცვათ“. და ანტიოქიელს მისწერეს ყოველი საქმე დიდი ვახტანგ მეფისა, რომ „ის ეპისკოპოსი, რომელიც მათ მიერ იყო დადგინებული, უკუვადგინეთ, და ჩათვალეთ ქართლი ახალნერგად.*** ახლა ეს ორი, მათ მიერ მოთხოვილნი, აკურთხე და აგრეთვე სხვა თორმეტი, ვისაც ისურვებ, ისინი აკურთხე. შემდეგ კი ჩვენთან გამოგზავნე, რათა ჩვენ განძითა და სახმარი ნივთებით გაგამგზავროთ“. და ანტიოქიელმა პატრიარქმა აკურთხა თორმეტი ეპისკოპოსი და პეტრე კათალიკოსად.

მივიდნენ კონსტანტინოპოლში, მისცა მეფემ დიდძალი განძი და თავისი ასული ელენე, ვახტანგის საცოლუე. საზღვარზე მათ შეეგება მეფე.

* იგულისხმება იმ ეპისკოპოსების მთავარი, რომელნიც ვახტანგს შეეგებნენ – მთავარეპისკოპოსი მიქაელი.

** ფულის ქისის შემნახველი, მოლარე.

*** „და დღეს იცოდეთ ახალნერგად ჭეშმარიტად ქართლი“.

მცხეთაში ვახტანგ მეფემ ააშენა მოციქულთა ეკლესია სვეტიცხოველი. ამ ტაძარში სამხრეთით იმ ადგილას, სადაც იყო სიონის დიდი ეკლესია, დასვა პეტრე კათალიკოსად. ხოლო სამხრეთით მცხეთაშივე დასვა ეპისკოპოსად „საეპისკოპოსოში“.⁵⁹ და დასვა სხვა ეპისკოპოსებიდან ერთი ეპისკოპოსი კლარჯეთს, ახიზის ეკლესიაში, ერთი ერუშეთს არტანუში; ერთი ჯავახეთს – წუნდაში, ერთი მანგლისში, ერთი ბოლნისში; ერთი რუსთავში; ერთი ნინოწმინდაში – უჯარმის კართან, რომელიც გორგასალმა ააშენა. ერთი მისსავე აშენებულ ჭერემში და იქ დააარსა ქალაქი მისგანვე აშენებულ ორ ეკლესიას შორის; ერთი ჩელეთში („შუა სოფელში“), ერთი ხორნაბუჯში და ერთი აგარაკში, რომელიც ხუნანის პირდაპირაა.

ამის შემდეგ ააშენა ერთი ეკლესია ნიქოზში ცეცხლის საგზებელთან და დასვა იქ ეპისკოპოსი, სადაც დაფლულია წმიდა რაჟდენის გვამი, რომელიც სპარსთა მიერ იწამა.

ეს რაჟდენი იყო მამამძუძე ვახტანგის პირველი ცოლისა (სპარსთა მეფის ასული), გაქრისტიანდა ის და შეიქნა დიდად მორწმუნე, ხოლო ბრძოლისას ძლიერი. შეიპყრეს სპარსელებმა და აიძულებდნენ, რომ უარეყო ქრისტე, ხოლო ამ წმინდანმა აღიარა წარუვალნი დიდება და იწამა ქრისტესთვის.

ჰყავდა ვახტანგს ბერძენი ცოლისგან სამი ძე და ორი ასული. მან თავისი პირველი ცოლის ძეს, თავის პირმშო დაჩის მისცა ქალაქები ჭერემი, ნეკრესი და კამბეჩოვანი, რომელიც არის ხორნაბუჯი, და მთელი ქვეყანა მტკვრის აღმოსავლეთით. თვით ვახტანგი დაჯდა უჯარმაში და ააშენა ის უზომო ნაშენებით. და თავისი დაა ხუარანძე მისცა სომხეთის პიტიახშს ბაკურს და რამდენიმე ხნის შემდეგ მოკვდა სპარსთა მეფე ხოსრო და მის წილ დაჯდა ძე მისი ხოსრო. ამ დროს გაძლიერებულნი იყვნენ სპარსელები (ვახტანგის მეოხებით ყველა მტერი დამორჩილებული ჰყავდათ) და გამოემართა სპარსთა მეფე ბერძნების წინააღმდეგ საბრძოლველად. მოციქული გამოუგზავნა გორგასალს და შეუთვალა, გაეწია წინამძღოლობა ბერძენთა წინააღმდეგ ომში და მიეცა ასული ცოლად.

მაშინ ვახტანგი მიწეული იყო 60 წელს და თქვა: „უთხარით მეფე ხოსროს: პირველად განემზადოს ჩვენთან საბრძოლველად და შემდეგ შევიდეს საბერძენეთში“.

გაგზავნა ქადაგი, რათა დაეტოვებინათ ის სოფლები და ქალაქები, რომლებიც ძლიერნი არ იყვნენ და შესულიყვნენ კავკასიასა და კახეთში, რამეთუ კახეთი ტყე იყო და მტრის მიერ შეუვალნი. მეფე დაჩი და მისი დისწული გადავიდნენ კახეთში და დადგნენ ლოპოტის ხევში, კლდით მოზღუდულ ქვეყანაში (და იყვნენ იმ ქვეყნის ადამიანები ცეცხლისა და წყლის მსახურები და ის ხევი, ვიდრე ნოსრამდე, ხალხით იყო სავსე). შევიდნენ გორგასლის ცოლი და შვილნი – უჯარმის ხევში. წინა ციხეში თვითონ დადგა, მასთან იყვნენ ჯუანშერი და ადარნასე. ხოლო მცხეთაში დემეტრე, ნერსე და ბივრიტიანი. გაუგზავნა მოციქული კეისარს.

მოვიდა ხოსრო მეფე და შემუსრა ქალაქი კამბეჩოვანი, ჭერემის ციხე და ველისციხე. მივიდნენ კახეთში და დაიბანაკეს იორზე. შეიბნენ, იბრძოდნენ სამი დღე. ორივე მხრიდან ურიცხვი სპა დაეცა. მაშინ ვახტანგმა უხმო პეტრე კათალიკოსს და უთხრა: „იცოდე, რომ გვებრძვიან არა ხარკის მიცემისათვის, არამედ ქრისტეს დატყვევებისთვის. მე განზრახული მაქვს ასე: საუკუნო ცხოვრებისათვის უმჯობესი არის ქრისტეს სახელზე სიკვდილი, რათა აღთქმული სასუფეველი გვექონდეს მათთან, რომელთაც უთხრა: „რომელიც წარიწყმედს თავის თავს ჩემთვის, ის იპოვის მას“.

უთხრა მას პეტრე კათალიკოსმა: „თუ არ იბრძოლებ სამკვდრო-სასიცოცხლოდ, მაშინ არა მართო საქართველო გაირყვება მტრის მიერ, არამედ იერუსალიმიც, რომელიც არის მშობელი ნათლის შეილებისა“.

უთხრა მას მეფემ: „დადექი წმიდა რაჟდენის ეკლესიაში, რომელიც არის უჯარმის რაბატში. ვეჭვობ, რომ უჯარმის გარშემო ყველა ქალაქი იძლიოს, რამეთუ მტკიცე და ძლიერი ზღუდეები აქ ავაგეთ“. ჰყო ასე კათალიკოსმა და ყველა წმინდა ეპისკოპოსი იქ შეიკრიბა.

ვახტანგის ლაშქარში იყო 240000 მებრძოლი, ხოლო სპარსელებისაში – 740000. გაჰყო ვახტანგმა ლაშქარი სამად. და კლდის მხრიდან მიაგზავნა ქვეითი. ერთ მხარეს მიაგლინა პიტიასშები და სპასპეტი, და სადაც სპარსთა მეფე იყო, იქ თვით ვახტანგი მივიდა 100000 მეომრით.

ცისკარზე ვახტანგი დაესხა სპარსელებს და უთხრა თავისიანებს: „ყოველი კაცი, რომელიც სიკვდილს გადაურჩება და მტრის თავს ან ხელს არ გამოიტანს ბრძოლიდან, ჩვენს მიერ მოკვდება“.

ცისკარის მიწურვისას დაესხა და მივიდა მეფის პალატამდე. შევიდა მეფის კარავში. მეფემ შეასწრო ცხენზე. ძე მისი ბარტამ მოკლა და მოჰკვეთა თავი. მაშინ იქ ერთმა სპარსელმა სცა ისარი ვახტანგს მკერდში. ბრძოლა გაგრძელდა შუადღემდე. სძლია ვახტანგმა სპარსელებს და მოკლა 120000 მათგანი. ვახტანგის სპაში მოკვდა 28000-მდე. აიყარა იქიდან სპარსთა მეფე და ჩადგა რუსთავში. დაუძძიმდა წყლული ვახტანგს, რამეთუ ფილტვამდე იყო ისარი მიწეული. და წავიდა უჯარმაში, ხოლო ქართლის სპასალარები ადგილსავე დარჩნენ.

ცნეს სპარსელებმა, რომ დაუძძიმდა ვახტანგს წყლული, მოაოხრეს ტფილისი და არმაზი (ქართლი), ხოლო მცხეთა ვერ დაიპყრეს, მაგრამ ზღუდის გარეთ მოაოხრეს.

ხოლო ბერძენთა მეფე, ვახტანგის სიმამრი, მოკვდა და დაჯდა მეფედ ზენონი, მისი ძე. ის მოვიდა სპერში, ქართლში რომ შესულიყო, და როცა გაიგო ვახტანგ მეფის დაჭრის შესახებ, დადგა კარნუ ქალაქში. იქ მოვიდა ხოსრო და შეიბნენ. ვერ სძლიეს ერთმანეთს, რადგან ორთავეს სპა დაეხოცა.

ვახტანგმა შეიტყო, რომ კვდებოდა, მიუხმო კათალიკოსს და თავის ცოლს, ძეებსა და ყველა წარჩინებულს და თქვა: „მე მივდივარ ჩემი ღმერთის წინაშე, და ვმადლობ მის სახელს, რომ არ დამაკლო მე მის სიწმინდეებს. ახლა მცნებას მოგცემთ თქვენ, რომ მტკიცედ დადგეთ სარწმუნოებაზე, ეძიებდეთ ქრისტესთვის სიკვდილს მის სახელზე, რათა წარუვალა დიდება მოიგოთ“.

და უთხრა ყველა წარჩინებულს: „თქვენ, საქართველოს მკვიდრნო, მოიხსენეთ ჩემი სიკეთე, რამეთუ პირველად ჩემი სახლიდან მიიღეთ საუკუნო ნათელი და ჩვენ სახლს ნუ შეურაცხყოფთ და ბერძენთა სიყვარულს ნუ დაუტევეთ“. და უთხრა თავის ძეს დაჩის: „შენ ხარ ჩემი პირმშო შვილი, შენთვის მომიცია ჩემი მეფობის გვირგვინი. შენი ძმების ნაწილად მიმიცია ტამისკარიდან და წუნდიდან, ვიდრე სომხეთამდე და საბერძნეთამდე, ხოლო აფხაზეთის საზღვარი, ეგრისწყალსა და კლისურას შუა, შენი ძმების დედის არის“.*

და მოუხმო წუნდის ერისთავს, კლარჯეთის ერისთავს არტავაზს და ოძრხის ერისთავს ბივრიტიანს და მათ ჩააბარა თავისი ცოლი ელენე და მისი შვილები, რომელთაც ერქვათ ლეონი და მირდატი. და სამივე ერისთავს შეავედრა ცრემლით.

მთელი ხალხისა და წარჩინებულებისთვის ეს იყო სასჯელის დღე. თავში იცემდნენ და იყრიდნენ ნაცარს, ყველანი ნატრობდნენ სიკვდილს. ხმამალალი ტირილისა და გოდებისგან ქვეყანა იძროდა. მორწმუნე ხალხი შენატროდა მეფეს, რამეთუ ქრისტესთვის მოიკლა. და მოკვდა ვახტანგ, დაფლეს მცხეთას, საკათალიკოსო ეკლესიაში, სვეტთან, რომელშიც არის ღვთივალმართული სვეტისგან დაპყრობით. საფლავზე გამოსახულია მისი ხატი, მისი სიმაღლის თანასწორი. ხოლო ამჟამად შემონახული მისი აბჯარი და სამოსელი უფრო ნათლად წარმოგვიდგენს მას.

და დაჯდა მის ტახტზე მისი ძე დაჩი. ხოლო ცოლი და ვახტანგის ორი ძე წაიყვანა სამმა ერისთავმა, დაიჭირეს ქართლის დასავლეთი, რომელიც მისცა მათ ვახტანგმა. ზაფხულობით ქალაქ წუნდაში იყვნენ და ზამთრობით ოძრხეში. მათ ეწოდათ არა მეფეები, არამედ ერისთავთა მთავრები და იყვნენ მეფე დაჩის მორჩილების ქვეშ.

* ვახტანგის მეორე ცოლს მზითვად მოყვა ტერიტორია ეგრისწყლისა და კლისურის შუა, ამ ქალის შვილებს დარჩათ კიდევ სამემკვიდრვოდ ეს მიწები, ხოლო პირველი ცოლისგან დარჩენილებს სამხრეთ საქართველო.

მეფე დაჩიმ დაიწყო ქართლის შენება, რამეთუ მოხრებული იყო ხევი ქართლისა, გარდა კახეთის, კლარჯეთისა და ეგრისის ხევებისა. განასრულა თბილისის ზღუდეები, როგორც ბრძანა ვახტანგმა და ის შექმნა სამეფო სახლად.

მოკვდა პეტრე კათალიკოსი და დაჯდა სამოელ. და მეფემ მას მიათვალა მცხეთა, რამეთუ ასე ბრძანა ვახტანგმა. ამანვე მეფე დაჩიმ კახეთის მთიულებს შესთავაზა ქრისტეს აღიარება, ხოლო მათ არ ინებეს და განდგნენ ყოველნი ნაპატელნი.*

ვახტანგის ბერძენი ცოლის შვილებიდან მოკვდა ლეონი და დარჩა მხოლოდ მირდატი. ამ მირდატს დაევაჭრა მისი ძმა დაჩი: მეფემ გაუცვალა ქვეყანა. მეფემ აიღო ის ქვეყანა, რომელიც მოქცეული იყო ეგრისწყალსა და კლისურას შორის. ეს იყო მირდატის დედუღეთი საზღვარი საბერძნეთის სამფლობელოებთან. მის ნაცვლად მისცა ჯავახეთი ფარსანიდან მტკვრამდე. დაიჭირა მირდატმა ქვეყანა ფარსანიდან და ტაშისკარიდან, ვიდრე სპერის ზღვამდე და იქ ერისთავობდა და მორჩილი იყო მეფე დაჩის. მან ააშენა წყაროსთავის ეკლესია. მოკვდა დაჩი. დაჩის შემდეგ, გამეფდა მისი ძე ბაკური. ბაკურის სიკვდილის შემდეგ, დაჯდა მისი ძე ფარსმანი. მოკვდა კათალიკოსი სამოელი და დაჯდა კათალიკოსად თავფეჩაგი. მისი სიკვდილის შემდეგ დაჯდა კათალიკოსად ჩერმაგ.

ვახტანგის შემდგომ აქამდე ეს მეფეები მშვიდობით იყვნენ. ამ ფარსმანის მეფობისას მოვიდნენ სპარსელები, მოაოხრეს ქართლი და რანი. ქართველთა მეფემ ითხოვა სპარსთა მეფისგან, არ მოეოხრებინა ეკლესიები და დაეჭირა ქართლი ქრისტეს რჯულზე.

იმ დროს ბერძნები მოუცლელეები იყვნენ. თავიანთი ქვეყნის დასავლეთში მტრებს ებრძოდნენ. არ შეეძლოთ ქართველთა შეწევნა და სპარსთა წინააღმდეგ გამოსვლა. მაშინ სპარსთა მეფემ შეისმინა მისი ვედრება და დაიცვა ეკლესიები. ფარსმანმა სამაგიეროდ დაუწერა მორჩილებისა და მსახურების აღთქმა. და წავიდა სპარსთა მეფე.

ამის შემდეგ გაიყვნენ ვახტანგ მეფის ნათესავეები. დაჩის შვილები სპარსელებს ემორჩილებოდნენ, ფარსმანის სიკვდილის შემდეგ, დაჯდა მეფედ მისი ძმისწული, რომელსაც ფარსმანივე ერქვა.

ის იყო მორწმუნე და შეამკო ეკლესიები.

ითხოვეს იუსტინიანესგან** ქართველებმა, რათა კათალიკოსებად თვით ქართველები დამსხდარიყვნენ, რამეთუ კათალიკოსები საბერძნეთიდან მოდიოდნენ. იუსტინიანემ დაწერა თანხმობის წიგნი და დაბეჭდა თავისი ბეჭდით, რათა კათალიკოსებად ქართველები დამსხდარიყვნენ და ჰქონოდათ მათ უფლება ყველა ეკლესიაზე და ყველა მღვდელმთავარზე.

„მოკვდა კათალიკოსი ჩერმაგ და ფარსმან მეფემ დასვა საბა. ამის შემდეგ აღარ მოყავდათ კათალიკოსი საბერძნეთიდან, არამედ ქართველები სხდებოდნენ, წარჩინებულთა ნათესავეები“.

---

* ნაპატელნი ცხოვრობდნენ დღევანდელ აზერბაიჯანში ქ. შექის სანახეზში. ქ. შექი მდებარეობს ქ. ზაქათალის აღმოსავლეთით 64 კმ-ის მანძილზე, ხოლო ქ. კახიდან დაშორებულია 34 კმ-ით. იმდროინდელი შეხედულებით, ნაპატელნი კახეთის პროვინციაში („ხევში“) შედიოდნენ და არა ჰერეთისაში.

** იმპერატორი იუსტინიანე (527-565).

საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს დასკვნა

ცნობილია, რომის იმპერატორ კონსტანტინემდე ქრისტიანობა სახელმწიფო რელიგია არ ყოფილა. ამიტომაც, შეიძლება ითქვას, ქრისტიანული თემები თავისუფლებით სარგებლობდნენ, იმ თვალსაზრისით, რომ სახელმწიფო არ კარნახობდა ქრისტიანულ ეკლესიას, თუ რა სახის უნდა ყოფილიყო მისი ადმინისტრაციული სტრუქტურა. ამის გამო IV საუკუნემდე ქრისტიანული თემი, მოციქულთა 34-ე კანონის თანახმად, უნდა დაქვემდებარებოდა ამ თემის მთავარეპისკოპოსს, თემების მთავარეპისკოპოსები კი ერთ-მანეთის მიმართ დამოუკიდებელი იყვნენ.

მთავარეპისკოპოსს ირჩევდა თემის („ნათესავის“) სამღვდელოების კრება, ამიტომაც ყოველი საეკლესიო თემი და საეპისკოპოსო თავისუფალი, თავისთავადი და ავტოკეფალური იყო.

სრულებით შეიცვალა მდგომარეობა სახელმწიფოს მიერ ქრისტიანობის აღიარებისა და ამ რელიგიის გასახელმწიფოებრიობის შემდეგ. ამ დროისათვის, IV საუკუნის დასაწყისში, როგორც ცნობილია, რომის იმპერიაში დაწესდა „ტეტრარქია“, „ოთხის მმართველობა“. ადმინისტრაციული მმართველობის თვალსაზრისით, იმპერია ცალკეულ ნაწილებად დაიყო. იმპერიას მართავდა ორი იმპერატორი და ორი კეისარი. იმპერიაში არსებობდა უდიდესი ქალაქები: რომი, ანტიოქია, ალექსანდრია, აგრეთვე სხვა დიდი ქალაქები, რომლებშიც კუთხეთა და პროვინციათა მმართველები იხდნენ. ამ მდგომარეობამ გამოიწვია დიდ ქალაქებში მსხდომი ეპისკოპოსების გაძლიერება, გამდიდრება, მათი ავტორიტეტისა და გავლენის გაზრდა. დედაქალაქების ეპისკოპოსები მოქმედებდნენ ამ ქალაქის საერო მმართველთან თანხმობით. საერო მმართველი დაინტერესებული იყო მის ქალაქში მჯდომი ეპისკოპოსის ავტორიტეტისა და გავლენის გაზრდით. ამის გამო, უკვე IV საუკუნის დასაწყისიდანვე მიმდინარეობს პროცესი, რომელსაც შეიძლება დავარქვათ მცირე თვითმყოფად ეკლესიათა გაუქმებისა და დიდი ეკლესიების გავლენის სფეროების გაზრდის პროცესი. უკვე IV საუკუნეში მოწვეული მსოფლიო კრებები, მართალია, ადასტურებენ პატარა ეკლესიების ავტოკეფალიას, მაგრამ ასევე ადასტურებენ მთავარი ქალაქების ეპისკოპოსების გავლენის სფეროების გაფართოებას. ამ მიზეზის გამო იმპერიის აღმოსავლეთის მთავარმა ქალაქმა ანტიოქიამ თავისი გავლენის სფეროში შეიყვანა მის მეზობლად მდებარე ავტოკეფალური ეკლესიები, ალექსანდრიამ კი ეგვიპტის ეპისკოპოსები. ეს პროცესი გრძელდებოდა მთელი IV საუკუნის განმავლობაში და საბოლოოდ დასრულდა 451 წლის IV მსოფლიო კრების დროისათვის.

IV საუკუნისათვის, როგორც მრავალგზის აღინიშნა აღმოჩნდა, რომ 330 წელს დაარსებულ კონსტანტინოპოლის ეპისკოპოსს ნორმალური სიდიდის ეპარქიაც კი არ გააჩნდა, ხოლო ანტიოქიისა და ალექსანდრიის ეპისკოპოსები გავლენას ავრცელებდნენ მათ გარშემო მდებარე ტერიტორიებზე. ამ მდგომარეობას დედაქალაქის (კონსტანტინოპოლის) ეპისკოპოსები ვერ ურიგდებოდნენ. ა. კარტაშევი წერს, რომ კონსტანტინე დიდის მიერ დასმული კონსტანტინოპოლის ეპისკოპოსი თავის იურისდიქციას მხოლოდ ამ ქალაქის ტერიტორიაზე ავრცელებდა, ხოლო, თავის მხრივ, ეს ტერიტორიაც ჰერაკლიუს სამიტროპოლიტოში შედიოდა.¹⁶⁸

კონსტანტინოპოლის გარშემო არსებობდა ძლიერი ავტოკეფალური ეკლესიები: პონტოს დიოცეზისა, ასიის დიოცეზისა და თრაკიის დიოცეზისა. მათი ავტოკეფალია ჯერ კიდევ II მსოფლიო კრებამ დაადასტურა.

იმპერიაში იყო 100-ზე მეტი პროვინცია.

ს. ტროიცი ბალსამონზე დაყრდნობით წერდა, რომ IV საუკუნისათვის იმპერიაში ავტოკეფალური იყო ყველა პროვინციის ეკლესია, ანუ იმპერიაში 100-ზე მეტი ავტოკეფალური ეკლესია არსებობდა, მაგრამ ამავე დროს მიმდინარეობდა პროვინციების ავტოკეფალური ეკლესიების შერწყმა-შეერთების

პროცესი დიოცეზის ეკლესიებში. სწორედ ერთი ასეთი იყო ჩვენი მეზობელი პონტოს დიოცეზი, იქ არსებობდა რამდენიმე პროვინცია და ამ პროვინციათა ეკლესიები.

საქართველოს უშუალოდ მოსაზღვრე პონტოს დიოცეზში, რომელიც ქრისტიანობის ერთ-ერთი ძლიერი ბურჯი იყო მთელ მაშინდელ მსოფლიოში, ეპისკოპოსები ერთმანეთისგან დამოუკიდებელი იყვნენ და თვითმმართველობა ჰქონდათ საეკლესიო საკითხში (იგულისხმება IV საუკუნე). მართალია, აქ ლიდერობდა პონტო-კესარიის ეპისკოპოსი, მაგრამ მან ვერ შეძლო გადაქცეულიყო საყოველთაო, უფროს ეპისკოპოსად თავის დიოცეზში. როგორც ზემოთ აღინიშნა, ა. კარტაშვილი ამის შესახებ წერს: „პონტოს დიდ დიოცეზში, რომელიც გადაჭიმული იყო ბოსფორიდან ევფრატამდე, არ იყო ერთი საერთოდ აღიარებული ადმინისტრაციული ცენტრი. ერთნი მიიჩნევდნენ კესარია-კაპადოკიას, მეორენი – ანკვირიას, მესამენი უქვემდებარებდნენ თავის თავს კონსტანტინოპოლს. ამიტომაც, მცირე აზიაში გამოჩნდნენ ოლქები და ქალაქები, რომელთაც მიიჩნიეს თავიანთთვის მოხერხებულად და სასარგებლოდ, მიემართათ პირდაპირ დედაქალაქისთვის. ასეთია ბითინია, როგორც ნაწილი პონტოს დიოცეზისა. ბითინიაში შემავალი ქალაქი ქალკედონი კონსტანტინოპოლის გარეუბანი გახდა. საერთოდ მთელი მცირე აზიის ეპისკოპოსები, როგორც აღინიშნა, ყოველთვის დედაქალაქში იყვნენ, მის არქიეპისკოპოსთან, კათედრასთან თათბირობდნენ იქ მიმდინარე ამბებზე, აქვე გადმოჰქონდათ თავიანთი კამათი და ადგილობრივი საქმეები. ამიტომაც, მან ასახვა ჰპოვა IV მსოფლიო კრების მე-9 და მე-17 კანონებში, რომელთა თანახმადაც აღმოსავლეთში თავიანთი დიოცეზების (ოლქების) კრებების გადაწყვეტილებით უკმაყოფილოთათვის უმაღლესი სააპელაციო ინსტანცია იყო კონსტანტინოპოლის საყდარი, მაგრამ ეს ენებოდა აღმოსავლეთის მხლოდ იმ ნაწილს, რომელიც არ შედიოდა სხვა საპატრიარქოებში“.¹⁶⁹

ზემოთ მოყვანილი მაგალითით გვინდოდა გვეჩვენებინა, თუ როგორ გაერთიანდნენ ჩვენი მეზობელი პონტოს ეკლესიის მანამდე თავისთავადი საეპისკოპოსოები ერთი ქალაქის ეპისკოპოსის ხელქვეით. კონსტანტინოპოლის პატრიარქის ხელქვეით პონტოს გარდა, სხვა დიოცეზთა ეპისკოპოსებიც გაერთიანდნენ. ეს მიმდინარეობდა V საუკუნის პირველ ნახევარში, 451 წლამდე, ქალკედონის კრებამდე. ამ კრებამ ეს ფაქტი დააკანონა 28-ე კანონით.

საერთოდ, V საუკუნე იყო თავისთავადი საეპისკოპოსოების დიდ საპატრიარქოებსა და საკათალიკოსოებში გაერთიანების საუკუნე. 451 წლის კრებამ დააარსა იერუსალიმის ახალი საპატრიარქო, რომელშიც შევიდა საეპისკოპოსოები პალესტინისა (კესარია პალესტინისა და სხვ.).

ქალკედონის კრების შემდეგ, თავისთავადი დამოუკიდებელი მრავალი ეკლესიის (ეპარქიები, დიოცეზთა ეკლესიები) ერთი საყოველთაო ეპისკოპოსის ხელქვეით გაერთიანების შედეგად, ბიზანტიაში სულ რამდენიმე დიდი ეკლესია აღმოჩნდა. კონსტანტინოპოლის საყდარს დაექვემდებარა ჩვენი მეზობელი მცირე აზიის საეპისკოპოსოები (ასევე ევროპაში თრაკიისა), იერუსალიმის საყდარს – პალესტინისა, ალექსანდრიის საყდარს – ეგვიპტისა, ხოლო ანტიოქიას კი ის საეპისკოპოსოები, რომლებიც იმპერიის აღმოსავლეთში იმყოფებოდნენ და არ შედიოდნენ არც ერთ ზემოთ ხსენებულ სხვა საპატრიარქოში (კვიპროსის გამოკლებით).

მსგავსი გაერთიანების პროცესი მიმდინარეობდა იმპერიის გარეთაც. სპარსეთის ქრისტიანული საეპისკოპოსოები გაერთიანდნენ სპარსეთის კათალიკოსის ხელქვეით. სომეხი საეპისკოპოსოების ცენტრალიზაცია ერთიან საკათალიკოსოში ცოტა უფრო ადრე დაიწყო და ამ დროისთვის (V ს.) დასრულებული იყო.

საქართველოს საკათალიკოსოს ჩამოყალიბებაც, ამავე დროს, V საუკუნეში მოხდა და მსგავსი ხერხით. საქართველოში, ისევე როგორც ჩვენს მეზობელ პონტოს დიოცეზში, მრავალი საეპისკოპოსო არსებობდა საკათალიკოსოს დაარსებამდე. საეკლესიო კანონების თანახმად (მოციქულთა 34-ე და სხვა), ეს საეპისკოპოსოები თავისთავადნი იყვნენ. საქართველოს ყოველ ადმინისტრაციულ ერთეულში (საერ-

ისტავოებში თუ საპიტიახმოში) არსებობდა საეპისკოპოსოები. ს. ჯანაშია ქართველთა გაქრისტიანების აღწერის შემდეგ წერს, თუ როგორ მოეწყო ქართული ეკლესია (იგულისხმება ვახტანგ გორგასლამდე, IV ს. და V ს-ის დასაწყისი). „ქრისტიანულ ორგანიზაციას, ქრისტიანების კრებულს, ბერძნული სიტყვით „ეკლესიით“ აღნიშნავდნენ. შემდეგში ქართულად „ეკლესია“ დაერქვა იმ შენობასაც, სადაც ქრისტიანების კრებული თავს იყრიდა ლოცვისათვის. რაკი ქართლში ქრისტიანობა სახელმწიფოებრივ სარწმუნოებად გადაიქცა, ქართლის ეკლესიამაც ისეთივე წყობილება მიიღო, როგორც ჰქონდა თვით ქართლის სამეფოს. ასე ხდებოდა სხვა ქვეყნებშიც. ცალკე საერისთავოების საეკლესიო საქმეებს განაგებდნენ ეპისკოპოსები, რომელნიც ემორჩილებოდნენ ქართლის, ანუ მცხეთის მთავარეპისკოპოსს. ეპისკოპოსებს ექვემდებარებოდნენ ხუცეები ანუ მღვდლები. მალე ქრისტიანული სამღვდელთა ქართლში მრავალრიცხოვანი გახდა...“¹⁷⁰

ს. ჯანაშიას თანახმად, ჩვენში ვახტანგ გორგასლამდე იმდენივე საეპისკოპოსო ყოფილა, რამდენი საერისთავოც იყო ქართლის სამეფოში, თუმცა, ბ. მჭედლიშვილის მიხედვით, ეპისკოპოსების რიცხვი გაცილებით მეტი შეიძლება ყოფილიყო: „გაქრისტიანებულ სახელმწიფოში ყველა ქალაქსა თუ მნიშვნელოვან დაბას თავისი ეპისკოპოსი უნდა ჰყოლოდა, ზოგან ორიც. სხვაგვარად ქრისტიანული ქვეყნის სტატუსი და ეკლესიის სტრუქტურა წარმოუდგენელია. ამასთან, ჩვენ ქვემოთ ვნახავთ, რომ საქართველოში V ს-ის ბოლოს 30-ზე მეტი ეპისკოპოსი მოღვაწეობდა. ჯუანშერი ჩამოთვლის, სად დასვა ვახტანგმა ეპისკოპოსები... ამ სიის მიხედვით, საკუთრივ ქართლში მხოლოდ ორი ეპისკოპოსი ჩანს, მცხეთისა და ნიქოზის. თბილისიც კი, რომელიც თითქოსდა ვახტანგმა დააარსა, ეკლესიის მესვეურის გარეშე აღმოჩნდა. გარდა ამისა, რა ვუყოთ სხვა ძველ ქალაქებს: უფლისციხეს, არმაზციხეს, კასპს, ნეკრესს, ტყეშბა-გულგულას, უჯარმა-კაწარეთს, გაჩიან-ცურტავს, სამშვილდესა და სხვა ჩვენთვის უცნობ ქალაქებსა და დაბებს.

ამდენად, ჯუანშერის ეპისკოპოსთა სია ასახავს მხოლოდ ვახტანგის მიერ დასმულ ეპისკოპოსთა რაოდენობას და არა ეპარქიების რიცხვს.

თავის დროზე ივ. ჯავახიშვილმაც მიაქცია ჯუანშერის ცნობების შეუსაბამისობას ყურადღება და აღნიშნა: ჯუანშერის სიტყვებიდან ისეთი დასკვნის გამოტანა შეიძლება, თითქოს მას მხოლოდ იმათი დასახლება სდომებოდეს, რომელნიც ანტიოქიის პატრიარქმა აკურთხა. მაგრამ მაშინ მართო ჯუანშერის ამ ცნობაზე დამყარება შეუძლებელია...

მამასადამე, ივ. ჯავახიშვილი გამოჰყოფდა „უძველეს ხანას“, რომელიც ვახტანგ გორგასლამდელს გულისხმობს. ამ „უძველეს ხანაში“ მთავარეპისკოპოსები ხელმძღვანელობდნენ ქართულ ეკლესიას. „მთავარ“ ან „თავი ეპისკოპოსთაას“, თავისთავად იგულისხმება, ჰყავდათ ხელქვეითი, რანგით დაბალი ეპარქიის ეპისკოპოსები, ე.ი. გორგასლამდეც ყოფილან ეპისკოპოსები... საქართველოს ისტორიის სახელმძღვანელოში ვკითხულობთ, რომ IV საუკუნეში „საპიტიახმო და საერისთავო ცენტრებში ეპისკოპოსებიც ისხდნენ“. ასე რომ, „ასეთი ცენტრების რიცხვს ემთხვეოდა საეპისკოპოსო საყდართა სათვალავიც. უკვე V ს-ის შუა წლებში ქართლში ირიცხებოდა 30-იოდე საეპისკოპოსო ოლქი“ (საქ. ისტორია, I, 1958). ავტორები ამ წიგნისა არიან: ნ. ბერძენიშვილი, ვ. დონდუა, მ. დუმბაძე, გ. მელიქიშვილი, შ. მესხია, პ. რატიანი.

ანალოგიური შეხედულებისაა მ. ლორთქიფანიძე, რომელიც თვლის: „როგორც აღნიშნულია, ამ ეპისკოპოსების დადგინება არ უნდა ნიშნავდეს ყველგან ახალი საეპისკოპოსოების დაარსებას. ამათგან ნაწილი მართლაც ახლად დაარსებულია. ასეთი უნდა იყოს: ნინოწმინდის კათედრა, ჭერემის, ნიქოზის, ხოლო რიგ შემთხვევებში ძველი ეპისკოპოსები, რომელნიც, ალბათ, მიქაელის დასისანი იყვნენ, ახლებითაა შეცვლილი. უდავოა, რომ ამათ გარდა სხვა საეპისკოპოსოებიც არსებობდა ქართლის სამეფოში, მაგრამ ჯუანშერის სიაში ისინი ვერ მოხვდნენ, რადგან ჩანს, ვახტანგს აქ ცვლილება არ მოუხდენია“.¹⁷¹

საკითხისათვის საინტერესოა აგრეთვე ჯუანშერის თხრობის ის ნაწილიც, რომელიც უდავოდ წინ უსწრებს გორგასლის რეფორმებს. ინდოეთში ლაშქრობიდან დაბრუნებულ ვახტანგს „მოეგება ძე მისი დაჩი და მის თანა ეპისკოპოსნი. და ვითარცა ცნა ეპისკოპოსმან (მიქაელ), ვითარმედ წარავლინა მეფემან მოციქული მოყვანებად კათალიკოსისა და ეპისკოპოსთა, დაუმძიმდა მას ზედა“. მამასადამე, ვახტანგ გორგასალს ეს-ესაა დაუპირებია კათალიკოსისა და ეპისკოპოსების ახალი ჯგუფის მოწვევა, ხოლო მასთან შესახვედრად მოსული არიან ძველი ეპისკოპოსები... ლეონტი მროველის მიხედვით, IV საუკუნის დასაწყისში, მეფე მირიანმა სიკვდილის წინ „დავედრა ეპისკოპოსთა“ ედიდებინათ წმიდა ნინოს საფლავზე აშენებული ეკლესია.

წმიდა ნინოს „ცხოვრების“ თანახმად, იგი დამარხეს დაბა ბოდს და ეკლესია აღუშენეს და ეპისკოპოსი განაჩინეს მას ზედა“.

შეიძლება ამ საკითხის გარჩევა ამითაც დაგვემთავრებინა, მაგრამ მოვიშველიოთ ქრისტიანული სამყაროსათვის დამახასიათებელი სურათიც. ცნობილია, რომ იქ, სადაც ქრისტიანობამ ფეხი მოიკიდა, თითოეულ ქალაქს განაგებდა ეპისკოპოსი. იმის მიუხედავად, რომ სირიაში ეკლესიის იერარქიული და კანონიკური განვითარება სუსტად მიმდინარეობდა და მწყობრი ორგანიზაციაც არ არსებობდა, მაინც უკვე III-IV სს-ში, თითოეული ორგანიზაცია ექვემდებარებოდა ეკლესიას და მამასადამე, ეპისკოპოსს.¹⁷²

ირანის მეზობელ ოლქებში და თვითონ ირანშიც (მესენაში, სუზაში, რეე-არტამირში, ბახრენში) 225 წ. (!) უკვე დაფუძნებული იყო ქრისტიანული საეპისკოპოსოები“.¹⁷³

V საუკუნის სომეხი ისტორიკოსი ლაზარ ფარაბეცი აღნიშნავს, რომ ირანის მეფის იეზდიგერდის დროს (399-421) „სომხეთის ყველა გავარიდან შეიკრიბნენ წმინდა ეპისკოპოსნი“.¹⁷⁴

აღარაფერს ვამბობთ თვით ბიზანტიის ქრისტიანული ცენტრების შესახებ, რადგან სურათი თავისთავად ნათელია. პროკოფი კესარიელის ზემოთ მოტანილი დახასიათებაც¹⁷⁵ „ხომ გაუმართლებელი იქნებოდა, თუ ქართველები საეკლესიო იერარქიის ჩამოყალიბებას მხოლოდ V საუკუნის II ნახევარში მოიფიქრებდნენ“.¹⁷⁶

ნ. ჯანაშია, ბ. მჭედლიშვილი და, ჩანს, მ. ლორთქიფანიძეც ფიქრობენ, რომ ვახტანგ გორგასლის მიერ კათალიკოსობის დაწესებამდე ჩვენში არსებობდა ეპისკოპოსთა დასები, რომელთაგან ერთი დასი მეფეს ემხრობოდა, მეორე დასი კი მეფის მოწინააღმდეგე იყო.

ნ. ჯანაშია წერს: „ახლად დანიშნული ეპისკოპოსების სიმრავლე (თორმეტი ეპისკოპოსი) გვიჩვენებს, რომ ვახტანგმა, ერთი მხრივ, დააწესა ახალი საეპისკოპოსოები... ამავე მიზნით იქნებოდა ახალი ეპისკოპოსი დანიშნული რუსთავში. უნდა ვიფიქროთ, რომ მან შეცვალა ძველი, ვახტანგის მოწინააღმდეგე მღვდელმთავარი, მართლაც, აქ ჩვენ საქმე უნდა გვქონდეს სწორედ ეპისკოპოსის შეცვლასთან და არა საეპისკოპოსოს დაარსებასთან. შეუძლებელია ასეთ დიდ საერისთავო ცენტრში, სამეფო საგვარეულოს ერთ-ერთი შტოს რეზიდენციაში, რუსთავში, მანამდე ეპისკოპოსი არ მჯდარიყო“.¹⁷⁷ როგორც ზემოთ მოყვანილიდან ჩანს, სრულიად აშკარაა, რომ ჩვენში კათალიკოსობის დაწესებამდე არსებობდნენ საეპისკოპოსოები და მათი საზღვრები ემთხვეოდა საერო-ადმინისტრაციული ოლქების საზღვრებს, ანუ საეპისკოპოსოს საზღვარი საერისთავოს საზღვარს ემთხვეოდა. რომელი საერისთავოებიც ემორჩილებოდნენ საქართველოს მეფეს, იმ საერისთავოთა საეპისკოპოსოები დაემორჩილნენ სატახტო ქალაქის, მცხეთის, საყოველთაო ეპისკოპოსს.

ეკლესია ჩვენში ისევე იყო მოწყობილი, როგორც სხვა ქრისტიანულ ქვეყნებში, როგორც ამას ითვალისწინებდა მსოფლიო კრებათა კანონები.

ქრისტიანობის სახელმწიფოს მიერ აღიარებამდე საეკლესიო თემში (ერი, „ნათესავი“) არსებობდა რამდენიმე ეპისკოპოსი. ეს ეპისკოპოსები, მოციქულთა 34-ე კანონის თანახმად, ვალდებულნი იყვნენ დამორჩილებოდნენ მათ მიერვე გამორჩეულ, პირველობის მქონე „თავ“ ეპისკოპოსს: „თითოეულისა ნათე-

სავისა ეპისკოპოსთა უკმს... რაათა პირველად და თავად მათდა შეერაცხოს ეპისკოპოსი თყსი და არარას იქმოდინ ნამეტნავსა თყნიერ განზრახვისა მისისა“...¹⁷⁸

სახელმწიფოს მიერ ქრისტიანობის აღიარების შემდეგ, რომის იმპერიაში საეპისკოპოსოს საზღვარი თანდათან დაემთხვა ადმინისტრაციული ერთეულის (პროვინციის) საზღვარს. როგორც დიდი სჯულის-კანონიდან ჩანს, რომის ადმინისტრაციულ ერთეულს (პროვინციას) ქართულად ეწოდებოდა სამთავრო. 325 წლის ნიკეის კრებიდან ჩანს, რომ სამთავროში (ანუ პროვინციაში) იყო არა ერთი ეპისკოპოსი, არამედ რამდენიმე. ამ კრების მე-4 კანონის თანახმად, სამთავროს ჰყავს ეპისკოპოსთა თავი ანუ მიტროპოლიტი. სამთავროს მიტროპოლიტის თანხმობით ახალ ეპისკოპოსს დაადგენდა ამ სამთავროს ყველა ეპისკოპოსი, ანდა უკიდურეს შემთხვევაში, სამი მანც. ამ კანონიდანაც ჩანს, რომ საეკლესიო სამთავრო, ანუ რომის პროვინციის ეკლესია, ავტოკეფალური და დამოუკიდებელი იყო სხვა, მის გარეთ არსებული ეკლესიებისაგან.

ქართულ სინამდვილეში – საქართველოს სამეფოში საერისთავო იყო დაახლოებით ისეთივე ადმინისტრაციული ერთეული, როგორც იყო რომის იმპერიაში პროვინცია (ძველი ქართულით „სამთავრო“). ამიტომაც უნდა ვიფიქროთ, ქართულ საერისთავოებში იყო არა ერთი, არამედ რამდენიმე ეპისკოპოსი და მათ შორის ერთ-ერთი იყო „თავი ეპისკოპოსთა“, მაგალითად გუგარქში, შეიძლება ჩვენში საერისთავოს საეპისკოპოსოსაც ისეთივე თავისთავადობა ჰქონდა, როგორც რომის პროვინციისას.

რომის იმპერიაში პროვინციათა ეკლესიების ავტოკეფალია თანდათან შეიზღუდა, დიდმა ქალაქებმა (რომა, ალექსანდრია, ანტიოქიამ) შეძლეს მათ გარშემო მყოფი საეპისკოპოსოების დაქვემდებარება. ეს უკვე არსებული ფაქტი ნიკეის მსოფლიო კრებამაც დაადასტურა თავისი მე-6 კანონით. 344 წელს მოწვეული ანტიოქიის ადგილობრივი კრება მე-9 კანონით ავალდებულებს სამთავროს ეპისკოპოსებს, დაემორჩილონ თავისი დედაქალაქის ეპისკოპოსს.

„...ვინათგან დედაქალაქად მიისწრაფიან ყოველნი მქონებელნი რომელთავე საქმეთანი, რომლისთვის გუთნდა, რაათა პატივითაცა უაღრეს იყოს იგი...“¹⁷⁹

დედაქალაქის ეპისკოპოსი ზრუნავს მთელ სამთავროზე, რადგანაც დედაქალაქში ყველა მიისწრაფის, ვისაც საქმე აქვს. ამიტომაც ის პატივითაც უპირატესი იყოსო და მის გარეშე სხვა ეპისკოპოსებმა არაფერი მოიმოქმედონო, – ამბობს ეს კანონი.

ამ მდგომარეობამ გაზარდა არა მარტო სამთავროთა დედაქალაქების ეპისკოპოსების ავტორიტეტი, არამედ იმპერიის მთავარი ქალაქების (ანტიოქია და სხვა) ეპისკოპოსთა ავტორიტეტიც, რადგანაც ამ ქალაქებში ისხდნენ ან იმპერატორი, ანდა ქვეყნის ვრცელი მხარეების მმართველები.

ამავე კანონის თანახმად, საქართველოშიც უნდა გაზრდილიყო არა მარტო ავტორიტეტი დედაქალაქის, მცხეთის ეპისკოპოსისა, არამედ მას პატივით უპირატესობაც უნდა მინიჭებოდა. მის გარეშე სხვა ეპისკოპოსებს რაიმე ქმედების ნება არა ჰქონდათ.

მართლაც, ქართული ეკლესიის მეთაურს კათალიკოსობის დაწესებამდე ჰქონდა ტიტული „მთავარ-ეპისკოპოსისა“ და, ჩანს, ითვლებოდა კიდევ ეპისკოპოსთა თავად იმ ტერიტორიაზე, რომელიც შედიოდა ქართველი მეფის გამგებლობაში, მაგრამ ცნობილია, რომ მთელი სამხრეთ დასავლეთი საქართველო – კლარჯეთი IV ს-ის 80-იან წლებში მიიტაცა ბიზანტიამ და ის ჩამოშორებული იყო საქართველოს. ცხადია, კლარჯეთში მცხეთის მთავარეპისკოპოსის გავლენა ამ დროს არ ხორციელდებოდა, ასევე ზღვისპირეთის ვრცელი ტერიტორია ეგრისწყლიდან ციხეგოჯამდე ბერძნებმა მიიტაცეს. აქაც მცხეთის მთავარეპისკოპოსი თავის გავლენას ვერ ახორციელებდა.

გარდა ამისა, ქართულ ეკლესიაში არსებობდა პროსპარსული და ელინოფილური დასები. უნდა ვიფიქროთ, რომ ეს იწვევდა იერარქიულ განხეთქილებას. სპარსეთის მომიჯნავე გუგარქისა და კახეთ-ჰერეთის ეპისკოპოსები, ალბათ, პროსპარსული ორიენტაციისანი იყვნენ, ხოლო იმ დროს საქართველოს

ფარგლებს გარეთ მყოფი კლარჯეთის ეპისკოპოსები, ალბათ, უშუალოდ ექვემდებარებოდნენ კესარია-კაპადოკიის (პონტოს) მღვდელმთავარს. ამ კუთხეთა საეპისკოპოსოებში საჭირო გახდებოდა მეფის ერთ-გული, ანუ პროქართული ორიენტაციის ეპისკოპოსების დასმა და ძველების შეცვლა ვახტანგ გორგასლის მიერ საქართველოს გაერთიანების შემდეგ.

მართლაც, თითქმის ყველა (უმეტესი) ეპისკოპოსი ვახტანგმა დასვა სწორედ კლარჯეთში, გუგარქში, კახეთსა და ჰერეთში, კერძოდ, „დასუა ერთი ეპისკოპოსად კლარჯეთს, ეკლესიასა ანიზისასა“, „ერთი არტანს, ერუშეთს“ – უეჭველად ერუშეთი – არტანის, ისტორიული კლარჯეთის ნაწილი, მიტაცებული იყო ბერძენთა მიერ, „ერთი კი ჯავახეთს-წუნდას“ – შეიძლება ეს არ იყო მიტაცებული ბერძენთა მიერ, მაგრამ საზღვარზე მდებარეობდა და ბერძნული გავლენა აქ დიდი იქნებოდა. „ერთი მანგლისს, ერთი აგარაკს, ერთი ბოლნისს“ – ბოლნისი, აგარაკი და მანგლისიც გუგარქში ან გუგარქთან მდებარეობდნენ და სპარსეთთან სიახლოვის გამო პროსპარსული ორიენტაცია აქ უფრო მეტად არის სავარაუდო. არც ის არის დასავიწყებელი, რომ ეს მხარე არცთუ დიდი ხნის დაბრუნებული იყო საქართველოს მეფის მფლობელობაში. „ერთი ჭერემს, ერთი ჩელეთს, ერთი ხორნაბუჯს“ – კახეთის ეს ქალაქები სპარსეთის სიახლოვეს მდებარეობდა, იმ მხრივ, რომ კახეთს აღმოსავლეთიდან რანის სპარსთა პიტიანშის ტერიტორია საზღვრავდა.

ცნობილია, რომ მთავარეპისკოპოსი მიქაელი საბერძნეთიდან ჩამოიყვანეს მღვდლის ხარისხში. ამიტომაც უნდა ვიფიქროთ, რომ ის იყო პრობერძნული საეკლესიო ორიენტაციის მქონე. თუ ეს ასე იყო, მაშინ მიუხედავად მისი მთავარეპისკოპოსობისა, პროსპარსული ორიენტაციის ეპისკოპოსები შეეცდებოდნენ, მას არ დამორჩილებოდნენ და ეკლესიაში განხეთქილება იქნებოდა.

ცნობილია, რომ ვახტანგ გორგასლამდე ქართული სახელმწიფო ძალზე დასუსტებული იყო. ეს, უთუოდ, გავლენას იქონიებდა ეკლესიაზე, გააძლიერებდა ცენტრიდანულ ძალებს, მით უმეტეს, რომ სწორედ ამ დროს ქვეყნის ფეოდალიზაცია მიმდინარეობდა, რაც გულისხმობდა მიწისმფლობელი ფეოდალების ბრძოლას ცენტრისგან დამოუკიდებლობისათვის.

იმის შემდეგ, რაც ვახტანგმა გააერთიანა საქართველო, შემოუერთა მას უზარმაზარი ტერიტორიები – კლარჯეთი და ზღვისპირეთი, რომლებიც მოიცავდნენ მთელ სამხრეთ საქართველოსა და მიწებს ციხე-გოჯიდან კლისურამდე, ვახტანგს აღარ დააკმაყოფილებდა ეკლესიაში ცენტრიდანული ძალების არსებობა, ის შეცვლიდა არა მარტო პროსპარსული ორიენტაციის ეპისკოპოსებს, არამედ იმ ეპისკოპოსებსაც, რომელნიც მეფისგან დამოუკიდებლობისათვის იბრძოდნენ, დაგროვილი სიმდიდრის (მიწების) და ხელისუფლების (თანამდებობის) შენარჩუნებისათვის.

ვახტანგმა ინება ჩაეტარებინა რეფორმა ეკლესიაში, ქვეყნის გაერთიანებამ და სახელმწიფოს გაძლიერებამ მოითხოვა ეკლესიის ცენტრალიზაცია. ვახტანგისთვის საეკლესიო რეფორმის დროს მაგალითს წარმოადგენდა არა მარტო ბიზანტიის ეკლესიები, სადაც სწორედ ამ ეპოქაში ვახტანგის თვალწინ სხვადასხვა საეპისკოპოსოთა და სამიტროპოლიტოთა (დიოცეზთა) გაერთიანების გზით შეიქმნა კონსტანტინოპოლისა და იერუსალიმის საპატრიარქოები, არამედ აღმოსავლეთის ეკლესიებიც. აღმოსავლეთშიც ამ დროს საკათალიკოსოების ჩამოყალიბების პროცესი ახალი დამთავრებული იყო (სპარსეთში, სომხეთში).

როგორი დამოკიდებულება არსებობდა ბიზანტიაში სახელმწიფოსა და ეკლესიას შორის? ბიზანტიაში ეკლესია არსებობდა სახელმწიფოს მკაცრი კონტროლის ქვეშ სახელმწიფოს ინტერესებიდან გამომდინარე. ასევე იყო სპარსეთის სახელმწიფოშიც. სპარსეთს დაქვემდებარებული სხვადასხვა ქვეყნის ქრისტიანული ეკლესიების მეთაურებს თვით შაჰი ნიშნავდა (მაგალითად, სომხეთისას V საუკუნეში). საქართველოში კი, თუმცა ვახტანგ გორგასალმა გააერთიანა სახელმწიფო და მას ახალი ტერიტორიები შეუერთა, ეკლესიის მეთაური მიქაელი არ აპირებდა დამორჩილებოდა მას, მეფის რეფორმები მის-

თვის მიუღებელი იყო (V ს-ის დასაწყისში კი, მთავარებისკოპოსი გლონოქორი სპარსთა მიერ ერისთავა-დაც იყო დანიშნული).

ბიზანტიასა და სპარსეთში იმ დროს სხვა სურათი იყო: თუ როგორ იმართებოდა რომ-ბერძენთა იმპერიაში სახელმწიფოს მიერ არა თუ რომელიმე ადგილობრივი ეკლესია, არამედ მსოფლიო საეკლესიო კრებაც (ე.ი. კანონმდებელი ორგანო) კი, ამის შესახებ წერს არქიებისკოპოსი ლოლი (იურევსკი):

„1. მსოფლიო ეკუმენური (და არა კათოლიკე-საყოველთაო) კრება იმპერატორისა და სახელმწიფოს კრებაა, მას ამა თუ იმ ოლქის მიტროპოლიტი კი არ იწვევს, არამედ იმპერატორი (თუნდაც მოუნათლავი, როგორც იყო, მაგალითად, კონსტანტინე დიდი, რომელმაც სათავე დაუდო მსოფლიო კრებებს); 2. კრებას ესწრებიან არა თავიანთ სამიტროპოლიტოებში არჩეული ეპისკოპოსები, არამედ იმპერატორის ხელისუფლების შეხედულებისამებრ დანიშნულნი და გამოძახებულნი, რის გამოც 3. ყველა ადგილობრივი ეკლესიის ეპისკოპოსის დასწრება არ იყო სავალდებულო (მე-3 მსოფლიო კრებაზე არ იყო კართაგენის 500-ზე მეტი ეპისკოპოსიდან არც ერთი); 4. კრების ყველა განსაზღვრება (აქტი), კანონი და სარწმუნოების დოგმატი ძალაში შედიოდა, ავტორიტეტსა და ქმედითობას იძენდა იმპერატორის მიერ მათი დამტკიცების შემდეგ; 5. ამიტომ მსოფლიო ეკუმენური კრების დადგენილებათა ყველა მოწინააღმდეგე განიხილებოდა იმპერატორის განკარგულების მოწინააღმდეგედ და ამის შესაბამისად, სახელმწიფო კანონების თანახმად ისჯებოდა; 6. სახელმწიფო სახსრებით კმაყოფილდებოდა (იმპერატორის განკარგულების შესაბამისად) კრების მონაწილეთა სამგზავრო და სხვა შესანახი ხარჯები. 7. ადგილი (ქალაქი) კრებისათვის მითითებული იყო იმპერატორის მიერ და ეპისკოპოსებისათვის საჭირო შენობასაც მთავრობა გამოყოფდა“.¹⁸⁰

როგორც ზემოთ მოყვანილიდან ჩანს, თვით საეკლესიო კანონმდებელი ორგანო მსოფლიო კრებებიც კი იმპერატორის მიერ იმართებოდა ბიზანტიის იმპერიაში, ასევე სომხეთშიც. მართალია, V საუკუნეში აქ სპარსელებმა მეფობა გააუქმეს, მაგრამ მისი არსებობის დროს კათალიკოსი საჰაკი მეფის მომხრე და ერთგული იყო.

საქართველოში კი ვახტანგს ეკლესიაში მძიმე მდგომარეობა დახვდა. ეკლესია არა თუ ექვემდებარებოდა ქართველ ხელმწიფეს, არამედ როგორც აღინიშნა, ქართული ეკლესიის მეთაურმა მიქაელმა ფეხზე სამთხვევად მისულ მეფეს ფეხის კვრით კბილი ჩაამტვრია.

„ვეცხლისმოყვარე ხარ შენ“, – უთხრა ამის შემდეგ ვახტანგმა მიქაელს, „და მეგუადრუცე ქრისტიანი“¹⁸¹ (ე.ი. ეკლესია გამდიდრებისა და პირადი გამორჩენისათვის ვნებავსო).

ჩანს, მიქაელის თავხედობის ერთ-ერთი მიზეზი არის შიში იმისა, რომ სიმდიდრე არ დაკარგოს (ამიტომაც არის „ვეცხლისმოყვარე, მეგუადრუცე მოლარე). „ქართლის ცხოვრების“ ამ ცნობას ეხმიანება ნ. ჯანაშია. ის წერს: „მხედველობაში მისაღებია ისიც, რომ ამ დროისათვის, სხვა ქრისტიანული ქვეყნების მსგავსად, ქართული ეკლესიაც უდიდეს მიწათმფლობელად გადაიქცა და ისეთივე ინტერესები გაუჩნდა, როგორც სხვა მიწათმფლობელებს... მეფე კი იმისათვის იბრძოდა, რომ თავისი გამგებლობიდან არ გაეშვა ეს მიწები, სრული ძალაუფლება შეენარჩუნებინა მთელი სამეფოს მიწა-წყალზე და ყოველ თანამდებობაზე დანიშნა მხოლოდ მისი სურვილით მომხდარიყო. ირანელები იყენებდნენ ამ წინააღმდეგობას...“¹⁸²

სიმდიდრისა და მიწების დაგროვება მეფის ნების საწინააღმდეგოდ უნდა ყოფილიყო ერთი მიზეზთაგანი წინააღმდეგობისა მეფესა და ეკლესიის მეთაურთა შორის. თავისთავად ეს მიზეზი სრულიად საკმარისი იყო იმისთვის, რომ მეფეს ეზრუნა ეკლესიაში რეორგანიზაციისათვის, რათა მას ეკლესია დამორჩილებოდა ისევე, როგორც ბიზანტიის საპატრიარქოები ემორჩილებოდა იმპერატორს, ხოლო სპარსეთში კი სპარსთა, სომეხთა კათალიკოსები და სირიული ეკლესიების მეთაურები ემორჩილებოდნენ შაჰს. მაგრამ ყოფილა მეორე, კიდევ უფრო დიდი და თითქმის მიუტყვებელი მიზეზი იმისა, რომ მეფეს

ეფიქრა ეკლესიაში კარდინალური რეფორმის ჩატარების საჭიროების შესახებ: „ირანელებს კავშირის გაბმა მოუხერხებიათ ქრისტიანულ ეკლესიასთანაც კი“, როგორც წერს ნ. ჯანაშია. „ორთოდოქსალურ ეკლესიას კონსტანტინოპოლი მფარველობდა, მაგრამ მას უძლიერესი ოპოზიცია ჰყავდა ძირითადად აღმოსავლეთში. ირანელები მხარს უჭერდნენ ოპოზიციონერებს, რომლებსაც ორთოდოქსებისა და მათ უკან მდგომი სახელმწიფოს წინააღმდეგ იყენებდნენ“.¹⁸³

ქართველ ორთოდოქსებს ვახტანგ გორგასალი მფარველობდა. ცნობილია, რომ ის პრობერძნული საეკლესიო ორიენტაციისა იყო, ჩანს, სწორედ იმიტომ, რომ ირანი ეკლესიას იყენებდა ორთოდოქსებისა და მათ უკან მდგომი სახელმწიფოს წინააღმდეგ. ე.ი. ირანი ქართული ეკლესიის მეთაურებს (პროსპარსული ორიენტაციის ეპისკოპოსებს) ქართული სახელმწიფოს წინააღმდეგ იყენებდა. აღსანიშნავია, რომ ასევე იყო სომხეთშიც.

ასეთი მდგომარეობის დროს, გასაკვირი აღარ მოგვეჩვენება ქართული ეკლესიის მეთაურის მიქაელის თავხედობა. მართალია, შეიძლება მიქაელი პრობერძნული ორიენტაციისა იყო, მაგრამ მან იცოდა, რომ ვახტანგის საწინააღმდეგო მოქმედებისთვის სპარსეთი კმაყოფილი დარჩებოდა და პროსპარსული ორიენტაციის ეპისკოპოსებსაც მიიმხრობდა. „ვახტანგ გორგასლის მეფობის დროს, ჯუანშერისვე მიხედვით, შეინიშნება საეკლესიო დასთან უთანხმოება. ცნობილია, რომ უკვე IV საუკუნის დასაწყისიდან ირანი ცდილობს ამიერკავკასიაში პოზიციების განმტკიცებას და ერთ-ერთ ქმედით იარაღად ქრისტიანულ რელიგიასაც იყენებს. მაგალითად, სომხეთში, დღიდან დაარსებისა ქრისტიანულ ეკლესიას ხელმძღვანელობდნენ ირანის მეფეთა ხელთდასხმული მთავარეპისკოპოსები, ანუ კათალიკოსები. ქართლი, რომელსაც ბიზანტია მფარველობდა, უკეთეს პირობებში იყო და წინააღმდეგობასაც უწევდა ირანის მოძალატეს, მაგრამ ზოგიერთ შემთხვევაში, ირანი, როგორც ეს ვახტანგ გორგასლის ცხოვრებიდანაც ჩანს, მაინც აღწევდა მიზანს და ქართლს თავის პოლიტიკას ახვევდა“.¹⁸⁴

ამიტომაც შეიძლება ითქვას, რომ თუ პირდაპირ არაა, არაპირდაპირ მაინც მიქაელის თავხედობას სპარსეთი აქეზებდა, ხოლო მიქაელის თავდაჯერება (ფეხზე სამთხვევად მისულ მეფეს უშიშრად კბილი ჩაამტვრია ქომის კვრით!) იმით იყო გამოწვეული, რომ მის ხელში სიმდიდრე და ქვეყნის მიწების დიდი ნაწილი იყო თავმოყრილი (რაც ქვეყნის ფეოდალიზაციის პროცესით იყო გამოწვეული).

მისი ხელისუფლება მეფის ხელისუფლებას არ ჩამოუვარდებოდა. აქ შეიძლება გავიხსენოთ არსენი საფარელის ნათქვამი, რომ სპარსელებმა ხელისუფლება ჩამოართვეს ერისთავებს (აზნაურებს) და გადასცეს სამღვდლოებას.

მართლაც, სამღვდლოება და ეკლესია ისე ძლიერია, რომ ვახტანგმა ვერ გაბედა თავხედი მთავარეპისკოპოსის ფიზიკური დასჯა, თუმცა, უძველესი ქართული წყაროს თანახმად, მისი მრისხანება განუზომელი იყო: – „შემდგომად მისსა მეფობდა ვახტანგ გორგასალი, და მთავარეპისკოპოსი იყო იოველ. მაშინ წარიყვანეს ვახტანგ სპარსთა. და შემდგომად რაოდენისამე ჟამისა მოიქცა და მთავარეპისკოპოსი იყო მიქაელ. ამან მიაბთხა ფერკი გორგასალსა, რომლისამე მიზეზისათჳს და განაძო ეკლესიისაგან. მაშინ მეფე აღივსო გულისწყრომითა მრავლითა და ექცა ფერი პირისა მისისა და განიზრახვიდა მრავალთა ბოროტთა დამკობად ქრისტიანობისა. არამედ ღმერთმან, რომელსა არავისი ჰნებაავს წარწყმედაა, მიუვლინა გულსა მისსა კეთილი განზრახვაა“.¹⁸⁵

„ქართლის ცხოვრების“ თანახმად, მიქაელმა მეფის ფიზიკური შეურაცხყოფის შემდეგ მეფე და მისი სპა ეკლესიიდან მოკვეთა.

ჩანს, თუ მეფე მიქაელს შეურაცხყოფისთვის სამაგიერო სასჯელს დაადებდა, ამით აიძვდებოდა ქრისტიანულ მოსახლეობასა და მიქაელის მომხრე ეპისკოპოსებს. ასეთ სიტუაციაში მეფე ქრისტიანობის მტრად გამოცხადდებოდა, ამიტომ წერს მატთანე „ქრისტიანობის დამხობა განიზრახაო“. მატთანედან თითქოსდა ისიც ჩანს, რომ მეფე ეკლესიაში რეფორმის ჩატარებას აპირებს არა სამღვდლოებაზე და

ეპისკოპოსებზე დაყრდნობით, არამედ სპის (ლაშქრის) დახმარებით. ამიტომ ლაშქარიც დაიწყებდა მიქაელის მიერ.

როგორც აღინიშნა, საეკლესიო კანონებზე¹⁸⁶ დაყრდნობით და შექმნილი საერთაშორისო მდგომარეობის გამოყენებით ვახტანგმა უმტკივნეულოდ მოიშორა მიქაელი, ისე, რომ არ გაულიზიანებია ქრისტიანული მოსახლეობა. განსასჯელად გაგზავნა კონსტანტინოპოლში.

ამის გამო კონსტანტინოპოლიდან იმპერატორს წერილი მიუწერია ანტიოქიის პატრიარქისათვის: „...და მიუწერეს ყოველი საქმე დიდისა ვახტანგ მეფისა, ვითარმედ: „ეპისკოპოსი იგი, რომელი მათ მიერ დადგინებულ იყო, უკუვადგინეთ, და დღეს იცოდეთ ახალნერგად ჭეშმარიტად ქართლი“.¹⁸⁷ ე.ი. ამჟამად, წერია იქ, ჩვენ ქართველების მიერ დადგენილი ეპისკოპოსი უკუვადგინეთ და ამის შემდეგ ახლადმოქცეულად უნდა ჩავთვალოთ ქართლიო, ე.ი. პრობერძნული ორიენტაციის მქონედო. საინტერესოა, რომ ამ წერილის თანახმად, მიქაელი ეპისკოპოსად ეკურთხა საქართველოში და ქართველების მიერ იქნა დადგენილი თავის კათედრაზე – „მათ მიერ დადგინებული უკუვადგინეთო“. ანტიოქიის პატრიარქმა თორმეტი ეპისკოპოსი გამოაგზავნა ქართლში. ჩანს, ვახტანგმა შეცვალა პროსპარსული ორიენტაციის ეპისკოპოსები და მათ ადგილას დასვა პრობერძნული ორიენტაციის ეპისკოპოსები, ასევე შეცვალა ეპისკოპოსები, რომელნიც თავისი სიმდიდრისა და გავლენის გამო მეფის ხელისუფლებას არ ცნობდნენ და მეფეს არ ექვემდებარებოდნენ.

„და ანტიოქიელმან პატრიარქმან აკურთხნა თორმეტი ეპისკოპოსნი და პეტრე კათალიკოსად... ხოლო მცხეთას მეფემან ვახტანგ აღაშენა ეკლესია მოციქულთა სუეტი ცხოველი, და უპყრა სუეტსა შინა სამხრით ადგილსა მას, სადა-იგი დაცემულ იყო ეკლესია, რომელ არს სიონი დიდი, და მუნ შინა დასუეს პეტრე კათალიკოსად და სამოელ ეპისკოპოსად მცხეთასავე საეპისკოპოსოსა. და დასუა ერთი ეპისკოპოსად კლარჯეთს, ეკლესიასა ანიზისასა, ერთი არტანს ერუშეთს, ერთი ჯავახეთს, წუნდას, ერთი მანგლისს, ერთი ბოლნისს, ერთი რუსთავს, ერთი ნინოწმინდას, ერთი უჯარმის კარსა, რომელი გორგასალსა აღუშენა, ერთი ჭერემს, მისსავე აღმენებულსა და მუნ ქმნა ქალაქი ერთი შორის ორთავე ეკლესიათა, რომელი-იგი მანვე აღაშენა, ერთი ჩელეთს, რომელი სოფელსა შუა აღაშენა, ერთი ხორნაბუჯს და ერთი აგარაკს, რომელ არს ხუნანს გამართებით. შემდგომად მისსა აღაშენა ეკლესია ნიქოზისა საგზებელსა თანა ცეცხლისასა და დასვა ეპისკოპოსი“.¹⁸⁸

ვახტანგ გორგასლის მიერ საქართველოს საკათალიკოსოს დაარსებასთან დაკავშირებით უნდა დავასკვნათ:

V საუკუნეში ქართული ეკლესიის იურისდიქციის ქვეშ მყოფი ტერიტორიები გაიზარდა, რაც იმით იყო გამოწვეული, რომ ვახტანგ გორგასლის დროს ბიზანტიამ საქართველოს დაუბრუნა მიტაცებული კლარჯეთი (სამხრეთ საქართველო) და ზღვისპირეთი (ციხე-გოჯიდან კლისურამდე).

ცნობილია, რომ V საუკუნეში ქალკედონის კრების დროისათვის გამსხვილდა ზოგიერთი ეკლესია, მაგალითად, შეიქმნა იერუსალიმის საპატრიარქო, პონტოს, ასიისა და თრაკიის დიოცეზები შევიდა კონსტანტინოპოლის პატრიარქის იურისდიქციაში. მსგავსადვე, სწორედ ამ ეპოქაში, საქართველოს გაერთიანებისა და ვრცელი ეროვნული ტერიტორიების დაბრუნების შემდეგ ვახტანგ გორგასალმა ინება, რომ ქართული ეკლესია მოწყობილიყო როგორც ერთიანი ცენტრალიზებული სამამამთავრო ეკლესია. ე.ი. დედაქალაქის (მცხეთის) ეპისკოპოსი საქართველოს ეკლესიისათვის გახდა საყოველთაო ეპისკოპოსი, ანუ კათალიკოსი (ბერძნული სიტყვიდან – „კათოლოს“ – საყოველთაო). ამ ეპოქის თითქმის თანადროულ საისტორიო ქრონიკა „მოქცევა ქართლისაში“ პირველ კათალიკოს პეტრეს მამამთავარი ეწოდება. „აქათგან იწყეს კათალიკოსთა მამადმთავრობად. პირველი კათალიკოსი იყო პეტრე, ვახტანგ მეფისა ზე“.¹⁸⁹

ბ. ლომინაძე წერს: „უფლებრივი მდგომარეობით ქართლის კათალიკოსი მიაჩნდათ ბიზანტიაში იმ დროს მოქმედი პატრიარქების ტოლად“.¹⁹⁰

ისმის კითხვა, რამდენად შეესაბამება სიმართლეს ქართულ მატრიანებში გადმოცემული ცნობები ვახტანგ გორგასლის მიერ საქართველოს გაერთიანების შესახებ, შევიდა თუ არა ვახტანგის სახელმწიფოში დასავლეთი და სამხრეთი საქართველო? ვახტანგ გორგასალი მხოლოდ აღმოსავლეთ საქართველოს მეფე იყო, თუ ერთიანი საქართველოსი?

დ. მუსხელიშვილი, როგორც აღინიშნა, წერს: „ლევონტი მროველის ისტორიული კონცეფციის თანახმად, როგორც ცნობილია, V საუკუნის მეორე ნახევრის გამოჩენილი პოლიტიკური მოღვაწე ვახტანგ გორგასალი იყო გამაერთიანებელი დასავლეთ და აღმოსავლეთ საქართველოსი. ისტორიკოსის ამ ცნობას, რომელიც ივ. ჯავახიშვილის გამოკვლევების შემდეგ ჩათვლილი იყო ლეგენდარულად, ზოგიერთი ისტორიკოსი მიიჩნევს სავსებით რეალურად. ეპოქის თანადროული ბიზანტიური და სომხური წყაროების ანალიზის საფუძველზე ჩვენ შევეცადეთ დაგვესაბუთებინა, რომ ლევონტი მროველის მოწმობა შეესაბამება სინამდვილეს და რომ ქართლის მეფემ ვახტანგ გორგასალმა ნამდვილად გააერთიანა დასავლეთი და აღმოსავლეთი საქართველო V ს-ის 60-70-იან წლებში და ეგრისის ყოფილი მმართველი თავის ერისთავად გახდა... ჩვენ არ გამოვრიცხავთ შესაძლებლობას მსგავსი პოლიტიკური სიტუაციის არსებობისა ფარნავაზის დროს“.¹⁹¹

ვახტანგის მიერ დაარსებული საქართველოს საკათალიკოსოს საზღვრები, ცხადია, ემთხვეოდა სახელმწიფოს საზღვრებს და ქართული ეკლესია თავის იურისდიქციას შავიზღვისპირეთშიც ახორციელებდა.

ცნობილია, რომ ძველი ქართული მატრიანები, ისტორიული ქრონიკები და ისტორიკოსები მუდამ დაბეჯითებით მიიჩნევდნენ, რომ იბერია, ანუ ქართლი ეწოდებოდა ვრცელ ტერიტორიას, რომელიც გადაჭიმული იყო შავი ზღვიდან ალბანეთამდე და სომხეთამდე, რომ ქართლი ეწოდებოდა არა მარტო აღმოსავლეთ საქართველოს, არამედ დასავლეთ საქართველოსაც და მისი დასავლეთი საზღვარი იწყებოდა შავიზღვისპირეთში ჯერ მდინარე ეგრისწყლიდან, ხოლო შემდგომ მდინარე კლისურიდან. ეს ისტორიული კონცეფცია ჩვენი თანამედროვე ისტორიკოსების მიერ რატომღაც მიჩნეულ იქნა XI ს-ში ჩამოყალიბებულად, თითქოსდა აღმოსავლეთ საქართველოს, „ქართლის“, სხვა კუთხეებზე ჰეგემონობის დროს. მაგრამ იყო თუ არა XI ს-ში „ქართლი“ საქართველოს ჰეგემონი?

დ. მუსხელიშვილი ამასთან დაკავშირებით წერს: „X ს-ის დასაწყისიდან (904 წ.), თუ IX ს-ის 70-იან წლებიდან არა, სწორედ ქართლი წარმოადგენს დასავლეთ საქართველოს ე.წ. აფხაზეთის სამეფოს ერთ-ერთ საერისთავოს. პოლიტიკური ჰეგემონია არა მხოლოდ X ს-ში, არამედ მთელი XI ს-ის განმავლობაშიც (უფრო ზუსტად 1122 წლამდე) ეკუთვნოდა დასავლეთ საქართველოს. შესაბამისად, არც XI ს-სათვის... და არც IX-X სს-ზე ადრე... არავითარი „ისტორიული კონცეფცია“, ან „პოლიტიკური იდეოლოგია“, ან „თეორია“, რომლის თანახმადაც, „საქართველო განიხილებოდა ძველთაგანვე ერთიანად“ და „ქართლი მის სათავეში მდგომად“, შეუძლებელია ჩამოყალიბებულიყო. სწორედ ამიტომ ჩვენ უარყოფით იმის შესაძლებლობას, რომ ლევონტი მროველის პოლიტიკური კონცეფცია შეიძლებოდა შემუშავებულიყო მისი თანადროული პოლიტიკური სიტუაციის გავლენით... მართლაც, მეცხრე საუკუნეში გამორიცხულია ისეთი პოლიტიკური სიტუაციის წარმოქმნა, რომელსაც შეეძლო განეპირობებინა ქართლის მეთაურობით აღმოსავლეთ და დასავლეთ საქართველოს ერთიანობის პოლიტიკური კონცეფციის წარმოქმნა. ქართლში ჯერ კიდევ არაბები ბატონობდნენ და ეს პროვინცია წარმოადგენდა არაბთა, კახეთის მფლობელთა, ქართველ და სომეხ ბაგრატიდებს შორის გაუთავებელი სამხედრო შეტაკებების სარბიელს. დასავლეთ საქართველოს შესახებ თითქმის არაფერი ისმოდა, მაგრამ ძალზე ნიშანდობლივია, რომ სწორედ IX ს-ში იწყება დასავლეთ საქართველოს („აფხაზთა“) მეფეების სამხედრო რეიდები ქართლში... არავინ უარყოფს, რომ „მოქცევა ქართლისა“-ს ქრონიკალური ნაწილის, საბოლოო რედაქცია შეიქმნა IX ს-ში. მ. ჩხარტიშვილი, რომელმაც სპეციალურად შეისწავლა ეს ნაწილი, VII ს-ის შუა წლებსაც კი თვლის ამ ქრონიკის არა შექმნის, არამედ მორიგი რედაქტირების დროდ.

ყოველ შემთხვევაში, ჩვენთვის საინტერესო ცნობა ქართლის სამეფოს უძველეს საზღვართა შესახებ უეჭველად უნდა მივაკუთვნოთ ამ ქრონიკის ყველაზე ადრეულ რედაქციას და ყველაზე ძველ წყაროებს. ამაში ეჭვი არ ეპარებოდა ს. ჯანაშიას, ის თვლიდა, რომ „ყველაზე ბუნებრივია“, წარმოქმნა ცნება „ქართლისა“, რომელიც თავის თავში შეიცავდა დასავლეთ საქართველოსაც (ეგრისსაც), ვივარაუდოთ არა IX ს-ში, არამედ სწორედ VII ს-ის I ნახევარში. ს. ჯანაშია ვარაუდობდა, რომ ეს იყო სრულიად საქართველოს საეკლესიო-საკულტო, ან საეკლესიო-ორგანიზაციული ერთობა. ასეთი ვარაუდი ჩვენ ხელოვნურად გვეჩვენება, რადგან „მოქცევა ქართლისა“ ცნობა უეჭველად ითვალისწინებს სრულიად განსაზღვრულ (ჩამოყალიბებულ) პოლიტიკურ კონცეფციას...

ეპოქის თანადროული ბიზანტიური და სომხური წყაროების ანალიზის საფუძველზე ჩვენ შევეცადეთ დაგვემტკიცებინა, რომ ლეონტი მროველის ცნობა შეესაბამება სინამდვილეს და რომ ქართლის მეფე ვახტანგ გორგასალმა ნამდვილად გააერთიანა დასავლეთი და აღმოსავლეთი საქართველო V საუკუნის 60-70-იან წლებში და ეგრისის ყოფილი მმართველი თავის ერისთავად გაიხადა. ამგვარად, ჩვენ შევეცადეთ მოგვესინჯა ის რეალურ-ისტორიული ნიადაგი, რომელზედაც შეიძლება დაფუძნებულიყო დასავლეთ და აღმოსავლეთ საქართველოს ძირძველი ერთიანობის პოლიტიკური კონცეფცია, რომელიც XI საუკუნის ისტორიკოსს ლეონტი მროველს ეკუთვნის. როცა ვახტანგ გორგასლის ეპოქას ვვარაუდობდით ლეონტი მროველის პოლიტიკური კონცეფციის შექმნის საფუძველად, ჩვენ არ გამოვრიცხავდით მსგავსი პოლიტიკური სიტუაციის არსებობას ფარნავაზის დროს.¹⁹²

ფარნავაზის თანამედროვე ისტორიკოსი მეგასტენე III საუკუნეში ქრისტეშობამდე წერდა, რომ იბერები ცხოვრობენ შავი ზღვის სანაპიროზე. ეს არის მოწმობა იმისა, რომ ფარნავაზისდროინდელი ბერძნული სამყარო შავი ზღვისპირეთში მცხოვრებ ეგრისელებს და სხვა ქართულ ტომებს იბერებად მიიჩნევდა, სწორედ ისევე, როგორც ქართველი ძველი ისტორიკოსები მიიჩნევდნენ მეგრელებს, კლარჯებსა და სხვა კუთხის მცხოვრებლებს ქართველებად.

„III საუკუნეში ჩვენს წელთაღრიცხვამდე მოსახების მთელი ქვეყანა (ე.ი. აჭარაც) მიეკუთვნებოდა ქართლს (იბერიას). სხვათა შორის, ამის დასადასტურებლად გამოდგება ფარნავაზის თანამედროვის, ჩვენს წელთაღრიცხვამდე III საუკუნის დასაწყისის ისტორიკოს მეგასტენის ცნობა იმის შესახებ, რომ იბერები ცხოვრობენ „პონტოს მარჯვენა ნაპირზე“. ეს პირდაპირი მოწმობა ერთმნიშვნელოვნად გულისხმობს, რომ სწორედ III საუკუნის დასაწყისში ჩვ.წ. აღ-მდე ქართლის სამეფო სამხრეთდასავლეთით გადიოდა ზღვაზე და შესაბამისად, უნდა ვიფიქროთ, მასში შედიოდა აჭარა და კლარჯეთი“.¹⁹³

ჩვენი აზრით, მეგასტენეს ცნობაში, რომ იბერები შავი ზღვის ნაპირზე ცხოვრობენ, უნდა ვიგულისხმოთ არა მარტო აჭარა და კლარჯეთი, არამედ ეგრისიც. შავი ზღვის პირას მცხოვრებ იბერებში უთუოდ ეგრისელებიც იგულისხმება. ჩანს, სწორედ ამის შესახებ უნდა მიუთითებდეს სხვა ბერძენი ისტორიკოსი დიონისიოს პერიეგეტი, რომელიც იბერებს ასევე შავი ზღვისპირეთში მცხოვრებად მიიჩნევს, ოღონდ ჯიქებისა და ჰენიოხების მეზობლად. მიიჩნევენ, რომ დიონისიოს პერიეგეტი ცხოვრობდა იმპერატორების აგუსტოსის და ნერონის დროს (შეიძლება საუკუნით ადრე ან გვიან).

დიონისიოს პერიეგეტი თავის „დედამიწის აღწერილობაში“ პირდაპირ წერს, რომ იბერები ცხოვრობენ შავი ზღვისპირეთში, გულისხმობს არა სამხრეთში, მდინარე ჭოროხთან, არამედ ჩრდილოეთში.

„...აი, ამდენნი ცხოვრობენ მდინარე ისტროსის ირგვლივ. ახლა კი მიხედვე ევროპის დანარჩენ საზღვარს, რომელიც სამმაგი ნაპირით არის გადაჭიმული აღმოსავლეთისაკენ, აქედან ერთია იბერთა, მეორე პანელინთა და მესამე ვაჟკაც ავსონთა. მაგრამ ეს არის საოცარ იბერთა უკანასკნელი მეზობელი ოკეანისკენ, დასავლეთისაკენ“.¹⁹⁴

აქედან ჩანს, რომ იბერების საცხოვრისი არის შავ ზღვასთან, „ისტროსთან“. ჩანს, იგულისხმება შავი ზღვისპირეთის ჩრდილო აღმოსავლეთი. ამ ცნობას ეხმიანება იმავე ისტორიკოსის სხვა ცნობა, რომ

იბერები არიან მეზობლები „კამარიტებისა“. რუსი კომენტატორის თანახმად, კამარიტების „სახელ-
წოდება წარმოქმნილია თავისებური ზღვის ნაგების, „კამარებისაგან“. სტრაბონის აღწერით ამ ნაგების
მფლობელები იყვნენ აქელები, ზიგები და ჰენიოხები, რომლებიც, როგორც ჩანს, უნდა გავაიგივოთ
დიონისესთან ხსენებულ „კამარიტებთან“.¹⁹⁵

დიონისე პერიეგეტი, ისევე როგორც სხვა ძველი ავტორები (მათ შორის ძველი ქართველი ისტორი-
კოსები), მიიჩნევენ, რომ როცა იბერები (ქართველები) მოვიდნენ საქართველოში, მათ აქ სხვა ხალხი
დახვდათ, რომელთაც სძლიეს ქართველებმა. ფასისის შემდეგ, – წერს ის – „მისგან ჩრდილო აღმოსავ-
ლეთისაკენ მდებარეობს ყელი კასპიის და ევქსინის ზღვას შორის. მასზე ცხოვრობს იბერთა აღმოსავ-
ლური ტომი, რომელიც ოდესღაც პირენეიდან მოვიდა აღმოსავლეთში და ჰირკანიელებთან სასტიკი
ბრძოლა ჰქონდა“.¹⁹⁶

ახალი არქეოლოგიური მონაცემები მიუთითებს, რომ კოლხეთი ქართველების საცხოვრისია ადრეან-
ტიკურ ეპოქაშივე.

„უკანასკნელ დროს ძალზე საინტერესო ფაქტები გამოვლინდა არქეოლოგიური გამოკვლევებით
ადრეანტიკურ კოლხეთში (დასავლეთ საქართველოში). ახლანან გამოკვლევდა სტატიია არქეოლოგ გ.
გამყრელიძისა, რომელშიც შეკრებილია, შეიძლება ითქვას, მთელი არქეოლოგიური მასალა ჩვენთვის
საინტერესო ეპოქისა ამ რეგიონში... როგორც ცნობილი ხდება, არქეოლოგიური შესწავლა დასავლეთ
საქართველოსი აჩვენებს, რომ IV საუკუნის მეორე ნახევრიდან (ჩვენ წელთაღრიცხვამდე) თვალსაჩინო
ხდება მატერიალური კულტურის განსხვავება ზღვისპირა ზოლისა და შიდა კოლხეთისა. ეს აიხსნება
ახალი ძლიერი ტალღით, რომელიც ქართლიდან (იბერიიდან) მოდიოდა და რომელიც გამოიხატება
დამარხვის ახალი წესით, ახალი, აღმოსავლეთ ქართული ფორმით და ტექნიკით, კერამიკის გაფორმე-
ბისა და არქიტექტურის ახალი ფორმებით. არანაკლები მნიშვნელობა აქვს ამასთან კავშირში ვანის
ქალაქის გათხრებში აღმოჩენილ „არმაზული“ დამწერლობის ფრაგმენტებს ძვ.წ. აღ-ით II-I სს. ფენებში,
რომელიც შემდეგ აღმოსავლეთ საქართველოს ახასიათებდა“.¹⁹⁷

დასავლეთ საქართველო რომ ფარნავაზის სამეფოში შედიოდა, ამის შესახებ წერს უძველესი ქართუ-
ლი წყარო „მოქცევა ქართლისა“. იბერიაში შედიოდა არა მარტო ეგრისი, არამედ სვანეთიც.

„როგორი წინააღმდეგობაც არ უნდა გამოიწვიოს გ. გამყრელიძის ზემოთმოყვანილმა მოსაზრებამ,
არქეოლოგიური მასალა IV-III სს. ჩვენს წელთაღრიცხვამდე დასავლეთ საქართველოდან უეჭველად
მხარს უჭერს ძველქართულ მემკვიდრეთა მოწმობას და, ყოველ შემთხვევაში, არაფრით არ გამოირიცხ-
ავს დასავლეთ საქართველოს დიდი ნაწილის კუთვნილებას იბერიის სამეფოსადმი.“

სხვათა შორის, ამ კონტექსტში, ჩვენ ძალზე საინტერესოდ გვეჩვენება სტრაბონის მოწმობა, რომელიც
ძველქართულ ტომ სვანებზე მოთხრობისას, გვაცნობებს, რომ „ზოგიერთები მათ იბერიელებს უწოდე-
ბენ“ (XI, – 18). ეს მოწმობა დაუმსახურებლად არის იგნორირებული ისტორიკოსების მიერ. შეიძლება,
შეიცავს ინფორმაციას იბერების (ქართვები) გარდასული ხანგრძლივი ბატონობის შესახებ სვანეთში.
ამასთან დაკავშირებით არ მეჩვენება ზედმეტად გავისხენოთ, რომ შემდგომ, ადრე ბიზანტიურ ეპოქაში,
ჩვენ გვაქვს უეჭველი ფაქტი, როცა „სვანები ლაზებთან კონფლიქტის დროს დასახმარებლად იწვევენ
იბერებს (და სპარსელებს)“.¹⁹⁸

ყოველივე ზემოთ მოყვანილით მხოლოდ იმის დასკვნა შეიძლება, რომ ქართველთა სამეფოში ვახ-
ტანგ გორგასლამდე და მის დროსაც შედიოდა მთელი დასავლეთი საქართველო (აჭარა, ეგრისი, სვანე-
თი და, ცხადია, არგვეთი). ამიტომაც IV საუკუნეშივე ერთიანი ქართული ეკლესიის ჩამოყალიბების
დროს მთელ დასავლეთ საქართველოში საეკლესიო ენა იყო ქართული ენა, ბერძნულ ენასთან ერთად,
ისევე როგორც აღმოსავლეთ საქართველოში. განსაკუთრებით ეს ითქმის გორგასლის ეპოქაზე. ვახ-
ტანგმა გააერთიანა საქართველო და შექმნა საქართველოს საკათალიკოსო. და თუ ეს ნამდვილად ასე

იყო, მაშინ უეჭველია, წირვა-ლოცვისა და მღვდელმსახურების ენა დასავლეთ საქართველოში (ეგრისში, სვანეთში და სხვაგან) იყო ქართული ენა, ბერძნულთან ერთად.

ჩვენ მატინაეში თვალნათლივ ჩანს, რომ დასავლეთ საქართველოს ერთ ნაწილში ბერძნული ენა, როგორც ერთადერთი საეკლესიო ენა, შეიძლება დანერგილიყო VII საუკუნის დასაწყისში, იმის შემდეგ, რაც ზღვისპირა ვრცელი ტერიტორიები ჰერაკლე კეისარმა საქართველოს სამეფოს ჩამოაჭრა. არგვეთი და მისი მომიჯნავე ტერიტორიები არ შედიოდა ბიზანტიის იმპერიაში, ამიტომაც აქ ძველებურადვე ქართულენოვანი წირვა-ლოცვა ტარდებოდა. დ. მუსხელიშვილი წერს: „ჩვენ, ჩვენი მხრიდან, ასევე ვთვლიდით, რომ დასავლეთ საქართველოს განსაზღვრული ნაწილი (ისტორიული პროვინცია იმერეთის მარჯვენა სანაპირო) VII-IX საუკუნეებში შეიძლება ემორჩილებოდა ქართლის კათალიკოსის იურისდიქციას და, შესაბამისად, საეკლესიო მსახურება აქ სრულდებოდა ქართულ ენაზე“.¹⁹⁹

ცხადია, ვახტანგ გორგასლის დროს, როცა მან მთელი საქართველო გააერთიანა მის სახელმწიფოში, საეკლესიო ენა იყო ქართული ენა, რადგანაც საეკლესიო კანონთა თანახმად, საქართველოს საკათალიკოსოს თავისი იურისდიქცია მთელ სახელმწიფოში უნდა განეხორციელებინა.

არა მარტო დასავლეთ საქართველოში, არამედ სამხრეთ საქართველოში, კლარჯეთსა და აღმოსავლეთ საქართველოს უკიდურეს კუთხეებში – ჰერეთსა და გუგარეთში ვახტანგ გორგასლის დროს საეკლესიო ენა იყო ქართული ენა, რადგანაც წესის თანახმად, ყველა ამ მხარეზე საქართველოს საკათალიკოსოს უნდა განეხორციელებინა თავისი იურისდიქცია.

ივანე ჯავახიშვილი წერს, რომ გუგარქი ვახტანგის სამეფოში შედიოდა:

„მეზუთე საუკუნეშიც, მაგალითად, ვახტანგ გორგასლის მეფობაში გუგარეთი წინანდებურად იბერიის სამეფოს საზღვრებში შედიოდა, მაგრამ მარტო პოლიტიკურად კი არა, არამედ საეკლესიო წესწყობილების მხრივაც იგი საქართველოს განუყოფელ ნაწილს შეადგენდა: როგორც მე-6 საუკუნის დამდეგს მომხდარ საეკლესიო კრების მონაწილე მღვდელმთავართა სიიდან ჩანს, ბოლნისის, ცურტავის და რუსთავის საეპისკოპოსოები მცხეთის კათალიკოსს ექვემდებარებოდნენ.“

გუგარეთის საქართველოსთან დაკავშირების სიმტკიცე და მისი განუყრელი კუთვნილება შემდეგში მომხდარმა უბედურებამაც გამოაშკარავა, როდესაც სპარსთა მიერ დაახლოებით 537 წელს აღმოსავლეთ საქართველოში მეფობა ძალმომრეობით მოსპობილ იქნა და ქვეყანას თვით სპარსთა შაჰები დაეპატრონენ, ასეთ უკიდურეს გაჭირვებისა და პოლიტიკური ბედის უკულმართობის დროსაც გუგარეთი საქართველოს საზღვრებში შედიოდა. მეშვიდე საუკუნის დამდეგსაც, როცა ქართველთა და სომეხთა შორის სარწმუნოებრივი უთანხმოება და მტრობა ჩამოვარდა, რომელიც ამ ორი ეკლესიის სრული განხეთქილებით და განშორებით დამთავრდა, იგი კვლავინდებურად ქართულ ეკლესიას ეკუთვნოდა. საქართველოს ამ პოლიტიკური დაკნინებისა და განსაცდელის ხანაშიც რომ გუგარეთი მართლაც კვლავ საქართველოს ეკუთვნოდა, სულიერად და პოლიტიკურად მასთან იყო მჭიდროდ დაკავშირებული, ამას თვით სომხურივე მეშვიდე საუკუნეში შედგენილი საისტორიო გეოგრაფიაც ცხადად ამტკიცებს. აქ პირდაპირ ნათქვამია, რომ ეს ქვეყანა ამ დროს ქართველების ხელში იყო“.²⁰⁰

მართლაც, VII საუკუნის სომხური გეოგრაფია წერს, რომ გუგარქი მთლიანად და მისი ყოველი გავარი დასახლებული იყო მხოლოდ ქართველებით, აქ არავითარი მინიშნება არ არის გუგარქში რომელიმე სხვა ერის ცხოვრების შესახებ.

„VII საუკუნის ანონიმურ სომხურ გეოგრაფიაში ნათქვამია: „გუგარქი მდებარეობს უტის დასავლეთით და შედგება ცხრა გავარისაგან, რომლებიც უჭირავთ ქართველებს: ძოროფორი, წობოფორი, კოლბოფორი, ტაშირი, თრიალეთი, კანგარქი, არტაჰანი, ჯავახქი, კლარჯქი“...“²⁰¹

ვახტანგ გორგასლის დროსაც გუგარქი დასახლებულია ქართველებით, გუგარქი ქართველთა ქვეყანა V საუკუნის სომეხი ისტორიკოსის ლაზარ ფარპეცის ცნობით. ის, წერს: „ქართველთა ქვეყნიდან

წავიდნენ ბდემსი არშუშა და ქვეყნის სხვა ტანუტერები“.²⁰² „ქართველთა ქვეყანაში სწორედ გუგარეთის საპიტიახშო იგულისხმება.

გუგარქი ქართველებით დასახლებული ქვეყანა იყო იქამდეც, მაგრამ ხშირად სომხეთის სახელმწიფოს საზღვრების შიგნით ექცეოდა, ამიტომაც თავისი მეზობელი ალბანეთის „უტის“ პროვინციის მსგავსად განიცდიდა არმენიზაციას. გუგარქის ქართველები ითვისებდნენ სომხურ კულტურასა და სომხურ ენას.

„გუგარქი ჯერ კიდევ II საუკუნეში ძვ.წ.ალ-ით წაართვეს სომხებმა იბერიას (სტრაბონი). სომხეთის სამეფოში იგი ცალკე ერთეულად, საპიტიახშოდ ჩამოყალიბდა. ამას, ჩანს, ხელს უწყობდა ისიც, რომ იგი ეთნიკურად განსხვავდებოდა. გუგარქს ჰქონდა მიდრეკილება ისევ იბერიას დაბრუნებოდა. ასეც მოხდა კიდევაც 387 წელს“.²⁰³

ივ. ჯავახიშვილი წერს: „სტრაბონის დროსაც I საუკუნის დასასრულს ქრისტეს წელთაღრიცხვამდე და I საუკუნის დამდეგს ქრისტეს შემდეგ ეს კუთხე ჯერ კიდევ სომეხთა ხელში ყოფილა. მაგრამ 35 წლიდან ქრისტეს შემდეგ მოყოლებული, როდესაც ტაციტის სიტყვით, იბერიის მეფეები იმდენად ძლიერნი იყვნენ, რომ სომხეთში შემოჭრილ სპარსელებს ებრძოდნენ, და როცა თვით სომხეთშიც კი ქართველი უფლისწული გამეფდა, ცხადია, მდგომარეობა თვალსაჩინოდ უნდა შეცვლილიყო. შესაძლებელია, ამავე დროს ქართველებს სომეხთა მიერ მითვისებული გუგარეთიც უკან დაებრუნებინათ. ამას ის მეგობრული განწყობილებაც გვაფიქრებინებს, რომელიც აღმოსავლეთ საქართველოს მეფეებს რომის კეისრებთან ჰქონდათ“.²⁰⁴

საუკუნეთა მანძილზე ქართველებით დასახლებული გუგარქი სომხეთის სახელმწიფოს ხელთ იყო. ამიტომაც ეს კუთხე, ალბანეთის მსგავსად, არმენიზაციის პროცესს ვერ აიცვლებდა. როგორც VI, ისე VII საუკუნეებში გუგარქი ქართული ეკლესიის იურისდიქციაში შედიოდა, რასაც ვერ ურიგდებოდა აქაური თემის ეპისკოპოსი მონოფიზიტი მოსე, რომელიც ცდილობდა თავისი სამწყსო გამოეყვანა ქართული ეკლესიის იურისდიქციიდან და შეეყვანა სომხური ეკლესიის იურისდიქციაში. ხელსაყრელი პოლიტიკური სიტუაციის დადგომისთანავე, კირიონ ქართლის კათალიკოსმა გუგარქში აღადგინა ქართულენოვანი ღვთისმსახურება. კირიონის ამ მოქმედებამ საფუძველი დაუდო არა სომხების „გაქართველებას“, როგორც მიიჩნევს ზოგიერთი ქართველი ისტორიკოსი,²⁰⁵ არამედ „სომხურენოვანი“ ქართული მოსახლეობისათვის აღდგა ვახტანგ გორგასლის დროს არსებული ქართულენოვანი წირვა-ლოცვა.

ვახტანგ გორგასლის მიერ დაარსებული საქართველოს საკათალიკოსოს აღმოსავლეთი საზღვარი ჰერეთსაც მოიცავდა. ჯერ კიდევ წმიდა ნინომ, „მოქცევა ქართლისაჲს“ თანახმად, იქადაგა ალბანეთის ზოგიერთ კუთხეში: „მოქცევა ქართლისაჲსი“ ნათქვამია: „და ნინო შთავიდა კხოეთა და დადგა კაწარეთს და მონათლნა კხოელნი და სოჯნი ერთიურთ მათით და გარდავიდა კახეთა და დადგა ქცელ დაბას და მოიყვანნა კახნი მთავარნი და მონათლნა“.²⁰⁶

მოსე ხორენელის თანახმად, წმიდა ნინომ იქადაგა ალბანეთში ვიდრე მასქუთებამდე, რომელიც კასპიის ზღვისპირეთში მდებარეობდა.

აღსანიშნავია, რომ აღმოსავლეთში ამ მოგზაურობის დროს წმიდა ნინო დასწრულდა და ამის გამო ის უკანვე გამოემგზავრა მცხეთაში, მაგრამ მცხეთაში მისვლა ვერ შეძლო და გზაში, დაბა ბოდში გარდაიცვალა. სწორედ ასეა აღწერილი უძველეს ქრონიკაში – „მოქცევა ქართლისაჲს“: „და დასწრულდა და წარმოემართა მცხეთად და ვითარცა მოიწია კხოეთს და დაბასა, რომელსა ჰქრყან ბოდინი, ველარა ეძლო სლვად...“²⁰⁷

„მოქცევა ქართლისაჲს“ ცნობები წმიდა ნინოს შესახებ სანდო უნდა იყოს, რადგანაც ეს ცნობები, ე.ი. ზემოთ მოყვანილი ამბავი, ჩაწერილი ჩანს IV საუკუნის ბოლოს, ქართველთა მეფის თრდატის დროს, რადგანაც ამ ქრონიკისათვის (წმიდა ნინოს შესახებ ჩანაწერისათვის) უკანასკნელი ქართველი

მეფე არის თრდატი. აქ წმიდა ნინოს შესახებ ნათქვამია: „გარდავიდა ერწუდ და დადგა ჟაღეთს, დაბასა, ედემს, და ნათელ-სცა ერწუ-თიანელთა. და ყუარელთა ესმა ესე და გარდაკრბეს თოშეთა, რომელნი უკანასკნელ იპოვნეს; თრდატ მეფემან მოიყვანნა და მონათლნა“.²⁰⁸

აქედან აშკარაა, ქრონიკის ამ ადგილის ჩანაწერისათვის უკანასკნელი, მისი თანამედროვე, მეფე არის თრდატი (393-405 წწ.).

საქართველოს საკათალიკოსოს საზღვრები ვახტანგ გორგასლის დროს ვრცლად ყოფილა გადაჭიმული და ის, ქალკედონის მე-17 და სხვა კანონების შესაბამისად, ემთხვეოდა საერო-სამოქალაქო, ანუ სახელმწიფოს საზღვრებს. ამიტომაც ის თავის იურისდიქციას ახორციელებდა დასავლეთ საქართველოს მთელ მიწა-წყალზე (მათ შორის ეგრისზე), რომლის საზღვარი მდინარე კლისურზე გადიოდა. აღმოსავლეთში კი საკათალიკოსოს იურისდიქციაში ქართლ-კახეთთან ერთად შედიოდა კლარჯეთი, გუგარეთი და ჰერეთი. ამ დროს მთელი საკათალიკოსოს საზღვრებში წირვა-ლოცვისა და ღვთისმსახურების ენა იყო ქართული.

ვახტანგ გორგასალმა თავისი საეკლესიო რეფორმის შემდეგ შეძლო ეკლესია სახელმწიფოს კონტროლისათვის დაექვემდებარებინა, მსგავსად ბიზანტიისა და სპარსეთისა. ამის შემდეგ ეკლესიის იერარქთა დიდი ავტორიტეტი და ძალაუფლება აღარ უპირისპირდებოდა ხელმწიფოს ინტერესებს.

ვახტანგ გორგასალმა საქართველოს დაუბრუნა ბერძენთა მიერ მიტაცებული ტერიტორიები სამხრეთ და დასავლეთ საქართველოში. მან არათუ აღადგინა ქართლის სამეფოს ძველი საზღვრები, არამედ შეჰმატა მას ახალი ტერიტორია, მოქცეული მდინარეებს ეგრისწყალსა და კლისურას შორის. გაზარდა და გაათართოვა ეკლესიის საზღვრები, მოაწყო ის, როგორც „სამამამთავრო“ ეკლესია-საკათალიკოსო.

---

⁴⁷ ქართლის ცხოვრება, I, გვ. 139-207 გადმოღებული ძველი ქართულიდან; ⁵⁰ „დაიმორჩილა... მეფის ბრძანების გარეშე“ – ეს ადგილი გვიანდელი ჩანართია, გვ. 156; ⁵² ქ. ც., I, გვ. 171; ვახტანგი გულისხმობდა, რომ ამ დროის ქრისტიანობა პრობერძნული მიმართულებისა არ ყოფილა, არამედ აღმოსავლური ორიენტაციისა. თვით სპარსელთა შორისაც კი ყოფილან ქრისტიანები. „დაღათუ აწ შენ მიგცნე სპარსნი, არა უკვე განცრუვდესა სახელი ჩემი? და უმეტეს ჩუენსა აქუს მრავალთა მათგანთა სიყუარული ქრისტესი, არამედ შიშისაგან ვერ გამოაცხადებენ“; ⁵⁹ ქ. ც., I, გვ. 146; სამთავროს უკვე არსებულ საეპისკოპოსო ტახტზე აღსანიშნავია, რომ გეოგრაფიულად ქართლის სამეფო დაყოფილი იყო ოთხ ხევად: 1. ხევი ქართლისა (მტკვრის სათავიდან ხუნანამდე); 2. ხევი კახეთისა; 3. ხევი კლარჯეთისა და 4. ხევი ეგრისისა (ქ. ც., I, გვ. 146); ახალი ეპისკოპოსები დაუსვამთ სამ ხევში: ქართლში, კახეთში და კლარჯეთში.

¹⁶⁸ А.Карташев, Вселенские соборы, Париж, 1963, стр. 412; ¹⁶⁹ იქვე, გვ. 422; ¹⁷⁰ ნ. ჯანაშია, შრომები, V, გვ. 74; ¹⁷¹ მ. ლორთქიფანიძე, ქართლი V ს-ის II ნახევარში, 1979, გვ. 72-74; ¹⁷² Пигулевская Н.В., Культура Сирийцев в средние века, 1979 г., стр.197; ¹⁷³ В.Луконин, Культура сасанидского Ирана, стр. 72; ¹⁷⁴ ნ. ჯანაშია, ლაზარ ფარპეცის ცნობები საქართველოს შესახებ, 1962, გვ. 214; ¹⁷⁵ „იბერები ქრისტიანები არიან და ამ სარწმუნოების წესებს ყველა იმაზე უკეთ იცავენ, რომელთაც ჩვენ ვიცნობთ“, გეორგიკა, II, გვ. 21; ¹⁷⁶ ბ. მჭედლიშვილი, გორგასალის რეფორმების შესახებ. – მნათობი, 1986, №11, გვ. 166-169; ¹⁷⁷ ნ. ჯანაშია, ნარკვევები, გვ. 45-46; ¹⁷⁸ დიდი სჯულის კანონი, გვ. 219; ¹⁷⁹ იქვე, გვ. 249; ¹⁸⁰ Архиепископ Лоллий (Юрьевский), Александрия и Египет, - Богословские труды, 25, 1984, стр. 151, прим. 140; ¹⁸¹ ქართლის ცხოვრება, I, გვ. 197; ¹⁸² ნ. ჯანაშია, ნარკვევები, გვ. 32; ¹⁸³ იქვე, გვ. 32; ¹⁸⁴ ბ. მჭედლიშვილი, გორგასალის რეფორმების შესახებ. – მნათობი, 1986, №2, გვ. 167; ¹⁸⁵ ძეგლები, I, გვ. 93; ¹⁸⁶ დიდი სჯულის კანონი, გვ. 271-273; ¹⁸⁷ ქართლის ცხოვრება, I, გვ. 197-198; ¹⁸⁸ იქვე, გვ. 198-199; ¹⁸⁹ ძეგლები, I, გვ. 93; ¹⁹⁰ ბ. ლომინაძე, საქართველოს საპატრიარქო და მისი ავტოკეფალია, საღვთისმეტყველო კრებული, 1981, 12, გვ. 73; ¹⁹¹ Д. Мухелишвили, Некоторые проблемы источниковедческой критики. – მაცნე, ისტორიის სერია, 1986, №3, გვ. 69; ¹⁹² იქვე, გვ. 67-70; ¹⁹³ იქვე, გვ. 62; ¹⁹⁴ თ. ყაუხჩიშვილი, ბერძენი მწერლების ცნობები საქართველოს შესახებ, I, გვ. 141; ¹⁹⁵ იქვე, გვ. 153; ¹⁹⁶ იქვე, გვ. 151; ¹⁹⁷ Д. Мухелишвили, Некоторые проблемы источниковедческой критики. - მაცნე, ისტორიის სერია, 1986, №3, გვ. 64; ¹⁹⁸ იქვე, გვ. 64-65; ¹⁹⁹ იქვე, გვ. 69; ²⁰⁰ ივ. ჯავახიშვილი, საქართველოს საზღვრები, გვ. 18; ²⁰¹ ნ. ჯანაშია, ნარკვევები, გვ. 88; ²⁰² ნ. ჯანაშია, ლაზარ ფარპეცის ცნობები საქართველოს შესახებ, 1962, გვ. 218; ²⁰³ ნ. ჯანაშია, ისტორიული წყაროთმცოდნეობის ნარკვევები, I, გვ. 298; ²⁰⁴ ივ. ჯავახიშვილი, საქართველოს საზღვრები, გვ. 17; ²⁰⁵ ნ. ჯანაშია, ისტორიული წყაროთმცოდნეობის ნარკვევები, I, გვ. 89, 213; ²⁰⁶ ძეგლები, I, გვ. 89; ²⁰⁷ ძეგლები, I, გვ. 89; ²⁰⁸ იქვე, გვ. 89.

წმიდა მიწვი არჩილი (VIII ს.)

(ფარნავაზიან-გორგასლიანი)

„ქართლის ცხოვრება“ მოგვითხრობს, რომ არაბთა დიდი შემოსევისას, მეფე არჩილმა დატოვა თბილისი და გადავიდა თავისი სამეფოს დასავლეთ ნაწილში – „წარმოვიდა არჩილ და დაემკვიდრა ეგრესს ვიდრე შორაპნადმდე. და განაგნა ყოველნი ციხენი და ქალაქნი, და აღაშენა ციხე საზღუარსა ზედა გურიისა და საბერძნეთისასა. და წარხდა ამათ შინა წელიწადი თორმეტი, და იწყო შენებად ქართლმან. ხოლო განრყუნელ იყო საყოფელად მცხეთა. გარდამოვიდა არჩილ ეგრისით, და დაჯდა ნაციხარსა ხიდრისასა.“

მის დროს გამოჩნდა ბაგრატიონების მომავალი სამეფო დინასტიის ფუძემდებელი ადარნასე, რომელსაც არჩილ მეფემ მიანიჭა ქართლის დიდებულის ტიტული და უბოძა მიწა-წყალი.

„მაშინ მოვიდა მისა მთავარი ერთი, რომელი იყო ნათესავისაგან დავით წინასწარმეტყუელისა, სახელით ადარნასე, ძმისწული ადარნასე ბრმისა, რომლისა მამა მისი მზახებულ იყო ბაგრატიონიანთადვე,

და ბერძენთა მიერ დადგინებულ იყო ერისთავად არეთა სომხითისათა, და ტყვეობასა მას ყრუისასა შთასრულ იყო იგი შვილთა თანა გუარამ კურაპალატისთა კლარჯეთს, და მუნ დარჩომილ იყო. ითხოვა არჩილისგან ადა რქუა: ‘უკეთუ ინებო და მყო მე ვითარცა მკვიდრი შენი, მომეც ქუეყანა“. და მისცა შულავერი და არტანი“. ამის შემდგომ არჩილ მეფე გადავიდა თავისი სამეფოს აღმოსავლეთ ნაწილში, რომელსაც ახლა საინგილო ეწოდება და იქ ეკლესიები ააშენა.

„ამისა შემდგომად მოვიდა არჩილ კახეთად, და ყოველთა ტაძრეულთა მისთა მიუბოძა კახეთი, და აზნაურ ყვნა იგინი, აღაშენა ეკლესია საძმორს, შეირთო ცოლი ასული გუარამ კურაპალატისა, რომელი იყო შვილთაგან ვახტანგ მეფისათა, ბერძნის ცოლისა ნაშობთა. და დაჯდა წუქეთს, და აღაშენა კასრი, და ხევსა ლაკუასტისასა აღაშენა ციხე. და პოვნა წუქეთს მთავარნი, რომელთადა მიებოძა ვახტანგ მეფესა წუქეთი, და იყო მაშინ რომელი ერისთავობდა თუმთა და ხუნზთა ზედა და ყოველთა წარმართთა მის მთისათა, სახელით აბუხუასრო, და არა ინება მისგან წაღებად წუქეთი. და აღაშენა ციხე-ქალაქი ერთი ნუხპატს ორთა წყალთა შუა. ხოლო ნუხპატელნი უწინარეს იყვნეს კაცნი წარმართნი და მხეცის-ბუნებისანი, არამედ ყრუსა მოესრა სიმრავლე მათი. და იძულებით მონათლნა არჩილ იგინი“.

ამის შემდეგ, მასთან თხოვნით მივიდა ბაგრატიონების მეორე სანათესავო და მათ, ასევე, სამკვიდრებელად გადასცა ჰერეთი ანუ შაქი და რანი.

„განძლიერებულ იყვნეს სარკინოზნი ქუეყანასა რანისასა; დაეპყრათ გაზირი და სომხითი, და ჰბრძოდა მასლამა ბერძენთა. ხოლო ძმისწულნი ადარნასე ბრმისანი, რომელთა დასწუნეს მამის ძმასა თუალნი, წარმოვიდეს ტარონით შაკისად, სამნი ძმანი, და დაემკვიდრნეს მუნ, ბრძანებითა არჩილისითა, რამეთუ ყოველი პირი კავკასიისა, რანით კერძი, უმკვიდრო ქმნილ იყო. ხოლო ჰერეთი და კახეთი ჭალაკთა და ტყეთაგან უკეთუ დარჩომილ იყო, და დაემკვიდრნეს სამნივე იგი ძმანი ვიდრე გულ-გულამდის.

მასვე ჟამსა პატიახში ვინმე არა შეეშუნეს კლარჯეთს, სხუად წარვიდეს ნახევრნი მათგანნი, და შეიპყრეს კლდე ერთი ტაოს, რომელსა ერქუა კალმასი, და აღაშენეს ციხედ. ხოლო ნახევარნი მოვიდეს

კახეთად არჩილის თანა. ერთსა მათგანსა მისცა ცოლად ნათესავისაგან აბუხუასროსა, რამეთუ დაქურივე-ბულ იყო იგი და არა ესუა ქმარი, და მიუბოძა წუქეთი ცინით და კასრითურთ. ჟამთა მათ დაეცადნეს სარკინოზნი შემოსვლად ქართლად ყრუსა წარსლვითგან წელიწადსა ორმოცდამეთესა. აქა ჟამამდე არლარა შემოვიდოდეს, არამედ მიიღებდეს ხარკსა ერისთავთაგან.

და ესხნეს არჩილს ძენი ორნი: ჯუანშერ და იოვანე, და ასულნი ოთხნი: გუარანდუხტ, მარიამ, მირანდუხტ და შუშან“.

თბილისში გამაგრებულმა არაბთა ხელისუფალმა ასიმმა არჩილ მეფე შეიპყრო, მისგან მოითხოვა ქრისტიანობის უარყოფა და ნაცვლად შეპირდა დიდი ქვეყნიური განძის მიცემას. ასიმმა არჩილს მიმართა: „მოთხრეს შენთვის, რამეთუ შეილი ხარ დიდთა მეფეთა ხუასროანთა. არამედ აწ უფროსად განს-დიდნე წინაშე ჩემსა, უკეთუ ისმინო ჩემი, და იყოს სამეფო შენი შენდავე, და საგანძურნიცა მამათა შენთანი მოგანიჭნე შენვე. მოიქეც სჯულსა ჩემსა, და იქმენ სარკინოზს, და სპასალარ გყო შენ ქუეყანასა ზედა ქართლისასა და მეფე და უფალ ერთა ზედა ქართლისათა“.

მაშინ მიუგო და რქუა წმიდამან არჩილ: „უწყოდე მტკიცედ, მე არა დაუტეო უფალი ღმერთი ჩემი, არცა განვიდო წარუვალნი იგი დიდება მსწრაფელ წარმავალისა ამისთვის“.

რომელი ღმერთი? – ჰკითხა მას

მიუგო წმიდამან არჩილ და რქუა: „ღმერთი ცხოველი, რომელ არს შემოქმედი ცისა და ქუეყანისა და რომელი-იგი მოვიდა ზეცით ქუეყანად ხსნისათვის ნათესავისა კაცთასა, და სიკუდილითა თვისითა აღგვადგინა და უკვდავება მოგვანიჭა;

მაშინ რქუა ასიმ წმიდასა არჩილს: „რომლისა ღმერთი მოკუდავი არს და სასოება ცხოვრებისა მოკუდავისა მიმართ აქუს, ჯერ არს მისიცა სიკუდილი“.

და უბრძანა თავისა მოკუეთა და აღსრულება წმიდისა არჩილისი, და არა ჰრიდა სიკეთესა მისსა, არცა შეირცხვინა დიდებისაგან წარჩინებულებისა მისისა. და განიყვანეს გარე და მოჰკუეთეს თავი მისი (744 წ.), თუესა მირკანისსა, რომელ არს მარტი, ოცსა მის თვისასა.

წმიდა დავითი და კონსტანტინე (VIII ს.) წმიდა კონსტანტინე ძარბაზი (IX ს.)

საქართველოს, როგორც მთლიან ეთნოკულტურულ ერთეულს, მაჰმადიანობამ შემოუტია ორჯერ. პირველი შემოტევა დაიწყო VII საუკუნეში, მაჰმადიანური სარწმუნოების წარმოშობისთანავე და გაგრძელდა თითქმის XII საუკუნემდე, ხოლო მეორედ – მაჰმადიანობამ საქართველოს შემოუტია XV-XVIII საუკუნეებში. ამ ორ შემოტევათა შუა, XI-XIV საუკუნეებში, ქართველმა ხალხმა შეძლო თავისი ქვეყნის პოლიტიკური გაერთიანება, საქართველოს ძლიერ სახელმწიფოდ დაარსება, რომელიც აგრესორთაგან იცავდა საკუთარ და საქართველოს მფარველობის ქვეშ მყოფ ხალხებს. VII-VIII საუკუნეებში „განეფინა ქადაგება მაჰმად უსჯულოსა და მრავალი ერი შეუდგა მას“,¹⁰⁷ საქართველოს მეზობლად მცხოვრები მრავალი ქრისტიანი ხალხი გამაჰმადიანდა, რის გამოც დაკარგა თავისი ეთნიკური სახე და გადაგვარდა. სირიელ ხალხს გააჩნდა დიდი წარსული, კულტურა და თავისთავადი სახე. გამაჰმადიანების შემდეგ კი თანდათანობით გაარაბდა. სირიული ქრისტიანული ლიტერატურა განსახილველ ეპოქაში ისეთივე ღრმა და მდიდარი იყო, როგორც ბერძნული ქრისტიანული ლიტერატურა. განსაკუთრებით მნიშვნელოვანი დანაკარგი იყო ქრისტიანობისათვის საქართველოს მეზობლად მცხოვრები ალბანელი ხალხის გადაგვარება გამაჰმადიანების შემდეგ. იგივე ბედი ეწეოდა ჩვენს ერსაც, თუკი მედგარ წინააღმდეგობას არ გაუწევდა მახვილით მოსულ მტერს და მის სარწმუნოებას. აღსანიშნავია, რომ მაჰმადიანობის ზემოქმედებამ პირველმა შემოტევამ მნიშვნელოვნად დააზიანა ჩვენი ეროვნულ-კულტურული სხეული, საქართველომ დაკარგა თავისი ზოგიერთი ისტორიული პროვინცია სამხრეთ-აღმოსავლეთით ამ კუთხეთა ეროვნული გადაგვარების გამო.

ქარიშხლის სისწრაფით შეიჭრნენ მუსლიმები ბიზანტიურ მიწა-წყალზე. 634 წლის შემდეგ სულ რამდენიმე წელიწადში დაიპყრეს სირია, პალესტინა და ეგვიპტე. ეს ქვეყნები მანამდე ბიზანტიას ეკუთვნოდა, 640-იან წლებში დაეცა ირანი. ჩვენი მემკვიდრის თვალსაზრისით, დაცემა დააჩქარა იმან, რომ იქამდე ჰერაკლე კეისარს სასტიკად მოუოხრებია ირანი. „რამეთუ ვინაითგან შესრულ იყო ერაკლე მეფე სპარსეთს და განერყუნა სპარსეთი, და არღარავინ იყო წინააღმდეგომი სპარსეთს, აგარიანმან დაიპყრა სპარსეთი“.¹⁰⁸

ბიზანტიის აღმოსავლური ქვეყნების მოსახლეობა, რომელთაც ტრადიციული სიძულვილი გააჩნდათ ბიზანტიელთა მიმართ ეთნიკური და სარწმუნოებრივი განსხვავებულობის გამო, არ უწევდა წინააღმდეგობას არაბებს. წყაროებში აღნიშნულია, რომ სირია-პალესტინის ფანატიკოსი მონოფიზიტი ბერეზიც კი მასობრივად ტოვებდნენ მონასტრებს და არაბულ ლაშქარს უერთდებოდნენ. ამის შემდეგ გასაკვირი არ არის, თუ ამ ქვეყნების ბევრი ქალაქის კარი უბრძოლველად იხსნებოდა არაბების წინაშე.¹⁰⁹ ჰერაკლე კეისარმა მიატოვა აღმოსავლეთის ქვეყნები. ვინმე ერთ მონაზონს მისთვის უთქვამს: „ივლტოდეთ, რამეთუ უფალმან მისცა აღმოსავლეთი და სამხრეთი სარკინოზთა“.¹¹⁰

ეკლესიის სიქადულსა და ერისათვის მისაბაძ მაგალითს წარმოადგენდა ქრისტესთვის თავდადებულ ქართველ მეფეთა მოწამებრივი ღვაწლი არაბთა შემოსევის დროს. ძველი ქართული წყაროებით ბიზანტიის ხატმებრძოლ იმპერატორ ლევ III ისავროსის (დაახ. 675-741), „ქართველთა ზედა ვახტანგ გორ-

გასლისისა შვილთასა¹¹⁸ (იგულისხმება მირი და არჩილი) მეფობის დროს დასავლეთ საქართველოში, არგვეთში, უწამებიათ მთავრები მხეიძეთა საგვარეულოდან – დავითი და კონსტანტინე (ხსენება „თთუესა ოკდონბერსა 31“).

„ვითარცა გვისწავიეს ძველთა უწყებათაგან, იყვნეს წმიდანი ესე მოწამენი დავით და კონსტანტინე ქართველნი, სანახებისაგან არგუეთისა, დიდნი და დიდებულნი ტომობით, მთავარნი ამის ქუეყნისანი, და თვის ეყვოდეს ურთიერთას და იყვნეს განათლებულ ემბაზითა ქადაგებულისა ანდრია და სიმონ კანანელისათა, რამეთუ მათ უქადაგეს ქრისტე ქართველთა შორის, პირველად ნინოსის მოსვლისა“.¹¹⁹ ისინი იყვნენ უცოლონი, სრულიად ჭაბუკნი „ქალწულ ხორციითა და მეცნიერ ძუელისა და ახლისა სჯულისა, ჭეშმარიტი მორწმუნენი და გამოცდილნი და ახოვანნი წყობასა შინა“. არგვეთში, ქართულმა ლაშქარმა დავითისა და კონსტანტინეს მეთაურობით დაამარცხა არაბთა ლაშქრის წინმაგალი რჩეული ნაწილი, „ურიცხვი მოსრეს და აღუდგინეს ძლევაა დიდი ქრისტიანეთა“.¹²⁰ ამის შემდეგ მურვან-ყრუ თავისი ლაშქრით სამცხიდან გადასულა დასავლეთ საქართველოში. „წარმოემართეს ვითარცა ქვიშაა სიმრავლითა და მოვიდეს ქუეყნად არგუეთისა და შეიცვეს ტყე და ველი და მთანი და ბორცუნი“. დავით და კონსტანტინე შეიპყრეს. მემატანის სიტყვით, ქართველთა წინააღმდეგობით გაკვირვებულმა მურვან-ყრუმ მიმართა მოწამეებს – „ვინანი ხართ თქვენ ქვათა და ძელთა მსახურნი, რომელთა იკადრეთ წინაგანწყობაა ჩემი? ანუ არა იცითა, ვითარმედ დიდისა მოციქულისა მუჰამედისა დისწული ვარ, რომლისა სჯულსა ჰმონობს ყოველი არაბეთი და სპარსეთი და დამიმორჩილებია ყოველი ქვეყანაა დასავლეთითგან ვიდრე აღმოსავლეთამდე?“¹²¹

მურვანი მათგან ითხოვდა ქრისტიანობის უარყოფას და მაჰმადიანობის აღიარებას, რის სანაცვლოდაც ჰპირდებოდა ქვეყნიურ დიდებას, რაზედაც პასუხად მიიღეს წმიდანებისაგან: „ვითარცა იგი პირველ აღვიარეთ სარწმუნოება ჩვენი ჭეშმარიტი და ვწამეთ, მას ზედა მტკიცედ და ურქცველ ვართ და ვერარამან ჭირმან და არცა დიდებამან ამის საწუთოასაგან ვერ განმამორნეს ჩუენ სიყვარულსა და სარწმუნოებასა იესუ ქრისტესსა“.¹²²

სასტიკი ტანჯვის შემდეგ წმიდა მოწამენი დავითი და კონსტანტინე მდინარე რიონში დაახრჩვეს. მურვან-ყრუმ ამის შემდეგ „შემუსრნა ყოველნი ქალაქნი და სიმაგრენი ეგრისის ქუეყანისანი და ციხე იგი სამ-ზღუდე, რომელ არს ციხე-გოჯი, შემუსრა და შევლო ზღუდე „იგი საზღვარი კლისურისა... და ვითარცა შევლო ყრუმან კლისურა, რომელ იყო საზღვარი საბერძნეთისა და საქართველოსა, და შემუსრა ქალაქი აფშილეთისა ცხუმი და მოადგა ციხესა ანაკოფისასა, რომელსა არს ხატი ყოვლადწმიდისა ღმრთისმშობლისა... მუნ შინა იყვნეს მაშინ მეფენი ქართლისანი მირი და არჩილ“.¹²³

ლტოლვილმა ქართველმა მეფეებმა გაბედეს იქამდე უძლეველი ლაშქრის წინააღმდეგ გაბრძოლება. „ერუენა მას ღამესა არჩილს ანგელოზი უფლისა, რომელმან ჰრქუა მას: „წარვედით და ეწყუნით აგარინანთა, რამეთუ მიმივლინებია მათზედა გუემა სასტიკად მომსვრელი, კაციტგან პირუტყვთამდე“.¹²⁴ მართლაც, ღამით სასტიკმა მუცლის ტიფმა დახოცა 35 ათასი სარკინოზი, ხოლო მეფეებმა შებრძოლები-სას დახოცეს 3 ათასი. მტერი უკუიქცა, დაბანაკდა მდინარეებს, აბაშასა და ცხენისწყალს შუა. აქ უეცარმა წყალდიდობამ დახოცა ათეულ ათასი მოლაშქრე და მათი ცხენები. საქართველოში არაბთა ამ საკვირველ დამარცხებას დიდად გაუხარებია ბიზანტიის იმპერატორი, როგორც ამას გვაუწყებს მემატინე.

არაბთა ბატონობა კავკასიაში კიდევ დიდხანს გაგრძელდა. „ამიერიტგან იწყო შემცირებად მეფობამან დიდთა მეფეთა ხუასროანთამან“.¹²⁵ ხოსროიან მეფეთა, ანუ ქართველთა განმანათლებელ მირიანისა და ვახტანგ გორგასლის შთამომავალი არჩილ მეფე დევნილი გადასულა კახეთში, მაგრამ შემდგომ მისულა არაბებთან, რათა ქვეყნისათვის მშვიდობა გამოეთხოვა. „წმიდამან არჩილ განიზრახა გონებასა თვისსა... რათა მივიდეს და ნახოს და ითხოვოს მშვიდობა ქუეყანისა და დაცვა შეურყევლად ეკლესიათა

და არა დაპატიჟება დატყვევებისათვის სჯულისა“.¹²⁶ არჩილი შეიპყრეს, მოთხოვეს ქრიატიანობის უარყოფა, ნაცვლად შეპირდნენ ყოველგვარ ქვეყნიურ სიკეთეს. წმიდა არჩილი აწამეს და თავი მოჰკვეთეს „თვესა მირკანისსა, რომელ არს მარტი, ოცსა მის თვისასა“. ეს მომხდარა 744 წელს (როგორც ეს განხილულია ცალკე პარაგრაფში, იხ. გვ. 84).

853 წლის 10 ნოემბერს უწამებიათ წმიდა კონსტანტი ქართველი. „მას ჟამსა ოდენ იყო ვინმე ქუეყანასა ქართლისასა, სანახებსა ზენა სოფლისასა, კაცი, რომელსა სახელი ერქუა კონსტანტი, რომელსა ეწოდა კახა, სახელად მამულისა მის ქუეყანისა“.¹³³ ივანე ჯავახიშვილის აზრით, კონსტანტი ქართველის მარტვილობის აღმწერი, შესაძლოა, იყო საბერძნეთში მყოფი რომელიმე ბერი,¹³⁴ რადგან ავტორს დრო ქართველ მთავართა მეფობისდა მიხედვით კი არა აქვს განსაზღვრული, არამედ ბიზანტიის დედოფლის მეფობისდა გვარად.¹³⁵ კონსტანტი დიდად წარჩინებული კაცი ყოფილა მთელ საქართველოში („ყოველსა ქუეყანასა ქართლისასა“), მდიდარი, საქართველოს ფარგლებს გარეთაც კი განთქმული იყო მისი სახელი, ბიზანტიის იმპერატორებსაც სმენოდათ მის შესახებ. იგი შემკული იყო „ორკერძოთავე მათ საქმითა“, პირველად ჰქონდა სარწმუნოება ჩვენი უფლის იესო ქრისტეს მიმართ „და კუალად აქუნდა ნეტარსა მას სარწმუნოებაა მღდელთა მოძღვართა მიმართ და ყოველთა მოწესეთა ელესიისათა“.¹³⁶ იყო სტუმართმოყვარე, გლახკათმოყვარე, ჰქონდა სიმდაბლე, თავის თავს ყველაზე უფრო მეტ ცოდვილად თვლიდა, მოილოცა იერუსალიმი და სიმდიდრით გააგსო იქაური გლახაკები „და ვითარ მოხუცებული იყო, იქმნა ნეტარი იგი ოთხმეოც და ხუთისა წლისა ჟამთა ოდენ ჰასაკისა მისისათა აღდგადევენულებაა დიდი ქრისტიანეთა ზედა ყოველსა ქუეყანას ქართლისასა“. კონსტანტი-კახა 26 აგვისტოს შეიპყრეს „ვითარცა

წინამძღვარი და წარჩინებული ყოველსა ქუეყანასა ქართლისა“. შეიყვანეს თბილისის საპყრობილეში, წარუდგინეს ბულა-თურქს, რომელმაც იმავე წლის (853წ.) 5 აგვისტოს თბილისი დაწვა. ატენის სიონის წარწერაზე დაყრდნობით, ივანე ჯავახიშვილის აზრით, კონსტანტისთან ერთად შეუპყრიათ მისი ძე თარხუჯიცი. კონსტანტის მოთხოვეს ქრისტიანობის უარყოფა. უარის შედეგ დაადეს ბორკილი და გაგზავნეს შუამდინარეთის ქალაქ სამარაში ხალიფა ჯაფარის წინაშე. ცემის, ტანჯვის, შეურაცხყოფადამცირების მიუხედავად, წმიდანმა არ უარყო ქრისტიანობა, რისთვისაც სიკვდილით დასაჯეს. თავის მოკვეთის წინ ლოცულობდა: „გიგალობ შენ, უფალო, ღმერთო ძალთაო, ღმერთო საუკუნეთაო, რომელმან მომეც მე ძალი წინააღმდგომად უკეთურისა ამის მსაჯულისა, ვითარცა იგი წინაისწარ სთქვი, ვითარმედ: „თქვენ მომცენითა გულნი თქვენნი და მე მიგეც ძალი ჩემი...“ კონსტანტის სიკვდილის შემდეგ ბიზანტიის დედოფალს წერილი მიუწერია წმიდანის ოჯახისა და საერთოდ ქართველთათვის, სადაც, კერძოდ, ნათქვამი იყო: „ამას არა თუ თქვენ ოდენ გიბრძანებთ, არამედ ყოველთა, რომელნი ჩუნენ, კერძო და ხელთა ქუეშე ჩუნენსა არიან ქართველნი.... კუალად აღდევით და განძლიერდით უფლისა მიერ“. უცხოელები, კერძოდ კი, ბიზანტიელები, როგორც ქვემოთაც არაერთგზის იქნება აღნიშნული, აღმოსავლეთ საქართველოს „ზემო იბერიას“, ხოლო დასავლეთ საქართველოს „ქვემო იბერიას“, ანუ ივერიას უწოდებდნენ. კონსტანტი, როგორც მისი მარტვილობის აღმწერი წერს, ცხოვრობდა „ქუეყანასა ქართლისასა, სანახებსა ზენა სოფლისასა“. „ზენა სოფელი“ იგივე „ზემო ივერია“, ანუ აღმოსავლეთ საქართველოა. კონსტანტი, კერძოდ, კახეთის მცხოვრები უნდა ყოფილიყო, რადგანაც მას ეწოდა „კახ-

აა, სახელად მამულისა მის ქუეყნისა“. მამასადაძემ, მისი მამული ქვეყნის სახელიც „კახ“ ყოფილა, ანუ კახეთი. კახეთი მაშინ ერქვა მტკვრის გადაღმა გადაშლილ ვრცელ ქვეყანას. თბილისის საამირო უშუალოდ მას ემეზობლებოდა, უფრო სწორად, ეს საამირო კახეთის ერთ ნაწილსაც მოიცავდა. როგორც აღინიშნა, ივ. ჯავახიშვილის აზრით, ამ თხზულების დამწერი საბერძნეთში მცხოვრები რომელიმე ბერი უნდა ყოფილიყო. ამიტომაც მას, როგორც „უცხოელს“, ქართველთა ქვეყნის მიმართ უხმარია ის გეოგრაფიული ტერმინოლოგია, როგორც იყო მიღებული უცხოეთში. ქართლის საკათალიკოსოსაც უცხოელები „ზემო იბერიის საარქიეპისკოპოსოს“ უწოდებდნენ, აფხაზეთის საკათალიკოსოს კი – „ქვემო იბერიის საარქიეპისკოპოსოს“. ამიტომაც, საეკლესიო ტერმინოლოგიის დადგენისათვის „კონსტანტინეს მარტვილობაში“ მოხმობილი გეოგრაფიული ტერმინოლოგია ჩვენთვის საინტერესოა. უცხოელთათვის, მიუხედავად იმისა, რომ დაქუცმაცებული იყო პოლიტიკურ ერთეულებად, საქართველო წარმოადგენდა მთლიან ქვეყანას. მას ივერიას უწოდებდნენ, რომლის ქართული შესატყვისი იყო „ყოველი ქვეყანა ქართლისა“. ეს ტერმინი სამჯერ გვხვდება წმიდა კონსტანტინეს მარტვილობაში. ეს „ყოველი ქვეყანა ქართლი“ შედგებოდა, როგორც ითქვა, „ზემო“ და „ქვემო“ მხარეებისაგან, ანუ დღევანდელი ტერმინოლოგიით, აღმოსავლეთ და დასავლეთ საქართველოსაგან. ბაგრატ IV (1020–1074 წ.წ.) თავის სიგელში, რომელიც გასცა მიჯნაძორისა და ოპიზის მონასტერთა დავის გადაჭრისას, ახსენებს ამ ტერმინებს. „შეკრიბენ კარსა დარბაზისა ჩუენისასა ყოველთა ხევთა ზემოთა და ქუემოთა აზნაურნი“.¹³⁷ ბაგრატ IV-ს ქუთაისში სამეფო კარზე შეუტრია „ზემო ხევთა“ ე.ი. აღმოსავლეთ საქართველოსა და „ქვემო ხევთა“, ე.ი. დასავლეთ საქართველოს აზნაურები. ბაგრატ III-მ (1014 წ.) აკურთხა „ეკლესია ქუთათისისა, რამეთუ შემოკრიბნა ... ყოველნი დიდებულნი ზემონი და ქუემონი მამულისა და სამეფოსა მისისა მყოფნი“.¹³⁸ აქ „ზემო მამული“ ანუ „ზემო სამეფო“ – აღმოსავლეთს, ხოლო ქვემო – დასავლეთს ეწოდება. აღმოსავლეთ საქართველოს ზოგჯერ „ზემოსა კერძი“ ქვეყანა ეწოდებოდა, „ლიპარიტ მოირჭუნა ზემოსა კერძსა დაუფლებულად... ხოლო ბაგრატს აქუნდა ლიხსა ქუემოთი დაწყობით“.¹³⁹ მართლაც, ლიპარიტს ეკუთვნოდა აღმოსავლეთ საქართველოში შემავალი საქართველოს იმჟამინდელი სახელმწიფოს თითქმის ყველა ციხე – კლდეკარი, ბირთვისი, უფლისციხე, ყუელისციხე, არტანუჯი. შემდგომში ბაგრატ IV „ეუფლა ზემოსა და ქუემოსა თავის მამულსა“.

დედაქალაქის ქუთაისიდან თბილისში გადმოტანის შემდეგ „ქვემოს“ იმერი, ხოლო „ზემოს“ – ამერი ეწოდა. გიორგი III-ის დროს (1117 წელს) – „შეკრბეს ყოველნი სამეფოისა ჩუენისა მონაზონნი და ებისკოპოსნი იმერნი და ამერნი“.¹⁴⁰

საქართველოს ეკლესიაც ორ ადმინისტრაციულ ერთეულად, ანუ „საეკლესიო სამთავროდ“ იყო გაყოფილი. ქართლის (აღმოსავლეთის) და აფხაზეთის (დასავლეთის) საკათალიკოსოებად. ბასილი ეზოს-მოძღვარი წერს, რომ თამარის წინაშე „შემო-რაკრბეს ორსავე სამთავროსა ეპისკოპოსნი“.¹⁴¹ ერთ საეკლესიო სამთავროდ, როგორც ითქვა, ითვლებოდა „ზემო“, ანუ აღმოსავლეთ საქართველოს საკათალიკოსო, მეორეს კი „ქვემო“, დასავლეთ საქართველოს საკათალიკოსო წარმოადგენდა.

მუსულმანთა პირველი შემოტევის დროს ერთიანი ქართული ეკლესია გაბრწყინდა და განმტკიცდა მოწამეთა სისხლით.

¹⁰⁷ ქართლის ცხოვრება, ტ. I, 1955 წ., გვ. 251; ¹⁰⁸ ქართლის ცხოვრება, I, 1955 წ., გვ. 229. ¹⁰⁹ ა. ბოგვერაძე, არაბების შემოსვლა საქართველოში, ნარკვ. II, 1973, გვ. 286; ¹¹⁰ ქართლის ცხოვრება, წ. I, 1955 წ., გვ. 230; ¹¹¹ პ. ინგოროყვა, გიორგი მერჩულე, 1954 წ., გვ. 080. ¹¹² იქვე, გვ. 092; ¹¹³ იქვე, გვ. 093; ¹¹⁴ იქვე, გვ. 094; ¹¹⁵ იოანე

საბანისძე, „წამებად წმინდისა და ნეტარისა მოწამისა ქრისტესისა ჰაბომისი“, ქრესტომათია, 1946 წ., გვ. 57.¹¹⁶ ივ. ჯავახიშვილი, თხზულებანი, ტ. II, 1983 წ., გვ. 91; ¹¹⁷ პ. ინგოროყვა, გიორგი მერჩულე, 1954 წ., გვ. 0102; ¹¹⁸ „წამებად და ღვაწლი წმინდათა და დიდებულთა დავით და კონსტანტინესი“, ქრესტომათია, 1946 წ., გვ. 240; ¹¹⁹ იქვე, გვ. 235; ¹²⁰ იქვე, გვ. 235; ¹²¹ „წამებად და ღვაწლი დავით და კონსტანტინესი“, ქრესტომათია, 1946 წ., გვ. 235. ¹²² იქვე, გვ. 237; ¹²³ ქართლის ცხოვრება, ტ. I, 1955 წ., გვ. 235; ¹²⁴ იქვე, გვ. 237. ¹²⁵ ქართლის ცხოვრება, I, 1955 წ., გვ. 250; ¹²⁶ იქვე, გვ. 245. ¹²⁷ „მარტვილობა გობრონისი“, ძველი ქართული აგიოგრაფიული ლიტერატურის ძეგლები, I, 1964 წ., გვ. 179; ¹²⁸ იქვე, გვ. 179; ¹²⁹ მარტვილობა გობრონისი, ძეგლი I, გვ. 181; ¹³⁰ იქვე, გვ. 181; ¹³¹ იქვე, გვ. 182; ¹³² იქვე, გვ. 183; ¹³³ ქართული აგიოგრაფიული ლიტერატურის ძეგლები, I, 1964, გვ. 165; ¹³⁴ ივ. ჯავახიშვილი, თხზულებანი, ტ. VIII, 1977, გვ. 86; ¹³⁵ იქვე, გვ. 86; ¹³⁶ ძველი ქართული აგიოგრაფიული ლიტერატურის ძეგლები, I, 1964 წ., გვ. 165. ¹³⁷ ქართული ისტორიული საბუთების კორპუსი, 1984 წ., გვ. 33. ¹³⁸ ქართლის ცხოვრება, I, 1955 წ., გვ. 281; ¹³⁹ იქვე, გვ. 303; ¹⁴⁰ ქართული ისტორიული საბუთების კორპუსი, 1984 წ., გვ. 72; ¹⁴¹ ქართლის ცხოვრება, II, 1959 წ., გვ. 118.

წმიდა მოწამე აშოტ კურაპალატი (ზაგრატიონი) (VIII ს.)

ზაგრატიონთა ათასწლოვანი დინასტიის მამამთავარი აშოტ კურაპალატი დალოცა წმიდა გრიგოლ სანძთელმა:

„არა მოაკლდეს მთავრობა შვილთა შენთა და ნათესავთა მათთა, ქუეყანათა ამათ – უკუნისამდე ჟამთა, არამედ იყვნენ იგინი მტკიცედ უფროის კლდეთა მყართა და მათათა საუკუნეთა და დიდებულ იყვნენ უკუნისამდე.“

განადიდა უფალმან მეფობა აშოტ კურაპალატისა: ეუფლა ქართლს და საზღვართა მისთა (ისტორიული საქართველოს მიწა-წყალს). ბერძენთა მეფემან მოუბოძა კურაპალატობა აშოტს.

შემდგომად ამისსა მოვიდა ხალილ არაბიელი, და დაიპყრა სომხითი, ქართლი და ჰერეთი.

და იწყეს ძიება აშოტ კურაპალატისა, და ვერ უძლო წინააღმდეგომად მათდა აშოტ და ივლტოდა მათგან. და წარემართა იგი, რათა წარვიდეს საბერძენეთად, და თანა ჰყვეს მას დედა და ცოლი და ორნი ძენი მისნი: უზუცესი ადარნასე და შედეგი ზაგრატი. ხოლო უმრწემესი ძე, სახელით გუარამ არტანუჯსა შინა დაეზადა. და ერი თვისი მცირედ ჰყვა თანა, მკვდრნი მისნი, დედა-წულითურთ და შვილითურთ მათით. და მოიწივნეს მათსა

ჯავახეთისასა, კიდესა დიდისა მის ტბისა ფარაგენისასა, დამაშურალნი სლვისაგან, და გარდახდეს და განსუენებად კიდესა მის ტბისასა. ჭამეს რა პური, მცირედ მიერულათ, და მძინარეთა ეწივნეს დიდნი ლაშქარნი სარკინოზთანნი. მაშინ შეეწია ღმერთი აშოტ კურატპალატსა და კნინსა ლაშქარსა მისსა მოსცა ძლევა მათ ზედა, და მოსრნეს სიმრავლენი ურიცხუნი. წარმოვიდეს მუნით და მოიწივნეს ხევსა შავშეთისასა.

ხოლო ხვეი შავშეთისა უშენებელი იყო მაშინ, გარემე მცირედთა სოფელთასა. რამეთუ ჟამთაა სპარსთა უფლებისასა აოხრდა, ოდეს-იგი ყრუმან ბაღდადეღმან შემუსრნა ყოველნი ციხენი და მოვლო შავშეთიცა და ლადონი. და კუალად შემდგომად მისსა სრვამან სატლობისამან მოაოხრა შავშეთი, კლარჯეთი და მცირედლა დაშთეს კაცნი ადგილ-ადგილ. ხოლო დაშთომილთა მათ მკვიდრთა შავშეთისათა შეიწყნარეს იგი სიხარულითა და სიყუარულითა, და დაემკვიდრა მუნ. და მისცა ღმერთმან გამარჯვებუბა და ახელმწიფა იგი შავშეთ-კლარჯეთსა ზედა და რომელნიმე სოფელნი მისნი ქუეყანისანი მოიციდნა საფასოთი, და ზოგნი ოხერნი აღაშენნა, და განამრავლა სოფლები აშოტ კურატპალატმან ქუეყანათა მათ შინა. და განამტკიცნა ღმერთმან ხელმწიფობა მისი ნებითა ბერძენთა მეფისათა.

ხოლო ამან აშოტ კურატპალატმან მოიპოვა კლარჯეთის ტყეთა შინა კლდე ერთი, რომელი პირველ ვახტანგ გორგასალს ციხედ აღეშენა, სახელით არტანუჯი. აოხრებულ იყო ბაღდადეღისა მის ყრუობითგან; იგი განაახლა აშოტ და აღაშენა ეგრეთვე ციხედ და წინა-კერძო მისსა, ქუეშეთ, აღაშენა ქალაქი, და აღაშენა ციხესა მას შინა ეკლესია წმიდათა მოციქულთა პეტრესი და პავლესი და შექმნა მას

შინა საფლავი თვისი, და დაემკვიდრა ციხესა მას შინა ცხოვრებად. და მერმე კუალად ეუფლა ქუეყანათა ვიდრე კარადმდე ბარდავის ქალაქისა. და მრავალგზის მოსცა ღმერთმან აშოტ კურატპალატსა ძლევა და დიდი დიდება ბრძოლათა შინა.

და მოკლეს აშოტ კურატპალატი გარდაბანს, ეკლესიასა შინა, და სისხლი მისი, რომელი მაშინ დაითხია, აწცა იხილვების ვითარცა ახალი.

მეორე ვერსიით წმიდა მოწამე აშოტ კურატპალატი მოკლეს დოლისყანას ეკლესიაში 29 იანვარს 826 წელს „მახვილითა საკურთხეველსა ზედა“.

„დაკლეს იგი მუნ ვითარცა ცხოვარი აღსავალსა საკურთხეველისასა და სისხლი იგი მისი დათხეული დღესაცა საჩინოდ სახილველ არს“, – წერს სუმბატ დავითის ძე თავის წიგნში „ცხოვრება და უწყება ბაგრატიონიანთა“.

დაკრძალეს არტანუჯის წმიდა მოციქულების პეტრე-პავლეს ეკლესიაში.

წმიდა დინარ დედოფალი (X ს.)

ჰერეთის ვრცელი ქვეყანა მოიცავდა ქართველი ხალხით დასახლებულ მიწა-წყალს იორ-ალაზნის შესართავიდან მტკვარ-არაქსის შესართავამდე და კასპის ზღვამდე. ამ მიწებს შაქი და მოვაკანი ერქვა და ის რანის ერთ ნაწილსაც მოიცავდა. აქ, არაბებმა მონოფიზიტური სარწმუნოების გავრცელებას შეუწყვეს ხელი, ამიტომ მემატიანე წერს –

„და ჰერეთს მეფობამდე იშხანიკისა, პირველნი ყოველნი იყვნეს მწუალებელნი; ხოლო იშხანიკ დისწული იყო გურგენ ერისთავთ-ერისთავისა, და დედამან მისმან მოაქციენა მართლმადიდებელად, დინარ დედოფალმან“.

რუსულ საეკლესიო მატეიანეებს დაცული აქვთ ცნობები „ივერიის დედოფალ დინარას“ შესახებ, რომელსაც დიდი ღვაწლი მიუძღვის ქრისტიანობის წინაშე. მეცნიერები დიდხანს დაობდნენ, თუ საქართველოს რომელ ისტორიულ პირს გულისხმობდა რუსული საეკლესიო გადმოცემა. ფიქრობდნენ, რომ წყაროები გულისხმობდნენ წმინდა მეფე თამარს, მაგრამ ცნობები თამარამდელ პერიოდს მიუთითებს. აღსანიშნავია, რომ „ქართლის ცხოვრებას“ დაცული აქვს ცნობა ჰერეთიც დედოფალ დინარას შესახებ, რომელმაც თავის შვილ იშხანიკთან ერთად ჰერეთის, ანუ ალბანეთის მრავალრიცხოვან მოსახლეობას აღუდგინა მართლმადიდებლური სარწმუნოება და იხსნა ისინი მწვალებელ-მონოფიზიტთა საეკლესიო უღლისაგან X საუკუნეში.

ჰერეთი, ანუ ალბანეთის უდიდესი ნაწილი ძველთაგანვე დასახლებული იყო ქართული ტომებით, ამიტომაც ძველი წყაროები მასაც **ივერიას** უწოდებდნენ, შავი ზღვიდან ვიდრე კასპის ზღვამდე გადაშლილი ქვეყნის (ივერიის) ნაწილად მიიჩნეოდნენ.

სლავურ-რუსული მეომარი ტომები, რომლებიც, მოსე კალანკატუელის თანახმად, ზოგჯერ ლაშქრავდნენ სამხრეთის მხარეებს და ამიერკავკასიაშიც შემოდიოდნენ კასპის ანუ დარუბანდის კარით, პირველად ხვდებოდნენ ივერიელ (ჰერ) მოსახლეობას, ამიტომაც, როგორც ჩანს, ჰერთა ანუ ივერიელთა დედოფალ დინარას შესახებ ცნობები მათ გაიტანეს რუსეთში.

მართლაც, ქართული ეკლესია დიდ პატივს მიაგებს წმინდა დედოფალ დინარას. თუ არა მისი თავდადებული ღვაწლი, აღმოსავლეთ ამიერკავკასიის მრავალრიცხოვანი მოსახლეობა შეემატებოდა მწვალებელ-მონოფიზიტთა რიგებს, რომლებიც აქ გაბატონებული იყვნენ სპარსელთა ხელშეწყობით – წერს „წმიდათა ცხოვრება“.

წმიდა დინარა დედოფალს ეკლესიაში ვიხსენიებთ 30 ივნისს (13.07).

ღირსი ბასილი კე ბაგრატ III-ისა (XI ს.)

თავის ძალზე შორეული წინაპრის ფარნავაზ მეფის მსგავსად, მეფე ბაგრატ III-ს უფალმა ნება მისცა გაეერთიანებინა საქართველო, რითაც ის დიდებულია წინაშე ღვთისა და ერისა.

ბაგრატ III-ის სახელი, კიდევ უფრო გაამშვენა მისმა ძემ ღირსმა ბასილიმ, რომელიც სახულის ლავრაში მოღვაწეობდა.

სახულის სულიერი განმანათლებლობის ბრწყინვალეობა ფარავდა მთელ საქართველოს, მასში ღირსი ბასილის ღვაწლიც ერია. ის ყოფილა ფილოსოფოსი და ღვთისმეტყველი, მთარგმნელი და რიტორი. წმიდა ექვთიმე მთაწმიდელის საგალობელი მას კი უკვე ათონის ქართველთა სავანეში დაუწერია.

ღირსი ბასილი საქართველოს ეკლესიის სამკაულად იწოდებოდა, ამიტომაც წმიდა ეკლესია მას ყოველწლიურად მოიხსენიებს 27 მაისს (9 ივნისს).

წმიდა კათილმსახური მეფე დავით აღმაშენებელი (XII ს.)

მეფეთ მეფე დავითის ცხოვრება

თურქების გაძლიერების შემდეგ ბერძნებმა დატოვეს თავიანთი ქვეყნები, ციხეები და ქალაქები, რომლებიც აღმოსავლეთში (მცირე აზიაში) ჰქონდათ. იქ დამკვიდრებული თურქები იქცნენ ჩვენს მეზობლებად. დაიწყეს რბევა, მოოხრება, წვა, სრვა და დატყვევება ქართველი ქრისტიანებისა.

ერთხელ ისინი ყუელის ციხეში მდგომ გიორგი მეფეს თავს დაესხნენ ამირა აჰმადის მეთაურობით, გააქციეს მეფე და ხელთ იგდეს ბაგრატიონების საჭურჭლე, ოქროისა და ვერცხლის სამეფო ტაბლების სამსახურებელნი, სასმურები, სამწდეები, სამეფო და დიდებულთა კარვები. ამ ალაფით ავსებულ თურქებს წინ შემოხვდნენ საბერძნეთს მიმავალი სხვა ამირები ურიცხვი ლაშქრით, იხილეს სიმრავლე ოქროისა და გაიგეს გაქცევა გიორგი მეფისა. ამიტომაც ურჩიეს: „რად მიდინართ საბერძნეთში? აჰა, ქვეყანა საქართველო, უკაცური და საესე სიმდიდრით“. თურქებმა სწრაფად შეცვალეს გზა და კალიასავით მოეფინნენ მთელ ჩვენს ქვეყანას.

ივანობა დღეს ასისფორი, კლარჯეთი ზღვის პირამდის, შავშეთი, აჭარა, სამცხე, ქართლი, არგვეთი, სამოქალაქო და ჭყონდიდი აივსო თურქებით. მათ მოსრეს და დაატყვევეს ყოველი მკვიდრი. ამავე დღეს დაწვეს ქუთაისი, არტანუჯი, კლარჯეთის მონასტრები და აქ დარჩნენ თოვლის მოსვლამდე. თურქებმა მოჭამეს ქვეყანა, ამოწყვიტეს თუკი ვინმე იყო დარჩენილი ტყეებში, კლდეებში, გამოქვაბულებში. ეს იყო პირველი დიდი თურქობა, ქორონიკონი იყო სამასი. მთიანეთსა და სიმაგრეებში თუკი ვინმე იყო დარჩენილი, ზამთრის ყინვამ, უსახლობამ და შიმშილმა დახოცა და ეს ჭირი დიდხანს გაგრძელდა, რამეთუ გაზაფხულისას მოდიოდნენ თურქები, აღწერილის მსგავსად იქცეოდნენ და დაზამთრებისას მიდიოდნენ. აღარ იყო თესვა და მკა. მოოხრდა ქვეყანა, ტყედ გადაიქცა, ადამიანთა ნაცვლად მხეცი და ნადირი დამკვიდრდა მასში. მოუთმენელი იყო ეს ჭირი, რამეთუ წმინდა ეკლესიები ცხენის თავლებად აქციეს, ღვთის საკურთხევლები კი არაწმინდების ადგილებად. მწირველი მღვდლები, ღვთისადმი საღვთო მსხვერპლის შეწირვისას იქვე მახვილით თვით იქმნენ შეწირულნი და მათი სისხლი აღრიეს მეუფის სისხლთან. ზოგიერთი დაატყვევეს, მოხუცებულნი არ შეიწყალეს, ქალწულები შეაგინეს, ჭაბუკები დასცეს, შვილები მოიტაცეს, ცეცხლით დაიწვა ყოველი აშენებული. წყლის ნაცვლად სისხლის მდინარეები დიოდა. იერემიამ კეთილად უწყოდა ამ დროის შესაფერისი გოდება.

ამ საქმეებს ხედავდა მეფე გიორგი. არსაიდან იყო ღონე ხსნისა და შეწვენისა, ბერძნების ძლიერება შემცირებული იყო. ზღვის გარეთ მდებარე მათი ქვეყნები თურქებს ჰქონდათ დაპყრობილი, ამის გამო მეფემ დიდებულებთან ითათბირა და დაადგინეს მაღალი სულთნის, მალიქმას წინაშე წასვლა.

მეფემ დადო თავისი სული და სისხლი ქრისტიანთა ხსნისათვის. ღვთის მინდობით, ძელი ცხოვლის წარძღვანებით წავიდა ასპანს, ნახა სულთანი და შეწყნარებულ იქნა მისგან, როგორც საყვარელი შვილი.

ქვეყანაზე მალიქმას თანასწორი მპყრობელი არავინ იყო; სიტკბოებით, სახიერებით, მართლმსაჯულებით, მოწყალეობით, ქრისტიანთა სიყვარულითა და უბოროტო გონებით ყოველ კაცს აღემატებოდა; ამიტომაც მან ყოველი სათხოვნელი აუსრულა მეფე გიორგის. მისი სამეფო გაათავისუფლა ზედამარბევლთაგან. მისცა კახეთი და ჰერეთი, მაგრამ ხარაჯა ითხოვა, რომელსაც მრავალ წელს იღებდა. დიდებით გამოგზავნა მეფე თავის სამეფოში, თან წამოაყოლა დიდი სპა კახეთის ასაღებად. რთველის ჟამს მოვიდა კახეთში, მიადგა ვეჟინის ციხეს და ბრძოლისას მოვიდა თოვლი. გიორგის გაახსენდა აჯამეთში ნადირობა და აღარ დაელოდა ვეჟინისა და კახეთის აღებას. ხოლო თურქთა ლაშქარს, რომელიც თან ახლდა, მისცა ჯილდოდ სუჯეთი და კუხეთი - ივრის პირი ქვეყანა, რომელიც მოოხრდა იმ დროიდან დღევანდლამდე, თვით გადავიდა ლიხის მთაზე და ჩავიდა აფხაზეთში.

კახთა მეფე აღსართანი კი წავიდა მალიქშას წინაშე, უარყო ქრისტიანობა და სარკინოზთა რჯულ-თან ერთად მიიღო სულთნისაგან კახეთი.

ალარ დამშვიდდა ქვეყანა. ადამიანთა უკეთურობის გამო არ იყო შვება. ყოველი ასაკისა თუ პატივის მქონე ცოდავდა ღვთის წინაშე. ქართველებმა სახიერი ღმერთი განარისხეს და თვითვე მიიღეს რისხვის განჩინება, ურჯულოთათვის ნათქვამი ესაიას მიერ: „ვაი ნათესაგსა ცოდვილსა, ერი ურჯულოებით არის საგსე ფეხის ტერფიდან თავის თხემამდე. არ არის მასში სიცოცხლე...“ და შემდეგ „ამის გამოა თქვენი ქვეყანა ოხერი, ქალაქები - ცეცხლით დამწვარი, სოფლები გადაჭმულია უცხოელების მიერ, მოოხრებული და დაქცეული უცხო ტომების მიერ“.

უფლის გულისწყრომა არ დაცხრა, რამეთუ არ მოვინანიეთ, არც გულისხმაყვავით, არც უფლის გზაზე დავდექით, რის გამოც ღვთის მიერ ჩვენს ქვეყანაზე მოიწია გვემანი: თვით ჩვენი უფლის იესო ქრისტეს აღდგომა დღეს, რომლის დროსაც სინარული და განცხრომა გვემართებდა, რისხვით მოხედა უფალმა და შეძრა ქვეყანა საფუძვლითურთ ისე სასტიკად, რომ მალალი მთები და მყარი კლდეები მტვრად იქცნენ, ქალაქები და სოფლები დაირღვნენ, ეკლესიები დაეცნენ, სახლები დაინთქნენ და მათში მყოფთა საფლავებად იქცნენ. თმოგვიც დაიქცა, ქვეშ მოყვა კახაბერ ნიანიას ძე ცოლითურთ. ასეთი საშინელი მიწისძვრა გაგრძელდა თითქმის წელიწადი; მრავალი გაწყდა.

ამ რისხვისას ინება წყალობა მან, რომელიც „წვრთნის ყოველ შვილს, რომელიც უყვარს, მოკლავს და აცოცხლებს“, რომელიც მზად არის წყალობისათვის, მოწყალე მამაზე უფრო მეტად; რამეთუ ამიერიდან დაჰბერა სიცოცხლის ნიავმა და მაცხოვარების ღრუბლები აღმოიწია. ამ

ჭირთა შემდეგ, თორმეტი წლის უკუნ ბნელში, დაიწყო აღმოცისკრება ყოველი მეფობის მზემ, დიდმა სახელით და უდიდესმა საქმით, დავით წინასწარმეტყველის სახელმოდგემამ - დავითმა. იმ დროს იგი იყო თექვსმეტი წლის, ხოლო ქორონიკონი 309 (1089წ.), გიორგიმ თავის მხოლოდშობილ ძეს დაადგა მეფობის გვირგვინი, და უფრო მართებულად რომ ვთქვათ, „თვით ზეცათა მამამ ჰპოვა დავითი, თავისი მონა, თავისი წმინდა საცხებელი სცხო მას, რამეთუ უფლის ხელი შეეწია მას და მისმა მკლავმა გააძლიერა“, „წყალობა და ჭემმარიტება შეემოსებოდა მას“ (ფს. 88, 21-22) „უზენაეს ჰყო ის ქვეყნიერების ყველა მეფეზე მეტად“.

დავითის გამეფებისას მოოხრებული იყო ქართლი და ციხეთა გარდა სოფლებში არსად იყო ადამიანი, არც რაიმე ნაშენები. ამ დროს თრიალეთი, კლდეკარნი და მიმდგომი ქვეყანა ლიპარიტს ჰქონდა. იგი დავითის წინაშე თითქოს ერთგულობდა, ასევე იქცეოდა ნიანია კახაბერის ძე. სხვა დანარჩენი აზნაურები მცირედ-მცირედ იკრიბებოდნენ მეფესთან. სოფლებშიც იწყეს ჩასვლა და დასახლება.

დავითის სამეფოს საზღვარი იყო მცირე მთა ლიხისა და სამეფო სადგომი წალვლისთავი. ქართლის ჭალები, ნაჭარმაგევი ირმითა და გარეული ღორით იყო საგსე. იქ და ვაკეში ნადირობდნენ.

გავიდა ოთხი წელი. მოკვდა სულთანნი მალიქშა და ლიპარიტ ამირამ დაიწყო მამაპაპურ კვალზე სვლა. მეფის წინაშე მზაკვრობდა; სახით ქრისტიანი იყო, მაგრამ პატრონის მიმართ ორგულობა და სიძულვილი თვისი გვარიდან ჰქონდა გამოყოლილი, არ ინება კეთილის გულისხმისყოფა და დაადგა უკეთურ გზას.

ხედავდა ყოველივეს დავითი, ინება გაწვრთნა ლიპარიტისა, შეიპყრო რამდენიმე ხნით. ეს საკმარისი იყო გონიერის განსასწავლელად, ენდო მის ფიცს, დაუბრუნა პატივი, დიდება და გაათავისუფლა.

იგი კი, როგორც ძალლი თავის ნათხევს და ღორი მწვირეს, ბოროტებას მიუბრუნდა და განაცხადა მტრობა. იხილა მშვიდმა და ღვთივგანბრძნობილმა დავით მეფემ, რამეთუ ძალლის კუდი არ გასწორდებოდა და არც კიბორჩხალა ივლიდა გამართულად, მეორე წელს კვლავ შეიპყრო, ორი წელი დატყვევებული ჰყავდა და საბერძნეთს გაგზავნა. ლიპარიტი იქ განშორდა სიცოცხლეს.

ამ დროს გამოვიდნენ ფრანგები, აიღეს იერუსალიმი და ანტიოქია, ღვთის შეწევნით მოშენდა ქართლის ქვეყანა, გაძლიერდა დავითი და გაიმრავლა სპა. აღარ მისცა სულთანს ხარაჯა და თურქნი ვეღარ იზამთრებდნენ ქართლში. აქამდე ისინი ზამთრის მოწვევისას თავიანთი ფალანგებით ავჭალაში, დილომში, მტკვრის დაყოლებით, იგრის პირებზე ჩამოდგებოდნენ ხოლმე.

კახეთს მეფობდა კვირიკე, ჭემმარიტი ქრისტიანი. მისცა დრო ღმერთმა მეფე დავითს და კვირიკეს წაართვა ზედაზნის ციხე. ქორონიკონი იყო 323 (1103 წ.) დიდებით და გამარჯვებით წარემატებოდა. მოკვდა რატი ლიპარიტის ძე, ორგული კაცი და ნამდვილად იქედნეს ნაშობი. ასე დასრულდა ბალავაშის საგვარეულო ოჯახი, გამამწარებლების სახლი და მათ საყოფელზე მკვიდრი აღარ დარჩა, რამეთუ მათი ურჯულოება უფლის წინაშე მიიწია და მათი მამული მეფემ აიღო.

ერთი წლის შემდეგ მეფე კვირიკე გარდაიცვალა. კახთა მეფედ კვირიკეს ძმისწული აღსართანი დასვეს, რომელსაც მეფობის ნიჭი არ ჰქონდა, რამეთუ ცუნდრუკი, ურჯულო და უსამართლო იყო. მეფემ გონების თვალთი განსჭვრიტა კეთილი საქმე, რომლითაც ღმერთს მოიმადლებდა და დიდად სასარგებლო იქნებოდა. რამეთუ წმიდა ეკლესიები, საღმრთო სახლები, ავაზაკთა თავშესაფრად იყო გარდაქმნილი. უღირსებსა და უწესობებს უფრო მემკვიდრეობით, ვიდრე ღირსებით ჰქონდათ დაპყრობილი უმთავრესი საეპისკოპოსოები, როგორც ავაზაკებს და მათნივე მსგავსნი ხუცესნი და ქორეპისკოპოსები ჰყავდათ დადგენილი, რომელნიც საღმრთო სჯულის ნაცვლად ურჯულოებას ასწავლიდნენ მათ ქვეშევრდომებს. თვით უფლის სახლებიდან გამოდიოდა ყოველი ურჯულოება და ცოდვა, რომელთაც უფლის თვალი ხედავდა და განრისხებული იყო. რამეთუ არ არის თანასწორი მღვდლისა და მეომრის ცოდვა, არც ერისკაცისა და მღვდელმთავრისა, არც მწყემსისა და სამწყსოს; როგორც წერია: „მონა, რომელმაც იცის თავისი უფლის ნება და მისი ნებისაებრ არ იქცევა, ფრიად იგვემება“. აი, ასეთ წყლულთა განსაკურნებლად შეიკრიბა მრავალი: კათალიკოსი, მღვდელმთავარი, მეუდაბნოენი, მოძღვრები და მეცნიერები. მის წინაშე შეიკრიბნენ ჯეროვან ადგილას და მრავალი დღის მანძილზე კეთილად გამოარკვეეს და ყოველი შეცდომა გაასწორეს, კეთილი და სათნო ყოველი ღვთის წესი დაამტკიცეს, უღირსად გამოჩენილები განკვეთეს და შეაჩვენეს, ტახტებიდან გადმოყარეს, თუმცა კი ძნელი იყო ეს, რადგანაც მთავართა და წარჩინებულთა შვილები იყვნენ, რომელთაც წესის ავლით ჰქონდათ ტახტები დაკავებული. მათ ნაცვლად ჭემმარიტი მწყემსები დაადგინეს და ჭემმარიტი სარწმუნოების მშვენიერი ძეგლი დაწერეს, წმიდა თორმეტი კრების მემკვიდრე და დამამტკიცებელი. და ასე, ყველანი სამეფო საჩუქრებით გაამგზავრეს სახლებში. და ესეც დიდი კონსტანტინეს მსგავსად აღასრულა მეფე დავითმა, ყველა თავისი კეთილი საქმეების წინ, რომლის სანაცვლოდ, იხილეთ, თუ რა ინება გულთმეცნიერმა ღმერთმა, ისრაელის დაუძინებელმა მცველმა.

კახთა მეფე, ხსენებული აღსართანი, შეიპყრეს ჰერმა დიდებულებმა არიშიანმა და ბარამმა, მათმა დედის ძმამ ქავთარ ბარამის ძემ და გადასცეს მეფეს. და აიღო მეფემ ჰერეთი და კახეთი. ერწუხში

ჰქონდათ დიდი შებრძოლება, ხმაგანსმენილი და დიდი გამარჯვება – მცირე ლაშქრით, თავგანწირული ერთი დახოცა სულთნის ურიცხვი სპა, განძის ათაბაგი და მტრის მხარეს გადასულნიც. მეფე ზურგში კი არ უდგა თავის სპას, როგორც რომელიმე მეთაური, არამედ თვით მიდიოდა ყველაზე წინ; როგორც ლომი, ამხნევებდა მალალი ხმით და გრიგალივით დაქროდა; მტკიცე მკლავით სცემდა წინ დამხვდურთ, მისი ხმლიდან უკუმომდინარე სისხლი სარტყელმა წელთან დაიჭირა. ბრძოლის შემდეგ, სარტყლის გახსნისას მიწაზე დაითხია მტკნარი და შეყინებული სისხლი. პირველი შეხედვისას ჩვენ მისი სისხლი გვეგონა.

იმ დღეს სამი ცხენი მოუკლეს და მეოთხეზე მჯდომმა დაასრულა იმ დღის ომი.

ასე თვითმპყრობელობით დაიჭირა ჰერეთი და კახეთი, აიღო მათი ციხეები და სიმაგრეები. მზებერ მოფინა მკვიდრთა ზედა წყალობა. ღმერთი ასე ამარჯვებინებდა ყველა საქმეში.

დავითმა მოიფიქრა და გადაწყვიტა მონასტრის აშენება. ამოირჩია ყოვლად მშვენიერი ადგილი, ყოვლითურთ უნაკლო, რომელსაც როგორც ცა, გადააფარა ყოვლად წმიდა და უფროსად კურთხეული დედა ღვთისას ტაძარი, რომელიც აღემატება ყოველ მის წინა ქმნილებას. აღავსო წმიდა და პატიოსანი ნაწილებით, სიწმიდეებით, წმიდა ხატებით, სიწმიდის სამსახურებლებით და ძნელად საპოვნელი სხვა ნივთებით, ხოსროიან მეფეთა ტახტებით, სასანთლებით, ფერად-ფერადი კიდელებით, გვირგვინებით და მანიაკებით, სასმისებით და ფიალებით.

იქვე შემოკრიბა პატიოსანი, სათნო კაცები, არა მარტო თავის სამეფოდან, არამედ სხვა ქვეყნიებიდანაც, გამოძებნა სიწმიდით, სიკეთით, სისრულით, სულიერი და ხორციელი სათნოებით აღსავსენი; მოიყვანა და იქ დაამკვიდრა.

ლიპარიტეთი - მამული უმკვიდროდ იყო დარჩენილი. მისცა ის დედა ღვთისას მონასტერს სამსახურებლად და უზრუნველი ტრაპეზი განუჩინა, რომელიც ამჟამად მთელი აღმოსავლეთის მეორე იერუსალიმია, ყოველი კეთილის სასწავლებელი, განსწავლულების სამოძღვრო, სხვა ათინა, ფრიად უმეტესი მასზე საღმრთო წესებით. ამ ყოველი საეკლესიო მშვენიერების მსახურის სახელია - გელათი.

და კვლავ მოიფიქრა მოწყალე საქმე ტკბილი ღვთის კაცთმოყვარეობასთან შემსგავსებული: ააშენა მშვენიერ ადგილას ქსენონი, რომელშიც შეკრიბა ბერები და სამღვდელონი - სწეულები. მოუშადა მათ ყოველივე სახმარი, უნაკლოდ და სიუხვით, გაუჩინა შემოსავალი. თვითონ მივიდოდა ხოლმე, მოიხილავდა, მოიკითხავდა, თითოეულს ეამბორებოდა, მამასავით აფუფუნებდა, სწყალობდა, ამხნევებდა, რომ მოეთმინათ. თავისი ხელით ამოწმებდა საწოლებს, სამოსლებსა და საგებელს, მათ ჭურჭელსა და სახმარს. თითოეულს აძლევდა სამყოფ ოქროს და ზედამდგომელებს აფრთხილებდა. თითოეულის საქმეს მშვენიერად და ღვთისმსახურებით განაგებდა.

ამ დრომდე ქალაქი თბილისი, რუსთავი, სომხითი, სამშვილდე და აგარანი თურქებს ეპყრათ, ხოლო თრიალეთი და კლდეკარნი ეჭირა თევდორეს, ჭყონდიდელის დისწულს, გონიერ კაცს. აფხაზეთში (დასავლეთ საქართველოში) მეფის გადასვლის დროს ნაკლებად ემინოდათ ხოლმე თურქებსა და მათ ციხოვანთ. ამიტომ, ერთხელ, მეფე იმერეთში რომ გადავიდა, ამ დროს შეიკრიბნენ გიორგი ჭყონდიდელის, მწიგნობართუხუცესის, წინაშე თევდორე, აბულეთი, ივანე ორბელი და სიმარჯვით დაიჭირეს სამშვილდე.

ხალხმა დიდად გაიხარა, რამეთუ დღითი დღე იზრდებოდა სამეფო საზღვრები. თურქებმა, როცა შეიტყვეს სამშვილდის დაკარგვა, სომხითის ციხეთა უმრავლესობა მიატოვეს და ღამით გაიქცნენ. აქამდე შემოდგომის ჟამს ჩამოდოდნენ თურქები სომხითში, თავიანთი ფალანგებით ჩამოდგებოდნენ გაჩიანში, მტკვრის პირს, თბილისიდან ბარდავამდე, ივრის პირზე, ამ მშვენიერ ადგილებში გამოსაზამთრებლად. იქ ზამთრობითაც, ისევე, როგორც გაზაფხულზე, ითიბება თივა, არის შეშა და უხვი წყალი, ნადირთა სიმრავლე და ყოველი საშვებელი. ამ ადგილებში ჩამოდგებოდნენ ხოლმე. მათი ცხენი, ჯორი, ცხვარი და აქლემი ურიცხვი იყო; ჰქონდათ სანატრელი ცხოვრება, ნადირობდნენ, განისვენებდნენ,

სარობდნენ, თავიანთ ქალაქებში ვაჭრობდნენ, ჩვენს სანაპიროებს კი არბევდნენ, ტყვითა და ალაფით სავსეს. გაზაფხულზე გადადიოდნენ სომხითსა და არარატში. ასევე ზაფხულშიც ჰქონდათ შებება და განსვენება, თივით და მშვენიერი ველებით, წყაროებითა და ყვავილოვანი ადგილებით. ისე დიდი იყო მათი ძალა და სიმრავლე, რომ იტყოდით: მთელი ქვეყნიერების ყოველი თურქობა იქ არისო და ვერავინ გაიფიქრებდა მათ გაძევებას ან ვნებას, თვით სულთანიც კი.

როცა სამშვილდე და ძერნა აიღეს, ქორონიკონი იყო 330 (1110 წ.) იმ წელს შეუმჩნევლად მოვიდა სულთნის დიდი ლაშქარი 100000 კაცამდე. მეფე ტაძრეულით ნაჭარმაგევს იდგა. საღამოს თრიალეთში მათი მისვლა შეიტყო. ღამით 1500 კაცით გაემგზავრა, ცისკარზე ბრძოლა ფიცხელი გადაიხადა და ღვთის შეწევნით სძლია. დღის მიწურვისას თავზარდაცემული გაიქცა თურქთა ბანაკი; კარვებსა და ჭურჭელსაც არ მიხედეს, ისე განიბნენ თავიანთ ქვეყნებში.

ასეთ საკვირველ გაქცევას მეფე და მისი სპაც არ ერწმუნნენ, ამიტომაც არ მისდიეს უკან, ეგონათ, მეორე დღეს ომი კვლავ განახლდებოდა.

აილო გიორგი ჭყონდიდელმა რუსთავიც მეფის მუხრანს ყოფნისას: ქორონიკონი იყო 335, ეს ამბავი თურქებს დიდად ეწყინათ და მოერიდნენ საზამთრო ადგილებში დგომას. მათ ადგილსამყოფელს მსტოვრები წინასწარ ატყობინებდნენ მეფეს, ამიტომაც მეფე მტერს მოულოდნელად ესხმოდა თავს.

ტაოს ჩამოდგნენ თურქები, ზამთრის სიფიცხეს მიენდვნენ. მეფემ ქართლის სპას მზადყოფნა უბრძანა და თვითონ ქუთაისს გადავიდა, რომლითაც თურქებს ეჭვი გაუფანტა. თებერვალში აცნობა ქართლებს და მესხებს, რათა კლარჯეთში შეხვედროდნენ, თვითონ კი ხუფთის გზით ჭოროხის პირი ჩაიარა და ერთად შეიკრიბნენ. შეუმჩნევლად დაესხა უშიშრად ბასიანში მსხდომ თურქებს. ქორონიკონი იყო 336. ურიცხვი ალაფი აიღეს.

იმავე წელს თავისი ასული კატა ბერძენთა მეფის რძლად გაგზავნა. უფრო ადრე პირმშო თამარი შარვანის დედოფლად ჰყავდა გაგზავნილი. როგორც ორი მნათობი - ერთი აღმოსავლეთს და მეორე დასავლეთს აცისკროვნებდა.

მეორე წელს დაიმორჩილა გრიგოლის ძენი ასათ და შოთა, აილო გიშის ციხე. გააგზავნა თავისი ძე დემეტრე შარვანს სალაშქროდ ძლიერი სპით. მან საკვირველად იომა, აილო ქალაძორის ციხე და გამარჯვებული დაბრუნდა მამასთან ალაფითა და ტყვით სავსე.

მეორე წელს, ბზობისას, გაემზადა რახსის პირს წასასვლელად. აღდგომა იდღესასწაულა ნახიდურს, იქ აცნობეს თურქების მიერ ბემქენ ჯაყელის მოკვლა. ამიტომაც უშლიდნენ დიდებულები წასვლას, მაგრამ არ დაიშალა. დაესხა რახსის პირს მდგომ თურქებს და მათი სიმრავლე მოსრა, წამოიყვანა ტყვე და წამოიღო ურიცხვი ალაფი.

ამავე წელს აილო სომხითის ციხე - ლორე და აგარანი. მოკვდა სულთანი მალიქი, მალიქმას ძე და ალექსი ბერძენთა მეფე. ვერ გაიგო ერთმა მეორის სიკვდილი, ქორონიკონი იყო 338.

ხედავდა მეფე ამდენ ზეგარდამო ღვთის წყალობას, შეწევნას, ძლევასა და გამარჯვებას. ღმერთი აძლევდა სამეფო ქვეყნებს, ქალაქებსა და ციხეებს, მაგრამ არ იყო მის სამეფოში ლაშქართა ისეთი სიმრავლე, რომ ქალაქებსა და ციხეებში დგომით დაეჭირათ ისინი და ამასთან ერთად ელაშქრათ კიდევ, ზამთარ-ზაფხულ დაუცხრომელ მიმოსვლასა და ლაშქრობაში საკმარისი ყოფილიყვნენ. მეფემ მოიკრიბა გონება, მიმოავლო თვალი და დარწმუნდა, რომ მისი სამეფოს მცხოვრებნი არ იყვნენ საკმარისი მისი წადიერების შესასრულებლად. სხვა ღონე არ იყო. იცოდა ყივჩაღთა ტომის სიმრავლე, ბრძოლაში სიმხნევე, სიმსუბუქე, მიმოსვლა, მიმართების სიფიცხე. ცოტა ჰყოფნიდათ და ბრძანების შესასრულებლად მუდამ მზად იყვნენ, ამასთანავე ჩვენთან სიხლოვის გამო მათი შემოსვლა ადვილი იყო; ღარიბებიც იყვნენ. მეფეს მრავალი წლით ადრე მოყვანილი ჰყავდა სანატრელი და ყოვლად განთქმული გურანდუხტი, ყივჩაღთა უმთავრესის, ათრაქა შარალანის ძის შვილი სჯულიერ მეუღლედ და სრულიად საქართველოს დედოფლად. ამიტომაც წარავლინა სარწმუნო კაცები, მოუხმო ყივჩაღებს.

ყიფალებმა სიხარულით მიიღეს მოწვევა, მაგრამ ითხოვეს ოსებისაგან მშვიდობის გზა. ამისათვის წაბრძანდა მეფე ოსეთში, თან წაიყვანა გიორგი ჭყონდიდელი - მწიგნობართუხუცესი, კაცი სრული სულისა და ხორცის ყოველი სიკეთით, თანაღზრდილი, ყოველი საქმის და ღვაწლის თანაგამკაფველი.

შევიდა ოსეთში, შემოეგებნენ ოსეთის მეფეები და მათი მთავრები, როგორც მონები დადგნენ მის წინაშე. აიყვანეს ორივე მხრიდან მძევლები - ოსებიდან და ყიფალებიდან და ასე ადვილად შეარიგა ორივე ტომი. ჩამოაგდო მათ შორის სიყვარული და მშვიდობა. აიღო დარიალის, ოსეთის კარის და კავკასიის მთის ციხეები. შექმნა გზა მშვიდობისა. გამოიყვანა ყიფალთა დიდი სიმრავლე. მისი სიმამრი და ცოლისძმები საქმიანობდნენ. მათ შემოყვანას უქმად არ ჩაუვლია, არამედ მათი ხელით მოსპო სრულიად სპარსეთის ძალები, დასცა შიში და ზარი ყოველი ქვეყნის მეფეს. მათი თანადგომით დაუჯერებელი საქმეები გაკეთდა.

ოსეთში ყოფნისას გარდაიცვალა გიორგი ჭყონდიდელი. მეფემ ახალ მონასტერში პატივით წარმოგზავნა და იქ დაიმარხა. იგლოვა მთელმა სამეფომ და მეფემ, როგორც მამა და უმეტესი მამისა. შეიმოსა შავით 40 დღე, ვახტანგის შობამდე, რომლის ხარებით დაიხსნა გლოვა.

ყიფალები მარჯვე ადგილებში დააყენა დედა-წულებით, რომელთაგან 40000 რჩეული მებრძოლი გამოდიოდა. აღჭურვა ისინი ცხენებით და საჭურვლით. ასევე ჰყავდა რჩეული მონები, ღვაწლში განსწავლული 5000 კაცი, ქრისტიანები, მისანდობნი და სიმხნით გამოცდილნი. თვით ყიფალებიც ქრისტიანდებოდნენ დღითი დღე და ურიცხვი სიმრავლე შეეძინებოდა ქრისტეს. ასე რომ შემოიკრიბა, დააწყო გვარებად, დაუდგინა სპასალარები და მმართველები, ასევე თავისი სამეფო სპა - რჩეული და მოკაზმული, ცხენ-კეთილნი, პირშუქცეველნი და მათ შუაში თვითონ იგი, სწორუპოვარი სპასპეტი და წინამბრძოლი, წინ უძღოდა.

დაიწყო რბევა სპარსეთის, შარვანის და დიდი სომხეთის. არ მოისვენა, არც მოეწყინა, არამედ თავის დროზე წესრიგიანად აღაშქრებდა მათ, მართავდა და განაგებდა თავისი გონიერების მსგავსად. ვინ იყო მისი წინ აღმდგომი.

ნაწერებში ალექსანდრე მაკედონელი ფრთოვან ვეფხვსაა მიმსგავსებული ქვეყნების სწრაფად მიმოვლის გამო, მაგრამ ჩვენი გვირგვინოსანი და ახალი ალექსანდრე, თუმცა შემდგომ დროს ცხოვრობდა, მაგრამ არც საქმით, არც გადაწყვეტილებით, არც სიმხნით მასზე მცირე არ იყო, თავისი დროის ყველა თანასწორზე უმაღლესი და უზესთაესი იყო. საღმრთო და ქრისტეს მცნებების აღსრულებაში ყველას გადააჭარბა, არ მისცა ძილი თვალებს, რული წამწამებს, განსვენება ხორცს, არც გემოვნებისაკენ მიიღრიკა, არც ხორცის ნებისაკენ, არც საჭმელ-სასმლისაკენ, არც სიმღერა-გართობისაკენ, არავითარი ხორციელი არ მიაკარა გონებას, მხოლოდ საღმრთო და სასულიერო. იხილეთ ამ ოთხ წელში ქმნილი საქმეები.

მეფეს ჩვეულებად ჰქონდა, რომ განგებ გადავიდოდა ხოლმე აფხაზეთში (დასავლეთ საქართველოში), ჩამოიტყუებდა თურქმანებს მტკვრისპირა საზამთრო ადგილებში, რამეთუ მათი მსტოვრები მეთვალყურეობდნენ მეფეს და მის გზებს იძიებდნენ. გადავიდა მეფე გეგუთში და იქიდან ხუფათს. ქორონიკონი იყო 340 (1120 წ.) როცა მათ შეიტყვეს მისი სიშორე, ჩამოდგნენ ბოტორას, დაიზამთრეს, მაგრამ არც მეფეს ეძინა. გადმოფრინდა 14 თებერვალს და ჩუმად დაესხა თავს, ძლივს მოასწრო ზოგიერთმა ცხენზე შეჯდომა და გადახვეწა, აიყვანეს ტყვეები და აიღეს ურიცხვი ალაფი.

დიდ მარხვაში აიღო შარვანის ქალაქი ყაბალა; აავსო თავისი სამეფო ოქრო-ვერცხლით, სიმდიდრით; დაბრუნდა ქართლში და მაისის თვეში ჩავიდა შარვანში, არბია ლიყათამდე - ვიდრე ქურდეგანამდე და ხიშტალანამდე. სასვე ალაფით მოვიდა ქართლში, იმავე დღეს შეიკრიბნენ შარვანელები და დარუბანდელეები და მოკლეს აფრიდონ. ნოემბერში მეფე წავიდა ამორნიაში, დაესხა თურქმანებს, მოსრა და იავარყო, წამოიღო ნადავლი ურიცხვი.

იმავე ზამთარს ჩავიდა აფხაზეთში ბიჭვინთამდე და განავო იქაური საქმეები; წყალობის ღირსნი შეიწყალა, შემცოდენი შეიპყრო. იდგა ზამთარი დიდთოვლიანი. შეიტყვეს თურქებმა, რომ შორს იყო მეფე, ჩამოდგნენ მტკვრის პირას. წამოვიდა მეფე აფხაზეთიდან, გადაათხრევინა ლიხის მთა, სადაც თოვლს ჰქონდა სამი მხარი სიმაღლე, დახვდა მზადყოფი სპა, დაესხა ხუნანს და აღავსო ლაშქრით მთიდან მტკვრამდე და გაგიდან ბერდუჯამდე. ისე მოსრეს მახვილით, რომ ამბის მთხრობელიც არ დარჩა, ქორონიკონი იყო 341, თვე მარტი.

გაზაფხულზე ადიდდა მტკვარი, კალაპოტში ვერ დაეცა. ამის მინდობით ჩამოდგნენ თურქმანები ბარდავში გულმშვიდად. მაშინ მონახა ისინიც. ალონში მტკვარი გადაცურა, მოსრნა თურქები, დაარბია ბარდავი, ივნისის თვეში შინ დაბრუნდა სავსე ალაფით. ასეთი ჭირით შევიწროებული თურქმანები და მათთან ერთად განძელ-თბილისელ-დმანელი ვაჭრები წავიდნენ სულთნის წინაშე სპარსეთში, შავად შეიღება ზოგმა პირი, ზოგმა ხელები, ზოგი მთლიანად შეიღება და ასე მოუთხრეს ყოველი ჭირი მათზე მოწეული. და შეიქმნა ფრიადი გლოვა მათ შორის.

მაშინ სულთანმა მოუწოდა არაბეთის მეფე დურბეზს, სადაყას ძეს და მისცა თავისი ძე - მალიქი ჯარით, გაუჩინა მათ სპასალარად ელლაზი, ძე არდუხისა, კაცი მრავალლონე და უბრძანა თურქმანებს, ვინც კი იყო დამასკოსა და ჰალაბის აქეთ, მხედრობით ყველა შემძლეს, მათთან ერთად განძის ათაბაგს თავისი ძალით და სრულიად სომხეთის ამირებს შეერთებოდნენ. ქორონიკონი იყო 341.

შეიკრიბნენ ესენი ყველანი, შეიფიცნენ, სიმრავლით იყვნენ ზღვის ქვიშასავით. აღავსეს ქვეყანა და 18 აგვისტოს მოვიდნენ თრიალეთში, მანგლისსა და დიდგორში. ფეხის დასადგმელი ადგილიც აღარ ჰყოფნიდათ, ხოლო დავით მეფემ, უშიშარმა და გულით სრულიად უძრავმა, წინ განაწყობ თავისი სპა, ყოველი საქმე მშვენივრად და ღონივრად გააკეთა; წყნარად, უშფოთველად, გამოცდილებით და სრული სიბრძნით განავო, და თუ როგორ დაიცვა თავისი ჯარი უვნებლად, ამის მოთხრობას არათუ ჩემი, არამედ მთელი მსოფლიოს ბრძენთა ენაც კი ვერ შეძლებს.

პირველივე შებრძოლებისას უკან დაიხია მათმა ბანაკმა და შემდეგ გაიქცნენ, რამეთუ მაღალი ღვთის ხელი შეეწოდა და ზეგარდამო ძალა ფარავდა მას და წმიდა მოწამე გიორგი ცხადად და ყველას სახილველად წინ მიუძღოდა, თვით ურჯულოები აღიარებდნენ და მოგვითხრობდნენ მთავარმოწამე გიორგის ამ სასწაულს, თუ როგორ მოსრა სახელოვანი მებრძოლები არაბეთისა და როგორი სიმარჯვეთ სდევნა და მოსრნა უკუქცეულნი. აღივსო ველები, მთები და ღელეები მძორებით. ხოლო ჩვენი სპა და მთელი სამეფო აღივსო ოქრო-ვერცხლით, არაბული ცხენებით, ასურული ჯორებით, კარვებით, სრა-ფარდაგებით და სხვა უცხო საბრძოლველი მოწყობილობით, ჭურჭლით, ტურფა და სანადიმო სასმურებით, საბანელ-სამზარეულოებით; რა ქალაქი დაიტივეს მის აღწერას. გლეხებს არაბი მეფეები მიჰყავდათ ტყვეებად, ხოლო გოლიათების აღწერა რაღა სათქმელია. დავით მეფის ეს ბრძოლა სულ სამი საათი გაგრძელდა და პირველი კვეთების შემდეგვე ვერ შეძლეს წინააღმდეგობა. ძველი დროის ბრძენთ მათი რიტორობის შესაბამისად რომ აღეწერათ, მხოლოდ ის იქნებოდა შესაფერისი მეფის საქმეებისა.

მეორე წელს აიღო მეფემ ქალაქი თბილისი, ოთხას წელს სპარსთა ხელქვეშ მყოფი, პირველივე ომით და დაუმკვიდრა ის შვილებს საჭურჭლედ და საუკუნო სახლად. ქორონიკონი იყო 342.

მეორე წელს მოვიდა სულთანი შარვანს, შეიპყრო შარვანშა, აიღო შამახია, გამოუგზავნა მოციქული მეფეს და მოსწერა წიგნი: „შენ ტყეთა მეფე ხარ და ველზე ვერასოდეს გამოხვალ, ხოლო მე შარვანშა შევიპყარი და ხარაჯას ვითხოვ. თუ შენ გენებოს, ჯეროვანი ძღვენი გამომიგზავნე, თუ გინდა სამალავიდან გამოდი და მნახე“. ამის მოსმენისთანავე მეფემ მთელი თავისი სამეფო სპა შეკრიბა და წავიდა, ჰყავდა 50000 კაცი. სპის სიმრავლე და ძალა რომ შეიტყო, სულთანი შეკრთა და ველიდან აიყარა, სასწრაფოდ შევიდა ქალაქ შამახიაში. როცა ეს დავით მეფემ შეიტყო, გაქცეულს აღარ გამოეკიდა; მხოლოდ მადლობა შესწირა ღმერთს, სახიერსა და კაცთმოყვარეს.

სულთანმა აღარც ძღვენი და აღარც ომი მოითხოვა, არამედ გზა - უკან წასასვლელი. შიმშილითა და წყურვილით შევიწროებული არა სულთნურად, არამედ სიმდაბლით ითხოვდა ამას.

იმავე დღეს თავისი ჯარით სულთანთან მიმავალი რანის ათაბაგი დაამარცხეს, მოუკლეს 4000 კაცი და მარტო ის მივიდა სულთანთან. ეს რომ იხილა სულთანმა, იმავე ღამეს გაიპარა, სასდუნის ხვრელში გაძვრა და სხვა გზით წავიდა თავის ქვეყანაში.

მეორე თვეს, ივნისში, მეფე კვლავ წავიდა შარვანს, აიღო გულისტანი, შარვანის მთავარი სახლი, შემოიერთა შარვანი და სიკეთით აავსო მისი ბრძანების მორჩილნი. მარტში აიღო ქალაქი დმანისი, აპრილში დაესხა დარუბანდელებს, აიღეს შარვანის ზოგიერთი ციხე და მიმდგომი ქვეყანა.

მყისვე გადაფრინდა, როგორც არწივი და აიღო სომხეთის ციხეები: გაგი, ტერონაკალი, ქავაზინი, ნორბედი, მანასგომნი და ტალინჯაქარი. ივნისის თვეში გაემგზავრა ლაშქრით, განვლო ჯავახეთი, კოლა, კარნიფორა, ბასიანი სპერამდე, სადაც იპოვა თურქმანი, მოსრა და დაატყვევა; დაწვა ოლთისი, მოვიდა თრიალეთს დიდი გამარჯვებით.

20 აგვისტოს მოვიდნენ ანისელი თავადების მწიგნობრები და მოახსენეს ქალაქისა და ბოჟანას წყაროსთან მდგომი ციხეების მოცემა. სწრაფად გაგზავნა წვევის წიგნები და მესამე დღეს 60000 მხედრით წინ დაუდგა წარმართებს. მესამე დღეს იოლად აიღო ქალაქი ანისი და მისი ციხეები, მიმდგომი სოფლები და ქვეყნები.

ანისის დიდი საყდარი მიზგიტად იყო ქცეული და ქრისტიანთა სისხლით იყო მორწყული ტაძარი და ქალაქი. ეს საყდარი ბერძენთა ასულის - დედოფალ კატრონიტეს აგებული იყო და იქვე იყო დასაფლავებული. ხელახლა აუგეს წესი და თვით მეფემ ჩასძახა სამჯერ საფლავს: „გინაროდენ შენ, წმიდაო დედოფალო, რამეთუ იხსნა ღმერთმა შენი საყდარი ურჯულოების ხელიდან“. ამის გამო მკვდრის ძვლებმა საფლავიდან ხმა გამოსცეს. ამ საკვირველებისათვის მეფემ ღმერთს მადლობა შესწირა.

ანისის მცველად მესხი აზნაურები დატოვა. შემდეგ გაემგზავრა შარვანში, აიღო ქალაქი შამახია და სრულიად ყოველი შარვანი და დატოვა ციხეებსა და ქალაქებში ჰერთა და კანთა ლაშქარი. იქაური ყოველი საქმის გამგებლად და ზედამხედველად დანიშნა მწიგნობართუხუცესი სვიმონ, ჭყონდიდელი მთავარეპისკოპოსი. მაშინ იგი იყო აგრეთვე ბედიელ-ალავერდელი, მსგავსი გიორგისა, თავისი დედის ძმისა, კაცი ყოვლითურთ სრული და ბრძენი.

განაგო მეფემ შარვანის ყოველი საქმე, აავსო სიკეთით და საბოძვრით ქურთები, ლეკები და თარასნი. მოვიდა ქართლში, ყივჩაღებს გაუჩინა საზამთრო სადგური და საზრდელი, ზედამდგომი კაცები და განაგო ყოველი საქმე სომხეთისა და ანისისა. გაზაფხულისათვის აპირებდა უფრო დიდი საქმეებისა და ლაშქრობების წამოწყებას, რადგანაც წინ ვერავინ აღუდგებოდა, რამეთუ თვით სულთანი თავის სამყოფელშივე ძრწოდა შიშისაგან და არც თავისი ძველთაგანვე საკუთარი ქალაქები მიაჩნდა თავის საკუთრებად, მძინარეს შიში და მღვიძარეს სიკვდილი ელანდებოდა.

ამის გამო ზედიზედ გამოუგზავნა მოციქულები ძღვენით სავსენი, რათა დაემშვიდებინა და მოემადლიერებინა იგი; გამოგზავნა ძვირფასი საჭურჭლენი, ტურფანი და მრავალფერნი, იშვიათი ფრინველები და მხეცები ძნელად საპოვნელი, ეძიებდა მშვიდობას და სიყვარულს, ყივჩაღებისაგან დაურბევლობას და ვფიქრობ, რომ მეფემ მამა-პაპების დროს მიტაცებული ქვეყნები, ტყვეები და სიმდიდრე მრავალწილად უკანვე დაიბრუნა. დაამშვიდა ქვეყანა, აავსო, აღაშენა ყოველივე უპატრონობით დანგრეული და ყველა დროს გადაამეტა მშვიდობით და სიმდიდრით ჩვენი სამეფო წარსული ოხრების სანაცვლოდ.

ყოველი საქმის მოთხრობა, რაც მან ქმნა და აღასრულა, რომელიც ჩვენ მცირედი სიტყვით წარმოვაჩინეთ, შეუძლებელია.

სიბრძნის დედად გონივრულად ჰპოვა შიში ღვთისა, საღვთო წერილი რამდენიც კი ჰპოვა ქართულ ენაზე გადმოღებული სხვა ენებიდან, ძველი და ახალი, შეიყვარა და შეითვისა. ისინი იყვნენ მისი საზრდე-

ლი. ყველაზე უფრო გემოვანი, საწადელი და ტკბილი საზრდელი. ისინი იყვნენ - შვება, განცხრომა, საწვრთნელი და სარგებელი, დღე და ღამე, მგზავრობისას, მოუწყენელ ლაშქრობისას, განუსვენებელი შრომისას - თან ახლდა წიგნებით დატვირთული ჯორები და აქლემები. სადაც კი ცხენიდან ჩამოხდებოდა, პირველ ყოვლისა მიუტანდნენ წიგნებს და არ დაამთავრებდა კითხვას დაღამებამდე.

ნავახშმევს ძილის ან სხვა რაიმე საქმის ნაცვლად კვლავ წიგნს კითხულობდა, და როცა თვალი დაეღლებოდა, ყურს შეუნაცვლებდა, არა ზერეულედ, არამედ ფრიადი სიფრთხილით უსმენდა მკითხველს, გამოიძიებდა, გამოიკითხავდა, ხშირად თვითვე განმარტავდა მათ სიღრმესა და ძალას, უფრო საკვირველია ეს საქმე: ყველამ იცით, თუ როგორი გატაცება იცის ნადირობამ. ნადირობის დროსაც კი ხელში წიგნი ეჭირა და ჟამის მოსვლის დროს, მისცემდა ხოლმე წიგნს ვინმე მსახურს და თვით გამოედევნებოდა. ნურვის ეგონება, რომ ხელცარიელი ბრუნდებოდა.

და ვიტყვი სხვა საქმესაც, წიგნთა სიყვარულის საცნაურმოყველს. ერთხელ წინ დაიდო წასაკითხვად წიგნი სამოციქულო, დასრულებისას ნიშანს სვამდა წიგნის ბოლოს, წლის დასასრულს ამ ნიშნების რიცხვი დავითვალეთ: ოცდაოთხჯერ წაეკითხა.

კიდევ არიან მაგალითები, მაგრამ მე ერთს ვიტყვი: ქალაქი თბილისი ჯერ მთლიანად კიდევ არ იყო დამორჩილებული, რადგანაც ჯერ კიდევ ქრისტიანების სისხლით იყო სავსე: რამეთუ ხანდახან ასტეხდნენ ღავდავს და უმიზეზოდ ხოცავდნენ ქრისტიანებს, რომელთაც ნახავდნენ, ხოლო ზოგჯერ ქარავანს შემოყოლილ თურქებს აძლევდნენ სასიკვდილოდ და დასატყვევებლად. ეს ფრიად აწუხებდა დავითის სულს.

შემოვიდა ერთხელ ქარავანი დიდი განძით, თან შემოჰყვა მრავალრიცხოვანი თურქი. გაიგო მეფემ, გაგზავნა 15 კაცი ლოჭინის ხევში, რათა ქალაქის ნახირი მოეტაცებინათ, იქნებ თურქები გამოსულიყვნენ სადევნელად და ამოეწყვიტათ ამ ღონით. თვითონ მხოლოდ 300 მხედრით დაიძალა აჭაღლის ჭალებში, სხვა მხედარს არავის მიენდო, არამედ მარტო წავიდა უსაჭურვლოდ, მხოლოდ ხმლით. თან წაიღო წიგნი - ღვთისმეტყველი, და სპას უბრძანა, მის მოსვლამდე ადგილიდან არ დაძრულიყვნენ.

გაგზავნილებმა გამორეკეს ნახირი, მიეწივნენ თურქები 100 კაცამდე და დიდი შებრძოლების შემდეგ დაუხოცეს ცხენები და ქვეითად იბრძოდნენ ფიცხლად.

ხოლო მეფე ცხენიდან ჩამოვიდა, ჯერ არ ელოდა მათ მოსვლას: გაიტაცა კითხვამ, ისე დაატყვევა მისი გონება, რომ სრულიად დაავიწყდა წინამდებარე საქმე, ვიდრე ხმა კვილისა არ შემოესმა. მყის დატოვა წიგნი იქვე და ამხედრებული მიჰყვა იმ ხმას, ვიდრე ზედ არ წაადგა თავის მონებს, ამ ყოფაში მყოფთ. და რადგანაც შორს იყო თავისი სპისაგან, ამიტომ მარტოდმარტო სასწრაფოდ ბრძოლაში შებრიალდა ვითარცა არწივი და თურქები განაზნია როგორც კაკბები, სწრაფად გაწყვიტა და მათი ცხენები მონებისათვის საკმარისნი გახდნენ. ამხედრებულებმა იმდენი დახოცეს, რომ მცირედმა შეასწრო ქალაქში, გზები სავსე იყო მძორებით და სასტიკი ცემისაგან დაღვლარჭნილმა ხმაღმა თავისი ქარქაში უარყო. მერე მოვიდა თავის სპასთან, რომელიც დიდად საყვედურობდა.

აი, ასეთი საქმეებისაგან მოუცლელს წიგნი ჰქონდა უსასწრაფოეს საქმედ.

...ვერაზინ, ძველ და ახალ მეფეთაგან, მას ვერ ემსგავსა, როგორც საქმეებიც ემოწმებიან, მზის შარავანდელზე უბრწყინვალესნი და ცხადნი, რომლებიც ქმნა თავისი სიბრძნით.

რამეთუ სულთანი თავის მოხარკედ დასვა, ხოლო ბერძენთა მეფე ჰყო, როგორც თავისი სახლეული, დასცა წარმართები, მოსრა ბარბაროსები, უმცროსებად მოიყვანა მეფეები, ხოლო მონებად ხელმწიფეები, გააქცია არაბები, იავარჰყო ისმაილელნი, მტვრად აქცია სპარსნი, გლეხებად მათი მთავრები ...

სათნობით სიწმიდე მოიგო, როგორც ანტონი დიდმა.

ნულარ იტყვიოთ მის რაინდობას, ვიცი ჭეშმარიტად, რომ ათი წლიდან მუდამ წმიდა პირითა და განწმედილი გონებით იღებდა ქრისტეს უხრწნელ საიდუმლოს სვინდისის თანამოწმობით, რომლის მოწმე არის ზეცაში მყოფი სარწმუნო იგი.

ლოცვისა და მარხვისათვის რაღა საჭიროა თქმა, რამეთუ მუდამ ამ საქმიანობაში იყო. მონასტრები, საეპისკოპოსოები და ყოველი ეკლესია ლოცვის წესსა და რიგს და ყოველ საეკლესიო განგებას დარბაზის კარიდან იღებდნენ, ვითარცა უცთომელ კანონს, ყოვლად მშვენივრად დაწყობილს, ლოცვისა და მარხვის კეთილწესიერებას.

ხოლო საეშმაკო სიმღერები, სახიობანი, განცხრომა, ღვთის საძულველი გინება და ყოველი უწესობა მოისპო ლაშქარში.

გლახაკთა მოწყალეობა იმდენი ჰქონდა, რომ აღავსო ზღვა და ხმელეთი მისმა საქმეებმა, რამეთუ ლავრები, მონასტრები და საკრებულოები არა მარტო თავისი სამეფოსი, არამედ საბერძნეთის, მთაწმიდისა და ბულგარეთისა, ასურეთისა, კვიპროსისა, შავი მთის, პალესტინისა აავსო კეთილით. ყველაზე მეტად ჩვენი უფლის, იესო ქრისტეს საფლავი და იერუსალიმში მყოფნი შესაწირავით გაამდიდრა. და უფრო შორს, სინას მთაზე, სადაც მოსემ და ელიამ იხილეს ღმერთი, ააშენა მონასტერი, წარგზავნა ოქრო მრავალათასეული, ოქსინონი მოსაკიდელნი, საეკლესიო წიგნები - სრულად, და სიწმიდეთა ოქროს სამსახურებელნი - რჩეულნი. ყოველდღე თავისი ხელით ფარულად გასცემდა მოწყალეობას, ვინ აღრიცხავს, გარდა ზეცათა მამისა, რომელიც მიაგებს ცხადად, რამეთუ ჰქონდა მცირე ქისა, აავსებდა ხოლმე დღისით თავისი ხელით, ხოლო საღამოს ცარიელი მოჰქონდა მხიარულს სულით და პირით. თუ ნახევარს გასცემდა, ანდა ვერავის იპოვიდა, ამბობდა: „დღეს ვერ მივეცი ქრისტეს ჩემი ცოდვების გამო“. ამას გასცემდა არა მოხელეებისაგან მიღებულს, ანდა არა საჭურჭლიდან აღებულს, არამედ თავისი ხელით მონადირებულს, აქედანვე თავის მოძღვარ იოანეს მისცა ერთხელ დრაჰკანი 24000, რათა გაეყო გლახაკთათვის. ეს მცირედია მრავალთაგან, რომლის აღრიცხვაც შეუძლებელია.

არა მარტო მონასტრები და ლავრები გაათავისუფლა მოვალეთაგან, არამედ მისი სამეფოს ხუცესებიც ბეგარისაგან, რათა თავისუფლებმა მიუპყრან ღმერთს საღმრთო მსახურება.

ამათთან ერთად რამდენი ეკლესია ააშენა, რამდენი ხიდი სასტიკ მდინარეებზე, რამდენი გზა, ძნელად სავლელი, ქვაფენილით დაფარა, რამდენი წარმართებისაგან შეგინებული ეკლესია ღვთის სახლად აქცია, რამდენი წარმართთა შვილი წმიდა ემბაზთან მიიყვანა და გააქრისტიანა, რომლითაც მიიღო მოციქულობის მადლი, როგორც პავლემ და კონსტანტინემ.

იყო ისიც, რომ თავის სამეფოში, დიდი სპით ხშირი სვლის გამო, მომჩივანნი და გაჭირვებულნი ადგილად ვერ მიდიოდნენ მასთან, ზოგჯერ გზის მახლობელ ბორცვებზე, კლდეებსა და ხეებზეც ადიოდნენ, როგორც ზაქე, რათა იქიდან გაეგონებინათ თავისი გასაჭირი. ამის გამო დაადგინა სამართლის მცნობელნი კაცნი და მომჩივანთა განმკითხველები, რომლებითაც კმაყოფილდებოდნენ. მრავალჯერ გვიხილავს ცრემლი მის ღაწვებზე მათი გასაჭირის ხილვისას.

ვინ აღრიცხავს მისგან გაათავისუფლებულ ტყვეებს, ვინ წარმოთქვამს ჯეროვნად, თუ როგორი პატივით ეპყრობოდა ბერ-მონაზვნებს, სიმდაბლით მოიკითხავდა და ეამბოროებოდა, სიყვარულით შეიწყნარებდა, აძლედა შესაფერის ქონებას და სახმარს, რათა საჭიროება უზრუნველად დაეკმაყოფილებინათ.

ესეც იყო, რომ ღვთის მიერ ჰქონდა ნიჭი, ყველასათვის საშიში: არც თავისი სამეფოს შორეულ ადგილებში, არც ლაშქარში მყოფი დიდი თუ პატარა კაცის საქმე თუ სიტყვა, კეთილი თუ ბოროტი განზრახვა არ დაემალებოდა, არც ის, თუკი რაიმე ფარულად ექმნათ ანდა ეთქვათ, ყოველივე ცხადი იყო მისთვის. ზოგიერთის გულში დაფარულ საიდუმლოს და ფიქრებსაც ამოიცნობდა ხოლმე, რითაც მათ ძლიერ აკრთობდა. სენაკებში განშორებული მონაზვნების ღვაწლი და სათნოება ცხადად უწყოდა. გზის სიშორე, ვიდრე ეკლესიამდე, ზომით იცოდა, ამით მრავალი დიდი და ძალზე სასწრაფო საქმე გააკეთა, და ეს მრავალი სიკეთის მიზეზი შეიქნა, რადგანაც ვერც დიდი და ვერც მცირე ორგულობას, ზაკვას და ღალატს ვერც კი გაიფიქრებდა, არათუ ვინმეს ეტყოდა, მეუღლეს ან მესაწოლეს, ნათესავს ან თავის ყრმას, ვინაიდან ეს მტკიცედ იცოდა ყოველმა კაცმა, რომ პირიდან ამოსვლისთანავე უეჭველად

ცნობილი გახდებოდა მეფისათვის. მრავალი დასჯილიც და მხილებულიც იყო ამის გამო. ვერავინ განიზრახა მის დროს ღალატი, არამედ ყველასგან საკრძალავი იყო და სარიდი.

და ასევე მღვდელმთავრები, მღვდლები, დიაკვნები, მონაზვნები და ყოველი კაცი საქმეს წესიერად აკეთებდნენ, სათნოების გზით დადიოდნენ, რამეთუ მისი შიშით უწესო სვლას ვერ ბედავდნენ, იცოდნენ, რომ დაფარული მისთვის არაფერი იყო. ვერც მოქალაქე, ვერც სოფლელი, ვერც მხედარი, ვერც ვერ-ავინ, პატივისა და ასაკის მქონე, გაბედავდა განდრეკილად სვლას, ამიტომაც იყო წესიერება, კანონიერება, პატიოსნება, თვით მეძავებიც კი კრძალვით იქცეოდნენ, საღმრთო და მშვიდობის გზით მიიმართებოდნენ ყველანი შიშით.

ეს დიდი საქმეები, მხოლოდ ღვთის მიერ შესაძლებელი, ადვილად წარმართა ისე, რომ არავის შეეძლო ასე ადვილად წარმართვა. ამისათვისაც დიდი შიში და ზარი განითქვა მთელ ქვეყანაში, შეკრთა ყველა მკვიდრი.

ერთხელ მეფის წინაშე შემოიკრიბნენ გულარძნილნი და ყოვლად ბოროტნი სომხების ეპისკოპოსები, მათი მონასტრების წინამძღოლები, ფრიად მრავალნი, რომელთაც თავიანთი თავი მიაჩნდათ ყოველგვარი სწავლულებისა და მეცნიერების თავებად. ითხოვეს, რათა მეფეს ჩაეტარებინა კრება, სადაც იქნებოდა სიტყვისგება და რჯულის გამოძიება. თუ სომხები დამარცხდებოდნენ, რჯულის ერთობას დათანხმდებოდნენ და თავიანთს შეაჩვენებდნენ, ხოლო თუ სომხები გაიმარჯვებდნენ, მაშინ ბრძანება უნდა გაცემულიყო, რათა აღარ ეწოდებინათ მათთვის მწვალებლები და არც შეეჩვენებინათ.

მაშინ მოიწვია მეფემ ქართლის კათალიკოსი იოანე, მისი ხელქვეითი ეპისკოპოსები, მეუდაბნოენი და არსენი იყალთოელი მთარგმნელი, ქართული და ბერძნული ენების მცოდნე, ეკლესიის განმანათლებელი, სხვა მეცნიერები და ბრძენი კაცები.

დაიწყეს კამათი ერთმანეთთან ცისკრიდან საღამოს ცხრა საათამდე და ვერ დააბოლოეს, ორივე მხრიდან იყო გამარჯვების წადილი და სიტყვათა პაექრობა: რამეთუ შევიდოდნენ შეუვალ საქმეებში და ძნელად გამოვიდოდნენ.

ეს მოეწყინა მეფეს და უთხრა მათ: „თქვენ, მამანო, გაურკვეველ სიღრმეებში შეხვალთ, შეუცნობელს ხედავთ, როგორც ფილოსოფოსები, და ჩვენ არ შეგვიძლია გაგება, როგორც უსწავლელებსა და ერისკაცებს. თქვენ იცით, რომ მე შორსა ვარ სწავლულებისა და მეცნიერებისაგან, როგორც სამხედრო საქმეში აღზრდილი, ამიტომაც უსწავლელი და მარტივი სიტყვებით გეტყვით თქვენ“. ეს რომ თქვა, დაიწყო მათ მიმართ ისეთი სიტყვების თქმა, რომელსაც უეჭველად ღმერთი აძლევდა მის პირს, იგაგებთა და სახეებით, უცილობელი, წინდაუდგომელი, საკვირველი ახსნით დანთქა, როგორც ეგვიპტელები, პირი დაუყო მათ, უპასუხოდ და უსიტყვოდ დატოვა, როგორც ოდესღაც ბასილი დიდმა ათენელები.

ზარგახდილმა და უღონოქმნილმა მწვალებლებმა საჯაროდ აღიარეს თავიანთი დამარცხება, მხოლოდ ეს თქვეს: „ჩვენ, მეფეო, მოწაფე გვეგონე ამ თქვენი მოძღვრებისა, მაგრამ როგორც ვხედავთ, მგონი შენ თვითონ ხარ მოძღვარი მოძღვართა, რომლის ფრჩხილსაც ვერ მისწვდებიან ეგ თქვენი ვითომდა მოძღვარნი“ და ასე, თავიანთი თავის მაცყვდრებულნი უკან გაბრუნდნენ შერცხვენილნი. შემდეგ ასეთი რამ აღარასოდეს გაუბედავთ.

ზოგიერთები მეფეს საყვედურობდნენ ხშირ ლაშქრობასა და მხედრობის განუსვენებლად მიმოსვლას: ვერც მშვილდი შეძლებს და ვერც ორღანოს ძალი (სიმი) მარად დაჭიმვას, რამეთუ როცა მათი მოხმარების დრო დადგება, მოსახმარებლად უვარგისნი შეიქნებიანო. მაგრამ ამის მთქმელებმა ისმინეთ ეს: მეფეს ჰქონდა აფხაზეთის მცირე სამეფო, ზემოხსენებული ჭირის გამო ჰყავდა დაჯაბნილი მცირე გუნდი მხედრებისა, ხშირი უკანდახვევის გამო უცხენონი და უსაჭურვლონი, თურქთა ბრძოლის წესების უცოდინარნი, ძლიერ შემინებულნი. მას რომ უწყინარი ლაშქრობებით, მცირე, უმნიშვნელო შებრძოლებით, სწავლით, წინაგაძლოლით, მრავალი გამარჯვებით არ გაეწვრთნა თავისი სპა, არ გაეთამამებინა

მხნე ბრძოლის ცოდნით, ქებით, საბოძვარის მიცემით, ჯაბანთათვის ქალის სამოსის ჩაცმით და გაკიცხვით, როგორ უნდა მოეპოვებინა ამდენი გამარჯვება, ან როგორ უნდა აეცხო სამეფო? იქნებ ძილით ან მწვანეზე სმითა და განცხრომით და უკადრისი საქმეების შედგომით! არა, ასე არა, არამედ არც ალექსანდრეს უქნია ასე...

ვიტყვი მეორე მიზეზს ამ ბრალისა: იმის გამო, რომ უძველესი დროიდანვე ქართველები თავიანთ უფროსთა ორგულნი არიან ბუნებით, რამეთუ როდესაც განდიდდებიან, გასუქდებიან, დიდებას და განსვენებას იპოვიან, იწყებენ ფიქრს ბოროტისათვის, ასევე მოგვითხრობს ძველი მატრიანე ქართლისა და ამჟამად ხილული საქმეც. მეფემ, ყველა ადამიანზე უფრო ბრძენმა, ეს იცოდა. ამიტომაც არ მისცა მოცლა ამის განზრახვისათვის, არც მოასვენა, არ მისცა საშუალება შეკრებისა და ამ საქმის გაკეთებისა, არამედ ყოველი საქმე, რომელიც წამოიწყო, გაასრულა მშვენივრად. ლომსაც შეიძლება ვუსაყვედუროთ, რატომ მაიმუნივით არ იხედება, ანდა კვერნასავით არ კრთება.

სხვასაც აბრალებდნენ: ზოგს შეიყვარებს, განადიდებს, ან მოიძულებს და დაამცირებს, ერთს აამაღლებს და სხვას დაამდაბლებსო, ღმერთიც ხომ ასე მოიქცა: 5 ქანქარის 10-ად მქცეველს - 10-ვე მისცა, ერთის დამკარგველს კი ისიც წაართვა, 10-ზე ხომ არ დაუმატა მეთერთმეტედ? - ან რისთვისაა ნაქადაგები სამოთხის მშვენიბანი და სასუფეველის ნეტარებანი? ღვთის ნების მყოფელთათვის, ჭეშმარიტად, ხოლო უღირსთა და ურჩთათვის - საშინელებანი.

თუკი მეფე ერთგულს, ფრთხილს, ახოვანს განადიდებს უღირსთა, ჯაბანთა და ორგულთა ნაცვლად, რა უსამართლოს გააკეთებს?

განა ვინ იყო მისებრ საქმეთა მართლად აღმწერი და კაცის ვითარების მცნობელი, რომლის ჩრდილში შეკრებილნი იყვნენ ერნი, ტომნი და სხვა ენები; მეფეები და ხელმწიფეები ოსეთისა და ყივჩაღეთისა, სომხეთისა და ფრანგეთისა, შარვანისა და სპარსეთისა.

ვინ იყო მისებრ ტკბილი შეხვედრისას, საუბრის დროს სატრფიალო, დუმილისას სასურველი, მშვენიერი სახით, უმშვენიერესი ტანის მორთულობით, აღნაგობით შეწყობილი, ტანით ახოვანი, ძალით ძლიერი, სიმამხილით უძლიერესი, ღიმილით საწადელი, მჭმუნვარებისას კი უსაწადელესი, მადლიერი ხედვით, ლომისებურად საზარელი მკრთომელობისას, ცნობით ბრძენი, გამორჩევით უბრძენი, მართივი აზრით, მრავალაზრიანი მიმართებისას, შემრისხველი მყუდროებით, განსწავლულობის მაქებელი და უზომოებით არც ერთს არ აშფოთებდა. მაღალი უმაღლესთათვის და მდაბალი უმდაბლესთათვის, თვით მტრებისთვისაც კი საწადელი და სათნოებით საყვარელი.

ჰქონდა ყოველმხრივ მშვიდობა და დაწყნარება თავის სამეფოში. მაშინ მან, ჩვენი ცხოვრების დიდმა წინაგამგებელმა, ყოველის უმჯობესად შემცვლელმა ღმერთმა, იმ განგებით, რომელიც მან უწყის და განაწესებს ჩვენს წლებსა და ჟამს, ისე განაგო, როგორც კეთილმა მუშაკმა: რა ჟამს იხილავს თავთავს ნაყოფით სავსეს და თავდადრეკილს, ისწრაფვის მის დაუნჯებას, და როგორც ბრძენი მენავე, როცა იხილავს მის ავსებას მრავალფერი ტვირთით, ისწრაფვის ნავსადგურისაკენ, რათა არ ევნოს ზღვისაგან. ასევე ზამთარში, მთელი სამეფოს სიმშვიდისა და დაწყნარების დროს, არა ქვეყნის კიდეში, არამედ სამეფოს შუაგულში, თვით მის მიერ წინასწარ განჩინებულ ადგილას განსასვენებლად და მისაძინებლად მშვენიერი ძილით დაიძინა თავის მამა-პაპასთან.

ესეც საგულისხმოა, რომ მრავალჯერ ჩავარდნილა სასიკვდილო განსაცდელში, რომელთაგან მცირეს მოგითხრობთ: ერთხელ ნადირობისას მუხნარს ცხენი წაექცა და ისე დაიმტვრა, რომ სამი დღე უსულოდ მდებარე იყო უძრავად, მხოლოდ სამშვენიველით იყო ცოცხალი, სამი დღის შემდეგ ნამტკნარი სისხლი ამოანთხია, მოექცა სული და სიტყვა და ძლივს ადგა ცოცხალი. ასეთი მრავალგზის შეემთხვა და ღმერთმა იხსნა სიკვდილისაგან. ასევე, ქართლში ერთ ციხეს ებრძოდა, მეფე თავისი კარვის კართან იდგა მხოლოდ პერანგით მოსილი; ვიღაცამ ციხიდან შემოსტყორცნა ისარი, ჰკრა მთავარანგელოზის

ოქროს მცირე ხატს, რომელიც ყელზე ეკიდა და საღმრთო ძალამ მშვიდობით გადაარჩინა, მრავალგზის მისმა ყივჩაღებმა განიზრახეს ლალატი, გაიჩინეს მხნე კაცები, ზოგი ხმლით, ზოგი შუბით, სხვები ისრით; და ეს არა ერთ, ორ, სამ, არამედ მრავალგზის, არაოდეს მიუშვა ღმერთმა კვერთხი ცოდვილისა მართალზე, ყოველთვის ხელი ზეგარდმო ფარავდა მღევართაგან...

მაშინ იყო 24 იანვარი, შაბათი დღე, ქორონიკონი 345 (1125 წ), შობიდან 53 წლის, მეფობდა 36 წელი, და როგორც დავითმა სოლომონი, ამან თავისივე ხელით ტახტზე დასვა ძე თვისი დიმიტრი, მხოლოდ სახელით შეცვლილი, მაგრამ ყოვლითურთ მსგავსი მამისა, და დაადგა თავზე გვირგვინი პატრიოსანი ქვისა, შეარტყა წელზე მახვილი, სვიანად ხმარებული, და შემოსა პორფირი, დაულოცა ცხოვრება. ასე გაცვალა ქვეყნიური მოქალაქობა ზეციურ სუფევებაში, სადაცაა შებნა და სიხარული, სადაც არ არის მწუხარება და სიმდიდრე, არის სიცოცხლე, რომელსაც ვერ შეამღვრევს სიკვდილი.

მეფე დავითი – მორჩილი ბიძისა

არსენ იყალთოელი მოძღვარი და სულიერი მამა იყო დავით აღმაშენებლისა; ფრიად განათლებული, მეცნიერი, შემოქმედი მოღვაწე, ენათა მცოდნე, ღვთისმეტყველი, ფილოსოფოსი, მთარგმნელი საეკლესიო წიგნებისა, ბურჯი მართლმადიდებლობისა. მას თავისი დროის ქართველობა დიდად აფასებდა. ეფრემ მცირეს უთქვამს: ადამიანისაგან შეუძლებელი არსენისაგან შესაძლებელია ღვთისა და მისი წმიდანების მეოხებითო. ი. ლოლაშვილის თანახმად, არსენს სახელმწიფო მრჩევლად დადგომამდე უსწავლია კონსტანტინოპოლის მანგანის აკადემიაში, შემდეგ შავ მთაზე (ანტიოქიაში) უმოღვაწენია ეფრემ მცირეს ხელმძღვანელობით¹, შემდეგ კვლავ კონსტანტინოპოლში – მანგანის მონასტერში გადასულა და მოღვაწეობდა². 1103 წლისათვის სამშობლოში დაბრუნებულა – შიომღვიმის მონასტერში.

„ჩვენში მოსვლის დღიდან არსენი გამხდარა დავითის გონიერი მოძღვარი, დავითი კი არსენის მორჩილი შეგირდი. ამან განაპირობა ის, რომ არსენი თითქმის 25 წლის განმავლობაში მეფეს ედგა გვერდით და ამ მეფის ხელშეწყობითა და თანადგომით ეწეოდა საეკლესიო-საზოგადოებრივ და სამწერლო-სამონასტრო საქმიანობას... არსენის შემოქმედებითი საქმიანობა გაიშალა და გაიფურჩქნა დავით მეფის ინიციატივითა და მფარველობით, ხოლო დავითის მიერ პოლიტიკური და კულტურული რეფორმები გატარდა არსენის რჩევითა და შთაგონებით. დავითი არსენს უწოდებდა „სასოსა და განმანათლებელს“³.

უფრო მეტიც, ი.ლოლაშვილის აზრით, დავით მეფე იყო მორჩილი არსენ იყალთოელისა. „მორჩილი“ საეკლესიო ტერმინია და ეწოდება ერისკაცს, რომელსაც ევალეება აღასრულოს თავისი სულიერი მოძღვრის ყოველი ნება. ცხადია, საბოლოო მიზანია ადამიანის სულიერი ამაღლება, მაგრამ ხშირად მორჩილებისას ხდება ერისკაცის გამოცდა, არის თუ არა ის შესაფერისი სამონაზვნო მოღვაწეობისა. დავით მეფესაც თავისი სულიერი მოძღვრის დიდი მორჩილება ჰქონია და თვითონ არსენიც მეფისათვის დიდად სანდო პირი ყოფილა. არსენი მეფისაგან იმდენად ნდობით აღჭურვილი პირი იყო, რომ მისი სიტყვა მბრძანებლისა და მორჩილის მიერ უყოყმანოდ სრულდებოდა. ამ მხრივ, ფრიად საგულისხმოა დავით მეფის გამონათქვამები: „ბერმან არსენი მიბრძანა ამის ანდერძისა დაწერა“ (და მან ეს ანდერძი დაწერა კიდევც), „მიბრძანა სასომან ჩემმან ბერმან არსენი“ მღვიმის წესთა დასხმა (და მან ამისი ნებაც დართო); „კანდლები, რომელი მე მომიხსენებია და რომელი არსენის დაუდგამს, ნუმცა ვის უკადრებია გამოღებაა“; „ვითა აწ არსენის გაუწესებია... ნუ ვინ შეცვლის ამას წესსა“ და ა.შ. თავის „სასოსა და განმანათლებელს“ მეფე ყველაფერში ენდობოდა, მის ყველა სურვილს ასრულებდა და ბევრ რამესაც სწავლობდა მისგან. და ეს ხდება იმ დროს, როდესაც არსენის მიმართ ასე მოკრძალებული მეფე ღვთის რისხვას აწევდა ურჩ ფეოდალებს, ქვეყნის ორგულთ, გარეშე მტრებს. სიმკაცრისა და მორჩილების

ასეთი კონტრასტი ახასიათებდა დავით აღმაშენებელს. ერთი მხრივ იგი, როგორც მეფე და სახელმწიფო მოღვაწე, მტკიცე ნებისყოფით, გონიერი მოქმედებითა და სამხედრო და ადმინისტრაციული მართვის ნიჭით ქმნიდა ძლიერ სახელმწიფოს და მის სამსახურში აყენებდა ყველას, ერსაც და ბერსაც, ხოლო მეორე მხრივ ის, როგორც განათლებული ადამიანი, თაყვანსა სცემდა მეცნიერებას, პატიოსნებასა და ერთგულებას, რომლის უნიკალური განსახიერება იყო მისი მოძღვარი - არსენ იყალთოელი⁴.

არა მარტო მეცნიერების, ერთგულებისა და პატიოსნების გამო ემორჩილებოდა დავით აღმაშენებელი ბერებს გიორგი ჭყონდიდელს, არსენ იყალთოელს თუ იოანე კათალიკოს-პატრიარქს, არამედ ის ქართულ ეკლესიას განიხილავდა, როგორც საქართველოს ჭეშმარიტ გამაერთიანებელ და მესაჭე ძალას, რომელსაც შესწევდა უნარი უფალი ღმერთის შემწეობით განეახლებინა და გაეცხოველებინა (გაეცოცხლებინა) ქართველი საზოგადოება, სულიერების ახალ საფეხურზე აეყვანა ის. ეს შემდგომ მართლაც ასე მოხდა, ქართველი ერის ოქროს ხანა - ეპოქა დავითისა და თამარისა - სწორედ სახელმწიფოსა და ქართული ეკლესიის ძალზე ღრმა ურთიერთთანამშრომლობით შეიქმნა.

დავით აღმაშენებელი თავის სახელმწიფოს მართავდა საეკლესიო მოღვაწეების საშუალებით. კერძოდ, მან შექმნა მთავრობა, რომლის უმთავრესი თანამდებობები სამღვდლოთა ხელში იყო. უფრო მეტიც, გიორგი ჭყონდიდე-

ლი ეპისკოპოსი მეფის მამად და სახელმწიფოს პირველ ვაზირად ითვლებოდა. „იგი მეფის შემდეგ მეორე კაცი იყო სახელმწიფოში და ერთნაირად მიუწვდებოდა ხელი როგორც საერო, ისე სასულიერო საკითხებზე“⁵. ის იყო მწიგნობართუხუცესიც, მასვე ექვემდებარებოდა უმაღლესი სასამართლო ორგანო - „სააჯო კარი“⁶.

გიორგი ჭყონდიდელი იყო „მამა მეფისა“ და წარმოადგენდა ქალკედონიზმის, ანუ როგორც იმჟამად მიიჩნეოდა საქართველოში, ქართული ქრისტიანობის სიმბოლოს. ამიტომ არ არის შემთხვევითი, სწორედ გიორგი ჭყონდიდელის უშუალო ხელმძღვანელობით ციხე-ქალაქ სამშვილდის ალება 1110 წელს. სამშვილდის ალებას მოჰყვა ქვემო ქართლის მთავარ ციხეთა განთავისუფლება. მართალია, ეს ციხეები მაშინ თურქების მიერ იყო დაჭერილი, მაგრამ, საერთოდ, იქამდე სულ რამდენიმე ათეული წლით ადრე, სამშვილდე წარმოადგენდა ცენტრს მონოფიზიტური სახელმწიფოსი. ის ლორე-ტაშირის კვირიკიანთა სამეფოს დედაქალაქი იყო. თურქების მიერ ამ სამეფოს, ანუ ქვემო ქართლის ციხეთა დაჭერის შემდეგაც, მონოფიზიტური ეკლესიის გავლენა ამ ქართულ მიწაზე კვლავაც ძლიერი იყო. აღსანიშნავია, რომ აქ ჭეშმარიტად ქართულ ქვეყანაში (ქვემო ქართლში), მონოფიზიტური ეკლესია ხელოვნურად გააბატონეს არაბმა დამპყრობლებმა (იხ. ამის შესახებ შემდეგ თავებში), არაბებისა და სომხური ეკლესიის კავშირის შეკერისა და ქალკედონიზმის წინააღმდეგ ერთობლივ ქმედებათა შედეგად. ამ პოლიტიკურმა ძალებმა წარმოქმნეს აქ სომხური სახელმწიფოებრიობა (კვირიკიანების სამეფო), რომლის

მოქალაქეთა დიდ უმრავლესობას ქართველობა შეადგენდა, მათი ერთი ნაწილი გრიგორიანულ სარწმუნოებაზე იყო გადაყვანილი. თურქეთის ბატონობისაგან აქ განმათავისუფლებელი მღვდელთმთავრის გამოჩენას უდიდესი მორალური და სულიერი მნიშვნელობა უნდა ჰქონოდა ადგილობრივი ქრისტიანების კვლავ დედაქართულ ეკლესიაში დასაბრუნებლად. მართლაც, ამის შემდეგ სულ მალე ქვემო ქართლი უწყვეტად, თითქმის XVIII საუკუნემდე იქცა ქართული ეკლესიის ნაყოფიერ სამოღვაწეო ასპარეზად. ქვემო ქართლს, მონოფიზიტთა, ანუ „სომეხთა“ მეფობის გამო სომხთი ეწოდა. გაერთიანების შემდეგ საქართველოს მეფეს „სომეხთა მეფის“ ტიტულიც ჰქონდა (ანისის, ანუ არმენიის, მეფეებს შაჰანშა ეწოდებოდათ), რაც, სწორედ ამ კუთხის მფლობელობას აღნიშნავდა.

„სამშვილდის აღებას დიდი მნიშვნელობა ჰქონდა იმიტომ, რომ იგი ძლიერი ციხე იყო და სამხრეთით ტფილისს ამაგრებდა; სამხრეთის სავაჭრო გზაც ამ ქალაქზე გადიოდა... თურქებსაც ამ ამბავმა თავზარი დასცა: „ცნეს რა თურქთა აღება სამშვილდისა, უმრავლესნი ციხენი სომხთისანი დაუტევნეს და ღამე მეოთხე იქმნეს“. ქართველები ამ მოულოდნელმა გარემოებამ ძალზე გაახარა და მტრისაგან მიტოვებული ციხეები სიამოვნებით „ჩვენ თანა მოითვალნეს“⁴⁷.

თურქების სულთანმა ამ ამბებთან დაკავშირებით გამოგზავნა ასიათასკაციანი ლაშქარი. მაგრამ მათ დავით აღმაშენებელი საბრძოლველად მზად მყოფი მხედრობით დახვდა, თურქები გაიქცნენ.

„რაკი თურქები ასე თავზარდაცემულენი იყვნენ, გიორგი ჭყონდიდელმა და მწიგნობართუხუცესმა, ალბათ, დავით აღმაშენებელთან შეთანხმებით, კვლავ განაგრძო თავისი სამხედრო მოქმედება და „მეფისა მუხრანს ყოფასა“ მან მტერს რუსთავიც წაართვა“⁴⁸. ეს მოხდა 1115 წელს.

ამ უდიდესი გამარჯვებისთვის, ალბათ, 1110-1115 წლებში მთელ საქართველოში ლოცავდნენ „მეფესა და მღვდელთმთავარს“.

1118 წელს ყიფჩალების გამოყვანის ურთულესი საქმეც გარკვეულწილად გიორგი ჭყონდიდელთან იყო დაკავშირებული. საერთოდ, მეფე მღვდელთმთავარს უწინამძღვრებდა ხოლმე თითქმის ყველა დიდ და გასაოცარ სამხედროსა და სასულიერო საქმეს, არა ერთი და ორი წლის, არამედ მთელი სიცოცხლის მანძილზე.

დავით მეფე ქვეყანას თავის კარზე მყოფი ბერების ხელით მართავდა (იგულისხმება მწიგნობართუხუცესი - ჭყონდიდელი გიორგი, კათალიკოს-პატრიარქი იოანე, თავისი მოძღვარი იოანე, არსენ იყალთოელი და სხვები). ყველა ისინი უდიდესი თანამდებობის მქონენი იყვნენ. მათ სამოხელეო სახელოზე უფრო მაღალი სახელო ქვეყანაში არ არსებობდა. უნდა ვიფიქროთ, რომ დარბაზის კარზე მოღვაწე ეს მღვდელთმთავრები წარმოადგენდნენ კიდევ სინოდს ქართული ეკლესიისას, რომელიც ეკლესიას აძლევდა კანონსა და რიგს. დავით აღმაშენებლის ისტორიკოსი მოგვითხრობს, რომ ამ მეფის დროს „მონასტერნი და საეპისკოპოსონი და ყოველნი ეკლესიანი წესსა და რიგსა ლოცვისასა და ყოვლისა საეკლესიოსა განგებისასა დარბაზის კარით მიიღებდიან, ვითარცა კანონსა უცთომელსა, ყოვლად შვენიერსა და დაწყობილსა, კეთილწესიერებასა ლოცვისა და მარხვისასა“⁴⁹.

„ხელმწიფის კარის გარიგება“ მოიხსენიებს 4 ბერს, რომელთაც საქართველოს მთავრობაში უპირველესი ადგილები ეჭირათ. 4 ბერს მოიხსენიებს რუის-ურბნისის კრების „ძეგლისწერაც“: 1) იოანე კათალიკოს-პატრიარქს, 2) ევსტათი მონაზონს, 3) გიორგი მონაზონ - მწიგნობართუხუცესს, 4) არსენი მონაზონს.

ჩვენ ზემოთ გამოთქმული გვქონდა მოსაზრება, რომ 4 ბერი მღვდელთმთავარი წარმოადგენდა ქართული ეკლესიის სინოდს, არსებულს ხელმწიფის კარზე, ანუ „დარბაზის კარზე“. მათ ეკლესიის გარდა სახელმწიფო საქმეების წარმართვის მოვალეობაც ეკისრებოდათ. ამ ოთხი ბერიდან იოანე იყო სრულიად საქართველოს პატრიარქი და ამავე დროს ქართლის კათალიკოსი, ევსტათი უნდა ყოფილიყო აფხაზეთის კათალიკოსი, გიორგი - ჭყონდიდელ-მწიგნობართუხუცესია, ხოლო არსენი იყალთოელი, ჩანს, მოძღვართმოდვარი იყო.

მეფე დავითი მუდამ ბერების წრეში ტრიალებდა, საღმრთო სიბრძნეზე ედგა სამეფო ტახტი. ამით უნდა ყოფილიყო გამოწვეული ის, რომ დავითი სასულიერო წიგნების უბადლო მცოდნე იყო. მის „გალობანი სინანულისანი“ გამოყენებული ყოფილა შემდეგი დასახელების სასულიერო წიგნები: ძველი აღთქმის წინასწარმეტყველებანი (ესაია, ეზეკიელი), დაბადება, სიბრძნე სოლომონისა, გამოსვლათა, ფსალმუნნი, მეფეთა, იგაენი, II შჯულისა, ეკლესიასტე, მსაჯულთა, 2 ნეშტთა, სამოციქულო, კერძოდ, ეპისტოლეები პეტრესი, პავლესი - ფილიპელთა, რომაელთა, I კორინთელთა, I ტიმოთეს მიმართ, იაკობისა; სახარებანი მათესი და ლუკასი, გამოცხადება¹⁰, ამიტომაც მართებულია ივ. ჯავახიშვილის განცხადება: „დავით აღმაშენებელს თავისი თავი „უსწავლელ“, „მსოფლიო“ და „მხედრობათა შინა აღზრდილ“ კაცად მიაჩნია, მაგრამ რასაკვირველია, ეს თავმდაბლობით მოსდიოდა, იგი ნასწავლი და განათლებული ადამიანი ყოფილა“¹¹. დავითს ღრმა საეკლესიო-საღვთისმეტყველო განათლება ჰქონდა მიღებული.

უთუოდ მეფის ღრმა ქრისტიანობას მოწმობს ის, რომ „კაცთმოყვარე და გულშემატკივარი ადამიანი იყო, ავადმყოფთა და დავრდომილთათვის ზრუნავდა...“¹² როგორც ახალი, ისე ძველი აღთქმა დავითს შესისხლხორცებული აქვს, ეს ჩანს არა მარტო მისი ცხოვრების მაგალითებით, არამედ, როგორც ითქვა, მისი თხზულებიდან - „გალობანი სინანულისანი“. ეს გალობა, დიდმარხვის I კვირის საკითხავი ანდრია კრიტელის სინანულის საგალობლის გავლენით არის დაწერილი საეკლესიო საჭიროებისათვის. დავითის ამ გალობას, ჩანს, დიდმარხვის დროს გალობდნენ ეკლესიაში შესაბამის დროს. ამიტომაც ცდებიან ის მკვლევარები, რომლებიც ამ „გალობაში“ ავტობიოგრაფიულ ცნობებს ეძიებენ და აზოგადებენ დავითის ცხოვრების შესწავლის მიზნით. შეიძლება ითქვას, „გალობანი სინანულისანი“ ისეთივე ტრადიციული ტრაფარეტებითაა დაწერილი, როგორც მსგავსი თხზულებანი იმდროინდელი საეკლესიო პოეტებისა, მაგალითად - „კაენის მკვლევებრი ცნობაი, სეითის ძეთა ლირწებაი, გმირთა სილოდით მავლობაი“ და სხვა მსგავსნი არა ავტობიოგრაფიული, არამედ მწიგნობრული (ე.ი. ძველი და ახალი აღთქმიდან გამომდინარე) შედარებებია. იგივე ითქმის დავითის ნათქვამზე: „ცოდვათა სიჭაბუკისა და უმეცრებისა ჩემისასთა ნუ მოიხსენებ“. ეს გამონათქვამი მხოლოდ გამეორებაა ებრაელთა მეფე დავითის 24-ე ფსალმუნის მე-7 მუხლისა „ცოდვათა სიჭაბუკისა და უმეცრებისა ჩემისათა ნუ მოიხსენებ, წყალობათა შენთა მომიხსენე მე სიტკბოებითა შენისათვის, უფალო“. ამას წერდა ებრაელთა მეფე ქრისტიანობამდე დიდი ხნით ადრე, ხოლო ქართველთა მეფემ მხოლოდ გაიმეორა საეკლესიო ჰიმნის დაწერის დროს. დავითი საეკლესიო პოეტი და ალბათ კომპოზიტორიცაა, რადგან გალობა - მუსიკისა და ტექსტის ერთობას მოითხოვდა.

საერთოდ, ქრისტიანი ვალდებული იყო მოენანიებინა „ნებსითი თუ უნებლიე, მეცნიერებით თუ უმეცრებით“, სიჭაბუკისას თუ ასაკში შესვლისას ჩადენილი ცოდვა. ყოველი ადამიანი ვალდებული იყო, სინანულით ემარხულა აღდგომის სიხარულის მიღებისათვის. დავითი სწორედ ასეთი მონანული ქრისტიანი იყო. ის და მისი ოჯახი თაყვანისმცემელი იყო ქრისტიანული სიწმიდეებისა. XII საუკუნის დასაწყისში იერუსალიმიდან, წმიდა საფლავის კანტონიდან, სწერდნენ პარიზის ღვთისმშობლის ტაძრის კრებულს, ცხოველმყოფელი ხისაგან გამოთლილი წმიდა ჯვარის შესახებ: „ამ ჯვარს დავით, მეფე ქართველთა, სანამ ცოცხალი იყო, უაღრეს თაყვანისცემას და სიყვარულს უძღვნიდა“¹³, აღსანიშნავია, რომ მსგავსი ჯვარი ჰქონია აგრეთვე „ქართველთა პატრიარქს“¹⁴.

ზ. ავალიშვილი წერს: „ჯვაროსნებს ძალიან უჭირდათ საქმე სირია-პალესტინაში“¹⁵. ჯვაროსანთა ომის დაწყებისას დავით მეფე ყოველმხრივ ეხმარებოდა მათ. ქართველ მეფეს სირიაში ულაშქრია, ხოლო ქართული წყაროს მიხედვით, იერუსალიმიც დაულაშქრავს.

„აღსანიშნავია, რომ ერთ-ერთი აღმოსავლური წყაროს მიხედვით, დიდგორის ომის წინა ხანებში ქართველებს გაულაშქრიათ სირიაშიც, რომელიც მათ ადრეც მოურბევიათ. როგორც ირკვევა, XII ს-ის

20-იან წლებში დავითის ბრძოლა თურქების წინააღმდეგ რამდენიმე ფრონტზე, მიზნად ისახავდა თურქების განდევნას არა მარტო საქართველოსა და მისი მეზობელი ქვეყნებიდან, არამედ თურქთა ძალების შესუსტებას საერთოდ მახლობელ აღმოსავლეთში, ეს კი თავისი შედეგებით ცხადია, სავსებით ეხმაურებოდა იმ მოლაპარაკებას, რომელიც საქართველოში სწორედ ამ ამბების წინ გაიმართა დავით IV-სა და ბაღდათ II-ს შორის¹⁶.

„თამარის პირველი ისტორიკოსის ცნობით, დავით აღმაშენებელი თავისი ლაშქრით იერუსალიმისათვის ბრძოლაშიც კი იღებდა მონაწილეობას“¹⁷.

უთუოდ ხმა - „მეფე და მღვდელმთავარი“, რომელიც ქრისტიანთა გამარჯვებებს თან ახლდა საქართველოში, ახლა გასცდა მის ფარგლებს და იერუსალიმის კედლების სიახლოვესაც გაისმა.

„...იმ ურთიერთობამ, რომელიც საუკუნეების მანძილზე საქართველოსა და ჯვაროსნებს შორის არსებობდა, როგორც ჩანს, დასაბამი მისცა ფართოდ გავრცელებულ ლეგენდას „მეფე-მღვდელმთავარი იოანეზე“. ეს ლეგენდა წარმოიშვა ჯვაროსანთა ლაშქრობის ხანაში და გავრცელდა ჩინელებში, თურქებში, მონღოლებში, სპარსელებში, ინდოელებში, არაბებში, სომხებსა და ყველა ევროპულ ხალხშიც, რომელნიც მონაწილეობას იღებდნენ ჯვაროსნულ ომებში... მთელ მსოფლიოში ფართოდ მოარულ ლეგენდად არის მიჩნეული... მისი შინაარსი ქრონიკის მიხედვით ასეთია: „...რამდენიმე წლის წინათ ვიღაც მეფე და ბერი იოანე, რომელიც სპარსეთისა და სომხეთის გაღმა, უკიდურეს აღმოსავლეთში ცხოვრობს და თავის ხალხთან ერთად ქრისტიანულ, მაგრამ ნესტორიანულ ეკლესიას ეკუთვნის, სპარსელთა და მიდიელთა მეფე ძმებს თავს დაესხა, მათი რეზიდენცია დაიპყრო მღვდელმთავარმა იოანემ, რომელსაც ასე უწოდებენ ჩვეულებრივ, სპარსელები გააქცია და გაიმარჯვა. მღვდელმთავარი იოანეს სურდა სწრაფად დახმარებოდა იერუსალიმის ტაძარს“¹⁸.

შ. მესხია წერს: „არმენიისა და სპარსეთის მიღმა მცხოვრები“ „მეფე-მღვდელმთავარი“ სხვა ვინ უნდა იყოს, თუ არა დავით აღმაშენებელი. როგორც ეს უკანასკნელ ხანებში გაირკვა, ამ ლეგენდის თავდაპირველ ვარიანტში მთავარ გმირად იოანე მეფე-მღვდელმთავარი კი არ ყოფილა დასახელებული, არამედ მეფე დავითი. ლათინურ ენაზე შედგენილ XIII საუკუნის ინგლისურ ქრონიკაში ნათქვამია: „მთელ საქრისტიანოში გავრცელდა ხმა, რომ მეფე დავითი, იოანე პრესვიტერად სახელდებული, აურაცხელი ჯარით დაიძრა ინდოეთიდან და უკვე დაიპყრო მიდია და სპარსეთი“. იმდროინდელ მსოფლიოში ასე ფართოდ გავრცელებული ეს ლეგენდა დავით აღმაშენებლისა და მის დროს გადახდილ ომებზე იყო¹⁹.

ისმის კითხვა, რატომ უწოდეს დავით მეფეს ლეგენდებში მღვდელმთავარი?

როგორც აღვნიშნეთ, საქართველოში ხშირად გაისმოდა გამარჯვების ყიჟინა - „მეფე და მღვდელმთავარი“, რამეთუ მეფე ყოველ დიდ საქმეს რომელიმე ქართველი მღვდელმთავრის მონაწილეობით აკეთებდა. ეს ხმა უცხოეთშიც გასულა, ოღონდ „მეფე და მღვდელმთავარი“ ერთ პირად მიუჩნევიათ, გაუერთიანებიათ.

მაგრამ რატომ უწოდეს „მღვდელმთავარი იოანე“? ეს კითხვა თურმე წინათაც არსებულა. „სხვათა შორის, ის აზრიც გამოითქვა, რომ „იოანე ხუცესის“ თქმულება იოანე ორბელიანის (დემეტრესა და გიორგი III-ის ამირსპასალარი) სახელით უნდა აიხსნებოდეს.“²⁰

შეიძლება, აქ ივანე ორბელიანი არაფერ შუაშია, მეფე დავითს გვერდით ედგა მღვდელმთავარი იოანე - საქართველოს პატრიარქი. ალბათ, მისი სახელით უნდა აიხსნას თქმულებაში „მღვდელმთავარი იოანეს“ მოხსენიება.

მართლაც, საქართველოს კათალიკოს-პატრიარქი იოანე, დავით აღმაშენებლის თანამებრძოლი, უდიდესი გამარჯვებების სულისჩამდგმელი იყო. მაგალითად, აი როგორ ახასიათებს მას რუის-ურბნისის კრების ძეგლისწერა: - „ამ კრების თავი, წინამძღვარი და სახე იყო ღვთის კურთხეული, სულიერი სიმშვიდით მოსეს მსგავსი, დიდი სამოელისებრი ერისათვის მლოცველი და სრულყოფადთა მაღლით მცხებელი ღირსი მთავარეპისკოპოს-კათალიკოსი იოვანე, მთელი საქართველოს დიდი მამამთავარი“²¹.

„იოანე, ყოველად ღირსი მთავარეპისკოპოსი-კათალიკოსი და ყოვლისა საქართველოსა დიდი მამა-მთავარი“²¹.

რუის-ურბნისის კრება პირველი დიდი და სერიოზული გამარჯვება იყო დავით მეფისა და მას იოანე მღვდელმთავარი ამზადებდა. თვით მეფის სიკვდილის ჟამსაც იოანე კვლავ ავტორიტეტული პირია. მას ანდერძში იხსენიებს.

„...დავითი ასეთ განკარგულებას იძლევა: ჩემი ეკლესიის დამთავრება-კურთხევას თუ ვერ მოვესწრო, მაშინ არსენისათვის მიცემულ პერპერითა და კოსტანტით შენობას „კალაპოტი გამოუყარონ, მოლესონ, მოხატონ და ძემან ჩემმან დემეტრე, თანადგომითა კურთხეულის მწიგნობართ-უხუცესისა და ბერთა ჩემთათა (იგულისხმებიან არსენი და იოანე მოძღვარი) აკურთხონ ხელითა იოანე ქართლისა კათალიკოზისათა, თანა-დახუდომითა იმერთა და ამერთა ყოველთა ეპისკოპოზთათა“²².

ე.ი. იოანეს გელათის კურთხევა დაევალა.

დავით მეფეს იოანე სომხეთშიც ახლდა. პ. იოსელიანი წერს: „საქართველოს ძლევა მოსილმა მეფემ, დავითმა, ქალაქ ანისში მოიწვია საეკლესიო კრება იოანე ქართლის კათალიკოსისა და სწავლული ეპისკოპოსების - არსენ იყალთოელის, ეფრემ მცირის, თეოფილესა და იოანე ტარიჭისძის მონაწილეობით“²³.

მართლაც, დავითმა „მოუწოდა იოანეს, კათალიკოსსა ქართლისასა და მის ქვეშეთა ეპისკოპოსთა და მეუღაბნოეთა“²⁴.

მეფეს მოძღვარიც ჰყოლია - იოანე (ხომ არ იყო ეს მოძღვარი იგივე კათალიკოსი?). მემატიანე წერს: „თვისსა მოძღვარსა იოვანეს მისცა ოდესმე დრაჰკანი, ვითარ 24000, რათა განუყოს გლახაკთა“²⁵.

როგორც ზემოთ მოყვანილი მიუთითებს, საქართველოს უპირველეს მღვდელმთავარს დავით აღმაშენებლის დროს იოანე ერქვა. ის მეფეს თან ახლდა სომხეთში, ანისში. უნდა ვიფიქროთ, რომ წმიდა ადგილებისაკენ ლაშქრობისას მეფეს თან ახლდა წმიდა ქალაქ იერუსალიმში ლოცვას მონატრული იოანე მღვდელმთავარი. მეფისა და მღვდელმთავრის სახელები - დავითი და იოანე - გააერთიანა ხალხმა. თუმცა, შეგვიძლო გვეფიქრა იმის შესახებაც, რომ მეფე ბერად აღიკვეცა „იოანეს“ სახელით.

როგორც პარაგრაფის დასაწყისში აღინიშნა, დავით მეფე „მორჩილი“ ყოფილა ბერისა, არსენ იყალთოელისა და ასევე მის კარზე მოღვაწე სხვა რამდენიმე წარჩინებული ბერისა. თითქოსდა, მეფეს თავის კარზე მონასტრის მაგვარი დაწესებულება შეუქმნია. აი, რას წერს ივანე ჯავახიშვილი: „საკორპორაციო დაწესებულებებში ნორმალური და მყუდრო მუშაობა მხოლოდ თანამდებობის პირთა და მოძღვართა განკარგულებებისა და ხელმძღვანელების მორჩილებაზე იყო დამოკიდებული. ვინც ამ განკარგულებას არ ასრულებდა და ხელმძღვანელობას არ მისდევდა, ის „ურჩად“ ითვლებოდა... მორჩილების ასეთი სიმკაცრით დამყარებას იმიტომ ცდილობდნენ, რომ ურჩობა ადამიანის მეშფოთე და მრუდე ბუნების, ამასთანავე ქედმაღლობის, კადნიერებისა და მედიდურობის გამომჟღავნება მიაჩნდათ, ხოლო საკორპორაციო წესწყობილების კანონმდებელთა აზრით, „არა რაი აღძრავს და აღაშფოთებს მყუდროებასა ერთსულთა ძმათასა, ვითარ მეშფოთე კაცი და ლულარჭნილი“²⁶.

ასეთი მორჩილება „უდრტვინველად“ უნდა აღესრულებინათ და „უდრტვინველად მორჩილნი“ უნდა ყოფილიყვნენ „წამისყოფისა მწყემსისასა“²⁷.

საფიქრებელია, ქართველი მღვდელმთავრები მორჩილნი იყვნენ მეფისა მათ მიერ ყოველგვარი სახელმწიფო საქმის აღსრულებისას. სამაგიეროდ, მეფე ემორჩილებოდა მათ სასულიერო და სხვა საკითხებში. ასეთი ჰარმონია, დამყარებული „დარბაზის კარზე“, საფუძველი გახდა საქართველოს „ოქროს ხანისა“.

ჩუის-შობისის კომპა

ქართული ეკლესია დიდი ავტორიტეტით სარგებლობდა საქართველოს ყოველ კუთხეში, იმ დროსაც კი, როდესაც საქართველო გაერთიანებული არ იყო და მისი სახელმწიფოებრივი ერთეულები ერთმანეთს ებრძოდნენ.

ცნობილია, რომ ვახტანგ გორგასალმა ჩაატარა საეკლესიო რეფორმა, რომლის ძალითაც სახელმწიფოს შინაგანი სტაბილურობა განმტკიცდა, მაგრამ შემდეგ ქართველთა ერთიანი სახელმწიფო დაიშალა და X საუკუნის ბოლოსა და XI საუკუნის დასაწყისში ფაქტობრივად ახალი სახელმწიფო შეიქმნა ქართული ქვეყნების გაერთიანების შედეგად. ამიტომაც, კვლავ დაისვა კითხვა სახელმწიფოსა და ეკლესიის ურთიერთობისა. კერძოდ, უნდა გარკვეულიყო, რა მიმართება უნდა დაეჭირა ეკლესიას სახელმწიფოს, ანდა სახელმწიფოს ეკლესიის მიმართ.

თუ ერთმანეთს შევადარებთ ქართული ეკლესიის მდგომარეობას გრიგოლ ხანძთელისა და დავით აღმაშენებლის დროს, არსებით სხვაობას დავინახავთ.

გრიგოლ ხანძთელის დროს ეკლესია არ აძლევდა სახელმწიფოს ნებას, ჩარეულიყო ეკლესიის საქმეებში, რადგანაც ეკლესია თვითმწყემსად-თვითმმართველად მიიჩნეოდა.

დავითის დროს რუის-ურბნისის კრებამ, ჩანს, მრავალი საეკლესიო ფუნქცია გადასცა სახელმწიფოს, „დარბაზის კარს“. ეპოქის მემატინე წერს: „მონასტერნი და საეპისკოპოსონი და ყოველნი ეკლესიანი წესსა და რიგსა ლოცვისასა და ყოვლისა საეკლესიოსა განგებისასა დარბაზის კარით მიიღებდნენ, ვითარცა კანონსა უცთომელსა და ყოვლად შვენიერსა და დაწყობილსა, კეთილწესიერებასა ლოცვისა და მარხვისასა“.

აქ მხოლოდ ეკლესია-მონასტრებზე კი არ არის საუბარი, არამედ საეპისკოპოსოებზეც.

საყოველთაოდ ცნობილია, თუ როგორი დამოუკიდებლობით სარგებლობდა ძველ დროს ეკლესია და სამღვდელთა. ამიტომაც უნდა დავასკვნათ, რომ 1103 წელს მოხდა არა სახელმწიფოს მიერ ეკლესიის უპრეცედენტო დამორჩილება (ეს საეკლესიო კანონებით აკრძალულია და არც შეეძლო იმდროინდელ საქართველოს მეფეს), არამედ შეიკრა მმართველობითი კავშირი სახელმწიფოსა და უმაღლეს საეკლესიო მთავრობას შორის. ჩამოყალიბდა თეოკრატიული მსგავსი ქართული სახელმწიფო. მისი თეოკრატიულობა იმაში გამოიხატებოდა, რომ ეკლესიამ იკისრა სახელმწიფოს მმართველობის ზოგიერთი ფუნქციის შესრულება, თავის მხრივ ეკლესიამაც დათმო გარკვეული უფლებები. საერთოდ თეოკრატია განისაზღვრება ასე - „მმართველობის ფორმა, რომლის დროსაც მონარქიული სახელმწიფოს მეთაური წარმოადგენს იმავდროულად მის რელიგიურ მეთაურს“²⁸.

ქვემოთ განვიხილავთ მოსაზრებას იმის შესახებ, რომ ქართული თეოკრატიული მსგავსი სახელმწიფო შემდეგი სახით იყო მოწყობილი: უმაღლესი საეკლესიო მთავრობის ოთხი წევრი იმავდროულად იქცა საერო მთავრობის უმაღლეს წევრებადაც. კერძოდ, ოთხი ბერი - საქართველოს პატრიარქი (ანუ კათალიკოსი ქართლისა), აფხაზეთის კათალიკოსი, ჭყონდიდელი და მოძღვართმოდღვარი იმავდროულად ხდებიან ქვეყნის მმართველებიც.

ქართლის კათალიკოსი ამავე დროს იყო სრულიად საქართველოს პატრიარქი ანუ მამამთავარი, ხოლო აფხაზეთის საკათალიკოსო უწყვეტად არსებობდა VIII ს-დან, ამ კრებასაც ორი კათალიკოსი, ანუ „კათალიკოსნი“ ესწრებოდნენ, კერძოდ, აფხაზეთისა და ქართლის კათალიკოსები - „ამ კრებაში მონაწილეობას იღებდა თურმე „ერი მრავალი“ და ზემოჩამოთვლილ პირთა გარდა მონაწილედ ყოფილან „კათალიკოსნი“, „მოძღვარნი და მეცნიერნი“²⁹. დავითის ანდერძშიც სიტყვა „კათალიკოსნი“ იხმარება და არა „კათალიკოსი“³⁰.

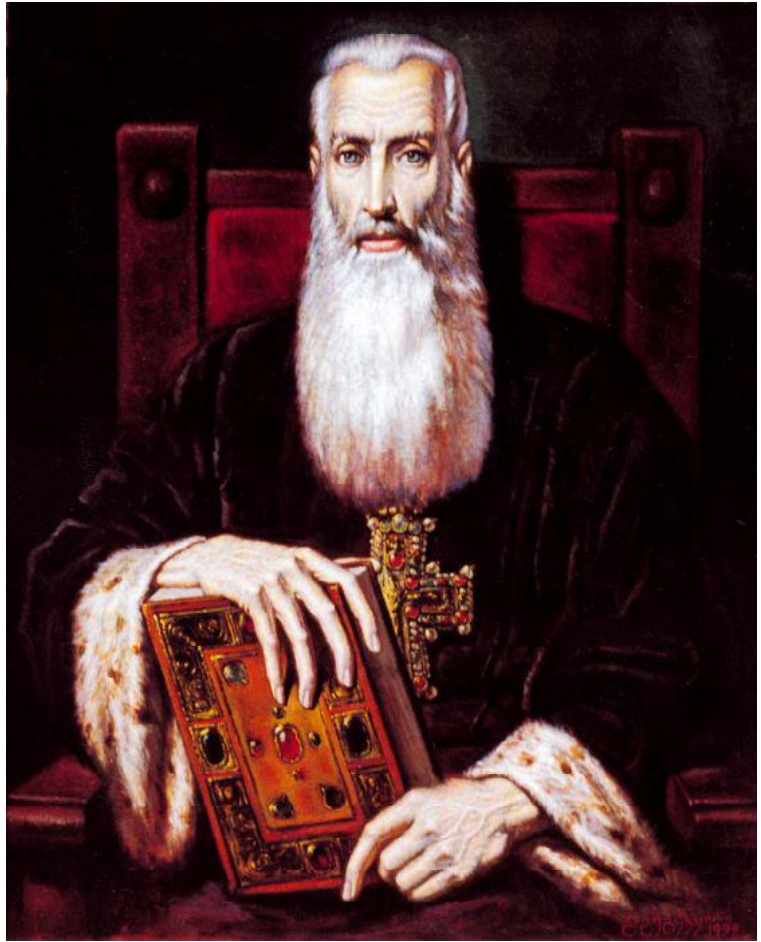
ქვემოთ აღვნიშნავთ, რომ დავით აღმაშენებლის დროს „სახელმწიფოს მმართველობის სისტემას“ სათავეში ჩაუდგა 4 მონაზონი, ანუ „ოთხი ბერი“, შემდეგშიც დარბაზის უმაღლესი წევრები არიან: მოძღვართმოდვარი, ქართლის კათალიკოსი, აფხაზეთის კათალიკოსი და ჭყონდიდელი. ამათთან თითქმის გათანაბრებულია, მაგრამ მათზე ოდნავ დაბლა დგას სამი საერო პირი - ხელისუფალნი (ვეზირები): მოგვიანებით - ათაბაგი, ამირსპასალარი და მანდატურთუხუცესი. კიდევ უფრო დაბლა დგანან სხვა ვეზირები და უხუცესები. ეს ასე იყო მოგვიანებით, მაგრამ სისტემას საფუძველი ჩანს ამ დროს ჩაჰყრია.

ჭყონდიდელის უფლებამოსილებას მიუთითებს ის, რომ „ვეზირობასაც“ კი იგი მართავდა და დარბაზის კარის უმაღლესი პირი იყო: „თუ ვეზირობა იყოს, მათ მოახსენონ ჭყონდიდელსა და ათაბაგსა, ამირსპასალარსა, მეჭურჭლეთუხუცესსა, მსახურთუხუცესსა და ამილახორსა“³¹.

დარბაზობის დროს კი ერთად იკრიბებიან: „...დარბაზთ ათქს ოთხთავე: მოძღვართ-მოძღვარსა, კათალიკოზთა, ჭყონდიდელსა და სამთა ვაზირთა - ათაბაგსა, ამირ-სპასალარსა და მანდატურთუხუცესსა“³².

მართალია, „ხელმწიფის კარის გარიგება“ შემდგომდროინდელი ძეგლია, მაგრამ სამმართველო სისტემის სახე, რომელიც აქ არის აღწერილი, შემუშავებული უნდა ყოფილიყო დავით აღმაშენებლის დროს (ათაბაგი და სხვა მოხელეები შემდეგ დაემატა).

„საქართველოს გაერთიანებისა და ერთიანი ქართული ფეოდალური მონარქიის შექმნასთან ერთად იწყებს ჩამოყალიბებას სახელმწიფო მმართველობის ერთიანი სისტემა... გაერთიანებული სახელმწიფოს მმართველობის აპარატის ჩამოყალიბებას უშუალოდ უკავშირდება ჩვენში ვაზირობის ინსტიტუტის შექმნა... მმართველობის ცენტრალიზაციის მიზნით დავით

აღმაშენებელმა ძირითადი უწყებანი (სამინაო, ფინანსთა, სამხედრო) გამოყო სხვა დარგებისაგან და ისინი უშუალოდ მეფის ვაზირს, მწიგნობართუხუცეს-ჭყონდიდელს დაუქვემდებარა. მათი მეთაურები კი (მანდატურთუხუცესი, მეჭურჭლეთუხუცესი, ამირსპასალარი) წინ წამოსწია სხვა „უხუცესებთან“ შედარებით... პირველი ვაზირი უხუცესთაგან მწიგნობართუხუცესი-ჭყონდიდელი იყო... უმაღლესი სააპელაციო სასამართლო ჩვენში ე.წ. „სააჯო კარი“ იყო... დავითმა კი „სააჯო კარში“ სამი მოსამართლე დასვა: მწიგნობართუხუცესი (უფროსი), საწოლისა და ზარდახნის მწიგნობარი... ამ დაწესებულების დანიშნულება იყო ფეოდალური ანარქიის წინააღმდეგ ბრძოლა და სახელმწიფოებრივი ინტერესების დაცვა“³³.

არ არის შემთხვევითი ის, რომ რუის-ურბნისის ძეგლისწერა ასახელებს ოთხ ბერს, ისევე როგორც „ხელმწიფის კარის გარიგება“. „ძეგლისწერაში“ მოხსენიებულია: 1) გიორგი მწიგნობართუხუცესი, 2) იოანე კათალიკოზი, - საქართველოს პატრიარქი, 3) ევსტათი, 4) არსენი; „ხელმწიფის კარის გარიგებ-

ის“ 4 ბერის თანამდებობები: ჭყონდიდელი, 2 კათალიკოზი, მოძღვართ მოძღვარი. ამიტომაც უნდა ვიფიქროთ, რომ არსენი მოძღვართ-მოძღვარია (ან შემდეგ მიიღო ეს სახელი), ხოლო ევსტათი - აფხაზეთის კათალიკოსი.

ისიცაა აღსანიშნავი, რომ დავით აღმაშენებლის ისტორიკოსის ცნობილი გამონათქვამი იმის შესახებ, რომ „დარბაზის კარი“ საეკლესიო კანონმდებელს წარმოადგენდა დავითის დროს, მეორდება „ხელმწიფის კარის გარიგებაში“. კერძოდ, აქ ნათქვამია, რომ „გელათისაგან კიდე საყდარნი და სხვანი მონასტერნი და ეკლესიანი, ხუცესნი და მონაზონნი, და რაც საეკლესიონი დასნი არიან - ყველა ჭყონდიდელის და საწოლის მწიგნობრის სახელოსია“³⁴.

გელათი მოძღვართმოძღვარს ეკუთვნოდა. ამის გარდა სხვა სრულიად საქართველოს საეკლესიო დასი ხელმწიფის კარიდან იმართება ჭყონდიდელის და საწოლის მწიგნობრის მიერ. ამით, ვფიქრობთ, დასტურდება დავითის ისტორიკოსის ნათქვამი: „... ყოველნი ეკლესიანი - საეკლესიოსა განგებისასა დარბაზის კარით მიიღებდიან“.

რუის-ურბნისის კრების შემდეგ „მართალია, დავით აღმაშენებელმა მიაღწია იმას, რომ მეფემ მოიპოვა უფლებები ეკლესიაზე, ეკლესიაც შეურიგდა დავითის ჩარევას მის საქმეებში...“³⁵ მაგრამ თავის მხრივ ეკლესიამ მოიპოვა სახელმწიფო საქმეების მართვა-გამგეობის უფლება.

„...რუის-ურბნისის კრების შემდეგ დავით აღმაშენებელმა ეს ორი „ხელი“ გააერთიანა. ამიერიდან კიდევ უფრო გაიზარდა ჭყონდიდელის როლი ეკლესიაში და თუ მწიგნობართუხუცესი, როგორც მეფის სამდივანმწიგნობროს მეთაური, მეფის შემდეგ პირველი პირი იყო სახელმწიფოში, ეკლესიაში კათალიკოსის შემდეგ ყველაზე დიდი გავლენით ჭყონდიდელი სარგებლობდა. მწიგნობართუხუცეს-ჭყონდიდელის მეშვეობით მეფე უშუალოდ ერეოდა ეკლესიის საშინაო საქმეებში და კარნახობდა ეკლესიას თავის ნებას“³⁶. თავის მხრივ, იმავე გზით, და საერთოდ „დარბაზის კარის“ მეშვეობით ქართული ეკლესია თავის ნებისამებრ წარმართავდა ქართული სახელმწიფოს საქმეს.

მართალია, მეფე უმაღლესი მხედართმთავარი იყო და ამიტომ ჭყონდიდელის (ე.ი. დარბაზის კარის) უზომოდ გაზრდილი ძალაუფლება მისთვის სრულიად მოსათმენი (სასურველიც) იყო, მაგრამ თამარ მეფემ საგანგებო ღონისძიებები ჩაატარა კათალიკოსის გაზრდილი ხელისუფლების შესაზღუდად მაშინ, როცა კათალიკოსმა თავის ხელში აიღო ჭყონდიდელილობაც.

„დარბაზის კარი“ წარმოადგენდა არა მარტო სახელმწიფოს მაცენტრალიზებულ ორგანოს, არამედ ეკლესიისასაც. ცნობილია, რომ საქართველოს მეფეთ მეფე იმავდროულად „შვიდი სამეფოს“ მეფესაც წარმოადგენდა. ამ ერთიან სახელმწიფოში შვიდი სამეფო თუმცა ნომინალურად, მაგრამ მანც არსებობდა. მეფეს უთუოდ ესაჭიროებოდა „თანადგომა და ერთნებობა“ შვიდივე სამეფოს დიდებულეებისა („რომელიც განაჩინა თანადგომითა და ერთნებითა შვიდსავე სამეფოსა დიდებულთა“)³⁷. ასევე საქართველოს ეკლესია, ანუ საპატრიარქო, ორი საკათალიკოსოსგან შედგებოდა (ესეც, ფაქტობრივად, ნომინალურად). ბედიელ-ალავერდელიობა ჭყონდიდელ სვიმონისა ეკლესიის ერთიანობასაც დიდად უწყობდა ხელს.

ჭყონდიდელს შემდეგ „ვაზირთ-ვაზირი“ უწოდეს და მის ხელში უზარმაზარი ხელისუფლება იყრიდა თავს. ამიტომაც, როგორც აღინიშნა, ზოგჯერ მეფესაც კი აღარ ეკითხებოდა თავის „საურავს“. მაგრამ მეფის გარეშე მას ამის ნება არ ჰქონდა: „მწიგნობართუხუცესის გარეშე არ წყდებოდა არც ერთი სახელმწიფოებრივი საქმე, ყველა საურავი უმისოდ არ იქნებინ“³⁸. მართალია, მწიგნობართუხუცესი მონაწილეობდა ყოველგვარი სახელმწიფოებრივი საქმის გადაწყვეტაში, მაგრამ მეფის გარეშე რაიმე გადაწყვეტილების მიღება დამოუკიდებლად არ შეეძლო. სწორედ ამიტომ, დავით ულუს დროინდელ ჭყონდიდელ-მწიგნობართუხუცეს ბასილს ჟამთააღმწერელი დანაშაულად უთვლის თავისი უფლებების გადამეტებას, რაც იმაში გამოიხატა, რომ მან „იწყო საურავთაცა ქმნად თვინიერ მეფისა კითხვისა“³⁹.

მწიგნობართუხუცესს ექვემდებარებოდა სამეფო სპაც. იგი მეფესთან ერთად წყვეტდა ომის დაწყება-არდაწყების საკითხს და ზოგჯერ ომშიც მიდიოდა⁴⁰.

აღსანიშნავია, რომ ეკლესიას (კათალიკოსს და ეპისკოპოსებს) თავისი ჯარი ჰყავდა, მაგრამ ჭყონდიდელს სამეფო სპა ექვემდებარებოდა.

„მწიგნობართუხუცესის უფლებას შეადგენს სხვა ვეზირთა სამმართველო უწყების შემოწმება...“⁴¹

როგორც ზემოთ მოყვანილიდან ჩანს, რუის-ურბნისის კრების შემდეგ ეკლესიამ დიდად გაიფართოვა თავისი უფლებები და ის სახელმწიფო საკითხებსაც წყვეტდა (ჭყონდიდელისა თუ სხვა სამი ბერის (მონაზონის) საშუალებით), ამით საქართველოში შეიქმნა თეოკრატიული მაგვარი სახელმწიფო.

„საქართველოს ეკლესიას, ისევე როგორც რომის ეკლესიას, სახელმწიფო ცხოვრებასა და წესწყობილებაში განსაკუთრებული უპირატესობანი ჰქონდა მოპოვებული და მინიჭებული, რომელთა წყალობითაც მას მართო წმინდა საეკლესიო დაწესებულების ხასიათი კი არ ჰქონდა, არამედ სახელმწიფოებრივი სხეულისა და ერთეულის თვისებებიც. ქართული ეკლესიის ამ უფლება-უპირატესობათა შესახებ მკვლევარი ვერც სჯულის კანონში, ვერც ადგილობრივი კრებების ძეგლისწერაში ვერავითარ ცნობებსა და კვალს ვერ აღმოაჩინს. ამ ფრიად საყურადღებო საკითხის შესწავლისათვის მკვლევარმა უნდა სიგელ-გუჯრებს მიჰპარტოს“⁴².

დიდი ივანე ჯავახიშვილი ქართულ ეკლესიას, სახელმწიფო ცხოვრებასა და წესწყობილებაში განსაკუთრებული უპირატესობის გამო, ადარებს რომის ეკლესიას, რომელსაც VIII საუკუნიდან საერო ხელისუფლებაც ხელთ ეპყრა „პაპის ოლქში“. ეს ორი ეკლესია, რომელთაც საერო და სასულიერო ხელისუფლება ხელთ ეპყრათ, ერთმანეთს ემსგავსებოდნენ, თუმცა ქართულ ეკლესიას საერო ხელისუფლება მთლიანად არ მიუთვისებია. საქართველოში სახელმწიფო და ეკლესია ერთმანეთს უთავსებდნენ ხელისუფლებას (ცხადია, გარკვეულ დრომდე, ძირითადად, დავითის დროს).

„...უძველეს ძეგლად, რომელშიც საქართველოს ეკლესიის უზენაესი საჭეთმპყრობლის განსაკუთრებული უპირატესობა საკუთარი ჯარის ყოლისა და საკუთარი სარდლის მეთაურობით ლაშქარ-ნადირობაში განცალკევებული სამხედრო ერთეულის სახით მონაწილეობის უფლებაა აღბეჭდილი, 1362 წლით დათარიღებული წიგნია“⁴³. ეკლესიას თავისი ჯარი შეიძლება უფრო ადრეც ჰყოლოდა. ყოველ შემთხვევაში, კახეთში საქორეპისკოპოსოს ინსტიტუტის არსებობა უნდა მიუთითებდეს, რომ აქ ეკლესია ამავდროულად წარმოადგენდა აქაურ საერო მმართველობასაც. ასევე არ უნდა იყოს შემთხვევითი რუის-ურბნისის კრების შემდეგ ჭყონდიდელის „სამეფო სპის“ მეთაურად დანიშვნაც და მისი მონაწილეობა ქვემო ქართლის საბრძოლო ოპერაციებში.

შეიძლება გამოითქვას ვარაუდი იმის შესახებ, რომ რუის-ურბნისის კრებაზევე ეკლესიამ კახეთ-ჰერეთი გადასცა დავით აღმაშენებელს. ამიტომაც უწოდებს ამ კრების ძეგლისწერა მას „რანთა და კახთა მეფეს“, თუმცა მას იმ დროს იარაღის ძალით ეს ქვეყნები შემოერთებული არ ჰქონია. იარაღის გამოყენება არ დასჭირდა, რადგანაც „დავითის მომხრე ჰერმა დიდებულებმა აღსართან კახთა მეფე შეიპყრეს და მეფეს გადასცეს, რის შემდეგ მეფემ დაიკავა ჰერეთი და კახეთი“⁴⁴. ცხადია, ეს დავითის პირადი დამსახურება იყო, მაგრამ შეიძლება ეკლესიასაც ედო თავისი წილი, ყოველ შემთხვევაში, მეფემ კახეთ-ჰერეთი სწორედ რუის-ურბნისის კრების დამთავრების შემდეგ შემოიერთა. ამან მაჰმადიანი მფლობელების: სულთნის, განძის ათაბაგის და სხვათა უკმაყოფილება გამოიწვია, მეფემ მათი ჯარი დაამარცხა ერწუსში 1104-1105 წლებში, რის შემდეგ მან „თვითმპყრობელობით დაიპყრო ჰერეთი და კახეთი და ნებიერად აღიხვნა ციხენი და სიმაგრენი მათნი“⁴⁵.

მაგრამ ჰარმონიის მიღწევა სახელმწიფოსა და ეკლესიას შორის ადვილი არ ყოფილა*. ეკლესიაში დავით აღმაშენებლის დროისათვის ყოფილან ქვეყნის ცენტრალიზაციის მოწინააღმდეგე ძალები,

* სახელმწიფოსა და ეკლესიას შორის ასეთ ურთიერთობას, ზოგჯერ ეწოდება „სიმფონია“.

რომელნიც მეფის მოწინააღმდეგეებს, ან პოტენციურ მოლაპატე დიდგვაროვნებს უჭერდნენ მხარს. ესენი ძირითადად იყვნენ ეკლესიის მაღალი ფენის წარმომადგენელი ეპისკოპოსები. ისინი ეკლესიაში მოხვედრილან სწორედ თავიანთი არისტოკრატიული წარმომადგენლისა და სიმდიდრის წყალობით. მათ ძეგლისწერა „უღირსებს“ უწოდებს. ისინი „...სამეფო დასის შეხედულებითა და სახელმწიფოს ცენტრალისტური პოლიტიკის აზრით, არიან „უღირსნი“, მოწინააღმდეგე დაჯგუფების თვალსაზრისით კი ისინი ალბათ სრულიად ღირსეულნი არიან. ასეთ „უღირსთა“ ოპოზიცია, ჩანს, ძალიან ძლიერი იყო. მეფის წინააღმდეგ მთელი მონასტრები გამოდიან, რომელნიც დავითმა ამის გამო „გამწარა“ (ანდერძი დავით აღმაშენებლისა)⁴⁷. ამ „უღირსთა“ გადასაყენებლად საჭირო გახდა საგანგებო საეკლესიო კრების მოწვევა. ნიშანდობლივია, რომ ამ საეკლესიო კრების ოქმის პირველი მუხლი სწორედ ამ „უღირსთაგან“ ეკლესიის განწმენდის ფიქსირებას ახდენს. „1103 წელს დავით აღმაშენებელმა საგანგებოდ ჩატარებული დიდი სამზადისის შემდეგ განახორციელა რუის-ურბნისის საეკლესიო კრების მოწვევა, რომლის მიზანი იყო ეკლესიაში მოკალათებული მეფის მოწინააღმდეგე დასის განდევნა და უმაღლეს საეკლესიო თანამდებობებზე მეფის ცენტრალისტური პოლიტიკის მომხრეთა აღზევება“⁴⁸.

„...სამღვდელმთავროთა მომეტებული ნაწილი უღირს მამათმთავრებს ჩაუვარდათ ხელში, „მამულობითა უფროს ვიდრე ღირსებით დაეპყრნეს“. წოდებრიობა გაბატონებული იყო და უმთავრესი მნიშვნელობა პირადს ღირსებას კი არ ჰქონდა, არამედ ჩამომავლობას. რა გასაკვირველია, რომ ამ ეპისკოპოსებს „მათნივე მსგავსნი ხუცესნი და ქორებისკოპოსნი დაედგინეს“... სამღვდელმთავრო საყდარზე, „იყვნეს კაცნი მთავართა და წარჩინებულთა შვილნი, რომელთა უწესოდ დაეპყრნა საყდრები“. რუის-ურბნისის საეკლესიო კრებამ გადააყენა უღირსნი მღვდელმთავარნი მთავარ-წარჩინებულთა შთამომავლობისანი და ამით გვარიშვილობის მნიშვნელობა ეკლესიის მსახურთათვის უარყო, ხოლო პირად ღირსებას შესაფერისი პატივი და უფლება მიანიჭა. ამგვარად, რუის-ურბნისის საეკლესიო კრებამ განახორციელა და დააკანონა ის, რასაც ორმოცის წლის წინათ ჰქადაგებდა ჩვენი შესანიშნავი მოღვაწე გიორგიმმთაწმინდელი“⁴⁹.

როგორც ივანე ჯავახიშვილი, ისე ზოგიერთი სხვა მეცნიერი, მიიჩნევენ, რომ დავით აღმაშენებლის ინიციატივით მოწვეულმა რუის-ურბნისის კრებამ მიზნად დაისახა ქართული ეკლესიის განახლება (რეფორმა) იმ პრინციპების საფუძველზე, რომლებიც გიორგი მთაწმინდელმა წამოაყენა⁵⁰.

შიმშილობის დროს საქართველოში ჩამოსული გიორგი მთაწმინდელი „თავის თვალთ ხედავდა, რამდენად გულცივი იყო მაშინდელი უმაღლესი წოდებისაგან გამოსული სამღვდელოება და როგორ გულხელდაკრეფილი შესცქეროდა ქვეყნის ტანჯვას. ზოგნი ეპისკოპოსთაგანნი, რომელნიც იყვნენ „მდიდარნი ფრიად და წარჩინებულნი“, მარტო იმაზე ფიქრობდნენ, რომ „სიმდიდრითა სავსეთა თვისთათა ეკლესიანი შეიმკვნეს და „განაშუენეს“, „რათა მონასტერთა შინა ალაპი დაიდვას“ მათს სახელობაზე, რომ ამავე დროს ხალხი მშიერი და ღატაკი იყო და საშინელს გაჭირვებაში ჩავარდნილს, არსაით მშველელი არ ჰყავდა. ამგვარს მღვდელ-მოძღვრებს ეს არ აწუხებდათ. ამ ჯურის ეპისკოპოსი „გლახაკთა ყოვლადვე არა მიხედვიდა“... ამ წრეში წოდებრიობა და სიმდიდრე გაბატონებული იყო. საეპისკოპოსო ხარისხი მაშინ დიდებულ აზნაურთა გვარის შვილებს ეპყრათ. ამ თანამდებობას მეფე ბაგრატ IV თურმე ჰყიდდა. რაკი ეკლესიას ასეთი უკანონობა შემოეპარა, რასაკვირველია, ეპისკოპოსობას ღირსეული კი არ მიიღებდა, არამედ ვინც უფრო მდიდარი იქნებოდა. ეს საშინელი გამანადგურებელი უწესობა ძირფესვიანად უნდა აღმოფხვრილიყო“⁵¹.

გიორგი მთაწმინდელმა მოსთხოვა მეფეს, რათა „...არ ჰყიდდეს საეპისკოპოსოთა კაცთა მიმართ უწესოთა და უსწავლელთა და ყოვლითურთ სოფლისა შემსჭვალულთა და უწესობით და მიმოსვლათა შინა აღზრდილთა, არამედ გამოირჩევდეს კაცთა ღირსთა და წმიდათა და მონაზონობათა შინა აღზრდილთა და ღვთივ-სულიერთა მოძღვართა მიერ წამებულთა“; ეპისკოპოსებს კი მოსთხოვა, რათა „...თვალღე-

ბით ხელთდასხმასა არ ჰყოფდნენ და უღირსთა მღვდელთა არ აკურთხებდნენ“, ხოლო თვითონ „არა შეჰკრებდენ ოქროსა და ვეცხლსა, არამედ უმეტეს ყოვლისა სწყალობდენ გლახაკთა და უღონოთა“. აი, მაგალითად, რა უთხრა ჩვენმა დიდებულმა მოღვაწემ ერთ ეპისკოპოსს, რომელიც „მდიდარი ფრიად და წარჩინებული“ იყო და იმაზე ზრუნავდა მარტო, რომ „სიმდიდრითა საფასეთა თვისთათა ეკლესიანი შეამკვნეს და განაშვენეს და რათა მონასტერთა შინა ალაპი დაიდევს და ამით მიზეზითა სცვიდა სიმდიდრესა თვისსა, ხოლო გლახაკთა ყოვლადვე არა მიხედვიდა“. მეუფეო, ეს შენი საქციელი ეშმაკის მანქანებიდან შთაგონებით არის ნაკარნახევი. „ეგე ბრძოლა ბოროტისა მტერისა არს“, ეშმაკი გაცდუნებს და მას უნდა, „რათამცა ეკლესიათა და ალაპათა მიზეზითა გლახაკთა უწყალობასა შინა მოგკლა“, რომ ეს ღვთისნიერი საქმე კი არ არის, არამედ ეშმაკის მიერი, ცხადია, „რამეთუ არა თუ მას გეტყვის ღმერთი, ვითარმედ ეკლესიანი შეამკვნითო, არამედ რამეთუ „მშოიდა და არა მეცით ჭამადი“, ვითარცა იტყვის იოანე ოქროპირი“⁵².

მაგრამ ღირსმა მამამ „...სიტყვები არ იკმარა, მან საქმითაც განახორციელა თავისი დემოკრატიული და ზნეობრივი მოძღვრება და იმდროინდელი ქართული ეკლესიის წოდებრიობა დაარღვია. წინათ თუ ჩვეულებრივ მღვდლობა და სხვა უფრო მაღალი საეკლესიო პატივი აზნაურთა გვარიშვილების ხელში იყო, გიორგი მთაწმინდელმა შიმშილობის დროს სხვადასხვა ადგილას „შეკრიბა, რომელნიმე ქალაქთაგან, რომელნიმე დაბათაგან, სხვანი უდაბურთა ადგილთა პოვნა, სხვანი მონებისაგან გამოიყვანა, ხოლო სხვანი უმწირესისა ცხოვრებისაგან იხსნა“, გაანათლა, აღზარდა და „ესე ვითართა შეურაცხთა საქმეთგან მღვდლად უბიწოდ, მნედ სარწმუნოდ ქრისტესა შეწირნა“. მონებისა და ყმების მღვდლად კურთხევა იმ დროისათვის დიდი გამბედაობა იყო. ამიტომაც იყო, რომ „ყოველსა აღმოსავლეთს (ანუ საქართველოს) განეფინა საქმე ესე საკვირველი... გიორგი მთაწმინდელმა, მაშასადამე, ქართული ეკლესიის წოდებრიობა დაარღვია, წოდებრივი უპირატესობა საეკლესიო საქმეებში უარჰყო და ადამიანის პირადი ღირსება წინ წამოაყენა, თანაც ეცადა ქართული ეკლესიისათვის დემოკრატიული მიმართულება მიეცა. საშუალო საუკუნეებში ყველგან, მეტადრე კი საქართველოში, ასეთი მოღვაწეობისათვის დიდი გაბედულება იყო საჭირო. თვით დასავლეთ ევროპაშიც კი ეკლესიასა და მონასტრებში დემოკრატიული მიმართულება XIII საუკუნიდან დაიწყო მხოლოდ“⁵³.

რუის-ურბნისის კრების I მუხლის გადაწყვეტილებით განკვეთილი ეპისკოპოსების მაგიერ დაადგინეს ახლები. განუკვეთიათ მეფის მოწინააღმდეგენი, „ნაცვლად მათდა სხვანი დავადგინეთ, რომელთა ჰასაკისაგანცა და საქმეთაგან აქვნდა წამებაი და კეთილად განეწვართნეს ხორცი და მორჩილებად სულისა“⁵⁴. ე. ი. მათ ნაცვლად ასაკით და საქმით სარწმუნონი დავადგინეთ, რომელთაც ხორცი სულს დაუმორჩილესო. იურიდიული საფუძველი ეპისკოპოსების გადაყენებისა, ჩანს, ის ყოფილა, რომ „უღირსთა და უწესოთა მამულობით უფრო, ვიდრე ღირსებით დაეპყრნეს უფროსნი საეპისკოპოსონი, ვითარცა ავაზაკთა და მათნივე მსგავსნი ხუცესნი და ქორებისკოპოსნი დაედგინნეს“. სწორედ აქედან გამომდინარეობდა ის, რომ „სახლით უფლისათ და მღვდელთაგან გამოვიდოდა ყოველი ურჯულოება და ცოდვა“⁵⁵.

ასეთი ტიპის სამღვდლოება იყო ძირითადი მოწინააღმდეგე მეფის გაძლიერებისა. აქ ასე იდგა საკითხი: ან ძლიერი ეკლესია და სუსტი საერო ხელისუფალი, ან ძლიერი ხელისუფალი და მისი მორჩილი ეკლესია. „იმუნიტეტმოპოვებულ და გაძლიერებულ ეკლესიას უკვე აღარ აწყობდა ძლიერი საერო ხელისუფალი. სახელმწიფო ცდილობდა ეკლესია თავის მოკავშირედ შეენარჩუნებინა. ისევე, როგორც საერო ფეოდალებში, ეკლესიაშიც სახელმწიფო ხელისუფლებას ჰყავდა თავისი მომხრენიც და მოწინააღმდეგენიც. დავითმა თავისი მომხრეების მხარდაჭერით შეძლო იმ დიდი ღონისძიებების გატარება, რომელიც რუის-ურბნისის საეკლესიო კრებამ განახორციელა“⁵⁶.

შეიძლება დაისვას კითხვა: მხოლოდ ქართულ ეკლესიაში იყო გავრცელებული იმ დროისათვის გვარიშვილობის, წოდებრივი შთამომავლობისა და სიმდიდრის მქონე პირის სამღვდლო ხარისხში კურთხევა

თუ სხვაგანაც ასე იყო? ან როგორ მოხდა სიმდიდრის შეჭრა ეკლესიაში? სხვაგანაც, დასავლეთის ეკლესიაშიც, ასევე ყოფილა და იმ დროისათვის იქაც საჭირო იყო ეკლესიისა და მონაზვნობის დემოკრატიზაცია. ივანე ჯავახიშვილი კარგად აღწერს ამის სოციალურ მიზეზებს.

„ქართველი ხალხის ძირითადი ზნეობრივი შეხედულება სახარების მოძღვრებაზე იყო დამყარებული. ხოლო სახარების ზნეობრივი იდეალი იმაში მდგომარეობდა, რომ ადამიანი ისეთივე სპეტაკი და უნაკლო ყოფილიყო, ვითარცა მამაზეციერი, და დაუშრეტელი სიყვარულით და სათნოებით მოჰპყრობოდა თავის მოყვასს, მეტადრე უძლურსა და გლახაკს: მშიერს, მწყურვალს, შიშველს, სნეულსა და სხვას (მათე 25, 35-40). სახარებიდან ჩანს, რომ ქრისტეს უმთავრეს ზნეობრივ მცნებას ქველმოქმედება შეადგენდა“⁵⁷.

მაგრამ მოციქულ პავლეს სიტყვების თანახმად („ვისაც შრომა არ სურს, ნურც ჭამს“), დახმარების ღირსი უსაქმურობის გამო გამათხოვრებული ადამიანი კი არ იყო, არამედ უძლური, სნეული და ბუნებითი ნაკლის პატრონი, ასევე, მშრომელი, მაგრამ მანაც ხელმოკლე ადამიანი. ამათ გარდა, ქრისტიანულ კრებულში მოქადაგენი და მოძღვარნი, რომელთაც ამ თავისი საქმიანობის (ქადაგება და მოძღვრება) გამო დრო აღარ რჩებოდა შრომისათვის. თვით იესომ ამცნო თავის მოწაფეებს, რომ მქადაგებელსა და მახარებელს დახმარების მიღების ზნეობრივი უფლება აქვთ. „ღირს არს მუშაკი სასყიდლისა თვისისაო“. „არა უწყითა, – ჰკითხავს იგი (პავლე მოციქული) კორინთელთ, – რამეთუ რომელნი იგი ბაგინსა მსახურებენ, ბაგინისაგან სჭამიან? და რომელნი საკურთხეველსა წინაშე ჰდგანედ, საკურთხევისაგან ნაწილი განილიან? ეგრეცა უფალმან ბრძანა, რომელი იგი სახარებასა მიუთხრობენ, სახარებისაგან ცხოვრებაა, ხოლო მე არაა რა ვიხმე ამათგანი“-ო (1 კორინთელთა, 9, 14-16). მართლაც, როცა კი პავლე ქადაგებისაგან მოიცილიდა, მაშინვე თავის ხელობას შეუდგებოდა და კარებს აკეთებდა ხოლმე ... კვიპრიანე ეპისკოპოსის (მე-III საუკ.) წერილებიდან ჩანს, რომ უძველეს ხანაში, ქრისტიანობის პირველი საუკუნეების განმავლობაში სწორედ ამ მცნებას მისდევდნენ და ეკლესიის მწყემსნი ცდილობდნენ თავიანთი შრომით გამოეკვებათ თავი. მაგრამ თანდათან საქმის მდგომარეობა იცვლებოდა: მღვდლებსა და დიაკვნებს იმდენი საქმე დააწვათ თავზე, როცა ქრისტიანობა საყოველთაოდ გავრცელდა და ნებადართულ სარწმუნოებად იქნა აღიარებული, რომ ლუკმა პურის საშოვნელად აღარ სცალოდათ და ხელობისათვის თავი უნდა დაენებებინათ; სამღვდლოება იძულებული გახდა სამწყსოსათვის მიემართა და იქიდან მიეღო სასყიდელი და გამოსაკვები⁵⁸ ... მონაზვნები თვითონ მუშაობდნენ ხოლმე სამონასტრო მამულებში, ვენახსა და ბაღებში, ხე-ტყეს თვითონ ჭრიდნენ და მოჰქონდათ. მინდვრად, ცელვისა და მკის დროს, სახელოსნოებსა და ბოსლებში, ყველგან, თვითონ ბერები მუშაობდნენ.

„მონაზვნები ცდილობდნენ, როგორმე შეენარჩუნებინათ უმთავრესი და ძირითადი აღთქმა: სრული სიგლახაკე და თავისი ოფლით ლუკმა პურის ჭამა. მაგრამ სამონასტრო წესწყობილების დროს სრულ სიგლახაკეზე ლაპარაკი აღარ შეიძლებოდა: მონასტერს თავისი საკუთრება ჰქონდა – მოძრავიც და უძრავიც. მართალია, ეს ქონება თითოეული ბერის კერძო კუთვნილება არ იყო, კერძო საკუთრებას კი არ შეადგენდა, არამედ საზოგადოს, მაგრამ მანაც ხომ საკუთრება იყო და თითოეულ მონაზონს წილი ედო ამ ქონებაში. ერთი სიტყვით, ჩვენ ვხედავთ, რომ მამულის საკუთრება, სწორედ ის, რასაც ასე გამმაგებით გაურბოდნენ და თავიდან იშორებდნენ ხოლმე მონაზვნები, როცა სიგლახაკისა და ქალწულობის აღთქმას სდებდნენ, მათთვის მანაც საჭირო გახდა, უიმისოდ არსებობა აღარ შეეძლოთ“⁵⁹.

„მონასტერში სოციალური უთანასწორობის კვალი წარხოცილი იყო. სავანის კარები ყოველი წრის წარმომადგენლისათვის სამოღვაწეოდ ღია იყო და იქ დაწინაურებისათვის მხოლოდ პირად ღირსებასა და ღვაწლს ჰქონდა გადამწყვეტი მნიშვნელობა“⁶⁰. ასე ყოფილა საქართველოში, ივ. ჯავახიშვილის აზრით, X-XI საუკუნეებამდე. „თუ წინათაც მონასტრებში მიმავალნი მოწინავე წოდების წარმომადგენელნი ბლომად იყვნენ, ამ ხანაში მათი რიცხვი თანდათან მატულობდა... ეფთვიმე მთაწმიდელის დროსაც

„მრავალნი მოვიდიან საფასითა დიდითა მოქალაქენი და სხვათა ადგილთაგან, რაითამცა მოიპარსნეს მონაზონად“. ასევე იქნებოდა სხვა განთქმულ ქართულ საგანებში საქართველოშიც და გარეთაც. ასეთ პირებს თან მონასტრისათვის დიდი ქონება მოჰქონდათ, „მოვიდიან საფასითა დიდითა“. მათ შორის ბევრი იყვნენ ისეთნი, რომელთაც სათითაოდ „არა მცირედი საფასე მიეცა მონასტრისადა“. ამ გზით თვით მონასტრების მოღვაწეთა შემადგენლობის სოციალური სადაურობა შეიცვალა, მონასტრები მოწინავე წოდების შვილებით აივსო და დაბალ წრეებს სამონასტრო მოღვაწეობისადმი მიმყვანებელი კარი დაეხმოთ. ერთი სიტყვით, მონასტრებიც არისტოკრატიულ დაწესებულებებად იქცნენ, ხოლო რადგან ეპისკოპოსად მხოლოდ ბერი შეიძლება არჩეული და კურთხეული ყოფილიყო, ამიტომ უმაღლესი საეკლესიო ხელისუფლებაც მთლად მაღალი წოდების წარმომადგენელთ ჩაუვარდათ ხელში და სხვებს ყველას გზა შეეკრათ. მაღალი სამღვდელოება ხუცესად კურთხევის დროსაც შთამომავლობით თავისსავე მსგავსს უკაფავდა გზას. ეს პროცესი, უეჭველია, უკვე მეთექვსმეტე საუკუნეში უნდა იყოს დაწყებული⁶¹.

მონაზვნებს დაევალებათ მხოლოდ და მხოლოდ ელოცათ და არ ეზრუნათ სამეურნეო საქმიანობაზე. მონასტერში დაქირავებული ერისკაცები იშრომებდნენ.

„მონასტრების დამაარსებელნი და მამასახლისნი ცდილობდნენ, რომ ბერები სამეურნეო საზრუნავსა და მამულის მოვლა-დამუშავებას დაეშორებინათ. სამონასტრო მამულების გამგეობა და მოურავობა ერისკაცებს ჩააბარეს. ბალებში, ვენახებსა და მიწებზე კი მუშებს ამუშავებდნენ ხოლმე. ყველაფერი წმინდა მამებს მზამზარეული უნდა მოჰქონებოდათ, „რათა ღვთისათვის ოდენ განკვეთილნი, მას მხოლოდსა, თვინიერ საწუთროსა ზრუნვასა, ჰზრახვიდენ (და წინაშე ღვთისა) მეოხებად კადნიერ იყვნენ“⁶². დიდებულ აზნაურებს თავიანთი საკუთარი მონასტრები ჰქონდათ. ისინი და მეფეებიც სწირავდნენ მამულებს მონასტრებს, რათა ბერებს მზა „ტრაპეზისა შემოსავალნი“ ჰქონოდათ. „სარჩოს უჩენდნენ ბერებს და მუშაობას უკრძალავდნენ. მათ ეგონათ, რომ თუ მონაზვნები ამქვეყნიურ ჭირ-ვარამს მოშორდებიან, მაშინ მათ შორის შური დაუუთანხმობაც აღარ იქნებოდა და ზნეობრივად წმინდა და სრულნი გახდებოდნენ“⁶³.

„ამგვარად, მონაზვნები, რომელნიც კერძო საკუთრებასა და ქონებას გაურბოდნენ, ისევ საკუთრებასვე დაუბრუნდნენ... მონაზონთა ძმობა თავისი ოფლით კი აღარ ცხოვრობდა, არამედ ყმების ოფლითა და ნამუშევრით ირჩენდა თავს... რასაკვირველია, ამნაირ გზას ყველა მონასტერი არ დასდგომია“⁶⁴.

როგორც აღინიშნა, გიორგი მთაწმინდელი იბრძოდა ეკლესიის დემოკრატიზაციისათვის „გიორგი მთაწმინდელს, ვითარცა მხოლოდ ერთი მონასტრის წინამძღვარს, მთელი ქართული ეკლესიის დემოკრატიზაციის განხორციელება არ შეეძლო: ამის უფლება მარტო საეკლესიო კრებას ჰქონდა. საქართველოს სამეფო ტახტზე რომ მაშინ ბაგრატ IV-ის მაგიერ დავით აღმაშენებლის მსგავსი ძლიერი პიროვნება და ბრძენი მმართველი მჯდარიყო, ეგების გიორგი მთაწმინდელი სრულებით გამარჯვებული ყოფილიყო“⁶⁵. დავით აღმაშენებელმა ეს საქმე რუის-ურბნისის კრებას განახორციელებინა 1103 წელს⁶⁶.

II მუხლი რუის-ურბნისის კრებისა შეეხო ასაკს. აქ ნათქვამია, რომ აჩქარება ხელდასხმის დროს უკანონო საქციელია. დაადგინეს კანონი: ეპისკოპოსი 35 წლისა, მღვდელი 30 წლისა, დიაკვანი 25 წლისა, წიგნისმკითხველი 8 წლისა და არანაკლები ასაკისა უნდა ყოფილიყვნენ*.

III მუხლით აიკრძალა ერთსა და იმავე დღეს ხელდასხმა ერთი ადამიანისა წიგნისმკითხველად, იპო-დიაკვნად, დიაკვნად, მღვდლად და ეპისკოპოსად. ჩანს, ასეთი გასაოცარი წესიც კი ყოფილა: უხარისხო ადამიანი ერთ დღეში ეპისკოპოსადაც კი უკურთხებიან. თუკი რაიმე მიზეზი არ არსებობს ასაჩქარებლად, მათ წლები უნდა დაჰყონ თითოეულ ხარისხში და უფრო მეტად დიაკვნობაში, რადგანაც დიაკ-

* ე. გაბიძაშვილის მიხედვით, არა 8, არამედ 18 წლისა.

განთა სიმრავლე ამშვენებს საეკლესიო წესსო. ამიტომაც კრება ამცნობდა ეპისკოპოსებს, რათა ისინი ცდილიყვნენ თავიანთ ეკლესიებში დიაკვანთა გამრავლებას. ივ. ჯავახიშვილი წერს: „მაშინდელი შეხედულებით ხალხი ორ მთავარ ნაწილად იყოფოდა, რომელთაგან ერთს, უმცირეს ნაწილს, „მოწესენი“, სამღვდლოება და ბერმონაზვნები, მეორე უმთავრეს ნაწილს „ერისკაცნი“ შეადგენდნენ. მოწესებულ სამღვდლოება იმიტომ იწოდებოდა, რომ მისი ყოფაცხოვრება საეკლესიო წესებს ემორჩილებოდა. ...ეკლესია ორ უმთავრეს ნაწილად იყოფოდა: საეროდ და სამონასტროდ. საერო ეკლესიას მრავალრიცხოვანი მსახური ჰყავდა: 1) წიგნისმკითხველნი, 2) კერძო დიაკონნი, 3) დიაკონნი, 4) დედათდიაკონნი, 5) ხუცესნი ანუ მღვდელნი, 6) ქორეპისკოპოსნი, 7) ეპისკოპოსნი, 8) მთავარეპისკოპოსნი და კათალიკოზი. იყო აგრეთვე „ქადაგი“. საეკლესიო მსახურის თანამდებობას „პატივი“ ეწოდებოდა. ეკლესიის მსახურების თითოეულ საფეხურს კი „ხარისხი“ ერქვა. საეკლესიო მსახურთა უფროს-უმცროსობა ისე იყო მოწყობილი, რომ იკურთხებოდნენ ხოლმე „ერის-კაცებისაგან წიგნისმკითხველად, წიგნისმკითხველისაგან მთავარ დიაკონად, მთავარდიაკონობისაგან მღვდლად, მღვდლობისაგან ქორეპისკოპოსად, ქორეპისკოპოსობისაგან ეპისკოპოსად. საეკლესიო თანამდებობის მიღებას „დადგინება“ ეწოდებოდა. დადგინებისათვის საჭირო იყო განსაკუთრებული საეკლესიო დალოცვა და მღვდელმსახურება, რომელსაც ეწოდებოდა „ხელთდასხმა“. „პირველად წიგნის-მკითხველად და კერძო დიაკონად ოდენ ჯერ არს ხელთა დასხმაო“, ნათქვამია რუის-ურბნისის ძეგლისწერაში, რადგანაც „პირველი წესი წმიდისა ეკლესიისა წიგნის მკითხველობა არს“. მისი მოვალეობა იყო „საღმრთონი იგი ხელთა ქონებად წიგნი შეკრძალულებით“ და საღმრთო სჯულის წიგნების შეგნებული წაკითხვა, რომ მსმენელთა გულსა და გონებას მოჰხვედროდა. „წიგნის მკითხველი რვისა წლისა“ შეიძლებოდა რომ ყოფილიყო. ამაზე პატარა ამ თანამდებობისათვის არ გამოდგებოდა და არც შეიძლებოდა რომ ეკურთხათ. ეს ცნობა ცხადჰყოფს, რომ მაშინდელ საქართველოში 8 წლის ბავშვს უკვე იმდენი განათლება ჰქონია, რომ მღვდელმსახურებაში ასეთი თანამდებობისა და შეგნებული მონაწილეობის მიღება შესძლებია. ამისდა მიხედვით საფიქრბელია, რომ სწავლას იმ დროს ბავშვს 5-6 წლითგან აწყებინებდნენ ხოლმე.

თავის პირდაპირ საეკლესიო მსახურების გარდა მთავარდიაკონს ებარა საქმე სჯულიერებისა, ქვრივობლებზე მზრუნველობა. ეკლესიის მსახურთა შორის განსაკუთრებული და საპატიო ადგილი ხუცესს, ანუ მღვდელს ეკუთვნოდა იმიტომ, რომ, გრიგოლ ხანძთელის სიტყვით, „მღვდლობა უფროის არს ყოველთა დიდებათა სულიერთა და ხორციელთა, რამეთუ ქრისტეს ნაცვლობაა არს“. ვითარცა საკურთხევისა და „სიწმიდის“ მსახურს და ქრისტეს ნაცვალს, მას მაშინდელი შეხედულებით იმოდენი სიწმიდე უნდა ჰქონოდა, რომ „დასდვას ხელი სხეულთა ზედა და განიკურნენო“⁶⁸.

IV მუხლით სავალდებულო გახდა, რომ ხელთდასხმისას, აგრეთვე ეკლესიის, საკურთხევისა და მირონის კურთხევისას გამოყენებული ყოფილიყო გიორგი მთაწმინდელის „ახალი კურთხევანი“.

V მუხლით აიკრძალა ყოველგვარი ქრთამის გაცემა და მიღება ხელთდასხმის საფასურად.

VI მუხლის თანახმად, ყოველგვარი საეკლესიო ნივთი და შენაწირი ხელუხლებლად უნდა დებულყო. არავის ჰქონდა მისი მოხმარების უფლება სხვა რაიმე საქმისათვის, საეკლესიოს გარდა.

VII მუხლის თანახმად, აიკრძალა ეკლესიის გარეთ ნათლისცემა, ჯვრისწერა, მონაზვნად კურთხევა, ასევე აეკრძალა მღვდელ-მონაზონს გვირგვინის კურთხევა, ანუ ჯვრისწერა და მღვდელს - მონაზვნის აღკვეცა.

VIII მუხლით ჯვარდაწერილთ იმავე დღეს უნდა მიეღოთ ზიარება, თუ უზიარებლობით არ იყვნენ დასჯილნი ან სხვა რაიმე მიზეზის გამო ეს აკრძალული არ ჰქონდათ.

IX მუხლით მეორეჯერ ჯვრისწერა ისჯებოდა მორალურად, თუმცა კი ნებადართული იყო.

X მუხლით აიკრძალა ჩვილი ქალ-ვაჟის ჯვრისწერა, ნება კი მიეცათ მშობლებს მათი დანიშვნისა, სრულწლოვანებისას კი დაქორწინებისა. ქალს 12 წლისაზე ნაკლებს აეკრძალა ქორწინება.

XI მუხლი შეეხება ქორეპისკოპოსების განსაკუთრებით გამორჩევას. ივ. ჯავახიშვილი წერს: „პატივი უმეტესი მღვდელობისაა“ ქორეპისკოპოსობა იყო. იგი „წმიდათა ეკლესიათა განმგებელად“ ითვლებოდა, განსაკუთრებით სოფლის ეკლესიათა. მას, მამასადაძმე, სოფლის მღვდელ-დიაკონნი ექვემდებარებოდნენ. ამასთანავე მას ვალად ედვა, რასაკვირველია, „დაცვა ყოველთავე საქრისტიანოთა წესთა“ (რუის-ურბნისის ძეგლისწერა) და მეთვალყურეობა. ქორეპისკოპოსი უნდა „ექმნეს მამად ობოლთა და მოღვაწე ქვრივთა“⁶⁹.

ქორეპისკოპოსად შეიძლებადა ყოფილიყო როგორც მღვდელი, ასევე დიაკონი. მათი გამორჩევის ნება ჰქონდა არა მარტო კათალიკოსს, არამედ ეპისკოპოსსაც.

ივ. ჯავახიშვილი წერს: „რაკი „კათალიკოზი“ იგივე ეპისკოპოზი იყო, ანუ უფრო სწორად რომ ითქვას, როგორც იგი ჩვეულებრივ იწოდებოდა „ყოვლად ღირსი მთავარ-ეპისკოპოსი, კათალიკოსი და ყოვლისა საქართველოსა დიდი მამამთავარი“ იყო. ამიტომ ყველა ის თვისება, რომელიც ეპისკოპოზისათვის აუცილებელი იყო, კათალიკოზისთვისაც უალრესად აუცილებელი იყო. კათალიკოზი ეპისკოპოსთა მთავარი იყო და საქართველოს ეკლესიის უზენაესი გამგე“⁷⁰.

„ეპისკოპოზნი იყვნენ „პატივისა მღვდელმთავრობისასა“ და ამის გამო მას მღვდლები და ეკლესიის ყველა მსახურნი ექვემდებარებოდნენ. იგი იყო სულიერი „მთავარი ერისა“, ჰქონდა „სული ხელმწიფისა“, და შეეძლო როგორც „გახსნა ყოვლისა კრულებისა“, ისევე დაკრულვა. ეპისკოპოსი თვით „სწავლულებითა და მეცნიერებითა“ განმტკიცებული მწყემსი იყო ერისა და მუდამ ითვლებოდა მზრუნველად და „მლოცველად ერისა“ და „მცველად სარწმუნოებისა“. დიაკვნისა და მღვდლის მსგავსად ეპისკოპოსიც კაცთმოყვარეობით უნდა ყოფილიყო განთქმული. ეპისკოპოსს ჰქონდა საეპისკოპოსო ტახტი – „საყდარი“, რომელსაც იგი „იპყრობდა“ ხოლმე, რა წამს ეპისკოპოსად ეკურთხებოდა. მას ჰყავდა თავისი „სამრევლო“. ამის გამო გარკვეულ ხანამდის „საყდარი“ საეპისკოპოსო ეკლესიასაც ჰქონდა...“⁷¹.

XII მუხლი შეეხებოდა „მოძღვრებს“. მათი რიცხვი მონაზონთა შორის აურაცხელი ყოფილა, ზოგიერთ მონასტერში 5-დან 30-მდეც კი. ეს ყოფილა შფოთისა და განხეთქილების მიზეზი. კანონმა შეამცირა მათი რიცხვი. „მოძღვრად“ ყოფნის ნება მხოლოდ სამღვდლო პირს მიეცა. ამის გამო თითოეულ მონასტერში შეიძლებადა ყოფილიყო ერთი, ხოლო დიდში – ორი მღვდელი.

„განსაკუთრებული ადგილი ეკავა სამონასტრო ცხოვრებაში მოძღვარს. „მოძღვარი“ მეცნიერი ბერი იყო, რომელსაც მოწაფეები ჰყავდა და რომელთანაც სხვადასხვა მხრიდან მოდიოდნენ ხოლმე სასწავლებლად. მოძღვარი თავის მოწაფეს სულიერ-სარწმუნოებრივ ხელმძღვანელობასაც უწევდა და მწერლობას, მეცნიერებასა და რომელსამე ხელოვნებას ასწავლიდა. მოწაფე თავის მოძღვართან ცხოვრობდა და სწავლობდა. ზოგჯერ მოწაფე უკვე ყმაწვილი და უსწავლელი აღარ იყო, მაგრამ განთქმულ მოძღვართან სწავლას მაშინ მომწიფებულნი და შუახნისანიც არ უკადრისობდნენ... ვითარცა მეცნიერსა და ყველასაგან პატივცემულ პიროვნებას, რომელთანაც მშობლებს თავიანთი შვილები მოჰყავდათ, „რათამცა ისწავლეს სწავლაი და ხელოვნებაა“. მათ მონასტერში დიდი გავლენა ჰქონდათ და მათ აზრს, ნებით თუ მათი ავტორიტეტის წყალობით – უნებლიეთაც, ყველანი ანგარიშს უწევდნენ. ამით აიხსნება ის გარემოება, რომ მონასტრის საერთო დადგენილების აღმნუსხველ საბუთებში სავანის მამასახლისის შემდეგ მოძღვარი იხსენიებოდა“⁷².

როგორც აღინიშნა, რუის-ურბნისის კრებამ მოახდინა მოძღვრების რაოდენობის ნორმირება. ამით ის მონასტერთა შინაურ ცხოვრებაში ჩაერია. მართლაც, მონასტრები უწევდნენ ორგანიზებას ქართულ ეკლესიას და მათ შეეძლოთ ეკლესია დიდად ორგანიზებულ, ანუ უძლეველ ძალად ექციათ ქაოსურ ფეოდალურ საზოგადოებაში, ხოლო მონასტერთა სულიერი წარმმართველები მოძღვრები იყვნენ. ამიტომაც ქართულმა სახელმწიფომ, რომელიც თავის გვერდით ველარ იტანდა ეკლესიის უძლეველ სიძლიერეს, შეკვეცა ავტორიტეტი და რაოდენობა მოძღვრებისა აღნიშნული მუხლით.

ისიცაა აღსანიშნავი, რომ მონასტრებში მოძღვრები შეიზღუდნენ, მაგრამ მოძღვართმოძღვარმა მოიპოვა უფლება, ყოფილიყო „დარბაზის კარის“ უწარჩინებულესი წევრი. მისი ღირსება საგანგებო საზგასმით აღიარებული უნდა ყოფილიყო ხელმწიფის მიერ დარბაზობისას.

მოძღვართმოძღვარი სწორედ მოძღვრების უფროსს ეწოდებოდა. მოძღვრებს საკუთარი წესწყო-ბილება ჰქონდათ. მოძღვრების ინსტიტუტი წარმოადგენდა ანგარიშგასაწევ ძალას სახელმწიფოსათვის - „მარტო მოძღვრები არ ყოფილან. მათ ერთგვარი წესწყობილება ჰქონიათ და უფროსიც ჰყოლიათ, რომელსაც „მოძღვართ მოძღვარი“ ეწოდებოდა. ამ მოძღვართ მოძღვარს თავისი „მოწაფენი“ ჰყავდა, მას და მის მოწაფეებს საქართველოში უაღრესი პატივისცემა ჰქონდათ მოხვეჭილი. დიდი დარბაზობის დროს მას თვით კათალიკოსზედაც კი მეტი უპირატესობა ჰქონდა მინიჭებული. ... დარბაზშიც პირველად მოძღვართ-მოძღვარი უნდა შეეყვანათ, ხოლო შემდგომ კათალიკოსი. თვით მეფეც მას მეტი პატივისცემით უნდა მისაღებობდა, ვიდრე კათალიკოსსა და ვეზირებს“⁷³.

„მოძღვრებად, როგორც რუის-ურბნისის ძეგლისწერიდან ჩანს, მონაზვნები ყოფილან, რომელნიც თუმცა „უმღვდელონი“ ყოფილან... მაგრამ მაინც კისრულობდნენ „განმკითხველობასა სულთასა“. მათი სიმრავლე, განსაკუთრებით კი მათი „უმღვდელოება“ და გაბედული ქცევა, ეპისკოპოსებს აწუხებდა: „მრავლისა შფოთისა და განხეთქილებისა მიზეზსა შემოიღებს სიმრავლე მათიო“. რუის-ურბნისის საეკლესიო კრებამ მათი მოქმედება შეზღუდა და განსაზღვრა“⁷⁴.

მონასტრის ძმობასთან დაკავშირებით უნდა ითქვას შემდეგი: თანახმად ივანე ჯავახიშვილისა, ძმობა სამ ჯგუფად იყოფოდა, პირველი ჯგუფი „თავადთა ძმათა“ სახელით იყო ცნობილი, მეორე ჯგუფს ერქვა „დასი მღვდელთა“, ბერების მესამე ჯგუფს კი „მწირნი“ ეწოდებოდა.

პირველ ჯგუფში შედიოდნენ თანამდებობის მქონე მღვდელ-მონაზვნები: მეჭურჭლე, მეტრაპეზე, კანდელაკი, იპოტირიტისი და სხვა თანამდებობის პირნი (მკითხველ-კანანარხი, მემხრე). მათ „უხუცესნი ძმანიც“ ეწოდებოდათ.

„მეორე დასს მღვდლობის პატივის მქონებული ბერები შეადგენდნენ. წესდებაში პირდაპირ არის ნათქვამი: „მეორისა დასისათა, რომელთაცა წირვისა მეტი სხვაა სახმარობა არაა შეეძლოს“ ან „მეორისა დასისა, რომელთა წირვისა მეტი არაა შეეძლოს“⁷⁵.

„ბერთა მესამე ჯგუფს „მწირნი“ შეადგენდნენ. „მწირად წოდებულნი იგი, რომელ არიან მონაზონნი“. ქართლის კათალიკოსად და მწიგნობართ-უხუცესად ნამყოფი არსენი თავის თავზე ამბობს, რომ ის შიო-მღვიმის მონასტერში „მწირობად შემოსული“ იყო. მამასადამე, თვით ისეთი პირიც კი, როგორც კათალიკოსი იყო, როცა მონასტერში ისე დამკვიდრდებოდა, რომ მას არავითარი თანამდებობა იქ არ ჰქონდა და მარტო მონაზონურ მოღვაწეობას მისდევდა, თავის თავს „მწირად სთვლიდა და უეჭველია სხვებსაც მწირად მიაჩნდათ“⁷⁶.

მონასტრებს მეურნეობის გასაძლიერებლად შეეძლოთ დაქირავებული მოსამსახურეებიც ჰყოლოდათ.

სამონასტრო ყოფა-ცხოვრების ხელმძღვანელს „წინამძღვარი“ ან მამასახლისი ერქვა. ასურულად მას „ამბა“ ერქვა „ამბა“, „ცნობილია, რომ ათცამეტ ასურულ მამათა საქართველოში მოსვლა-მოღვაწეობასთან დაკავშირებულ ალავერდის მონასტრის წინამძღვარსაც „ამბა“ ერქვა“⁷⁷. სამეურნეო ნაწილში თანამემწედ მამასახლისს „იკონომოსი“ ჰყავდა, მღვდელმსახურების საქმეში თანამემწედ კი - „დეკანოზი“. „წმინდა ადმინისტრაციული საქმეების, წესიერებისა და მოვალეობის ასრულების მეთვალყურეობისათვის მამასახლისის ხელქვეშეთ მოხელეებად - „დამხედვარნი“ და „მეკარენი“ ჰყავდა“⁷⁸.

მონასტერში აკრძალული იყო „ხმა-მაღლობა“ და ყოველნაირი ხმაურობა. საღამოს ლოცვის შემდეგ ბერებს თავმოყრა და ლაპარაკი ეკრძალებოდათ. ჭაბუკ ბერებს სიცილის, უბნობისა და „ხელისმიყოფის“ ნება არ ჰქონდათ. ამას აკონტროლებდა „დამხედვარი“.

მონასტრის „მეკარე“ აკონტროლებდა ბერების მონასტერში შესვლასა და გასვლას. დიდ დანაშაულად ითვლებოდა „უწესო გულისწყრომა“, „შფოთი“, „გინება“, „შეურაცხყოფა“, „ღვედითა მიმთხვევა“ ანუ ცემა და მკაცრადაც ისჯებოდა⁷⁹. „ცილისწამება და ცრუ შესმენა იმდენად მძიმე დანაშაულად იყო მიჩნეული, რომ ათონის ქართველთა მონასტრის წესდებით, ცილისმწამებელსა და ცრუ დამსმენელს სავანიტგან გაძევებით სჯიდნენ“⁸⁰. ბერებს ნება არ ჰქონდათ „ურჩობისა“, „უკითხავად და გამოუთხოველად წასვლისა“ და არ შეეძლოთ სადმე წასვლისას განსაზღვრული ვადის გასვლის შემდეგ „დაყოვნება“, არ შეეძლოთ „უწესობა“ (ამაში შედიოდა ღვინით თრობა და სხვა).

XIII მუხლიც მონასტერს შეეხება. აიკრძალა მონასტერში ერისკაცთა შეკრება, ვაჭრობა, სამოქალაქო და ქვეყნიური საქმეების გადაწყვეტა და წესების შესრულება „...რითა არა სალოცველთა მათ ადგილთა ქვამ ავაზაკთა შექმნითა...“⁸¹. თქვენი სულის თავშესაფარი „საფარდულები“ მეკერძეთა ფულის ტაბლებივით არ დაიქცესო, აფრთხილებდნენ სამონასტრო ძმობას. აღსანიშნავია, რომ სამღვდელთა მიმართ ტერმინ „ავაზაკ“ დავითის მემატინანეც ხმარობს მსგავსად რუის-ურბნისის კრების ამ მუხლისა, ეს არაა შემთხვევითი. ჩანს, განსაკუთრებული ყურადღება მიექცა მონასტრების ადმინისტრაციულ ჩარჩოებში ჩაყენებას. არ შეიძლება ითქვას, რომ დავითი თავის ანდერძში „მონასტერთა გამწარების“ შესახებ სახელდობრ ამას გულისხმობდა, მაგრამ ყველაფრიდან ჩანს, რომ იმდროინდელი სახელმწიფო ცდილობს თავისებური წესრიგი დაამყაროს მონასტრებში.

XIV მუხლით აიკრძალა ერთ საკურთხეველზე ერთსა და იმავე დროს რამდენიმე წირვის შესრულება.

დიდ საეპისკოპოსო ან სამონასტრო ეკლესიის საკურთხეველზე აიკრძალა ერთი პირისათვის საგანგებო წირვის შესრულება (ცოცხლისა ან მიცვალებულისთვის). წირვა უნდა ყოფილიყო საერთო ეკლესიის მამნებლებისა, შემომწირველების, როგორც ცოცხლების, ისე მიცვალებულებისათვის, ხოლო ერთი სულისათვის საგანგებო წირვა პატარა სამლოცველოში (ეგვტერში), ან ეკლესიის შტოში მყოფ „ტრაპეზზე“ (საკურთხეველზე) უნდა შესრულებულიყო.

XV მუხლი შეეხება იმ „სომხებს“, ყოფილ მონოფიზიტებს, რომელთაც დაგმეს მონოფიზიტური სწავლება იესო ქრისტეს შესახებ და შეუერთდნენ „წმინდა კათოლიკე ეკლესიას“, ე. ი. მართლმადიდებლობას. ისინი, ამ მუხლის თანახმად, თავიდან უნდა მოინათლონ სრული წესით, ვითარცა წარმართები, რადგანაც ასევე იქცევა ანტიოქიის საყდარი და სხვა აღმოსავლეთის ეკლესიები.

XVI მუხლით აიკრძალა მართლმადიდებლის დაქორწინება მწვალებელთან, ან წარმართთან.

XVII მუხლით აიკრძალა იმავედ გავრცელებული ჯვრისწერის ასეთი სახე: შესაუღლებელ ქალ-ვაჟს ჯვარს წერდა ორი მღვდელი სხვადასხვა ადგილას, ე. ი. ვაჟს – სხვაგან, ხოლო ქალს სხვაგან, მაგრამ გვირგვინის ქვეშ ვაჟთან რომელიმე სხვა ვაჟი დგებოდა და ქალთან რომელიმე სხვა ვაჟი. ასეთი ჯვრისწერა კრებამ მიიჩნია სასაცილოდ და სასტიკად აკრძალა. ჯვრისწერის დროს დასაქორწინებელი ქალ-ვაჟი ერთად უნდა ყოფილიყო და მღვდელს მხოლოდ ამ შემთხვევაში უნდა დაეწერა ჯვარი.

XVIII მუხლი შეეხებოდა სოდომურ ცოდვას. ამ უსაშინელესმა ცოდვამ, ნათქვამია აქ, დაამხო ასურთა, სპარსთა სამეფოები, რადგანაც იქ გავრცელებული იყო ეს ცოდვა. ამ ცოდვამ სომხთა დიდი და სახელგანთქმული მოდგმა და სამეფო დაამხო, მოსპო სომხური სახელმწიფოებრიობა; მსოფლიოში ვერსად ვეღარ იპოვი სომეხ მეფესა და მთავარს, რომელსაც დამოუკიდებელი ხელმწიფობა ჰქონდესო. ამ სიბილწემ სპარსელთა და რომაელთა სახელმწიფოები დაამხო. კრება წუხს, რომ ამ ცოდვას ჩვენშიც შემოუღწევია: „არ ვიცით, თუ საიდან შემოაღწია ამ უკეთურებამ ქრისტეს მოღვაწედ სახელდებულ ერში“⁸², ამიტომაც კრებამ გააფრთხილა ყოველი ფენის და ყოველი მდგომარეობის მქონე ქართველობა, მათში შეღწეული ცოდვა მოეშორებინათ: „ამისათვის ვამცნებთ ყველას – დიდსა და მცირეს, მდიდარსა და ღარიბს, მეფესა და მთავარს, აზნაურსა და მდაბიოს, მღვდელსა და არამღვდელს, მოწესესა და ერისკაცს, მოხუცს, ახალგაზრდასა და შუახნის კაცს, ყველა თანამდებობის დასს, ჯგუფს, ყველა

ასაკს – განუდგეს ამ ყველა ვნებაზე უფრო საძაგელ სიბილწეს⁸³. „ხორცის სიყვარული ღვთის მტრობაა და ვინც გახრწნის ღვთის ტაძარს, მას ღმერთი გახრწნის“, – წერს კრება⁸⁴.

კრებამ საგანგებო საქებელი ეპისტოლეით მიმართა თვითმპყრობელ მეფე დავით აღმაშენებლს: „...მოსწონს თუ არა კრების ეს დადგენილება შენს მყუდროებას? მოისვენებს და დაცხრება ამით ბოროტების სულთა მდევნელი დავითიანი სული შენი?“⁸⁵. „რომელნი იგი აწ ძღვნად მოგართენა შენ მწყობრმან შენთა ამათ ნაზირველთა სიმრავლისამან“⁸⁶.

კრებამ ადღეგრძელა და მოიხსენია მეფეთა-მეფე გიორგი, დედოფალი მართა, „აფხაზთა და ქართველთა, რანთა და კახთა“ თვითმპყრობელი დავით ღვთისმსახური და ღვთივდაცული მეფე, იოანე მთავარ-ეპისკოპოს-კათალიკოსი, ყოვლისა საქართველოსა მამამთავარი, წმინდა ბერი ევსტათი მონაზონი, კრების თვალი მეუფე გიორგი მონაზონი და მწიგნობართუხუცესი, კრებაზე დამსწრე ყველა მღვდელ-მთავარი, მღვდლები და მონაზვნები, არსენი მონაზონი, მოიხსენია გარდაცვლილთა სულები.

ყიფჩაღთა ჩასახლება

გარკვევა იმისა, თუ სად ჩასახლეს ყიფჩაღები, მნიშვნელოვანი საქმეა. ჩვენი თანამედროვე ისტორიოგრაფიის თანახმად, ჩამოსახლებული 200000-ზე მეტი ყიფჩაღი და არცთუ მაინცდამაინც მრავალრიცხოვანი ქართველები ურთიერთს შერევიან. ძნელია დამტკიცება, რომ ეს ნამდვილად ასე მოხდა. საერთოდ კი, ეს ჰიპოთეზა უარყოფითად მოქმედებს თანამედროვე ქართველის ფსიქიკასა და თვითშემეცნებაზე. ისმის კითხვა, მართლა თანამედროვე საქართველოს ტერიტორიაზე ჩასახლეს ყიფჩაღები, თუ მაშინდელი, ფაქტობრივად მთელი ამიერკავკასიის მმომცველი საქართველოს საზღვრისპირა მხარეებში?

რატომ ჩამოსახლდა დავით აღმაშენებელმა ყიფჩაღები? დავითის ისტორიკოსი დიდ მსჯელობას უძღვნის ამ ფაქტის აღწერას. ის ჯერ აღწერს დავით აღმაშენებლის ძღვეამოსილ ომებს, გამარჯვებებს, თანამედროვე საქართველოსა და მისი მომიჯნავე სანაპირო ქვეყნების თითქმის მთლიანად გათავისუფლებას თურქებისაგან, ხოლო შემდეგ – დავით აღმაშენებლის მიერ ყიფჩაღების გადმოყვანის მიზეზებს. საქმე ისაა, რომ დავითი ლაშქრობდა საქართველოს საზღვრებს გარეთ, იღებდა ციხეებს, მაგრამ შემდეგ ტოვებდა მათ, რადგანაც არ ჰყოფნიდა თავისი ხალხი, რათა მათი საშუალებით ციხეები სამუდამოდ დაეკავებინა.

არა მარტო დავითი, არამედ მისი წინაპრებიც ძლიერ განიცდიდნენ ციხეთა დამჭერ მოლაშქრეთა ნაკლებობას. „ბაგრატ III-მ რომ შამქორი მისწურა ასაღებად, აღმოჩნდა, რომ ქალაქის დამჭირავი ძალა აღარა ჰქონდა. ამიტომ იგი იძულებული იყო ფადლონის ყმობით დაკმაყოფილებულიყო, მიუხედავად თავისი ცენტრალისტური მიდრეკილებისა, საქართველო ჯერ კიდევ არ იყო მზად ამიერკავკასიის დასაჭერად“⁸⁹.

როგორც ნ. ბერძენიშვილის მსჯელობიდან ჩანს, ამიერკავკასიის დასაჭერად მარტო ლაშქრობა, რომელიმე ქვეყნის თუ ქალაქის აღება საკმარისი არ იყო. აუცილებელი იყო, მეფეს, ანუ „საქართველოს“ ჰყოლოდა „ქალაქის დამჭირავი ძალა“, აქედან – ციხეთა დამჭირავი ძალა, მეომარი ადამიანები, რომელთაც ქალაქის აღების შემდეგ ქალაქში დატოვებდნენ მის „დასაჭერად“.

სხვათა შორის, ქართველები რომ საქართველოს საზღვრებს გარეთ მყოფ ციხეებსა და ქალაქებს იღებდნენ და შემდეგ ისევ ტოვებდნენ ამ აღებულ სიმაგრეებს და თავისთვის არ ინარჩუნებდნენ, ეს იმდროინდელ უცხოეთშიც იყო ცნობილი.

თუ დავით აღმაშენებელს სურდა ამიერკავკასიის დაჭერა, ამიერკავკასიის მომცველი სახელმწიფოს შექმნა, მას აუცილებლად უნდა ჰყოლოდა ამ ქვეყნებში ჩასაყენებელი სამხედრო ძალა. საქართველოში მას ასეთი ძალა არ ესაჭიროებოდა. აქ ყველა მისი მომხრე იყო, ყოველ შემთხვევაში, დიდი სეპარატისტული ფეოდალები საბოლოოდ აღმოფხვრილი ჰყავდა.

აი, როგორ ხსნის ყიფჩალების ჩამოსახლებას ნ. ბერძენიშვილი: „ყიფჩალების მოწვევის ერთ-ერთი მიზეზი უეჭველად იყო ის, რასაც ისტორიკოსი ასახელებს. ქართველების სიმცირე ახალი ადგილების დაჭერისა და მუდმივი მოლაშქრეობისათვის...“¹⁰⁰.

მამასადამე, ახალი ადგილების დაჭერისათვის მოიწვია მეფემ ყიფჩალები. მაინც რომელი ქვეყნები იგულისხმება „ახალ ადგილებში?“ ცხადია, არა საქართველო, არამედ საქართველოს გარეთ მდებარე ქვეყნები.

მემატიანე ასე აღწერს: „მეფემ შარვანში სალაშქროდ გაგზავნა თავისი ძე დემეტრე „სპითა ძლიერი-თა“, გაიმარჯვა „საკვირველ ომში“, აიღო ციხე ქალაძორი და უკან დაბრუნდა (ცხადია, ეს ალბუღული ციხე მიატოვა, ვერ დაიჭირა, ე. ი. ქვეყანა შარვანი თუმცა კი აიღო, მაგრამ მიატოვა – ქვეყნის დაშქერი ძალა არ ჰყავდა). მეორე წელს მეფემ სომხეთში ილაშქრა, არაქსის პირას, აქაც გაიმარჯვა, მაგრამ ქვეყანა მიატოვა და უკან დაბრუნდა. შემდეგ აიღო ლორე და სხვა ციხეები, ის ბაგრატ IV-საც დაჭერილი ჰქონდა. ცხადია, არც მას ჩაუყენებია მეციხოვნეები და ვერც დავითმა ჩააყენა. მემატიანე წერს: „ხედავდა მეფე ამ მრავალ ღვთის წყალობას (ე. ი. ქვეყნის აღებას), საკვირველ გამარჯვებებს, რომ ღმერთი აძლევდა ქვეყნებს, ქალაქებსა და ციხეებს, მაგრამ არ იყო მის სამეფოში იმდენი სიმრავლე ლაშქრისა, რომ ქალაქებში და ციხეებში ჩაეყენებინა და სალაშქროდაც საკმარისი ყოფილიყვნენ“¹⁰¹.

როგორ შეიძლება ამის გაგება? მეფეს იმდენი ლაშქარი კი ჰყავდა, რაც მას ესაჭიროებოდა ახალი ქვეყნების შემოსაერთებლად, მაგრამ თუ ამ ლაშქარს ციხეებში ჩააყენებდა, სალაშქროდ საკმარისი ძალა აღარ დარჩებოდა. მეფეს ან მუდამ უნდა ელაშქრა და ერთხელ ალბუღული ქვეყანა ხელმეორედ აეღო, ან უნდა გამოეძებნა ახალი ლაშქარი, რომელსაც ალბუღულ ქვეყნებში ჩააყენებდა და ერთხელ და სამუდამოდ დაიჭერდა.

მართლაც, მან ჩამოიყვანა ყიფჩალები, „ეს ლაშქრის დაქირავება კი არ არის, არამედ გადმოსახლებაა. თუ სათვალავად ოჯახზე სულ ცოტა 5 კაცს მივიღებთ და გავისხენებთ, რომ „წყობად განმავალი რჩეული“ 40000 და 5000 მონა-სპა ოჯახობას მოკიდებული მხედარი იყო, გამოვა, რომ დავით აღმაშენებელს საქართველოში გადმოუსახლებია სულ ცოტა 225000 სული ყიფჩალი ორივე სქესისა“¹⁰². ეს მომხდარა 1118-1120 წლებში. ცხადია, ისინი დროებით რომელიღაც ადგილზე ჩააყენა საქართველოში. საფიქრებელია, იქ, სადაც კარგი საძოვრები იყო, მაგრამ სულ მალე ისინი „ახალ ქვეყნებში“ – ახალ-ალბუღულ ციხე-ქალაქებში ჩააყენა.

1118-1120 წლები დავითმა ყიფჩალების ჩამოყვანასა და მის ლაშქრად ორგანიზებას მოახმარა. ისინი მარჯვე ადგილას დაუყენებია თავიანთი დედა-წულით, მიუცია ცხენ-საჭურველი, ისე, რომ 40000 მხედარი გამოვიდა. ამათ გარდა კიდევ ცალკე ჰყოლია 5000 გაქრისტიანებული ყიფჩალი, „მისანდონი“, გაუწყვია ისინი „გუარად-გუარად“, დაუდგენია მათთვის სპასალარები, მმართველები.

ლაშქრის ორგანიზაციის დამთავრებისთანავე შეუტია შარვანს, აიღო ქალაქი ყაბალა, ცხადია, აქ ჩააყენა თავის ახალ მოლაშქრეთა ერთი ნაწილი თავისი დედა-წულით, მეორეჯერაც ილაშქრა შარვანში, აქაც აუღია შემახისთან „ლიჟათათ ვიდრე ქურდევანამდე და ხიშტალანთამდე“, მომდევნო წელს კი – ბარდავი, ცენტრი ქვეყნისა. თუ აქ თავის ახალ ლაშქარს არ ჩააყენებდა, მაშინ ხელახლა ასაღები გახდებოდა ეს ციხეები.

ყიფჩალებით დავით მეფე მეზობელ ქვეყნებს არბევდა ან იერთებდა. „როგორც ერთი არაბი ისტორიკოსის სიტყვებიდან ჩანს, დავით აღმაშენებლის გაწვრთნილი ყიფჩალთა ლაშქრის ნავარდობა მეზობლებს შიშის ზარსა სცემდა თურმე“¹⁰³.

„აღმოსავლეთ საზღვრებზე პოზიციების შედარებით განმტკიცების შემდეგ დავით აღმაშენებელმა სამხრეთით გააგრძელა შეტევები. „იწყო რბევად სპარსეთისა და სომხეთისა დიდისა“, ისე, რომ მისი თავდასხმები ამ მხრივ უშუალოდ მსხვილ მაჰმადიან მფლობელთა ქვეყნების საზღვრებამდე ვრცელდებოდა. მაგ., 1120 წლის მიწურულს, დავითის ისტორიკოსის სიტყვით, „წარვიდა მეფე აშორნიას, დაესხა თურქმანთა, მოსრნა და იავარ-ყენა“. აშორნია, სადაც დავითს ამ დროს გაულაშქრია, არც ისე დაშორებული იყო ილღაზის სამფლობელოებს – მარდინისა და მაიფარიკანს. აღსანიშნავია, რომ ერთ-ერთი აღმოსავლური წყაროს მიხედვით, დიდგორის ომის წინა ხანებში ქართველებს გაულაშქრიათ სირიაშიც, რომელიც მათ ადრეც მოუბრუნებიათ“¹⁰⁴.

თუ ეს მართლაც ასეა და დავითმა დიდგორის ომამდე თანამედროვე ამიერკავკასია და მისი მომიჯნავე ტერიტორიები დალაშქრა, ცხადია, ამ უზარმაზარ ტერიტორიებში ყველგან ჩააყენებდა ახალ ლაშქარს, რომელიც მას, მემატიანის სიტყვით, სწორედ საგანგებოდ ამ მიზნით ჰყავდა ჩამოყვანილი – ქვეყანათა და ციხე-ქალაქთა დასაჭერად.

საჭირო იყო თუ არა ყივჩაღების საქართველოში ჩაყენება? როგორც შ. მესხია წერს, „ყივჩაღების ჩამოყვანამდე არსებითად დამთავრებული იყო ქვეყნის შიგნით ბრძოლა თურქ-სელჯუკების წინააღმდეგ“¹⁰⁵.

„ყივჩაღების გადმოყვანამდე (1118-1120 წლებამდე), დავით IV-მ ყივჩაღების გარეშე, გამარჯვებით დააგვირგვინა ბრძოლა საერო და საეკლესიო დიდგვაროვან ფეოდალებთან“¹⁰⁶.

მაშ, თუკი საქართველო თურქ-სელჯუკებისაგან გათავისუფლებული იყო და შიგა თუ გარე მტერი დამარცხებული ჰყავდა ყივჩაღების გარეშეც, რა ფუნქცია უნდა შეესრულებინა ყივჩაღების ცხოვრებას საქართველოს ტერიტორიაზე? – არავითარი; ყივჩაღებს საქართველოში არაფერი ესაქმებოდათ, მით უმეტეს, რომ ისინი ვერც კი ასხვავებდნენ ერთმანეთისაგან ქართველებსა და არაქართველებს, ქართველებსაც ატყვევებდნენ, რომელთაც შემდეგ მეფე ათავისუფლებდა და თავიანთ მიწა-წყალზე აბრუნებდა. ყივჩაღებმა არა ერთხელ და ორჯერ მოუწყვეს აჯანყება მეფეს, მრავალჯერ სასიკვდილოდ გაიმეტეს, მით უფრო არ ინდობდნენ ისინი უბრალო ქართველებსაც. მათი უმადურობა და დაუნდობლობა ხალხურ ლექსსაც კი აუსახავს (იგულისხმება ლექსი „შემომეყარა ყივჩაღი“).

როგორც აღინიშნა, დავითს ყივჩაღები ციხეთა და ქვეყანათა დასაჭერად, საქართველოს გარეთ თურქებთან საბრძოლველად ესაჭიროებოდა. როგორც ითქვა, 1021 წელს შარვანის (თანამედროვე აზერბაიჯანის) დაჭერისას აღებულ ციხეებში ყივჩაღთა ნაწილს აუცილებლად დატოვებდა, შემდეგ მათვე ჩაასახლებდა სომხეთის ციხე-ქალაქებში. მეფეს 225000 კაცის დიდი ნაწილი ამ ქვეყნებში უნდა გაენაწილებინა. სწორედ ამით უნდა ყოფილიყო გამოწვეული ის, რომ დიდგორის ომში მას მხოლოდ 15000 ყივჩაღი ახლავს თან. დანარჩენი ნაწილი უკვე განაწილებულია აღნიშნულ გარე ქვეყნებში. მათი აყრა და საქართველოში მოყვანა არ შეიძლებოდა, რადგანაც ასე რომ მოქცეულიყო, ხელახლა დასაპყრობი გაუხდებოდა ეს ქვეყნები, ხოლო თუკი დიდგორის ომში დამარცხდებოდა, მის ირგვლივ მყოფი ასიათასობით (დედა-წულით) ყივჩაღი გამარჯვებულ მტერს ე. ი. თურქებს მიემხრობოდა. უნდა ვივარაუდოთ, რომ მეფე დავითმა თითოეულ აღებულ ციხესიმაგრეში, აზერბაიჯანსა და სომხეთში ათას-ათასი მეზობლი ყივჩაღი ჩააყენა. და დაფუძვით, სულ 25 ციხე დაიჭირა ამ ხალხით. $25 \times 1000 = 25000$. 25 ციხის დაჭერას დასჭირდებოდა 25000 მეზობლი. უთუოდ ციხესიმაგრეებში ყივჩაღებს თავიანთ ცოლ-შვილთან ერთად ტოვებდა, იქვე ტოვებდა მათ მაკონტროლებელ ქართველ მხედრებსაც, შედარებით მცირე რაოდენობით. თუკი ერთი ციხე ყივჩაღებისა აჯანყდებოდა, დავითი ამ აჯანყებას ყივჩაღთა სხვა ძალით ჩაახშობდა. მათ კი გაერთიანება და ერთობლივი გამოსვლა არ შეეძლოთ, რადგანაც მეფეს საგანგებო საჯაშუშო აპარატი ჰქონდა შექმნილი. სულ 40000 მეზობლი ყივჩაღი ჰყავდა. თუკი გამოვაკლებთ მათ ციხეებში მყოფ საგარაუდო 25000 მეზობლს, დარჩება 15000, რომელიც თან ახლდა მეფეს დიდგორ-

ის ომში. „ყოფადღებას იქცევს თვით ლაშქრის შედგენილობა. როგორც ჩანს, მეომართა ძირითადი ნაწილი მეფეს საკუთრივ ქართველებისაგან შეუდგენია: 40000 ძლიერი და გამოცდილი ქართველი მოლაშქრე „სამეფო სპას“ ნაწილს შეადგენდა. მიუხედავად იმისა, რომ დავით აღმაშენებელს, როგორც ეს აღვნიშნეთ, ყივჩაღთა 40000-იანი მუდმივი ლაშქარი ჰყავდა, ამ გადამწყვეტ ბრძოლაში მას მხოლოდ 15000 ყივჩაღი გამოუყვანია და ეს შემთხვევითი არ იყო. როგორც ჩანს, მეფე ძირითად საყრდენ ძალად ისევ „სამეფო სპას“, ქართველთა ლაშქარს თვლიდა, განსაკუთრებით ასეთ გადამწყვეტ ბრძოლაში თურქთა წინააღმდეგ. მართლაც, მხოლოდ რჩეულ, ყოველმხრივ მისანდობ ქართველთა გამოყვანა თუ შეიძლებოდა“¹⁰⁷.

1124 წელს ანისიდან მოვიდნენ წარმომადგენლები დავით მეფესთან და მოახსენეს ქალაქის გადაცემა. მეფემ სამ დღეში 60000 ჯარისკაცის შემოკრება შეძლო. როგორც ზემოთ ითქვა, მისი ძირითადი საყრდენი ძალა ისევ „სამეფო სპა“ – ქართველთა ლაშქარი იყო – 40000 მხედარი, დანარჩენი იქნებოდნენ ყივჩაღები და ჩრდილოკავკასიელი სხვა დაქირავებული ტომები, თუკი მათში ჯვაროსნები არ ერია. ამიტომაც, არ მიგვაჩნია სწორად ნ. ბერძენიშვილის აზრი: „ის ფაქტი, რომ დემობილიზებული ჯარი სამ დღეში შეაგროვა (60000), გვაძლევს საბუთს, ვიფიქროთ, რომ ყივჩაღები სადმე განაპირას და შორს დასახლებული კი არ არიან, არამედ შიგნით. შეიძლება გორის აშენება ამ საქმესთან იყოს დაკავშირებული“¹⁰⁸.

როგორც ითქვა, მეფეს 60000-იანი ყივჩაღთა ლაშქარი კი არ ჰყავდა, არამედ, 40000-იანი ქართული სპა. ამ 60000-ის მხოლოდ მცირე ნაწილს წარმოადგენდნენ ყივჩაღები. ამიტომაც მეფის წინ 60000 კაცის შემოკრება არ იძლევა უფლებას იმ დასკვნისათვის, თითქოს ყივჩაღები დღევანდელი საქართველოს საზღვრებს შიგნით ცხოვრობდნენ.

ყივჩაღები მომთაბარე ხალხი იყო. ეს იმას ნიშნავს, რომ მათ უთუოდ ესაჭიროებოდათ საზაფხულო და საზამთრო საძოვრები. თურქებიც ასევე მომთაბარენი იყვნენ. ამიტომაც, ისინი საზამთრო საძოვრებად იყენებდნენ ძირითადად ივრის ხეობას და ვრცელ მტკვრის-პირს ვიდრე ბარდავამდე, ხოლო საზაფხულო საძოვრებად – სომხეთისა და არარატის ნაყოფიერ ველებს. ეს აღწერილი აქვს დავით აღმაშენებლის ისტორიკოსს. ცხადია, თურქთაგან არჩეული საძოვრები იდეალური და ყველაზე რაციონალური იყო მომთაბარეთათვის. ყველა თურქი მომთაბარე არ იყო. შემდეგ მათი ერთი ნაწილი ქალაქებში, ციხეებსა და სოფლებში ჩადგა. ცხადია, ყივჩაღებიც მსგავს პირობებს ითხოვდნენ: საზამთრო და საზაფხულო საძოვრებს, ე. ი. მათ გარდა, რომელნიც მეფემ ციხესიმაგრეებში ჩააყენა, დანარჩენებისათვის უნდა გამოეძებნა საძოვრები. საზამთრო საძოვრებად თურქები სწორედ საქართველოს ერთ ნაწილს იყენებდნენ. აქ მართლაც კარგი საზამთრო საძოვრები იყო: ივრისპირეთი და შირაქი. ჩანს, მეფემ თავის ყივჩაღების ერთ ნაწილს აქ მისცა საზამთრო საძოვრები. ზაფხულობით კი ისინი სომხეთში – არარატის ველებზე გადავიდოდნენ.

მემატიანე წერს – „მოვიდა ქართლად და ყივჩაღთა თვისთა უჩინა საზამთროდ სადგური და საზრდელი და კაცნი ზედამდგომნი მათნი. და განაგო ყოველი საქმე ქართლისა, სომხითისა და ანისისა“¹⁰⁹. ქართლში მეფე შარვანიდან შემოვიდა და მთელი ამიერკავკასიის საქმეები განაგო. ალბათ, მან „თავის ყივჩაღებს“ ივრისპირა საძოვრები მისცა, ანდა ცნობილი საზამთრო საძოვრები ივრიდან ბარდავამდე. განა ისტორიულად ბარდავამდე მოქცეულ ტერიტორიას ქართლი არ ეწოდებოდა, როგორც „მუშანიკის წამების“ ავტორიც წერს? ამიტომაც, ის, რომ დავითმა ქართლის საზამთრო საძოვრები ყივჩაღების ერთ ნაწილს („თავის ყივჩაღებს“) დაუთმო, არ იძლევა უფლებას, გამოითქვას აზრი, რომ ყივჩაღები თანამედროვე საქართველოს ტერიტორიაზე დასახლეს.¹¹⁰ ყივჩაღები ქართველ მეფეებს საზღვრების დასაცავად და უცხოეთში სალაშქროდ ესაჭიროებოდათ. ამიტომაც დავითის შემდგომ, თამარისა და მისი მემკვიდრეების მეფობის დროს, როცა საქართველოს საზღვრები შორს სცილდებოდა ქართველი

ხალხის ეთნიკური განსახლების საზღვრებს, ყიფალებს აქედან შორს, სომხეთისა და აზერბაიჯანის სამხრეთით, საქართველოს სასაზღვრო კუთხეებში გადაიყვანდნენ.

აღბათ, ამის გამოა ის, რომ თანამედროვე საქართველოში ჩვენ არ გვხვდება არც ერთი ტოპონიმი თუ სახელი, რომელიც უკავშირდება ყიფალებს. მაშინ, როცა საზოგადოდ ქართულ ტოპონიმებს უძვირფასესი ისტორიული ცნობები აქვთ შემონახული და თანაც უძველესი დროიდან. ქართულ ტოპონიმებს თვით ქრისტიანულ მცხოვრებლებსაც უნდა უნახვოდეთ კი აქვს შემონახული („ასურეთი“, „ხეთა“ და სხვა).

სულ სხვა მდგომარეობაა ამიერკავკასიის სხვა ქვეყნებში. სომხეთში შემონახულია ყიფალებთან დაკავშირებული ტოპონიმები, ხოლო აზერბაიჯანისა და საქართველოს სამხრეთით მდებარე ქვეყნებში გვიან შუა საუკუნეებშიც კი არსებობდნენ ყიფალების ტომები; აქაური მაჰმადიანების ერთ მცირე ნაწილს ყიფალებს უწოდებდნენ; მაშინ, როცა საქართველოში მსგავსი არაფერია შემორჩენილი. თამარის დროს ერთ მოხელეს „ნაყიფალარს“ უწოდებდნენ, მაგრამ „ნაყიფალარი“ ჯერ კიდევ არ ნიშნავს „ქართველს“. თამარის კარზე მონოფიზიტებიც იყვნენ. შ. მესხია წერს: „არ შეიძლება გავიზიაროთ ამ უკანასკნელ ხანს სომხურსა და ქართულ სამეცნიერო ლიტერატურაში დამკვიდრებული მოსაზრება დავითის დროს ყიფალებისა მაინცა და მაინც სომხურ ტერიტორიაზე დასახლებისა და მათ მიერ საგანგებოდ „სომხური ქრისტიანობის მიღების“ და, მაშასადამე, მათი „არმენიზაციის“ შესახებ“¹¹.

საფიქრებელია, რომ აღნიშნული მკვლევარები სწორად მიუთითებენ ყიფალების სომხეთში დამკვიდრებისა და მათი გასომხების შესახებ. ყიფალები მეფეს თანამედროვე აზერბაიჯანის ტერიტორიაზეც უნდა დაესახლებინა. თვით შ. მესხია წერს მიზეზს ყიფალებთან გადმოსახლებისას: „ლაშქრის სიმცირე განსაკუთრებით მის შემდეგ გახდა საგრძნობი, რაც მეფემ ზედიზედ შემოიერთა ქალაქ-ციხეები...“¹². ყიფალები საქართველოში არ იყვნენ საჭირონი. ისინი საჭირონი იყვნენ ეთნიკური საქართველოს გარეთ საქართველოს სამეფოს მიერ დაჭერილ ციხე-ქალაქებში ჩასაყენებლად, ქვეყნის გარეთ (ე. ი. შარვანში, სომხეთში, სპარსეთში, სირიაში და სხვაგან) სალაშქროდ. ცნობილ მეცნიერ ს. ერემიანს და აგრეთვე ქ. ჩხატარაიშვილს ჰქონდათ სრულიად დამაჯერებელი, ისტორიულ წყაროებზე (ეპიგრაფიკა, ტოპონიმიკა) დაფუძნებული მოსაზრებანი ყიფალების სომხეთში ჩასახლებისა და მათი გასომხების შესახებ.¹³

შ. მესხია ყიფალებს „გაქართველებს“ იმით ასაბუთებს, რომ თითქოსდა ძველ საქართველოში „სწრაფად მიმდინარეობდა თვით სომეხთა რელიგიური „ქართველიზაცია“, „გაქართველება“¹⁴. თეორია, რომელიც დღემდეა გაბატონებული ქართულ ისტორიოგრაფიაში „სომეხთა გაქართველების“ შესახებ, შეთხზულია ნ. მარის მიერ და ატაცებულია მისი მოწაფეებისა და მოწაფეთა მოწაფეების მიერ. ამ ერთი უცნობით მეორე უცნობის მტკიცება არ შეიძლება. ყიფალები ქართველებს არ შერწყმან.

¹ ი. ლოლაშვილი, არსენ იყალთოელი, 1978, გვ. 158; ² იქვე, გვ. 48; ³ იქვე, გვ. 49; ⁴ იქვე, გვ. 64; ⁵ პ. რატიანი, თბილელი ბერები, 1989, გვ. 81; ⁶ იქვე, გვ. 81; ⁷ ივ. ჯავახიშვილი, II, 1983, გვ. 197; ⁸ იქვე, გვ. 197; ⁹ ივ. ჯავახიშვილი, VII, 1984, გვ. 168; ¹⁰ ლ. გრიგოლაშვილი, „გალობანი სინანულისანის“ ტექსტი, „ჯვარი ვაზისა“, №25, 1989, გვ. 26; ¹¹ ივ. ჯავახიშვილი, II, გვ. 210; ¹² იქვე, გვ. 218; ¹³ ზ. ავალიშვილი, ჯვაროსანთა დროიდან, 1989, გვ. 17; ¹⁴ იქვე, გვ. 19; ¹⁵ იქვე, გვ. 96; ¹⁶ შ. მესხია, საისტორიო ძიებანი, III, 1986, გვ. 75; ¹⁷ იქვე, გვ. 70; ¹⁸ იქვე, გვ. 134; ¹⁹ იქვე, გვ. 135; ²⁰ ზ. ავალიშვილი, დასახ. ნაშრ., გვ. 108, (იხ. მიმოხილვა მარკო პოლოს მოგზაურობის ცნობილ ინგლისურ გამოცემაში...); ²¹ ს.ა. ეკლ. კალენდარი, 1987 წ., გვ. 468; ²² დიდი სჯულისკანონი, 1975, გვ. 549; ²³ ი. ლოლაშვილი, დასახ. ნაშრ., გვ. 60; ²⁴ იქვე, გვ. 14. 4 იქვე, გვ. 86; ²⁵

ქართლის ცხოვრება, I, გვ. 353; ²⁶ ივ. ჯავახიშვილი, VII, გვ. 248-249; ²⁷ იქვე, გვ. 248; ²⁸ საბჭოთა ენციკლოპედიური ლექსიკონის სიტყვანი, 1980, რუსულ ენაზე, გვ. 1329; ²⁹ ივ. ჯავახიშვილი, II, გვ. 213; ³⁰ ქართული სამართლის ძეგლები, 1965, II, გვ. 18; ³¹ „ხელმწიფის კარის გარიგება“, ქართული სამართლის ძეგლები, II, 1965, გვ. 95; ³² იქვე, გვ. 90; ³³ საქ. ისტ. ნარკვ., III, გვ. 220-223; ³⁴ ქართული სამართლის ძეგლები, II, გვ. 82; ³⁵ საქ. ისტ. ნარკვ., III, 1979, გვ. 216; ³⁶ იქვე, გვ. 218; ³⁷ ქართული სამართლის ძეგლები, II, გვ. 92; ³⁸ ხელმწიფის კარის გარიგება, გვ. 34; ³⁹ უამთაღმწერელი, ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 253; ⁴⁰ საქ. ისტ. ნარკვ., III, 1979, გვ. 353; ⁴¹ იქვე, გვ. 638; ⁴² ივ. ჯავახიშვილი, VI, 1982, გვ. 67; ⁴³ იქვე, გვ. 67; ⁴⁴ საქ. ისტ. ნარკვ., III, გვ. 234; ⁴⁵ იქვე, გვ. 235; ⁴⁷ ქართული სამართლის ძეგლები, II, გვ. 20; ⁴⁸ საქ. ისტ. ნარკვ., III, გვ. 215-216; ⁴⁹ ივ. ჯავახიშვილი, II, გვ. 212-213; ⁵⁰ პ. რატიანი, თბილელი ბერები, გვ. 79; ⁵¹ ივ. ჯავახიშვილი, II, გვ. 188; ⁵² იქვე, გვ. 190; ⁵³ იქვე, გვ. 191; ⁵⁴ დიდი სჯულის კანონი, 1975, გვ. 550; ⁵⁵ საქ. ისტ. ნარკვ., III, გვ. 215; ⁵⁶ იქვე, გვ. 214; ⁵⁷ ივ. ჯავახიშვილი, VII, გვ. 28; ⁵⁸ იქვე, გვ. 29; ⁵⁹ იქვე, გვ. 314; ⁶⁰ იქვე, გვ. 57; ⁶¹ იქვე, VII, 1984, გვ. 63; ⁶² იქვე, გვ. 82; ⁶³ იქვე, გვ. 83; ⁶⁴ იქვე, გვ. 84; ⁶⁵ იქვე, გვ. 68; ⁶⁶ იქვე, გვ. 68; ⁶⁸ იქვე, გვ. 15; ⁶⁹ იქვე, გვ. 16; ⁷⁰ იქვე, გვ. 17; ⁷¹ იქვე, გვ. 16; ⁷² იქვე, გვ. 51; ⁷³ იქვე, გვ. 52; ⁷⁴ იქვე, გვ. 51; ⁷⁵ იქვე, გვ. 42; ⁷⁶ იქვე, 41; ⁷⁷ იქვე, გვ. 43; ⁷⁸ იქვე, გვ. 45; ⁷⁹ იქვე, გვ. 247; ⁸⁰ იქვე, გვ. 247; ⁸¹ დიდი სჯულის კანონი, გვ. 553; ⁸² საქართველოს ეკლესიის კალენდარი, 1987, გვ. 473; ⁸³ იქვე, გვ. 473; ⁸⁴ იქვე, გვ. 474; ⁸⁵ იქვე, გვ. 475; ⁸⁶ იქვე, გვ. 557.

⁹⁹ ნ. ბერძენიშვილი, საქართველოს ისტორიის საკითხები, IX, 1979, გვ. 73-74; ¹⁰⁰ იქვე, გვ. 94; ¹⁰¹ ქართლის ცხოვრება, I, გვ. 335; ¹⁰² ივ. ჯავახიშვილი, II, 1983, გვ. 215; ¹⁰³ იქვე, გვ. 200; ¹⁰⁴ შ. მესხია, საისტორიო ძიებანი, III, გვ. 74; ¹⁰⁵ იქვე, გვ. 42; ¹⁰⁶ იქვე, გვ. 42; ¹⁰⁷ იქვე, გვ. 92; ¹⁰⁸ ნ. ბერძენიშვილი, დასახ. ნაშრ., გვ. 97; ¹⁰⁹ ქართლის ცხოვრება, I, გვ. 346; ¹¹⁰ ივ. ჯავახიშვილი, დასახ. ნაშრ., გვ. 209; ¹¹¹ შ. მესხია, დასახ. ნაშრ., გვ. 37; ¹¹² იქვე, გვ. 35; ¹¹³ იქვე, გვ. 37-40; ¹¹⁴ იქვე, გვ. 39.

ღირსი დამიანე - დემეტრე ყოფილი (XII ს.)

დემეტრე, დავით აღმაშენებლის რჩეული ვაჟი იყო.

წმიდა კეთილსახეურ მეფეს (დავითს) მიაჩნდა, რომ დემეტრე მას აღემატებოდა სიბრძნით, სიწმიდითა და ახოვანებით.

ამიტომაც მამამ, სიცოცხლეშივე თავისი ხელით დაადგა სამეფო გვირგვინი.

შირვანმა, სომხითმა, ტაშირმა, ჯავახეთმა და არტან-ტაომ იხილა მისი შრომა და ბრძოლა საქართველოს საზღვრების განსამტკიცებლად, მართლმადიდებლობის ასაღოროძინებლად.

მეფე დემეტრემ დაასახლა და ააყვავა ქვეყანა, შემდეგ კი, საკუთარი ძის დავითის შეთქმულებამ სამეფო ტახტი დაათმობინა. მან თავი აარიდა შიდა ომებს და მონასტერში აღიკვეცა ბერად.

დემეტრე გარეჯის უდაბნოში დაეყუდა დამიანეს სახელით, აქ დაუწერია მას ღვთისმშობლის სადიდებელი, რომელიც უკვე თითქმის ათასი წელია იგალობება ქართველთა მიერ.

მეფე დემეტრე ყოფილა „მშვენიერი რიტორი, პიიტიკოსი და სწავლათა გამომთქმელი, შემთხზველი შაირთა“.

შემდეგ უფალმა, დემეტრეს, კვლავ დაუბრუნა სამეფო ტახტი და მისცა ნება ეკურთხებინა დავით აღმაშენებლის მიერ აგებული გელათის დიდებული ტაძარი, სადაც დაკრძალეს კიდევ 1157 წელს.

მისი ფრესკა შემონახა ლაზალში მაცხოვრის ეკლესიის კედლის მხატვრობამ.

ღირს დამიანე – დემეტრე ყოფილის წმიდა ეკლესია იხსენიებს 23 მაისს (5 ივნისს).

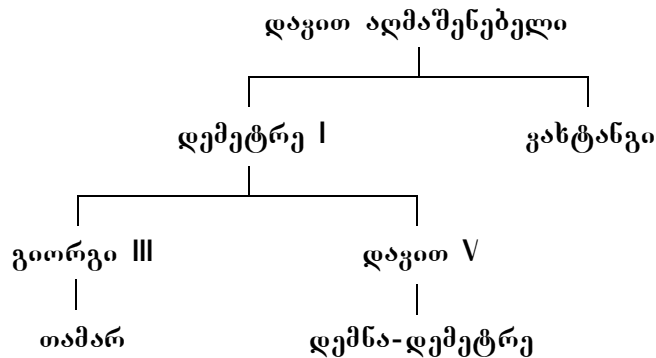
შენ ხარ კენახი, ახლად აღყვავებული,
პიონხი კეთილი, კაცის შინა ნერგული,
აღვა სულნკლი, სამოთხით გამოსრული,
ღმერთთან შეგამკო, კერავინ გჯობს ქებული
და თავით თვისით მზე ხარ გაბრწყინებული.

წმიდა კათილმსახური თამარ მეფე (XII ს.)

თამარ მეფის ცხოვრების ქრონიკა

1177 წელს დაიწყო ბატონიშვილ დემნას აჯანყება, რომლის გამეფებას ამირსპასალარი ივანე ორბელი და სხვა დიდებულები მოითხოვდნენ. აჯანყება დამარცხდა. როგორც თამარის გენეალოგია უჩვენებს, დემნა მეფობის „კანონიერი“ კანდიდატი იყო.

თამარის გენეალოგია ასეთია:

დამარცხებული ბატონიშვილი დემნა მოკვდა. აჯანყების მეორე (1178) წელს გიორგი III-მ თამარი ტახტზე აიყვანა თანამეფედ. 1184 წელს საქართველოს მეფე გიორგი III გარდაიცვალა და საქართველოს „დიდებულთა შვიდთავე სამეფოთასა“¹ თამარი სამეფო ტახტზე დასვეს. „ვინათგან ლიხთ-იმერითგან იყო წესი დადგმად გვირგვინისა თავსა სამეფოსა, აწვიეს მონაზონი ღირსი და მადლშემოსილი, მთავარეპისკოპოსი ქუთათელი ანტონი...“². ლიხთიმერლებმა (აფხაზეთის დიდებულებმა) ინებეს „მოღება და დადება ხრმლისა“, თამარი სრულ მეფედ იქცა: „თაყვანისცეს, დალოცეს და ადიდეს სპათა შვიდთავე სამეფოსათა“³. საფიქრებელია, თამარის ასეთი სახით კურთხევა იყო დემონსტრაცია იმისა, რომ საქართველოს ერთიან სახელმწიფოში აფხაზეთის, ანუ ლიხთ-იმერეთის სამეფოს სხვა დანარჩენ სამეფოებთან შედარებით რაღაც მეტი ღვაწლი მიუძღოდა, ანდა იურიდიული უფლება ჰქონდა. საქართველოს მეფე – უპირველესად ლიხთ-იმერეთის მეფეს წარმოადგენდა ამ თვალსაზრისით (შვიდ სამეფოში შედიოდნენ აფხაზეთის, ქართლ-მესხეთის, რან-ჰერეთის, კახეთის, სომხეთის სამეფოები, ასევე შარვანისა და ანისის სახელმწიფოები – შარვანშეთი და შაჰანშეთი).

თამარმა პირველ რიგში მოიწვია საეკლესიო კრება, რომლის ძალითაც სურდა ქართლის კათალიკოსისათვის ჩამოერთმია მწიგნობართუხუცესობა და ჭყონდიდელ-მაწყვერლობა. ამისათვის მოიწვია იერუსალიმიდან ყოფილი კათალიკოსი ნიკოლოზ გულაბერისძე. შეიკრიბა „ორისავე სამთავროსა ეპისკოპოსნი“⁴. ტერმინი „ორი სამთავროს ეპისკოპოსნი“ მიუთითებს იმაზე, რომ იმ დროს ქართული ეკლესია ორი საეკლესიო სამთავროსაგან შედგებოდა: ეს იყო ქართლის საკათალიკოსო და აფხაზეთის საკათალიკოსო. მოწვეულ კრებაზე აქტიურობდა აფხაზეთის საკათალიკოსოდან ქუთათელი ანტონ საღირისძე. კრებამ ფაქტობრივად უნაყოფოდ ჩაიარა, ვერ შეძლო ქართლის მაშინდელი კათალიკოსისათვის უმაღლესი სახელმწიფო თანამდებობის ჩამორთმევა. ეს მოხდა იმ დროს, როცა ამირსპასალარ-მანდატურთუხუცესი ყუბასარი ლოგინად მწოლი ავადმყოფი იყო. ამიტომაც, ფაქტობრივად სამეფოს მართვის მთელი სადავეები კათალიკოს მიქაელის ხელთ იყო. ჩვენ აღწერილი გვქონდა, თუ რაოდენ დიდ ძალაუფლებას ფლობდა ჭყონდიდელი, „მამა მეფისა“, მწიგნობართუხუცესი. მიქაელი განუზომელი ძალაუფლების მქონე იყო. იგი „ვერა განაყენეს, დაღაცათუ ფრიად იღვაწეს“⁵.

ამ დროს, თამარის მიერ „დაწყებასა წყალობისასა იმიერთა და ამიერთა, ზემოთა და ქვემოთა შვიდთავე თემთასა...“⁶, ზოგიერთი ხელისუფალი გაიფიცა; აღარ ისურვეს „ძველ ხელისუფალთა“ ხელქვეითობა, „ვინათგან მათგან დაძრცვილნი და უნატოდ გაძეულნი ვართ, გვარიანნი და მსახურეულნი სახლნი უპატიოდ და უსახელოდ გასრულ ვართ უგვაროთა და უხმართაგან“.

თამარი იძულებული გახდა, ამირსპასალარობისა და მანდატურთუხუცესობის სახელოები და აგრეთვე მისი საპატრონო ქალაქი ლორე ჩამოერთმია ყუბასარისთვის.

აფრიდონს ჩამოართვა მსახურთუხუცესობა და საპატრონო ქალაქი თმოგვი. ის „მოიშალა და დაიმხო ნებიტა და თნევიტა ლაშქართათა“.

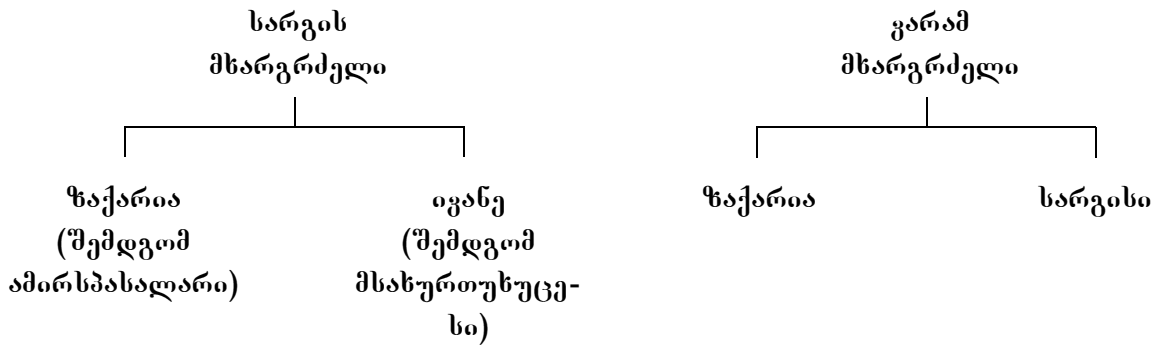
დიდებულებმა „ხელისუფლებისა და დიდებისათვის ურთიერთს დაუწყეს ზიდევა“. სწორედ ამ დროს მეჭურჭლეთუხუცესმა ყუთლუ-არსლანმა მოიწადინა, ხელთ ეგდო ამირსპასალარობა და ამ ხელისუფლის საჯდომი ქალაქი ლორე. ლორე ადრე „სომეხ მეფეთა“ ქალაქი იყო. გარდა ამისა, მან ერთ ჯგუფთან ერთად „ითხოვა კარავი დადგმად ველსა ისნისასა და თქვა: „დასხდომილნი მუნ შიგა, განმგებელი მიცემისა და მიღებისა, წყალობისა და შერისხვისანი, ვჰკადრებთ და ვაცნობებთ თამარს, მეფესა და დედოფალსა, მაშინლა სრულ-იქმნებოდეს განგებუ-

ლი ჩვენნი“. ეს ძლიერ ეწყინა თამარს, რადგანაც, მემატიანის აზრით, ეს იყო „პატრონის“, ანუ თამარის ხელმწიფობის დასასრულის დასაწყისი – „დასასრულისა ხელმწიფობისა პატრონისასა მიმცემელი“. თამარმა შეიპყრა „ყუთლუ-არსლან მეჭურჭლეთუხუცესი და აწ თავისა თვისისა ამირსპასალარად და სომეხთა მეფისა ადგილსა ლორეს დაჯდომად გამზადებული“⁷.

მაგრამ გამოჩნდა დიდი, ძლიერი ძალა, რომელმაც თამარს განზრახვა შეაცვლევინა, „ლაშქარი თანაშეფიცულთა“ და ყუთლუს თანაშემწენი. მათ მოითხოვეს ყუთლუს გათავისუფლება, წინააღმდეგ შემთხვევაში მეფის სასახლეს „შებმით“ დაემუქრნენ. თამარმა მათ გაუგზავნა დესპანი ქალები. შეთქმულები „ფიცით მიენდნენ“, თაყვანი სცეს, მისცეს „პირი ერთგულებისა“ თამარ მეფეს.

ამის შემდეგ თამარმა „თანადგომითა და ერთნებობითა შვიდთავე სამეფოთა დიდებულთა ბრძანადამტკიცებად ჭყონდიდელად და მწიგნობართუხუცესად და ვაზირად ანტონი“. თამარმა „განაჩინა ამირსპასალარი სარგის მხარგრძელი, უბოძა ლორე სათავადო და სამთავრო სომხითსა შინა და წყალობა ყოძისა მისისა ზაქარიას დალოცვითა და ითაყვანა დარბაზის ყმად უმცროსი შვილი მისი ივანე“⁸.

თუ აქამდე სამეფო კარზე ერთი ვეზირი, ჭყონდიდელი იყო, ახლა მეორე – ამირსპასალარი სარგის მხარგრძელი დაემატა. თამარის მემატიანე ხშირად ახსენებს ხოლმე „ოთხ მხარგრძელს“, ესენია – სარგის და ვარამ მხარგრძელების შვილები:

თამარმა სახელოები ასე დაარიგა:

1. მანდატურთუხუცესი – ჭიაბერი.
2. მეჭურჭლეთუხუცესი – კახაბერ ვარდანის ძე.
3. მსახურთუხუცესი – ვარდან დადიანი.
4. ჩუხჩარები – მარუშიანი.
5. ამილახორი – გამრეკელ-თორელი.

ერისთავები იყვნენ:

1. სვანთა ერისთავი – ბარამ ვარდანის ძე (ამათმა გვარმა ხმალი შეარტყა თამარს).
2. რაჭისა და თაკურის – კახაბერ კახაბერის ძე.
3. ცხუმის – ოთალო შარვაშის ძე.
4. არგვეთის – ამანელის ძე.
5. ოდიშის – ბედიანი.
6. ქართლის – რატი სურამელი.
7. კახეთის – ბაკურ-ყმა ძაგანის ძე.
8. ჰერეთის – ასათ გრიგოლის ძე (ზოგჯერ ასევე არიშიანები და კოლონკელის ძეები).
9. სამცხის ერისთავი და სპასალარი – ბოცო ჯაყელი.

ყოველივე ზემოთ აღწერილი თამარის ტახტზე აყვანისთანავე დაიწყო და ერთ წელში მოგვარდა.

1185 წელს თამარს შერთეს რუსთა მთავრის ძე გიორგი. ბასილი ეზოსმოდღვრის თანახმად, მომხდარა რუსის გამორჩევა, „ქრისტიანობისა და მართლმადიდებლობისათვის მათ ნათესავთასა“⁹. მართლმადიდებელს, ქრისტიანს და ამავე დროს დიდი სამეფო ოჯახის სახლისშვილს საქართველოს სამეფო კარზე მალე კვლავ დაუწყეს ძებნა, რადგანაც გიორგი რუსი და თამარი ვერ შეეწყვნენ ერთმანეთს. რუსს გამოაჩნდა „სკვითურნი ვითარ ნაღებთა ბუნებითნი და სიმთვრალეთა შინა საძაგელთა უწესოებად იწყო მრავალთა“¹⁰.

რუსი გააძევეს. გაძევების მიზეზი მხოლოდ რუსის პირადი უარყოფითი თვისებები არ უნდა ყოფილიყო, არამედ კონფრონტაცია დიდებულთა შორის სამეფო კარზე – ბრძოლა ხელისუფლებისათვის. კერძოდ, ჩანს, ერთ მხარეს იდგა „ოთხი მხარგრძელი“ და თამარი, მეორე მხარესაა მსახურთუხუცესი ვარდან დადიანი და გიორგი რუსი. ეს გამოჩნდა შემდგომაც, როცა საქართველოს სამეფოს ძალები ორად გაიყო და ერთმანეთს შეება. მსახურთუხუცესს ვარდან დადიანის მეთაურობით დასავლეთ საქართველოსა და მესხეთის, ანუ „აფხაზთა და ქართველთა“ სამეფოების ლაშქარი შეება ამირსპასალარის ლაშქარს.

გიორგი რუსის გაძევებაში მონაწილეობა მიუღია ორსავე ვაზირს¹¹, ე.ი. ჭყონდიდელსა და ამირსპასალარს.

თამარი უშვილოდ დარჩა, რასაც მთელი საქართველოს მოსახლეობა წუხდა. „მოეცვა შვიდივე ესე სამეფო შეჭირვებასა ესევეთარისა საქმისასა“¹². მალე თამარისათვის საქმრო გამოძებნეს – დედიტაც და მამითაც სამეფო გვარის მქონე. აღსანიშნავია, რომ ის რუსუდანის, თამარის მამიდის, სახლში იზრდებოდა. რუსუდანს დიდი გავლენა ჰქონდა სამეფო კარზე. ამიტომაც მომავალი „მეფის“ რუსუდანის სახლიდან გამოყვანა, მიუთითებს იმაზე, რომ რუსუდანი წარმმართველი იყო თამარის ბედისა, ცხოვრებისა და პოლიტიკისა იმ დროისათვის. გიორგი რუსის გაძევებაში სხვა დიდებულებთან ერთად, რუსუდანის ხელიც ერია¹³.

„იყო სახლსა შინა დედოფლისა რუსუდანისასა მოყმე ეფრემის ძეთაგანი, რომელ არიან ოვსნი, კაცნი მძლენი და ძლიერნი ბრძოლასა შინა“. ეს იყო დავით სოსლანი, „ორთავე კერძოთა გვართაგან სახელმწიფო“-ის ქრისტიანული და მართლმადიდებლური სახლის შვილი იყო. თამარის ქმარი უთუოდ მართლმადიდებლური სამეფო სახლის შვილი უნდა ყოფილიყო.

1188 წელს თამარმა და დავითმა იქორწინეს.

1191 წელს გიორგი რუსი საქართველოს საზღვრებთან გამოჩნდა. მას „მიუდგეს იმერნი, რათა რუსი სასახლესა შინა შეყვანილ ყონ“. როგორც აღინიშნა, რუსს მიემხრნენ ყოფილი „აფხაზთა“ და „ქართველთა“ სამეფოების დიდებულები – „პირველად მიერთო გუზან, პატრონი კლარჯეთისა და შავშეთისა, რომელი ძველთა მეფეთა ტაოელთა დიდებულთა ადგილსა შეეწყალა პატრონსა“, ე.ი. გუზანი ძველი ტაოელი მეფეების ადგილზე იჯდა (არა თავისი ნებით, არამედ პატრონი თამარის წყალობით). გიორგი რუსს მიუდგნენ ასევე სამცხის სპასალარი ბოცო და სხვა მესხი დიდებულები, ივანე ციხისჯვარელის გარდა. ასევე მიემხრო ვარდან დადიანი, მსახურთუხუცესი. ის აღმოსავლეთ საქართველოში პატრონი იყო ორბეთისა და კაენისა, ხოლო დასავლეთი საქართველო მთლიანად მის ხელში იყო – „ლიხთ-აქით პატრონი ორბეთის და კაენისა, ლიხთ-იქით ნიკოფსიამდის უცილობელად ქონებისა“¹⁴. ამიტომაც, მან გეგუთში „შეყარა ყოველი სვანეთი და აფხაზეთი, საეგროი, გურია, სამოქალაქო, რაჭა, თაკუერი და არგვეთი“, მან შეკრიბა ამ ქვეყნების ლაშქარი და დააფიცა ისინი „რუსისა გამეფებისა და მისის მეფე-ყოფისათვის“. ეს ლაშქარი გადავიდა ტაოში გუზანთან, წამოიყვანეს რუსი, შეუერთდნენ სამცხის სპასალარი და მისი მომხრეები, მივიდნენ გეგუთში და რუსი მეფედ გამოაცხადეს, „მოსაყდრე საყდარსა დაჯდა დავითიანსა“¹⁵, აქამდე თამარი იყო სრულუფლებიანი მეფე, ხოლო მისი მეუღლე მეფედ სახელიდებოდა, მაგრამ იურიდიულად ის იყო „მოსაყდრე“ (საყდარი – ტახტს ერქვა). ამბობებულებმა ის „მეფედ“ გამოაცხადეს, მაგრამ გულისხმობდნენ არა საქართველოს ერთიანი სამეფოს ორ სამეფოდ გაყოფას, არამედ სურდათ სასახლეში შეეყვანათ სრულუფლებიანი მეფე, რომელიც თამარის მომხრე დიდებულებს დაამხობდა, ხოლო თამარისა და ახალი „მეფის“ ცოლქმრობა კი გაგრძელდებოდა.

თამარმა შემოიკრიბა ერთგული ერისთავები ჰერეთიდან, კახეთიდან, ქართლიდან, სომხეთიდან, სამცხიდან. მან ამბობებულებთან გაგზავნა ეპისკოპოსები და მოხელეები მოსარიგებლად, მაგრამ უშედეგოდ. ამასობაში აჯანყებულებმა დაიჭირეს ქართლი გორამდე, სამცხე ჯავახეთამდე. დააპირეს თრიალეთისა და სომხეთისაკენ გაჭრა, სადაც არაერთი მომხრე ჰყავდათ, შემდგომ კი – თბილისის კართან მისვლა, სადაც თამარ მეფე იმყოფებოდა. თამარმა „უბრძანა ამირსპასალარსა გამრეკელსა და ოთხთა მხარგრძელთა და სხვათა თორელთა, ზემოთა და ქვემოთა, წასვლა და მიგებება წინა ქვეყანასა ჯავახეთისასა“¹⁶. ამბობებულები დამარცხდნენ, ითხოვეს შეწყალება, „რომელნიმე მოვიდეს ყელ-საბელ მობ-მით, რომელნიმე მკვლელ ექმნეს თავის ბიძასა და ეგრეთ მოვიდეს“¹⁷.

ამის შემდეგ მხარგრძელები კიდევ უფრო ამაღლდნენ. თამარმა ზაქარია ვარამის ძე მხარგრძელს უბოძა ვრცელი ქვეყანა „გაგი“ ქურდვაჭრისხევიდან განძამდის ქალაქებით, ციხეებითა და სოფლებით. ეს ქვეყანა აქამდე ამბობებულ ივანე ვარდანის ძეს ეკუთვნოდა. ვარდანის ძეები სვანეთის ერისთავები იყვნენ, ივანე ვარდანის ძე მათი სახლისშვილი უნდა ყოფილიყო. ჩანს, სვანეთის ერისთავს ისევე ეჭირა ეს

ქვეყანა (ყოფილი სომხეთის სამეფოს ტერიტორიაზე), როგორც ვარდან დადიანს ეჭირა იქვე მახლობლად (სომხეთში) – ორბეთი და კაენი. კახაბერ ვარდანისძე მეჭურჭლეთუხუცესი იყო, სწორედ მისმანაცვალმა შემოიყვანა გაძევებული გიორგი რუსი საქართველოში და სათავე დაუდო აჯანყებას. ამიტომაც, ჩანს, ვარდანისძეები – სვანეთის ერისთავები გაძევებულ იქნენ. სომხეთში ვარდანისძეთა საპატრონო ტერიტორიები, როგორც ითქვა, ზაქარია ვარამის ძე მხარგრძელს გადაეცა.

ვარდან დადიანს თამარმა ჩამოართვა მსახურთუხუცესობა. ის მხარგრძელების ოჯახს, კერძოდ, ივანე სარგისის ძეს ებოძა. ვარდან დადიანის საპატრონო მიწებიც სომხეთში მას გადაეცა: „უბოძეს სარგისის ძესა ივანეს პირველადმსახურთუხუცესობა, ხელი შინაური და საპატიო, და კაენი და კაიწონი გელაქუნით და სხვითა მრავლითა სახარჯოთა ქალაქითა და ციხითა“¹⁸.

რით იყო გამოწვეული დასავლელი ქართველი დიდებულების ამბოხება. მიჩნეულია, რომ ერთიან ქართულ სახელმწიფოს სათავე დაუდო „აფხაზეთის სამეფომ“.

ეს სამეფო იყო ცენტრი, რომლის გაფართოების შედეგად შეიქმნა თამარის დროინდელი საქართველო, ამიტომაც ქართველ მეფეთა ტიტულატურის თანახმად, საქართველოს მეფე პირველად „აფხაზთა“ მეფე იყო. „აფხაზთა და ქართველთა“ მეფე იყო დავით აღმაშენებელი გარკვეულ დრომდე, ასევე მისი წინაპრებიც ბაგრატ III-ის დროიდან. ეს იმას ნიშნავს, რომ „აფხაზთა“ და „ქართველთა“ ყოფილი სამეფოების, ანუ დასავლეთ საქართველოსა და მესხეთის დიდებულებს იურიდიული „კანონიერი“ უპირატესობანი თუ უფლებანი უნდა მინიჭებოდათ სამეფო კარზე. მათი თვალსაზრისით, ერთიანი სამეფოს დგრიტა, საწყისი თუ საფუძველი ლიხთ-იმერეთ-მესხეთი იყო. ამის დამადასტურებელი იყო ისიც, რომ მათი ქვეყნელი ჭყონდიდელი ეპისკოპოსი სამეფო კარზე უპირველესი ხელისუფალი იყო. ასევე ამის დამადასტურებელი დემონსტრაცია იყო თამარის კურთხევისას ლიხთ-იმერეთაგან მეფის გვირგვინის დადგმა და სამეფო ხმლის შემორტყმა. გვირგვინი და ხმალი, ჩანს, სიმბოლო იყო სამეფო ხელისუფლებისა და ლაშქრის მეთაურობისა, ე.ი.

ლაშქარიც და სამეფოც ლიხთ-იმერელთა იურიდიული დაქვემდებარების ქვეშ მიიჩნეოდა. ამიტომაც, როცა თამარის სამეფო კარზე აღზევდნენ არა ლიხთიმერელები (ე.ი. არა „აფხაზები“), ამან გამოიწვია გულისწყრომა. მათი „კანონიერი“ უფლებები უკიდურესად შეზღუდული იყო. მათი იმედი გიორგი რუსი გახდა, მაგრამ სასახლის პარტიამ ის დაამარცხა. „იმერელ-სვანებმა“ (როგორც მათ ბასილი ეზოსმოძღვარი უწოდებს)¹⁹ მოაწყვეს ამბოხება სასახლეში რუსის დაბრუნების მიზნით, მაგრამ სასტიკად დამარცხდნენ. საქართველოს პოლიტიკური ცენტრი ლიხთ-იმერეთიდან აღმოსავლეთისაკენ მიიწვედა. სამეფო კარზე იმ ქვეყნების დიდებულებმა დაიკავეს საპატიო ადგილი, რომელნიც თანდათანობით საქართველოს სახელმწიფოს საზღვრებს შიგნით უნდა მოქცეულიყვნენ. კერძოდ, დემეტრე I-დან, თამარის პაპიდან, მოყოლებული საქართველოს სახელმწიფო მისწრაფოდა, ხელში ჩაეგდო ანისის ყოფილი სამეფო, გაეძევებინა აქედან თურქები, მოეგო ადგილობრივი მცხოვრებლებისა და დიდებულების გული.

მთელი საუკუნის მანძილზე ანისის და დვინის ქვეყნების დაჭერის პოლიტიკა განსაზღვრავდა სამეფო კარის ცხოვრებას, ამიტომაც მოხვდნენ ამ ქვეყნების დიდებულები, მხარგრძელები, სამეფო კარზე და ამაღლდნენ.

თამარმა სრულიად შეცვალა პოლიტიკა. თუკი აქამდე იმდროინდელი საქართველოს გაფართოება, ჩანს, განიხილებოდა, როგორც „აფხაზთა“ (ე.ი. დასავლელ ქართველთა) სამეფოს გაფართოება და შემოერთებული სომხეთის სამეფოს (ე.ი. ლორე-ტაშირის) მიწებს საპატრონოდ ურიგებდნენ დასავლელ ქართველ დიდებულებს, როგორც ზემოთ იყო აღნიშნული, ახლა უკვე ლორესა და ანისის სამეფოს მიწები (ქალაქები, ციხეები) საპატრონოდ გადაეცა აღმოსავლელ დიდებულებს, პირველ რიგში, მხარგრძელებს.

თამარამდე მეზობელი ხალხებიც ერთიან საქართველოს „აფხაზეთს“ უწოდებდნენ. უხტანესი თვით თბილისის გარშემო ტერიტორიებსაც კი აფხაზეთის მიწებად მიიჩნევდა. ამიტომაც „აფხაზ“, ანუ ლიხთიმერელ დიდებულებს, ამ შემთხვევაში დადიანებსა და ვარდანისძეებს და, საერთოდ, მთელ დასავლეთ საქართველოს არათუ არ მოეწონათ თამარის პოლიტიკის ცვლილება ახალშემოერთებულ მიწებთან (ე.ი. ყოფილ სომხურ პოლიტიკურ ერთეულებთან) დაკავშირებით, არამედ იარაღის ძალითაც მათი პოლიტიკის მომხრე მეფე-სიძის შეყვანაც სცადეს სასახლეში. (სხვათა შორის, ზემოთ მოყვანილი დამოკიდებულებაც კიდევ ერთხელ მიუთითებს იმაზე, რომ იმ დროს სიტყვა „აფხაზს“ არ გააჩნდა ეთნიკური მნიშვნელობა და ის პოლიტიკურ ტერმინად იყო ქცეული. ეთნიკური აფხაზიც უთუოდ „ქართველთა ნათესავის“ ერთ-ერთ ტომად განიხილებოდა. „აფხაზთა“ სამეფოში დიდი პოლიტიკური წონა ჰქონდა სვანეთის საერისთავოს (ხმლის მიღების უფლება), ქუთათელს (გვირგვინისა), ჭყონდიდელს, საკუთრივ აფხაზეთს ასეთი უფლება არ ჰქონდა.

როგორც აღინიშნა, ივანე მხარგრძელს თამარმა მსახურთუხუცესობა უბოძა, მაგრამ განსაკუთრებით ამაღლა ზაქარია მხარგრძელი. მას ამირსპასალარობა უბოძა. მემატიანის აზრით, ამის მიზეზი იყო ის, რომ მხარგრძელთა საგვარეულო ერთგული იყო ქართველთა მეფეებისა (ამას დიდი მნიშვნელობა ჰქონია, რადგანაც ზოგიერთი საგვარეულო ტრადიციულად, საუკუნეების მანძილზე, მეფის ორგულობით გამოირჩეოდა (მაგალითად, ბალუაშები), ხოლო მხარგრძელების საგვარეულო თამარის პაპისა და მამის ერთგულები ყოფილან, ამასთანავე „კაცნი ბრძენნი, ბრძოლათა შინა დიდად გამოცდილნი და გვარეულადაცა ერთგულნი მეფეთანი, ამისათვის დიდად შეყვარებულნი თვით თამარის პაპათა და მამათაგანაცა. ამათ მიხედნა თამარ და ესეცა ღმერთსა მიანდო და შეიწყალნა და ზაქარიას უბოძა ამირსპასალარობა“²⁰. ის, ისტორიანი და აზმანი შარავანდედთანის თანახმად, არის „სომეხ მეფეთა ადგილზე მჯდომი“, ანუ პატრონი ლორისა. „და ამას შინა მიიცვალა გამრეკელი ამირსპასალარი და თმოგვისაგან კიდე არა დააკლეს შვილთა მისთა. მაშინ უბოძეს ამირსპასალარობა ზაქარიას მხარგრძელსა, ძესა სარგის ამირსპასალარისასა, მჯდომსა სომეხთა მეფისა ადგილსა, პატრონსა ლორისასა“²¹.

„სომეხ მეფეთა“ ადგილზე ჯდომა ძალიან დიდ პოლიტიკურ ძალაუფლებას აძლევდა ზაქარიას. „ტაოელ მეფეთა“ ადგილზე იჯდა გუზანი, რომელსაც მთელი ტაოს მხარეში რეალური ძალაუფლება გააჩნდა, იმდენად დიდი, რომ მან შეძლო ამ მხარეს ციხეების თურქებისათვის გადაცემა.

როგორც გუზანს, ასევე ზაქარიას, ხელისუფლების პატივი პატრონისაგან, საქართველოს მეფისაგან ჰქონდათ მიღებული. ლორეს პატრონს რუსთავიც უბოძეს, ხოლო თმოგვი, რომელიც ადრე გამრეკელს ეჭირა, ახლა სარგის ვარამის ძე მხარგრძელს გადასცეს.

დაახლოებით 1192 წელს დაიბადა ლაშა-გიორგი. სწორედ აღნიშნული ამბების გადმოცემის შემდეგ წერს მემატიანე მისი დაბადების შესახებ. ტახტზე ასვლისას ლაშა-გიორგი ცამეტი წლისა ყოფილ²², ხოლო თამარის მიცვალებისას კი – 18 წლისა. თამარი 1213 წელს გარდაიცვალა. ამ ანგარიშით ლაშა-გიორგი 1195 წელს დაბადებული გამოდის. ანგარიში ირევა, რადგანაც თამარის გარდაცვალების ზუსტი თარიღის შესახებ ერთიანი აზრი არ არსებობს (ლაშას შემდეგ რუსუდანი დაბადებულა).

თამარი დავით სოსლანზე 1188 წელს დააქორწინეს. მიუხედავად ამისა, თამარს აღნიშნულ დრომდე, ე.ი. 4-5 წლის მანძილზე, შვილი არ გასჩენია. მას შვილი არც გიორგი რუსთან ჰყოლია 2 წლის განმავლობაში. ამიტომაც, მომავალი მეფის, ლაშა-გიორგის, დაბადების აღსანიშნავად ამის ბედსა და სვეზე საგანგებო გალამქრება მოუწყვიათ ბარდავისაკენ. 30000 ტყვე გაუთავისუფლებიათ. „ათავისუფლეს სამ-ბევრობა ტყვეთა დღეგრძელობისათვის თამარისა და ძისა მისისა“²³.

აღსანიშნავია, რომ ქართულმა სახელმწიფომ ვერ შეძლო განძისა და ბარდავის შემოერთება, თუმცა ხშირად ლამქრავდნენ ამ მხარეებს. „ქართლის ცხოვრების“ თანახმად, არაბთა შემოსევებისას ბარდავი ქართლის სამეფოში შედიოდა. ამოტ კურაპალატი სამხრეთ საქართველოსთან ერთად ბარდავსაც ფლობდა. ამით უნდა ყოფილიყო გამოწვეული ის, რომ რამდენიმე საუკუნის შემდეგ, დავით აღმაშენებლისა და დემეტრეს დროს, შარვანის ვრცელი ქვეყნის დასავლეთი ნაწილი ქრისტიანულ-მართლმადიდებლური ყოფილა. შარვანის ეს მართლმადიდებლური მხარე ბარდავის სიახლოვეს მდებარეობდა. „შარვანსას“ ქვეყნის გაყოფის დროს შარვანის ეს ქრისტიანული ნაწილი საქართველოს საზღვრებში არიშიანების მფლობელობაში შესულა. უნდა გამოითქვას მოსაზრება, რომ შარვანის მართლმადიდებლური ნაწილი ეთნიკურად ქართველებს, ანდა ქართველურ ტომს წარმოადგენდა. სწორედ ეთნიკური წარმომავლობის გამო უნდა შეენარჩუნებინათ მათ სარწმუნოების ის სახე, რომელიც ქართველი ხალხის ეროვნულ სარწმუნოებად იყო მიჩნეული. ვერავითარი სხვა მიზეზით ვერ ავხსნით მათ მართლმადიდებლობას. არაბთა ბატონობამ ამ მხარეებში მაჰმადიანობა გაავრცელა. მაჰმადიან ხელისუფალთა ბატონობისას აქ მართლმადიდებლობა ვერ გავრცელდებოდა. მალე თურქ-სელჩუკებმა დაიპყრეს ეს მხარე. მხოლოდ ამის შემდეგ შეძლო ქართულმა სახელმწიფომ მიახლოებოდა შარვანის საზღვრებს. ამიტომაც ის, რომ ამ მხარეში (შარვანის დასავლეთ მხარეში, ბარდავთან ახლოს) არც გრიგორიანობა, არც მაჰმადიანობა არ გადაიქცა აქაური მოსახლეობის სარწმუნოებად, მიუთითებს მათ ეთნიკურ სიახლოვეზე ქართველებთან. „მიჰმართეს ბარდავად, დიდად და ძველად ქალაქად... ჰეროსის ძმისა ბარდოსისა მამული და შენებული“²⁴ ბარდავის ქვეყნის მკვიდრნი ქართველებად, ანდა ქართველთა მონათესავეებად მიიჩნევა თამარის მემკვიდრის მიერ, მსგავსად ჰერებისა.

ქართველებმა ილაშქრეს არზუმში, კარნუ-ქალაქის სანახებში და სხვაგან, სადაც ადგილობრივი მკვიდრნი ამბობდნენ: „არაოდეს გვიხილავს ტომი ქრისტიანეთა სანახებსა შინა საყოფელთა ჩვენთასა“²⁵; შემდგომ ილაშქრეს არეზისპირა ქვეყნებში განძის კარამდე. და კვლავ ლორიდან წავიდნენ ორნი ძმანი სარგისის ძენი, ზაქარია ამირსპასალარი და მსახურთუხუცესი ივანე, რახსის პირის მოსარბევად. ამის შემდგომ კაენის პატრონმა ივანე მსახურთუხუცესმა მიიწვია დავითი სალაშქროდ: დიდი გელაქუნის, სპარსი ბაზრისა და სხვის მოსარბევად... გააქციეს, ამოსწყვიტეს და დახოცეს.²⁶

1193 წელს კვლავ შემოვიდა გიორგი რუსი განძისა და არანის ლაშქრით კამბეჩანში, ხორნაბუჯის პატრონმა საღირ მახატლის ძემ იგი დაამარცხა. რუსი გადაიხვეწა.

„უმეტეს გარდაემატა ბედნიერობით ქვეყანა ყოველთა კეთილთა და განმარჯვებითა ლაშქართათა შეიწრდეს ყოვლით – კერძონი სპარსნი“²⁷. „სპარსელებმა“ შეკრიბეს ლაშქარი „ესოდენი, ვიდრემდის არცა რიცხვი იცოდეს და ვერცა ერთსა თემსა დაეტოდეს“²⁸.

თამარის ბრძანებით ლაშქარი 10 დღეში შეიკრიბა. წარუძღვანა ძელი ცხოვრებისა. ლაშქარს თან გაჰყვა ანტონ ჭყონდიდელი, თვითონ კი ფეხშიშველი მივიდა მეტეხის ღვთისმშობლის ტაძარში და დედა ღვთისას ხატის წინ ცრემლით ილოცა, ვიდრე ღმერთმა მისი სათხოვარი არ აღასრულა. შამქორის ომში 1194 (1195) წელს ქართველებმა გაიმარჯვეს. ქართველებს, ჩანს, მოძრავი ეკლესიები ჰქონდათ, რადგანაც შემდეგ „მადრასთა წილ აღმართნეს ეკლესიანი და მყივანთა წილ ჰკრეს ძელსა და ნაცვლად მუყრთა იხილვებოდა ღალადება მღდელთა აღონისადმი: უფალო საბაოთ ძალთასა“²⁹.

გამარჯვებულებს განძელებმა ქალაქი გადასცეს. მეფე დავითმა იქ დარბაზობა გამართა. თვითონ სულთნის ტახტზე დაჯდა, ხოლო შარვანშა და ამირ-მირმანი, ვაზირები – მანდატურთუხუცესი, ამირ-სპასალარი და სხვა ხელისუფლები თავ-თავიანთ ადგილებზე დასხდნენ.

თამარმა შალვა ახალციხელის მიერ მოპოვებული ხალიფას დროშა გაგზავნა ხახულის ღვთისმშობლის ტაძარში, მსგავსად დავით აღმაშენებლისა დიდგორის გამარჯვების შემდეგ. თამარმა ღვთის სამადლობლოდ შეთხზა „იამბიკო ხუთეული ოცდახუთ ლექსად“.

მაღლე განდა კვლავ აიღო აბუ-ბექრ ათაბაგმა. მან თამარის მიერ განძაში დადგენილი თავისი ძმა ამირ-მირმანი მოაკვლევინა, მეფემ გაილაშქრა ამ ათაბაგის წინააღმდეგ და აიღო ციხეები და ქალაქები.

საქართველოს კათალიკოს-პატრიარქი დიდი წინააღმდეგობით ხვდებოდა სამეფო კარზე მონოფიზიტების აღზევებას. მიუხედავად იმისა, რომ კათალიკოსმა ზაქარია მხარგრძელი სარწმუნოებრივი თვალსაზრისით გამოუვალ მდგომარეობაში ჩააყენა, მან არ უარყო მონოფიზიტობა. ის ამბობს „მე არ შევერთვი ქართველთა“³⁰. თუმცა, ის პოლიტიკურად ქართველია. სხვა ამბავთან დაკავშირებით იგივე მემატთანე წერს: „განკვირდეს ყოველნი წარჩინებულნი ქართველთანი, ზაქარიაცა და ივანე მხარგრძელნი“³¹. და ზაქარია ეროვნებით ქურთი, სარწმუნოებით სომეხი, პოლიტიკურად კი ქართველთა მხედართმთავარი და სახელმწიფო მოღვაწე იყო. მაგრამ ამ ეპოქაში სარწმუნოება ქვეყნის ძლიერების განმსაზღვრელი იყო.

თამარის დროს „სარწმუნოება განმტკიცდებოდა, წმიდანი ეკლესიანი შეიმკობოდეს მრავალფეროვანი მიერ სამკაულთა, ლოცვანი და ღამისთევანი განმრავლდებოდეს, უფროსლა თვით პალატსა შინა წმიდათა საიდუმლოთა სრულყოფანი მიმდემნი და რასა მრავალსა ვიტყოდი წყალობა ღმრთისა განმრავლდებოდა და ყოველი სიბოროტე ეშმაკისა მოუძღურდებოდა“³².

საქართველოს სახელმწიფოში შედიოდა შემდეგი „სანაპირო“ მხარეები:

1. ქვემო სანაპირო – გაგი (ზაქარია მხარგრძელს ჰქონდა);
2. ძორაკერტი და ტაშირი (ესეც ზაქარიასა და ივანე მხარგრძელს ჰქონდათ);
3. ჯავახეთი (სარგის მხარგრძელი და შალვა თორელი მონაპირეობდნენ)
4. ზედათ არტანი (მესხები მონაპირეობდნენ, ყვარყვარე სპასალარი და ჯაყელი);
5. შავშეთით სპერის კერძო ფანასკერტი (ზაქარია ასპანის-ძე);
6. ქვემო ნაპირის კერძი (განძისა და ბარდავის სიახლოვეს, გრიგოლისძენი, ტბელები, მანატლისძენი მონაპირეობდნენ);
7. შემდეგ დაემატა – კარი.

თამარი „...არცა სამეფოდ იმჭირვიდა ესეოდენთა ქალაქთა და ციხეთა, არამედ თვით მათვე მისცემდა, რომელთა აუცალოებდა თვისთა ლაშქართა“³³.

თამარმა „ურჩინი თვისნი დაამდაბლნა და მოყვარენი აღამაღლნა, არა ილუწოდა უმეზობლობასა და არცა შერთვიდა სახლსა სახლსა ზედა, არცა აგარაკსა აგარაკსა ზედა უცხოთა, არამედ თვისი მამული ძველი კმა იყო“³⁴.

თამარმა კლდეში გამოჰკვეთა ღვთისმშობლის „პატიოსანი ეკლესია და მონაზონთა საყოფი სენაკები“³⁵. „ეს ვარძია პირველად დაეწყო სანატრელსა მამასა მისსა გიორგის, გარნა ვერ სრულ ექმნა და დაეტევა, რომელმან ამან აღასრულა და შეამკო ყოველითურთ“.

თამარმა „არა ოდენ საქართველოსა მონასტერნი ააშენნა, არამედ პალესტინეს იერუსალემს ააშენა პირველად მონასტერი და კუალად კვიპრეს დალია... აღაშენა მონასტერი... კუალად კონსტანტინეპოლის აღაშენა მეტოქი მათი... საქართველოსა მცირითგან მონასტრით საყდარ-ეკლესიანი არა დაუტევა, რომელ არა წყალობითა აღავსო“³⁶.

აქამდე ქალაქი კარი (ყარსი) თურქებს ეჭირათ. თამარმა წარავლინა ლაშქარი. თურქებმა დატოვეს ქალაქი და გაიქცნენ. მეფემ აიღო ქალაქი, კარის მცველის თანამდებობაზე დატოვა ახალციხელი ივანე

„და აჩინა მონაპირედ და უბოძა ათაბაგობა და ამირათა ამირობა“. მან თურქებს წაართვა გარეშემოქვეყნები, რომლებიც შემოიერთა.

თურქ-სელჩუკების იმპერია, რომელიც არსებობდა მცირე აზიაში საქართველოს მეზობლად, თამარის მეფობის დასაწყისში დაშლილი იყო სხვადასხვა პოლიტიკურ ერთეულად. ამ დროისათვის ის გააერთიანა სულთანმა რუქნადინმა. მან შეკრიბა 400000 კაცი საქართველოსთან საომრად. გამოუგზავნა თამარს მოციქული წერილით, რომელშიც ეწერა, „შენ გიბრძანებია ქართველთათვის აღებად ხრამალი მუსულმანთა ხოცად“³⁷, რუქნადინს გადაწყვეტილი ჰქონია თამარის ქვეყანაში ამოეწვიტა ყველა მამაკაცი იმათ გარდა, რომლებიც უარყოფდნენ ქრისტიანობას. მათ მის თვალწინ უნდა დაეღეწათ ჯვრები და ელიარებინათ მაჰმადიანობა. საპასუხოდ თამარმა რუქნადინს მისწერა, რომ ის არის ოქროს თაყვანისმცემელი. „ხოლო მე არცა სიმდიდრესა და არცა ძალსა სპათა ჩემთასა, არამედ ძალსა ღმრთისა ყოვლისა მპყრობელისასა და ჯვარისა წმიდისა, რომელი შენ ჰგმე“, თაყვანისმცემელი ვარო. „იყავნ ნება ღმრთისა“.

სულთნის მოციქულმა უკადრისი სიტყვა ჰკადრა თამარს, ზაქარია მხარგრძელმა მას სილა გააწნა. თამარმა მოიწვია თავისი სპა ნიკოფსიიდან დარუბანდამდე, შეკრიბა ჯავახეთში. „და მივიდა თამარ ვარძიას, ვარძიისა ღმრთისმშობელისა წინაშე და ცრემლით შევედრა სოსლან დავით და სპა მისი და დროშა მისი სვიანი“³⁸ ბასილი ეზოსმოდღერის თანახმად, თამარი სპას გაჰყვა ბასიანამდე. თამარმა აღმართა ჯვარი, მის წინაშე მოაყვანინა ყველა დიდებული და ერისთავი. ისინი ემთხვევნენ ჯვარსა და

თამარის ხელს, ცრემლით შეავედრეს ოჯახები უფალს. შემდეგ მხედრები სამჯერ სამივე მხარეს დალოცა თამარმა ჯვრით და უკან დაბრუნდა სამცხეში.

ბასიანის ომში „მოხედა წყალობა აურაცხელმან ღმერთმან მოსაგთა ჯვარისათა და განადიდა დიდება დავითისი და თამარისი ვარძიისა ღმრთისმშობელმან“. ქართველებმა გაიმარჯვეს.

ეს მოხდა დაახლოებით 1202 წელს.

თამარმა შესაწირავები გაუგზავნა ეკლესიებს ელადში, მაკედონიაში, პეტრიწონში, კონსტანტინოპოლში, მთაწმიდაში, ალექსანდრიაში, ლიბანში, სინასმთასა და იერუსალიმში – „მონაზონთა და გლახკთათვის ოქროთა აურაცხელთა“³⁹.

თამარმა საქართველოში ჩამოსულ ანტიოქიის, შავი მთისა და კვიპროსის, მთაწმიდისა და სხვა მხარეთა ბერ-მონაზვნებს მისცა დიდძალი ოქრო მონასტრებისათვის. როცა ისინი ჩავიდნენ კონსტანტინოპოლში, ეს შეიტყო ბერძენთა მეფე ალექსი ანგარმა და ეს სიმდიდრე წაართვა ბერებს. თამარმა უფრო მეტი ოქრო გაუგზავნა ბერებს, ხოლო ბერძენთა მეფეს „წარუღეს ლაზია, ტრაპიზონი, ლიმონი, სამისონი, სინოპი“ და სხვა ადგილები „და მისცა ნათესავსა თვისსა ალექსის კომნიანოსსა, ანდრონიკეს შვილსა, რომელი იყო მაშინ თვით წინაშე თამარ მეფისა შემოხვეწილი“⁴⁰. ეს იყო 1204 წელს.

ამ დროისათვის ზაქარია და ივანე მხარგრძელებმა ილაშქრეს კარში. აღებამდე კარელებმა თვითვე ითხოვეს დავით მეფისაგან, რათა თამარს სამეფოდ დაეჭირა ეს ქალაქი და არ გადაეცა დიდებულები-სათვის, როგორც ანისი და დვინი. თამარმა ძე თვისი გიორგი გაგზავნა იქ. მან „მიითვალა ქალაქი“. ეს იყო დაახლოებით 1204-1206 წლებში. 1207 წელს დავით მეფე გარდაიცვალა.

1208 წელს ზაქარია და ივანე მხარგრძელებმა დასაჯეს ანისში აღდგომა დღეს შემოჭრილი არდაბილის სულთანი.

შემდგომ „მოვიდეს მხარგრძელნი, ამირსპასალარი ზაქარია, მსახურთუხუცესი ივანე და ვარამ გაგელი, მეფის წინაშე და კერძოდ მოახსენეს – „უბრძანე სპათა საქართველოსათა მზა იყვნენ ლაშქრობად ხუარასანს. დაღათუ არავინ ქართველთაგანი მოწვევულ არს ხუარასანს და ერას, ბრძანე, რათა ნიკოფსით დარუბანდამდე აღიჭურნენ და მზა იყვნენ!“⁴¹.

1210-1211 წლებში ქართველებმა სპარსეთში ილაშქრეს: „მისცა დრომა ზაქარია ამირსპასალარსა და წარემართნეს სპარსეთად“⁴². იბრძოლეს, გაიმარჯვეს და ალაფით აღესილნი „შემოიქცეს გამარჯვებულნი და ძლევა შემოსილნი ქართველნი. ქართველთა ნათესავი ვერავინ მიწვენილ იყო ლაშქრად, არა მეფე, არა მთავარი, და ვერვინ წინააღუდგა სპარსეთ შესულთა“⁴³. ქართველებმა ერასის სულთანიც დაამარცხეს.

ზაქარია მხარგრძელის გარდაცვალების შემდეგ მეფემ ამირსპასალარობა უბოძა მის ძმა ივანე მსახურთუხუცესს, მაგრამ ივანემ, რომელიც „საქმეთა შინა განკვირვებული იყო“, მოითხოვა ათაბაგობა: „ათაბაგობითა პატივ-მეც... ახალსა და უაღრესსა პატივსა ღირს მყო და ათაბაგობა მიბოძო“. თამარი დათანხმდა. „მსახურთუხუცესობა უბოძა ვარამს, ზაქარია გაგელის ძესა“⁴⁴.

ამის შემდეგ აჯანყდნენ მთიელები: „ფხოველები და დიდონი“. „მოუწოდა მეფემან ათაბაგსა და ყოველთა მთეულთა: დვალთა, ცხრაზმელთა, მოხევეთა, ხადელთა, ცხავატელთა, ჭართალთა, ერწოთიანელთა, მისცა ივანე ათაბაგსა და წარავლინა მათ ზედა“, მთიელები დამარცხდნენ.

„მოიწია მწუხარება დიდი და მოუთხრობელი ყოველთა მკვიდრთა საქართველოსათა და ძნელად გამწარებულნი იტყებდეს და ისხმიდიან თავსა ნაცარსა და მტვერსა ათაბაგი და ყოველნი“. თამარი გარდაიცვალა 1213 წელს.

ჭყონდიდელი და ათაბაგი

ჭყონდიდელი საქართველოს მეფის „მამად“ იყო აღიარებული. ეს თავისთავად მიუთითებს სახელმწიფოს საქმეებში ამ მღვდელმთავრის მონაწილეობის შესახებ.

ასე იყო თამარის მეფობის დასაწყისშიც. ამ დროის მემატთანე – ჭყონდიდელს მეფის მამას უწოდებს, მაგრამ მდგომარეობა შეიცვალა, სამეფო კარზე მოხდა დიდი გადაადგილებანი და თამარის მეფობის დასასრულს მემატთანე „მეფის მამას“ უწოდებს უკვე ათაბაგს. „...მამად და გამზრდელად მეფეთა და სულტანთა იწოდების ათაბაგი“⁴⁵.

საქართველოს გაერთიანებისას ჭყონდიდელ-მწიგნობართუხუცესები იღვწოდნენ ერთიანი ქართული სახელმწიფოს შექმნისათვის. ფაქტია, რომ ჭყონდიდელ-მწიგნობართუხუცესის სახელს ზეობის დროს საქართველო გაერთიანდა, გაიზარდა და კავკასიის მასშტაბით შესახელმწიფოდ იქცა. ფაქტია ისიც, რომ ათაბაგობის ინსტიტუტის შემოღების შემდეგ საქართველოს ერთიანი სახელმწიფო დამარცხდა და დაიშალა (იგულისხმება ხვარაზმელების შემოსევა და მონღოლების ბატონობის დასაწყისი).

დავით აღმაშენებელი და ჭყონდიდელი ერთად იდგნენ როგორც ქვეყნის საშინაო, ისე საგარეო საქმეების გადაჭრისას. მათი თანადგომის შედეგიც ცნობილია. ასევე ერთად იდგნენ რუსუდან მეფე და ათაბაგი და

მათი თანადგომის შედეგიც ცნობილია. რუსუდანის დროს ათაბაგს, ფაქტობრივად, თავისი თავი მიაჩნდა სახელმწიფოში მეფის შემდეგ პირველ კაცად. მემატინეც ხშირად ერთად მოიხსენიებს მათ. ამ მდგომარეობას ასახავს ისიც, რომ რუსუდან მეფე და ივანე ათაბაგი 1223 წელს რომის პაპს წერილებს სწერენ და ორივენი პასუხს იღებენ პაპისაგან. აღსანიშნავია, რომ ათაბაგი პაპისადმი წერილში თავის თავს „მთელის საქართველოს და სომხეთის მხედართმთავარს“ უწოდებს⁴⁶, ხოლო პაპი მას უწოდებს „სახელოვან ივანეს, საქართველოს მხედართმთავარს“⁴⁷. „სომხეთს“ არ ახსენებს, რადგანაც პაპმა კარგად იცის, თუ სინამდვილეში რომელი სახელმწიფოს მხედართმთავარია ივანე ათაბაგი.

შეიძლება ითქვას, რომ ამ დროისათვის ათაბაგს სამეფო კარზე უჭირავს ის მდგომარეობა, რაც ჭყონდიდელს ეჭირა დავით აღმაშენებლის კარზე. ჭყონდიდელის პოზიციების შესუსტებით საქართველოს სახელმწიფო არ გაძლიერებულა. პირიქით, ჭყონდიდელის დროინდელი კონსოლიდაცია შეცვალა ათაბაგის დროის შურმა და ღალატმა. თვით საქართველოს სახელმწიფოსათვის საბედისწერო ომის დროს (ჯალალედინთან გარნისში) 1225 წელს, ქართველთა ლაშქრის სარდალმა ივანე ათაბაგმა, მემატინის თანახმად, ფაქტობრივად, უღალატა საქართველოს შალვა და ივანე ახალციხელების შურის გამო. ეს კი მიზეზი ყოფილა „საქართველოს სრულიად მოსპოვებისა“. ეს ღალატი უფრო მეტი ყოფილა, ვიდრე ურიათაგან ღმერთის მკვლელობა, წერს მემატინე. ომის დაწყებისას ქართველ წინამძღოლთა და სულთანის ურთიერთმიხროებისას ათაბაგმა ფეხი არ მოიკვალა. „...დაიპყრა ფერხი ივანე ათაბაგმან. იტყვიან ვითარმედ: შურითა ყო ახალციხელთა შალვა და ივანესითა. ჰოი შური, ყოველთა ბოროტთა დასაბამი და ძვირად მომწყვედელი ნათესავისა კაცთასა და ყოველთა ნათესავთა მწყლველი! ვითარ ურიათა ღმერთის მკვლელობა არწმუნა და კვალად ამათსა უბოროტესი უგბილი და უღმობელი და საქართველოსი სრულიადი მოსპოვება ვითარ ქვემოთ სიტყვამან ცხად ყოს, რომელი ათაბაგსა ივანეს არწმუნა, რომელ ჟამსა წყობისა და ჟამსა ომისასა უკუნ დგა და არღარა ვიდოდა მბრძოლთა კერძ“⁴⁸. ქართველთა ლაშქრის სარდალი ივანე ათაბაგი ხედავდა, როგორ წყდებოდა ომში ქართველთა წინამძღოლი ჯარი, მაგრამ არ გასცა მიხმარების ბრძანება: „ხოლო ივანე ათაბაგი და სპანი ქართველთანი ხედიდეს ძლიერსა ომსა და არა შეიწყალებდეს თანამონათესავეთა და ერთსჯულთა, ქრისტეს აღმსარებელთა თორელთა და მათ თან მრავალთა სახელოვანთა, არამედ დგეს შორით და არა ინება შველა ივანე ათაბაგმან, რომელსა შურითა იტყვიან ამას ყოფად და არა თუ შიშითა“⁴⁹.

ქართველთა ლაშქარი სასტიკად დამარცხდა. ივანე ათაბაგს ხმალიც არ დაუძრავს.

მტერს თბილისისაკენ გზა გაეხსნა. საქართველოს ლაშქრის დამარცხებამ არაქართველები წაახალისა. თბილისელმა სპარსელებმა ღალატით გამოიჩინეს თავი - „მხოლოდ მეორე დღეს შეძლო მტერმა ქალაქის აღება და ისიც თბილისელ „სპარსთა შინაგაცემის გამო“⁵⁰. ამ დროს ამირსპასალარი იყო ათაბაგის ძე ავაგი. 1226 წლის 9 მარტს მტერს 100000 თბილისელი დაუხოცავს. ამ ეპოქაში ყიფჩაღებსაც უღალატიათ: „...ყიფჩაღნი განზე გადგნენ და მონაწილეობა აღარ მიიღეს ბრძოლაში“⁵¹, მათთვის ჯალალედ-დინს „პურ-მარილი“ გაუგზავნია და ძველი სიკეთე მოუგონებია. ეს ყოფილა დაახლოებით 1229 წელს.

უფრო მეტიც, მონღოლების შემოსვლისას ათაბაგის ძე ავაგი, ამირსპასალარი საქართველოსი – დამორჩილდა მონღოლებს, ის მაშინ სომხეთში იმყოფებოდა. საქართველოს სხვა ნაწილები კი მსხვერპლად იქცა მონღოლებისა. მსგავსადვე – შანში მანდატურთუხუცესმა ლორე უბრძოლველად გადასცა მონღოლებს, ვარამ გაგელმა მტერს თბილისის სამხრეთ-აღმოსავლეთი ტერიტორიები გადასცა. „ვარამ გაგელმა ბრძოლას თავი აარიდა, და კირაკოსის სიტყვით, ღამით გაიპარა ... ლორეში შანში მანდატურთუხუცესი იყო გამაგრებული, მიატოვა იქაურობა და საიმედო ადგილს შეაფარა თავი. მის მიერ ლორეში დატოვებულმა პირებმა უდარდებლობა გამოიჩინეს და ვერ დაიცვეს ქალაქი, რომელიც მონღოლებს ჩაუვარდათ ხელში... „ამირსპასალარი ავაგ შევიდა ციხესა კაენისასა“, მაგრამ... ამირსპასალარი დამორჩილდა მონღოლებს“⁵².

საქართველო ფაქტობრივად დაიშალა. აღმოსავლეთ და სამხრეთ საქართველოს მტერი სასტიკად არბევდა. „საქართველოს სახელმწიფოებრიობასაც ხომ საფრთხე დაემუქრა: ქვეყნის აღმოსავლეთი ნაწილი მოწყდა სამეფო ცენტრს, რომლის ძალაუფლებაც უკვე ამ ნაწილზე აღარ ვრცელდებოდა“⁵³.

აი, ეს არის ფაქტი ათაბაგობის ინსტიტუტის დასასრულისა. ცნობილია „ოთხმა მხარგრძელმა“ და მათმა შთამომავლებმა, უხემად რომ ითქვას, ვერ შეძლეს სახელმწიფოში პირველკაცობისას „ჭყონდიდობა“.

სწორედ ამ ტრაგიკულ დროს რუსუდანს კვლავ გაახსენდა ჭყონდიდელ-მწიგნობართუხუცესი (ან თვით ამ ეპისკოპოსმა გამოიჩინა ინიციატივა). ჭყონდიდელმა კვლავ დაიწყო შეკრება საქართველოსი. „რუსუდან მეფემ ბათო ყაინთან ვოლგისპირეთში არსენ ჭყონდიდელ-მწიგნობართუხუცესი გაგზავნა“⁵⁴. ზავი დაიდო, ყაენმა სცნო ერთიანი საქართველო. მეფე ქუთაისიდან კვლავ თბილისში დაბრუნდა. ჭყონდიდელი კვლავ ჭყონდიდობდა.

როგორც ითქვა, თამარის მეფობის დაწყებისას „მამა მეფისა“ ჭყონდიდელ-მწიგნობართუხუცესს ეწოდებოდა, ხოლო მეფობის დასასრულს – ათაბაგს.

რამ გამოიწვია ამირსპასალარის სახელის ამალღება სამეფო კარზე და ათაბაგობის ინსტიტუტის წარმოქმნა?

საფიქრელია, რომ ეს იყო თამარის თავდაცვითი უკურეაქცია იმის შემდეგ, რაც კათალიკოსმა მიქაელმა მიიტაცა ჭყონდიდელ-მწიგნობართუხუცესობა, სხვა სახელოები და სამეფოს ფაქტობრივ მმართველად იქცა. ასეთი მტაცებლობით ამ მღვდელმთავარმა დაარღვია საეკლესიო კანონები. შედეგმა კი თავი იჩინა თითქმის ერთი საუკუნის შემდეგ.

ივანე ჯავახიშვილი წერს: „გამორკვეული გვაქვს, ჭყონდიდელი მწიგნობართუხუცესი და ვაზირთა უპირველესი, ფაქტიურად საქართველოს მეფის მოადგილე და სახელმწიფოს მთელი მართვა-გამგეობის ნამდვილი საჭეთმპყრობელი იყო, რომელსაც „კარის გარიგება“ მეფის „მამას“-აც კი უწოდებს“⁵⁵.

ხოლო როცა ასეთი უზარმაზარი თანამდებობა ქართული ეკლესიის მეთაურმა ჩაიგდო ხელში, „ის ფაქტიური გამგე უნდა გამხდარიყო სამეფოსი“⁵⁶.

აქ ორიოდ სიტყვა უნდა ითქვას იმის შესახებაც, თუ როგორ შეიძლებოდა ეკლესიას ფაქტობრივად ხელში ჩაეგდო სახელმწიფოს მმართველობა (ასე მოხდა მიქაელის მიერ ჭყონდიდელ-მწიგნობართუხუცესის სახელის მიტაცებისას). ერთ წინა პარაგრაფში ნათქვამი გვქონდა, რომ დავით აღმაშენებლის დროს საქართველოში შეიქმნა თეოკრატიული მსგავსი სახელმწიფო: მეფე და ეკლესიის მმართველი მღვდელმთავრები აწონასწორებდნენ ხელისუფლებას (მეფის უზენაესობით). მეფე ლაშქრისა და სამხედრო უწყების მეთაური იყო, ხოლო ეკლესია და ლაშქარი – ორი გაწონასწორებული პოლიტიკური ძალა. მიქაელმა ეს წონასწორობა დაარღვია, ისარგებლა იმით, რომ მეფე ქალს იმ დროს ქმარი, ანუ ლაშქრის მეთაური არ ჰყავდა, ხოლო ამირსპასალარი ყუბასარი ლოგინად იყო ჩავარდნილი. ასეთ დროს კათალიკოსის მიერ დიდი სახელოების მიტაცება მეფეზე მეტი ხელისუფლების ქონებას ნიშნავდა. ხელისუფლება აღარ უნაწილდებოდა დანარჩენ მღვდელმთავრებსა და ლაშქრის მეთაურს.

„მიქაელ კათალიკოსის ზრახვისა და გეგმის პოლიტიკური მნიშვნელობა ცხადია. მისი და, უეჭველია, მის მომხრეთა მიზანი სახელმწიფო ხელისუფლების ხელში ჩაგდებაც იყო. ვითარცა საქართველოს ეკლესიის კათალიკოზ-პატრიარქი, იგი ქართული ეკლესიის მესაჭე იყო, ვაზირთა-უპირველესობისა და მწიგნობართ-უხუცესობის მიღებით მას საერთო, სახელმწიფო ხელისუფლების ხელში ჩაგდებაც სურდა. მის დაუკითხავად მეფეს არაფერი არ უნდა გაეკეთებინა. ამიტომ მიქაელს ამიერითგან თვით მეფეზეც კი ძალა და ხელისუფლება ექმნებოდა. მეფეს საეკლესიო საქმეებში უშუალოდ ჩარევის უფლება არ ჰქონდა და ხელი არ მიუწვდებოდა, მიქაელი კი ორისავე საერო-სახელმწიფო და საეკლესიო ხელისუფლების მქონებელი და გამაერთიანებელი იყო.

რამდენადაც მიქაელი უპირველესად კათალიკოზი იყო, ეს გარემოება სახელმწიფოსა და საერო ცხოვრებაში აუცილებლად ეკლესიის გაბატონებას მოასწავებდა. ეს საისტორიო მეცნიერებაში წოდებულს ცეზაროპაპიზმს უდრიდა და რომის ეკლესიის უფლებრივ შემეცნებას მიემსგავსებოდა, საქართველოს მეფეთა მთელ გეზსა და პოლიტიკას კი ძირიანად ეწინააღმდეგებოდა⁵⁷.

აქ უნდა ითქვას, რომ მართალია, ცეზაროპაპიზმი თავისთავად მეფობის არსებობას საფრთხეს უქმნიდა და მიუღებელი იყო, მაგრამ ისიცაა აღსანიშნავი, რომ დავით აღმაშენებელმა ქართული ეკლესიის მეთაურებს - მღვდელმთავრებს უდიდესი სახელმწიფოებრივი მისიაც დააკისრეს, რაც თავისთავად, თავის თავში შეიცავდა საფრთხეს „ცეზაროპაპიზმისას“, განსაკუთრებით, სუსტი მეფის დროს.

„...ეკლესიის მაშინდელ მესვეურთ პოლიტიკური უპირატესობის ხელში ჩაგდებაც უცდიათ და მოუხერხებიათ კიდევ. მიქაელ კათალიკოსის ვაზირთ-უპირველესობა ეკლესიისაგან სახელმწიფო ხელისუფლებაზეც უძლიერესი გავლენის მოპოვების მომასწავებელი იყო“⁵⁸.

დაინტერესებული იყო თუ არა ქართული ეკლესია პოლიტიკური უპირატესობა ჩაეგდო ხელში და მიაჩნდა თუ არა მას თავისთვის სასარგებლოდ შექმნილი მდგომარეობა?

ჩანს, არ მიაჩნდა, ამიტომაც მიქაელის ამ ქმედების საპასუხოდ მოწვეული იქნა საეკლესიო კრება, რომელზეც ეკლესიის საუკეთესო მოღვაწენი ცდილობდნენ ეკლესიის მეთაურისათვის ჭყონდიდელ-მწიგნობართ-უხუცესობა ჩამოერთმიათ, რათა აღედგინათ წონასწორობა, ისეთი ჰარმონია, რომელიც დავით აღმაშენებლის დროს არსებობდა ეკლესიასა და სახელმწიფოს შორის. ალბათ, ამ ჰარმონიის დარღვევით მიქაელ კათალიკოსმა ჩაიღინა „წინაუკმოობა წესთაგან ეკლესიისათა“, „უეჭველია, მიქაელის ნამდვილ დანაშაულად მკაფიოდ დასახლებული ჭყონდიდლობა - ვაზირთა-უპირველესობის „მოვერაგება“ ითვლებოდა“⁵⁹. მიქაელის გადაყენება სურდათ, მაგრამ ვერ შეძლეს. „მიქაელი წინანდებურად ეკლესიისადა და სახელმწიფოს ხელმძღვანელად დარჩა“⁶⁰. ამ კრების შემდეგ მიქაელს „კიდევ ნ წელიწადი უცოცხლია და წინანდებურად ორივე უზენაესი, საეკლესიო და სახელმწიფო ხელისუფლება სჭერია“⁶¹.

„მიქაელის გადაყენების ამ უნაყოფო მცდელობამ თამარისა და მისი პოლიტიკის მომხრეთა დასის სისუსტე გამოამჟღავნა“⁶².

ცხადია, თამარი ვერ შეურიგდებოდა ამ მდგომარეობას. დაელოდა ხელსაყრელ მომენტს მდგომარეობის გამოსწორებისათვის. მიქაელ კათალიკოზი გარდაიცვალა. თამარმა შეძლო დარბაზის დახმარებით ჭყონდიდელ-მწიგნობართ-უხუცესობა ანტონისთვის მიეცა. ორი ვაზირი ანტონი ჭყონდიდელ-მწიგნობართ-უხუცესი და ამირსპასალარი სარგის მხარგრძელი ერთდროულად გამოჩნდნენ ხელმწიფის კარზე. ისინი თამარმა „შვიდთავე სამეფოთა დიდებულთა თანადგომითა და ერთნებობით“ დაამტკიცა.

ამირსპასალარი ადრე, ნ. ბერძენიშვილის აზრით, ვაზირად არ იწოდებოდა. სარგის მხარგრძელი თამარს გაუვაზირებია. „...საფიქრებელია, რომ ვაზირად თამარის მეფობის დასაწყისშიც კი მხოლოდ ჭყონდიდელ-მწიგნობართ-უხუცესი ითვლებოდა. ... თამარის ისტორიკოსის ხანაში ხდება გავაზირება სხვა ხელისუფალთა...“⁶³ „დავითის დროს ვაზირი იყო მხოლოდ ჭყონდიდელი“⁶⁴.

თამარმა გაავაზირა ამირსპასალარი, ამით კი, ჩანს, მოუსპო საშუალება „ოთხი ბერისაგან“ რომელიმეს მიქაელის მსგავსად, მიეტაცებინა უმთავრესი სახელმწიფო და საეკლესიო თანამდებობანი და

ერთპიროვნულად ემართა სახელმწიფო. თამარმა ამირსპასალარის გავაზირებით ფაქტობრივად დაამყარა წონასწორობა ეკლესიასა და სახელმწიფოს შორის. დავითის დროინდელი „თეოკრატიული სმაგვარი სახელმწიფო“ თამარისათვის მიუღებელი აღმოჩნდა, რადგანაც ამ სისტემამ თავისი უარყოფითი სახე გამოაჩინა.

როგორც ჩანს, მაშინაც კარგად იცოდნენ, რომ ამირსპასალარის ამალღებით (თანაც არა მართლმადიდებლის) თამარმა ქართული ეკლესიის მეთაურების (ისინი სახელმწიფოს ხელმძღვანელებიც იყვნენ) ძლიერება შეამცირა (სწორედ ამირსპასალარის ამალღების შემდეგ იგრძნო თამარმა ჭეშმარიტ ხელმწიფედ თავი. აღსანიშნავია ისიც, რომ სომხით-ანისელი დიდებულის (ამირსპასალარის) ამალღებით ლიხთ-იმერელ დიდებულთა ზეგავლენაც შემცირდა სამეფო კარზე).

ზაქარია ამირსპასალარის გავლენა სამეფო კარზე უფრო და უფრო იზრდებოდა. ეს კი, ალბათ, აღიზიანებდა ეკლესია-სახელმწიფოს ყოფილ ერთპიროვნულ მმართველებს. ამითაც უნდა ყოფილიყო გამოწვეული კათალიკოსის მიერ ზაქარიას საჯარო შეურაცხყოფა. ავტორიტეტამალღებული ზაქარიასა და მხარგრძელთა სახლის მიერ ხელმწიფის კარის უმნიშვნელოვანესი სახელოების ხელში ჩაგდება აღიზიანებდა არა მარტო დაჩრდილულ ჭყონდიდელსა და კათალიკოსს, არამედ „ძველი სამეფოს“, „აფხაზეთის“ ანუ ლიხთ-იმერეთის დიდებულებსაც.

ერთხელ კათალიკოსმა თვითვე ჩაატარა წირვა. წირვის შემდეგ „...ყოველნი ღირსნი მოუხდებოდეს ჭამად სეფისკვერისა. ინება ზაქარია ამირსპასალარმან შეხებად და ალებად სეფისკვერისა. ხოლო მღვდელთა არა მისცეს, რამეთუ იყო სარწმუნოებით სომეხნი, შეჩვენებულთაგანი“⁶⁵. ზაქარიამ იუკადრისა, შერცხვა სხვა დიდებულებისა და მეფისა, რომელნიც იქვე იყვნენ. ამიტომაც „იკადრა ზაქარიამ აღტაცებად სეფისკვერისა და შეჭმად, რომლისათვის კათალიკოსი, ცეცხლებრ აღტყინებული, ძლიერად ამხილებდა“. თავისი ნებით თქვენ, შვიდგზის წყეულ სომხებს, სეფისკვერს მართლმადიდებელი მღვდელმოქმედი არ მოგცემთ, მოტაცება კი მხოლოდ ძალისთვისაა საკადრისიო. ამის შემდეგ დარბაზშიც კი თურმე ზაქარია ამირსპასალარი „სიტყვითა ჰგმობდა სარწმუნოებასა ჩვენსა“. ეს კათალიკოსისათვის სრულიად მოუთმენელი იყო და საკადრისად „მიუგებდა და აუხსნიდა“. ზაქარიას პასუხი იყო: „მე მოლაშქრე ვარ, პასუხს ვერ გაძლევთ, მაგრამ მოვიწვევ ჩვენი სარწმუნოების მოძღვრებს, „...რომელთა ჩემ წილ სირცხვილელ გყონ“. მართლაც, ზაქარიამ ქართველი მეფის კარზე მოიყვანა „კათალიკოსი ვანისა და ყოველნი ვარდაპეტნი და დაიდგა სამსჯავრო და დაჯდა დედოფალი, დედოფლისა მოსავი, დავით მეფე და წარჩინებულნი საქართველოსნი ერთ-კერძო, მხარგრძელნი ზაქარია და ივანე ერთ-კერძო. მოუწოდეს კათალიკოსსა იოანეს“⁶⁶.

ალბათ, იმით შეიძლება სახელმწიფოს კარის გარკვეული ინერტულობის გამართლება, რომ თამარი მარტო „ქართველთა“ მეფე კი არ იყო, არამედ შაჰნაშას პოლიტიკური მემკვიდრე, ანუ ანისის ერთ დროს უძლიერესი სამეფოს მეფეც. ამიტომაც ის ამ ვრცელი, ეკონომიურად ძლიერი მხარეების მოსახლეობის (ამ შემთხვევაში მათი წარმომადგენელი მონოფიზიტი სამღვდელოების) დამცველი და მფარველი უნდა ყოფილიყო.

ორმა კათალიკოსმა, ქართველმა და სომეხმა, ერთმანეთი ვერაფრით ვერ დაარწმუნეს თავიანთი სარწმუნოების ჭეშმარიტებაში, თუმცა კი სომხებმა „ძლიერი ღალადი აღუტყვეს“. მაშინ კათალიკოსმა უცნაური რამ ჩაიდინა, რომელიც კარგადა აქვს აღწერილი „ისტორიანი და აზმანი შარვანდეთანის“ ავტორს. საბოლოოდ ქართველთა სარწმუნოება გამარჯვებულად ჩაუთვლიათ „და ქართველთა იწყეს მადლობად ღმრთისა ხმითა სიხარულისათა“.

საფიქრებელია ისიც, რომ არა მარტო მხარგრძელების აღზევება გამოიწვია საქართველოს კათალიკოს-პატრიარქის მიქაელის მიერ ქვეყნის სამმართველო სახელოების მიტაცებამ, არამედ სხვა ცვლილებები და პოლიტიკური მოძრაობანი. შესაძლებელია, ყუთლუ-არსლანის ცნობილი გამოსვლაც ამით

ყოფილიყო გამოწვეული. რას ითხოვდა ყუთლუ-არსლანი? როგორც ჩანს, ის ითხოვდა მეფის კარისაგან სახელმწიფოს სამმართველო აპარატის გამოყოფას. აღმოსავლეთის ქვეყნებშიც (ანუ „სპარსეთში“, იმდროინდელი ტერმინოლოგიით) ასევე ყოფილან სასახლისა (მეფის კარისა) და სახელმწიფოს მმართველობის მოხელეები გამიჯნულნი.

„ყუთლუ-არსლანის დასის პროგრამა, ჩვენი აზრით, ითვალისწინებდა მეფის კარისაგან ცენტრალური მმართველობის აპარატის გამოყოფას, მის თავმოყრას საგანგებო შენობაში, „კარავში“ და არა პარლამენტური თუ პარლამენტურის მსგავსი რაიმე ორგანოს შექმნას“⁶⁷.

ამ გამოსვლამდე კი, ქართული წესის თანახმად, სახელმწიფო მმართველობის აპარატი იმყოფებოდა მეფის კარზე. მართალია, ქვეყნის სამმართველო სადავეები მიქაელ კათალიკოსს ჰქონდა ხელში ჩაგდებული (იხ. ზემოთ), მაგრამ ის ხელმწიფის კარზე მოღვაწეობდა. უთუოდ მეფესთან მუდმივი კონტაქტი და ურთიერთობა ჰქონდა. ყოველდღე რომ იმყოფებოდა ჭყონდიდელი ხელმწიფის კარზე, ეს თითქოსდა იქიდანაც ჩანს, რომ „ხელმწიფის კარის გარიგების“ თანახმად, „ხუთი ფურცელი ქაღალდი ყოველთა დღეთა ჭყონდიდელსა...“⁶⁸. უნდა მიეცესო, ე.ი. ყოველდღიურად ჭყონდიდელს ხუთი ფურცელი ქაღალდი მიეცემო, ცხადია, სახელმწიფოებრივი საქმეების წარმართვისათვის. მიქაელი, როგორც უპირველესი ვეზირ-მწიგნობართუხუცეს-ჭყონდიდელი, ხელმწიფის კარზე იმყოფებოდა და სწორედ ხელმწიფის სახელით მართავდა ქვეყანას.

როგორც ჩანს, ამ მდგომარეობამ წარმოშვა პარტია, რომლის წევრებმაც სულ სხვაგვარი მიდგომით დაისახეს, ხელში ჩაეგდოთ სამმართველო აპარატი, ანუ ფაქტობრივად სწორედ ის უფლებანი, რომელიც ჭყონდიდელ-მწიგნობართუხუცესს გააჩნდა უპირატესად.

მათ მოითხოვეს კარვის დაარსების ნებართვა: „უეჭველია, რომ ყუთლუ-არსლანის პროგრამის „კარავი“ პრინციპში ჰგავდა აღმოსავლურ „დივანს“⁶⁹.

„აღმოსავლეთ-მუსულმანურ ორგანიზაციას წითელ ხაზად გასდევს მმართველობის ყველა ორგანოს ორ დიდ კატეგორიად – დერგაჰად (სასახლე) და დივანად (კანცელარია) გაყოფა“⁷⁰.

მამასადამე, ყუთლუ-არსლანს, როგორც ჩანს, ნდომია სასახლისაგან გამოყოფა „დივანი“, ანუ „კარავი“. ამ კარავს კი ის ფუნქციები დაეკისრებოდა, რასაც ჭყონდიდელ-მწიგნობართუხუცესი და სხვა ხელისუფალნი ასრულებდნენ ხელმწიფის კარზე. ამით დაკანონდებოდა ის არსებული ვითარება, რომლის დროსაც მიქაელს სახელმწიფო მართვის სადავეები ხელთ ეპყრა, ოღონდ ახლა მიქაელის ნაცვლად ამ სადავეებს ხელში ჩაიგდებდა „კარავი“.

„დიდ სელჩუკთა სახელმწიფოში ასევე ცალკე იყო ორგანიზებული სულთანის სასახლის კარი და ე.წ. დიდი დივანი. სამოქალაქო მმართველობას ხელმძღვანელობდა ე.წ. დიდი დივანი. იგი დაყოფილი იყო ცალკეულ საუწყებო დივნებად, რომლებიც სათავეში ედგნენ სახელმწიფო მმართველობის სხვადასხვა უბანს. სულთანის კარი და დივანი რუმის სასულთნოში მკვეთრად იყო გამიჯნული. დივანს სათავეში ედგა ვეზირი, რომელიც ფაქტიურად მართავდა სახელმწიფოს სულთანის სახელით“⁷¹.

ჩანს, ასევე სურდათ ყუთლუ-არსლანის დასის წევრებს სამმართველო აპარატის მოწყობა. ეს აპარატი კი, როგორც ითქვა, „...მეფის სასახლის კარზეა, მეფის სასახლის კარისაგან არ არის გამოყოფილი“⁷².

ყოთლუ-არსლანის „სპარსული“ წესი თამარისათვის მიუღებელი აღმოჩნდა, სამაგიეროდ ამ გამოსვლამ თამარს ერთგვარი პოლიტიკური წარმატება მოუტანა. ამ გამოსვლის შემდეგ ყველასათვის ცხადი უნდა გამხდარიყო ის, რომ მიქაელის მიერ ქვეყნის სამმართველო სადავეების ხელში ჩაგდება საფრთხეს უქმნიდა სახელმწიფოს შიგნით სტაბილურობას. ამიტომაც თამარმა მოიწვია მთელი თავისი სახელმწიფოს, ანუ „შვიდი სამეფოს“ დიდებულები და მათი ხელით თავის კარზე შექმნა ახალი სამმართველო აპარატი ორი ვაზირის მეთაურობით. თამარმა ვაზირად კვლავ დატოვა ჭყონდიდელ-მწიგნობართუხუცესი (ის ახლა ანტონს ჩააბარეს), ხოლო ახალი ვაზირია ამირსპასალარი სარგის მხარგრძელი. სასახლის კარზე ერთგვარი პოლიტიკური წონასწორობა დამყარდა.

„ქართლის ცხოვრებაში“, სადაც ისტორიკოსს საუბარი ახალი მწიგნობართუხუცესის დანიშვნაზე აქვს, ნათქვამია: თამარ მეფე დიდ საგონებელს მიეცა და „გონებდა, თუ ვის მიანდოს დავით და სპა თვისი და განსაგებელი სახლისა თვისისაო“. მაშასადამე, მწიგნობართუხუცესს ებარა სახელმწიფო სახლის „განსაგებელი“, სამეფოს სპა და თვით თამარ მეფის თანამეცხედრეც კი, დავით მეფე, მისი საზრუნავი უნდა ყოფილიყო⁷³; მართლაც, ტექსტიდან თამარი თითქოსდა მწიგნობართუხუცესის დანიშვნაზე ფიქრობს, მაგრამ აქ უნდა იგულისხმებოდეს არა მარტო მისი, არამედ ახალი ამირსპასალარისა და მსახურთუხუცესის კანდიდატების ძიების შესახებაც.

„ერთი სიტყვით, როგორც ეტყობა, მეფის შემდგომ მწიგნობართუხუცესი ქვეყნის უზენაესი მზრუნველი, საზოგადო კეთილდღეობის და წარმატების მოსურნე და პოლიტიკისა და მიმართულების საჭეთმპყრობელი იყო. ...თვით მეფეც კი მის დაუკითხავად არ მოქმედებდა, „საურავი უმისოდ არ იქნების...“ როგორც მეფეს უმწიგნობართუხუცესოდ სახელმწიფო საქმეები არ უნდა განეგო, ისე არც ამ ვაზირთა უპირველესს შეეძლო „თვინიერ მეფისა კითხვისა“ ემოქმედნა სახელმწიფოს მნიშვნელოვანი საქმეების გადაწყვეტის დროს. იგი დიდ მონაზონთა ჯგუფშიც ირიცხებოდა და ვაზირთა ყოველთა უპირველესად ითვლებოდა. ...ოთხთა მონაზონთა ჯგუფში ყოფილა მოქცეული“⁷⁴.

ჭყონდიდელს უდიდესი სახელო ებარა. თამარმა მას ვაზირი-ამირსპასალარი ამოუყენა გვერდით. ის იყო „სახელმწიფო მხედრობისა და სპის წინამძღოლი და სარდალი ...“⁷⁵. „იგი სამხედრო მინისტრს უდრიდა. ამირსპასალარს, ვითარცა ლაშქართა თავადს, საქართველოს მთელი ჯარი და ყველა მხედართმთავარი ემორჩილებოდა“⁷⁶. „უმისოდ ქვეყანა არ გაიცემის, არცა ვინ სამამულოდ შეიწყალებს“⁷⁷. ასე რომ, ზაქარია მხარგრძელს ძალზე დიდი თანამდებობა ერგო ხელმწიფის კარზე. ივანე მხარგრძელსაც არა ნაკლები სახელო ერგო, მსახურთუხუცესობა. მართალია, ის მაშინ ვაზირი არ იყო, მაგრამ მალე რუსუდან მეფემ მსახურთუხუცესიც შეიყვანა სავაზიროში, გაავაზირა. „მსახურთუხუცესს ექვემდებარებოდა ორი-სამი დაწესებულება თავის ყველა მოხელითურთ“⁷⁸. ივანე მხარგრძელს თამარმა ათაბაგობა უბოძა. „...თუ ათაბაგი ღირსებით მწიგნობართუხუცესზე დაბლა იდგა, დანარჩენ მოხელეებზე მაინც უფრო დაწინაურებულად ითვლებოდა, თვით ამირსპასალარობასაც კი სჭარბობდა და „უალრეს პატივად“ იყო მიჩნეული... „იყო ვაზირი კარსა მეფისასა“... ათაბაგი დარბაზის კარს მყოფი ხელისუფალი ყოფილა, მაგრამ ამავე დროს ქართველი ჟამთააღმწერელი ამტკიცებს, რომ თამარ მეფისაგან ათაბაგობა იყო „განდიდებული უმეტეს სხვათა ერისთავთა“⁷⁹.

ამირსპასალარისა და ათაბაგის გაავაზირება, როგორც ითქვა, მწიგნობართუხუცესის გავლენის შესამცირებლად, ხელმწიფის კარზე პოლიტიკური წონასწორობის შესანარჩუნებლად იყო მოფიქრებული.

თამარი არ იყო აბსოლუტური მონარქი, ობიექტური გარემოება არ იძლეოდა ამის საშუალებას. მისი მამა გიორგი III მხოლოდ პირადი უნარის გამო ყოფილა ძლიერი მეფე. ნ. ბერძენიშვილი წერს: „...მართალია, გიორგი ძლიერი მეფე ჩანს, მაგრამ ეს მისი პირადი უნარის ნაყოფი უფროა, ვიდრე ობიექტური მდგომარეობისა. უკანასკნელი ისეთია, რომ ის, ადრე თუ გვიან, მეფეს (აბსოლუტური ტენდენციების მქონეს) დაამარცხებს და ისეთ სამეფოს შექმნის, სადაც მეფესთან ერთად ფეოდალებიც თანაზიარ მეფობისა იქნებიან“⁸⁰.

გიორგი III-ის გარდაცვალებისთანავე მეფესთან ერთად „მეფობის თანაზიარობის“ პრეტენზია გამოუცხადებიათ ლიხთ-იმერელ, ანუ „აფხაზეთის სამეფოს“ დიდებულებს. მათ „რეაქციის ნიშნები“ გამოუვლენიათ და თამარი „ორჭოფულ მდგომარეობაში“ ჩაუყენებიათ. მათ მოუთხოვიათ ერთიან სამეფოში საზღვარსაღარო ყოფილიყო „აფხაზეთის სამეფოს“ მოწინავეობა, ძველი დამსახურება და უპირატესობა. ეს, პირველ რიგში, უნდა გამომჟღავნებულიყო მეფის კურთხევის „ძველი“, ანუ ლიხთ-იმერული წესის აღდგენით, შემდეგ კი სხვა მოთხოვნებსაც წამოაყენებდნენ.

„გიორგი გარდაიცვალა. მეფის მდგომარეობა ორჭოფულია. დარბაზი მეფედ კურთხევას მოახსენებს ერთხელ უკვე მამის მიერ ტახტზე აყვანილს. ეს უკვე რეაქციის ნიშნები იყო. დიდებულებმა აღადგინეს მეფის კურთხევის ძველი წესი, რომელიც, საფიქრებელია, დავითის დროიდან აღარ იყო მიღებული. თამარი იძულებული იყო დამორჩილებულიყო. აკად. ივ. ჯავახიშვილის შენიშვნა სწორია, რომ აქ ძველი წესი, აფხაზეთის მეფის დროის წესი, მოქმედებს და არც ერთი ფეოდალური სახლი აღმოსავლეთ საქართველოდან ამ დიდმნიშვნელოვან ცერემონიაში ნაგულისხმევი არ არის. ეს კი ამ დროისათვის შეუფერებელი გარემოებაა. ბრძოლა მეფის კურთხევის წესის გარშემო ნიშანდობლივია. თამარის მისტორიის კონტექსტი ისეთია, რომ საფიქრებელია, ძირძველები ძველი წესის აღდგენას ცდილობდნენ და ახერხებდნენ კიდევაც. ცოცხალი თავით ლიხთიქითის ძირძველები ამ თავის პრივილეგიას არ დათმობდნენ“⁸¹.

სწორედ ამ დროს, ე.ი. 1184 წელს, თამარის მეორედ მეფედ კურთხევამდე უნდა ჩაეგდო ხელში კათალიკოზ მიქაელს მწიგნობართუხუცესობა. საერთო სურათი ასეთი უნდა ყოფილიყო: ლიხთ-იმერელ დიდებულებს ჭყონდიდელ-მწიგნობართუხუცესობა მიაჩნდათ აფხაზეთის მეფეთა კარზე არსებულ ძველ სახელოდ. ამიტომაც მიქაელ კათალიკოზის მიერ ჭყონდიდელ-მწიგნობართუხუცესობის მიღებით, ალბათ, მათი რალაც უპირატესობები დაკმაყოფილდა. მიქაელი სამეფოს ფაქტობრივ მმართველად იქცა. ამის შემდეგ ლიხთ-იმერელმა დიდებულებმა „მედი სამეფოს“ დიდებულებთან თანხმობით ნება დართეს თამარს, ასულიყო სამეფო ტახტზე, მაგრამ მას „ძველი წესით“ უნდა აღესრულებინა მეფედ კურთხევის ცერემონიალი. ამით კი ხაზი გაესვა იმას, რომ ის პოლიტიკურად სცნობდა ლიხთ-იმერეთს, ანუ „ძველი სამეფოს“ დიდებულთა უფლებას ერთიანი საქართველოს მართვა-გამგეობაში. მართლაც, „1183 წელს ანტონი მწიგნობართუხუცესია“⁸², ხოლო თამარის გამეფებისას მწიგნობართუხუცესი-ჭყონდიდელი მიქაელია. 1190 წლამდე „ის ფაქტიური გამგე უნდა გამხდარიყო სამეფოსი“⁸³.

როგორც ზემოთ ითქვა, თამარმა შეძლო ლიხთ-იმერელ დიდებულთა ინტერესების საპირისპიროდ სამეფო კარზე შემოეყვანა ახალი ვაზირი - ამირსპასალარი ზაქარია, რომელიც წარმოადგენდა საქართველოს ახალ აღმოსავლურ ტერიტორიებს. სამეფო კარზე დააწინაურა ამავე წარმომავლის ივანე მსახურთუხუცესი. ამან დიდი უკმაყოფილება გამოიწვია „ძველი დიდებულებისა“ (ლიხთ-იმერლებს ახლა ტაო-კლარჯული დიდებულებიც შეუერთდნენ, რადგანაც აფხაზეთი და „ქართველთ სამეფო“ (ტაო-კლარჯეთი) იყო ერთიანი საქართველოს ძველი პოლიტიკური დვრიტა). ეს უკმაყოფილება გამომჟღავნდა გიორგი რუსის ცნობილი აჯანყებით, რაც, ფაქტობრივად, „ძველი სამეფოს“ დიდებულების აჯანყებას წარმოადგენდა. „უნდა ვიფიქროთ, რომ აჯანყებულნი უკმაყოფილონი იყვნენ იმ გარემოებით, რომ პოლიტიკური ცენტრის აღმოსავლეთში გადატანით ლიხთ-იმერეთი და მესხეთი ნაკლებად იყვნენ ყურადღების ცენტრში, ვიდრე ქართლ-კახეთ-სომხეთი. ახალი ქვეყნების შემოერთებასთან დაკავშირებით, პოლიტიკური ცენტრის აღმოსავლეთში გადატანით, გამარჯვებათა შედეგები აღმოსავლელ არისტოკრატებს უფრო ხვდებოდა. ისინი უფრო მისანდონიც იყვნენ (ახალი არისტოკრატია) და უფრო დაინტერესებულნიც (დამარცხება თუ გამარჯვება მათ სასიცოცხლო ინტერესებს უშუალოდ ეხებოდა). ბუნებრივია, რომ მათ სასახლეში თანდათან დაიკავეს უმაღლესი ადგილები, საყმო და სახარაჯო ქვეყნები. „ძველი სამეფოს“ არისტოკრატია შეურაცხყოფილი რჩებოდა და ახლის მიმართ სამტროდ განეწყობოდა...“⁸⁴.

როგორც ითქვა, „ძველი სამეფოს“ დიდებულთა მხარდაჭერით უნდა მიეღო მიქაელს ჭყონდიდელ-მწიგნობართუხუცესობა. ამ და სხვა მიზეზების გამოც კათალიკოსი მხარს უჭერდა ძველი სამეფოს დიდებულებს. ცხადია, სამეფო კარზე მონოფიზიტი ამირსპასალარის ამაღლებით მართლმადიდებლური ეკლესია კმაყოფილი არ იქნებოდა. ამიტომაც, „ეკლესიის მესაჭენიც კი კათალიკოსის მოთავეობით განდგომილთ უჭერდნენ მხარს. უეჭველია, ეს მოვლენა ვარდან დადიანის პირადი გავლენით არ აიხსნება და მას ზოგადი და საკმაოდ ღრმა მიზეზი აქვს. საინტერესოა, რომ ახლად აღზევებულებში არავინ იმერელი არაა და ყველანი „ჰომო ნოვუს“-ები („ახალი კაცები“) აღმოსავლეთ საქართველოდან არიან ...“⁸⁵.

ნ. ბერძენიშვილის აზრით, მიქაელ კათალიკოსი „მოთავე ჩანს იმ ურეაქციონერესი წრისა, რომელთაც თამარის მეორედ კურთხევისას გაფიცვით, რუსის განდგომილებით გამომამულავენეს თავისი ზრახვები“⁸⁶.

აქ საფიქრებელია ის, რომ როგორც კათალიკოსი, ისე „ძველი სამეფოს“ დიდებულები, გრძნობდნენ, რომ ახალი პოლიტიკით თამარს და მის სახელმწიფოს შეიძლებოდა მოსვლოდა დიდი პოლიტიკური მარცხი. მართლაც, ნ. ბერძენიშვილის აზრით, ეს ასე მომხდარა და ამიტომაც ლაშა-გიორგი ცდილობდა ამ პოლიტიკური მარცხის გამოსწორებას – „ლაშა-გიორგი ცდილობს თამარის დროის პოლიტიკური მარცხი ცენტრალური ხელისუფლებისა გამოსწოროს“⁸⁷.

„ხანგრძლივ ბრძოლაში სამეფო ხელისუფლებასა და მსხვილ საგვარეულო არისტოკრატიას შორის ეს უკანასკნელი ერთგვარად თითქოსდა გამარჯვებული გამოვიდა. თამარმა დათმო. ამიერიდან სამეფო ხელისუფლება იძულებული იყო, მაგალითად, მონაპირეებისათვისვე ებოძებინა ხოლმე „წყალობად თურქთა ბატონობისაგან განთავისუფლებული ქვეყნები...“⁸⁸. განთავისუფლებული ქვეყნების დიდი წილი და ქვეყნის სამმართველო აპარატის სადავეების მეტი ნაწილი მხარგრძელების ხელში მოექცა. ამ პოლიტიკის შედეგს, ალბათ, წინასწარ ჭვრეტდნენ როგორც ლიხთ-იმერელი „ძველი სამეფოს“ დიდებულები, ისე ეკლესიის ზოგიერთი იერარქი, მაგრამ ყველაფერი ექვემდებარებოდა ობიექტურ მიზეზებს. შესაძლოა, „ძლიერ მეფეს“ დროებით შეეჩერებინა ეს პროცესი, მაგრამ საბოლოოდ, ალბათ, ვერ შეაჩერებდა. „თამარის დროს კი დიდებულები იმარჯვებენ, მეფის საქმიანობას კონტროლს უწევენ და ქვეყნის შიგნით მძლავრ ძალას წარმოადგენენ“⁸⁹. ამიტომაც, როცა ლაშა-გიორგიმ თავისი „სიძლიერე“ გამოამჟღავნა, მას გაბატონებულმა დიდებულებმა, განსაკუთრებით კი მხარგრძელებმა, სასტიკი წინააღმდეგობა გაუწიეს – „ლაშა-გიორგი იყო ცენტრალისტური ტენდენციებისაკენ მიდრეკილი ადამიანი, რომელმაც, თუმცა დროებით, მაგრამ მაინც სცადა ერთგვარი რევანში დიდგვაროვანთა პოლიტიკურ წრეებზე, რომელნიც ცენტრალურ ხელისუფლებასთან მიმართებაში ძალიან იყვნენ განდიდებულნი. გიორგი-ლაშას თავის დიდებულების წინააღმდეგ ერთგვარი შინაპოლიტიკური ომი აქვს გაჩაღებული. ეს, შეიძლება, განძის კედლებთანვე შევამჩნიოთ, როცა ლაშა-გიორგი ივანე ათაბაგისა და სხვა სამხედრო ხელისუფალთა გვერდის ავლით განძის გარშემოვლას იწყებს. თამარის დროს უმთავრესად ერთი და იგივე სახლების წევრები სჩანან და აი, ახლა სწორედ ეს წრე უტევს ლაშას და ემუქრება კიდევ, რომ ლაშქარსა და სამეფო კარსაც მიატოვებს. ლაშამ განიშორა სანატრელი დედის ვეზირები: „თავადნი საქართველოსნი, ფრიად მწუხარენი იყვნეს და უმეტეს ივანე ათაბაგი და ვარამ გაგელი ზაქარიას-ძე განეყენებოდნენ დარბაზს ყოფისაგან... არა თავს ვიდებთო... შენს მეფედ ყოფასა...“

ოპოზიციონერებს სურთ, მეფემ მათი განზრახვისა და თათბირის გარეშე არაფერი გააკეთოს. თამარის ძეს სურდა, ალედგინა დავით აღმაშენებლისა და მისი უახლოესი მემკვიდრის დროინდელი მძლავრი სამეფო ხელისუფლება...“⁹⁰.

ლაშა სასტიკად დაამარცხეს აღზევებულმა დიდებულებმა: ათაბაგმა და სხვა მხარგრძელებმა. მათ ამ დროს ისეთივე მეთოდები უხმარიათ ბრძოლისა, როგორც – გიორგი რუსის დროს. მეფეს სახელი გაუტეხეს. ის სხვა დიდებულების, ხალხის, მორწმუნეების თვალში უნებისყოფო და ამორალურ ადამიანად წარმოადგინეს. ლაშა ახალგაზრდა გარდაიცვალა. ამავე ძალას არა ძლიერი მეფის, არამედ შე-

დარებით სუსტის დროს შეეძლო მხრების გაშლა და ასპარეზის ხელში ჩაგდება. მათ რუსუდანი გაამეფეს. მათთვის ქალი-მეფე იდეალს წარმოადგენდა, რადგანაც მას არ შეეძლო ლაშქრის მეთაურობა, მხედართმთავრობა, რაც აუცილებლად ესაჭიროებოდა შუა საუკუნეებში აღმოსავლეთის ქვეყნის მეფეს. სწორედ მეფე - მხედართმთავარი იყო ძლიერი მეფე, რომელიც თავის ირგვლივ ძალზე აღზევებულ დიდებულებს ვერ ჰგუობდა. ამიტომ რუსუდანი ივანე ათაბაგი კარგად შეეწყო. მაგრამ საქმემ უჩვენა, რომ საქართველოს მომავლისათვის ივანე ათაბაგი და, საერთოდ, ათაბაგობის ინსტიტუტი უსარგებლო და მავნეც კი იყო (ეს მოგვიანებით მესხეთის გათათრებულმა ქართველმა ათაბაგებმაც კარგად უჩვენეს).

მაშასადამე, საფიქრებელია, რომ ვითარება ასე განვითარდა: თამარის გამეფებისას პოლიტიკური ჰეგემონობა სცადეს ლიხთ-იმერეთის (აფხაზეთის) დიდებულებმა. ისინივე იყვნენ დაინტერესებულნი ძალაუფლების ერთ ხელში, კათალიკოს-მწიგნობართუხუცესის ხელში მოქცევით. მაგრამ ეს მიუღებელი აღმოჩნდა სხვა პარტიისათვის. ყუთლუ-არსლანმა ამ ხელისუფლების ხელმწიფის კარიდან გამოტანისათვის იზრუნა. თამარმა ისარგებლა ამ ორ ძალას შორის წინააღმდეგობით - სამმართველო ხელისუფლება გაუყო ორ ვაზირს. შემოიყვანა აღმოსავლელი ხელისუფალი, ამირსპასალარი მონოფიზიტი. ასეთი მდგომარეობა კვლავ მიუღებელი აღმოჩნდა აფხაზი და მესხი დიდებულებისათვის. მათ შექმნეს გიორგი რუსის პარტია და სასახლეში ადგილის დაჭერას შეეცადნენ. თამარმა დაამარცხა ისინი, სასახლეში აღმოსავლელი დიდებულები (განსაკუთრებით, მხარგრძელები) გაბატონდნენ. საბოლოო ჯამში ლიხთ-იმერელი დიდებულების ნაცვლად საქართველოს მეფის კარზე სრულიად საქართველოს - მართლმადიდებელ-მონოფიზიტმა წარმომადგენლებმა მოიყარეს თავი.

„საქართველოს სამეფო გვარის მეფეებს, როცა მთელი კავკასია დაპყრობილი ჰქონდათ და შერთებული, ეროვნული სახელმწიფოს მბრძანებლებად ითვლებოდნენ, სამეფო საყდარიც ტფილისში იყო გადმოტანილი, მაშინაც კი მათ საზოგადოდ „აფხაზთა მეფეებს“ ეძახდნენ. სხვათა შორის, არაბთა და სპარსთა ისტორიკოსებიც“⁹¹, მაგრამ თამარის საქართველო სინამდვილეში უკვე პოლიტიკურად აღარ წარმოადგენდა ლიხთ-იმერეთის სამეფოს, არამედ ეს იყო სრულიად საქართველო, რომლის მართვაში მისი ყველა კუთხის წარმომადგენელი მონაწილეობდა. ეტყობა, მაშინდელ საზოგადოებას კარგად ახსოვდა, რომ სრულიად საქართველოს მეფეები თავდაპირველად მხოლოდ აფხაზთა მეფეები ბრძანდებოდნენ“⁹². თამარს არ შეეძლო, საქართველოს მხოლოდ ერთი კუთხის დიდებულებისათვის მიეცა უზენაესი უფლებები, ის საქართველოს ყოველი კუთხის წარმომადგენელს აწინაურებდა. საქართველო კი მაშინ უკვე სომხეთის პროვინციებსაც ერქვა. მონღოლებმაც საქართველოს, ანუ „გურჯისტანის“ სამეფოში შემაჯალ ტერიტორიებად სცნეს ყოფილი ანისის სამეფოს მიწები. ამას მიუთითებს სხვა უამრავ წყაროსთან ერთად ანისის სპარსული წარწერაც, საიდანაც ჩანს, „საქართველოში“ რა სახის გადასახადები მოქმედებდა“⁹³. შეიძლება, ათაბაგობის ინსტიტუტის შემოღებით თამარმა საქართველოს უმტკივნეულოდ შემოუერთა სომხური მიწები, მაგრამ ათაბაგებმა საქართველოსთვის „ჭყონდიდობა“ ვერ შეძლეს.

¹ ქართლის ცხოვრება, II, 1959, გვ. 26; ² იქვე, გვ. 27; ³ იქვე, გვ. 27; ⁴ იქვე, გვ. 118; ⁵ იქვე, გვ. 119; ⁶ იქვე, გვ. 30; ⁷ იქვე, გვ. 31; ⁸ იქვე, გვ. 33. ⁹ იქვე, გვ. 119; ¹⁰ იქვე, გვ. 120; ¹¹ იქვე, გვ. 41; ¹² იქვე, გვ. 45; ¹³ იქვე, გვ. 121; ¹⁴ იქვე, გვ. 49; ¹⁵ იქვე, გვ. 50; ¹⁶ იქვე, გვ. 51; ¹⁷ იქვე, გვ. 54; ¹⁸ იქვე, გვ. 54; ¹⁹ იქვე, გვ. 122. ²⁰ იქვე, გვ. 123; ²¹ იქვე, გვ. 55; ²² იქვე, გვ. 151; ²³ იქვე, გვ. 58; ²⁴ იქვე, გვ. 58; ²⁵ იქვე, გვ. 58; ²⁶ იქვე, გვ. 60; ²⁷ იქვე, გვ. 125; ²⁸ იქვე, გვ. 72; ²⁹ იქვე, გვ. 72; ³⁰ იქვე, გვ. 90; ³¹ იქვე, გვ. 106; ³² იქვე, გვ. 129. ³³ იქვე, გვ. 130; ³⁴ იქვე, გვ. 148; ³⁵ იქვე, გვ. 91; ³⁶ იქვე, გვ. 91; ³⁷ იქვე, გვ. 93; ³⁸ იქვე, გვ. 95; ³⁹ იქვე, გვ. 141; ⁴⁰ იქვე, გვ. 142; ⁴¹ იქვე, გვ.

103; ⁴² იქვე, გვ. 104; ⁴³ იქვე, გვ. 107; ⁴⁴ იქვე, გვ. 110; ⁴⁵ იქვე, გვ. 110; ⁴⁶ მ. თამარაშვილი, ისტორია კათოლიკობისა..., 1902, გვ. 8; ⁴⁷ იქვე, გვ. 11; ⁴⁸ ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 170; ⁴⁹ იქვე, გვ. 170; ⁵⁰ საქ. ისტ. ნარკვ., III, გვ. 542; ⁵¹ იქვე, გვ. 545; ⁵² იქვე, გვ. 547-548; ⁵³ იქვე, გვ. 550; ⁵⁴ იქვე, გვ. 550; ⁵⁵ ივ. ჯავახიშვილი, VII, 1984, გვ. 113; ⁵⁶ ნ. ბერძენიშვილი, IX, 1979, გვ. 136; ⁵⁷ ივ. ჯავახიშვილი, VII, 1984, გვ. 115; ⁵⁸ იქვე, გვ. 115; ⁵⁹ იქვე, გვ. 117; ⁶⁰ იქვე, გვ. 119; ⁶¹ იქვე, გვ. 118; ⁶² იქვე, გვ. 119; ⁶³ ნ. ბერძენიშვილი, IX, გვ. 136; ⁶⁴ იქვე, გვ. 150; ⁶⁵ ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 82; ⁶⁶ იქვე, გვ. 83; ⁶⁷ ი. ანთელავა, XI-XV საუკუნის საქართველოს სოციალ-პოლიტიკური ისტორიის საკითხები, 1980, გვ. 192; ⁶⁸ ქართ. სამართ. ძეგლები, II, გვ. 82; ⁶⁹ ი. ანთელავა, დასახ. ნაშრ., გვ. 192; ⁷⁰ იქვე, გვ. 190; ⁷¹ იქვე, გვ. 191; ⁷² იქვე, გვ. 190; ⁷³ ივ. ჯავახიშვილი, VI, 1982, გვ. 273; 74. იქვე, გვ. 274-276; 75. იქვე, გვ. 282; 76. იქვე, გვ. 285; 77. იქვე, გვ. 289; 78. იქვე, გვ. 314; ⁷⁹ იქვე, გვ. 313; ⁸⁰ ნ. ბერძენიშვილი, IX, გვ. 129; ⁸¹ იქვე, გვ. 137-140; ⁸² იქვე, გვ. 197; ⁸³ იქვე, გვ. 198; ⁸⁴ ნ. ბერძენიშვილი, დასახ. ნაშრ., გვ. 157; ⁸⁵ იქვე, გვ. 167; ⁸⁶ იქვე, გვ. 199; ⁸⁷ იქვე, გვ. 200; ⁸⁸ საქ. ისტ. ნარკვ., III, გვ. 314; ⁸⁹ იქვე, გვ. 318; ⁹⁰ იქვე, გვ. 346-347; ⁹¹ ივ. ჯავახიშვილი, VII, გვ. 91; ⁹² იქვე, გვ. 91; ⁹³ საქ. ისტ. ნარკვ., III, გვ. 563.

წმიდა მიწა დამატარე თავდადებული

ქვეყნის ზოგადი მდგომარეობა XIII საუკუნეში

თამარის აყვავებული ქვეყანა მისი შვილების დროს მონღოლებმა დაიპყრეს. 1242 წელს დაზავების შემდეგ მტერმა აღიარა ქართული სახელმწიფოებრიობა, მაგრამ ქართველები ხარკს იხდიდნენ. მონღოლებმა ქვეყანა დუმენებად დაჰყვეს. ნარინ დავითისა (რუსუდანის ძისა) და ულუ დავითის (ლამას ძის) მეფეთა წოდებით საქართველოში დაბრუნების შემდეგ 1248 წლისათვის დუმენებად დაყოფა გაუქმდა. 1259 წელს დავით ნარინი აჯანყდა, 1260 წელს კი – ულუ დავითი. ნარინი დასავლეთ საქართველოში მეფედ დაჯდა და მონღოლებისაგან თავისუფალი ქვეყნის მეთაურად იქცა, ხოლო ულუ მონღოლებს შეურიგდა. 1272 წელს ტახტზე ავიდა მისი ვაჟი დემეტრე II. მონღოლთა ბატონობამ დასცა ქვეყანა, ეკონომიურად გაუჭირდა ყველა ფენას. ქვეყანა ფაქტობრივად სამ ნაწილად გაიყო – დასავლეთ, აღმოსავლეთ და სამხრეთ საქართველოდ. მესხეთს მონღოლებმა ქართველი მეფისაგან დამოუკიდებლობა მიანიჭეს და უშუალოდ დაიმორჩილეს, 1289 წელს დემეტრე II სიკვდილით დასაჯეს.

მონღოლებმა აღმოსავლეთ საქართველოში გაამეფეს დავით ნარინის ძე – ვახტანგი, რომელიც მალე გარდაიცვალა, მეფედ დაჯდა დავით VIII – ძე დემეტრესი, რომელიც მუდამ ჯანყდებოდა მონღოლთა წინააღმდეგ. ამიტომ მის სიცოცხლეშივე მისივე ძმები გაამეფეს, ჯერ, 1299 წელს მცირეწლოვანი გიორგი, ხოლო 1302 წლიდან – ვახტანგი, რომელიც 1308 წელს გარდაიცვალა, ხოლო დავით VIII – 1311 წელს. ამის შემდეგ გაამეფეს დავით VIII-ს ძე – გიორგი მცირე (გიორგი IV). ის გარდაიცვალა 1314 წელს. ამავე წლიდან საქართველოს მეფეა გიორგი V ბრწყინვალე – განმათავისუფლებელი და გამაერთიანებელი საქართველოსი.

სული თავდადებისა

ჩინგიზ ხანის მეთაურობით მონღოლთა გაერთიანებულმა სახელმწიფომ XIII საუკუნის დამდეგიდან დაიმორჩილა მსოფლიოს მნიშვნელოვანი ნაწილი აზიასა და ევროპაში: ჩრდილო ჩინეთი, კორეა, ცენტრალური და შუა აზია, ირანი, ავღანეთი და სხვა ქვეყნები. როგორც ჩვენი მემკვიდრე ვერს, მონღოლები ლაშქრობდნენ – „დიდსა საყიფაყეთსა ზედა, ოვსეთს, ხაზარეთს და რუსეთს ვიდრე ბნელეთამდე“¹. „ბნელეთს“ – მემკვიდრე უწოდებს ჩრდილოეთის პოლარულ ზონას, სადაც, როგორც ცნობილია, წლის უმეტესი დროის მანძილზე მზე ჰორიზონტის ხაზს ვერ სცილდება, ამიტომაც მართლაც ბნელა. მონღოლებს დაუპყრიათ საქართველოს ჩრდილოეთით მდებარე ქვეყნები, დასავლეთით კი ისინი ევროპის ცენტრებს მიუახლოვდნენ – „... ვიდრე ბორღართა და სერბთამდე“².

ფაქტია, რომ ასეთმა უძლიერესმა სახელმწიფომ ვერ შეძლო საქართველოს სრულად დაპყრობა, უფრო მეტიც, მან ვერ შეძლო ქართული სახელმწიფოებრიობის გაუქმებაც კი.

ქართულმა სახელმწიფომ მონღოლთა ძლევამოსილი მსვლელობა შეაჩერა ლიხის მთასთან. დასავლეთ საქართველოს დაპყრობა მონღოლებმა ვერ შეძლეს, იქ საქართველოს სამეფო ცენტრი იქნა გადატანილი.

მონღოლების ძირითადი ძალების შემოსევის დროს საქართველოს სახელმწიფოს სათავეში იდგა რუსუდან მეფე, რომელსაც ივანე ჯავახიშვილი გამოუცდელსა და ქვეყნის მესაჭეობისათვის გამოუსადეგარ

პიროვნებას უწოდებს³, ამიტომაც ის სრულიად ანდობდა ლაშქარსა და სამხედრო საქმეს მთავარსარდალსა და სხვა ხელისუფალთ. სამწუხაროდ, საქართველოს მთავრობა ამ დროს ხელში ეჭირათ ძირითადად იმ თემების მფლობელთ, რომელთა მიწებსაც უშუალოდ მიადგნენ მონღოლები. ეს იყო საქართველოს სომხური, ან სომხურ-ქართული თემები სამხრეთსა და სამხრეთ-აღმოსავლეთში. ამ მთავრებმა დაივიწყეს სრულიად საქართველოს ინტერესები და შეეცადნენ თავიანთი პირადი საკუთარი ქონების (მამულ-მიწა-წყლის) გადარჩენას. აი, როგორ აფასებს ივ. ჯავახიშვილი საქართველოს მთავრობის მოქმედებას ამ დროს – ვიხილოთ მხოლოდ სათაურები პარაგრაფებისა – „მონღოლთა მეორე შემოსევა საქართველოს დასაპყრობად და მთავარსარდალობისა და საქვეყნოთ გამრიგე ხელისუფალთა სრული დაბნეულობა და უილაჯობა“⁴, „მტერთან ბრძოლის მცდარი გეგმის საბედისწერო შედეგი“⁵, „ამირსპასალარისაგან მტრისათვის თვითნებურად დამორჩილების სამარცხვინო მაგალითის მიცემა და მონღოლებთან ბრძოლის ჩაშლა“⁶ და სხვა.

იმის მაგიერ, რომ საქართველოს მთავარსარდალს, ავავ მხარგრძელს, მტრის წინააღმდეგ სრულიად საქართველოს ძალებით ებრძოლა, მან საიდუმლო მოლაპარაკება გამართა მტერთან, რითაც გადაარჩინა თავისი პირადი ქონება, საქართველო კი დაღუპა. „...მტრისათვის თვითნებურად და ნებაყოფლობით დამორჩილების სამარცხვინო პირველი მაგალითი, სწორედ თავისი საქციელით ასე უგუნურად მახეში გაბმულმა ამ ავავ ამირსპასალარმავე მისცა. მონღოლებისათვის დანებების შესახებ მოსალაპარაკებლად მან მიუგზავნა ჩორმაღან ნონის მოციქული. ვითარცა მეფისა და მთავრობის შეუკითხავად და ნებადაურთველად გადადგმული ნაბიჯი, მისი საქციელი ქვეყნის ღალატს უდრიდა. მაგრამ მის საზრუნავს ხომ უკვე ქვეყნის კეთილდღეობა აღარ შეადგენდა: პირადად მას ისიც აკმაყოფილებდა, თუ მისი ნებაყოფლობითი დამორჩილების შემდგომ, მონღოლები მთელ საგამგეო ქონებას შეუნარჩუნებდნენ და მის საგამგეო და საპატრონო ქვეყნის წინააღმდეგ სამხედრო მოქმედებას შესწყვეტდნენ“⁷.

შეეძლოთ თუ არა საქართველოს მთავრობასა და მთავარსარდალს არ შეეწყვიტათ ბრძოლა და გამკლავებოდნენ მონღოლებს? უთუოდ შეეძლოთ. ამას მიუთითებს ის, რომ მონღოლებმა დიდი მონდომების მიუხედავად ვერ შეძლეს დასავლეთ საქართველოში შესვლა და არსებული ქართული სახელმწიფო ხელისუფლების გაუქმება. გარდა ამისა, საქართველოს მნიშვნელოვანი ნაწილის, მესხეთის ხელისუფლებმა არ უღალატეს მეფე რუსუდანს და მედგარი წინააღმდეგობა გაუწიეს მონღოლებს: „ხოლო მესხნი სათნოებისათვის მეფისა რუსუდანისა არა მიენდვნეს“⁸.

როგორც აღინიშნა, სრულიად საქართველოს დაპყრობა ვერ შეძლეს მონღოლებმა. სამეფო ხელისუფლება თავისუფალ დასავლეთ საქართველოში გადავიდა თბილისიდან – „ამით დაამთავრეს XIII საუკუნის 30-იანი წლების მიწურულს მონღოლებმა აღმოსავლეთ საქართველოს დაპყრობა და ხანგრძლივად გაბატონდნენ აქ, დასავლეთ საქართველოში შეჭრა მათ ვერ შეძლეს“⁹.

მონღოლებმა, ფაქტობრივად, უბრძოლველად დაიმორჩილეს აღმოსავლეთ საქართველო არამართლმადიდებელ მანდატურთუხუცეს შანშეს, ივანე ათაბაგის ძის, ავავ ამირსპასალარის, ვარამ გაგელისა და სხვათა წყალობით. ასეთ დროს ქართულმა ეკლესიამ საჭიროდ მიიჩნია, შეწევნოდა საქართველოს დამშვიდების საქმეს. ჭყონდიდელმა ეპისკოპოსმა კიდევ ერთხელ იწევა საქართველოს შეკრება ერთ მთლიან ქვეყანად. დაახლოებით 1242 წელს „რუსუდან მეფემ ბათო ყაენთან ვოლგისპირეთში არსენ ჭყონდიდელმწიგნობართუხუცესი გაგზავნა“¹⁰. მან მიაღწია ზავს მონღოლებთან, რომლის თანახმად მონღოლთა უმაღლესი ხელისუფლება სცნობდა ერთიან და განუყოფელ საქართველოს სახელმწიფოს ქართველი მეფის მეთაურობით, აღმოსავლეთ საქართველოს გარკვეული ვალდებულება უნდა ეკისრა, ხოლო დასავლეთ საქართველო, როგორც დაუპყრობელი მხარე, მონღოლთა ვალდებულებისაგან თავისუფალი იყო.

„ზავის თანახმად, საქართველოს მეფე მონღოლთა უზენაეს უფლებას ცნობდა. დაწესებულ იქნა უფლებრივი განსხვავება საქართველოს აღმოსავლეთისა და დასავლეთის ნაწილებისათვის: ლიხთამერ

საქართველოში, როგორც მონღოლთაგან დაპყრობილ ქვეყანაში, ქართულ ხელისუფლებასთან ერთად უნდა მდგარიყვნენ მონღოლთა მოხელეები და სარდლები (ნონები) ჯარითურთ. ლიხთიმერეთი კი ამ მხრივ თავისუფალი იქნებოდა. საქართველოს დაეკისრა ყოველწლიურად 50000 პერპერას გადახდა და მონღოლთა ლაშქრობებში მონაწილეობა. დაზავების შედეგად საქართველოს მთავრობა ქუთაისიდან თბილისს გადმოვიდა¹¹.

ეს მოხდა დაახლოებით 1242-43 წლებში. 1259 წელს მონღოლებს აუჯანყდა რუსუდანის ძე – დავით ნარინი და გადავიდა დასავლეთ საქართველოში. „აჯანყების შედეგად დასავლეთ საქართველო ფაქტობრივად გამოეთიშა მონღოლთა მფლობელობას. ის აღარც ხარკს იხდიდა და მონღოლთა ჯარისკაცებს ვეღარ ბედავდა ლიხის ვიწრობების გადალახვას. ნარინ დავითის კარი ამიერიდან მონღოლთა წინააღმდეგ მებრძოლთა უშიშარი თავშესაფარიც გახდა“¹².

მართალია, „მას შემდეგ, რაც აჯანყებული დავით ნარინი ლიხთიმერეთში გადავიდა, საქართველოს ეს ნაწილი მონღოლთა ბატონობას, და ამასთან ერთად, ერთიან საქართველოს გამოეთიშა“¹³, მაგრამ ამ ქვეყნის მმართველები აგრძელებდნენ და ავითარებდნენ ძველ ქართულ სახელმწიფოებრივ პოლიტიკას. ის საკმაოდ ძლიერი პოლიტიკური ერთეული იყო, რომელსაც ანგარიშს უწევდნენ. „მონღოლებს ნარინ დავითი საშიშ ძალად მიუჩნევიათ. ამიტომ იყო, რომ ისინი თხოვნა-საჩუქრებით ცდილობდნენ მასთან მოკავშირეობას“¹⁴. უფრო მეტიც, მეფე ქართული გავლენის გავრცელებასაც ცდილობდა ტრაპიზუნის სამეფოში, ლაზებით დასახლებულ ძველქართულ მხარეში.

„ამ შემთხვევაში დასავლეთ საქართველო სამართლიანად გვევლინება სრულიად საქართველოს წარმომადგენლის როლში, რომლის საგარეო კურსი შემუშავებული იყო არა უცხო ძალის კარნახით და მის სასარგებლოდ, არამედ საქართველოს საკუთარი პოლიტიკური ინტერესებით“¹⁵.

ეს ჩვენმა ერმა შეძლო მსოფლიოს დიდი ნაწილის მფლობელ მონღოლთა სახელმწიფოს უდიდესი ძლიერების პერიოდში. უფრო მეტიც, მეფე ულუ დავითისა და მეფე დავით ნარინის მიერ საქართველოს სამეფოს გაყოფის დროს დავით ნარინს (ე.ი. თავისუფალ საქართველოს) ერგო თბილისის, სხვა დიდი ქალაქებისა და შემოსავლიანი ადგილების ნახევარი. „განიყვეს ორად ტფილისი, ქუთაისი ორად და თავადნი და ერისთავნი ურთიერთ შესაწორეს, ნიკოფსიით დარუბანდამდე, და განიყვეს სამეფო და საჭურჭლენი“¹⁶, ე.ი. თავისუფალი დასავლეთ საქართველო აღმოსავლეთ საქართველოს ნაწილსაც ფლობს.

სამწუხაროდ, როგორც აღინიშნა, მონღოლთა ბატონობის დროს პოლიტიკური მმართველობის თვალსაზრისით საქართველო სამ ნაწილად გაიყო: აღმოსავლეთ, დასავლეთ და სამხრეთ „საქართველოებად“. მიუხედავად ამისა, საქართველო ერთიანი, მთლიანი ორგანიზმი იყო, რომლის ყოველი კუთხე ერთიანი ქართველი ხალხით იყო დასახლებული, ამ დროსაც, ისევე როგორც წინა საუკუნეთა დაშლილობის დროს, საქართველოს ამ კუთხეებს აერთიანებდა ქართული ეკლესია. სამცხეში, ქართლში, კახეთ-ჰერეთსა, თუ დასავლეთ საქართველოში, სულიერი მწყემსი ერისა – ქართული ეკლესია იყო. სწორედ ამიტომ ამ დაშლილობის დროსაც ქართველობას თავის ქვეყნის საზღვრებად ძველებურადვე წარმოდგენილი ჰქონდა ნიკოფსია და დარუბანდი. სინამდვილეში აღმოსავლეთ საქართველოს საზღვარი „თეთრწყალზე“ (ანუ ახსუზე) გადიოდა („ახსუ – მტკვრის მარჯვენა შენაკადია და ერთვის მტკვარს დაახლოებით იქ, სადაც მარჯვენა მხრიდან არაქსი უერთდება ქ. საბირაბადის მიდამოებში“)¹⁷.

მდინარე თეთრიწყლიდან დარუბანდამდე, ანუ კასპიის ზღვამდე, 60-70-იოდე კილომეტრია.

რატომ აირჩიეს ეს მდინარე საზღვრად? საქმე ისაა, რომ ეს მდინარე წარმოადგენდა ქართველთა ეთნიკური განსახლების აღმოსავლეთის საზღვარს არა მარტო მონღოლების დროს, არამედ საუკუნეებით ადრეც. მაგალითად, როცა X საუკუნის II ნახევარში კახეთი და ჰერეთი გაერთიანდნენ, ეს გაერთიანება ვრცელდებოდა მდინარე ახსუმდე. ამ კუთხეში ქართველები (ჰერები) მჭიდროდ იყვნენ დასახლებულნი, მაგრამ იმის გამო, რომ ამ კუთხის მახლობლად მონღოლებმა სასაზღვრო ზოლი გააკეთეს,

ეს ქვეყანა მოსახლეობისაგან დაიცალა, ანდა გადაგვარდა. აღსანიშნავია ისიც, რომ საქართველოს პოლიტიკური საზღვარი სცილდებოდა ახსუსაც და აღწევდა შემახის მთებამდე, რომელიც ამ მდინარის აღმოსავლეთით მდებარეობს.

იმის შემდეგ, რაც საქართველო დუმნებად დაიყო, პირველ დუმნაში შედიოდა ჰერეთი, კახეთი და კამბეჩიანი, თეთრწყლამდე და შემახის მთებამდე¹⁸. ამ ოლქის დუმნისთვის, ეგარსლან ბაკურციხელს, მონღოლებმა „ხელთ უდვეს სპა ჰერეთისა და კახეთისა და კამბეჩიანისა, ტფილისითგან და აღმართ ვითარ მთამდე შამახისა“¹⁹.

სამხრეთ საქართველოს საზღვარი გადიოდა მდინარე არაქსზე (რახსზე), ანისი და დვინი კვლავ საქართველოს ქალაქები იყვნენ.

სამხრეთით ტაო – ძველებურადვე საქართველოს ეკუთვნოდა. კონტასთავის შეკრებილთა შორის ტაოელი მეამბოხნიც არიან: „შეკრბეს ყოველნი მთავარნი საქართველოსანი კონტას თავსა, იმერნი და ამერნი... ჰერ-კახნი, ქართველნი... მესხნი და ტაოელნი. და ყოველნი იტყოდეს: „რა ვყოთ?“

არლარა არს ნათესავი ქართველთა მეფეთა, რათა წინამძღვარ გვექმნას და ვბრძოდით თათართა... შევკრბეთ ყოველნი და ვბრძოდეთ თათართა“²⁰.

მესხეთში ბექას მთავრობის დროს საქართველოს საზღვრებში შემოდიოდა ჭანეთიც კი, რომელიც ბიზანტიამ დათმო: „ხოლო ჭანეთი სრულიად მოსცა ბერძენთა მეფემან კომნინოსმან კირ მიხაილ“²¹.

„საზღვარი მიდიოდა შავ ზღვამდე სპერის ჩათვლით. მას შეუერთდა ჭანეთიც, რომელიც ბექას ტრაპიზონის მეფემ გადასცა“²².

დასავლეთ საქართველოს საზღვარს ნიკოფსიამდე შავი ზღვა წარმოადგენდა.

როგორც ზემოთ მოყვანილიდან ჩანს, მონღოლთა მძლავრობის უსასტიკეს საუკუნეში ქართველმა ხალხმა შეინარჩუნა თავისი ეროვნული ტერიტორიები, ეროვნული საზღვრები, ეროვნული სახელმწიფოებრიობა, ეთნიკური ერთობის გრძნობა, მაშინ, როცა საქართველოს მეზობელ ქვეყნებს მონღოლებმა ეთნიკური სახეც კი შეუცვალეს. საქმე ის იყო, რომ მონღოლებმა ვერ შეძლეს საქართველოში ჩასახლება, მაშინ, როცა მათ საქართველოს მეზობლად მდებარე რანი, მულანი, შარვანი და ასევე სომხეთის ტერიტორიები საზამთრო და საზაფხულო ბანაკებად აქციეს.

„საზამთრო ბანაკად მათ დასაკუთრებული ჰქონდათ საქართველოს სამხრეთ-აღმოსავლეთით მოსაზღვრე ქვეყანა რანი, სადაც ეკავათ ბარდავი მისი მიმდგომი ყარაბაღის ველით (მდ. არაქსის მარცხენა ნაპირზე), ხოლო აზერბაიჯანში (ადარბადაგანში) მულანი (მდ. არაქსის მარჯვენა ნაპირი). ზაფხულში მონღოლები დაბანაკებულნი იყვნენ სომხეთის ტერიტორიაზე და ეჭირათ გელაქუნის (ახლანდელი სევანის ტბასთან) მთები, ხოლო სამხრეთ-აღმოსავლეთით არარატის მთებიც. დასახლებულ სადგომებს შორის გადანაცვლებისას მონღოლებს მოძრაობა უხდებოდათ საქართველოს სომხურ პროვინციებზე, ასევე რან-ადარბადაგანის ტერიტორიაზე. დიდი რაოდენობის საქონლის ჯოგები უმოწყალოდ ანადგურებდნენ ნათესებს, ყოველგვარ მცენარეულობას. საქმე ის იყო, რომ მონღოლთა მოძრაობის მძიმე შედეგებს მათი ლაშქრის თავისებურება განაპირობებდა. მონღოლთა ლაშქარს, რომელიც მთლიანად ცხენოსანი იყო, თან ახლდა მათივე დედაწული (ოჯახები) და მთელი ქონება, მსხვილფეხა საქონლის ჯოგები. ასეთი ლაშქრის უბრალო გადაადგილება კი ხალხთა გადასახლებას უფრო ჰგავდა და თუ

ომობდნენ, ეს იყო არა მხოლოდ ომი, არამედ გადმოსახლება ომით, სადაც ისინი გაივლიდნენ ან დაბანაკდებოდნენ, ის ადგილები უკაცრიელდებოდა, ყანები და ბალ-ვენახები მათი ცხენებისა და აქლემების ფლოქვებით ითელებოდა²³.

ასეთ საშინელ მონღოლურ მომთაბარეობას ძირითადად გადაურჩა საქართველო. ქართველი ხალხის განსახლების ადგილები გადარჩა. ამით ერმა შეძლო ეთნიკური თავისთავადობის შენარჩუნება, არ ათქვიფა, არ განადგურდა.

მონღოლებმა ქართულ მიწაზე არ დაიდეს მუდმივი სადგომები, მაგრამ საქართველოს ზოგიერთი სანაპირო მხარე მაინც ვერ გადაურჩა მონღოლთაგან განადგურებას.

ცნობილია, რომ მონღოლებმა „საზღვართა საქართველოსათა, ადგილსა, რომელსა უწოდებდნენ ჩალანუსუნი, ესე იგი არს თეთრი წყალი“ ოქროს ურდოს ლაშქრის შესაკავებლად „შეკრეს ღობითა, რომელსა სიბად უწოდეს“²⁴.

ქართველებით აქამდე მჭიდროდ დასახლებული მხარის – საარიშანოს ერთი ნაწილი (შაქი) საქართველოს ჩამოსცილდა²⁵.

თუ რა დიდი უბედურება იყო მონღოლური ლაშქრობები, იქიდანაც ჩანს, რომ 1265 წელს ჩრდილოეთიდან ბერქა ყენის შემოჭრის შემდეგ ივრისა და ალაზნისპირა აყვავებული სოფლები მოისპო.

მონღოლთა „სადგომები“ ანადგურებდა ქვეყნებს – „საზამთრო ადგილის უმუშალო მეზობლობა საქართველოსთან (კერძოდ, კახეთ-ჰერეთთან) დიდ ზიანს აყენებდა ამ სასაზღვრო მხარეებს“. მონღოლთა სადგომის, განძა-ბარდავი-მულანის სიახლოვე („მეზობლობა“) გახდა იმის მიზეზი, რომ საქართველოს აქეთური საზღვრები უფრო მოხრდა, ვიდრე ქვეყნის სხვა ადგილები²⁶.

„განსაკუთრებით დაზიანდა და მთლიანად გამოეთიშა ქართულ აგროკულტურას მტკვრის სანაპიროების ვრცელი ტერიტორია: რუსთავი და მისი მიმდებარე მხარეები; კახეთ-ჰერეთში ივრისა და ალაზნის სანაპიროები, ხრამისა და დებედას ხეობები, დიდად შევიწროვდა ჯავახეთი და თრიალეთი“²⁷. ჯავახეთში გარკვეული ხნით მონღოლებს „სადგომიც“ ჰქონდათ გაჩენილი.

ყოველივეს მიუხედავად, ქართველი ხალხის უდიდესი გამარჯვება იყო ის, რომ მონღოლებმა ვერ შეძლეს საქართველოს სრულიად დაპყრობა, მათ საქართველოში მუდმივი „სადგომების“ დადგენა ვერ მოახერხეს. ამან ქართველი ხალხი ეთნიკურ გადაგვარებას გადაარჩინა (ჩვენი მეზობელი ალბანელები, რომელთაც თურქ-სელჯუკების შემოსევის შედეგად ეთნიკური სახე დაკარგეს, მონღოლების დროს სრულებით გაქრნენ, ხოლო სომხეთის უმთავრესი ქალაქებიდან ლტოლვილი სომხები საქართველოსა და სხვა ქვეყნებს აფარებდნენ თავს).

აღსანიშნავია, რომ მონღოლთა მძლავრობას ქართველმა ხალხმა უპასუხა მაღალი ქრისტიანული მორალით, ურთიერთსიყვარულით, ურთიერთგატანით. მრავალმა ქართველმა დადო თავი მოყვასისა და სამშობლოს გადასარჩენად. თავდადება ხშირი მოვლენაც კი იყო ამ საშინელ ეპოქაში.

თავს დებდა არა მარტო რიგითი ქართველი მეფისა და მამულისათვის, არამედ მეფეც – ერის გადასარჩენად.

შეიძლება ვინმემ იფიქროს, რომ თავს დებდნენ მხოლოდ სარწმუნოებრივი მოსაზრებით და ამ თავდადების სანაცვლოდ ქრისტესაგან მოელოდნენ სულის ცხონებას. ცხადია, ესეც იყო მონღოლთა ბატონობის დასასრულს. საქართველოში შემოსვლისას კი მონღოლები ქრისტიანებს არ ავიწროებდნენ (ისინი ჯერ კიდევ არ იყვნენ მაჰმადიანები). ამიტომ თავდადება სარწმუნოებისათვის შემდგომ გახდა საჭირო.

მხოლოდ ყაზან ყენის (1295-1304) დროს გამოცხადდა ისლამი სახელმწიფო რელიგიად. მონღოლებს სპარსელ მაჰმადიანთა წაქეზებით დაუწყიათ ქრისტიანთა დევნა. მათი „ისმინა ყაენმა და იწყო რღვევად ეკლესიათა და წარმოავლინა ლაშქარი, რათა მოვიდეს საქართველოსა და მეფესა და ყოველთა ქართველთა დაატოვებინოს სჯული და სარკინოზად შექმნას“²⁸.

ქართველთა მეფე ვახტანგი მივიდა ყაენის წინაშე ურდოში და განაცხადა: „... მე ვარ მეფე ქართველთა, და ყოველნი მთავარნი საქართველოსანი შენს წინაშე არიან და მე მზად ვარ სიკვდილად სჯული-სათვის ქრისტიანობისა და მერე ესე ყოველნი შენს წინაშე მყოფნი ქრისტიანენი, აჰა, თავნი ჩვენნი წარგვკვეთენ“²⁹.

მაგრამ ქართველები თავს სწირავდნენ არა მარტო რჯულისათვის, არამედ მამულისა და მოყვასი-სათვისაც. ჟამთააღმწერელის მიერ მოყვანილი უთვალავი მაგალითი თავდადებისა მიუთითებს, თუ რა სულიერ სიმაღლეზე აუყვანია ქართულ ეკლესიას ქართველი ერი, რომელმაც დიდი გასაჭირის დროს შეძლო უდიდესი ქრისტიანული სიყვარულის გამოძღვლება. ურდოში განსასჯელად დაბარებულმა დემეტრე II თავდადებულმა შეკრიბა თავისი სამეფოს სამღვდლოება, დიდებულები და განუცხადა – „განრისხებულია ყაენი, თავისი ყველა მთავარი გაწყვიტა. ახლა მე მიხმობს. თუ მთიულეთში წავალ, თავს გადავირჩენ, მაგრამ ვაი, რომ მთელი ჩემი სამეფო მათ ხელში ჩაეგარდება. რამდენი სული ქრისტიანი გაწყდება და დატყვევდება, ეკლესიები წაიბილწება და მოოხრდება, ხატები და ჯვრები შეიმუხრებიან, ხოლო თუ მივალ ყაენის წინა, ნამდვილად ვიცი, მომკლავს. ახლა სიბრძნით განიხილეთ ეს საქმე, ხოლო მე ასე ვფიქრობ: მრავალმღელევარე არის ეს წუთისოფელი, დაუდგომელი და წარმავალი, ჩვენი დღეები სიზმარივით და აჩრდილებივით წარვლენ. ჩვენც უნებლიეთ და სწრაფად გავალთ ამ წუთისოფლიდან. რა სარგებლის მომტანი იქნება ჩემი ცხოვრება, თუ ჩემთვის მრავალი სული მოკვდება და მე მძიმე ცოდვებისაგან გავალ ამ სოფლიდან. ახლა მნებას, რათა მივიდე ყაენის წინაშე, და იყოს ღვთის ნება, თუ მომკლავენ, ვფიქრობ, რომ ქვეყანა დარჩება, „ხოლო ვითარ ესმათ კათალიკოსთა და ეპისკოპოსთა, და მოძღვართა და მთავართა, განკვირდეს, თუ ვითარ დადვა მეფემან სული თვისი ერისა მისისათვის“ და უპასუხეს – მეფეო, ქვეყანაც რომ გადარჩეს, ვინაა შენი შემცვლელი? ახლა გირჩევთ, რომ წახვიდე მთიანეთის სიმაგრეებში, ანდა აფხაზეთში, როგორც მამაშენი მოიქცა და არაა საჭირო თავის განწირვა შენგან, ჩვენ ყველანი მტკიცე ერთგულები ვართ“.

მეფემ თქვა: „თქვენ ჩემი სიყვარულისა და ერთგულების გამო ამბობთ ამას, მაგრამ მებრალება უბრალო ხალხი, ისინი ცხვრებივით უღონონი არიან სიკვდილის წინაშე. არსაიდან ელიან ნუგემისცემას. მე დავდებ ჩემს სულს ჩემი ერისათვის. არ დავიშლი ურდოში წასვლას“. მაშინ ყველანი წამოდგნენ გაკვირვებულნი და უთხრა აბრამ კათალიკოსმა: „მრავალი მეფე მორიდებია და თავისი თავი ასე დაუცავს. ახლა, თუ შენ დადებ შენ სულს ერისათვის, ჩვენ, ყველა, ეპისკოპოსები ვიტვირთავთ შენ ცოდვებს, მაგრამ ღვთის წინ ვამბობთ, რომ მოწამეთა შორის იქნები შერაცხილი, როგორც უფალი სახარებაში ბრძანებს: „ამაზე უფრო მეტი სიყვარული არ არსებობს, რათა კაცმა დადოს სული თვისი მოყვასისათვის“. თუ ერთი მოყვასისათვის სულის დადება სიკეთეა, რაოდენ უფრო სასარგებლოა ურიცხვი სულის სიცოცხლე“.

როცა ეს მოისმინა მეფემ კათალიკოსისაგან, გაიხარა და დაასკვნა ურდოში წასვლა³⁰. ურდოში დემეტრე მეფე დააპატიმრეს. სასიკვდილო სასჯელის მოლოდინში მას საშუალება მიეცა ურდოდან გაპარვისა, ამიტომაც ერთგულებმა ურჩიეს: „აჰა, შენი თავი შენს ხელშია. ღამით აიყვანე მორბედი ცხენები და წადი, განშორდი ამათ ხელთაგან“. მაშინ უთხრა მეფემ: „ისმინეთ ჩემი, რამეთუ თავიდანვე ვიცოდი ჩემი სიკვდილი, მაგრამ დავდე თავი ჩემი და სული ჩემი ერისათვის. ახლა თუ გავიპარები, უბრალო ერი მოისრება და რა სიკეთეა მთელი ქვეყანა შევიძინო და სული წარვიწყმიდო“. „მან არ შეისმინა განზრახვა თავისი მოყვარული მთავრებისა“³¹.

დემეტრე მეფის სიკვდილს ასე აღწერს მემატთანე – „ილოცა და ეზიარა ჩვენი მეუფე ქრისტე ღმერთის სისხლსა და ხორცს. ილოცა ცრემლით და მერე მიუპყრა ქედი და აჰა, დღე სამინელი და შესაზარი: იკადრეს ბილწებმა ღვთის ცხებულ მეფეზე და წარკვეთეს მეფე დიმიტრის თავი.“

ხოლო პატივი ღმერთისა მაშინვე გამოჩნდა თავის ცხებულზე, რამეთუ მზემ თავისი შარავანდები სრულიად გააუჩინარა. ჩამოდგა დიდი სიბნელე, რითაც ყოველი წარმართი გაკვირვებული დარჩა. დილის

ათი საათიდან საღამომდე სიბნელე ჩამოწვა (როგორც მთელი მსოფლიოს სიცოცხლის მიმნიჭებელი უფლის ვნების დროს), რათა ცნობილი გამხდარიყო, რომ პატიოსანნი არიან ცხებულნი ღმრთისანი³².

საერთოდ, დემეტრე მეფე სათნო და კეთილი ადამიანი იყო, „მოწყალე და მდაბალი, გლახაკთა, ქვრივთა და დავრდომილთა მოწყალე, რომელ არა სმენილ არს ნათესავი მეფეთა, გინა სხვათა კაცთა, რამეთუ აქენდა ჩვეულება, აღილოს საფასე და აღდგის ღამე, და მოვლის ქალაქი, და მოიხილნის გლახაკნი და დავრდომილნი და ობოლნი და თვისითა ხელითა მისცემდის. და ყოველთა უწყოდნიან მოწყალეობა მეფისა და ამისათვის გლახაკნი ღამით ფოლოცთა შინა ვიდოდინ, რათა შეემთხვივნენ მეფესა. ამას თანა მოეგო მარხულობა, ღამით ლოცვა და მუხლთყრა ფრიადი, რამეთუ ათას ხუთასი მუხლი მოადგის მიწასა ზედა. ესრეთ ყოვლითურთ გამშვენებული და განათლებული იყო³³.

ათას ხუთასი დიდი მეტანიის გაკეთება დღეში უდიდესი სარწმუნოების ნიშანია. ამიტომაც ასეთი მეფისაგან სულისა და თავის განწირვა ერისათვის მოულოდნელი არ არის, მონღოლთა მძიმე ეპოქაში კი თავდადების უნარი აღმოაჩნდა მრავალ ადამიანს.

ქართველი მემკვიდრე მონღოლებს ხშირად კარგად ახასიათებს. მართლაც, მონღოლებს აღმოაჩნდათ ის უნარი, რაც არ გააჩნდათ საქართველოს სხვა მტრებს. კერძოდ, მონღოლებს არ უყვარდათ ცრუ და ორგული ადამიანები, ამიტომაც მათ გარკვეული სიმპათიები გასჩენიათ ქართველთა მიმართ, რომელნიც თურმე, განსხვავებით სხვათაგან, უღალატონი და ერთგულნი ყოფილან.

მონღოლთა ერთ დიდ ყაენს თავისი საგანგებო მოციქულები გაუგზავნია დაპყრობილი ქვეყნების გასაცნობად, რომელთაც უცნობეობით ყაენისათვის, რომ ქართველებს აქვთ „სჯული კეთილი და ტყუილსა ელტვიან და მწამველი არცა-თუ სახელ-იდების მათ შორის“³⁴, მაშინ, როცა სპარსელთა შესახებ ამცნეს: „არიან სპარსნი ცრუ, მოღალატე, ფიცის-არ შემნახველ და მრავალნი იპოვებიან მწამველნი“, ე.ი. ვინც სხვას საწამლავეთ წამლავს.

ქართველთა თავგანწირვა და თავდადება მართლაც საარაკო იყო ამ დროს.

საქართველოს ამირსპასალარი ავაგი მეფე რუსუდანს მონღოლთა ყაენთან გაუგზავნია მოსალაპარაკებლად. ავაგს თან ახლდა ივანე ახალციხელის ძე დავითი, როგორც ეჯიბი. პატრონი და ყმა არ იცნობდნენ მონღოლებს, მათ წესებს. ამიტომაც ეჯიბმა საქართველოს მთავარსარდლის სიცოცხლის უზრუნველყოფის მიზნით გადაწყვიტა თავისი თავი გაემეტებინა სასიკვდილოდ, მან ავაგს მოახსენა: „რადგანაც უცხო ხალხში მოვედით და არ ვიცით, რას გვიპირებენ, ასეთი აზრი მაქვს, რათა მე გამოვცხადდე, როგორც პატრონი და შენი მთავარი და შენ, როგორც ჩემი ყმა. თუ შენი მოკვლა სურთ, მე მომკლავენ და შენ არა, რადგან ეჭვი არაა, რომ ყმებს არ დახოცავენ ბატონის მოკვლისას“. დიდი ვედრებითა და იძულებით დაარწმუნა ავაგი, ასე მოქცეულიყო. ბათო ყაენთან შესვლისას ავაგმა წინ წაიმძღვანა დავითი, როგორც უმთავრესი. ასეთი სათნოების გაკეთება ინება დავითმა „გამწირველმან თავისამან პატრონისათვის სიკვდილად“. ბათო ყაენმა არ ინება ქართველი წარგზავნილების დასჯა, მაგრამ უნებურად მაინც შეიტყო, თუ ვინ იყო ნამდვილი პატრონი. დაკითხვისას დავითმა განაცხადა: „არ ვიცოდით, თუ რას შეგვამთხვევდით, ამიტომაც ამირსპასალარის მოკვლას თუ ინებებდით, მე მოვკვდე-ბოდი პირველად და არა ჩემი პატრონი“. ამის გამო ძლიერ გაკვირდა, შეაქო დავითი და თქვა ყაენმა: „უკეთუ ნათესავი ქართველთა ეგევითარი არს, ვბრძანებ, რათა ყოველთა ნათესავთა, რომელნი არიან მორჩილებასა ქვეშე მალალთა, უმჯობეს და უწარჩინებულეს იყვნენ და მალალთა თანა მხედართა აღ-რაცხონ, და მამული და საქონელი მათთა ხელთა შინა იყოს, და ყოველსა შინა მისანდოდ იყვნენ, რომლისათვის ბრძანება დაწერა და წარმოსცა“³⁵.

ჩვენი მემკვიდრის აზრით, ქართველებმა მონღოლთა ბატონობის დროს თავისი სახელმწიფოებრიობა, მეფობა, ქართული სამეფოს საზღვრების ფაქტობრივად ხელშეუხებლობა შეინარჩუნეს თავიანთი მალალი ადამიანური თვისებებით, რომელთა დაფასების უნარიც მონღოლებს აღმოაჩნდათ.

ალამუთის სახელგანთქმული ბრძოლების მსგავსად, ქართველებმა ერთმანეთის სიცოცხლის გადასარჩენად თავიანთი თავი სასიკვდილოდ გაიმეტეს. ალამუთის ბრძოლაში შვიდ წელიწადს იმყოფებოდა საქართველოს ლაშქარი, ეს იყო მონღოლთა მიერ აუღებელი ციხე-სიმაგრე (აიღეს 1256 წ.).

მონღოლთა ჯარს ჩალატა ნოინი მთავრობდა, რომელიც ღამით მიპარვით მოკლა კარავში ალამუთელმა მუღიდმა. დილით მონღოლები საშინლად აღშფოთდნენ მოკლული ნოინის ხილვისას, მაგრამ არ იცოდნენ, ვინ იყო მკვლელი. მაშინ თქვეს: „ვინათგან ქართველნი დიდსა ჭირსა შინა არიან ჩვენ მოალთაგან (მონღოლთაგან), შურით ქართველთა მიერ მოიკლა, ამას ყოველნი უცილოდ დაამტკიცებდეს თვინიერ ჩარმაღან ნოინისა გარეშე, რამეთუ იგი იტყოდა: „დასწყნარდით, კაცნო, რამეთუ არა არს ნათესავი ქართველთა კაცის მკვლელი და არცა სჯულის უცთ ესევითარისა საქმისა ქმნად“³⁶. მონღოლთა აღშფოთებული ჯარი მიეჭრა ქართველთა ლაშქარს, უთუოდ ყველას დახოცავდნენ, თუ არა ღვთის შემწეობა. ქართველებმა დიდი სიყვარული, ერთგულება და თავდადება გამოამჟღავნეს ერთმანეთის მიმართ. საბრძოლველად გაემზადნენ, მაგრამ ძალიან მცირენი იყვნენ მონღოლებთან შედარებით. მაშინ სურამელმა, ქართლის ერისთავმა მათ უთხრა: „ახლა არ არის ომის დრო, რადგანაც ცოტანი ვართ. თუ შევებრძოლებით, ყველას გაგვწყვეტენ – დიდსა და მცირეს და თუ არ შევებრძოლებით, ვფიქრობთ, მხოლოდ ჩვენ მოგვეკვლავენ – წარჩინებულებს, უმჯობესია, არ ვებრძოლოთ და ღმერთს შემწეობა ვთხოვოთ“.

ქართველი წარჩინებულის მზადყოფნა, თავგანწირვა, სულის დადება მოყვასის, ჯარისკაცების გადასარჩენად დიდად დაფასდა ღვთისმშობლის მიერ.

სხვა დროს ასევე დადო თავი სარგის ცინისჯვრელმა, მესხეთის მთავარმა, საქართველოს მეფის გადასარჩენად. 1260 წელს მონღოლთა წინააღმდეგ აჯანყებულმა მეფე ულუ დავიტმა თავისი ლაშქრის მხედართმთავრად სარგისი დანიშნა, რომელიც მხნედ შეებრძოლა მონღოლებს.

1264 წელს მეფე იძულებული გახდა ურდოში წასულიყო და პასუხი ეგო აჯანყებისათვის. მიუხედავად იმისა, რომ მონღოლებმა უარი განაცხადეს ურდოში სარგისის მიღებაზე, მან არ მიატოვა მეფე ხიფათში, თავისი თავიც სასიკვდილო ხიფათში ჩააგდო და გაჰყვა. მეფემ დააპირა მისი უკან დაბრუნება, მაშინ სარგისმა უთხრა: ღმერთმა ნუ იწებოს უკან გავბრუნდე, „უკეთუ ცოდვათა ჩემთაგან გვენოს რამე თათართაგან, ყოველნი კაცნი იტყვიან: განზრახვითა სარგისისათა განუდგა მეფე თათართა. აწ იგი წარვიდა შინა და მეფე წარავლინა მოკლვად ყაენს წინაშე. ნუ ჰყოს ესე ღმერთმან, რამეთუ ამით წარჰხდების გვარი ჩემი, არამედ მო-თუ-მკლან, ნაცვლად თქვენდა ვიყო, და თუ დავრჩე, თქვენთანა დავრჩე“³⁷.

ურდოში ყაენის წინაშე მისვლისას სასიკვდილოდ განწირული მეფის დასაცავად სარგისმა უშიშრად გასწირა თავისი თავი. მეფემაც მას მიანდო თავისი დაცვა: „და იხილა სარგის ბრდღვინვისა ლომისა მსგავსად, მეფემან მას ზედა მიუტევა საქმე. არა შეშინდა, არამედ უშიშრად აღდგა და წარსდგა ყაენის წინაშე განმწირველი თავისა თვისისა მეფისათვის, რათა იგი მოიკლას მეფისა წილ და მუხლმოყრილი ეტყოდა: „მე ვარ, დიდო ყაენო, რომელი შემოვები არღუნ ალას... აწ, ყაენო მეფე უბრალო არს. მე ვარ, რომელმან განვიყენე მეფე კარისაგან თქვენისა“³⁸.

მსგავს თავდადებათა რიცხვს მიეკუთვნებოდა ცოტნე დადიანის გმირობაც. ეს მოხდა უფრო ადრე, დაახლოებით 1246 წელს. ქართველებმა გადაწყვიტეს აჯანყებულიყვნენ. საქართველოს მთავრები ერთად შეიკრიბნენ: „ამათ შფოთთა, შეკრბეს ყოველნი მთავარნი საქართველოსანი, კოხტას თავსა, იმერნი და ამერნი: ეგარსლან, ცოტნე დადიანი, ვარამ გაგელი, ყვარყვარე, კუპარი შოთა, თორლაი, ჰერ-კახნი, თორელ-გამრეკელი, სარგის თმოგველი, მესხნი და ტაოელნი. და ყოველნი იტყოდეს: „რა ვყოთ? არ-ლარა არს ნათესავი ქართველთა მეფეთა, რათა წინამძღვარ გვექმნას და ვებრძოდით თათართა, და ჩვენ ურთიერთისაგან განდგომილ ვართ, ვერ წინააღუდგებით თათართა და იგინი ბოროტად გვაჭირვებენ ესეოდენ რომელ ყოველთა წელთა აღმუთს წარვალთ ჭირთა და ყოველთა ღვაწლთა შემთხვევად. არა

არს ღონე, დაღათუ უმეფო ვართ, არამედ შეეკრებთ ყოველნი და ვბრძოდეთ თათართა და დაამტკიცეს ომი, და დადევს პაემანი ქართლს შეკრებისა, და განიყარნეს. უშორეს მყოფნი აფხაზნი – დადიანი ცოტნე და ბედიანი, კაცი კეთილი და სრული საღმრთოთა და საკაცობოთა, და რაჭის ერისთავი – ესენი ყოველნი წარვიდეს კაზმად. ვითარ ესმა თათართა ერთგან შეკრება ქართველთა, წარმოვიდეს ბიჩუ და ანგურგ და მივიდეს კონტას თავსა და დახვდეს ყოველნი წარჩინებულნი საქართველოსანი, ლაშქარი გაყრილ იყო, და ვერღარა წინააღუდგეს და წარასხეს ქვეყანასა ანისისასა...³⁹.

აქ საინტერესოა აღინიშნოს, თუ ვის უწოდებს ჩვენი მემატეიანე „აფხაზს“. თავდაპირველად უნდა ითქვას, რომ კონტასთავს შეკრებილი წარჩინებულები მისთვის ეთნიკურად „ქართველები“ არიან. „ესმა თათართა ერთგან შეკრება ქართველთა“-ო, წერს ის. ანისშიც ჩაყვანილ და კვლავ ერთად შეკრებილ საქართველოს წარჩინებულებსაც მონღოლები „ქართველებს“ უწოდებენ (იხ. ქვემოთ). ამ შეკრებილ „ქართველთა“ შორის იყვნენ „აფხაზნი“, „ტაოელნი“, „ჰერ-კახნი“, „მესხნი“, „ქართველნი“ (აქ ნიშნავს „ქართლელნი“) და სხვა კუთხეთა წარჩინებულნი. მოლაპარაკების შემდეგ დაშორებული მხარის – აფხაზეთის წარჩინებულები ადრიანად წავიდნენ ლაშქრის მოსამზადებლად: „უშორეს მყოფნი აფხაზნი – დადიანი ცოტნე და ბედიანი... და რაჭის ერისთავი – ესენი ყოველნი წარვიდეს კაზმად“³⁹.

მემატეიანისათვის აფხაზია – დადიანიც, ბედიანიც და რაჭის ერისთავიც. მაგრამ ეს მათი მხოლოდ კუთხური სახელია (იხე როგორც „მესხი“, „ჰერ-კახნი“, „ტაოელნი“ და სხვა), ხოლო ზოგადად აფხაზები – ქართველები არიან. ასევე მიიჩნევენ მონღოლებიც. ცოტნე დადიანის ანისში ჩასვლის შემდეგ მონღოლები ასე ბჭობენ: „ვინაითგან ნათესავნი ქართველთანი ესოდენ კეთილ არიან, და არა განცრუვდებიან, რომელ აფხაზეთით მოვიდა კაცი, რათა სული თვისი დადოს მოყვარეთათვის...“⁴⁰. მამასადამე, როგორც აქედან ჩანს, მონღოლებისათვის ცოტნე დადიანი, მართალია, „აფხაზეთიდან“ არის მოსული, მაგრამ ის „ნათესავით ქართველია“ („ნათესავი“ ძველქართულად ნიშნავდა „ერს“, „ნაციას“). ისინი ამბობენ, რომ ქართველები მართლის მოყვარული ხალხია, ცოტნეც ნათესავით ქართველია, ამიტომაც ტყუილს არ იტყვის, თავი გაწირა „მოყვარეთათვისო“ (ე.ი. თავის „თანამემამულეებისთვისო“). ჩვენი მემატეიანის „აფხაზნი“ – ეთნიკურად ქართველია, ეს ცნობილი იყო არა მარტო იმდროინდელი ქართველი საზოგადოებისათვის, არამედ მონღოლებისთვისაც.

ცოტნე დადიანი თავისი ლაშქრით მივიდა დათქმულ ადგილას: „და ვითარ მოეახლა პაემანი, მივიდა დადიანიცა ცოტნე, ლაშქრითა მათდა ადგილსა, რომელ არს რკინის – ჯვარი, შორის სამცხისა და ლაღოსა, და ვითარ აუწყეს წარსხმა ყოველთა მთავართა საქართველოსათა ანისად, და შეკრებულთა ყოფა სატანჯველთა შინა ბოროტთა, ვითარ ესმა, მწუხარე იქმნა უზომოდ, და თვისად სიკვდილად და სირცხვილად შერაცხა საქმე იგი, და წარავლინა ლაშქარი თვისი, და ორითა კაცითა წარვიდა ანისად, დამდები სულისა თვისისა და აღმსარებელი მცნებათა უფლისასა, რომელსა იტყვის – „უფროს ამისსა სიყვარული არა არს, რათა დადვას კაცმან სული თვისი მოყვასისა თვისისათვის“, რომელ ყო პატიოსან-მაცა ამან კაცმან ცოტნე სათნოება მაღალი და განსათქმელი, საქმე საკვირველი და ყოვლისა ქებისა ღირსი... განვლო სამცხე და ჯავახეთი და მივიდა ანისსა“⁴¹.

საქართველოს წარჩინებულები გაშიშვლებულნი და მხარშეკრულნი ისხდნენ ქალაქის მოედანზე. როცა იხილა ცოტნემ უღირსად პატივაყრილნი და სასიკვდილოდ განწირულნი, თვითონაც გაიხადა ტანსაცემელი, გაშიშვლდა, შეიკრა მხრები და დაჯდა წარჩინებულებთან. მონღოლთა ნონებს აუწყეს: „ცოტნე დადიანი მოვიდა ორითა კაცითა, და განიძარცვა სამოსელი თვისი და შეკრული დაჯდა ქართველთა თანა“⁴². დაკითხვისას ცოტნემ დამალა ქართველთა კონტასთავს შეკრების ნამდვილი მიზეზი. „ხოლო იგი ეტყოდა ვითარმედ: „ჩვენ ყოველნი ამად შევიკრიბენით, რათა განვაგოთ ხარაჯა თქვენი და ბრძანება თქვენი აღვასრულოთ. ესე იყო შეკრება ჩვენი. აწ თქვენ ძვირის-მოქმედთა თანა შეგვრაცხენით, და მე ამის ძლით მოვედ წინაშე თქვენსა, რათა გამოიკითხოთ, და უკეთუ ღირსი რამე სიკვდილისა უქმნიეს,

მეცა მათ თანა მოგვკვდე; რამეთუ თუ თვინიერ ჩემსა არარა უქმნიეს: უკეთუ ცხოვრდენ მათ თანა ვიყო და ვითარ ესმა ცოტნესაგან ნონინთა, განკვირდეს სათნოებისათვის მისისა და თქვეს: „ვინათგან ნათესავნი ქართველთანი ესოდენ კეთილ არიან, და არა განცრუვდებიან, რომელ აფხაზეთით მოვიდა კაცი, რათა დადვას სული თვისი მოყვარეთათვის და არა განცრუვდეს, ესრეთ განწირა თავი თვისი სიკვდიდ, არა არს სიცრუე მათ შინა, და ამის ძლით უბრალოდ ვპოებთ. ამისათვის განუტეოთ ყოველნი“. რქვეს ცოტნეს: „განდგომილება ვგონეთ თქვენ ქართველთა, და აწ ვინათგან ჰყავ სათნოება კეთილი ყოველთა ქართველთა, შენ მოგანიჭებთ და შენდა მონდობილ ვართ“ და განუშენეს ყოველნი ესე წარჩინებულნი⁴³.

აქ კიდევ ერთხელ უნდა ითქვას, რომ მონღოლები მიმართვისას ცოტნეს ასე ეუბნებიან: „განდგომილება ვგონეთ თქვენ ქართველთა“, ე.ი. თქვენი, ქართველების განდგომა გვეგონაო. ცხადია, მათში ცოტნე აუცილებლად იგულისხმება, ჩვენი მემატინაე კი ამ „ქართველებს“ კუთხეების მიხედვით ვიწრო ეთნოგრაფიულ სახელებსაც უწოდებს. მაგალითად, ცოტნეს – „აფხაზს“, „უმორეს მყოფნი აფხაზნი – ცოტნე დადიანი...“⁴⁴.

ჩვენი მემატინაე წერს, რომ მონღოლებს არ უყვარდათ სიცრუე. მათ სჯეროდათ, რომ ქართველები მართალნი, კეთილნი და სიცრუის მგმობი ხალხი იყო. მართლაც, ეს „ვეფხისტყაოსნიდანაც“ ჩანს: „სიცრუე და ორპირობა ავნებს ხორცსა, მერმე სულსა“. რადგან „თავია სიცრუე ყოველისა უბედობისა...“ და სხვა. ამიტომაცაა, რომ ცოტნეს თავგანწირვასა და სიტყვას აფასებენ მონღოლები და ამბობენ: „ნათესავნი ქართველთანი ესოდენ კეთილ არიან, და არა განცრუვდებიან“⁴⁵, ე.ი. ტყუილს არ იტყვიანო.

როგორც ყოველივე ზემოთ აღნიშნულიდან ჩანს, მონღოლთა შემოსევისას, მართალია, საქართველოს მთავრობამ, უსუსურობის გამო, და წარჩინებულებმა ერთიანი ძალით ვერ შეძლეს მტერთან შებრძოლება, მაგრამ ერმა თავისი შინაგანი მაღალსულიერებით, ურთიერთსიყვარულით, ერთმანეთისათვის თავის განწირვის სურვილით, ქვეყნისა და მოყვასისათვის თავდადებით შეძლო საქართველოს გადარჩენა და მონღოლთა ბატონობის უღლის შედარებით მალე გადაგდება.

ქართველებს აღმოაჩნდათ უნარი, არ გაეწირათ გასაჭირში ჩავარდნილი მამული. „კაცი ბრძენი ვერ გასწირავს მოყვარესა მოყვარულსა“, ამიტომაც მოყვრისათვის ქართველები სიცოცხლეს არ იშურებდნენ. „არ-დავიწყება მოყვრისა აროდეს გვიზამს ზიანსა, ვგმობ კაცსა აუგიანსა, ცრუსა და ღალატისა, ვერ ვეცრუვები, ვერ ვუზამ მას ხელმწიფესა მზიანსა“, ანდა „ვერ ვეცრუვები, ვერ ვუზამ საქმესა საძაბუნოსა“.

სიყვარული ყოველივე სიკეთის საფუძველია. „ღმერთი სიყვარულია“. ქართველები მორწმუნე ქრისტიანები იყვნენ, ღმერთის შეწევნით მათ სიყვარული შეეძლოთ: „წაგიკითხავს, სიყვარულსა მოციქულნი რაგვარ წერენ? ვით იტყვიან, ვით აქებენ? ცან! ცნობანი მიაფერენ. სიყვარული აღგვამალლებს, ვით ეუვანნი, ამას უღერენ“. ჟამთააღმწერლისა და რუსთაველის მიერ ამ თვისებების აღწერიდან ჩანს, რომ ისინი თანამედროვენი იყვნენ. მონღოლთა ჯარშიც კი ქართველებს უყვარდათ წინამბრძოლობა. ისინი თავიანთი ასეთი ერთგულებით, თავგანწირვით მონღოლებს აოცებდნენ კიდევ.

ცნობილია, რომ მონღოლთა ურდოები ერთმანეთს სამკვდრო-სასიცოცხლოდაც ებრძოდნენ. ერთხელ, ერთ-ერთ ურდოში იყო გაწვეული ქართველთა მეფე – ულუ დავითი თავისი ლაშქრით. ის სხვა მცირერიცხოვან მონღოლურ ლაშქართან ერთად დასაზვერად გაუშვეს. ამ დროს მათ იხილეს მტერის ბული, ღრუბელივით ამალღებული, რაც იმაზე მიუთითებდა, რომ მოწინააღმდეგის მრავალრიცხოვანი არმია უახლოვდებოდათ. მონღოლთა ლაშქრის მეთაურმა დააპირა უკან დახევა, მაგრამ ქართველთა ლაშქარი მათ არ გაჰყვა. ქართველთა ძალზე მცირერიცხოვანმა ლაშქარმა გადაწყვიტა, პირველი შებრძოლებოდა მტრის არმიას. ქართველთა მეფე გაოცებულ მონღოლებს ეუბნება: „არა არს წესი ჩვენ ქართველთა, უკეთუ ვიხილოთ მტერი ჩვენი კერძო მომავალი, შეუბმელად ზურგი შემოვაქციოთ, დალათუ იყოს სიკვდილი“. ეს რომ თათრებს მოესმათ, წერს მემატინაე, გაკვირდნენ და გაწყრნენ. ქართველთა მეფეს უთხრეს: არ იცით, რას აკეთებთ, ჩვენ არა გვაქვს აბალა ყენის ბრძანება, უმისოდ რომ შევებათ

დიდ ყაენსო, თქვენ ქართველები უცნობნი ხართ და ეს საქმე არ იცითო, მაგრამ მიუხედავად მუქარისა, ქართველებმა სიკვდილის ველიდან ფეხი არ მოიცივალეს, აბალა ყაენი თვით მივიდა ქართველებთან და უთხრა: „ვიცი სიმხნე თქვენი ბრძოლათა შინა. თქვენ ქართველნი ურჩნი ხართ და შმაგნი“, ხოლო მეფე გარდახდა ცხენიდან, თაყვანი სცა ყაენსა და რქვა: „დიდო ყაენო, არა არს ჩვეულება ქართველისა, რათა მტერი იხილოს და ზურგი შეაქციოს. აწე ბედნიერმან თვალმან ყაენისამან გვიხილოს, თუ ვითარ დავდვით თავი ჩვენი სიკვდილად“⁴⁶.

ჟამთააღმწერლის გმირები, ამბები, მოვლენები თითქოსდა „ვეფხისტყაოსნის“ სამყაროს განეკუთვნებიან, ქართველთა ცნობილი „წინამბრძოლობა“, მტერთან ვაჟკაცურად პირველად შებმის სურვილი თითქოს ამას ადასტურებს: „წესი არის მამაცისა მოჭირვება, ჭირთა თმენა, არვის ძალ-უც ხორციელსა განგებისა გარდავლენა“, „რაცა ღმერთსა გაუგია თავსა ჩემსა გარდასავლად, გარდამხდეს და შემოვიქცე, აღარ დამრჩეს გული ავლად“, ანდა „მე იგი ვარ, ვინ სოფელსა არ ამოვჰკრებ კიტრად ბერად“ და სხვა.

აღსანიშნავია, რომ ქართველებს მეფის, მამულის, მოყვრისადმი თავდადებისა და თავის განწირვის უნარი არ დაუკარგავთ, თავისი ხასიათის ეს თვისება დიდხანს შეუნარჩუნებიათ. ნ. ბარათაშვილი წერს, ქართველთა ლაშქარი თუ როგორი შეძახილით ხვდებოდა ერეკლე მეფეს: „ჩვენ თუნდ სულ ერთ დღეს დავიხოცებით, ოღონდ შენ იყავ მეფევე დღევრძელი“. ერთგულება და სიყვარული ძველქართული თვისებაა.

მაგრამ ისიც უნდა აღინიშნოს, რომ, როგორც ჩანს, სწორედ ზემოთ აღნიშნული თვისებების ქონების სურვილიდან გამომდინარე, ქართველებს ერთმანეთის მიმართ შური და მტრობა ჰქონდათ. შურდათ განსაკუთრებით გამორჩეული ადამიანებისა. შური მტრობას ბადებდა, ეს კი ერთმანეთს ამორებდა გამორჩენილ ქართველებს. ქართველთა ეს თვისება მონღოლებსაც შეუმჩნევიათ: „თქვენ ქართველები არას კეთილს უყოფთ მხნედ მბრძოლთა წყობათა შინა“⁴⁷.

ამას ქართველებიც გრძნობდნენ: „ჩვენ ურთიერთის დაუმორჩილებელ ვართ“, – ამბობენ ქართველი წარჩინებულები⁴⁸.

ჩანს, ამ თვისებამ გამოიწვია მონღოლების წინააღმდეგ ერთიანი ქართული ფრონტის შეუკვრელობა. ქართველი წარჩინებულები ვერ გაერთიანდნენ მონღოლების წინააღმდეგ, თუმცა, ცალ-ცალკე ძალზე მნიშვნელოვან ძალას წარმოადგენდნენ.

„საქართველომ მონღოლების შემოსევის ჟამს ვერ მოახერხა მტერზე გაერთიანებული ძალებით იერიში, მონღოლებმა თითოეული მხარე ცალ-ცალკე დაიპყრეს და ამდენად, მმართველებთან (მთავრებთან) მორიგება და მათი უფლებების აღიარება სეპარატურულად მოახერხეს. ეს იყო პირველი, უპრეცედენტო მაგალითი საქართველოს ერთიანი მონარქიის არსებობისას, როცა მეფის გარეშე ხდებოდა ხელქვეითი მოხელე-მთავრების პოლიტიკური უფლებების ცნობა“⁴⁹.

მონღოლების საქართველოში შემოჭრისას არ აღმოჩნდა ძალა ან პიროვნება, რომელიც შეძლებდა მტრის წინააღმდეგ ქართველთა გაერთიანებას.

**მემატინის მიერ აღწერილი აგებობა
დედა ღვთისმშობლის მიერ
ქართულთა მფარველობის შესახებ**

I. დავით მეფის ხატის სახსრად

მემატინის შეფასებით, ძე თამარისა, მეფე საქართველოსი, გიორგი-ლაშა „იყო ყოველთა მეფეთა უმეტეს უხვი და არაგისთვის მოშურნე, მლოცველ, მმარხველ და განმკითხველ და მოწყალე“⁵⁰, მაგრამ ასეთი ყოფილა ის მხოლოდ გარკვეულ დრომდე, შემდეგ კი მხნე, ახოვანი და ძლიერი მეფე გახდა: „ლალი, ამპარტავანი, თავხედი, თვითბუნება“⁵¹.

მეფე ლაშა-გიორგის ხასიათის შეცვლის მიზეზი ყოფილა მიდრეკა ცოდვებისაკენ: „ნაყოფანება“, „მსმურთა თანა მიდრეკა“, „დედათა უწყსოთა თანა აღრევა“, რაც, საზოგადოდ, ქართველ მეფეთა სახლისათვის არ იყო დამახასიათებელი, ამიტომაც მეფის მიდრეკილებებს დიდად აუღელვებია ეკლესია და დიდებულები.

რატომ აქცევს მემატინე განსაკუთრებულ ყურადღებას ლაშა-გიორგის ცოდვების აღწერას? იმიტომ, რომ ისინი საუკუნეთა მანძილზე საქართველოს უბედურების საბაბად ქცეულა. ლაშას უკანონო ძე - დავითი მონღოლებმა გაამეფეს. რუსუდან მეფემაც უკანონოდ გაამეფა ვაჟი. ამან საქართველოში ორმეფობა დაბადა, რასაც შემდგომ ქვეყნის გაყოფა და ენით აუწერელი მრავალი უბედურება მოჰყვა შედეგად. ლაშა-გიორგის ცოდვა მთელმა ერმა ზღო საუკუნეთა მანძილზე. სწორედ ამას სჭვრეტდა წინასწარ ეკლესია და ამიტომაც მოუწოდებდა მეფეს - მოეშალა სიავენი. უკანონობამ უკანონობა დაბადა, უწყსობამ - უწყსობა.

„განისვენებდა ნადირობითა და მსმურთა თანა მიდრეკა სიბოროტედმი, ვითარცა წერილ არს ისრაილთათვის „დასხდა ერი იგი ჭამად და სმად, და აღდგეს სიმღერად“⁵².

„შექცეულ იყო სმასა და ჭამასა, რომლისათვის დასწერენ მამანი, ვითარმედ: „სამნი არიან მიზეზნი ვნებათანი, რომელთაგან იშვებიან ყოველნი ბოროტნი: გემოთ-მოყვარებანი, ვერცხლის მოყვარება და დიდების მოყვარება; ამათი პირმშონი არიან: სიძვანი, მრუმობანი, რისხვა, მწყნარობა („წყენა“), ამპარტავნება, ამათ ბოროტთაგან გამოვლენ ხორცისმოყვარებანი, უწყსოდ ნებისა მიდევნებანი, რომლისა თითოეულად არა არს ჟამი აღწერად, ვითარცა წინასწარმეტყველიცა იტყვის: „ჭამა იაკობ, განძლა, განსხვა („გამსხვილდა“), განსუქნა, და დაუტევა ღმერთი შემოქმედი თვისი, და განუდგა ღმერთსა მაცხოვარსა თვისსა.

ეგრეთვე იქმნა ნათესავსაცა ამას შინა ქართველთასა, რამეთუ განძლეს და იშვებდეს და მიდრეკეს სიძვათა შინა და მთერალობითა...“⁵³.

ერთხელ, კახეთის სოფელ ველისციხეში, მეფემ იხილა მშვენიერი ქალი, ცოლად მიიყვანა სასახლეში. ამ უკანონო ცოლმა შვა ძე - დავითი. „ესერა უსჯულოებათა შინა მიუდგა და ცოდვითა შინა მშვა მე დედამან ჩემმან“, მას მემატინე „დიდთა განსაცდელთა მეფეს“ უწოდებს.

მეფემ არ ინება კანონიერი ცოლის მოყვანა, რაც ძალზე აღონებდა დიდებულებსა და ეკლესიას. „ამისათვის შეკრიბეს კათალიკოსნი, ეპისკოპოსნი და ვაზირნი და მოახსენებდეს: „არა ჯერ არს, რათა მხევალი გესვას და არა ცოლი, ვითარცა დასწერს მოციქული პირი ქრისტესი, პავლე: „ქორწილი წმიდა არს და საწოლი შეუგინებელი, ხოლო მსიძვანი და მემრუმენი საჯნეს ღმერთმან“⁵⁴.

ლაშა-გიორგიმ არ შეისმინა არც კათალიკოსთა, არც ეპისკოპოსთა და არც ვაზირთა გაფრთხილება. ამიტომაც წაართვეს ეს ქალი და თავისსავე ქმარს დაუბრუნეს. ამის შემდეგაც არ იქორწინა მეფემ. ბოროტი ჩვევებიც არ მოიშალა: „კათალიკოსთა ორთავე და თავადთა ამის სამეფოსათა და უმეტეს ივანე

ათაბაგსა, უმძიმდათ საქმე ესე, არღარა ინებეს მას თანა სამარადისო ყოფა, არამედ განეშორნეს და თავის თვისად იყოფოდეს⁵⁵.

(აქ საინტერესოა ერთი რამ. როგორც ზემოთ მოყვანილიდან ჩანს, აფხაზეთის კათალიკოსი და ქართლის კათალიკოსი (პატრიარქი), საზოგადოდ, სამეფო კარზე იმყოფებოდნენ (როგორც მთავრობის წევრები) – „კათალიკოსთა ორთავეში“ – აღნიშნული კათალიკოსები იგულისხმებიან).

მწარე ბედი ერგო დავით ლაშას ძეს. იგი მამამისმა გარდაცვალებისას თავის დას, რუსუდანს, ჩააბარა. „აწ შეგვედრებ წინაშე ღმრთისა, რათა მეფე ჰყოთ იგი შემდგომად ჩემსა. ხოლო დასა ჩემსა რუსუდანს ვამცნებ წინაშე ღმრთისა, რათა აღზარდოს შვილი ჩემი დავით, ხოლო რაჟამს ეძლოს მეფობა და მხედრობა, რომელ დავით მეფე ყოს და იგი დაადგინეთ მეფედ“⁵⁶.

ლაშას შემდეგ დიდებულებმა რუსუდანი გაამეფეს. რუსუდანი კანონიერი მეფე გახდა.

რუსუდანმაც ინება, რომ თავისი ძე დავითი გაემეფებინა, ხოლო ლაშა-გიორგის ძე დავითი მოეშორებინა. ის გაავზავნა თავის ქალიშვილთან, რომელიც მეუღლე იყო მცირე აზიის ერთ-ერთი მთავრისა – „საბერძნეთის სულთანისა“.

შემდგომი მოქმედება რუსუდანისა ძალზე აღაშფოთებს მემატრიანესა და, ჩანს, იმ დროის საზოგადოებასაც. „რამეთუ ამათ ჟამთა დაივიწყა შიში ღმრთისა და ანდერძი ძმისა და ფიცი იგი“⁵⁷, რუსუდანმა შეუთვალა თავის ქალიშვილს და სიძეს, რომ მოეკლათ ჭაბუკი დავითი. მათ ეს არ ინებეს. კვლავ შეუთვალა, მაინც არ ისმინეს, მესამედაც შეუთვალა, მაგრამ უშედეგოდ. ამით განცვიფრებულმა და გულისწყრომით აღვსებულმა შვილის დედობრივი სიყვარულიც დაივიწყა და მისწერა თავის სიძეს ცილისწამებით საესე წერილი, თითქოსდა მისი ქალი, ცოლი სულთანისა ჰყვარობდა ლაშას ძეს. სულთანმა დაიჯერა, რუსუდანის ასული სასტიკად აწამა, სიკვდილითაც დაემუქრა, თუკი ქრისტიანობას არ უარყოფდა. ქალმაც უარყო ჭეშმარიტი სჯული.

ყრმა დავითი შეიპყრეს, აწამეს, შემდეგ მენავეებს ჩააბარეს, რათა მათ ზღვაში გადაეგდოთ. შუა ზღვაში გადაგდების წინ დავითი შეევედრა მენავეებს, რათა ლოცვის ნება მიეცათ, უბიდან ამოილო ხატი ყოვლადწმიდა ღვთისმშობლისა, რომელიც მუდამ თან ჰქონდა და მას სასოებდა. ის დაიდო პირზე, მწარე ცრემლები გადმოუშვა და თავისი სული შეჰვედრა ღვთისმშობელს: „შეივედრე სული ჩემი, რამეთუ შენ ხარ ნუგეშისმცემელი ჩემი სიოზლისა, სამარის და მიწაში დაფლობის ღირსიც კი არავინ გამხდა, არამედ თევზთა შესაჭმელად, ჩემი საფლავიც კი არავის ეცოდინება, მაგრამ შენს მოწყალებაზე მინდობილი ვითხოვ ამ ბოლო ვედრებისას, მიხსენი ამ საშინელი სატანჯველისაგან“. მენავეებმა გახადეს მას სამოსელი, ხატიც გამოართვეს, ღმობიერად შეევედრა მათ, რათა მიეცათ მისთვის ყოვლადწმიდის ხატი, რომ თან ჰქონოდა. შეისმინეს მისი, მისცეს ხატი და ჩამოჰკიდეს ყელზე. წყალში ჩაგდების წინ ერთმა მენავემ ღვთის განგებით და ღვთისმშობლის ვედრებით მცირე ფიცარი მისცა ხელში და ასევე ჩააგდეს ზღვაში. დავითი მოეხვია ფიცარს, დაუბერა ქარმა ძლიერმა, წაიღო ყრმა ზღვაში და მალე ხმელეთისაკენ გამოაგდო. ხმელეთთან ახლოს მყოფი დაინახა ერთმა ვაჭარმა და გამოაყვანინა, შემოსა და ნუგეში სცა. დავითს მოართვეს საჭმელი და ცოტა მოლონიერდა, შიმშილით და წყურვილით შეწუხებული. ვაჭარმა შეიტყო მისი ამბავი, წაიყვანა სახლში და საყვარელი შვილივით პატივს სცემდა, დავითი იყო ვაჭართან 6 თვე. გამჟღავნდა ეს საქმე. სულთანმა კვლავ შეიპყრო დავითი, ჩააგდო ერთ მშრალ ჭაში. აქვე იყვნენ ჩაყრილი შხამიანი გველებიც. ჭაზე იდო ლოდი, რის გამოც ბნელოდა. დავითს თან ჰქონდა აღნიშნული ხატი, რითაც დაცულ იქნა, როგორც დანიელი ლომის პირისაგან. საქართველოდან დავითს თან ახლდა ვინმე სოსანი. მან გათხარა მცირე ხვრელი ჭაზე დაფარებული ლოდის ქვეშ და აქედან აწვდიდა პურს, როცა ითხოვდა, წყალსაც მცირე გუდით აწვდიდა ხოლმე, ასევე აწვდიდა საზრდელს 5 წლის განმავლობაში. დავითს დაწოლისას გველები ზედ ეხვეოდნენ, მაგრამ არას ერჩოდნენ. ერთხელ

ძილში გადაბრუნებისას გველს დააწვა, გველმა მხარზე სასტიკად უკბინა. დაიჭირეს ეს გველი სხვა გველებმა და შეჭამეს, ხოლო ნაკბენი ადგილი დავითს ენით აულოკეს და განკურნეს.

მალე საქართველო უმეფოდ დარჩა, რადგანაც დავით რუსუდანის ძე მონღოლეთში იყო გაგზავნილი დასამტკიცებლად და მისი ამბავი წლების მანძილზე აღარავის სმენოდა. ამიტომაც შეიკრიბნენ ქართველი დიდებულნი, რათა დავით ლაშას ძე მოეძებნათ. მათ სმენოდათ, რომ ის ცოცხალი იყო, პატიმრად მყოფი ჭაში იმყოფებოდა გველებთან.

მონღოლებმა ნება დართეს, რათა მოეძებნათ უფლისწული. სულთანს აღარ ეგონა ის ცოცხალი, რადგანაც უკვე შვიდი წელი გასულიყო. გამოიყვანეს დავითი, ოდნავა ედგა სული, გაყინული და უძრავი უფრო მკვდარს ჰგავდა. სახის ფერი გაყვითლებოდა, თმები ბარძაყამდე გაზრდოდა.

სულთანს შეებრალა, გააბანინა, პატივი სცა და გამოუშვა. საქართველოში ადგილობრივმა მონღოლებმა მეფობა ვერ დაუმტკიცეს და მონღოლეთში გაგზავნეს დასამტკიცებლად.

II. ალავერდის წმიდა გიორგის ხატის სასწაული

ბათო ყაენმა დიდი პატივით გამოგზავნა მეფედ დამტკიცებული ულუ-დავითი საქართველოში, სადაც მას შეეგებნენ ქართველი დიდებულები თორღვა ერისთავის გარდა, რომელსაც ორგულობის გამოჩენის გამო ეშინოდა სიკვდილით დასჯისა. მეფემ თორღვასთან გააგზავნა ხორნაბუჯელი, რათა მას მინდობოდა მტკიცე ფიცით. თორღვამ თქვა: „წავიდეთ ალავერდს, წმიდა გიორგის წინაშე შემომფიცე და იქ მიმინდე“. წავიდნენ ორივენი. თორღვა გამოება ალავერდის მთავარმოწამის მოჭედული ხატის ტანსაცმლის ბოლოს. მოვიდა ხორნაბუჯელიც. იქ შეჰფიცა და გამოხსნა ნასკვისაგან. ამ დროს თორღვამ თქვა: „რასაც მე გამიკეთებ, ამ წმიდა გიორგემ გიყოს შენ, რამეთუ მარტოკაცი ვარ, ჩემი სიკვდილით ჩემი მამული უმკვიდროდ დარჩება და ასევე უმკვიდროდ აქციოს წმიდა მთავარმოწამემ შენი სახლი, თუ ფიცი გატეხო“. წამოიყვანა ხორნაბუჯელმა, მაგრამ თბილისთან გატეხა ფიცი, მეფის უცნობელად დედოფალმა მოაკვლევინა თორღვა.

ხოლო თუ როგორ გაეცა პასუხი ხორნაბუჯელს ალავერდის მთავარმოწამის მიერ აღთქმის და ფიცის გატეხვისათვის, იხილეთ: ჰყავდა შვილი ხორნაბუჯელს, სახელად შალვა, სიკეთე-აღმატებული. ამ შალვასაც ჰყავდა შვილები. მაშინვე დაიხოცნენ, დარჩა შალვა, რომელიც შემდეგ თათრებმა მოკლეს და უმემკვიდრო გახდა მათი სახლი. ასეთი პასუხი მიაგო ალავერდის მთავარმოწამემ⁵⁸.

III. მეტეხის ღვთისმშობლის ხატის სასწაული

დავით ლაშას ძეს აჯანყების შემდეგ ურდოში მისვლისას სიკვდილს ელოდა. მხურვალედ ევედრებოდა ღმერთს და ყოვლად-წმიდა მეტეხის ღვთისმშობელს, რომელზედაც მინდობილი იყო⁵⁹. და იგი მშვიდობით დაბრუნდა საქართველოში.

IV. დმანისის ღვთისმშობლის ხატის სასწაული

მეფე დავითის სიბაზე წასვლის წინ მუცლის ტკივილით (ტიფით) დაავადდა პირმშო მეფისა გიორგი, რომელიც საგსე იყო სიკეთე-აღმატებულებით. ისე გაძლიერდა ავადმყოფობა, რომ ის თითქმის მკვდარს დაემსგავსა, იღო უძრავად და სულს ღაფავდა. ამ მწუხარებისა და ულონობისას გაახსენდა მეფეს დმანისის ღვთისმშობელი და წავიდა მის წინაშე. ყველანი ფეხშიშველი მიდიოდნენ, მხურვალე ცრემლით ევედრებოდნენ მას, შეისმინა მათი ვედრება უწმიდესმა ღვთისმშობელმა, პირზე შეხებისას გაახილა თვალები და, როგორც ჯანმრთელი, წამოჯდა. იხილა ეს მეფემ და საქართველოს ყველა მკვიდრმა და ყველანი ადიდებდნენ ღმერთს.

V. მარტყოფის ხელთუქმნელი ხატის სასწაული

კვლავ გაემგზავრა მეფე სიბაზე და იქ ყოფნისას დასწავლდა მუცლის ტკივილით (ტიფით). ვერ განკურნეს მკურნალებმა და საწოლით წამოიღეს. როცა მიუახლოვდა მარტყოფს, მივიდა ხელთუქმნელ ხატთან, რომელიც თავად გამოისახა ტილოზე თიხის (კეცის) ხატისაგან, ბრძანა შემოსვენება ხატის, ევედრა ცრემლით და განიკურნა, როგორც საწოლზე მდებარე ავადმყოფი უფლის მიერ. გამოჯანმრთელებული მივიდა სამეფო პალატებში. ასე ცხვრობდა, მაგრამ სიბერის ჟამს ინება მოშლა საეპისკოპოსო საყდრებისა (კათედრებისა), რომელნიც არსებობდნენ სანატრელ მეფეთა მიერ მინიჭებული სოფლებით. ამათ განსცემდა, ასევე ეპყრობოდა მონასტრებსაც⁶⁰. ამიტომაც სიბაზე კვლავ დასწავლულ მეფეს მარტყოფის ხელთუქმნელი ხატის მიერ აღარ მიენიჭა შველა⁶¹.

VI. ნმიდა შალვა ახალციხელი

მემატიანე წერს, რომ ჯალალედინთან ომისას ტყვედ ჩავარდნილი შალვა ახალციხელი იცნეს ნახჭევნელებმა და ადარბადაგანელებმა. იგი ჯალალედინმა არ მოკლა, არამედ თავისთან დაიტოვა დიდი პატივით, უბოძა ადარბადაგანის ქალაქები და თავის თავადთა მსგავსად ეპყრობოდა. ერთი წლის შემდეგ მოსთხოვეს სჯულის დატოვება, ქრისტიანობის უარყოფა. შეჰპირდნენ დიდ პატივსა და სიმდიდრეს. შალვამ არ ირჩია ამ წუთისოფლის პატივი და არ უარყო სახელი ქრისტესი. სულთანი კვლავ პირფერობით ეპყრობოდა, ქრისტეს უარყოფის შესახებ ესაუბრებოდა, მრავალფერი სატანჯველით აშინებდა, მაგრამ ის მტკიცედ იყო სარწმუნოებაზე⁶².

„განარისხა უკუე მძლავრი კადნიერებისაგან ქრისტეს მხედარისამან და განაკვირვა უშიშრად მიგებუბამან მისგან და სირცხვილად ჰრაცხდა თვისის მეფობისად ესე გვარს კადნიერებას, ვინაიცა ბრძანა განშიშვლებად პატივისაგან შალვა სამოსელთაგანცა და გვემად უწყალად“.
მრავალი ტანჯვის შემდეგ სასტიკი სიკვდილით მოკლეს შალვა. იგი მოწამეობის გვირგვინით შემკული აღვიდა ქრისტეს წინაშე⁶³.

VII. სიონის ნმიდა ხატების სასწაული

არანაკლები თავდადება ქრისტესათვის აჩვენეს ქართველებმა თბილისის აღებისას. აქ წმიდა მოწამის გვირგვინით შეიმკო 100000 თბილისელი. ჯალალედინის ლაშქარი გარს შემოადგა თბილისს. ქართველთა სპა გავიდა ქალაქიდან, შეებრძოლა მტერს, ბრწყინვალე გამარჯვება აჩვენეს ქართველებმა. იმ ღამეს თბილისელმა სპარსელებმა ღალატით კარი გაუღეს მტერს. „იყვნეს უკუე ქალაქსა შინა ტფილისის კაცნი მკვიდრნი ნათესავით სპარსნი, თუ უკუე ჩემებით ქრისტე ქმნილნი“, – წერს ანტონ კათალიკოსი⁶⁴. ამ, ვითომდა ქრისტიანებს, „განძის“ კარი გაუღიათ მტრისათვის. შეიქმნა ქალაქში ომი. ღალატით მოკლა ერთმა სპარსელმა მემნა ბოცოს ძე. ქალაქის მცველნი ისნის ციხეში შევიდნენ. მტერმა მძვინვარედ დაიწყო ქალაქელთა მოსპობა, დედებს ძუძუდან გლეჯდნენ ჩვილებს, აიტაცებდნენ და დედის წინ ქვაზე ანარცხებდნენ ისე, რომ ბავშვებს თვალეი სცვიოდათ, ზოგი ტვინს ანთხევდა, შემდეგ დედებსაც ხოცავდნენ. მოხუცებს ფოლორცებში (ქუჩაში) ცხენებით თელავდნენ, ჭაბუკებს ხოცავდნენ, სისხლის მდინარენი დიოდა. ყვირილით, ძახილით, საზარელი ვაების ხმით იბრძოდა ქალაქი, ხალხის უმრავლესობა, როგორც ცხვრები, ერთად შეიკრიბა. უყურებდნენ საყვარელ შვილებს, ძმებს, მამებს და ქმრებს, უპატრონოდ ქუჩაში დაყრილთ. ეკლესიები შეურაცხყოფილ იქნა, პატიოსანი მღვდლები ეკლესიებში, ხატებსა და ჯვრებთან ერთად შეიმუსრნენ, დაიხოცნენ. ესეც არ იკმარა სულთანმა, თუმცა კი ქრისტიანი მკვდრებით იყო სავეს ქუჩები, ხრამები და ბორცვები. მოიფიქრა სხვა სიბოროტეც, რომლის ხსენებაც კი სამარცხვინოდ მიაჩნია მემატიანეს⁶⁵. იკადრა და სიონის გუმბათი მოახსნევინა, ზედ ააშენებინა

ბილწი დასაჯდომელი და გრძელი ასასვლელი ხიდიც გაადებინა. ესეც ინება, რომ სიონის ხატი უფლისა ჩვენისა იესო ქრისტესი და ღვთისმშობლისა მოაყვანინა და ხიდის შესასვლელთან დაადებინა პირალმა. ამის შემდეგ ბრძანა შეპყრობილი ქრისტიანების, ქალებისა და კაცების მოყვანა, აძალებდნენ დაეთრგუნათ პატიოსანი ხატები და დაეტოვებინათ რჯული, ხოლო თუ ასე არ მოიქცეოდნენ, თავებს აჭრიდნენ. მრავალმა მათგანმა ბრწყინვალე თავდადება გამოიჩინა, არ შეურაცხყვეს წმიდა ხატები და არ დაუტევეს რჯული. უამრავმა ქალმა და კაცმა აჩვენა ახოვანება (სიძლიერე) სულისა და მიიღეს გვირგვინი წამებისა.

საფიქრებელია, ასიათასს მიაღწია დახოცილთა რიცხვმა⁶⁶. ქრისტესათვის, სარწმუნოებისათვის ეს თავდადება ასე შეაფასეს მემატიანებმა: „აქა ბრწყინვალე ძლევა აჩვენეს ქართველთა და წამების დიდებითა იდიდნეს“, ე.ი. მართალია, ლაშქარი მტერმა დაამარცხა, ქალაქი აიღო, მოსახლეობა სასტიკი ტანჯვით გაანადგურა, მაგრამ მიუხედავად ამისა, კი არ დამარცხდნენ, არამედ „ბრწყინვალე ძლევა“, ე.ი. ბრწყინვალე გამარჯვება „აჩვენეს ქართველთა“, წერს მემატიანე. ომში დამარცხებულ ქართველებს მტრებზე გაუმარჯვიათ იმით, რომ „მრავალი წამების დიდებით იდიდეს“. თავის მხრივ, არც უფალმა მიატოვა თავისი სამწყსო, ქართველი ერი და ეხმარებოდა გასაჭირში.

VIII. ყოვლადწმიდა ღვთისმშობლის დიდი გამოჩნადება

აი, როგორ აღწერს მემატიანე ღვთისმშობლის მფარველობას. ცნობილია, რომ ალამუთის ციხის აღება მონღოლებს გაუჭირდათ და შვიდ წელს აბრძოლებდნენ იქ ქართველთა ლაშქარს. ალამუთის მეპატრონე მულიდები ცნობილი იყვნენ, როგორც კაცის მიპარვით მკვლელნი. ერთხელაც, ერთმა მულიდმა მონღოლთა ნოინი ჩალატა მოკლა. მონღოლებმა მისი მოკვლა ქართველებს დააბრალებს და მათკენ დაიძრნენ. ქართველმა წარჩინებულებმა შეიბრალებს ქართველი მოლაშქრენი. ამიტომაც არ შეებრძოლნენ მონღოლებს, „თუ არ შეეებრძოლებით, მარტო ჩვენ, წარჩინებულებს დაგვხოცავენ და ქართველების უმრავლესობა ამით გადარჩება, ხოლო თუ შეეებრძოლებით, ყველას ამოგვხოცავენო, „გარნა შევრდომა ღმრთისა ჯერ არს, რამეთუ არავინ არს მსხნელი ჩვენი, თვინიერ იესო ქრისტე ძე ღმრთისა და ყოვლადწმიდა მშობელი მისი, მარადის ქალწული მარიამ, რომელი მარადის მცველი არს მოსავთა ძისა მისისათა და უმეტეს ჩვენ ქრისტიანეთა“⁶⁷. ქართველებმა უკლებლივ სამ-სამჯერ მოიდრიკეს მუხლი და ღვთისმშობელს შეევედრნენ ლოცვით: „მოწყალებისა კარი განგვიღე კურთხეულო ღმრთისმშობელო, რათა რომელნი ესე შენ გესავთ, არა დავეცნეთ, არამედ განვერნეთ წინააღმდგომთა მტერთაგან, რამეთუ შენ ხარ ცხოვრება ნათესავისა ქრისტიანეთასა“.

ამ ლოცვის დასრულებისას, როცა მოახლოებული იყვნენ ბარბაროსები ქართველთა უწყალოდ მოსასპობად, მაშინ გამოვიდა კაცი ლერწმოვანიდან, ეჭირა ამოწვდილი ლახვარი, სისხლით შეღებილი. ლახვარი ზევით აღმართა და ხმამაღლა დაიყვირა: „მან ქუშტემ ჩალატა“ – მე მოვკალ ჩალატაო. თათრები გაეკიდნენ დასაჭერად. მან ლერწმოვანში შეასწრო და დაიმალა. მალე ცეცხლმოკიდებული ლერწმოვანიდან მულიდი გამოიყვანეს. ჰკითხეს, თუ როგორ მოკლა ჩალატა, რაზეც უპასუხა: „მე ვარ მულიდთა შორის საჩინო, მულიდთა თავადების დავალებით მოვკალ და დავიმაღე“. ისინი შეეკითხნენ: „რა იყო მიზეზი სამალავიდან შენი გამოსვლისა და ხმამაღლა ყვირილისა, რომ შენ მოკალ ნოინი?“ მან უპასუხა: „ხმირ ლერწმოვანში დავიმაღე, მყის მოვიდა ვილაც სიტურფით აღმატებული დედაკაცი და მითხრა: „ეს რა ჰქმენ, კაცო? მოკალ კაცი და დაიმაღე, ახლა მრავალ სულს მოკლავენ შენი მიზეზით და ისინი უდანაშაულოდ ამოწყდებიან“ და მე ვუთხარ: „რა გქნა, დედოფალო?“ მან მითხრა: „ადექ და გამომყევი, მიდი და თქვი, რომ შენ მოკალი ის კაცი და გადაარჩინე ურიცხვი სული სიკვდილს“, ხოლო მე სწრაფად ავდექი და გავყევი, მომიყვანა თქვენ წინ, როგორც კი დავიძახე და დამინახეთ, მაშინვე გაუჩინარდა და არ ვიცი, საიდან იყო მოსული“.

„ესრეთ იხსნა ერი თვისი ყოვლადწმიდამან ღმრთისმშობელმან... იქმნა მსწრაფლი და ანასდათი ხსნა ქრისტიანეთა ყოვლადწმიდისა ღმრთისმშობელისა მიერ. გარნა ვინ-მე შეუძლოს დიდებისმეტყველები-სა მიერ სამადლობელი შესხმა საკვირველებისა ამისათვის“. უფალი მუდამ იცავდა ქართველებს ქრისტეს მტერთან ბრძოლისას, მაგრამ თვით ქართველებში გამრავლდა ცოდვები, საეკლესიო ქონების – საეპისკოპოსოსებისა და მონასტერთა ხელყოფაც იკადრეს, ამიოთმაც სასჯელი მიიღეს.

IX. აწყურის ხელოვნური ხატის ძალა

„მთავართა იწყეს ხელის შეხებად საყდართა და მონასტერთა და იწყეს მიტაცებად სოფელთა და აგარაკთა, უმეტეს მესხთა საყდარსა ზედა დიდებულსა აწყურისასა. და ლა თუ ამათ უწესობათა დიდად ამხილებდა ნიკოლოზ კათალიკოსი და ნიკოლოზ მაწყვერელი ჯუანშერის ძე, გარნა არავინ ყურად იღებდა სიტყვათა მათსა“⁶⁸.

ვნების კვირის ოთხშაბათს მძაფრად შეიძრა ქვეყანა, იძროდა თითქმის ყოველდღე. კვირას, აღდგომის დღეს, როცა ყველანი ელოდნენ სიხარულს, საფუძვლითურთ შეიძრა ქვეყანა, საყდრები და მონასტრები, ეკლესიები, ციხეები, სახლები, ნაგებობანი მოოხრდნენ, მალალი მთები და ბორცვები ჩამოინგრნენ, კლდეები მტვრის სახედ დაიშალნენ, მიწა გაიპო და კუპრივით შავმა წყალმა ამოხეთქა. აწყურის საყდარი დაიქცა, გუმბათი ჩამოვარდა და, როგორც ქუდი, ისე ზედ დაეხურა აწყურის ყოვლადწმიდა ხატს, რომელიც, ლიტანიობის დროს შესვენებული, შუა საყდარში ესვენა. ხატი უვნებლად გადარჩა თავისივე ძალის გამო. მიწისძვრამ მთელ საქართველოში უამრავი სული გაწყვიტა, დაუქცეველი აღარაფერი გადარჩა⁶⁹.

X. ღვთისმშობლის გაფრთხილება

მეფე დიმიტრიმ სამი ცოლი მოიყვანა მსგავსად მონღოლი წარმართებისა: „ურიცხვთა კეთილთა მიერ აღვსებული მცირედ სიბოროტედ მიდრკა, რომლისათვისცა ნიკოლოზ კათალიკოსი განრისხებული უთქმიდავე და ამხილებდა მრავლად და ვერ არწმუნა. ამისთვის დაუტევა კათალიკოსობა“⁷⁰. ამის შემდეგ ღვთისმშობლის გამოცხადებით მივიდა ბასილ მონაზონი, ამხელდა მეფის უწესო ქორწინებას, მაგრამ უშედეგოდ. მაშინ მან უთხრა, რომ ყოვლადწმიდა ღვთისმშობლის მიერ ვარ წარმოვლინებული, თუ არ განეყენები უწესო ქორწინებისაგან და არ შეისმენ ჩემს სიტყვებს, მოკვდები მძლავრთა მიერ, ჩამოგერთმევა მეფობა და სიმდიდრე, შენი შვილები განიბნევიან, სხვას მიეცემა მეფობა შენი. მართლაც, მეფე დიმიტრიმ თავი დადო თავისი ერისათვის და ის მოკლეს. წინასწარმეტყველება სრულად აღსრულდა. დიმიტრი მეფის დამსჯელი არღუნი რამდენიმე წლის შემდეგ ავადმყოფობით დაუძლურებული დაახრჩვეს იმავე დღესა (12 მარტს) და საათზე, როდესაც მოკლეს მეფე დიმიტრი.

XI. წმიდა სახარების გავრცელება

ასეთ სასტიკ დროს ქართველი სამღვდლოება არათუ საქართველოში იცავდა ქრისტიანობას, არამედ მის ფარგლებს გარეთაც კი ავრცელებდა. ქართველი მისიონერები კავკასიის მთიანეთში – დაღესტანში ქადაგებდნენ წმიდა სახარებას. ასეთი იყო პიმენ სალოსი, რომელიც „გარესჯით წარმოვიდა და დაემკვიდრა ბელაქანს, ქვაბსა რასმე, რომელმან ნათესავი ლეკთა წარმართობისაგან მოაქცივნა, რომელნი ჰგიან სარწმუნოებასა ქრისტესა. ამას თანა ბრწყინვიდა დიდიცა იგი მოღვაწე ანტონი ნაოხრებელის ძე, ნათესავით მესხი“⁷¹.

XII. ვარძიის ღვთისმშობლის სასწაული

დედა ღვთისა იცავდა თავის მონასტრებს. როცა მტერი ვარძიის ღვთისმშობლის მონასტრის ასაოხრებლად და მისი სიმდიდრის მისატაცებლად გამოემართა, „მეხდატეხილ იქმნა და განგალა მეხმან სრულიად და დაიწვა ძვალთურთ, ესრეთ საკვირველებითა დაიცვა სამყოფი თვისი ვარძიისა ღმრთისმშობელმან“⁷².

XIII. ღვთის ნყალოზა

სამცხის მთავრის, ბექას ოჯახი დიდად ღვთისმოშიში იყო, დიდ პატივს სცემდა სამღვდელოებას, ეპისკოპოსებს, მონაზვნებს, მისი სახლი ავსებული იყო ხუცეებითა და მონაზვნებით: „ამას თანა აქვნდა შეწყნარებულობა ობოლ-ქვრივთა და დავრდომილთა. ხოლო სახლსა მისსა არ დააკლდებოდა სამ-სამი ლოცვა. ამისთვისა წარუმართა ღმერთმან დღენი ცხოვრებისა მისისანი, მტერთა ძლევისა, მშვიდობასა და დაწყნარებასა მიიცვალა“⁷³.

ერთხელ, მესხეთში თურქების შემოჭრისას, ბექამ შეკრიბა სამცხისა და შავშეთ-კლარჯეთის წარჩინებულები და მიმართა მათ სიტყვით: „ისმინეთ, მთავარნო საქართველოსანო, ძმანო და თანამონათესავენო ჩემნო, სიტყვა ჩემი! დიდმან და სახელოვანმან მეფემან დავით დასცა და დაამხო ძლიერება თურქთა ნათესავისა და აოტნა სამეფოსაგან მისისა, მიერ ჟამითგან აქამომდე არღარა ჩენილ არიან თურქნი. აწ ცოდვათა ჩვენთათვის კვალად აღიძრნეს მძვინვარედ და მოაოხრეს ტაო და ურიცხვი სული ტყვე ყვეს და მოსწყვიდეს პირითა მახვილისათა, ეკლესიანი დასცეს და სიწმიდენი შეაგინეს და კვალად გამზადებულ არიან ბოროტის ყოფად ქრისტიანეთა და მოოხრებად, ვინათგან მეფე შემცირებულ არს მძღაფრებისაგან თათართასა და კვალად პირნი და თავნი საქართველოსანი განდგომილან და არავინ არს წინააღმდეგომ თურქთა. აწ ისმინეთ ჩემი, ტომნო და ერთ-ნებანო! შეგკრბეთ ყოვლითა ძალითა ჩენითა და მიემართოთ თურქთა და არა მივსცნეთ თავნი და შვილნი ჩვენნი“⁷⁴ (ვაი, რომ სულ რამდენიმე საუკუნის შემდეგ მესხეთის ქართველობა თავად გათათრდა და XX საუკუნეში მათმა შთამომავლობამ „თურქებადაც“ კი გამოაცხადეს თავიანთი თავი).

ბექას მოწოდება – „დავდვით თავი ჩვენი სჯულისა შეუგინებლობისათვის და ძმათა ჩვენთათვის, უეჭველად ღმერთი მოგვანიჭებს ცხოვრებასა“, – აიტაცა შემოჭრილ თურქთა სისასტიკით აღშფოთებულმა ქართველობამ. ღმერთმა მათ გაამარჯვებინა მრავალგზის. ერთ-ერთი შებრძოლებისას სარგისმა 500 მესხი მეომრით 30000 თურქი სასტიკად დაამარცხა, 513 მოლაშქრე დაუხოცა: „მოხედნა ღმერთმან წყალობით მოსავთა ჯვარისათა, რამეთუ განსაკვირვებელ არს სმენად, რომელ ეგოდენსა წყობასა შინა არა მოიკლა ბექას ლაშქარში ხუთთა კაცთა კიდე“⁷⁵.

ბექა იყო მონასტერთა და ეკლესიათა მშენებელი, მონაზონთა და მოწესეთა პატივისმცემელი, არ დააკლდებოდა ხოლმე ცისკრის, სამხრისა და მწუხრის ლოცვას, არც ლაშქარი დააკლდებოდა ამ ლოცვებს. „ამისათვის უმარჯვებდა ღმერთი“⁷⁶.

XIV. თავდადება ქრისტესათვის

ქართველები ერთსულოვან მზადყოფნას იჩენდნენ ქრისტიანობის მტერთა წინააღმდეგ. მზად იყვნენ თავის შესაწირავად სარწმუნოებისათვის. ამის მაგალითია მეფე ვახტანგის სიტყვა, რომლითაც მან მიმართა ქართველობას ქრისტიანობის მოძულე მტრის შესახებ: „კაცნო, ძმანო და ერთ-რჯულნო და ქრისტეს ღმრთისა ჭეშმარიტად აღმსარებელნო! უწყით სჯული მამათა მიერ, და გასმიეს ქადაგება წმიდათა მოციქულთა, და უწყით ღვაწლნი და ახოვნებანი მოწამეთანი და გიხილვან თვალთა თქვენი-თა ტაძარსა შინა მათსა ურიცხვნი სასწაულნი და გასმიეს სახარებასა შინა უტყუელისა პირისა, ვითარმედ: „რომელმან აღმიაროს მე წინაშე კაცთა, მეცა აღვიარო იგი წინაშე მამისა ჩემის ზეცათასა“ და

კვალად: „მოვედით ჩემდა ყოველნი მაშვრალნი და ტვირთმძიმენი და მე განგისვენო თქვენ“, და აწ ნუ შესძრწუნდებით და წარვიდეთ ყაენის წინაშე, და დავედათ სული ჩვენი მისთვის, რომელმან დადვა სული თვისი ჩვენთვის. პირველად ჩვენ მიესცნეთ თავნი ჩვენნი სიკვდილად, მერე იყავნ ნება ღმრთისა და მან დაიცვას სამწყსო თვისი“⁷⁷.

---

¹ ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 163; ² იქვე, გვ. 181; ³ ივ. ჯავახიშვილი, ტ. III, 1982 წ., გვ. 17; ⁴ იქვე, გვ. 17; ⁵ იქვე, გვ. 19; ⁶ იქვე, გვ. 20; ⁷ იქვე, გვ. 21; ⁸ ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 191; ⁹ საქ. ისტ. ნარკვ., III, გვ. 549; ¹⁰ იქვე, გვ. 550; ¹¹ იქვე, გვ. 550; ¹² იქვე, გვ. 573; ¹³ იქვე, გვ. 600; ¹⁴ იქვე, გვ. 601; ¹⁵ იქვე, გვ. 602; ¹⁶ იქვე, გვ. 243; ¹⁷ იქვე, გვ. 62; ¹⁸ საქ. ისტ. ნარკვ., III, გვ. 553; ¹⁹ ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 208; ²⁰ იქვე, გვ. 215; ²¹ იქვე, გვ. 304; ²² საქ. ისტ. ნარკვ., III, გვ. 599; ²³ იქვე, გვ. 583; ²⁴ ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 251; ²⁵ საქ. ისტ. ნარკვ., III, გვ. 577; ²⁶ იქვე, გვ. 584; ²⁷ იქვე, გვ. 585; ²⁸ ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 320; ²⁹ იქვე, გვ. 321; ³⁰ იქვე, გვ. 288; ³¹ იქვე, გვ. 290; ³² იქვე, გვ. 291; ³³ იქვე, გვ. 272; ³⁴ იქვე, გვ. 196; ³⁵ იქვე, გვ. 198; ³⁶ იქვე, გვ. 209; ³⁷ იქვე, გვ. 247; ³⁸ იქვე, გვ. 248; ³⁹ იქვე, გვ. 215; ⁴⁰ იქვე, გვ. 217; ⁴¹ იქვე, გვ. 217; ⁴² იქვე, გვ. 217; ⁴³ იქვე, გვ. 217; ⁴⁴ იქვე, გვ. 215; ⁴⁵ იქვე, გვ. 217; ⁴⁶ იქვე, გვ. 263; ⁴⁷ იქვე, გვ. 250; ⁴⁸ იქვე, გვ. 218; ⁴⁹ საქ. ისტ. ნარკვ., III, გვ. 595; ⁵⁰ ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 154; ⁵¹ იქვე, გვ. 156; ⁵² იქვე, გვ. 154; ⁵³ იქვე, გვ. 157; ⁵⁴ იქვე, გვ. 156; ⁵⁵ იქვე, გვ. 157; ⁵⁶ იქვე, გვ. 167; ⁵⁷ იქვე, გვ. 199; ⁵⁸ იქვე, გვ. 231; ⁵⁹ იქვე, გვ. 247; ⁶⁰ იქვე, გვ. 256; ⁶¹ იქვე, გვ. 267; ⁶² იქვე, გვ. 171; ⁶³ იქვე, გვ. 171; ⁶⁴ საქართველოს სამოთხე, გვ. 549; ⁶⁵ ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 177; ⁶⁶ იქვე, გვ. 178; ⁶⁷ იქვე, გვ. 209; ⁶⁸ იქვე, გვ. 277; ⁶⁹ იქვე, გვ. 278; ⁷⁰ იქვე, გვ. 282; ⁷¹ იქვე, გვ. 283; ⁷² იქვე, გვ. 301; ⁷³ იქვე, გვ. 323; ⁷⁴ იქვე, გვ. 312; ⁷⁵ იქვე, გვ. 314; ⁷⁶ იქვე, გვ. 315; ⁷⁷ იქვე, გვ. 321.

მეფე გიორგი ბრწყინვალე (XIV ს.)

ბატონიშვილი ვახუშტი წერს: „დაჯდა მეფედ გიორგი, ძე დიმიტრი მეფისა თავდადებულისა, და დაიწყო მთიებმან აღმობრწყინებად. ხოლო მე ენასა ვერ ძალ – მიცს საკვირველებათა და საშინელებათა თქმად, თუ რაოდენ შუენიერად და გონიერად განაგებდა...“¹.

გიორგი ბრწყინვალემ (1314-1346), სრულიად საქართველოს მეფემ, დასავლეთი, სამხრეთი (მესხეთი) და აღმოსავლეთი საქართველო შეკრიბა თავისი სკიპტრის ქვეშ. „ამან ბრწყინვალემან გიორგი დაიპყრა საქართველონი: სომხითი, ჰერ-კახნი, ქართლი, მესხნი, ტაო, შავშ-კლარჯნი და ვიდრე სპერადმდე და ზღვამდე“².

ჟამთააღმწერლის თქმით, გიორგი ბრწყინვალე „განდიდნა უმეტეს შემდგომთა მეფეთა, რამეთუ მარტო იყო ძე დედისა, მარტო შვა დედამან, ვითარცა მარგალიტისთვის თქმულ არს მარტოება უმჯობესისათვის, ეგრეთვე გიორგი იპოვა უმჯობესი ყოველთა კაცთა მის ჟამისათა, არა ოდენ ხელმწიფეთა, არამედ ყოველთა კაცთა“.

პირველ რიგში, მეფემ მესხეთი (სამცხე-კლარჯეთი) შემოიმტკიცა (მონღოლთა თანხმობით), თუმცა კი თავის სახელმწიფოში არ შეეძლო დიდებულებისა და ერისთავების შეცვლა („...დიდებულნი და ერისთავნი ვერ სცვალნა ჟამამდინ რიდითა ყენისათა“)³. შემდეგ ქვეყნის საზღვრებიდან ოსები გააძევა, რომელთაც ადგილ-ადგილ დაბები და ციხეები ეჭირათ. „ამან მეფემან განსახნა ძლიერებითა თვისითა და წარუხვნა ციხენი და დაბნები. მერმე შევიდა და შემუსრნა კავკასია შინა მყოფნი, ურჩნი მოსრნა და დაიმორჩილნა და მოხარკე ჰყვნა ყოველნი იგინი და დაამშვიდა ქართლი ოვსთავან, ვინათგან გზანი ყოველნი თვით დაიპყრნა“⁴.

ჩანს, ოსები მონღოლებისაგან ველარ ძლიერდებიან, როგორც წინა მეფეების დროს. მონღოლები გიორგი მეფისადმი კარგად იყვნენ განწყობილნი. მეფემ კავკასიის უღელტეხილებიც თვითონ დაიჭირა და კავკასიაში ყოველი მოწინააღმდეგენი შემუსრა. ამით მტერს ქართლში შემოსასვლელი გზები მოეჭრა და ქვეყანამ მოისვენა. ოსების ქართლიდან გაძევება იყო ნიშანი მონღოლთა ბატონობის შესუსტებისა. მალე თვით მონღოლ ხელისუფალთა შორის სასტიკი ომები დაიწყო, მათი სახელმწიფოს ერთობა მოიშალა და ქვეყანა დაიშალა. ამით ისარგებლა მეფე გიორგიმ: „მაშინ იცა ჟამი ბრწყინვალე გიორგი მეფემანცა და განსახნა თათარნი საქართველოსაგან, რომელნიმე გონიერებითა, რომელნიმე ბრძოლითა და ძლიერებითა და მოსპნა ყოველნი საზღვართავან თვისთა“⁵.

საქართველო მონღოლთა ბატონობისაგან განთავისუფლდა. ეს საქართველოს სახელმწიფოს სიძლიერეზეც მიუთითებს, რადგანაც სხვა ქვეყნები და ერები მონღოლებს ამის შემდეგაც დამონებული ჰყავდათ. ერისთავები, რომლებიც განდიდებულნი იყვნენ მონღოლთა მიერ (მეფის ხელისუფლების დამცრობის მიზნით და რომელთა შეცვლის ნებასაც მონღოლები არ იძლეოდნენ), გიორგი მეფემ შეკრიბა ვითომდა „სადარბაზოდ“ და დაახოცინა. ეს მოხდა „ცივსა ზედა ჰერეთისასა“, ამის შემდეგ „დაადგინნა ყოველთა ადგილთა წარვლინებულნი ერისთავნი თვისნი მორჩილებისანი და დაიპყრნა ამით უმეტეს ყოველნი“⁶.

ამ გზით მეფემ შეძლო დაუბრკოლებლად ემართა სახელმწიფო თავის „ნებისაებრ“.

გაძლიერებულმა მეფემ ინება აღედგინა საქართველო თავის ძველ საზღვრებში. როგორც ცნობილია, სასაზღვრო პუნქტებად ნიკოფსია და დარუბანდი ითვლებოდა. მეფემ ჯერ დარუბანდის მიმართულებით შემოიმტკიცა რანი. „ვერავინ წინააღუდგა და მუნიდამ შევიდა შირვანს და დაიმორჩილნა იგინიცა და მოხარკე ჰყვნა დარუბანდამდე ქურდის ლეკითურთ. შემდგომად მოიქცა ტფილისს განძლიერებული“.

შემდეგ მეფემ ინება დასავლეთ საქართველოს შემომტკიცება. ის ამის შესახებ მოეთათბირა იქაურ მოსახლეობას. „ეზრახა იმერთაო“, წერს მემატიანე. „...გარდავლო მთა ლიხისა სპითა და ამისი მხილველნი იმერნი ყოველნი მოერთოდნენ სიხარულითა. აღიხვნა ყოველნი ციხენი და ქალაქნი და სიმაგრენი იმერეთისანი ბრწყინვალემან მეფემან გიორგი“⁷. ეს, ვახუშტის მიხედვით, მომხდარა 1330 წელს.

„ამისი მხილველნი დადიანი მამია და გურიელი და სვანთა ერისთავი და აფხაზეთისა შერვაშიძე მოერთნენ ნიჭითა დიდითა, და დაულოცეს მეფობა იმერეთისა და ყოვლისა გიორგიისა, მერმე შთავიდა ოდიშს, მუნილამ აფხაზეთს, განაგნა მუნებურნი და დაიპყრა ციხენი თვისად... უკუმოიქცა, შემოვლო გურია, განაგნა მუნებურნი და მოვიდა სამცხეს... დასხნა ერისთავნი თვისნი კლარჯეთს, სპერს, კალმასს, არტანუჯს და სამცხეს. არტანისა და წუნდისა... განაგნა მუნებურნი, ვითარცა კეთილმან ხუროთმოძღვარმან ყოველნივე და წარმოვიდა და მოვიდა ტფილისს“⁸. ეს მომხდარა 1334 წელს.

აღმოსავლეთისა და დასავლეთის საზღვრების შემომტკიცების შემდეგ მეფემ იზრუნა ჩრდილოეთის საზღვრების განმტკიცებისათვის: „რომლისათვისცა შემოკრიბნა სპანი, შემოვიდა და დაიმორჩილნა ყოველნი უმეტეს პირველისა კავკასსა შინა მყოფნი. ხოლო მუნიდან ჩამოვლო ცხრაზმასა ზედა, მოვიდა მუხრანს და ჩამოიყვანნა მუნ, რომელნი კავკასიასა შინა ქრისტიანენი იყვნენ თავნი მათნი და ხევსბერნი. შემოვიდა ტფილისს და შემოიტანნა იგინიცა და განუჩინა მათ სამართალი და წესნი დაუსხნა წიგნით, რათა ჰყოფდნენ წაღმართ ეგრეთ“⁹.

ამის შემდეგ მან კიდევ უფრო მეტად დაიმორჩილა რანი, მოვაკანი, სომხეთი: „...და მარადის მოსცემდიან ხარკსა და არცალა იყვნენ თათარნი საბრძანებლისა მისსა. ხოლო ვინათგან დაიმორჩილნა და დაიმონნა ყოველი გიორგია ნებასა შინა თვისსა და კავკასნიცა მორჩილებასა მისსა იყვნენ ნიკოფსიილამ დარუბანდამდე“¹⁰.

გიორგი ბრწყინვალეს უყურადღებოდ არც საეკლესიო საქმეები დაუტოვებია. ამ მიზნით მან შემოიკრიბა ქართლისა და აფხაზეთის კათალიკოსები, ეპისკოპოსები სრულიად საქართველოსი. მათ მიაღებინა შესაბამისი დადგენილებანი: „შემოკრიბნა კათალიკოზნი და ეპისკოპოზნი ივერიისანი და განაახლნეს წესნი და რიგნი საეკლესიონი და სამღვდელონი განმართნეს და დაადგინნეს მოწესენი წესსა ზედა თვისსა და უწესურნი განჰკვეთნეს“¹¹.

მეფე გიორგის „ბრწყინვალე“ იმიტომ ეწოდა, – წერს ვახუშტი, რომ იყო ჰაეროვნებით, მშვენიერებით და ახოვანებით უებრო, მოწყალე, უხვი, ობოლთა, ქერივთა და დავრომილთა შემწყნარებელი.

გარდა ამისა, ივერია – საქართველო დაფანტული, სამთავროებად დაყოფილი, მეფემ თავისი სიბრძნე – გონიერებით, ძლიერებით კვლავ შეკრიბა, და მსგავსად აღმაშენებლისა, ალავსო და აღაშენა ქვეყანა, რჯული და სამოქალაქო წესები გააბრწყინა, დარბეული და მოოხრებული ეკლესიები აღაშენა, განაახლა და განანათლა. ხოლო რანი, შარვანი, მოვაკანი თავის მოხარკეებად აქცია, სძლია ყველას, სადაც უმჯობესი იყო ბრძოლითა და ძლიერებით, ხოლო სადაც სჯობდა სიბრძნე-გონიერებით, მეცნიერებით დაამშვიდა.

გიორგი ბრწყინვალე კეთილი მეფობით მეფობდა 28 წელი, გარდაიცვალა თბილისში 1346 წელს¹².

გიორგი მეფეს დიდი საერთაშორისო ავტორიტეტი ჰქონდა და მან თავისი ავტორიტეტი გამოიყენა ქართული ეკლესიის უფლებების აღდგენისათვის. კერძოდ, ეს შეეხო იერუსალიმში ქართული ეკლესიის უფლებების დაცვას. „მე-14 ს-ის პირველი ნახევრის არაბი მწერლის ელ-ომარის მოწმობით, გიორგი ბრწყინვალე ქრისტიან მეფეთა შორის უსახელოვანესად ითვლებოდა. ეგვიპტის სულთნები გიორგი ბრწყინვალისადმი წარმოგზავნილ თავიანთ ეპისტოლეებში მას მუსულმანთა მეგობარსაც კი უწოდებენ. ეს ფრიად საგულისხმო გარემოებაა“¹³.

ეგვიპტის სულთნები კი იმ დროს იერუსალიმსა და მანსლობელი აღმოსავლეთის წმიდა ადგილებს ფლობდნენ. „წარსულში ქრისტიანეთა მთავარ სალოცავ ადგილებში ქართველებს ყოველგან საპატიო ადგილი ეკავათ და თავიანთი ეკლესია-მონასტრები ჰქონდათ. უკვე მე-12 ს-ში ქართველებმა, პროხორეს თაოსნობით ჯვრის მონასტერი ააგეს. დავით აღმაშენებელმა სინას მთის ის ადგილიც დაიკავა, სადაც ებრაელთა გადმოცემით, ღმერთი მოსე წინასწარმეტყველს ესაუბრებოდა და ათი მცნება მისცა. სინას ნახევარკუნძულის ამ ყველაზე უმაღლეს მთაზე მან საუცხოო ეკლესია ააგებინა ქართული წირვა-ლოცვით. ეს მთელ მახლობელ აღმოსავლეთში და დასავლეთის ქრისტიან ხალხთა შორის საქართველოს პოლიტიკურ სახელგანთქმულობასაც უწყობდა ხელს.

საქართველოს პოლიტიკური ძლიერების შერყევითანავე ქართველების მდგომარეობა პალესტინაშიც ძალზე გაუარესდა, ქრისტიანეთათვის ისეთი მნიშვნელოვანი სალოცავი, როგორცაც მამინ ჯვრის მონასტერი იყო მიჩნეული, ჩამოართვეს. ქართველების გულის მოსაკლავად და თავმოყვარეობის შესაღწავად, ჩამორთმეული მიზგითადაც კი აქციეს“¹⁴. გიორგი მეფემ იზრუნა იერუსალიმში ქართველთა და, საერთოდ, ქრისტიანობის შევიწროებული მდგომარეობიდან დახსნისათვის.

იერუსალიმის ჯვრის მონასტრის შესახებ უნდა ითქვას, რომ იქიდან ქართველი ბერები მე-13 საუკუნის 60-70-იან წლებში გამოაძევეს მაჰმადიანებმა და მიზგითად აქციეს. ეს უნდა მომხდარიყო 1273 წელს¹⁵. „მამლუქთა ამ ძალმომრეობის მსხვერპლი გახდა ჯვრის მონასტრის წინამძღვარი (1270-1273) ლუკა იერუსალიმელი (მუხას ძე – აბაშიძე), რომელიც ჯვრის დაცვას შეეწირა. როგორც მკვლევარნი ვარაუდობენ, 1305 წლისათვის ქართველებმა მეფე დავით VIII-ის (1293-1311) მეშვეობით შეძლეს ჯვრის მონასტრის გათავისუფლება „სარკინო ზთაგან“ (მამლუქთაგან). იერუსალიმის ბერძნული პატრიარქატის ოფიციალური ცნობითაც, ქართველებს 1308 წლისათვის უკვე დაბრუნებული აქვთ ჯვრის მონასტერი, და გარდა ამისა, მათ უფლებები მოპოვებული აქვთ გოლგოთაზეც“¹⁶. დავით VIII-მ და იმერეთის მეფემ, კონსტანტინე I-მა დიდად იზრუნეს ჯვრის მონასტრის შეკეთება-განახლების, „მეორედ აშენებისა“ და „ახლად შეკაზმისათვის“.

მიჩნეულია, რომ ჯვრის მონასტერი გიორგი ბრწყინვალის დროს ქართველებს დაბრუნებული ჰქონდათ (დავით VIII-ის მიერ), მაგრამ საზრუნავი ბევრი რჩებოდა. მაგალითად, ქრისტეს „აღდგომის“ ეკლესია, „გოლგოთა“ და ქრისტეს „საფლავი“ (ერთი სამონასტრო კომპლექსი) კვლავ ეგვიპტელებს ეპყრათ“¹⁷.

გიორგი მეფეს ორჯერ გაუგზავნია ელჩები ეგვიპტის სულთანთან 1316 და 1320 წლებში. „ძეგლი ერისთავთას“ ავტორი მოგვითხრობს: „ამას ჟამსა მოვიდა ამბავი: კლიტენი იერუსალიმისანი სპარსთა დაიპყრესო, და დიდად შეწუხდა მეფე გიორგი. მამინ წარგზავნა ძე შალვა ერისთავისა, რომელსა

ერქვა პიპაა, გზასა ხმელთასა მრავლითა ძღვენითა წინაშე ნისრელისა ... ხოლო მან სიხარულით შეიწყნარა ძღვენი იგი და მისცნა კლიტენი იერუსალიმისანი. მივიდა პიპა ზედა საფლავსა ქრისტესსა და შეემთხვა, ჟამი აწირვინა, ეზიარა ... მოილოცნა წმიდანი ადგილნი, და შეკრიბნა ნაწილნი წმინდათანი და ხატნი შვენიერნი და წარმოვიდა მასვე გზასა ხმელით და მოვიდა წინაშე მეფისა და მოილო იერლაცი შეწყალებისა და აღსრულებაა ყოვლისა სათხოვლისა მისისა. ფრიად განიხარა გიორგი მეფემან, რამეთუ მოეცნეს კლიტენი ქართველთა¹⁸...

აქ უნდა იგულისხმებოდეს არა მარტო ქრისტეს საფლავის სალოცავის კლიტე, არამედ აღდგომის ეკლესიის მთელი კომპლექსისა, რომელშიც შედის ქრისტეს საფლავიც (აღდგომის ეკლესია, გოლგოთა და ქრისტეს საფლავი ერთი შეკრული კომპლექსია)¹⁹. 1331-1341 წლებში იერუსალიმში მყოფი უცხოელი მოგზაური აღნიშნავს, რომ ქრისტეს საფლავის სალოცავის კლიტე ხელთ აქვთ ქართველებს და კენჭსაც კი არავის აძლევენ საფლავიდან²⁰.

ქრისტეს საფლავის კლიტე ქართველთა ხელში ყოფილა XV საუკუნის შუა წლებამდე, სანამ ფრანცისკანელებმა არ ჩამოართვეს.

XIV საუკუნეში მონასტერში კვლავ გაჩაღებულია შემოქმედებითი მუშაობა. შეიქმნა ორიგინალური ქართული თხზულებანი: ლუკა იერუსალიმელისა და ნიკოლოზ დვალის მარტვილობანი, ადგენდნენ კრებულებს, აგროვებდნენ ხელნაწერებს²¹.

გიორგი ბრწყინვალეს ეგვიპტის სულთანმა სხვა თხოვნაც შეუსრულა – გააუქმა ქრისტიანთა დასამცირებლად შემოღებული წესი ცხენზე ქალურად ჯდომისა (ერთ მხარეს ფეხებდაშვებულად). ყველა ქრისტიანს ნება მიეცა ჩვეულებრივ მჯდარიყვნენ ცხენ-სახედრებზე.

XV საუკუნეშიც „იერუსალიმში სალოცავად შესვლის დროს ქართველები საზეიმოდ მორთულ-მოკაზმულ ცხენებსა და აქლემებზე ისხდნენ და გაშლილ-აფრიალებული ეროვნული დროშებით თავისუფლად შედიოდნენ ქალაქში ... ქართველ მლოცველთა დასაცავად და მათი უშიშროების უზრუნველყოფისთვის ქართველთა ჯვრის მონასტერთან საგანგებო არაბი მოხელე იმყოფებოდა ხოლმე“²². ცხადია, ყოველივე ეს პატივი გიორგი ბრწყინვალის ღვაწლის შედეგიც იყო.

XIV საუკუნეში ქართველებს პეტრიწონის მონასტერიც (ბულგარეთში) მტკიცედ ეპყრათ. ამ დროს იქ ჯერ კიდევ არსებობდა ქართულენოვანი სემინარია, რომელიც მონასტრისათვის მონაზვნებს ამზადებდა²³.

გიორგი ბრწყინვალე იღვწოდა, რათა კვლავ აღედგინა საქართველოს სახელმწიფოს გავლენა ტრაპიზონის საკეისროში.

„ამრიგად, გიორგი ბრწყინვალის ბრძნული პოლიტიკის წყალობით საქართველო მარტო პოლიტიკურად კი არ გაჯანსაღდა და სახელმწიფოებრივადაც გამაგრდა, არამედ ეკონომიურადაც მოღონიერება დაიწყო და ქონებრივადაც დოვლათიანობა დაეუყო. ეს გარემოება საქართველოს დედაქალაქსაც დამჩნევია. რომის პაპი იოანე XXII-ის 1328 წ. და 1329 წ. დაწერილი ეპისტოლეებიდან ჩანს, რომ ტფილისი იმ დროსაც საუკეთესო ერმრავალი და მდიდარი, თანაც შესანიშნავი იყო“²⁴.

გიორგი ბრწყინვალის მიერ აღორძინებული საქართველოსათვის მტრის შემოსევებზე მეტად დამანგრეველი იყო ქართველთა ეროვნული თვითშემეცნების გასაოცარი დაკნინება, რაც მე-13 საუკუნეში, მონღოლობისას დაწყებულია.

ეროვნული თვითშემეცნების დაკნინება იყო მიზეზი საქართველოს დაშლისა. ამიტომაც იბრძოდა გიორგი ბრწყინვალე ქართულ ტომთა შორის მშვიდობის ჩამოსაგდებად, აძლედა მათ სამოქალაქო ცხოვრების კანონებს. კერძოდ, მან დიდად იღვაწა მთიელი ტომების, დვალეებისა და ჟამურელების დაწყნარებისათვის. „თუ ამ შემთხვევაშიც – კი, როცა საქართველოს სამეფოს საჭეთმპყრობელად ისეთი ენერგიული და ძლიერი მმართველი იყო, გიორგი ბრწყინვალე, შესაძლებელი ყოფილა ისეთი სამწუხ-

არო შემთხვევა მომხდარიყო, რომ ორ მოძმე ქართულ ტომს შორის, როგორც შემდგომში დავრწმუნდებით, შურით გამოწვეული მტრობა დაიწყო და ერთმანეთის დაუნდობელი ხოცვა-ჟლეტით დამთავრდა, ადვილი წარმოსადგენია, თუ რა საშინელება უნდა ყოფილიყო იმაზე უწინარეს ხანაში, როდესაც სახელმწიფო ხელისუფლება უძლური იყო და ქვეყნის აშლილობას ბოლო არ უჩანდა²⁵.

(აქ ყურადღებას იქცევს ის ფაქტი, რომ ივანე ჯავახიშვილს დგალები არა გაქართველებულ ტომად მიაჩნია, არამედ ქართველებად. უფრო მეტიც, დგალები ჟამურელების (ანუ ქართველი მთიელების) სისხლით მონათესავე ტომად მიაჩნია და წერს მათ შესახებ, როგორც „ორ მოძმე ქართულ ტომის“ შესახებ).

ქართველთა კულტურული დაქვეითების (და იმის შედეგად ეროვნული თვითშემეცნების დაკნინების) მიზეზად ივ. ჯავახიშვილს მიაჩნია „მონღოლთაგან შემოღებული ველური პირობების გავლენა“²⁶.

სწორედ ეროვნული თვითშემეცნების დაკნინება იყო მიზეზი საქართველოს ერთიანობის მოსპობისა შემდეგ საუკუნეებში და ქართველთა ასიმილაციისა სხვადასხვა მეზობელ ხალხებში (გათათრება, გაფრანგება, გასომხება, გააფხაზება, გალექება და გაოსება).

---

¹ ქართლის ცხოვრება, IV, 1973, გვ. 255; ² იქვე, გვ. 255; ³ იქვე, გვ. 256; ⁴ იქვე, გვ. 256; ⁵ იქვე, გვ. 256; ⁶ იქვე, გვ. 256; ⁷ იქვე, გვ. 257; ⁸ იქვე, გვ. 258; ⁹ იქვე, გვ. 258; ¹⁰ იქვე, გვ. 259; ¹¹ იქვე, გვ. 259; ¹² იქვე, გვ. 260; ¹³ ივ. ჯავახიშვილი, ტ. III, 1982, გვ. 175; ¹⁴ იქვე, გვ. 175; ¹⁵ საქ. ისტ. ნარკვ., III, გვ. 826; ¹⁶ იქვე, გვ. 827; ¹⁷ იქვე, გვ. 665; ¹⁸ ძეგლი ერისთავთა, შ. მესხიას გამოცემა, გვ. 350; ¹⁹ საქ. ისტ. ნარკვ., III, გვ. 828; ²⁰ იქვე, გვ. 829; ²¹ იქვე, გვ. 829; ²² იქვე, გვ. 832; ²³ იქვე, გვ. 834; ²⁴ ივ. ჯავახიშვილი, ტ. III, გვ. 173; ²⁵ იქვე, გვ. 164-165; ²⁶ იქვე, გვ. 165.

წმიდა მეფე ვახტანგ III (XV ს.)

ქვეყნის ზოგადი მდგომარეობა XV საუკუნეში

1403 წელს თემურ-ლენგმა ზავი დადო საქართველოს მეფესთან. მტერი იძულებული გახდა, ქართული ქრისტიანული სახელმწიფოს არსებობა ეცნო. 1405 წელს თემურ-ლენგი გარდაიცვალა. მტრის ურდოების წასვლისთანავე მეფე გიორგი VII-მ ქვეყანა არათუ გაწმინდა მომხდურთა ნაშთებისაგან, არამედ სამხედრო მოქმედება ქვეყნის გარეთ გადაიტანა, ილაშქრა ნახიჩევანსა და განჯაში. ქართველთა ჯარმა თემურის მემკვიდრეთა ძალები აქ სასტიკად დაამარცხა. საქართველოს მეფეს დაურბევია მტერი ანისსა და არზრუმში, აგრეთვე სხვა ბევრ ქალაქსა და სოფელში, „მისულა თავრიზამდე, რითაც დიდად შეუძრ-წუნებია მუსულმანები“¹. მტრის შეერთებული ლაშქარიც დაამარცხა. 1407 წელს გიორგი მეფე ბრძოლის ველზე დაიღუპა შაგბატკნიან თურქმენებთან ომში. გამეფდა მისი ძმა კონსტანტინე, ისიც ბრძოლის ველზე დაიღუპა შირვანში. გამეფდა კონსტანტინეს ძე ალექსანდრე დიდი. მის სიცოცხლეშივე გამეფდა მისი ძე ვახტანგ III (1442-1446), შემდეგ გამეფდა მისი ძმა გიორგი VIII (1446-1466). ქვეყანაში დაიწყო გაუთავებელი შიდაფეოდალური ბრძოლები, საქართველოს პოლიტიკური დაშლა. გიორგი VIII-ს ფაქტობრივად აღარ ემორჩილებოდა მესხეთის, საბედიანოს (სამეგრელო-აფხაზეთის), გურიის მთავრები. 1451 წელს მესხეთში გაათავაგდა ყვარყვარე, რომელიც გეგმაზომიერად შეუდგა საქართველოსაგან მესხეთის ჩამოშორებას, რაშიც აიყოლია მესხეთის სამღვდელეობაც.

1453 წელს ოსმალებმა კონსტანტინეპოლი აიღეს, 1461 წელს - ტრაპიზონის საკეისრო. საქართველო მოექცა მუსულმანურ-თურქულ რეალში, მოწყდა ევროპას. 1459 წელს ქართველმა მეფე-მთავრებმა დააპირეს შეეკრათ სამხედრო კავშირი ოსმალთა წინააღმდეგ. იმ შემთხვევაში, თუ ევროპელი სახელმწიფოები ოსმალეთს ომს დაუწყებდნენ, საქართველოს მეფე მხარს დაუჭერდა, მისი მოკავშირეები და მთავრები 120000 ჯარისკაცს გაიყვანდნენ ოსმალთა წინააღმდეგ. ევროპამ ოსმალთა წინააღმდეგ ომი არ ინება.

1459 წელს დადებული ზავი მეფე-მთავრებს შორის დაირღვა, დაიწყო სასტიკი შიდა ომი. 1462 წელს ყვარყვარემ უცხო მაჰმადიანი მტერიც კი მოიწვია (ირანის მზრძანებელი) მეფე გიორგის წინააღმდეგ და დაამარცხებინა. მალე გიორგი VIII-ს აუჯანყდა იმერეთის ერისთავი ბაგრატის, რომელმაც მეფე დაამარცხა ქ. ჩიხორთან, 1465 წელს ყვარყვარემ მოახერხა გიორგი VIII-ს დაპატიმრება. ამასობაში იმერეთის ერისთავი ქართლში გადავიდა და 1466 წელს თავისი თავი საქართველოს მეფედ გამოაცხადა. გიორგი VIII ყვარყვარესაგან განთავისუფლების შემდეგ კახეთში გადავიდა. წარმოიქმნა კახეთის სამეფო. ქვეყანა კიდევ უფრო იშლებოდა პოლიტიკურად, განსაკუთრებით დასავლეთ საქართველო. 1478 წელს ქართლ-იმერეთის ტახტზე ავიდა ალექსანდრე I-ის შვილიშვილი კონსტანტინე II, ხოლო ადრინდელი მეფის, ბაგრატის, შვილმა ალექსანდრე ბაგრატის ძემ კონსტანტინე II გამოაძევა იმერეთიდან და იმერეთის სამეფოს დაუდო საფუძველი 1489 წლიდან. მანამდე კი 1483 წელს მეფე დაამარცხა ყვარყვარემ ს. არადეთთან. ყოველივე ამ შინაარეულობას - ახალი ქართული სახელმწიფოებრივი ერთეულების წარმოქმნას, განუწყვეტლივ თან სდევდა მაჰმადიანთა თავდასხმები.

ერთიანი საქართველოს სამეფო ტახტზე მჯდომ მეფე კონსტანტინეს, ცხადია, არაკანონიერად მიაჩნდა კახეთისა და იმერეთის სამეფოების, მესხეთისა და სხვა სამთავროების წარმოქმნა თავისი სახელმწიფოს ტერიტორიაზე. მაგრამ ამ სახელმწიფოებრივი ერთეულების წარმოქმნა იყო ფაქტი. საქართველოს კანონიერ მთავრობას ორი გზა რჩებოდა: ან უნდა დაემარცხებინა აღნიშნულ სახელმწიფო ერთეულთა მეთაურები და ეს ახალი ადმინისტრაციული წარმონაქმნები მოესპო, ანდა იურიდიულად ეცნო უკვე არსებული ფაქტი ერთიანი სამეფოს დაშლისა. მართლაც, 1490 წელს მეფეს მოუწვევია

დარბაზი კათალიკოზ-ეპისკოპოსთა და წარჩინებულთა მონაწილეობით. დარბაზს უმსჯელია და მიზანშეწონილად მიუჩნევია იურიდიულად ცნობა ფაქტობრივად უკვე არსებული კახეთისა და იმერეთის სამეფოებისა, სამცხე-საათაბაგოსი. მხარეები დაზავებულან და საზღვრებზეც შეთანხმებულან². დაუძღურებულმა ქართველმა მეფეებმა ძლიერი მფარველი სახელმწიფოების ძებნა დაიწყეს თურქთა იერიშების მოსაგერიებლად. ქვეყანა ძალზე დაკნინდა.

თავდადება ქრისტიანობის

ქართველები ერთსულოვან მზადყოფნას იჩენდნენ ქრისტიანობის მტერთა წინააღმდეგ. მზად იყვნენ თავის შესაწირავად სარწმუნოებისათვის. ამის მაგალითია მეფე ვახტანგის სიტყვა, რომლითაც მან მიმართა ქართველობას ქრისტიანობის მოძულე მტრის შესახებ: „კაცნო, ძმანო და ერთ-რჯულნო და ქრისტეს ღმრთისა ჭეშმარიტად აღმსარებელნო! უწყით სჯული მამათა მიერ, და გასმიეს ქადაგება წმიდათა მოციქულთა, და უწყით ღვაწლნი და ახოვნებანი მოწამეთანი და გიხილვან თვალითა თქვენითა ტაძარსა შინა მათსა ურიცხვნი სასწაულნი და გასმიეს სახარებასა შინა უტყუელისა პირისა, ვითარმედ: „რომელმან აღმიაროს მე წინაშე კაცთა, მეცა აღვიარო იგი წინაშე მამისა ჩემის ზეცათასა“ და კვალად: „მოვედით ჩემდა ყოველნი მაშვრალნი და ტვირთმძიმენი და მე განგისვენო თქვენ“, და აწ ნუ შესძრწუნდებით და წარვიდეთ ყაენის წინაშე, და დავდვათ სული ჩვენი მისთვის, რომელმან დადვა სული თვისი ჩვენთვის. პირველად ჩვენ მივსცნეთ თავნი ჩვენნი სიკვდილად, მერე იყავნ ნება ღმრთისა და მან დაიცვას სამწყსო თვისი“³.

წმ. ვახტანგ მეფემ ყაენს განუცხადა – „მე ვარ მეფე ქართველთა, და ყოველნი მთავარნი საქარველოსანი შენს წინაშე არიან და მე მზად ვარ სიკვდილად სჯულისათვის ქრისტიანობისა და მერე ესე ყოველნი შენს წინაშე მყოფნი ქრისტიანენი, აჰა თავი ჩვენნი – წარგვეკეთენ“.

¹ საქ. ისტ. ნარკვ., III, გვ. 713. ² იქვე, გვ. 750; ³ ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 321.

ალექსანდრე მეფე (XV ს.)

მეფეთ მეფე მონაწილი ალექსანდრე დიდი

სწორედ ასე უწოდებს მეფე ალექსანდრეს მისი შვილი გიორგი მეფე: „ალექსანდრე მეფე თავის სიცოცხლის უკანასკნელ წლებში ბერად შემდგარა და მონაზვნად აღკვეცილა. ეს მისი შვილის, გიორგი მეფის, 1499 წლის სიგელიდან ჩანს, სადაც იგი თავისთავს „დიდისა და მეფეთა შორის წარჩინებულისა და სანატრელისა ღვთივ გვირგვინოსანისა და ღვთივ-დიდებულისა, სულკურთხეულისა მეფეთა-მეფისა მონაზონისა ალექსანდრეს“-ძედ ასახელებს“³.

ალექსანდრე მეფეს (1412-1442 წ.) ემორჩილებოდა სრულიად საქართველო, თუმცა კი თემურ-ლენგის შემდგომ საქართველოს მიწა-წყალი შემცირებული იყო. შეცვლილი იყო ეთნიკური გარემოც. საქართველოს მეზობლად ახლა უკვე თურქული ანდა გათურქებული მოსახლეობა ცხოვრობდა უმეტესად. გათურქდა საქართველოს აღმოსავლეთით მდებარე ალბანეთი. თვით საქართველოში შემავალი თემის გაჩიან-ხაჩენის (ყარაბაღის) შერეული – ალბანურ-ქართულ-სომხური მოსახლეობაც ცვლილებას განიცდიდა. ეს ძირითადად მოხდა თემურ-ლენგის დროსა და მის შემდეგ. მოსახლეობის გათურქებას ხელს ის უწყობდა, რომ ამ დროისათვის მონღოლთა გათურქების პროცესი მიმდინარეობდა, მონღოლები კი ქვეყნის მპყრობელები იყვნენ.

„თემურ-ლენგის ურდოების საქართველოში ხანგრძლივმა თარეშმა თვით მონღოლთა საბრძანებლის პოლიტიკური ასპარეზითგან სრულიადი დაშლის შემდგომაც ჩვენ ქვეყანას მძიმე მემკვიდრეობა დაუტოვა. ყოფილი ალბანეთის გათურქების პროცესი, მართალია, უკვე დიდი ხნის დაწყებული იყო, ჯერ დარუბანდის გზით ხაზართა შემოსევა – ჩათესლების გამო, შემდეგ კიდევ სამხრეთითგან სელჩუკიან თურქულ ტალღა-ტალღაზე მოწოლილი წამლევავი ელების იქაურ საძოვრებზე დამკვიდრების წყალობით“⁴.

ალბანეთში ამ დროს ჯერ კიდევ არ იყო თურქული ენა დამკვიდრებულ-განმტკიცებული, არამედ სპარსული. ალბანეთის დედაენა აქ X საუკუნიდან აღარ ისმოდა. სპარსული იყო სახელმწიფო, სამწერლობო და კულტურის ენა XIV საუკუნემდე. დამპყრობელ მონღოლთა შორისაც ეს ენა იკვლევდა გზას. „მაგრამ რაკი სამშობლოს გარეშე მყოფ მონღოლთა გათურქების უკვე XIII საუკუნის დამლევს დაწყებული პროცესი მეტად სწრაფად მიმდინარეობდა, მაჰმადიან მონღოლ თემურ-ლენგის ბატონობას მონღოლური ენის გავრცელება-გავლენისათვის არა შეუძენია რა, თურქული ელემენტები კი სტიქიურად გაძლიერდა. იგი საქართველოს მეზობლად აღმოსავლეთით მდებარე შაქის და შირვანშაჰების სამფლობელოში ძალზე საგრძნობი გახდა. ეროვნული განვითარების ასეთივე პროცესი, მძლავრი ნიაღვრის მსგავსად საქართველოს სამხრეთით მდებარე წინანდელი სომხეთის სამეფოებშიც მიმდინარეობდა, მაგრამ ქართულმა სახელმწიფოებრიობამ სომხეთის ასეთი ძალდატანებითი ეროვნულ-სარწმუნოებრივი შეცვლის პროცესი შეაჩერა და სომხობას თავის სამშობლოში მშვიდობიანად თავის მოყრისა და გაძლიერების საშუალება მისცა. თემურ-ლენგის ხანამ მდგომარეობა აქაც მეტად გააუარესა... ალბანეთის შემდეგ კი საქართველოს აღმოსავლეთის ერთი თემთაგანი, გაჩიან-ხაჩენი, რომლის გამგებლად საქართველოს მეფისაგან დანიშნული ხაჩინელები იყვნენ, მოსახლეობა კი შერეული ალბანურ-ქართულ-სომხური იყო, საქართველოს ხელიდან სწორედ თემურ-ლენგის ხანაში გამოეცალა“⁵.

საქართველოს სამეფოს ფართობი ამის გამო აღმოსავლეთის მიმართულებით შემცირებული იყო. ასეთივე მდგომარეობა იყო სამხრეთ აღმოსავლეთის მიმართულებითაც. კერძოდ, ახლა არათუ ანისი აღარ შემოდიოდა საქართველოს სახელმწიფოში, არამედ ლორეც კი მიტაცებული ყოფილა მაჰმადიანთა მიერ.

საქართველოს ამ მხარეს მცხოვრები ადგილობრივი მოსახლეობა გამაღებით თურქდებოდა: „...ადგილობრივი მოსახლეობის თურქულ-სპარსულ-მაჰმადიანური წამლეკავი გავლენა აღმოსავლეთიდან დასავლეთისაკენ თანდათან ვრცელდებოდა და თავის სფეროდ სულ ახალ-ახალ ადგილებს ხდიდა“⁶.

საქართველოს სახელმწიფო და, ცხადია, ქართული ეკლესია ვერ შეურიგდებოდა მკვიდრი მოსახლეობის გამაჰმადიანება-გათურქების პროცესს, განსაკუთრებით კი ლორეს სანახებისას, რომელიც ახლოს მდებარეობდა თბილისთან – საქართველოს ცენტრთან.

ქართული ეკლესიის საჭეთმპყრობელს კათალიკოს-პატრიარქ თეოდორეს „აგარიანთაგან“, ანუ მაჰმადიანთა მიერ დაპყრობილი ლორეს ციხის წინააღმდეგ გალაშქრებაში ძალზე მნიშვნელოვანი მონაწილეობა მიუღია. ბრძოლის წინ კათალიკოსი ჩააგონებდა და სულიერად განამტკიცებდა ლაშქარს: „...პირველად ვედრებითა ღვთისათა და კვალად ლაშქართა მიმცნებითა ესრედ, ვითარმედ ამათ უსჯულოთა აგარის ნათესავთა ანდრონიკაშვილი ალასტანელი გიორგი მოუკლავს და მრავალი ქრისტიანენი წამებით აღუსრულებიან და დაუტყვევებიან და ტახტი მეფეთა განურყვნია და საპატრიონი და ცამდის მალაღნი საყდარნი შეურაცხ უქმნიან, სახლ-სალოცავნი ქვაბ ავაზაკთა უქმნია და ჰუნეთა მათათვის საყოფად განუჩენია.

აწ ბრძოლეთ ძლიერად, დაღათუ ვინმე ომსა შიგან აღსასრული მიიღოთ, ქრისტესათვის წამებულთა გვერდით მიითვალვით, და დაღათუ ვინმე დაკოდითა, ანუ დაშავებითა და რათაცა ტკივილითა იტანჯნეთ, ყოველსავე ქრისტე მისად ნებისყოფელად მიუთვალავს“⁷.

„კათალიკოზ თეოდორეს მოქადაგეობას უმოქმედნია და მისი ჩაგონებითა და გამხნევებით აღფრთოვანებულს საქართველოს ჯარს ლორე მტრისათვის წაურთმევია და თვითონ დაუჭერია“⁸.

ეს მოხდა 1431 წელს.

1434-35 წელს, ლორეს ალების შემდგომ, ალექსანდრე მეფეს სივნიეთის მხარე შემოუერთებია საქართველოსათვის, 60000 ქრისტიანი სულით.

ალექსანდრე მეფემ სამხრეთის საზღვრების საკითხი მოაგვარა, ჩრდილოეთით კი დარიალის კარი საქართველოს ხელში იყო⁹.

სამეფოს ძველებური ძლიერების აღდგენას ხელს დიდად უშლიდა ის, რომ მოსახლეობა საქართველოში, განსაკუთრებით კი აღმოსავლეთში, ძალზე შემცირებული იყო. ეს დიდ ეროვნულ უბედურებას წარმოადგენდა. ამიტომაც მეფეს დიდი შრომა სჭირდებოდა ამ დანაკლისის შესავსებად.

ქართველთა ეროვნულ კონსოლიდაციას უთუოდ უწყობდა ხელს ის, რომ მეფე დასავლეთ საქართველოდან მოსახლეობის ნაწილს აღმოსავლეთ საქართველოს შეთხელებულ მხარეებში ასახლებდა. ლორეს ალების შემდეგ ლორეს სანახებში „მამულები მიუღიათ საზოგადოების ყველა შეძლების წარმომადგენლებს: „ქართველთა დარბაზის ერთა ზემოთასა და, ანუ ქვემოთასა“¹⁰.

„ზემოთა ქვეყანა“ სამეფოს ერთობის დროს ეწოდებოდა აღმოსავლეთ საქართველოს, ხოლო „ქვემო ქვეყანა“ – დასავლეთ საქართველოს. ამიტომაც, ლორეში მამულები როგორც აღმოსავლეთ, ისე დასავლეთ საქართველოს წარჩინებულებს მიუღიათ. აღსანიშნავია, რომ ამ მხარეში, ქვემო ქართლში, ჯერ კიდევ თამარ მეფის დროს და თამარამდეც, აქ მხარგრძელთა გაბატონებამდე, დასავლელი ქართველი დიდებულები ფლობდნენ მამულებს (ვარდან დადიანი, მისი სახლის შვილები და სხვანი). მხარგრძელების დროს აქ დასავლელ ქართველ მემამულეთა მფლობელობა, ალბათ, შეიკვეცა, მაგრამ „ქვემო“ დარბაზილებს მამულები აქ დარჩენიათ, ჩანს, ამას იხსენებდა ალექსანდრე მეფე ლორეს განთავისუფლების შემდეგ. „მოღწეული მასალების მიხედვით, საფიქრებელია, ქვემო ქართლის დასავლური კოლონიზაციაც, რაკი საქართველო იმ დროს გაერთიანებულია, დასაშვებია ვიფიქროთ, რომ მოსახლეობის დასავლეთიდან გადმოსვლას არა მხოლოდ სტიქიური, არამედ სახელმწიფოებრივ-ორგანიზაციული ხასიათიც ჰქონოდა“¹¹.

აღსანიშნავია, რომ, როგორც თამარის დროს ლორეს ქვემო ქართლის მხარგრძელთა მფლობელობაში გადასვლამ შეაფერხა აქ დასავლურ-ქართული კოლონიზაცია, ასევე მომხდარა ალექსანდრე დიდის დროსაც. ტრადიციულად ქვემო ქართლი ქართველი ორბელიანების სამფლობელო მამულს წარმოადგენდა საქართველოდან მათ გაძევებამდე. ჩანს, ასეთი ტრადიციის აღდგენა ისურვა ალექსანდრე დიდმა სივნიეთის შემოერთების შემდეგ. კერძოდ, მან სივნიეთის მფლობელ ბეშქენ ორბელიანს (უკვე გასომხებული) ლორე უწყალობა. „ბეშქენ ორბელიანთან 1435-38 წლების განმავლობაში თურმე მრავალმა სომეხმა ლტოლვილმა მოიყარა თავი, რომელთაც ის ჰურით, ბინით და სამოსლითაც ძალიან ეხმარებოდა. ამის გამო ამ კუთხეს მაჰმადიანთა მიერ დაპყრობილი სომხეთიდან იმდენი სომეხი მოაწყდა, რომ მეფე ალექსანდრეს და მთავრობას ამდენი სომხობის აქ შეკრება და დამკვიდრება საქართველოსათვის საზიანოდ და სახიფათოდ მიუჩნევიათ, და როგორც ეტყობა, ამ მოვლენისათვის წინააღმდეგობა გაუწევიათ კიდევ“¹². ჩანს, ამის გამო სომეხთა შორის ალექსანდრე მეფის მიმართ ცილისწამება გავრცელებულა და მისთვის ბეშქენ ორბელიანის მოწამვლაც კი დაუბრალეხათ. ეს მაშინ, როცა საუკუნეთა მანძილზე ქართულმა სახელმწიფოებრიობამ დიდად იღვაწა სომხეთში სომეხი ხალხის გადასარჩენად და ამიტომაც „სომეხნი ურჯულოებთან ყოველთვის ქართველებით იწონებდნენ თავს“¹³.

დასავლურ-ქართული მოსახლეობა არა მარტო ქვემო ქართლში, არამედ აღმოსავლეთ საქართველოს სხვა კუთხეებშიც ჩაუსახლებიათ. „კახეთის კოლონიზაცია ამ დროს დასავლეთ საქართველოდანაც უნდა მომხდარიყო. ამას ტოპონომიკური მასალა გვიმოწმებს“¹⁴. მაგ. ისტორიკოს ვახუშტი ბაგრატიონის რუკაზე ერწოს სანახებში (მდ. არაგვის მარცხენა ნაპირას) აღნიშნულია სოფელი „ოდიშელისძენი“. ამ სოფლის დასავლური წარმოშობა (ოდიშ-ელი-ძე) უეჭველია. მცხეთის მამულების 1569 და 1579 წლების სიებში ეს გვარი აქ მოსახლედ ჩანს. შეიძლება სხვა მაგალითების მოტანაც. გვიანდელი კახეთის წარმოქმნაში ვარაუდობენ დასავლეთ საქართველოს მოსახლეობის მონაწილეობასაც¹⁵.

ბარის მოსახლეობის შევსებას ცდილობდნენ მთებიდან გლეხების ჩამოსახლებით. მაჰმადიანური ქვეყნებიდან აბრუნებდნენ ტყვეებს. ასევე საქართველოში შემოდრიოდნენ მაჰმადიანური ქვეყნებიდან ლტოლვილი სომხები, რომელნიც აქ სიმშვიდეს, მიწა-წყალს პოულობდნენ¹⁶.

ყოველივე ზემოთ ჩამოთვლილის (საქართველოსათვის ძველი ტერიტორიების დაბრუნება, საზღვრების აღდგენა, თურქების ქვეყნიდან გაძევება, მოსახლეობის გამრავლებისათვის ზრუნვა, ქართული ეთნოსის თანაბრად განსახლება ქვეყნის მთელ ტერიტორიაზე) მიუხედავად, მეფე ალექსანდრეს „დიდი“ უთუოდ ეწოდა იმ გასაოცარი სააღმშენებლო სამუშაოების გამო, რომელიც მან გაწია მტერთაგან დანგრეული ტაძარ-ეკლესია-მონასტრების აღსადგენად.

მეფე ალექსანდრე დიდს უზრუნია საქართველოს განახლებისა და აღორძინებისათვის, შეუდგენია ფართო გეგმა და მიზანშეწონილი საშუალებებით დიდი მუშაობა უწარმოებია. ჯერ გამეფებისთანავე 1412 წლიდან გაუგრძელებია თავისი სულკურთხეული ბებია რუსას დაწყებული სამუშაო სვეტიცხოვლის დიდებული ტაძრის აღსადგენად და დაახლოებით 1431 წელს დაუმთავრებია. „მცხეთის საკათალიკოზო ტაძრის განახლებისათვის ცხრაშვიტი წელი მუშაობა მოუნდომებია“¹⁷.

სვეტიცხოვლის აღდგენასთან ერთად „ალექსანდრე მეფე მთელ საქართველოს განადგურებული ციხეებისა და ეკლესია-მონასტრების აღდგენას შეუდგა. თემურ-ლენგის შემოსევამ ისე გააოხრა ქვეყანა, იმდენად დიდი იყო საქართველოსათვის მოყენებული ზიანი, რომ კერძო, ნაწილობრივ და თანდათანობით შეკეთებითა და განახლებით ჩვენი სამშობლოს მდგომარეობის გამოსწორება შეუძლებელი იყო. მხოლოდ მთელი სახელმწიფოს და ერის შეერთებული, თანხმობრივი, მიზანშეწონილი და ხანგრძლივი მოქმედებითა და დიდი ქონებრივი სახსრის გამოღებით შეიძლებოდა მონღოლთა ბარბაროსული შემოსევებისაგან განადგურებული ქვეყნის აღდგენა“¹⁸.

სწორედ ამ მიზნით მან „შემოიკრიბნა კათალიკოზ-ეპისკოპოსნი და ყოველნი დიდებულნი და წარჩინებულნი, ერისთავთ-ერისთავნი, ერისთავნი და განიზრახა მათ თანა აღშენებისათვის კათოლიკე ეკლესიისა მცხეთისა და რომელთამე მოოხრებულთა ეკლესიებთა ... ხოლო მთავართა ესმათ რა ბრძანება ესე მეფისა, განიხარეს ყოველთა და შეჰკვეთეს ყოველთა საბრძანებელთა თვისთა, თვინიერ სამეფოსა გამოსაღებისა ყოველსა გლახსა ერთსა კვამლსა ზედა სამი კირმანაული, რომელი არს ექვსი შაური აწინდელი, და მოჰკრებდიან ამას წლითიწლად და ამით იწყო შენებანი მცხეთისა, რუისს ღვთაებისა ეკლესიისა და სხვათა ეკლესიათა. გარნა მოცაცა მას მშვიდობა ღვთისაგან ათხუთმეტსა წელსა და შეასრულნა განზრახვანი თვისნი“, – წერს ვახუშტი¹⁹.

თანახმად ივანე ჯავახიშვილისა, მეფეს საქართველოს ეკლესიათა ერთობლივი განახლების სამუშაოები 1425 წელს დაუწყია და 1440 წლისათვის დაუსრულდებია²⁰.

„ქართველი ხალხი აღტაცებული იყო იმითაც, რომ მან ასეთი დიდი საქმე, განადგურებული ქვეყნის აღდგენა განიზრახა და მოახერხა კიდევ, და იმითაც, რომ ყოველივე თავისი დაპირება აღექსანდრე მეფემ პირნათლად ასრულა“²¹.

თავის სიგელებს, რომელნიც შეიძლება ერთგვარ ანგარიშის წარდგინებადაც მივიჩნიოთ ღვთისა და ქართული ეკლესიის მეთაურისადმი (მაგ. 1438 წლის სიგელი), ასე იწყებს: „ქსახელითა ღვთისათა ჩვენ პატრონმან მეფემან აღექსანდრე ესე უკუნისადმი გასათავებელი წიგნი და ნიშანი გკადრეთ და მოგახსენეთ თქვენ ... დედა-ქალაქს მცხეთისა საყდარსა და ქართლისა პატრიარქსა-კათალიკოზსა შიოს...“²², საქართველოს მეფე ხშირად მოიხსენებს მთელი ამ აღმშენებლობითი მუშაობის პროცესებს: 1440 წლის სიგელში მოახსენებს მცხეთას: „...რა მეფედ დავეჯედ, იყო მაშინ ყოველი საქართველო უსჯულოთა თემურისაგან აოხრებულ და ქართლი უნუგეშინისცემოდ განსრული დაგვიხვდა ...და მრავალი სული მოესრა და თავად დედაქალაქი მცხეთა და რაოდენნი საქართველოსა საყდარნი და ეკლესიანი და ციხენი იყვნეს ყოველნი დაექცივნეს, საფუძვლითურთ დაექცინეს... და შენ მიერიოთა შეწევნიოთა და წინამძღვარებითა ჯვარისა პატიოსანისათა ვიწყებ ბრძოლად უსჯულოთა და განვასხენ მზღვართაგან ჩვენთა და ქრისტიანეთ ფრიადს მშვიდობასა და მყოფობასა მიეცნეს და ვითარ ჩვენთაგან სათანადო იყო, ეგრეთ ვინმე და ვიგულისმოდგინე ყოველთავე საქართველოსა ციხეთა და საყდართა აღშენებად ... რაოდენი საქართველოსა ციხენი, საყდარნი და მონასტერნი არიან, ყოველნივე სრულიად ახლად აღვაშენენ და შევამკენ ...“²³.

მეფე აღექსანდრემ განამტკიცა მცხეთის, ანუ საქართველოს საპატრიარქოს ეკონომიკური საფუძვლები, შესწირა მას მამულები და სხვა ქონება.

„აღექსანდრე მეფის აღმშენებლობითი მოღვაწეობა მართო სამშობლო ქვეყნის მიწა-წყალს არ შეჰხებია, არამედ მისი მადლიანი ხელი და კეთილდღეობისათვის მზრუნველი გული უცხოეთში გაფანტულ ქართულ დაწესებულებებსაც მისწვდომია. საბერძნეთსა და პალესტინაში მყოფ ქართველთა მონასტრებსა და დაწესებულებებსაც კვლავ მზრუნველი და გულშემატკივარი მფარველი გაუჩნდა“²⁴.

„აღექსანდრე მეფეს საბერძნეთში ათონის ქართულ მონასტერში განუახლებია „სასწეულო და ამის გოდოლნი და სენაკნი“. ჩანს, საქართველოში შეკრებილი თანხა საზღვარგარეთის შევიწროებულ ქართულ მონასტრებსაც მოახმარეს“²⁵.

„სათანადოდ აღუდგენიათ და შემდეგ მცხეთისათვის გადაუციათ (1424 წ.) „ჟამთა ვითარებითა აგარიანთა ხელისაგან მოშლილი“ გარეჯის უდაბნოები“²⁵.

მცხეთის საპატრიარქო მრავალ მამულსა და ქონებას ფლობდა სრულიად საქართველოში. აღვნიშნოთ ზოგიერთი მათგანი: „ტფილისის ეკლესია, სასახლე, ვაჭარნი, მამულნი, ბაზარნი, ქულბაქნი, ბაჟნი თვისთა შემოსავლითა, ავლაბრის მონასტერი – მეტეხის ყოვლად წმიდისა – მისის მამულითა, ავლაბრითა, ავლაბრის ჭალითა, მტკვრის პირას სოფელი და კონი და ახალ-უბანი, ქალაქს ვაჭრებითა,

კრწანისი, სოფელი შინდისი, სოფელი წავკისის ... სომხეთის ფარვანის-თავი, ფარვანი, სოფელი ფოკა. ტაშირს სოფელი საბა-წმინდა, კეთილ დაბა, მარმაშენის თავს სოფელი წყარო-მრავალი; და წინაუბნის სოფელი. ფუძე-მარგი, სოფელი ველთა, სოფელი მთავარ-ანგელოზისა, ლორეს სოფელი ამუჭი ეკლესიითა და მამულითა, სოფელი დასარლი, ახტალას კუამლი სომეხი ათი მათითა მამულითა, კუალად ახტალის ხევზედ სოფელი ვარდის უბანი ...²⁶ და სხვა მრავალი სრულიად (ძირითადად აღმოსავლეთ) საქართველოში, მათ შორის ტაოშიც.

მაშინდელ მსოფლიოში საქართველოს იცნობდნენ, როგორც დიდ ქრისტიანულ ქვეყანას.

„...ირაკვევა, რომ XV საუკუნეში ქართველებს კიდევ იმდენი გავლენა ჰქონიათ იერუსალიმსა და ეგვიპტეში, რომ როდესაც სომეხთა ეპისკოპოსს მარტიროსს უნდოდა ქართველ მონაზონთაგან გოლგოთა დაებრუნებინა, იმისდა მიუხედავად, რომ მისივე სიტყვით, ამ საქმისათვის ეგვიპტეშიც კი გამგზავრებულა რამდენჯერმე, ეგვიპტელ მოხელეებისათვის მირთმეულ საჩუქრებშიც დიდძალი ფული დაუხარჯავს, მაინც ვერა გაურიგებია რა. ეგვიპტის სულთანის კარზე მას ბოლოს თურმე გულახდილად ურჩიეს გოლგოთას საბოლოოდ გამოთხოვებოდა და ქართველებთან შეცილებისათვის თავი დაენებებინა, იმიტომ, რომ ქართველ ბერებს ზურგს მათი მეფე უმაგრებს, რომელიც ძღვენის გარდა ჩვენ შეგვპირდა, რომ თავის სამეფოში მუსულმანებს არ შეავიწროებსო“.

იმდროინდელი მოგზაური ბარათლომე დე სალინიაგო მოგვითხრობს: იერუსალიმში სალოცავად შესვლის დროს ქართველები საზეიმოდ მორთულ-მოკაზმულ ცხენებსა და აქლემებზე სხედან და გაშლილ-აფრიალებული ეროვნული დროშებით თავისუფლად შემოდიან ქალაქში და სხვებზე სულთანს ამისათვის დაწესებულ გადასახადს არ აძლევენო. სალინიაგო ამასთანავე უმატებს, რომ „ეგვიპტისა და ოსმალეთის სულთანებს ქართველებისა ეშინიათო“²⁷.

ცნობილია, რომ სწორედ ამ საუკუნეში შედგა მსოფლიო საეკლესიო კრება ფერარა-ფლორენციისა. ეს კრება მსოფლიო საეკლესიო გაერთიანებას (ერთიანობის აღდგენას) ისახავდა მიზნად. ამ კრებაზე, როგორც წესი, დაცული იქნა დიპტიხი. სხდომის დარბაზში ერთ მხარეს თანმიმდევრობით დასხეს ჯერ საპატრიარქო ღირსების მქონე მართლმადიდებელ ეკლესიათა წარმომადგენლები, მათ შემდეგ კი მათზე დაბალი რანგით მდგომი სხვა მართლმადიდებლური ეკლესიები²⁸. საპატრიარქო ეკლესიების რიგში კონსტანტინეპოლის, ალექსანდრიის, ანტიოქიის, იერუსალიმის პატრიარქების წარმომადგენლების შემდეგ დასვეს საქართველოს საპატრიარქო ეკლესიის (საბუთებშია „საქართველოს მეფის“) წარმომადგენლებიც. ეს ყოფილა მიტროპოლიტი სოფრონი, როგორც ეს ვახუშტის შრომის შესაბამისი ადგილის შენიშვნიდან ჩანს: „სწერენ ხრონოლოგებისა შინა, რამეთუ ფლორენციის კრებასა ზედა იყო ერთი მიტროპოლიტი სოფრონი და ეპისკოპოზი ერთი, წელსა ქრისტესა 1433, ქართველნი, რომელნი იქნების ალექსანდრეს მეფობის წელი 19“²⁹.

სწორედ საპატრიარქო ღირსების მქონედ რომ მიაჩნდათ ქართული ეკლესია, ეს ჩანს იმ წლების სიგელებიდანაც. მაგალითად, მეფე ალექსანდრე ხაზგასმით უწოდებს თავის დროის კათალიკოსებს „პატრიარქებს“, ხოლო მცხეთას – „საპატრიარქო“ საყდარს. ეს კიდევ ერთხელ მიუთითებს იმის შესახებ, რომ დიპტიხში საქართველოს ეკლესიის ადგილის განსაზღვრასა და მსოფლიოს სხვა ეკლესიათა შორის საქართველოს ეკლესიის „საპატრიარქო“ ღირსების აღიარებას იმ დროს ჩვენში მნიშვნელობას ანიჭებდნენ.

მაგალითად: 1420 წლის მცხეთის სიგელში ნათქვამია: „ამავე ჟამსა დადგინდა პატრიარქად კათალიკოზი მიქაელ“³⁰.

1424 წლის სიგელშია: „ღვთისა საყდრისა დედაქალაქისა მცხეთისა პატრიარქად განმზადებულმან მონაზონმან დავით...“³¹. 1428 წლის სიგელში მცხეთას – „საპატრიარქო საყდარი“ ეწოდება („საყდარი“ უდრის ევროპულ „კათედრას“, რუსულ „პრესტოლს“). „...გვემსახურა ჩვენსა საპატრიარქოსა საყდარსა დედაქალაქის მცხეთისათვის...“³².

ეს საბუთები სწორედ ფერერა-ფლორენციის კრების სამზადისის პერიოდშია გამოცემული. ყოველივე ეს მიუთითებს, რომ ქართული ეკლესიის საერთაშორისო ღირსების გრძნობა ამ დროისათვის ისევე მაღალია, როგორც XI-XII საუკუნეებში.

ალექსანდრე დიდი ძალზე ზრუნავდა საეკლესიო ერთობის დაცვისათვის. საეკლესიო სეპარატიზმს უკვე მის დროს უჩენია თავი, კერძოდ, სამხრეთ საქართველოში (მესხეთში), რაც უთუოდ მესხეთის მთავრების გავლენით, ანდა იძულებით ხდებოდა. საბედნიეროდ, თავისი მეფობის დაწყებისთანავე ალექსანდრე მეფემ შეძლო „გაეწვრთნა“ და გაეერთგულებინა ორგული მთავარი მესხეთისა, რასაც, ჩანს, საეკლესიო სეპარატიზმის აღმოფხვრაც მოჰყოლია. ამის გამო მაწყვერელი მთავარეპისკოპოსი წერს კათალიკოს გერასიმეს: „...როგორც ამას წინათ მეფეთა მლოცავნი და თქვენნი მომხსენებელნი და ერთგულნი ყოფილან, ამავე წესითა მეფეთა მლოცავნი ვიყვნეთ და თქვენნი მომხსენებელნი ვიყვნეთ: არც პატრიარქი მოვიხსენოთ ანტიოქიისა, არც მისგან გამოგზავნილი კაცი შევიწყნაროთ“³³.

ალექსანდრეს დროს ქვეყანაში ერთიანობა და მშვიდობა იყო, ხოლო საქართველოს გავლენა მის მეზობლებზე ძველებურადვე აღდგა. თანახმად ვახუშტისა, 1437 წელს ყარაბაღში ჩასულ მეფეს მორჩილებით მიეახლნენ განძელნი, შირვანელნი და დარუბანდელნი, „...განუჩინა მათ ხარკი და დაიმორჩილნა ყოვლითვე“³⁴.

1440 წელს, აღდგომა დღეს, მოულოდნელად, საქართველოს შავბატკნიან თურქმენტა მეთაური, თავრიზის მფლობელი ჯეჰან-შაჰი დასხმია თავს. ასეთ დროს თავდასხმას არავინ ელოდა, ამიტომაც ბევრი ქართველი დაუტყვევებიათ. თავისი გამარჯვების სახსოვრად 1664 მოჭრილი თავისაგან მინარეთი აუგია ქ. სამშვილდეში. თბილისი აულია და ეკლესიები დაუნგრევია. „ქრისტიანებს დიდი ხარაჯა დაადეს, რათა აეძულებინათ გამაჰმადიანებულები“³⁵.

ალექსანდრე მეფეს თავისი სიყვარული ქრისტეს მიმართ იმითაც გამოუმჟღავნებია, რომ თავისი სიცოცხლის უკანასკნელ წლებში მეფობაზე უარი უთქვამს, ბერად შემდგარა და მონაზვნად აღკვეცილა. „...მეფემან ალექსანდრემ სახე მონაზონებისა შეიმოსა და უწოდეს სახელად ათანასე და აღაშენა თვისად სენაკი და სახლნი დიდნი ქვიტკირისანი მცხეთას, მისგან აღშენებულს მთავარ ანგელოზის ეკვდერთან და მუნ დადგა ვიდრემდის ცხოვრობდა სასოებითა და მოღვაწეებით“³⁶.

საუკუნო იყავნ ხსენება მისი!

---

³ ივ. ჯავახიშვილი, ტ. III, 1982, გვ. 265; ⁴ იქვე, გვ. 229; ⁵ იქვე, გვ. 230; ⁶ იქვე, გვ. 230; ⁷ თ. ჟორდანი, ქრონიკები, ტ. II, 1897, გვ. 243; ⁸ ივ. ჯავახიშვილი, ტ. III, გვ. 258; ⁹ იქვე გვ. 257; ¹⁰ საქ. ისტ. ნარკვ., III, გვ. 724; ¹¹ იქვე, გვ. 728; ¹² ივ. ჯავახიშვილი, III, გვ. 259; ¹³ თ. მეწოფეცი, დასახ. ნაშრ. გვ. 16; ¹⁴ საქ. ისტ. ნარკვ., III, გვ. 728; ¹⁵ ბ. ბერძენიშვილი, საქ. ისტ. საკითხები, I, 1964, გვ. 175, იქვე, 728, შენიშვნა; ¹⁶ იქვე, გვ. 729; ¹⁷ ივ. ჯავახიშვილი, III, გვ. 260; ¹⁸ იქვე, გვ. 261; ¹⁹ ქართლის ცხოვრება ტ. IV, გვ. 280; ²⁰ ივ. ჯავახიშვილი, III, გვ. 262; ²¹ იქვე, გვ. 263; ²² თ. ჟორდანი, ქრონიკები, II, გვ. 244; ²³ იქვე, გვ. 248; ²⁴ ივ. ჯავახიშვილი, III, გვ. 263; ²⁵ საქ. ისტ. ნარკვ. III, გვ. 726; ²⁶ თ. ჟორდანი, ქრონიკები, II, გვ. 196; ²⁷ საქ. ისტ. ნარკვ., III, გვ. 282; ²⁸ ა. ჯაფარიძე, საქ. სამოციქ. ეკლ. ისტ. II, 1998, გვ. 247; ²⁹ ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 281, შენიშვნები; ³⁰ თ. ჟორდანი, ქრონიკები, ტ. II, 1897, გვ. 226; ³¹ იქვე, გვ. 228; ³² იქვე, გვ. 321; ³³ იქვე, გვ. 227; ³⁴ ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 281; ³⁵ თომა მეწოფელი, ისტორია, გვ. 119-122; ³⁶ ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 475.

წმიდა დიდმოწამე ქეთევან დედოფალი (XVII ს.)

წმიდა დიდმოწამე ქეთევანი - მნათობი საქართველოში

XVII საუკუნე, შეიძლება ითქვას, უმძიმესი საუკუნე იყო ქართველი ერის ისტორიაში. თუ წინა საუკუნეებში მტრები საქართველოს დაპყრობით, ანდა დახარკვით კმაყოფილდებოდნენ, ამ დროს სპარსეთისა და ოსმალეთის იმპერიებმა ყველაფერი იღონეს ქართველი ერის გასანადგურებლად და მიწის პირისაგან აღსაგველად: ასეულ ათასობით ქართველი საქართველოშივე დახოცეს, უფრო მეტი სპარსეთში გადაასახლეს. კახეთი გააუკაცრიელეს და მომთაბარე თურქმანული ტომები ჩამოასახლეს. მესხეთში მკვიდრი ქართველობა იძულებით გაამაჰმადიანეს (გათათრეს), მოწინააღმდეგენი მოსპეს, ანდა აიძულეს გადასახლებულიყვნენ. დასავლეთ საქართველო კი უჩვეულო და ენით უთქმელმა ანარქიამ მოიცვა, დაიწყო ტყვეთა სყიდვა, ქართველები, თუ არაქართველები, მასობრივად ატყვევებდნენ ქართველებს და მონებად ჰყიდდნენ. იმ დროს, როცა ევროპაში მეცნიერება აყვავდა და საზოგადოებრივი ცხოვრება პიროვნების თავისუფლებას დაეფუძნა, ქართველები აფრიკელთა მსგავსად, მონათა ბაზრებში იყიდებოდნენ. თუმცა, ისიც უნდა აღინიშნოს, რომ ოსმალეთ-სპარსეთის სახელმწიფოებს მონათა ბაზარზე ქართველებთან ერთად ბოსნიელები, ალბანელები და ევროპაში დაპყრობილი სხვა ხალხებიც გაჰყავდა, კავკასიელებზე რომ არაფერი ვთქვათ.

ყოველივე ამას თან დაერთო ჩრდილოკავკასიელი ტომების ჩამოსახლება დასუსტებულ და გაუკაცრიელებულ საქართველოში. აღმოსავლეთ კახეთში (ე.წ. საინგილოში) დაღესტნელები არა მარტო ჩასახლდნენ, არამედ ისინი იმონებდნენ, არბევდნენ, ძარცვავდნენ და ტყვეებად ჰყიდდნენ მკვიდრ ქართველობას, შიდა ქართლის მთიანეთში – გაოსებულები დვალელები ჩამოვიდნენ ჩრდილო კავკასიიდან, ადგილობრივ ქართველობასა და შემოსულთა შორის წინააღმდეგობა ქართველთა დამარცხებით და შემოსულ წარმართულ ტომთან მათი ასიმილაციით დამთავრდა, შიდა ქართლის მთიანეთი გაუცხოვდა, ანალოგიური ვითარება შეიქმნა ეგრის-აფხაზეთში, აქაც ჩრდილო კავკასიელები – ადიღეელები (აბაზები, აფსარები, ჩერქეზები) დამკვიდრდნენ.

როგორც საქართველოს ბარში, ისე მთაში, ქართველად ყოფნა გაუსაძლისი გახდა. ეროვნებით ქართველობა უშიშროების არავითარ გარანტიას არ იძლეოდა. სპარს-ოსმალის მისი ხოცვა, აყრა და გადასახლება, ხოლო შემოსულ მთიელებს ძარცვა, მოკვლა, ოჯახის ამოწყვეტა ხელეწიფებოდა. ცხადია, ასეთ დროს გადარჩენის ინსტინქტი ამოქმედდა – ქართველობის ერთი ნაწილი ეროვნების უარყოფის გზას დაადგა. გათათრება გადარჩენის ერთ-ერთ მთავარ საშუალებად იქცა (განსაკუთრებით მესხეთში), ქართველები სომხდებოდნენ (გრიგორიანული სარწმუნოების მიმდევარ ქრისტიანებს სპარსეთ-ოსმალეთი არ სდევნიდა), ქართველები „ფრანგდებოდნენ“ (კათოლიკეებიც ნაკლებად იღვევებოდნენ), ამასთანავე, ქართველები ლეკდებოდნენ, ოსდებოდნენ, აფხაზდებოდნენ*. XVII ს-ის მიწურულსა და XVIII ს-ის დასაწყისში ისეთი მომენტიც კი დადგა, რომ მთელი კახეთის მოსახლეობა გალექებისაკენ მიისწრაფოდა, რაც კარგად ჩანს დავით II იმამყული-ხანის მრავალრიცხოვანი წერილებიდან ვახტანგ VI-სადმი².

საბედნიეროდ, დენაციონალიზაციისა და ეროვნული გადაგვარების საფრთხეს ქართველების დიდი ნაწილი მტკიცედ აღუდგა წინ. ქართული სახელმწიფო და ქართული ეკლესია რწმენისა და ეროვნების შენარჩუნებისათვის თავდადებითა და თავდაუზოგავად იღვწოდნენ. საქმე ის იყო, რომ ამ დროისათვის ეროვნება და სარწმუნოება გაერთმნიშვნელოვნდა. როგორც ილია ჭავჭავაძე ამბობს – „ქრისტიანობა,

* აფხაზეთის ეთნიკური სახე შეიცვალა XVII-XVIII საუკუნეებში ადიღე-ჩერქეზული ტომების ჩამოსახლების შედეგად. ამ ახალ ხალხსაც - „აფხაზები“ უწოდეს მხარის სახელის შესაბამისად.

ქრისტეს მოძღვრების გარდა, ჩვენში ნიშნავდა მთელს საქართველოს მიწა-წყალს, ნიშნავდა ქართველობას“. აქედან გამომდინარე, ქრისტიანობის დაცვა და შენარჩუნება – უკვე თავისთავად ქართველობის დაცვა-შენარჩუნებასაც ნიშნავდა.

ამიტომაც ერთაშორისი ომი ფაქტობრივად რელიგიათა შორის ომად გადაიქცა. მაჰმადიანური სპარსეთ-ოსმალეთი და კავკასიის მთიანეთი საქართველოში ქრისტიანობის მოსპობა-აღმოფხვრას ესწრაფოდნენ. თავის მხრივ, საქართველოს საუკეთესო შვილები ქრისტიანობის დაცვა-შენარჩუნებას ცდილობდნენ და ამისათვის სიცოცხლეს არ ზოგავდნენ.

ისიც უნდა ითქვას, რომ საქართველოს საუკეთესო შვილები ქრისტიანობას არა მარტო ეროვნული მოსაზრების, არამედ პირველ რიგში გულმხურვალე რწმენისა და ჩვენი მაცხოვრის, იესო ქრისტეს, სიყვარულის გამო იცავდნენ. ისინი სიცოცხლის ფასად ამბობდნენ უარს მაცხოვრის უარყოფაზე, მისთვის ეწამებოდნენ და საშინელი ტანჯვით კვდებოდნენ. სამაგიეროდ, დიდი იყო საზღაურიც ღვთისაგან. რწმენისათვის თავდადებულთა ლოცვით იესომ დაიფარა და გადაარჩინა მისი მოყვარული ქართველი ერი.

უნდა აღინიშნოს, რომ ქართველი ერის გადარჩენაში უდიდესი ღვაწლი მიუძღვის საქართველოს სამოციქულო ეკლესიას. საქმე ისაა, რომ ეროვნებას მხოლოდ ის ინარჩუნებდა, ვინც თავს მშობლიური მართლმადიდებელი ეკლესიის შვილად თვლიდა. მაგალითად, გრიგორიანი ქართველები თითქოს ქრისტიანული სარწმუნოების აღმსარებელნი იყვნენ, მაგრამ დედაეკლესიისაგან მოწყვეტის გამო თანდათან გასომხდნენ. იგივე ითქმის კათოლიკე ქართველებზეც. როგორც თამარაშვილმა და სხვა მოღვაწეებმა გამოარკვიეს, დენაციონალიზაციას ვერც კათოლიკე ქართველები ასცდნენ, თუმცა კი, მათი ერთი, საქართველოში მცხოვრები ნაწილი, ამ საფრთხეს გადაურჩა. რადგან ქართველობა ფაქტობრივად მხოლოდ საქართველოს სამოციქულო ეკლესიის წევრებმა შეინარჩუნეს, ამიტომაც „მართლმადიდებელი“ და „ქართველი“ სინონიმებად იქცნენ.

ქართველი ერის ამ საშინელი განსაცდელის ჟამს სარწმუნოების დაცვისათვის გააფთრებულ ბრძოლაში უდიდესი მნიშვნელობა ენიჭებოდა მაგალითის ძალას. იმდროინდელ საზოგადოებაში მაღალი ფენები, მეფე-დედოფლები, მთავრები, თავადაზნაურობა და მათი ოჯახის წევრები სამაგალითონი იყვნენ მოსახლეობის დაბალი, მრავალრიცხოვანი ფენებისათვის, თუ მაღალი ფენები ქრისტიანობას იცავდნენ, დაბალი ფენებიც ასე იქცეოდნენ. მაღალი ფენების გამაჰმადიანებას ჩვეულებრივ დაბალი ფენების გამაჰმადიანებაც მოჰყვებოდა ხოლმე შედეგად. ვახუშტი ბაგრატიონი თავის „ისტორიაში“ წერს: „თუმცა წარჩინებულნი (იგულისხმება მექსეთის მაღალი ფენა XVII ს. 50-იან წლებში) მაჰმადიანი იყვნენ, არამედ ცოლნი მათნი და მხევალნი იყვნენ ყოველნი ქრისტიანნი. ხოლო ჟამსა როსტომ ფაშისასა მიუვლინა ხონთქარმან ბრძანება, რათა იყვნენ ცოლნიცა მათნი, რომელნი მაჰმადიან არიან, მაჰმადიანად. ესე უთხრეს ცოლსა როსტომ ფაშისასა... აიძულებდნენ ყოფად მაჰმადიანად... ამის მიზეზისათვის იტყოდა: „უკეთუ

დაატყვებინოთ ყოველთა წარჩინებულთა ცოლთა უწინა ჩემსა ქრისტე, მერმე დაუტეო მეცა, უკეთუ არა, არცა მე“. მაშინ შეუთქვეს რა წარჩინებულთა ცოლთა მას ყოველთა შიშისათვის ტანჯვისა დაუტყვეს ქრისტე და გამაჰმადიანდნენ ყოველნი სრულიად და უღონო ქმნილი გამაჰმადიანდა იგიცა. არამედ იქმნა რისხვა ღვთისა ცოდვათა ჩვენთათვის, რამეთუ აწ უმეტეს მოოხრდებოდნენ ეკლესიანი დიდშენი-ერნი და იქმნებოდნენ პირუტყვთა სადგურნი... მოისპობოდნენ ეპისკოპოსნი, თუ სადმე იყო, და მონა-ზონნი და მწყემსნი... და შეიქმნა სრულიად მაჰმადიანობა წესითა და რჯულითა მათითა“³.

აი ასე, მაგალითის ძალით, წარჩინებულთა გამაჰმადიანების შემდეგ მესხეთი თითქმის სრულიად გამაჰმადიანდა. მალე სარწმუნოებადაკარგულმა მოსახლეობამ ეროვნება – ქართველობაც დაკარგა.

ასეთი ვითარების დროს განსაკუთრებითაა დასაფასებელი კახეთის დედოფლის, ქეთევანის თავდადება სარწმუნოებისათვის. შეიძლება ითქვას, რომ წმიდა ქეთევანის, წმიდა მეფის ლუარსაბ II-ისა და სხვა წარჩინებულთა, საეკლესიო მოღვაწეთა თუ ერისკაცთა ქრისტესადმი თავდადებას გადარჩინა მამული და ქართველი ერი სულიან-ხორციანად მოსპობას და სხვა ხალხებთან ასიმილაციას.

XVII საუკუნის მაგალითი უჩვენებს, რომ რაც უფრო მეტად უტყვევდნენ საქართველოს მტრები ქრისტიანობასა და ქართველობას, მით უფრო წინააღმდეგობას უწევდა მათ ჩვენი ხალხი. XVII საუკუნე სწორედ ქრისტეს მოწამეთა სიმრავლითაა გამორჩეული. მრავალრიცხოვან წამებულთაგან ქართულმა ეკლესიამ წმინდანთა რიცხვში მხოლოდ ზოგიერთი მათგანის შეყვანა შეძლო, იმდენად დიდი იყო მათი რიცხვი. კანონიზებულია 1616 წელს დავით გარეჯის უდაბნოში ამოწყვეტილი 6000 წმიდა მოწამე, საქართველოს დიდებული მეფე ლუარსაბი, ქრისტესათვის წამებული 1622 წელს, დიდმოწამე, საქართველოს მნათობი, კახეთის დედოფალი ქეთევანი, ნაწამები 1624 წელს, ცხრა ძმა ხერხეულიძე, დედითა და დით და მათთან ერთად მარაბდის ბრძოლის ველზე 1625 წელს ამოწყვეტილი 9000 ქართველი; საქართველოს სამოციქულო ეკლესიის მეთაური, წმიდა მამა ევდემოზ კათალიკოსი, წამებული 1624 წელს, ბიძინა, ელიზბარი და შალვა, წამებით აღსრულებულნი 1661 წელს, 1696-1700 წლებში გარეჯის მონასტერში ლეკთაგან ამოწყვეტილი ღირსი მამები: შიო ახალი, დავითი და გაბრიელი, ამათ გარდა კიდევ რამდენმა დასდო თავი ქრისტესათვის და სამშობლოსათვის, მათ შორისაა ჩვენი წმიდა მამა – მღვდელი თევდორე, წამებული 1609 წელს, წმიდა ქეთევანის თანმხლები მღვდელი, რომელიც „ღირს იქმნა მოწამისა ღვაწლთასა, რამეთუ მანცა ქრისტესთვის მიიღო აღსასრული ცეცხლისა მიერ. ხოლო სახელი წმიდისა მის მღვდლისა და ქრისტეს მოწამისა იყო ვასილი“, – წერს ანტონ კათალიკოსი წმიდა ქეთევანის სვინაქსარში⁴. და კიდევ სხვა მრავალი წმიდა მოწამე, რომელთა ღვაწლმაც ქართული ეკლესია განაბრწყინა. ნათქვამია, ხალხი უბედურებისას გამოიცნობაო, ქართველმა ერმა და ქართულმა ეკლესიამ უბედურებისას დიდი სიმტკიცე გამოამჟღავნეს.

წმიდა დიდმოწამე ქეთევანს „საქართველოს მნათობი“ ეწოდა, რადგან ქვეყნისათვის უმძიმეს XVII-XVIII სს-ში მისი ღვაწლი და მოწამეობა მთელი ქართველი ხალხისათვის სულის ცნონებისა და მამულის გადარჩენის გზის მაჩვენებლად იქცა.

ძნელია სიტყვებით გადმოიცეს ის უდიდესი მნიშვნელობა, რომელიც დედოფლის მიერ გამოჩენილ სიმტკიცეს ჰქონდა მისი მშობელი ხალხისათვის. მაჰმადიანობის მიღებას მან ქრისტეს მოწამის გვირგვინი ამჯობინა.

წმიდა ქეთევანი ქართული ეკლესიისა და ქრისტიანობის მოყვარულ მორწმუნეთა ოჯახში დაიბადა. ქართლელი ბაგრატიონი, აშოთან მუხრან-ბატონი, მამა ქეთევანისა, საბერძნეთში (იმ დროისათვის ოსმალთა იმპერიაში მოქცეული) ივირონის მონასტრისათვის ზრუნავდა (ივირონის ბერებმა დაადასტურეს, რომ ივირონის პორტაიტისას (კარის ღვთისმშობლის) სასწაულთმოქმედი ხატის მცირე ტაძარი აშოთან მუხრან-ბატონის მიერაა აგებული). ათონის მონასტრებისათვის ქეთევანის მეუღლის – კახეთის მეფის ოჯახიც დიდად ზრუნავდა. ივირონთან ახლოს, ფილოთეოს მონასტრის სატრაპეზოში,

გამონათყლნი არიან კახთა მეფე ლევანი და ძე მისი ალექსანდრე (კახთა მეფე ალექსანდრე - მამამთილი იყო წმიდა ქეთევანისა). ქეთევანი იყო მეუღლე კახეთის სამეფო ტახტის მემკვიდრისა - დავითისა.

ალექსანდრეს დროს კახეთის სამეფო საქართველოს სხვა სამეფო-სამთავროებთან შედარებით მდიდარი ქვეყანა იყო. XVI საუკუნეში კახეთის მეფეებმა თავიანთი მოქნილი პოლიტიკით შეძლეს სამეფოსათვის უცხოელთა შემოსევები აერიდებინათ. ამიტომაც, „კახეთი მე-16 საუკუნეში საკმაოდ მოშენებული ფეოდალური სამეფო იყო... ხელსაყრელ პირობებში კახეთი მე-16 საუკუნეში დაწინაურდა, მოშენდა და ამ საუკუნის დასასრულისათვის სხვა ქართულ სამეფო-სამთავროთა შორის ის ყველაზე მდიდარ და კეთილმოწყობილ ფეოდალურ სამეფოდ იქცა. განსაკუთრებით ფართოდ მისდევდნენ კახეთში ამ დროს მეაბრეშუმეობას, რომლითაც უცხოელებთან დიდ ვაჭრობას აწარმოებდნენ. მევენახეობა არ ჩამოუვარდებოდა მეაბრეშუმეობას, ღვინო უხვად გაჰქონდათ ახლობელ თუ შორეულ ქვეყნებში. კახეთი ხელოსნობა-ხელსაქმობითაც დაწინაურებული იყო... კახეთი დაყოფილ იქნა ოთხ სამხედრო ტერიტორიულ ერთეულად - სადროშოდ. მაგრამ სადროშოების სარდლობა კახეთის მეფემ თავადთა გვარებს კი არ ჩააბარა, როგორც ეს ქართლში მოხდა, არამედ ეპისკოპოსებს. ეპისკოპოსობა კი სამემკვიდრო თანამდებობა არ ყოფილა. ეპისკოპოსები მეფის მიერ ინიშნებოდნენ და საეკლესიო ყმებისა და მიწების გამოყენების საქმეში მეფის მფარველობას დიდად საჭიროებდნენ, ამის გამო ეპისკოპოსები მეფის უფრო ერთგულნი იყვნენ, ვიდრე საერო დიდბატონები. თავისი მამის პოლიტიკას წარმატებით განაგრძობდა ალექსანდრე ლევანის ძე, კახთა მეფე (1574-1605). ალექსანდრე მდიდარი და ძლიერი მეფე იყო, მისი ვაჭრები კახური საქონლით აზიასა და ევროპაში დადიოდნენ. მეფეს შეძლება ჰქონდა დიდი თანხებით შესწოდა ქრისტიანულ სალოცავებს იერუსალიმსა და სხვა ადგილებში. ალექსანდრეს განზრახვა ჰქონდა, მთლიანად აღედგინა კახეთში საქართველოს აყვავება-ძლიერებისდროინდელი მატერიალური ნაშთები: ციხე-ქალაქები, ეკლესია-მონასტრები, მეფე ცდილობდა მოეყვანა უცხოეთიდან ოსტატ-ხელოსნები, ხუროთმოძღვრები, მხატვრები, სწავლული მწიგნობრები“⁵.

კახეთი საკმაოდ მტკიცე და გამაგრებული სამეფო იყო, რაც მოუთმენელი იყო მტრებისათვის, ამიტომაც შაჰ-აბასმა მას კაკ-ენისელი (საინგილო) ჩამოაცილა და უშუალოდ დაიმორჩილა. ამით კახეთს აღმოსავლეთის კედელი მოერღვა. დაახლოებით ამ დროისათვის საშამხლოს (ჩრდილო კავკასიაში მდებარე სამთავროს) უკვე მიერთებული ჰქონდა პირაქეთა დაღესტანი, რომელიც ამ დრომდე თითქმის ყოველთვის ან ერთიანი საქართველოს სახელმწიფოს საზღვრებს შიგნით, ან კიდევ კახეთის სამეფოს საზღვრებში იყო მოქცეული. პირაქეთა დაღესტნისა და კაკ-ენისელის დაკარგვის შემდგომ კახეთის სამეფო დაუცველი, აღმოსავლეთის საზღვრებში მდებარე აღმოჩნდა. ჩრდილოელ (დაღესტნელ) და აღმოსავლელ თურქმანულ ტომებს მდიდარი ქვეყნისაკენ გზა გაეხსნათ.

XVII საუკუნეში შაჰ-აბასის მმართველობის შედეგად სპარსეთი დიდად გაძლიერდა. „XVII საუკუნის დასაწყისისათვის საქართველოში, ისევე როგორც მთელ ამიერკავკასიაში, ოსმალეთი ბატონობდა, მიუხედავად ამისა, ოსმალეთის დამოკიდებულება საქართველოს სამეფო-სამთავროებისადმი არ იყო ერთგვარი“⁶. დასავლეთ საქართველოს სამეფო-სამთავროები საშინაო პოლიტიკაში დამოუკიდებლობას ინარჩუნებდნენ, ქართლის მთავარ ციხეებში ოსმალთა გარნიზონები იდგნენ, მაგრამ ქართლი ქედს არ იღრეკდა, მედგრად იბრძოდა ოსმალთა დამპყრობთა წინააღმდეგ⁶. კახეთის სამეფო მტერთაგან თავისუფალი იყო, თუმცა კი ერთდროულად სამი დიდი სახელმწიფოს - ირანის, სპარსეთისა და რუსეთის ვასალი გახდა. „ამასობაში ამიერკავკასიაში ვითარება საგრძნობლად შეიცვალა. 1603 წელს შაჰ-აბასმა (1578-1629) ომი გამოუცხადა ოსმალეთს... ირანის სახელმწიფოს ცენტრალიზაციისათვის დიდი მნიშვნელობა ჰქონდა შაჰ-აბასის მიერ ჩატარებულ სამხედრო რეფორმას... შექმნა თოფებითა და ზარბაზნებით შეიარაღებული და კარგად გაწვრთნილი მუდმივი ჯარი, რომლის შემადგენლობაში შედიოდა ლულამთა ათიათასიანი ცხენოსანი კორპუსი. ეს კორპუსი შაჰის გვარდია იყო. იგი ირანში აღზრდილი და ძალით გამაჰმადიანებული ქართველი და სომეხი ახალგაზრდებისაგან დააკომპლექტეს“⁷.

1604 წელს, ერეკლის ალყის დროს შაჰმა საშველად ალექსანდრე კახთა და გიორგი ქართლის მეფეები იხმო. მართალია, ერეკლის აღების შემდეგ მათ შაჰმა ყოველწლიური ჯამაგირი დაუნიშნა, სამაგიეროდ, გიორგი მეფეს ლორეს პროვინცია და დებედას ხეობა გამოსთხოვა. დებედას ხეობაში მან თურქმანული ტომი „ბორჩალუ“ ჩამოასახლა: „ამით შაჰმა ქართლს სამხრეთი კედელი მოურღვია და მის თავდაცვისუნარიანობას გამოუსწორებელი ზიანი მიაყენა“⁷.

შაჰ-აბასს ძალზე აფრთხობდა და აღიზიანებდა კახეთის სამეფოს კავშირი რუსეთსა და ოსმალეთთან, ამიტომაც გადაწყვიტა ეს ურჩი ქვეყანა იარაღის გამოუყენებლად, სამეფო ოჯახში გადატრიალების მეოხებით, საბოლოოდ დაემორჩილებინა. ამ მიზნის განსახორციელებლად მან თავისი აღზრდილი გამაჰმადიანებულ-გასპარსებული ალექსანდრე მეფის ძე, კონსტანტინე გამოიყენა. ბერი ეგნატაშვილი წერს: „ხოლო ამას შაჰ-აბაზს სწადოდა დაჰყრობა საქართველოსა და მრავალი ღონე და ხერხი იხმარა და ცდილობდა, რათამცა დაეყრა საქართველო და ვერ შეუძლო. მოიპოვა ღონე ესე-ვითარი: რომელი მიეცა კახ-ბატონსა ალექსანდრეს ძე თავისი კონსტანტინე. ესე გაეზარდა შაჰ-აბაზს და გაეწუართა სჯულსა ზედა მაჰმადისასა. და ამა კონსტანტინეს ხელით გაუგზავნა ხალათი მამასა მისსა ალექსანდრეს, და გაატანა თანა ჯვარი და შირვანელი. და ესრეთ დააბარა კონსტანტინეს: დავით ხომ მომკვდარა და სხვა აღარავინ დარჩომილა მამის შენის მეტი, წადი და მოჰკალ მამა-შენი და ძმა-შენი, და კახეთიც შენ დაიჭირე... დღესა ერთსა აწვია თვისსა კარავსა მამაცა და ძმაცა თვისი და უთხრა ესრეთ, ვითარმე: ყანის საქმე მაქვს და დაითხოვა კახნი და წარვიდნენ კარავად თვისად, და დარჩა მას შინა რუსთველი და ძმა მისი. და რაჟამს ესრეთ დაახელა, მაშინ დაპირებული ჰყვანდა ყიზილბაშის ჯვარი, და შემოცვივდნენ კარავშია და უღალატა და დახოცეს. მაშინ მოკლა მამა და ძმაც თვისი და რუსთველი, ყორჩიბაშიცა ძმა მისი“⁸.

შაჰის გეგმა აღსრულდა – კახეთის მორონცხებული მეფე და მისი ძე მოკლეს, რუსთველი ეპისკოპოსი, მისი ძმა აბელ ანდრონიკაშვილი და სხვა ხუთი თავადი, რომელთაც ალექსანდრეს დასაცავად ხელი გამოიღეს, იქვე დახოცეს.

კახეთი მაჰმადიან კონსტანტინეს დარჩა, რომელმაც მამისა და ძმის მოჭრილი თავები შაჰს გაუგზავნა. შაჰმა ლაშქრობისა და ომის გარეშე შეძლო კახეთის ირანის სახელმწიფოს ნაწილად ქცევა, რადგანაც კონსტანტინეს გამეფება სწორედ იმაზე მეტყველებდა, რომ კახეთი უკვე ირანის სახანო იყო. შაჰი ზეიმობდა, მაგრამ მას სიხარული კახეთის დედოფალმა ქეთევანმა ჩაუშხამა. ის აჯანყდა და სრულიად კახეთი მიიმხრო. აჯანყებულებმა კონსტანტინე დაამარცხეს და მოკლეს.

ჩანს, სწორედ ამ დროს გადაემტერა შაჰი წმიდა ქეთევანს, რადგანაც მისი მზაკვრული გეგმები საქართველოს მიმართ სწორედ ქეთევანმა ჩაშალა. შაჰი იძულებული გახდა კახეთის უფლისწული თეიმურაზი სამშობლოში დაებრუნებინა.

რამდენიმე წლით ადრე, 1602 წელს, ქეთევანი იძულებული იყო თავისი ძე თეიმურაზი ირანში გაეგზავნა. საქმე ის იყო, რომ 1601 წელს ალექსანდრე მეფის ავადმყოფობისას ტახტზე ქეთევანის მეუღლე დავითი ავიდა, რომელიც მეფობის კანონიერი პრეტენდენტი იყო, მაგრამ მას სამეფო ტახტისათვის ძმა, გიორგი, შეებრძოლა. გიორგი ბატონიშვილმა შემდეგაც მოაწყო დავით მეფის წინააღმდეგ შეთქმულება, რისთვისაც მისი მომხრენი სასტიკად დასაჯეს, ხოლო თვითონ გიორგი მცხეთაში გაიქცა და კათალიკოსს შეაფარა თავი. ალექსანდრე მეფეს, რომელიც ამ დროს მონაზვნად იყო აღკვეცილი, სასტიკად დაუწყევლია დავით მეფე. 1602 წელს დავით მეფე გარდაიცვალა, ტახტზე კვლავ ალექსანდრე ავიდა. თავისი საყვარელი ძე, გიორგი ბატონიშვილი, გვერდით ამოიყენა. რადგანაც გიორგი ტახტის მემკვიდრედ ითვლებოდა, ამიტომაც მასთან რუსეთის ელჩობა მოლაპარაკებებსაც აწარმოებდა ხოლმე, რაც შაჰისათვის ცნობილი იყო. როგორც ვარაუდობენ, სწორედ მას გაუგზავნია თეიმურაზი და მისი და ელენე

ირანში⁹. „ქართლის ცხოვრების“ თანახმად კი, თეიმურაზი შაჰთან ქეთევანს გაუგზავნია, ქმრის სიკვდილისა და გიორგი ბატონიშვილის აღზევების შემდეგ – „ქეთევანს ჰყავდა ძე ერთი დავითთან, თეიმურაზ, და შეეშინა ქეთევანს: ახსოვდა, ოდეს დაიჭირა დავით ძმა მისი გიორგი და დაატყვევა ციხესა შიგან, ეშინოდა ქეთევანს ძმისა მისა მისთვის და წარგზავნა ყრმა თვისი ყაენთან შიშისათვის გიორგისა...“¹⁰.

მეფე ალექსანდრეს მოკვლის შემდეგ კონსტანტინეს გაბატონებამ კახეთი გაყიზილბაშების ანუ გათათრების საფრთხის წინაშე დააყენა. დედოფალი ქეთევანი სათავეში ჩაუდგა კახელ დიდებულებს, რომელნიც აჯანყებისათვის ფარულად ემზადებოდნენ. მალე კონსტანტინემ კახეთის ათიათასიანი ლაშქრით (ყიზილბაშებთან ერთად) შირვანში ილაშქრა და შაჰის პროვინცია ოსმალთაგან გაათავისუფლა. სწორედ აქ დააპირეს აჯანყებულმა ქართველებმა კონსტანტინეს მოკვლა, მაგრამ მან გაასწრო, ჯარი შეაგროვა და კახეთში შეიჭრა. ამ გასაჭირის ჟამს, კახეთის ქართველობას ქართლელები მიეშველნენ პაპუნა ამილახვრის სარდლობით. ბელაქნის წყალთან ბრძოლაში ქართველებმა გაიმარჯვეს და მოლაღატე კონსტანტინე მოკლეს.

ანტონ კათალიკოსის თანახმად, ქართველების, და განსაკუთრებით დედოფლის, აღშფოთება იმას გამოუწვევია, რომ კონსტანტინეს სპარსული წესის მომიჯნავეებით ქეთევანის, ძმის ქვრივის ცოლად შერთვა მოუსურვებია: „უქვემოეს ეშმაკთა თანა მდგომარეიმან კონსტანტინე მოიგონა სხვააცა უსჯულღობა... ვითარმედ აწვია წმიდასა ქეთევანსა, ძმის ცოლსა თვისსა, ცოლად თვისად მოყვანება... ქალმან ბრძენმან და წმიდათა განჰსჯათა მექონემან მოისიბრძნა მოწოდებაა მთავართა კახეთისათა და ევედრა, რათა შეწვენაა ჰყონცა არა მიშვებად მისდა ნებისამებრ თვისისა უკეთური იგი და მოაგონებდა მკვლელობასა მამისა და ძმისისა ბოროტისა მისგან და აწყვედასა მათ შორის მეფობითისა მემკვიდრეობისასა. კახთა უკუე მსმენელთა არწმუნეს წმიდა იგი, ვითარმედ: „გარდა მეფობისა შენისა არა ვისსამე დავემორჩილნეთ ბრძანებასა“ და ესე ფიცითარე დიდითა დაამტკიცეს...“¹¹.

კონსტანტინეს მოკვლის შემდეგ კახეთის სამეფოს დედოფალი ქეთევანი ჩაუდგა სათავეში. „ამას შინა დიდსულმან და ყოვლისა სიბრძნით განგებისა... ქეთევან მოისიბრძნა განზრახვა და წარუგზავნა ძღვენი მეფესა შაჰ-აბას და მიუწერიაო, ვითარმედ: „მეფეო, მომეც ძეი ჩემი თეიმურაზ, რამეთუ სახმარ არს მეფობისა შენისა მკვიდრი განგებად მეფობისა, რომელიცა დამორჩილებულ არს შენდა, თუ არა სამეფო ესე განუდგეს ნებასა მეფობისა შენისასა და ერჩიდეს სულთანსა საბერძნეთისა და აღმოსავლეთისასა“. მსმენელმან დედოფლისა წმიდისა შეთვლილთა მეფემან სპარსთაგან მყის ნიჭთა დიდითა და საბოძვრითა წარმოგზავნა თეიმურაზ ძეი მისი“¹². 1606 წელს „შაჰ-აბასს ქეთევან დედოფლის ელჩები მოუვიდნენ, ერთგულება გამოუცხადეს და კახეთის მეფედ თეიმურაზი სთხოვეს. შაჰი მიხვდა, რომ კახეთი უბრძოლველად თავისუფლებას არ დათმობდა. მისი ძალით გატყება კი ოსმალეთთან ომის პირობებში ადვილი საქმე როდი იყო და მან დროებით უკან დაიხია, კახეთის მეფედ ქრისტიანი თეიმურაზი დაამტკიცა. თეიმურაზი მეფედ შაჰის კარზე დალოცეს: „გულუხვად“ დაასაჩუქრეს და კახეთში გამოისტუმრეს“¹³.

შაჰს თეიმურაზი უკან იმ მიზეზის გამოც გამოუშვია, რომ ეშინოდა ქართლის სამეფოს უმკვიდროდ დარჩენილი კახეთის სამეფო არ შეეერთებინა, ქართლ-კახეთის გაერთიანება ხომ შაჰს განსაკუთრებით აფრთხობდა. მისი სურვილი იყო ეს ორი ქართული სამეფო ერთმანეთის მტრებად დარჩენილიყო.

ამ დროისათვის კახეთის სამეფო მდიდარი ქვეყანა იყო, შაჰ-თამაზის შემდეგ იქ მტერს ფეხი არ დაედგა – „ფრიადი უკუე დაწყნარებულობა იყო მაშინ საქართველოსა, ვითარმედ სიკვდილისაგან შაჰ-თამაზ პირველისა, რომელი იყო პაპა შაჰ-აბას პირველისა, არლარასადმე იყო სპარსთაგან ოხრება ქართველთა“, – წერს ანტონ კათალიკოსი.

როგორც ირანული წარმოშობის ისტორიკოსი გვამცნობს, თეიმურაზის ქრისტიანული წესით მეფედ კურთხევას თვით შაჰი დასწრებია. „იმ დროს კონსტანტინეს წინააღმდეგ აღმოსავლეთ საქართველოში დაწყებულმა აჯანყებამ და კახეთის სამეფოსა და რუსეთს შორის ახალი კავშირის დამყარებამ აიძულა შაჰი დროებით დათმობაზე წასულიყო და 1606 წელს აღმოსავლეთ საქართველოში დაენიშნა ქრისტიანი მეფეები: თეიმურაზ პირველი კახეთში, ხოლო ლუარსაბ მეორე – ქართლში. შაჰ-აბასის მითითებით კახეთში თეიმურაზის მეფედ კურთხევა მოხდა ქრისტიანული წესით, რომელსაც თვით შაჰი ესწრებოდა.“ შაჰ-აბას ქაბირის (შაჰ-აბას დიდი) ისტორიაში ეს ამბავი ასეა გადმოცემული: „აბასაბადიდან მოსვლის შემდეგ შაჰ-აბასი პირდაპირ წავიდა საქართველოში, სადაც თეიმურაზ ხანი მეფედ დაინიშნა. შაჰი დათანხმდა, რომ მეფედ კურთხევის ცერემონია ქრისტიანული წესით ჩატარებულიყო და იგი თვითონ დაესწრო მას“¹⁴...

ვახუშტი წერს – „დაჯდა მეფედ ბატონი თეიმურაზ, მაშინ იყო წლისა 16 და განაგებდა კახეთსა. მერე მოიყვანა ცოლი ასული მამია გურიელისა ანნა...“¹⁵, რომელთანაც ეყოლა ძეები, ლევანი და ალექსანდრე. 1610 წელს ანნა გარდაიცვალა.

შაჰის დაჟინებული რჩევით, რაც ძალდატანებასაც ნიშნავდა, თეიმურაზმა ცოლად ქართლის მეფის, ლუარსაბის და, ხორეშანი შეირთო, რომელიც შორეულ ნათესავადაც კი მოხვდებოდა მას. ქართველ ავტორთა აზრით, ნათესავის მოყვანა შაჰმა თეიმურაზს განგებ აიძულა, რათა ამით ქრისტიანული წესჩვეულება შეებლალა, რომელიც შემდგომ მის გამაჰმადიანებას გააადვილებდა.

„უწყოდა მზაკვარმა მან, ვითარმედ უხვედრ იყო ცოლად ეკლესიებრითა ჰსჯულითა... მიუგო თეიმურაზ: „შეუძლებელ არსო, მეფეო ესე, რამეთუ არა შემინდობს მე ეკლესიაი ქმნად ამისა“, – წერს ანტონი¹⁶.

შაჰისაგან შერჩეული მეუღლის შერთვის შემდეგ შაჰმა თავისი დაფარული გულისწყრომის გამომჟღავნების მიზეზი იპოვა – თითქოსდა ამ ქალის ცოლად შერთვა თვით მას სურდა – „რომელიცა დაივჭიბოვო ლუარსაბს, იგი წამართვა მე თეიმურაზ და მძინვარედ მზორგალი შემკრებელი სპათა იქმნა და წარმოვიდა საქართველოსა ზედა და თანა წარმოიყვანა ნუგზარიცა და სააკაძის ძე გიორგი, ორგულნი მემკვიდრისა მეფისა თვისისა და მამულისანი, მოსრულმან შაჰ-აბას ალვანიად ქალაქსა, ზედწოდებულსა განძად, ჰკითხა გიორგის სააკაძისძეს (რომელსა უყოფდა წყალობასა და პატივისა ეტიკობისათვის საქართველოსა და კახეთის აოხრებისა), ვითარმედ თქვენ შორის კაცსა ცოლ-წავგერილსა რაიმე თანა აძს?

მიუგო გიორგი სააკაძისძემან შაჰ აბასს: „ეგვეთარი კაცი წამგვრელსა ცოლისასა აღუოხრებს მამულსა, თუ სადამდე ძალუძს მორევნა და წარმოჰსტყვევნავს ყოველსავე მისსა და მოჰკლავსცა“. ხოლო რქვა ესენი გიორგი ამისათვის, იცოდა, ვითარმედ თეიმურაზისათვის ჰკითხავს იგი, კახთა მეფესა.

მიუგო შაჰ-აბას: „მე ვარო, რომელსა წამგვარა ცოლ თეიმურაზ“¹⁶.

ცხადია, თეიმურაზის მეუღლე მხოლოდ საბაბი იყო შაჰისათვის, სინამდვილეში მან 1612 წლის შემდეგ, რაც ოსმალეთთან ომი გამარჯვებით დაამთავრა და ზავი დადო, საქართველოსათვის მოიცალა: „მას არ აკმაყოფილებდა ქართლ-კახეთის სამეფოების ვასალური დამოკიდებულება, მით უმეტეს, რომ ასეთი „ერთგულება“ მეტად საეჭვო ჩანდა, განსაკუთრებით კი თეიმურაზის მხრივ. შაჰი ხედავდა, რომ ოსმალეთმა მხოლოდ დროებით აიღო ხელი აღმოსავლეთ საქართველოზე. ამიერკავკასიის საქმეებში რუსეთის ხელახალი ჩარევაც გამორიცხული არ ყოფილა. ამიტომ შაჰი თავის გადაუდებელ ამოცანად სახავდა ქართლ-კახეთის სამეფოების მოსპობას. იქ მუსულმანური მოსახლეობის ჩასახლებას და სახა-

ნოების შექმნას. 1612 წელს ზაფხულში შაჰმა თეიმურაზი და ლუარსაბი ნადირობის საბაბით მაზანდარანს დაიბარა. მეფეები არ ენდვნენ მას, არც წავიდნენ. ლუარსაბისა და თეიმურაზის საქციელი აჯანყებას უდრიდა – ამით ისინი ირანის შაჰის ვასალობაზე უარს ამბობდნენ. 1613 წლის 16 ოქტომბერს შაჰ-აბასი დიდი ლაშქრით ირანიდან საქართველოსაკენ დაიძრა... შაჰმა ზამთარი განჯაში გაატარა და კახეთში მხოლოდ 1614 წლის გაზაფხულზე შეიჭრა. განჯიდან შაჰ-აბასმა თეიმურაზს კაცი გაუგზავნა და მიჰგზავნდა შვილები მოსთხოვა. თეიმურაზს არ უნდოდა მიჰგზავნის მიცემა, კახეთის მესვეურებმა მხარი არ დაუჭირეს და იგი იძულებული გახდა ჯერ უმცროსი ალექსანდრე და ქეთევან დედოფალი გაეგზავნა შაჰთან, მერე კი უფროსი შვილი – ლევანიც. ამის შემდეგ შაჰმა თეიმურაზიც დაიბარა თავისთან, მაგრამ თეიმურაზი არ წავიდა. კახი მოღვაწეებიც მიხვდნენ, რომ შაჰ-აბასს ბაგრატიონების ამოწყვეტა და კახეთში შეჭრა ჰქონდა გადაწყვეტილი. ახლა დატრიალდნენ კახელები და სასწრაფოდ შეუდგნენ ჯებირების მშენებლობას, მაგრამ უკვე გვიან იყო¹⁷.

შაჰთან შებრძოლების შემდეგ თეიმურაზმა უკან დაიხია, ალყას თავი დააღწია და ქართლში გადავიდა. „მუხრანში თეიმურაზს ამალითა და მცირე ჯარით ელოდებოდა ქართლის მეფე ლუარსაბი, გამოიჩინა, რომ არც ქართლს შეეძლო წინააღმდეგობის გაწევა. მეფეები აქაურობას გაეცალნენ და თავი იმერეთს შეაფარეს“¹⁸.

შაჰმა ხელთ იგდო თეიმურაზის მთელი ქონება – თორღვას ციხეში შენახული კახეთის სამეფო განძეულობა. შეესივნენ მთელ კახეთს, მხოლოდ ერწო-თიანეთიდან 30 000 ტყვე გაიყვანეს, ქვეყანას 50 დღის განმავლობაში აოხრებდნენ. ამის შემდეგ შაჰი ქართლში გადავიდა და გორს დადგა, აქედან იმერთა მეფეს დაუკავშირდა და მასთან მყოფი თეიმურაზისა და ლუარსაბის გადაცემა მოსთხოვა. იმერთა მეფემ თავის ძვირფას სტუმრებს არ უღალატა. ლუარსაბ მეფემ თავისი ნებით იხეზა შაჰთან მისვლა, ხოლო თეიმურაზი შაჰს არ ენდო და არ მივიდა.

1615 წლის 15 სექტემბერს ალავერდობის სადღესასწაულო წირვის შემდეგ კახელები აჯანყდნენ. ალავერდის წმიდა ეკლესია და მისი გალავანი ირანელებს ციხესიმაგრედ ჰქონდათ გადაკეთებული და იქ ყიზილბაშები იდგნენ. 15 სექტემბერს, ამ ეკლესიის დღესასწაულის დღეს, ყიზილბაშებმა დავით ჯანდიერის (იმ დროს კახეთის მმართველის მოადგილის) ხათრით ქართველები ეკლესიაში სალოცავად შეუშვეს. წირვის დამთავრების შემდეგ დათქმულ ნიშანზე ქართველებმა დამალული იარაღი გამოაჩინეს და ყიზილბაშებს მუსრი გაავლეს. მალე იმერეთიდან მეფე თეიმურაზი ჩამოვიდა, აჯანყებას სათავეში ჩაუდგა და კახეთის სპარსთაგან გაწმენდას შეუდგა. აჯანყდა შირვანიც, რომლის მეთაურმაც თეიმურაზს ერთგულება განუცხადა. აჯანყებულებმა კახეთი და შირვანი ყიზილბაშთაგან გაათავისუფლეს. საპასუხოდ შაჰმა რჩეული მეომრებისაგან 15 000-იანი არმია შეადგინა და კახეთში გაისტუმრა. თეიმურაზმა თვითონ უსარდლა ქართველთა ჯარს, წინამურთან შეება მტერს და რამდენიმე საათში მუსრი გაავლო. ქართველებმა ბრწყინვალე გამარჯვება იხვიმეს.

„არამედ ლტოლვილი ყიზილბაშები მივიდნენ წინაშე შაჰ-აბაზისა... ხოლო იგი განძვინდა, ვითარცა ვეშაბი და წარმოვიდა მსწრაფლად“. შაჰმა თბილისიდან შეუთვალა დაღესტნელებს: „მნებაგს მოწყვედა კახეთისა და რომელნი შემოვიდნენ თქვენ კერძთა მთათა შინა, თქვენ მოსრენით და ტყვე ყვენით იგინი და აღგავსნე მეცა ნიჭითა“. მსმენელთა მათ სიხარულით აღუთქვეს. მაშინ შაჰ-აბაზ წარმოავლინა ტფილისიდან სპანი დიდნი ხერკსა და ერწო-თიანეთსა ზედა. ხოლო თვით ჩამოვიდა კახეთს, მოსრნა, მოსტყვევნა, აჰყარნა, და მოაოხრნა ეკლესიანი, ხატნი და ჯვარნი შემუსრნა და სამკაულნი მათნი და ჰყო ხარჭათა თვისთა აღსამკობლად“¹⁹.

„კახელები უბრძოლველად არ ტოვებდნენ არც ერთ ქალაქს, ციხე-სიმაგრეს, სოფელს, სასახლეს, ეკლესიას და ქოხსაც კი“²⁰.

შაჰის საქართველოდან გასვლისთანავე ისინი კვლავ აჯანყდნენ, შაჰმა აჯანყება დიდძალი ლაშქრით კვლავ სასტიკად ჩაახშო და კახეთი ააოხრა, რასაც ქართველებმა ისევ აჯანყებით უპასუხეს. 1617

წელს შაჰი კვლავ შემოიჭრა საქართველოში, რასაც ქართველთა დაუნდობელი ჟღერა და ტყვეებად წასხმა მოჰყვა.

„აღნიშნული ოთხი შემოსევის დროს (1614-1617) კახეთმა უდიდესი და გამოუსწორებელი ზარალი ნახა. თითქმის მთლიანად დანგრეული და გადამწვარი იყო მთელი კახეთი... კახეთმა თავისი მოსახლეობის ორი მესამედი დაკარგა, ასი ათასამდე მტერს შეაკვდა, ორასი ათასამდე კი ტყვედ იქნა წაყვანილი, რომელნიც ირანის შიდა პროვინციებში დაასახლეს“²¹.

„ვინმე უკუე აღრაცხნეს განსაცდელნი მაშინდელნი კახეთისანი, ანუ სისხლისა მეფეთასანი ანუ მოოხრებანი და განრყენანი წმიდათა ეკლესიათასანი და მონასტერთანი, ანუ გარდასახლებანი კნინლა ყოველთა სოფელთა კახეთისათა, და სიკვდილი და კლდეთა და ხვრელთა შინა ქვეყანისათა დაფარულთა სიყმილი, ანუ მახვილი, ანუ ტყვეობა, რომელიცა წინაძლომითა და ეტიკობითა გიორგი სააკაისძისათა მოიწია კახეთსა ზედა...“²².

თეიმურაზი არათუ შედრკა, არამედ ყიზილბაშთა წინააღმდეგ დიდ ბრძოლას სათავეში ჩაუდგა და შეეცადა ოსმალთა ჯარის დახმარებით მიედწია თავისი მიზნისათვის. ოსმალთა ჯარი ირანში შეიჭრა, რათა საქართველოდან ყიზილბაშები განედევნა და ტახტზე თეიმურაზი აეყვანა. ოსმალთა არმიის მეწინავე რაზმში მეფე თეიმურაზიც იბრძოდა თავისი ქართველებით, მაგრამ ოსმალებმა წარმატებას ვერ მიაღწიეს. თეიმურაზმა 1618 წელს დახმარება რუსეთსაც სთხოვა. რუსეთი დიპლომატიური გზებით შეეცადა ზეგავლენა მოეხდინა შაჰ-აბასზე, რათა მას თეიმურაზი და ლუარსაბი თავიანთ სამეფოებში დაებრუნებინა.

თეიმურაზის კავშირმა რუსეთსა და ოსმალეთთან შაჰ-აბასი სასტიკად გაანაწყენა... „...ოსმალეთთან და რუსეთთან კავშირით გაცოფებულმა შაჰ-აბასმა შური მისი ოჯახის წევრებზე იძია. 1620 წელს თეიმურაზის ვაჟები – ლევანი და ალექსანდრე დაასაჭურისებინა, რის შედეგადაც უმცროსი ვაჟი გარდაიცვალა, უფროსი კი ჭკუიდან შეიშალა“²³.

საერთოდ, როგორც ოსმალეთი, ისე ირანი ვერაფრით ურიგდებოდა ქართველ მეფეთა კავშირს რუსეთთან. რუსეთს ისინი თავიანთი სახელმწიფოებისათვის დიდ საფრთხედ მიიჩნევდნენ და მისი ამიერკავკასიაში შემოსვლა საკუთარი სახელმწიფოებრიობის აღსასრულის დასაწყისად ესახებოდათ.

ასევე მოუთმენელი იყო კახეთის მეფეთა კავშირი რუსეთთან მაჰმადიანი მთის კავკასიური სამთავროებისათვისაც. ისინი სასტიკად სჯიდნენ ქართველებს რუსეთთან დაახლოების მცდელობისათვის.

ივ. ჯავახიშვილი წერს: „რუსეთთან კავშირის დაჭერამ კახთა მეფე ალექსანდრე უკიდურეს განსაცდელში ჩააგდო იმიტომ, რომ ყველა არაქრისტიანი მეზობელი ამის გამო საქართველოს წინააღმდეგ აამხედრა და მოსკოვის სიძულვილმა ჩრდილოეთ კავკასიის მთიულნი გააერთიანა“²⁴.

შამხალმა კახეთის რუსეთთან კავშირის შესახებ რომ შეიტყო, ოსმალეთის სულთანს მისწერა – „რუსთა ჯარის გამოლაშქრების მომლოდინე ვარ. თავის მხრივ ალექსანდრეც ომს მიპირებს... ხოლო ჩემს მიწა-წყალს ხელში ჩაიგდებენ თუ არა, მაშინ შენს ხელში მყოფი დარუბანდი, შამახია, შირვანი, განჯა და

სხვა ქალაქები... მოსკოვის ხელმწიფეს ჩაუვარდება ხელში და მაჰმადიანებს იქ ამოწყვეტენ. ამ ქვეყნის დაპყრობის შემდეგ რუსთა მეფის ჯარი... ყიზილბაშთა ლაშქარს და ქართლ-კახეთის სამხედრო ძალას შეუერთდება და მაშინ ამ შეერთებულ მხედრობას შენ სტამბოლამდის ვერ შეაჩერებ. ამას რომ შეიტყობენ, ახლა ფრანგები და ესპანეთის მეფე თავის მხრით მოგვადგებიან“²⁵.

ეს სწორი პოლიტიკური შეფასება იყო. რუსეთ-კახეთის კავშირმა სტამბოლსა და ისპაჰანში ხელისუფლებას მძიმე საფიქრალი გაუჩინა. მათ ყველაზე მეტად სწორედ ეს კავშირი ამინებდათ, რადგან საქართველო ერთმორწმუნეობის გამო მზარდი და ძლიერი რუსეთის იმპერიის ბუნებრივ მოკავშირედ მიაჩნდათ. სპარსეთ-ოსმალეთი მზად იყო ამოეგდო საქართველო, ამოეწყვიტა, მოესპო ქართველი მართლმადიდებლები, გადაესახლებინა, გაემაჰმადიანებინა ისინი, რასაც კიდევაც ასრულებდნენ. ასეთ დროს ერთმორწმუნე რუსი სამღვდელოება, რომელსაც რუსეთის მთავრობა საქართველოში უფარესად საჭირო დამხმარე ჯარისა და ზარბაზნის ჩამომსხმელი ოსტატების ნაცვლად აგზავნიდა, საქართველოში ამრეზით იქცეოდა.

„შესდგეს თუ არა ფეხი რუსმა სამღვდელო პირებმა კახეთში, მაშინვე ქართველებსა და რუსებს შორის სრული გაუგებრობა და უსიამოვნებაც კი ჩამოვარდა. თავიანთ სამშობლოში მწვალებლობას მიჩვეულნი, ისინი ქართული საეკლესიო მღვდელმსახურების ყოველ თავისებურებასა და წვრილმან განსხვავებასაც კი ეჭვის თვალთ უყურებდნენ და ცოდვად და მწვალებლობად მიაჩნდათ... კახთ ბატონი მოსკოვის პატრიარქს მის მიერ გამოგზავნილ რუს სამღვდელოებაზე უჩიოდა. ჩვენ ესენი ანგელოზებივით მივიღეთ და ყოველნაირად პატივი ვეცით. მაგრამ მათ ჩვენს ეკლესიებში წირვა არ მოისურვეს. 1262 წელი სრულდება, რაც ჩვენ ბერძენისაგან ქრისტიანობა მივიღეთ. აქ ჩვენთან პატრიარქებიცა და მიტროპოლიტებიც ყოფილან, მთაწმიდელნიც, სინელნიც და იერუსალიმელნიც. ყველას ჩვენთან წირვაც უწირათ, და როგორც ერთმორწმუნეთ შეეფერება, ჩვენთან ისე ეჭირათ თავი“²⁶.

ეს სტრიქონები მაჰ-აბასის შემოსევამდე სულ რამდენიმე წლით ადრე დაიწერა. ამ წერილების დაწერიდან 20-ოდე წლის შემდეგ, რუსეთთან და ოსმალეთთან თეიმურაზის კავშირით გაჯავრებულმა მაჰმა თეიმურაზის შვილები დაასაჭურისა, რაც ანტონ კათალიკოსის თანახმად, 1618 წელს მომხდარა. ეს ბავშვები 1613 წლიდან ბებიასთან, ქეთევანთან ერთად ჰყავდა მაჰს დატყვევებული – „ხოლო შემდგომად ხუთისა წლისა მისტაცა წმიდასა მას ყმანიცა იგი და მოიყვანა ისპაანად და მუნ დაკვეთითა საჭურის ჰყვნა წელს 1618“²⁷.

1623 წელს თეიმურაზმა კვლავ ითხოვა დახმარება რუსეთისაგან, შეიძლება ამის საპასუხოდაც – დედა თეიმურაზისა, წმიდა ქეთევანი, 1624 წელს სასტიკად აწამეს და მოკლეს.

„ქეთევან დედოფალმა სპარსეთის ტყვეობაში დაახლოებით 12 წელი გაატარა, მაგრამ ეს 12 წელი მან, როგორც ზოგიერთ ავტორს ჰგონია, მარტო შირაზში კი არ გაატარა. აქ იგი 1617 წლის სექტემბერში ჩამოუყვანიათ“²⁸.

„გამაჰმადიანებულმა ქართველმა, შირაზის ხანმა პატივით მიიღო დედოფალი, მოუმზადა მას სახლი, რომელშიც მოათავსა იგი თავისი ამალით. აქვე შეარჩიეს ერთი ოთახი ეკლესიისათვის. ქეთევან დედოფალი არა მარტო დღისით, არამედ ღამითაც დგებოდა და თანმხლებ ქალებთან ერთად ლოცულობდა. მას თან ახლდა ქართველი მღვდელი, რომელიც ამ ოთახ-ეკლესიაში ხშირად წირვას აყენებდა. ამასთანავე, იგი დედოფალს უკითხავდა სახარებას, მოციქულთა ეპისტოლეებს, სხვადასხვა ლოცვებს, ქადაგებებს და წმიდანთა ცხოვრების ამბებს... დედოფალი იშვიათად გამოდიოდა სახლიდან“²⁸. თუ მიიწვევდნენ ხანის სასახლეში ანდა „თვითონ წავიდოდა ხანის ჰარამხანაში, სადაც მიდიოდა იმისათვის, რათა „ენახა ქართველი ქალები, რომლებიც ასევე ტყვეობაში იყვნენ და, რათა დიდის გულმოწყალებით დაემშვიდებინა ისინი, მოუწოდებდა რა მათ შეენარჩუნებინათ ქრისტიანული სარწმუნოება, რომელშიც ისინი აღიზარდნენ“. სხვა შემთხვევაში, დედოფალი ჩვეულებრივად თავის ბინაში იმყოფებოდაო, წერს

ამბროსიო დუმ ანჟუში. ქეთევან დედოფალი „იყო წყნარი და კეთილგონიერი პიროვნება, მამაკაცებს არ ხვდებოდა. ლოცულობდა ღმერთზე და სწამდა, რომ მხოლოდ იგი დაეხმარებოდა მას თავისი საქმეების ბრწყინვალედ დასრულებაში. სწორედ ამით დაიმსახურა მან კეთილი ადამიანის სახელი მთელს ქალაქში, სადაც ყველა ლაპარაკობდა მხოლოდ მის ჩაფიქრებულობასა და სათნოებაზე.

ქეთევან დედოფლის 50-მდე (სხვა ცნობით, 40-მდე) თანმხლები პირი, ისევე როგორც თვითონ დედოფალი, მეტად ხელმოკლედ ცხოვრობდნენ“²⁹.

„წმიდამან ტყვემან პატიმარმან ათ წელ ყოველნი რაიცა აქვნდა ხელთა მტერთა მისად მიმცემელმან განჩინებითა ღმერთისათა, რათა უსრულეს იქმნეს მჰსგავსად იობისა...“³⁰, – წერს ანტონ კათალიკოსი.

„ქეთევანის ამალაში იყო მღვდელი, – წერს პიეტრო დელა ვალე – სოლიდური პიროვნება, რომელიც სულიერად ამხნევებდა მას და მის თანმხლებ პირებს, იქვე იყო მეორე მღვდელიც“³¹. მღვდლების სახელები ყოფილა გიორგი და მოსე. ქეთევანის წამებამდე სპარსელებს მღვდელი მოსე მოუკლავთ, დასჯის წინ ქრისტიანული სარწმუნოების უარყოფა და მაჰმადიანობის მიღება შესთავაზეს. მან ამაზე უარი თქვა და იგი საშინელი წამებით მოკლეს. „ქეთევან დედოფლის მღვდლის – მოსეს მოკვლის მიზეზი იყო ის, რომ სპარსელების აზრით, იგი დედოფალს განუმტკიცებდა ქრისტიანულ სარწმუნოებას და თუ მას დედოფალს მოაშორებდნენ, ეგონათ, რომ დედოფალი დათმობდა და გამაჰმადიანდებოდა“³².

პორტუგალიელი ელჩის სიტყვებით, ქეთევან დედოფლის მსახურთა შორის „იყო ერთი მღვდელი, მოღვაწე წმ. ბასილის წესისა, სახელად მოსე, რომელიც თავშეკავებულობითა და სიტყვიერი ზომიერებით ჰქმნიდა ნამდვილი მღვდელ-მსახურის სასოებას, რაღაც იმის მსგავსს, რასაც ძველად ეკლესიის ბერებს მიაწერდნენ. ვინაიდან გარდა იმისა, რაც გარეგნულად ჩანდა, მასში ამოიკითხავდით ცხოვრების წმიდა წესს და წეს-ჩვეულებათა სიმარტივეს, ხოლო ეს ხდოდა მას იმის ღირსად, რომ ჩვენს ევროპელ მღვდლებს მისთვის მიებაძათ“³³.

ეს მღვდელი სპარსელებმა აწამეს, მაგრამ ის „მტკიცე ქრისტიანად დარჩა იმ წუთამდე, ვიდრე ქვებისა და დაშნების დარტყმით განგმირული ნაკუწ-ნაკუწად არ აქციეს“³⁴.

მოკვლის მიზეზი ისიც ყოფილა, რომ ის წარმართავდა ორი ახალგაზრდა უფლისწულის, თეიმურაზ მეფის შვილების, ლევანისა და ალექსანდრეს ცხოვრებას. „ზრდიდა მათ, ასწავლიდა ქრისტიანული სარწმუნოების წესებს“, მღვდლის სიკვდილის შემდეგ, მკვლელთა აზრით, ადვილად აიძულებდნენ უფლისწულებს ქრისტიანობის დაგმობას.

„მოსეს სიკვდილით დასჯის შემდეგ ქეთევან დედოფალთან დარჩა მეორე მღვდელი – გიორგი, რომელიც ასევე თავდადებულად ემსახურებოდა დედოფალს. იგი სულიერად ამხნევებდა ქეთევანსა და მის ამალას“³⁵.

მისიონერები წერენ – „...დედოფალი თავის ნატიფ სულს მარხვითა და ლოცვით იმტკიცებდა და სხეულს მომავალი წამებისათვის ამზადებდა. ტყვე ქრისტიანებს, რომლებიც სპარსეთში მრავლად იყვნენ, დედოფალი იესო ქრისტეს რწმენისა და ერთგულებისაკენ მოუწოდებდა. თუ გაიგებდა, რომ ვინმემ რწმენას უღალატა, ამ ამბავს დიდად განიცდიდა. დედოფალს რაც კი გააჩნდა და რასაც უწყალობებდნენ თავის სარჩენად, ქრისტიანებს შორის ანაწილებდა და თვითონ დიდის თანაგრძნობით იზიარებდა მათ ჭირსა და განცდას“³⁶.

„ქეთევან დედოფალს თავისთან მთელი რიგი საეკლესიო წიგნი ქართულად თარგმნილი ჰქონია“. ერთი ევროპელი წერს, რომ „მას ქეთევან დედოფლის მღვდელმა მოსემ მოუტანა ორი ქართული ხელნაწერი მშვენიერი, მოოქროულ ყდაში ჩასმული წიგნი, რომელთაგან ერთში იყო ძველი აღთქმა თავისი ფსალმუნით, ხოლო მეორეში – სახარება, სამოციქულო აქტები და წმიდა პავლეს სამოციქულო წერილები, ორივე ქართულ ენაზე. ეს წიგნი პიეტრო დელა ვალესაც უნახავს ქეთევან დედოფალთან ყოფნის დროს“³⁷.

აღსანიშნავია, რომ ირანში არ არსებობდა არც ერთი ქართული ეკლესია (მაშინ, როცა მრავლად იყო სომხური და კათოლიკური ეკლესიები). ამის გამო, ეკლესიაში ლოცვას მონატრებული ქეთევანი, მართალია მონოფიზიტურ-სომხურ ეკლესიაში არ შედიოდა, მაგრამ „განუწყვეტლივ ლოცულობდა, აყენებდა რა ამით ტანჯვას თავის ნაზ სხეულს. განსაკუთრებით მოწიწებით იგი ლოცულობდა ღვთისმშობელზე...“³⁸.

დედოფალი თავისი მწირი შესაძლებლობიდან ეკლესიას ხალიჩებს, შანდლებს, ხატებს და სხვა შესაწირს სწირავდა. ამით ის ქრისტიანულ სიყვარულს გამოხატავდა, განსაკუთრებით თანმხლები მღვდლის სიკვდილის შემდეგ (მეორესაც ასეთივე საფრთხე ელოდა).

რამდენიმე დღის შემდეგ, როცა ქეთევან დედოფალი შირაზში ჩაიყვანეს, მასთან მივიდა თვით იმამ ყული ხანი, ჯერ ესაუბრა მას, ხოლო შემდეგ გადასცა შაჰ-აბასის სურვილი, რაც მდგომარეობდა შემდეგში: „ქეთევან დედოფალს ქრისტიანული სარწმუნოება უნდა უარეყო და მაჰმადიანობა მიეღო“... ვერაგი შაჰ-აბასის სურვილი ცხადი იყო: კახეთის სამეფოს კანონიერ დედოფალს მაჰმადიანობა უნდა მიეღო და შაჰის ერთ-ერთი ცოლი გამხდარიყო. შაჰ-აბასის ამ მოულოდნელი წინადადებით, – წერს ამბროსიო დუმანჟუში – ქეთევან დედოფალი ერთ ხანს გაოგნებული დარჩა, თითქოს ღვთის ღირსებას შეეხენო, რომელსაც იგი გულში ატარებდა. მაგრამ მან გონება მოიკრიბა და იმამ ყული ხანს მოკლედ და გაბედულად უპასუხა: „რადგან დაბადებული ვარ ქრისტიან დედ-მამისაგან და ქრისტეს სარწმუნოებაში ვარ აღზრდილი, ამიტომ მზად ვარ მოგკვდე ამ რწმენით...“³⁹.

ბერი ეგნატაშვილი ამის შესახებ წერს: შაჰ-აბასმა „ქეთევანისათვის გაგზავნა კაცი და შეუთვალა იმამყულიხანს, ვითარმედ: „ქეთევან დედოფალი თუ გათათრდეს, ნურას აწყენო და, თუ არ გათათრდეს, აწამე და სასჯელით მოჰკალიო“. ხოლო იმამყულიხანს რა ესმა ესე, გამოუბრუნა მოციქული და მოახსენა ესრეთ ვითარმედ: „ბერი დედაკაცი არისო და ახლა ეს არ გათათრდებისო, და რას აქნევთო, ამის გათათრებასო, დაესენით, თქვენთვის სირცხვილი არისო ამის სიკვდილი“, ხოლო შაჰაბაზ იწყინა და გაუგზავნა კაცი, ვითარმედ არ იქნებისო. მაშინ იმამყულიხან დაუწყო ლაპარაკი ქეთევან დედოფალს და აუწყა ყენის შემოთვლილი და უთხრა გათათრდიო, ხოლო ქეთევან არა უსმინა, მაშინ შეიპყრეს და დაუჭირეს მხლებლები და წინა გაუთათრეს, და ახლდა თან მღვდელი ვინმე იმერელი და იგიცა გაუთათრეს“⁴⁰.

ვეროპელი მისიონერების დაკვირვებით, შაჰ-აბასის მიერ ქეთევანისათვის გამაჰმადიანების ან სიკვდილის სასჯელის დადება საგარეო გარემოებითაც ყოფილა გამოწვეული: „მოსკოვის მეფემ შაჰს გაუგზავნა ელჩობა, რათა ეთხოვა მისთვის გაეთავისუფლებინა ქეთევან დედოფალი და იგი მოსკოვში გაეგზავნა ამ ელჩებთან ერთად“⁴¹.

შაჰი მოსკოვის ელჩის საპასუხოდ ასე მოიქცა: ირანში არსებობდა კანონი, რომლის თანახმადაც გამაჰმადიანებულ ქრისტიანს ნება არ ჰქონდა სამშობლოში დაბრუნებისა; ეს კანონი მკაცრად იცვებოდა. ქეთევანი თუ გამაჰმადიანდებოდა, მას ირანის კანონების თანახმად ირანიდან წასვლის ნება არ მიეცემოდა, მაშასადამე, რუსეთის მეფის მომლოდინე ელჩები უარყოფით „დამარწმუნებელ“ პასუხს მიიღებდნენ, ყველაფერი ეს ეშმაკურად იყო ჩაფიქრებული შაჰის მიერ, რათა მოსკოვის ელჩებისათვის, თავისთვის სასურველი პასუხი გაეცა: „თუ დედოფალი მიიღებდა მაჰმადიანობას, მას არ შეეძლო იგი გაეშვა სპარსეთიდან, ვინაიდან ამას შაჰს უკრძალავდა თავისი რელიგიური კანონი, როგორც ზემოთ ითქვა, ხოლო, თუ ქეთევან დედოფალს სიკვდილით დასჯიდნენ, შაჰი ელჩებს ეტყოდა, რომ იგი გარდაიცვალა“. „ასე თუ ისე შაჰი თავის მიზანს მიაღწევდა: მოატყუებდა მოსკოვის მეფის ელჩებს და ამავე დროს ჩაშლიდა თეიმურაზის გეგმებსაც“⁴².

„პიეტრო დელა ვალეს აზრით, შაჰ აბასმა საბოლოო გადაწყვეტილება მოსკოვის ელჩების მასთან ჩამოსვლის შემდეგ მიიღო: ქეთევან დედოფალი ან უნდა გამაჰმადიანებინა, ან უნდა მოეკლა“⁴³.

შაჰ აბასის მიერ ქეთევანთან საგანგებოდ გაგზავნილი სამი ემისარი და მათთან ერთად იმამ ყული ხანი დედოფლისაგან დაჟინებით მოითხოვდნენ გამაჰმადიანების შესახებ შაჰის ბრძანების შესრულებას. პასუხისათვის რამდენიმე დღე მისცეს.

„...დაიდვა გულსა თვისსა, ვითარმედ „ვერავენ განმაშორეს ჩვენ სიყვარულსა მას ქრისტესსა: ჭირმან ანუ იწროებამან, დევნამ ანუ სიყმილმან, შიშლოებამან, ანუ ურვამან ანუ მახვილმან“ (რომ. 8-35), რამეთუ იტყოდა წმიდა იგი სული მისი: „მრწამს მე, ვითარმედ არცა სიკვდილმან, არცა ცხოვრებამან, არცა ანგელოსთა, არცა მთავრობათა, არცა ძალთა, არცა ამან სოფელმან, არცა მან სოფელმან, არცა სიმაღლეთა, არცა სიღრმეთა, არცა სხვამან დაბადებულმან შემოძლოს ჩვენ განშორებად სიყვარულსა ღმრთისასა, რომელ არს ქრისტე იესუს მიერ, უფლის ჩვენისასა“, – წერს ქეთევანის შესახებ ანტონი და განაგრძობს – „შეუქმნათ გვირგვინი ყვაილელი სიტყვათა და თუ სადმე ვიხილოთ ყოვლად შვენიერი იგი თავი მისი ბართა მიერ განცეცხლებულთა და საჯთა დაფარული, აღვილოთ იგინი და დავჰსდვათ მის ზედა გვირგვინი ყვაილთა და ვჰვალობდეთ მის თანა ჩვენცა გალობასა ახალსა“⁴⁴.

„და აი, უკანასკნელი დღეც დადგა, 1624 წლის 22 სექტემბერს ქეთევან დედოფალს მოახსენეს შაჰის უკანასკნელი ბრძანება: „ან იგი მიიღებს მაჰმადიანობას, თუ არადა მოემზადოს სასტიკი წამებისათვის, რაზედაც ბრძანება უკვე გაცემულია“. გრძობდა რა მთელ საშიშროებას – წერს არქანჯელო ლამბერტი, – რაც მას ემუქრებოდა, ქეთევან დედოფალმა გადაწყვიტა შეიარაღებულიყო ყველა იმ სულიერი იარაღით, რომლის საშუალებითაც მას შეეძლო დაეცვა თავი ამ საშინელ ბრძოლაში არა სიცოცხლისათვის, არამედ სიკვდილისათვის. ამიტომ ამიერიდან ჩვეულებრივზე მეტად თავი მისცა ლოცვას და ზიარებას ხშირად ღებულობდა“. რამდენადაც უფრო ძალას ატანდნენ, იმდენად უფრო მტკიცე ხდებოდა დედოფლის გადაწყვეტილება. ამიტომ შაჰის ბრძანებით იგი ჩაამწყვდიეს ერთ ბნელ საკანში, შეუწყვიტეს მომსახურება, აუკრძალეს მის თანმხლებ პირებთან შეხვედრები და საუბარი... როდესაც შირაზის ხანმა – იმამ ყული ხანმა გაიგო, რომ ქეთევან დედოფალი წინანდელზე უფრო მტკიცედ დგას თავის გადაწყვეტილებაზე, უბრძანა: მიეკრათ იგი ერთ ბოძზე და წელამდე გაშიშვლებული სასტიკად ეცემათ. ეს ბრძანება მაშინვე შესრულეს და ბოძზე მიკრულს იმდენი სცემეს, რომ ნიაღვარივით სისხლი სდიოდა. მაგრამ ამ დროს დედოფლისაგან კვნესაც კი არ ისმოდა. იგი ამ დროს გამათრახებულ ქრისტეზე ფიქრობდა. არქანჯელო ლამბერტი წერს: „მას თვალწინ ედგა გამათრახებული ქრისტე და უფრო მეტი სურვილი აღეძრა, რომ მონაწილე გამხდარიყო მისი ტანჯვისა... ასეთი წამების მიუხედავად დედოფალი მზად იყო არა მარტო ერთი, არამედ ათასი სიცოცხლე რომ ჰქონოდა, ქრისტესათვის დაეთმო“. ქეთევან დედოფლის მტკიცე გადაწყვეტილება შაჰ აბასის მუქარამ და მხეცურმა ქმედებამ ვერ შეარყია“⁴⁵.

დედოფლის წამების შესახებ ბერი ეგნატაშვილი წერს – „გაუბეს ხელ-ფეხი და გააშიშვლეს წმიდა ქეთევან დედოფალი და განხურვებულის გაზებით დაგლიჯეს ძუძუები და გახურებული საჯები ნაგლეჯს ხორცზედ შემოაწყვეს და დაგლიჯეს. გაახურეს ლურსმნები და დაუყარეს ქვეშე და ზედ გაატარეს, დააწვინეს და შიშველზედ ზედ შემოაყარეს ლურსმანი გახურებული. კუალად განხურვებული შამფურები გაავლეს მუცელსა და ძუძუ-მკერდშიგან, განხურვებული ქვაბი დაარქვეს თავსა ზედან. კუალად განხურვებულს ქვაბსა შიგან შიგ ჩასვეს და თავსაც დახურეს და შემოაწყვეს გახურებული ბარები შუბლსა ზედა და ახეთქა თავის კეფა, და ყვეს მრავალი სატანჯველი და ესრეთ შევედრა წმიდა სული თვისი უფალსა და შეირაცხა წმიდათა ქალწულთა მოწამეთა კრებულთა თანა და მოვიდა სამხილებლად ყოველთა და დაადგა ნათელი. ხოლო მუნ დაესწრნენ ფრანგნი და აღილეს წმიდანი ნაწილნი წმიდისა ქეთევანისანი ფრანგთა და წარიღეს თვისთა თანა ნაწილად, ხოლო ხელი და მკლავი ბატონს თეიმურაზს გამოუგზავნეს“⁴⁶.

წამების წინო, წერს ანტონ კათალიკოსი, დედოფალმა მხურვალედ ილოცა და მიიღო წმიდა ზიარება – „დაცხრომილმან ლოცვისაგან წმიდამან მიიღო უხრწნელი და პატიოსანი ხორცი და სისხლი უკვ-

დავისა სიტყვისა და იტყოდა: „მეუფეო ქრისტე, სიტყვაო ღმრთისაო, არა ჰშვენოდა მხევლისა შენისად უარყოფა შენი. ნუ მიმცემ ეშმაკსა მხევალსა შენსა“ და ესერა თქვა, გამოიწერა თვის ზედა ჯვარი წმიდა და გამოვიდა და დაჯდა უშიშრად, ვითა ლომი და ბრძანა მოწოდებად მტარვალნი⁴⁷.

„მან წარმოთქვა წმიდა მათეს შემდეგი სიტყვები ამის შესახებ: „და ნუ გეშინიან მათგან, რომელთა მოწყვიდნენ ხორცნი, ხოლო სულისა ვერ ხელეწიფების მოკვლად, არამედ გეშინოდეს მისა უფროის, რომელი შემძლებელი არს სულისა და ხორცთა წარწყმედად გეჰქნიასა შინა“... დაამთავრა ლოცვა, იგი წამოდგა, შეხედა თავის სამლოცველოს კედლებზე განლაგებული ყველა წმიდანის გამომეტყველებას, იმედი შესთხოვა მათ, ყოფილიყვნენ მისი დამცველნი უფლის წინაშე, რათა მათ გამოუგზავნონ მას ძალა და სულისკვეთება, რათა დაასრულოს ამდენად მნიშვნელოვანი განსაცდელი, რომლის წინაშე იგი იდგა. ამის შემდეგ პირში ჩაიდო ნაკურთხი პურის ნატეხი, სწრაფად გამოვიდა სამლოცველოდან და წავიდა შაჰის ემისრებისაკენ, რომლებიც უკვე ელოდებოდნენ“, – წერს ევროპელი მისიონერი⁴⁸. აქ კვლავ შეეცადნენ სპარსელები დედოფლის დაყოლიებას მაჰმადიანობის მისაღებად, რაზედაც მას უპასუხნია, რომ „ვერც დაპირება, ვერც მუქარა, ვერც სიმდიდრე, ვერც წამება ვერ შეაცვლევინებდნენ მას რწმენას ღმერთისადმი, რომელსაც იგი აყენებდა ყველაზე უფრო მაღლა“⁴⁹.

ჯალათებმა უსასტიკესი წამებით მოკლეს დედოფალი. „მოკვდა დიდებული დედოფალი და წამებული ქეთევანი, რომელიც მიწიერი დედოფლიდან ციური დედოფალი გახდა“, – წერს ამბროსიო დუსმ ანჟუში.

წმიდა ქეთევანი ქართულმა ეკლესიამ იმთავითვე წმიდანად შერაცხა. აღსანიშნავია, რომ მიუხედავად კათოლიკე მისიონერების სურვილისა „ქეთევან დედოფლის წმიდად აღიარებაზე რომის ეკლესიამ თავი შეიკავა“⁵⁰.

ისმის კითხვა, რა მიზეზის გამო არ აღიარა რომის ეკლესიამ ქეთევანი წმიდანად, მაშინ როდესაც არა ერთი და ორი მისიონერი ოფიციალურ რომის ხელისუფლებას უმტკიცებდა, ქეთევანმა „კათოლიკური“ აღმსარებლობა მიიღო, ამიტომ შეიძლება მისი წმიდანად შერაცხვაო. ქეთევანის მოწამეობის ამბავი, სარწმუნოებისათვის თავის დადება, იმდროინდელ საქრისტიანო სამყაროში სწრაფად გავრცელდა. ამიტომაც რომს დიდი სურვილიც ჰქონდა მისი წმიდანად აღიარებისა, მაგრამ როგორც თანამედროვეთა ნაამბობიდან ჩანს, ქეთევანი მტკიცე მართლმადიდებელი იყო და ასევე გარდაიცვალა. ეს თვით შაჰისთვისაც ცნობილი იყო. როცა შაჰ-აბაზს ქეთევანის წამებით სიკვდილის ამბავი მოახსენეს, მასთან იმ დროს ყოფილა გამაჰმადიანებული გიორგი სააკაძე. „როდესაც შაჰმა მოისმინა ქეთევან დედოფლის სულიერი სიმტკიცისა, სარწმუნოების შენარჩუნებისათვის მისი ტანჯვის შესახებ და იმაზე,

რომ მან გამაჰმადიანებას წამებით სიკვდილი ამჯობინა, შაჰი აღშფოთდა, მიუბრუნდა მის ახლო მდგომ მოურავ-ბეგს და შეჰყვირა: დიად, ის ქალბატონი დაილუპა თავისი სარწმუნოებისათვის და არა ისე როგორც შენ, და სილა გაარტყა მოურავს“⁵¹.

ქეთევანს რწმენა რომ შეეცვალა და კათოლიკობა მიეღო, მაშინ შაჰს მოურავთან სათქმელი აღარაფერი ექნებოდა, აღარც რუსი ელჩები იქნებოდნენ ქეთევანის ბედით დაინტერესებულნი, რომელთაც სურდათ კახეთის დედოფალი მოსკოვში წაეყვანათ. შაჰი მათ ქეთევანის მიერ მართლმადიდე-

ბლური სარწმუნოების უარყოფის შესახებ აცნობებდა და რაც მთავარია, ევროპელთა გავლენით კათო-
ლიკე ქეთევანს აღარც აწამებდა (ევროპა მისი პოლიტიკური მოკავშირე იყო ოსმალეთთან ომში).

ქეთევან დედოფლის წმიდა ნაწილები თეიმურაზს მისიონერებმა ქართლში მიართვეს - „რომელიცა
მეფემან, კეთილმსახურებისაებრ, ვითარცა მოწამესა, დღესასწაულოთა დიდითა პატივ-ჰსცა საკმეველით
მიერ და სუნნელთა კმევითა მიმგებებელმან ყოვლითურთ სამღვდელით კრებულით ქართლისა და
კახეთისათ და ძეობისაებრ სიყვარულითა ვითა ჰმვენოდა დედასა, დედოფალსა და მეფესა და დაჰსხნა
წმიდანი იგი ნაწილნი ეკლესიას-მთავარმოწამისა გიორგისსა ალავერდს, იტყვიან ქვეშე საღმრთოისა
ტრაპეზისასა“⁵².

წმიდა დედოფალმა ქეთევანმა თავისი მაგალითით იხსნა სრულიად საქართველო გამაჰმადიანება-
გათათრებისაგან. როგორც თავის „წყობილსიტყვაობაში“ ანტონ კათალიკოსი წერს, მან წამებისას იცემა:

„...ძუძუთა-საჭნი ნაზერნკალ-მკროლოვარენი,
გულსა-ზარი. ნელსა ჭაჭვი განწერხლელბული
მუსკულთ-მარნუსნი, შამფურნი მხურვალენი...“⁵³

სამაგიეროდ დაადგა ნათელი, სასუფეველი დაიმკვიდრა და უფლება მიიღო მეოხებისა წინაშე ღვთისა.

---

² ქართული ეპისტოლური წყაროების კორპუსი 1, 1989, გვ. 43-61. ³ ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 728. ⁴ ძველი ქართ. აგიოგრ. ლიტ. ძეგლ., VI, 1980, გვ. 449. ⁵ საქართველოს ისტორია, 1980, გვ. 153; ⁶ საქ. ისტ. ნარკვ., IV, გვ. 243; ⁷ იქვე, გვ. 245-248; ⁸ ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 3; ⁹ საქ. ისტ. ნარკვ., IV, გვ. 249; ¹⁰ ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 382; ¹¹ ძვ. ქართ. აგიოგრ. ლიტ. ძეგლები, VI, გვ. 20; ¹² იქვე, გვ. 20; ¹³ საქ. ისტ. ნარკვ., IV, გვ. 252; ¹⁴ მორთეზა მეჰდი ფათეძი, სპარსული მასალები XVI-XVII საუკუნეების ქართველ მოღვაწეთა შესახებ, 1982, გვ. 26; ¹⁵ ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 584; ¹⁶ ძეგლ., VI, გვ. 24. ¹⁷ საქ. ისტ. ნარკვევ., IV, გვ. 264; ¹⁸ იქვე, გვ. 265; ¹⁹ ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 588; ²⁰ საქ. ისტ. ნარკვ., IV, გვ. 271; ²¹ იქვე, გვ. 272; ²² ანტონ კათალიკოსი, დასახ. ნაშრ., გვ. 26; ²³ საქ. ისტ. ნარკვ., IV, გვ. 276; ²⁴ ივ. ჯავახიშვილი, ქართველი ერის ისტორია, 1967, IV, გვ. 315; ²⁵ იქვე, გვ. 317; ²⁶ იქვე, გვ. 319, 325; ²⁷ ძეგლ., VI, გვ. 27; ²⁸ ი. ტაბაღუა, საქართველო ევროპის არქივებსა და წიგნსაცავებში, II, 1986, გვ. 112; ²⁹ ძეგლ. VI, გვ. 28; ³⁰ ი. ტაბაღუა, დასახ. ნაშრ., გვ. 113; ³¹ იქვე, გვ. 113; ³² ი. ტაბაღუა, დასახ., ნაშრ., გვ. 113; ³³ იქვე, გვ. 114; ³⁴ იქვე, გვ. 115; ³⁵ იქვე, გვ. 115; ³⁶ იქვე, გვ. 116; ³⁷ იქვე, გვ. 116; ³⁸ იქვე, გვ. 118; ³⁹ იქვე, 119; ⁴⁰ ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 401; ⁴¹ ი. ტაბაღუა, დასახ. ნაშრ., გვ. 120; ⁴² იქვე, გვ. 121; ⁴³ იქვე, შენიშვნა 59; ⁴⁴ ანტონ კათალიკოსი, სიტყვა პირველი ქეთევანისათვის, დასახ. ნაშრ., გვ. 29; ⁴⁵ იქვე, გვ. 124; ⁴⁶ ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 402; ⁴⁷ ანტონ კათალიკოსი, დასახ. ნაშრ., გვ. 31; ⁴⁸ ი. ტაბაღუა, დასახ. ნაშრ., გვ. 125; ⁴⁹ იქვე, გვ. 127; ⁵⁰ იქვე, გვ. 129; ⁵¹ იქვე, გვ. 130; ⁵² ძეგლ., VI, გვ. 34; ⁵³ ანტონ ბაგრატიონი; წყობილსიტყვაობა, 180, გვ. 204.

წმიდა დიდმოწამე ლუარსაზ მეფე (XVII ს.)

წმიდა მეფე ლუარსაზ II

ქართლის ბაგრატიონთა სამეფო ოჯახმა განსაკუთრებული, ენით აუწერელი გმირული თავდადება გამოიჩინა მამულისა და სარწმუნოებისათვის ბრძოლისას ოსმალ-ყიზილბაშთა წინააღმდეგ.

ლუარსაზ I (1530-1556) – საარაკო სიმამაცით ებრძოდა შაჰ-თამაზის ურდოებს და წარმატებითაც. ჩვენი მემკვიდრის აზრით, შაჰ-აბასს გადმოცემით სცოდნია, თუ როგორი სიმტკიცით, ვაჟკაცობით და ქედუხრელობით ეომებოდა პაპამისს, შაჰ-თამაზს, ლუარსაზ I. ლუარსაზ I იყო „კაცი ღვთისმოყვარე, მტერთა ურჯულოებათა მომსვრელი და წყობათა შინა უშიში“, – წერს ბერი ეგნატაშვილი⁵⁴. შაჰ-სეფიმ, შაჰ-თამაზმა და ოსმალეთის ხონთქარმა ლუარსაზ I ვერ მოდრიკეს – „ხოლო ლუარსაზს ვერარა უყო, და ენება მტრობა ქართლისა ამისათვის, რამეთუ მეფემან ლუარსაზ ჟამსა თვისსა არცა ჰმონა ყაენსა და არცა ხონთქარსა ამისთვის, რომე თუმცა დამორჩილებოდა, სხვანი ყოველნი მონობდნენ და, თუმცა ესეცა დამორჩილებოდა, ქვეყანა გათათრდებოდა და სახარკოდ შეიქმნებოდა; ამისთვის მრავალ-ჯერ ამოსწყვიტა ხვანთქარისა და ყაენის ჯარი მეფემან ლუარსაზ⁵⁵“.

ამ ეპოქაში საქართველოს მოლაღალტე შალიკაშვილების ოჯახმა ოთარ შალიკაშვილის ქალი „ნებაყოფლობით“ მისცეს ცოლად შაჰ-თამაზს, ამის გამო მესხეთის ათაბაგი შაჰს დამორჩილდა, რაც ქართლის მეფისათვის მოუთმენელი იყო, ლუარსაზმა მესხეთში ილაშქრა. საპასუხოდ შაჰ-თამაზი საქართველოს შემოესია. მართალია, ლუარსაზის „ჩვეულება ესრეთ იყვის: უკეთუ ჰყვანდის ჯარი, პირდაპირ არ დარიდის, რაგინდ დიდი ჯარი იყვის, და უკეთუ ჯარი არა ჰყვანდის, დააცალის და უყურებდის და, სადაც დაახელის თარეში, ანუ მცირე რამე ჯარი, შემართის და ეწყვის ძლიერად და ამოსწყვეტდა მცირითა კაცითა ფრიადსა ჯარსა თათართასა“, მაგრამ შაჰ-თამაზმა შეძლო ატენის ციხეში ლუარსაზის დედის და მრავალი თავადის დატყვევება“. ხოლო რა სცნა მეფემან ლუარსაზ ტყვეობა დედისა მისისა და თავადთა მისთა, განუდგა კვალსა მისსა, დაეწია უკანა ჯარსა და მოსრნა მრავალნი ყიზილბაშნი და წარულო მრავალნი ბარგნი, ხოლო დედა თვისი ველარ იხელთა⁵⁶. ლუარსაზის დედამ თათრებთან ტყვეობას სიკვდილი არჩია – ამით მან „არა შეიმთხვია უპატიობა თავსა თვისსა“. ამის შემდეგ კიდევ უფრო მედგრად შეუტია მეფემ მომხდურ მტერს და მრავალჯერ დაამარცხა. ჩვენს მემკვიდრეთა თანახმად (ვახუშტი, ბერი ეგნატაშვილი) ლუარსაზ მეფე სიკვდილის შემდგომ მოწამეთა თანა შეირაცხა. თუ არა ის, საქართველო გამუხულმანდებოდა და საქართველოს სახელი მისი ხმლის ძლიერებამ გადაარჩინაო. ბერი ეგნატაშვილი, მას ვახტანგ გორგასალის მსგავს მოწამედ მიიჩნევს: „მიცვალა მეფე ლუარსაზ მოწამე, მსგავსი ვახტანგ გორგასალისა. უკეთუმცა მეფე ლუარსაზს ესოდენი ბრძოლა არა ექმნა, ახლამცა საქართველო ქმნილიყო სრულ სარკინოზ და რაოდენიცა დღეს სახელნი არიან საქართველოსანი, ყოველნივე ხრმლისა მისისაგან არიან, რამეთუ ესე ლუარსაზ იყო კაცი ბრძენი და გონიერი, მოშიში ღმრთისა და მორწმუნე სჯულიერად, ღვაწლ-მრავალი და ბრძოლასა შინა მხნე და ახოვანი და მბრძოლი, ლომებრ ძლიერი და სარდალი კეთილი⁵⁷. ამავე აზრისაა ლუარსაზ პირველზე ვახუშტი ბაგრატიონიც – „ესე მეფე ბრძოდა დღეთა თვისთა მაჰმადიანთა, რათა არ დაუტეონ ქრისტე ქართველთა“, ამისთვის – იქნა „შერაცხილი მოწამეთა თანა ვითარცა გორგასალ“.

ლუარსაზის ძემ, მხნე და ძლიერმა მებრძოლმა სვიმონ მეფემ სპარსთაგან დატყვევების ჟამს მტკიცედ დაიცვა ქრისტეს სარწმუნოება და კატეგორიულად უარყო მაჰმადიანობის მიღება, რისთვისაც შაჰმა ალამუთის ციხეში ჩაამწყვდია. 1576 წელს იგი ციხიდან გამოუშვეს და მალე ქართლში დაბრუნეს

ოსმალთა შემოსევების გამო. თუ როგორ აფასებდნენ ყიზილბაშები სვიმონსა და მის ძეს გიორგის, კარგად ჩანს შაჰ-აბასის სიტყვებიდან და მოქმედებიდან. შაჰ-აბასი ცრემლით ტიროდა და ცბიერობდა ლუარსაბ II-ის ხელში ჩასაგდებად: „მე მეფეს ლუარსაბს როგორ წავახდენო, მეფის სვიმონის შვილიშვილსა და მეფის გიორგის შვილსა მე ავსა და ურიგოს როდის ვკადრებო... და იტირა ბევრი“⁵⁸.

1614 წელს შაჰ-აბასის შემოსევისას ქართლის მეფე ლუარსაბ II-მ და კახეთის მეფე თეიმურაზმა იმერეთის მეფეს შეაფარეს თავი, რადგანაც შაჰის უზარმაზარ არმიასთან ომს მოერიდნენ.

„მეფე ლუარსაბ იყო კაცი შვენიერი და კეკლუცი და სანახავად სატრფიალო, და არსად გამოსულა ამისთანა შვენიერი და შემკობილი კაცი, ყოვლისა საღმრთო-საკაცობოთ ზნეობით გათავებული და უკლები“⁵⁹, – წერს ბერი ეგნატაშვილი.

1603 წელს მამის – მეფე გიორგის გარდაცვალების შემდეგ – „დაჰშთა უკუე მამისაგან ობლად ლუარსაბ ყრმათა ორთა თანა დათა თვისთა, რომელთა სახელები ხუარაშან და ელენე. მაშინ ლუარსაბ დალათუ ყრმაი დროითა წელიწადისათა, მაგრამ გონიერებითა და სიბრძნითა სხვა ჭაბუკი, მეფე სოლომონ, სხვა დავით სიმხნითა და უცხო თესლთა მიმართ, ანუ სხვა გედეონ... – წერს ანტონ კათალიკოსი, – ...შემდგომად რაოდენთამე წელთა მე-16 წელიწადს მეფე ცხირეთს მყოფი არა ლაშქრითა და განმზადებითა

ბრძოლად, არამედ პალატისა თვისისა შინა თანხლებითა მყოფოდა...“⁶⁰, ამ დროს „მოუფიდათ ამბავი, რომ თათარხანი თრიალეთზედ მოვიდაო“⁶¹. თათართა მოთარეშე ბრბოებმა ქართველთა რაზმი ამოხოცეს და მანგლის-ცხირეთისაკენ გაიჭრნენ. „მოიწივნეს ხევსა მანგლისისასა მსმენელნი, ვითარმედ არს მეფე ქართლისა ყრმაი და ვერ შემძლებელი არს ბრძოლისა და ჰკონებდეს ვითარმედ ყოველსავე იქმნენ ნებისაებრ მათისა, იტყვის ბესარიონ მამამთავარი ჩვენი: „განგებითაო ზეგარდამოითა ვერ იხილეს დიდებული იგი ეკლესიაი მანგლისისა ღვთისმშობელისა, რამეთუ ესევითარმან ღრუბელმან ზრქელმან და ნისლმან დაჰფარა იგი, ვიდრელა პირისპირ მისა შთავლო ესეოდენმან სიმრავლემან მხედრობათამან და ეკლესიაი იგი სოფლითურთ ვერ იხილეს“⁶².

თათრებმა „კველთას შეიპყრეს მღვდელი ერთი, სახელით თევდორე, პატიოსანი და მოშიში ღმრთისა და ერთგული მეფისა თვისისა და რა მოვიდნენ გოსტიბის თავსა, დაუწყეს მღვდელს თევდორეს ლახტითა ცემა და ეტყოდნენ, ვითარმედ: „მიგვიძელ მეფეზედა“ და სწადლათ სიკვდილი მეფისა. და მღვდელმან გულში ასე თქვა: „ჩემის ორის დღის სიცოცხლისათვის ამას რატომ ვიქ, აწ მოვუძღვე და მეფე მოვაკვლევინო და ქართლიც ააოხრონ, მე რაღა მეშველებო და ან ჩემს სულსაო. მაშინ მღვდელი წარმოუძღვა და ქვენადირის გზაზედ ჩამოუძღვა, ერთაწმიდისა და ცხირეთზედ დიად შორს დარჩნენ: მაშინ სცნეს ყირიმთა რომ მეფეზედ შორს იყვნენ და გააგდებინეს თავი მღვდელს თევდორეს. და შეირაცხა წმიდათა მოწამეთა თანა“⁶³.

„სანატრელი იგი მღვდელი, მხმეველი კეთილგონიერთა და წმიდათა განსჯათა, უფროსლა აღირჩევდა სიკვდილსა, ვიდრელა შინაგაცემასა მეფისა და მამულისა“, – წერს ანტონი.

ამასობაში მეფეს თავისი ლაშქარი მოუვიდა, მტერი აიძულეს ომი მიეღო ქართველთათვის სასურველ ადგილას – „ამ ომსა შინა ფრიად გამოჩნდნენ მეფე ლუარსაბ და უმეტეს მოურავი. მოსცათ ღმერთმან ძლევა, მოსწყვიდნეს ურიცხვნი და ივლტოდნენ თათარხანნი“⁶⁴...

„და მისცა ღმერთმან ძლევა მეფესა ლუარსაბს, ვითარცა პირველ აბრამსა და გედეონს და აღსრულდა წინასწარმეტყველისა მოსეს მიერ თქმული ლევიტელთათვის ბრძანება უფლისა, ვითარმედ: „ხუთმან თქვენგანმანო წარაქციოსო ასი და ასმან თქვენთაგანმან ბევრეული“ და მოციქულისა პავლეს მიერ თქმული: „ძმანო, ღვთისმოყვარეთა ყოველივე განემარჯვების კეთილად“⁶⁵.

მტრის 60-ათასიანი ლაშქრიდან მხოლოდ 14 ათასი გადარჩენილა. მალე მეფე ლუარსაბს და მოურავ გიორგი სააკაძეს შორის მტრობა ჩამოვარდა. გიორგი სააკაძე შაჰ-აბასს შეეკედლა. ანტონ კათალიკოსის, ვახუშტისა და ბერი ეგნატაშვილის მტკიცებით, შაჰმა „ბირებითა უღმრთოისა მის მონისა მზაკვრისათა“ საქართველოს დალაშქვრა გადაწყვიტა⁶⁶. საქართველოსთან მოახლოებისას „ეახლა მოურავი და ეუწყა ყენისათვის: შესვლა ქართლს უმჯობეს არს ზამთარს, ვინაითგან ვერ წავლენ ხიზანნი მათათა შინა და ხელთ იგდებ ყოველთა“⁶⁷.

ქართველი მეფეები ლუარსაბი და თეიმურაზი იმერეთს შეეხიზნენ. „წარვიდნენ მეფენი იმერეთს 1615, მოეგება მეფე იმერთა გიორგი და ისტუმრნა კეთილად“. ქართლში მდგარ შაჰს „წარმოუვლინა გიორგი მეფემან კათალიკოზი მალაქია და აბაშიძე ლევან ძღვენითა, მეტყველმან: „გვედრებით, რათა პატივისგვცე და მისცე მეფეთა სამეფონი თვისნი და იმსახურონ მათ, ვითარცა პირველ მამათა შენთა და თქვენ წარხვიდეთ“. იხილა ესე შაჰ-აბაზ, რამეთუ ძალითა არღარა ეგების შოვნა მათი, აჲ იხმივა ხვანჯი და მცბიერობა“⁶⁸.

შაჰმა მათ განუცხადა – „მე მეფე ლუარსაბთანა არცა რა საქმე მაქვსო და არცა რას ვემდურვიო და არცა მაგის წარსახდენად მოვსულვარო. ბატონი თეიმურაზი ჩემი მტერი არისო, მაგას არც შევირიგებ და არც მინდა. მეფე ლუარსაბს კიდევ შევირიგებ და თუ მოვა და შემირიგდება, წყალობასაც უზამ“⁶⁹. მეფე ლუარსაბი სიტყვას ენდო და შაჰს ეახლა, რომელმაც ის პატივითა და დიდებით ჯერ თბილისში ჩაიყვანა (თითქოსდა დედაქალაქში უნდა დაეტოვებინა თავის სამეფო ტახტზე), შემდეგ გაიტყუა საქართველოს ფარგლებს გარეთ (თითქოსდა სანადიროდ) – „შაჰ-აბაზ ინება წარსვლა ტფილისად, უთხრა მეფესა ლუარსაბს: „წარვიდეთ ტფილისსაო და ვილხინოთ მუნცაო და შევექცეთო. შენ მუნ დაგადებ და მე წავალო“ და რა ჩავიდნენ ტფილისს, მუნ რქუა: „წარვიდეთ ყარაიაზედ, და ვინადიროთ და შევექცეთ ნადირობითა და ლხინითაო, შენ დაგაბრუნებ და მე წავალ“... მოინადირეს ყარაია... კვალად უთხრა: „გილან-მაზანდარა და მისი გარემონი ქვეყნებიცა კარგი სანადირო არისო, წარვიდეთ მუნცაო და შევექცეთო“. და რა მიიყვანა აშრაფს, მაშინ დაჰპატიჟა სჯული, ხოლო მან არა უსმინა და არცა უარყო სჯული თვისი. მაშინ განრისხნა შაჰ-აბაზ და იგონებდა ბოროტსა მეფისა ლუარსაბისათვის: და აღუთქმიდა მრავალსა ნიჭსა და სიტყვითა ლიქნისათა ზაკვით ჰგონებდა ცდუნებათ და მიქცევად სჯულისა მისსა ზედა, რაცათუ დაარწმუნოს ვერაგობითა თვისითა და ვერ მძლე ექმნა, არამედ ამაო იქმნა სიციბილი მისი და ვერ ეწიფა ნებასა გულისა თვისისა.

უმეტესად აღივსო შურითა, ვითარცა იტყვის დავით: „უმზირნ ცოდვილი მართალსა და იღრჭინის მასზედა კბილნი მისნი, ხოლო უფალი ეცინინ მას, რამეთუ წინასწარ ხედავს მას“ და შემდგომნი ამისნი. მაშინ ესმნეს სიტყვანი ესე მოძღვრისა მიერ მეფესა ლუარსაბს, არა შერაცხნა მძღაღვრისა, არამედ ეგო ვითარცა ანდამატი. და შეუძვრელ ვითარცა კლდე, და უშიშ იყო ვითარცა ლომი საყოფელსა თვისსა. და არა იგონებდა წარმავალსა ქვეყნიერისა ზრუნვასა, არამედ ზეცად მიმართ აღიფრენდა გულსა და გონებასა თვისსა, ვითარცა ორბი ზეაღმფრინვალე ეთერისა მიმართ ეგრეთ განახლებადა ისწრაფვოდა და შემოსად სულიერისა სამოსელისა და განგდებადა მისა ამის მოკვდავისა და შემოსად უკვდავისა მის, რომელნი

მოსიეს წმიდათა მხნეთა მოწამეთა და წარმოთქმული სიტყვისა მოციქულისა, ვითარმედ „გული მითქვამსო, განსვლად და ყოფად ქრისტეს თანა“, განიცდიდა სიმხნესა და ღვაწლსა მოწამეთა და გვირგვინსა და მოსაგებელსა მათსა და უფროსად მობაძავ და სამღრთოდ მოშურნე ქმნილიყო მეფეთა შორის წარჩინებულისა და მოწამისა მეფისა არჩილისა და ვახტანგისა და იტყოდა მოციქულისა მიერ თქმულსა მას: „უკეთუ მოკვდევ ქრისტესთვის, მრწამს რამეთუ მას თანა ვსცხონდეო“ და, უკეთუ მან სახიერმან სიკვდილითა თვისითა გვიხსნა ჯოჯოხეთისაგან ქვესკნელისა, ჩვენცა თანა-გვაც რათამცა დავსთხინეთ სისხლი მისთვის და არა ვრიდოთ თავთა ჩვენთა მისთვის. ნეტარ თუმცა ღირს მყოს სახიერმან მან, რათამცა არა ერთგზის და ორგზის მივსცე თავი ჩემი სიკვდილსა, არამედ მრავალგზის, რომელმან მიბრძანა ხმითა მით საუფლოთა: „ნუ გემინინ, რომელთა მოწყვიდენ ხორცინი, ხოლო სულსა ვერ ხელეწიფების მოწყვედად“, და კვალად: „რომელმან აღმიაროს მე წინაშე კაცთა, მეცა აღვიარო იგი წინაშე მამისა ჩემისა ზეცათასა“, ვინაიდან იგი ესრეთ აღმითქვამს გვირგვინსა მას დაუჭკნობელსა და მოსაგებებელსა, რომელი თვალმან არა იხილა და ყურსა არა ესმა, ხოლო გულსა კაცისასა არა მოუხდა, და ესეცა უწყი ვითარმედ სიკვდილისა თანამდებ ვართ და უნებლიეთ თანამაც განსვლა სულისა და განშორება ხორცთაგან, მეგულების გარდაცვალება თიხონთა ამით თბეთა და დახსნად ნასხამთა ამათ და ანაქუსთა ჩემთა; ნამდვილად კეთილ არს ჩემდა, რათა მოსწრაფედ ვრბიოდი ასპარეზსა მას ზედა ძლევისასა და მოვაკვდინო ასონი ქვეყნისანი და შევიმოსო უკვდავი, ვინაიდგან უეჭველად ესე ყოფად არს. რალა ყენება არს ჩემდა და არა ვისწრაფი შესვლად ქორწილსა სიძისა მის შევნიერისა და უკვდავისა? მზა არს ჩემდა მოცემად ხელითა თვისითა გვირგვინისა მას უხრწნელებისაცა, აჰა, ჟამი შეწყნარებული და დღე სათნო უფლისა“⁷⁰.

ვახუშტი წერს – „შემდგომად მრავალთა ლიქნითა და ნიჭითა და შინებითაცა უთქმიდა, არამედ მეფე დაადგრა სიმტკიცესა ზედა. ამისათვის პატიმარ-ჰყო მეფე. მაშინ ეზიარა პატიოსანსა სისხლსა და ხორცსა უფლისას და ატირნა მთავარნი თვისნი წესითა ქართულითა, ვითარცა მკვდარსა ზედა, და მეფე შესხმისა წილ იტყოდა: „აგრე ჩემმან სულმან“.

შემდგომად წარავლინა შაჰ-აბაზ მეფე გულამყალას შირაზს და პატიმარ-ჰყო მუნ, მერმე კვალად არა დასცხრა მძვინვარედ, წარავლინეს შაჰ-აბაზ და მოაშთვეს მუნ ციხესა შინა მეფე ლუარსაბ მშვილდის საბლით 1622 და შეირაცხა წმიდათა მოწამეთა თანა“⁷¹.

ილია ჭავჭავაძე წერს – „...მეფემ ითხოვა, მაცალეთ სიკვდილის წინ ვილოცოო. ნება მისცეს. დაისვენა წინ ხატი ღვთისმშობლისა, რომელიცა თანა ჰქონდა. და ესე შეევედრა: „ჰოი, დედოფალო ღვთისმშობელო, შენდამი დამიძს სასოება ჩემი, შენ ხარ ნუგემისმცემელი ჩემი. შენ მომეც შეწევნა წამებისა ჩემისა ამის და შემრთე წმიდათა მოწამეთა შენთა თანა, რათა მეცა ვადიდებდე მამასა, ძესა და წმიდასა სულსა...“

მხოლოდ დიდ-ბუნებათა კაცთა თვისებაა ერთხელ რწმენილი და აღიარებული გაიხადონ თავის სიცოცხლის საგნად და ქვეშ დაუგონ თვისი ცხოვრება და თუ საჭიროება მოითხოვს, შესწირონ თავი თვის სიცა ნიშნად იმისა, რომ ჭეშმარიტება მეტად უღირს, ვიდრე საკუთარი თავი და საკუთარი სიცოცხლე... დღეს ერთი საქართველოს გამირთავანი გავიხსენოთ, იგი გმირი, რომელმაც თქვა: რა მადლია თავი გადავირჩინო და ჩემი ქვეყანა მტერს ავაოხრებინო – წავიდა და წამებულის გვირგვინით შეიმოსა სახელოვანი თავი ქვეყნისა და ქრისტეს სახელითა. და დღეს ჩვენ სხვა არა დაგვრჩენია რა გარდა იმისა, რომ ბესარიონ კათალიკოზთან ერთად ქება-დიდებით წარმოვთქვათ: „ყოფადთა მცნობი, ბრძენი ახოვანი მეფე ლუარსაბ დღეს იდიდებოდნენ“⁷².

მეფე მშვილდის საბლით მოაშთვეს, წმინდანის სხეულს ნათელი დაადგა - „...სხეული მისი, რომელიც ჰსჩანდა ყოვლად ბრწყინვალედ ვითარცა თოვლი და მრავალნი მოვიდოდეს ხილვად წმიდისა მის, რომელსა

ზედა ნათლისა ბრწყინვალისა მხილველნი განკვირდეს და დღესა მეორესა დაჰფლეს მისავე ციხესა შინა ყოვლად პატიოსანი იგი სხეული მისი, და რომელნიცა შეპყრობილ არიან სნეულებითა და საფლავსა მისსა მიეახლებიან, კურნებასა მიიღებენ⁷³, – წერს ანტონი.

წმიდა ლუარსაბის სული ქრისტეს წინაშე დგას მთელი მსოფლიოს, ქართველი ერისა და საქართველოს მეოხად – „წამებისადა გვირგვინოსან ქმნილი ქრისტესა ძესა ღმრთისასა ეზიარა და ყოვლისა სოფლისა მეოხად დადგა წინაშე მისსა საქადულობლად ნათესავთა თვისთა და ყოვლისა სოფლისა და სამეფოსისა მისისა“⁷⁴.

---

⁵⁴ ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 355; ⁵⁵ იქვე, გვ. 363; ⁵⁶ იქვე, გვ. 365; ⁵⁷ იქვე, გვ. 366; ⁵⁸ იქვე, გვ. 394; ⁵⁹ იქვე, გვ. 396; ⁶⁰ ძველი ქართ. აგიოგრ. ლიტ. ძეგლები, VI, 1980, გვ. 47; ⁶¹ ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 385; ⁶² ძეგლ. VI, გვ. 48; ⁶³ ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 386; ⁶⁴ ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 423; ⁶⁵ ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 388; ⁶⁶ ანტონი, დასახ. ნაშრ., გვ. 55; ⁶⁷ ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 425; ⁶⁸ იქვე, გვ. 425; ⁶⁹ ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 393. ⁷⁰ იქვე, გვ. 397; ⁷¹ ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 427; ⁷² ილ. ჭავჭავაძე, IV, გვ. 184; ⁷³ ანტონ კათალიკოსი, დასახ. ნაშრ., გვ. 66; ⁷⁴ იქვე, გვ. 66.

მეფე თეიმურაზ I (XVII ს.)

თეიმურაზ მეფის ბიოგრაფია „ქართული ენციკლოპედია“

მეფე თეიმურაზი ქართველი ერისათვის ერთ-ერთ ყველაზე მძიმე საუკუნეში, მსგავსად თავისი წმიდა დედის ქეთევანისა, ფარად და დარაჯად ედგა ეროვნულ სარწმუნოებასა და ქართველობას. თეიმურაზი ღირსებითა და, შეიძლება ითქვას, წარმატებითაც ებრძოდა ქრისტიანობის უსასტიკეს მტრებს, უზარმაზარი იმპერიის მმართველებს – შაჰ-აბაზ I-ს, შაჰ-სეფისა და შაჰ-აბას II-ს. 1606 წლიდან 1663 წლამდე, თითქმის 60 წელი მისგან მოსვენება არ ჰქონდათ საქართველოს მტრებს. თეიმურაზი განსაკუთრებული, ღრმად მორწმუნე ქრისტიანი იყო, ერთგული მოყვარული საქართველოს სამოციქულო ეკლესიისა. კარგად ესმოდა მისი მნიშვნელობა და ღირსება. 1661 წელს თეიმურაზი ბერად აღიკვეცა⁷⁵. ამ დროს ის მოხუცი იყო, „ფრიად უპოვარი“ და სპარსეთში გამგზავრებამდე სკანდის ციხესთან მწირობდა, მაგრამ მას ბერული თავმდაბლობა და თავისი თავის ქრისტიანობრივი განსჯა ახალგაზრდობის წლებშიც ახსიათებდა.

„მეფე თეიმურაზი თავის თავის შესახებ თავმდაბლობითა და დაკნინებით აღსავსე სიტყვებსა ხმარობს. ასეთნაირად თავის პიროვნების დამცირება მეფეთა სიგელებში არ გვხვდება და მხოლოდ თეიმურაზს აქვს ნახმარი: „მე ყოველთა მეფეთა უნარჩევსმან არა საქმეთა მიერ კეთილთა, არამედ მოწყალებითა ღვთისათა გვირგვინოსანმან“-ო, ამბობს ის 1631 წლის მცხეთის სიგელში; ან კიდევ: „მე ყოველთა უსრულმან ცნობითა, ქცევითა ყოვლად ნაკლულევანმან... სასოებით და ძრწოლით ბრალთაგან ყოვლად განკრთომილმან, მეფედ დადგინებულმან ძისა შენისაგან არათუ გამორჩევით, არამედ უნარჩევსმან მსასოებელმან შენმან და მონამან მდაბალმან, უნდომან თეიმურაზ“ (1637 წლის საბუთი). ეს ბერმონაზონის კილო და ენაა და არა ქვეყნის მმართველის მეფისა და მეომრის“⁷⁶, – წერს ივანე ჯავახიშვილი.

მეფე თეიმურაზი ქრისტეს ერთგული მეომარი იყო, იგი არა მარტო სპარსეთ-ოსმალეთის მმართველებს ებრძოდა, არამედ მათი პოლიტიკის გამტარებელ გადარჯულებულ ქართველებსაც, რომელნიც არანაკლები უბედურების მომტანნი იყვნენ საქართველოსათვის. ერთ-ერთი ასეთი იყო მეფედ წოდებული როსტომ-ხანი (1632-1658), რომელსაც შაჰმა თეიმურაზის გაძევების შემდეგ ქართლ-კახეთის მმართველობა ჩააბარა. სიკვდილის შემდგომ მიგებულ პატივითაც კი კარგად ჩანს, თუ ვინ იყო ქართველთათვის მეფე თეიმურაზი და რას წარმოადგენდა სპარსელებისათვის როსტომ-ხანი. თეიმურაზ მეფე 74 წლის ასაკში გარდაიცვალა სპარსთა მიერ ქრისტეს ერთგულებისა და მაჰმადის უარყოფისათვის ასტარაბადის ციხეში გამომწყვდეული. იგი საქართველოში ჩამოსვენეს და ალავერდის ტაძარში ქრისტიან მეფეთა გვერდით დაკრძალეს, ხოლო როსტომ-ხანი დიდ პატივსა და დიდებაში მყოფი თბილისში გარდაიცვალა, თათრებმა გლოვა-ტირილით სპარსეთში წაასვენეს და ქალაქ ყუმში დამარხეს. ყუმი სპარსელთათვის ისეთივე წმიდა ადგილი იყო, როგორც ქართველებისათვის მცხეთა, ალავერდი თუ გელათი.

თუ რატომ ებრძოდა თეიმურაზ მეფე როსტომს და რა მნიშვნელობა ჰქონდა ქართველობის შენარჩუნებისათვის თეიმურაზის დაუმორჩილებლობას, ეს კარგად ჩანს როსტომის დახასიათებიდან. ივ. ჯავახიშვილი წერს – „დიად, როსტომი ქართლში გაბატონდა და მეფედ იქცა, მაგრამ როგორ? უცხო ძალის საშუალებით, მხოლოდ სპარსთა სამხედრო ძალით, და თუმცა არჩილ მეფე ამბობს, „ქართლი როსტომ დაიჭირა და კახეთსა დასვეს სალიმ“, ნამდვილად კი ქვეყანა მთლიანად სპარსეთს ჩაუვარდა ხელში... ამგვარად ბრმისათვისაც ცხადი უნდა გამხდარიყო, რომ თეიმურაზ მეფის ბატონობა აღმოსავლეთ საქართველოს დამოუკიდებლობასა და მაინცდამაინც დამოუკიდებლობისათვის თავგანწირ-

ულს ბრძოლას მოასწავებდა, როსტომის მეფობა კი ჩვენი ქვეყნის მონობასა და სპარსთა ბატონობის მომავლინებელი იყო⁷⁷.

„როსტომ მეფე თავისი აღზრდით და ზნეჩვეულებით უფრო სპარსელი იყო, ვიდრე ქართველი, პოლიტიკურადაც სპარსეთის სახელმწიფოს ყურმოჭრილი ყმა და მისი პოლიტიკის ერთგული განმხორციელებელი იყო...“⁷⁸.

ბერი ეგნატაშვილი წერს – „.....მაშინ იყვნენ ქართველნი გულწრფელნი და გამოუცდელნი ყიზილბაშის ხერხისა და ტყუილისაგან, და ესე როსტომ მეფე იყო კაცი ხერხიანი და ილათიანი და მცდელი საქმისა და მას ჟამსა ვინცა ვინ ქართველნი იყვნენ ყიზილბაშში დატყვევებულნი და გათათრებულნი, ყოველნივე წარმოიყვანა ქართლში და სწადოდათ გათათრება ქართლისა. და იყო წესსა ზედა ყიზილბაშისასა და გაარიგა რიგი სახლისა თვისისა ყიზილბაშურად და განაწესა მოხელენი გამრიგენი თათარნი და არცა მოშალა ქართველი მოხელე და იქცეოდა დიდებულად... და მას ჟამსა იწყო ქართლის წესმან და რიგმან გარდაცვალება და ყოველთავე შეიყვარეს ანგარება და სიმდიდრის-მოყვარება, ჯამაგირი და სოფლის მიცემა ყაენისაგან, და განმრავლდა ტანთ-ცმა ყიზილბაშურად... და თვით როსტომ მეფის წადილი და ნება ესე იყო, რომ უყოყმანოდ არავის რა მისცემოდა... იყო მეფე როსტომ მორჩილი ყაენისა და მოყვარე სჯულისა მაჰმადისა. ამან აღაშენა სახლი ყიზილბაშური... შემოიღო მოფენილობა, სმა-ჭამა, გამოჩვენება და კეკელობა და მიიქცენ სრულიად წესსა ზედა ყიზილბაშისასა, და განმრავლდა სახლსა შინა მისსა სიძვა და არა-წმინდება, ცოდვა იგი სოდომ-გომორული და მეძაობა და დედათა თანა აღრევა... განძლიერდნენ თათარნი და კადნიერებდნენ ქართველთა ზედა და რომელნიცა იყვნენ ქართველნი მოყვარენი წესისა მათისა, მეძაენი და ბილწებისა მოქმედნი, დიდად პატივს ცემდა მეფე როსტომ და ჰკითხვიდა და უსმენდა მათსა, და რომელნიცა იყვნენ სიმართლისმოქმედნი და წრფელნი გულითა და ცოდვის მორიდალნი, მათ არას პატივსცემდა და ცუდს კაცს ეძახდნენ და შეუძლებელსა. და იყვნენ დლითი და დღე სმასა და განცხრომასა შინა, ხოლო სულისათვის არა ზრუნავდნენ... და ქართველთა-ცა ისწავეს სმა და ჭამა ყიზილბაშური... განყიდეს მამა-პაპათგან დაგდებული მამული და აგარაკები და იცვამდნენ ტანთა და სჭამდნენ და სმიდნენ და არარას ზრუნავდნენ შვილთათვის“⁷⁹. ეს ხდებოდა XVII საუკუნეში. ასეთივე ისტორია განმეორდა მოგვიანებით, XIX საუკუნეშიც, როცა ქართველებმა რუსის ხელისუფალთა გავლენით იწყეს გაყიდვა მამაპაპათგან დატოვებული მამულებისა გამოსაჩენი ჩაცმადანურვისა და ცხოვრებისათვის. საინტერესოა ვინ ყიდულობდა XVII ს-ში ქართველთა მამულებს? ჩანს ისინივე, რომელნიც XIX საუკუნეში.

ბერი ეგნატაშვილი განაგრძობს როსტომის ეპოქის დასასიათებას – „ამიერიდან შემოვიდა ზოგ-ზოგათგან ტყვის სყიდვა თავადებისაგან და რომელნიცა იყვნენ ობოლნი და ქვრივნი, გამოიყვანებდნენ და გაჰყიდნენ და განმრავლდა ცოდვა... და იყო სმისა და ჭამის მოყვარე და გასცემდა არამცირედსა სმასა ზედა. და ამის ჟამსა არა იყო ზრუნვა სულიერი ერისკაცთა შორის, არამედ იყვნეს ფუფუნეულ და ხორცთ-მოყვარე, რამეთუ თვით სამღვდელნიცა და მღვდელ-მთავარნიცა მიდრკეს კეთილისაგან და აღერივნეს ერთა თანა, გოდებისაებრ იერემიასა, რამეთუ იყვნეს მოყვარე ღვინისა და ზმისა და შვებისა და განცხრომისა, უმღერდნენ ურთიერთას სიძვა-მრუმებასა და მეძაობას. ამას შინა მოუძღურდა სჯულისა და განირყვნა წესი საეკლესიო, რამეთუ არლარა ეძიებდნენ სულიერს საქმესა, არამედ ხორცთათვის ზრუნვიდეს ყოველნივე“⁸⁰.

ქართულ ეკლესიას, ცხადია, არ შეეძლო მშვიდად ეყურებინა ქართველთა სულიერი გადაგვარებისათვის. უთუოდ ამიტომაც მოუწყო აჯანყება როსტომს ქართლის კათალიკოზმა ევდემოზ დიასამიძემ, რომელსაც სურდა ქართლის სამეფო ტახტზე ქართველებისათვის თავდადებული მებრძოლი თეიმურაზი ეხილა. როსტომმა ქართლის კათალიკოზი სასტიკი სიკვდილით მოაკვლევინა, ხოლო გვამი შეურაცხყო, სამაგიეროდ „სამღვდელნი ეპისკოპოსნი ამით დაიერთგულნა, რომე ყოველთათვის ჯამაგირი

განუწესა, თავდაბლად და ტკბილად ექცეოდა, ამისათვის ზრუნვიდნენ სამღვდელთა კრებულნი, ხოლო აღაშენა კათოლიკე ეკლესია მცხეთის გუმბათი და სხვანიცა რომელიმე მოხრებულნი ეკლესიანი აღაშენა და კვალად გატეხილი ხიდი⁸¹.

განსაკუთრებით სასტიკი იყო როსტომ მეფის დროს დამკვიდრებული წესი სპარსეთში ტყვეების გაგზავნისა. თუკი როსტომის წინა მამადიანი მმართველები არაქრისტიანებს აგროვებდნენ სპარსეთში გასაგზავნად, როსტომმა სწორედ ქართველთა ტყვედ გაგზავნის წესი შემოიღო „საჩუქრად“ სპარსელთათარი მმართველებისათვის.

„ამან როსტომ მატა ყოველსა ფეშქაშსა და მეტადრე ტყვისასა რაჟამს დაიდვა სვიმონ მეფემან, ამ წესით იმოქმედა: ანუ ძისა ურისასა, ანუ ნასყიდსა, და ანუ ოსთასა გაგზავნიდა, ხოლო მან გამოიყვანა ქართველთა გლეხთა, აზნაურთა, დიდებულთა ასულნი და ძენი, და მას გაუგზავნიდა, ამიერიდან დაიდვა ესე და ყოველნი მეფენი საქართველოსანი ესრეთ ჰყოფდნენ, ვიდრე მოდღეინდელად დღემდე“⁸².

სწორედ ამ პიროვნებას, საქართველოს წეს-ჩვეულებათა შემშლელსა და ქართველობისათვის ძირის გამომთხრელს, ებრძოდა ქრისტიანი მეფე თეიმურაზი. როსტომ მეფეს ზოგიერთი კარგი საქმეც გაუკეთებია ქვეყნისათვის, რათა ქართული მოსახლეობა ქრისტიან მეფეს არ მიმხრობოდა. საბოლოოდ თეიმურაზი დამარცხდა, რაც „ქართველობის“ დამარცხებასაც ნიშნავდა.

როგორც აღინიშნა, ამ ეპოქისათვის „ქართველი“ ეწოდებოდა არა ყველას, ვინც თავს ქრისტიანად სთვლიდა, არამედ ეთნიკური წარმოშობით ქართველს, რომელიც იმავდროულად საქართველოს სამოციქულო ეკლესიის წევრიც იყო. ეთნიკური წარმომავლობით ქართველი შეიძლება სარწმუნოების გამოთათარი ყოფილიყო, ან „ფრანგი“ და „სომეხი“, „ქართველი“ მხოლოდ ქართული ეკლესიის ქრისტიან მრევლს ეწოდებოდა. იმდროისათვის ქართველმა ერმა მრავალი „გათათრებულ“-„გაფრანგებულ“-„გასომხებულ“ შვილი დაკარგა. სარწმუნოების გამოცვლით მათი ეროვნული თვითშეიქცევა იცვლებოდა და სწორედ იმ ერებს ემატებოდნენ, რომელი ერის სარწმუნოებრივი აღმსარებლობის მიმდევრადაც თვლიდნენ საკუთარ თავს.

სარწმუნოება და ეროვნება ერთმანეთში აითქვიფა. მამადიანური სახელმწიფოები ყველგან სდევნიდნენ ქართულ ეკლესიას, როგორც იმდროისათვის ერთადერთ ბურჯს ქართული ეროვნებისას, „ქართველობისას“. ქართულ ეკლესიას არსებობა მხოლოდ და მხოლოდ ქართულ-ეროვნულ სახელმწიფოში შეეძლო, სხვაგან ყველგან ის აკრძალული იყო. ამიტომაც „ქართველობის“ შენარჩუნებისათვის დიდი მნიშვნელობა ჰქონდა ქართულ-ეროვნულ სახელმწიფოს. ქართული სახელმწიფოებრიობის გაუქმება თავისთავად ქართული ეკლესიის დაკნინებას, და მამასადამე, „ქართველობის“ დევრადაცისაც მოასწავებდა. ქართული სახელმწიფოებრიობის გაუქმება სპარსეთ-ოსმალეთმა ვერ შეძლო, ეს თვით შაჰ-აბას I-მაც კი ვერ მოახერხა. საერთოდ, მეფე თეიმურაზი მცველად ედგა ქართულ სახელმწიფოებრიობას, ის თითქოსდა პიროვნულად იყო მისი მატარებელ-განმანხორციელებელი. ქრისტიანობის მტკიცედ დაცვა, მუდმივი აჯანყებანი, განსაკუთრებით 1623 წლის ქართლის აჯანყება, რომლის დროსაც სპარსეთის საუკეთესო არმია დამარცხდა, 1659 წლის კახეთის და სხვა აჯანყებანი ხელს უწყობდა ქართული სახელმწიფოებრიობის ასე თუ ისე შენარჩუნებას. მამასადამე, ქართულ ეკლესიასაც (ანუ „ქართველობას“) არსებობის საშუალება ჰქონდა, თუმცა, შეიძლება ითქვას, რომ აღმოსავლეთ საქართველოში 1632 წლიდან 1744 წლამდე არსებულ ქართულ სახელმწიფოებს ეროვნული ხასიათი არ გააჩნდათ.

ქართლ-კახეთში ახალი ტიპის სახელმწიფოს როსტომ მეფემ დაუდო საფუძველი. ერთის მხრივ, შინაურთა და ადგილობრივთათვის, როსტომი ქართველი მეფე იყო, რომელმაც ძველქართული სახელმწიფოებრივი სტრუქტურები და სახელმწიფო მმართველობაში ძველთაგანვე არსებული ქართული სახელო-თანამდებობები არ მოშალა. თავის თავსაც „მეფეს“ უწოდებდა, მაგრამ, მეორეს მხრივ, მან გზა გაუხსნა „ყიზილბაშურ რიგს“, ხელისუფალთა დასახლება სპარსულის მიბაძვით შეცვალა, შემოიღო

ციზილბაშური თანამდებობები. როსტომმა თავის მმართველობას ორსახა ხასიათი მისცა, სპარსელებისათვის ის „ვალია“ (ანუ შაჰის მოხელე) იყო, ქართველებისათვის – „მეფე“. სპარსელების თვალსაზრისით, მმართველობის სტრუქტურებით ქართლი სპარსეთისაგან (სპარსული პროვინცისაგან) არ განირჩეოდა. ქართველების თვალსაზრისით კი, იგი კვლავ ქართული რიგით იმართებოდა. მიუხედავად ამისა, ამ შემთხვევაში წაგებული მაინც ქართული მხარე რჩებოდა, რადგანაც ქვეყანა ირყვნებოდა და მოსახლეობა მაჰმადიანურ წესსა და რიგს ეჩვეოდა, მაჰმადიანურ ჩვეულებებს ითვისებდა, აქვე ისიც უნდა აღინიშნოს, რომ, მართალია, სულიერი დანაკარგის ფასად, მაგრამ ქვეყანამ ერთგვარად მაინც ამოიხუნთქა, თუ ადრე სპარსეთთან უშუალო ბრძოლისას ქართველები მალალ სულიერებას, ქართველობასა და ეროვნული კულტურის სიწმინდეს ინარჩუნებდნენ, მაგრამ ძლიერ ზარალდებოდნენ მატერიალურად, ახლა მატერიალურად აღარ ზარალდებოდნენ, რის ფასადაც ქართული კულტურა და სულიერება კნინდებოდა, ქვეყანა ეროვნულ-სარწმუნოებრივი გადაგვარების გზას დაადგა. ....მალალ თანამდებობებზე ქართლ-კახეთის ფეოდალთა დამტკიცება, ირანის შაჰის მიერ მაჰმადიანობის მიღების

აუცილებელი პირობით სრულდებოდა⁸³. როსტომმა ყაენისადმი უსაზღვრო მორჩილებითა და ემმაკური მიდგომით ქართლში სპარსოფილური განწყობილების გაღვივება შეძლო, მით უმეტეს, რომ „...როსტომ მეფის მიერ ჩატარებული ყოველი ღონისძიება, ირანის შაჰის მუდმივი კონტროლის ქვეშ იმყოფებოდა“⁸⁴. როსტომის საყრდენს საქართველოს სხვადასხვა ქალაქში ჩაყენებული ციზილბაში მეციხოვნეები წარმოადგენდნენ, მათი ერთდებოდა და ემინოდა ქართლის მმართველს.

ძველქართული სახელმწიფოებრიობის ადგილას წარმოშობილი არაეროვნული ქართულ-ციზილბაშური სახე ქართლ-კახეთის მმართველობისა, როგორც ითქვა, მთელი 112 წლის მანძილზე – 1632-1744 წლებში არსებობდა.

რამდენადაც, ასე თუ ისე, ამ დროს ქართული სახელმწიფოებრიობა მაინც არსებობდა, მამასადამე, არსებობდა ქართული ეკლესიაც თავისი სტრუქტურებით. როგორც ითქვა, მაჰმადიანთა მიერ შექმნილი პირობების გამო იმ ეპოქაში ქართულ ეკლესიას არსებობა მხოლოდ ქართულ სახელმწიფოში შეეძლო, სხვაგან, ყველგან ქართულ საეკლესიო ორგანოებს მაჰმადიანები აუქმებდნენ და სპობდნენ (მაგალითად, დაპყრობილ მესხეთში, ლორე-ტაშირში, კაკ-ენისელში, შაქ-ყარაბაღში, დიდ სომხეთში (ანისის, ყარსის, ვალაშკერტის საეპისკოპოსოები), თორთომსა და არზრუმში. არც ერთი ქართული ეკლესია არ არსებობდა უვრცელეს სპარსეთსა და ოსმალეთში, მაშინ როცა ორივე ამ ქვეყანაში უთვალავი სომხური, ფრანგული, ბერძნული, და საერთოდ, ქრისტიანული ეკლესიები იყო; მათვე მოსპეს ქართული ეკლესიები ჩრდილო კავკასიაში).

ქართულ ეკლესიებს ყველა მაჰმადიანურ ქვეყანაში საფუძველი ეცლებოდა. მიზეზი ის იყო, რომ მაჰმადიანი მმართველები იქ მცხოვრებ თუ ჩასულ ქართველებს აიძულებდნენ უარეყოთ ქართული ქრისტიანობა (მართლმადიდებლობა) და სარწმუნოების ან საეკლესიო მიმართულების შეცვლას აიძულებდნენ. თუ ქართველი გათათრებას არ ისურვებდა, მაშინ იგი ბერძნულ-მართლმადიდებლურ, კათო-

ლიკურ ან გრიგორიანულ ეკლესიათა მრევლად უნდა ქცეულიყო. ასე რომ (პირდაპირი ბრძანებითა თუ სოციალურ-ეკონომიკურად გაუსაძლისი პირობების შექმნით), ქართული ეკლესიის წევრობა აკრძალული იყო.

რატომ? პირველი მიზეზი ის იყო, რომ საქართველოს სახელმწიფოები მაჰმადიანებთან მეტრძოლი ქვეყნები იყვნენ. მაჰმადიანებმა შეძლეს მოესპოთ ბერძნული სახელმწიფო (ამის გამო ბერძნული ეკლესია მათთვის საშიში აღარ იყო), მაჰმადიანებმა შეძლეს მოესპოთ სომხური სახელმწიფო (ამის გამო სომხური ეკლესია მათთვის საშიში აღარ იყო), მაგრამ ვერ შეძლეს ქართული სახელმწიფოებრიობის მოსპობა, რომლის სულსა და გულს, მამოძრავებელ ძალას ქართული ეროვნული ეკლესია წარმოადგენდა, ამიტომაც ებრძოდნენ ისინი ქართულ ეკლესიას. გარდა ამისა, მათ შეძლეს როგორც ბერძნული, ისე სომხური ეკლესიები თავიანთი ზედამხედველობის სფეროში მოექციათ. ორივე ამ ეკლესიას მაჰმადიანურ ქვეყნებში დიდძალი მრევლი ექვემდებარებოდა, მაჰმადიანი მმართველები ორივე ეკლესიას მართვა-გამგეობის საქმეშიც იყენებდნენ (ასევე ითქმის კათოლიკურ ეკლესიაზეც), სხვათა შორის, სომხურ ეკლესიას მაჰმადიანთა მხრივ უპირატესობანი ენიჭებოდა ლათინურ-კათოლიკურ ეკლესიასთან შედარებით და მხარს უჭერდნენ სომხურ-კათოლიკურ რიტს⁸⁵.

ქართული ეკლესია ერთადერთი ეროვნული ბურჯი იყო ქართველობისა - მაჰმადიანურ იმპერიებთან მეტრძოლი ხალხისა, ამიტომაც მიუღებელი, მეორე მხრივ, „ამ დროს თურქებს, ისევე როგორც სპარსელებს, მოსვენებას უკარგავდა მართლმადიდებლური რუსეთის წარმატებანი, რომელიც სულ უფრო სამხრეთისაკენ მოიწევდა და კავკასიის უღელტეხილს ებჯინებოდა“... მართლმადიდებლური რუსეთის წარმატებები თურქეთს ყველაზე მეტად აფიქრებდა და ყოველი ღონით ცდილობდა არ დაეშვა მართლმადიდებელ ხალხთა ურთიერთკონტაქტი და რაც მთავარია, მათი კავშირი ერთმორწმუნე რუსეთის სახელმწიფოსთან⁸⁶. ასევე ფიქრობდა სპარსეთიც. თეიმურაზის კავშირი რუსეთთან სპარსეთს მოსვენებას უკარგავდა.

როგორი დამოკიდებულება ჰქონდა როსტომ-ხანს ქართული ეკლესიის მიმართ? რადგანაც მის პოლიტიკას კომპრომისული ხასიათი ჰქონდა (ერთი მხრივ, ქართველთა მეფე იყო, მეორე მხრივ, სპარსეთის მოხელე), ამიტომაც ის ჩვენი ეკლესიის მიმართ გარკვეულ ლოიალობას იჩენდა, მაგრამ აქ აღსანიშნავია სხვა მომენტი. თუ აქამდე, ძველქართული სახელმწიფოებრივი სისტემის არსებობისას, ქართული ეკლესია სახელმწიფოში უპირველესი და უპირატესი სარწმუნოებრივი ორგანიზაცია იყო, როსტომის დროს მან უპირატესობა სხვა ქრისტიანულ მიმდინარეობებთან შედარებით დაკარგა და იგი სხვებს გაუთანაბრეს. ეს იმას ნიშნავს, რომ როსტომი და მისი შემდგომი მაჰმადიანი მმართველები ქართულ ეკლესიას საქართველოშივე აყენებდნენ კათოლიკურ, ანდა სომხურ ეკლესიებთან თანაბარ პირობებში, არ უქმნიდნენ სხვა რელიგიებთან შედარებით რაიმე განსაკუთრებულ პირობებს და სხვებთან ათანაბრებდნენ.

მეორე მხრივ, როსტომი სპარსი მოხელე, ვალდებული იყო განსაკუთრებული ყურადღება და მზრუნველობა გამოეჩინა სომხური ეკლესიისადმი, რადგანაც სპარსეთში სომხურ ეკლესიას ყოველგვარი პრივილეგია ენიჭებოდა⁸⁷, ხოლო სპარსთა თვალსაზრისით, ქართლ-კახეთი სპარსეთის ვასალურ ქვეყანას, პროვინციას წარმოადგენდა. შაჰის მკაცრი კონტროლითა და სამეთვალყურეო აპარატით დათრგუნულ როსტომს უფლებაც არ ექნებოდა არ გამოეჩინა ყურადღება სომხური ეკლესიისადმი. სხვათა შორის, ასევე იყო მესხეთშიც. ახალციხის ფაშებს, რომლებიც სასტიკად ებრძოდნენ ქართულ ეკლესიას⁸⁸, ემინოდან სომეხ-კათოლიკე მღვდლებისა (უნიტორებისა). როგორც შ. ლომსაძე წერს, ევროპელი მისიონერები ფაშამ „დაბეზღების მიშით“ ახალციხეში ვერ შეიყვანა და ორი თვის განმავლობაში აწყვერში ჰყავდა დამწყვდეული, მერე კი ისევ უკან გამოუშვა. როგორც ჩანს, ფაშას ემინოდა იანიჩარებისა და უნიტორებისა. იანიჩარებს ფაშას მაკონტროლებელი უფლებები ჰქონდათ მინიჭებული, უნიტორები კი,

ამ შემთხვევაში, მზვერავის როლში გამოდიოდნენ, რომელთა ვალი იყო არ დაეშვათ „რელიგიური მანტიით შემოსილი ევროპული შპიონები“ თურქეთის ტერიტორიაზე. სულთანის კარის შეხედულება უნიტორების მიზნებს ემთხვეოდა. ამ გზით მათ ჩამოცილებული ჰყავდათ კონკურენტები⁸⁹.

როგორც ეს მისი „ქრისტიანული წესით“ დაქორწინებისას გამოჩნდა, როსტომსაც ასევე ემინოდა ყიზილბაში მეციხოვნეებისა. როსტომი ისეთ მოქნილ სარწმუნოებრივ პოლიტიკას აწარმოებდა, რომ კათოლიკებს ის კათოლიკედ მიაჩნდათ, სომხებს – სომხად, ხოლო თათრებისთვის ის მორწმუნე მაჰმადიანი იყო. ყოველივე ეს თვით როსტომის თანამედროვე კათოლიკეთა და სომეხთა ჩანაწერებიდან ჩანს: „როსტომმა კათოლიკე მისიონერებს ყოველგვარი უპირატესობა მიანიჭა, ამავე ავტორის მოწმობით, ქართლის მაჰმადიანი მეფე კათოლიკეების ღვთისმსახურებასა და საეკლესიო სხვა ცერემონიალს სწირად თვით ესწრებოდა... კათოლიკე მისიონერებისადმი როსტომის კეთილგანწყობამ ავიტაბილეს სურვილიც კი აღუძრა კათოლიკობაში მეფის მოქცევისა. იტალიელი მისიონერის სიტყვებით რომ ვთქვათ: „საამისო ნიშნები“ მან (როსტომ მეფემ) არაერთხელ გამოამჟღავნა“⁹⁰.

„ქრისტიანული ჯვრისწერის“ წინ როსტომ მეფემ „მონათვლა“ არა ქართულ, არამედ თეატინელთა (კათოლიკეთა) ეკლესიაში ინება. როგორც ითქვა, როსტომს თავისი მაკონტროლებელი ყიზილბაშებიც ემინოდა, ამიტომაც „...ქრისტიან მარიამზე დაქორწინების ქრისტიანული რიტუალი (მიუხედავად იმისა, რომ იგი შაჰთან წინასწარ „გასინჯული“ იყო) ისე ჩაატარა, რომ იგი „თვალში საცემი არ ყოფილიყო“ გორში მყოფი ყიზილბაშთა გარნიზონისათვის. ავიტაბილეს ცნობით, აღნიშნული ჯვრისწერა, ისევე როგორც მეფის მონათვლაც („თავის დაბანვა“) გორში თეატინელთა ეკლესიაში საღამო ჟამს (5 საათზე) ჩატარდა, მას შემდეგ, რაც მეფესთან გორში მოსული ყიზილბაშთა გარნიზონი გორის ციხეში დაბანაკდა“⁹¹.

„აღსანიშნავია, რომ გორის ქართული ეკლესია, რომელიც ციხეში იდგა, ყიზილბაშებს მეჩეთად ჰქონდათ გადაკეთებული, ხოლო კათოლიკურ ეკლესიას მეფე პატივს დებს თავისი სტუმრობით – იტალიელი ავიტაბილე აღნიშნავს გორის ციხე-სიმაგრეში ყიზილბაშების მიერ ქართული ეკლესიის მეჩეთად გადაკეთების ფაქტს“⁹².

რაც შეეხება მონოფიზიტებს, მათდამი როსტომის გულმოწყალება იმდენად უსაზღვრო იყო, რომ იგი თვით სომხებსაც მიუჩნევიათ – ძველი სომეხი დინასტიების, ანისელი ბაგრატიდების შთამომავლად. ვახუშტის ისტორიის 1808 წლის ნუსხაში ვრცელი შენიშვნა ჩაურთავთ, რომლის თანახმადაც როსტომი არა ქართველი ბაგრატიონი, არამედ ანისელი სომეხი მეფეების შთამომავალი (წყაროდ იყენებენ „სომეხ მეისტორიე ზაქარიას“) იყო. ამის თქმის უფლებას, ჩანს, სომხებს ის დამოკიდებულება აძლევდა, რომელსაც იგი სომეხთა მიმართ იჩენდა. როგორც ითქვა, აქამდე თბილისი საუკუნეთა მანძილზე საქართველოს დედაქალაქი იყო, ამ სიტყვის ჭეშმარიტი მნიშვნელობით – ქართული მოსახლეობით, ქართული ენით, ტრადიციებითა და წეს-ჩვეულებებით. ხოლო იმის შემდეგ, რაც თბილისს, ქვემო ქართლს, მაჰმადიანი ბაგრატიონი მმართველები დაეპატრონენ (დაუდ-ხანი, ბაგრატ-ხანი, სიმონ-ხანი), თბილისი და ქვემო ქართლი სპარსული სახელმწიფოს ვასალურ ქვეყნად იქცა. ცხადია, აქ სომეხთა მიმართ ის შეღავათები და ხელშეწყობანი გავრცელდა, რაც საერთოდ სპარსეთში არსებობდა. როსტომ ხანის დროს თბილისის ეკონომიკურმა აღმავლობამ გრიგორიანთა რაოდენობა თბილისში კიდევ უფრო გაზარდა. გრიგორიანების (ანუ „სომხების“) სიჭარბემ სამმართველო და სხვა სფეროებში ქართველთა შევიწროება გამოიწვია. სწორედ ამ სოციალურ ნიადაგზე წარმოშობილ კონფლიქტზე საუბარი აღნიშნულ შენიშვნაში: როსტომის „შვილის“ მკვლელობას „სომხები“ ქართველებს აბრალებდნენ, ქართველები – სომხებს; ინიშნება „ქართველი შიომ ბარათაშვილისა“ და „სომეხი ბაადურ თუმანიანთის“ დუელი, რომელშიც რატომღაც სასიკვდილოდ დაჭრილმა ბაადურმა გაიმარჯვა. ქართველთა სიამაყე დაცხრა, ხოლო გახარებულმა ირანის მაჰმა თბილის-ქალაქის მმართველობა გამარჯვებულ „სომეხს“ მისცა. როს-

ტომმა „რაიცა აქენდა შიოშს მსახურნი, მხევალნი, სოფელი, ვენახი, პირუტყვი და სხვანი, ბრძანა რათა ყოველივე მისცენ წერილით ბაადურს... ამჟამად ქართველნი მცირედ რადმე დამდაბლდნენ ამყობისა-გან რა, სომეხთა ლექსი გაელექსათ ენითა მათითა და მუხლთა დასასრული იყო ესე (შიოშ გაიქე, ბაადურ მოდის), ოდეს იმღერებდნენ ამას ყმანი მიმდგომთა მისთა ჰრსცხვენოდათ. ესმა ესე ხელმწიფესა ერანისასა სანიბას (რომელ არს მცირე შაჰ-აბაზ), უხმო ბაადურს. მისცა მას მთავრობა დიდი ტფილის ქალაქისა, იქმნა რიცხვსა სომხურსა 1099 (1650 წ.)“⁹³.

თბილის-ქალაქი სამართავად სომხებს გადაეცათ, ხოლო „ქართლის მეფე“, მათი აზრით, ეთნიკურად სომეხი იყო. თუ ვინ იყვნენ ეთნიკურად ეს „სომეხები“, იქიდან ჩანს, რომ ყმაწვილებმა ზემოთ მოყვანილი ლექსი სომხურ ენაზე კი არ გამოთქვეს, არამედ ქართულ ენაზე. რატომ? სომხური არ იცოდნენ და არც ხმარობდნენ, ისინი ეთნიკურად სოციალურ-პოლიტიკური ვითარების გამო სომხური ეკლესიის მრევლად ქცეული და გასომხებული ქართველები იყვნენ. მათ ეროვნული თვითშეგნება უკვე შერყეული ჰქონდათ. ქვეყანასა და დედაქალაქში გრიგორიანთა პოზიციები დღითი დღე მტკიცდებოდა.

აღსანიშნავია, რომ იმდროინდელი ქართველი საზოგადოების მაღალი ნაწილიც სომხოფილური ტენდენციების მატარებლად იქცა. ჩანს, მსგავსი ტენდენციების დადგენა სომხური საგაჭრო კაპიტალის საერთაშორისო არენაზე გასვლამ, სომხური სასულიერო და სამეცნიერო კულტურის გაფურჩქნამ, ხოლო ძველი ქართული კულტურულ-სულიერი მონაპოვრის დავიწყებამ დაბადა. როსტომის ისტორიკოსი, მის კარზე აღზრდილი და სპარსეთში მოღვაწე ფარსადან გორგიჯანიძე, რომელიც ისკანდერ მუნშის თანახმად „ქართველი ბეგია“⁹⁴, საერთოდ არ იცნობდა ძველ ქართულ ისტორიოგრაფიას, სამაგიეროდ იცნობდა სომხურს და საქართველოს ისტორია დაწერა სომხოფილური ტენდენციებით. ასეთი იყო ეპოქის სული. ქართველთა დენაციონალიზაცია დაწყებულია, ქართველებს ქართული არ აკმაყოფილებთ, ანდა აღარ სურთ მისით დაკმაყოფილება, მათი გასომხება თუ გაათათრება უკვე არის არა ფიზიკური (განათვლა თუ წინდაცვეთა), არამედ სულიერ გადაფასებათა ფსიქოლოგიური პროცესი. შეიძლება ამითაც იყო გამოწვეული ის, რომ როსტომის წინააღმდეგ ქართლის კათალიკოსის აჯანყების ჟამს ფიცი გატეხა და შეთქმულება გასცა „სომხეთის მელიქმა, რომელიც „სახალიფო სასახლის ერთგულთა რიცხვს ეკუთვნოდა“, „შაჰის შიშით ფიცი გატეხა, მათი (შეთქმულთა – გ. ყ.) საწადელი და მინაწერი წიგნები მეფეს მიაართვა“⁹⁵.

როსტომის მმართველობის ხანაში სომეხთა რაოდენობა ქართლში მცირე იყო. მოსახლეობის დიდ უმრავლესობას ქართველები შეადგენდნენ, მაგრამ სომეხთა რიცხვის გაზრდით არა მარტო როსტომი და მისი სპარსულ-ქართული სახელმწიფო იყო დაინტერესებული, არამედ საზოგადოებაც. საქმე ის იყო, რომ დამშვიდებული ქვეყანა ეკონომიკური მომძლავრებისათვის ემზადებოდა, იმ დროისათვის კი ყველა ჩვენს მეზობელ მაჰმადიანურ ქვეყანაში ეკონომიკური აღმავლობა სომხური მოსახლეობის რაოდენობის ზრდასთან იყო დაკავშირებული, ვაჭრობა, ხელოსნობა, ალებ-მიცემობა სომხური ეკლესიისა და მისი მრევლის ხელთ მოექცა. ასეთი იყო ობიექტური მდგომარეობა სპარსეთსა (მის ვასალურ ქვეყნებსა) და ოსმალეთში.

საქართველოში სომეხთა სიმცირეზე XVII ს-ის შუა წლებში ფარსადან გორგიჯანიძეც წერს: „ქართლში ქართველები მრავალნი და ძლიერნი არიან და სომეხნი ცოტანი და უღონონი...“⁹⁶.

ქვეყნის განვითარების ობიექტური პირობები სომხური მოსახლეობის გაზრდის აუცილებლობას ითხოვდა. თუ რა გზით გაიზრდებოდა ეს მოსახლეობა, საქართველოში სომეხთა გადმოსახლებით, თუ ადგილობრივი ქართული მოსახლეობის გაგრიგორიანებით, ეს მმართველი ფენებისათვის სულ ერთი იყო. თუ სპარსეთსა და ოსმალეთში სომხური მოსახლეობა შესანიშნავად ცხოვრობდა, მუდმივი აჯანყებებისა და ომების ქარცეცხლში გახვეულ ქართლში, ცხადია, სომხური მოსახლეობა თავისი ნებით არ ჩამოვიდოდა. ამიტომაც სომეხთა რაოდენობის გაზრდის ყველაზე იოლი გზა საქართველოში არსებული სომხ-

ური ეკლესიისათვის ხელის შეწყობა, შეღავათებისა და უპირატესობის მინიჭება და ამ გზით მისი მრევლის გაზრდა იყო. წინააღმდეგ შემთხვევაში (ამ მოსახლეობის გარეშე) ეკონომიკისა, ვაჭრობისა და ხელოსნობის განვითარება არა მარტო დიდად შეფერხდებოდა, არამედ შეუძლებელიც კი გახდებოდა.

„1639 წელს ირანსა და თურქეთს შორის დადებული ზავი, რომელიც 90 წლის მანძილზე არ დარღვეულა, ერთ-ერთ ხელშემწყობ ფაქტორს წარმოადგენდა აღმოსავლეთის (თურქეთი, ირანი) და საქართველოს ქალაქების ეკონომიკური წინსვლისათვის, საგარეო ვაჭრობის განვითარებისათვის. ქვეყნის შიგნით მშვიდობიანი მდგომარეობა საშუალებას აძლევდა ქართლის ქალაქებს საგარეო ვაჭრობა ეწარმოებინათ თურქეთის, ირანის, რუსეთისა და დასავლეთ ევროპის ქვეყნებთან. ასეთი იყო ობიექტური მიზეზები, რომლებმაც განაპირობეს საქართველოს სამეფოს საქალაქო ცხოვრების, ხელოსნური წარმოებისა და ვაჭრობის მნიშვნელოვანი ზრდა-განვითარება XVII საუკუნის 30-იანი წლებიდან. ცენტრალური ხელისუფლება განსაკუთრებულ ყურადღებას აქცევდა ხელოსნური წარმოების ზრდა-განვითარებას, საშინაო და საგარეო ვაჭრობის გაფართოებას, ყოველივე ამის შედეგად ქართლის ქალაქებში ვითარება მკვეთრად შეიცვალა და თბილისმაც დაიბრუნა აღმოსავლეთ საქართველოს არა მხოლოდ პოლიტიკური, არამედ ეკონომიკური ცენტრის მნიშვნელობა... თბილისი დაწინაურდა... როსტომმა პირველ რიგში ქალაქის განაშენიანებას მიაქცია ყურადღება, რამაც შემდეგში თბილისის მოსახლეობის მომრავლება და საერთოდ საქალაქო ცხოვრების წინსვლა განსაზღვრა“⁹⁷. „...ქართლში არსებობდა ოთხი ქალაქი: თბილისი, გორი, ალი და სურამი... ვაჭრობა-ხელოსნობისა და ქალაქების გამოცოცხლებამ როსტომის მიერ მდ. თეძამზე ახალი ქალაქის, „მეფის ქალაქის“, დაარსება განაპირობა. როსტომმა ეს ქალაქი ვაჭრებით დაასახლა“⁹⁸. რამდენადაც საქალაქო ცხოვრება სომხური მოსახლეობის გარეშე საერთოდ წარმოუდგენელი იყო, ამიტომ სურდა თუ არა ხელისუფლებას, სომხური მოსახლეობის გაზრდისათვის მაინც უნდა ეზრუნა. ქართულ ქალაქებში ძირითადად ხელოსნები, ვაჭრები და ეკონომიკურ დარგებში მოსაქმენი ცხოვრობდნენ. ისინი, როგორც წესი, გრიგორიანული სარწმუნოების აღმსარებელნი იყვნენ; ამასთან, რადგანაც ამ სფეროში მონოპოლია სომხური ეკლესიის ხელში იყო, ამ წრეში სხვა სარწმუნოების მიმდევარ კაცს არ იღებდნენ.

შექმნილი ობიექტური ვითარების გამო თვით ქართული ეკლესიის იერარქებიც კი სომხური სარწმუნოების გავრცელებას ხელს არ უშლიდნენ. მაგალითად, ქართული ეკლესიის იერარქები – ალავერდელი თუ თბილელი რუსეთში გზავნიდნენ საქონელს გასაყიდად, შემოსული თანხა მათ ქართულ ეკლესიათა მშენებლობა-გამშენებისათვის ესაჭიროებოდათ, მაგრამ ვაჭარი, ალბათ, როგორც წესი, გრიგორიანი იყო (შეიძლება კათოლიკეც, მაგრამ ამ შემთხვევაში ამას მნიშვნელობა არ ჰქონდა, საერთოდ, ვაჭრები ქართულ ეკლესიას სჭირდებოდა, რადგანაც მათ, მიუხედავად მათი სარწმუნოებისა, იყენებდნენ).

ჩვენი ეკლესიის იერარქებს თბილისელი ვაჭრის, იოსებ ზურაბოვისათვის (ზურაბამვილისათვის) რუსეთში გასაყიდად საქონელი გაუტანებიათ. მის სარეკომენდაციო ბარათში ვკითხულობთ – „...ალავერდელმა შენთან გამომატანა სხვადასხვა საქონელი და მიბრძანა გავყიდო ეკლესიების ასაშენებლად... მცხეთის პატრიარქისაგან გამოტანებული მაქვს საქონელი... მონასტრის საჭიროებისათვის, სიონის ეკლესიიდან გამოტანებული მაქვს სხვადასხვა საქონელი და ნაბრძანები მაქვს გავყიდო ეკლესიის ასაშენებლად. საქართველოს ეპისკოპოსისაგან გამოტანებული მაქვს...“⁹⁹. სხვა მღვდელმთავრებსაც და ბერებსაც მიუციათ საქონელი გასაყიდად „ეკლესიების ასაშენებლად“¹⁰⁰. აქედან ჩანს, რომ ვაჭრების სიმრავლე (და ალბ-მიცემობა საერთოდ) ქართული ეკლესიის იერარქებსაც ესაჭიროებოდათ, მაგრამ, რადგანაც ამ დროს ვაჭრობის მონოპოლია სომეხთა ხელში იყო, ისინიც ეგუებოდნენ მათთან ურთიერთობას და ამ გზით შემოსავლის წყაროს იჩენდნენ. ქართლის კათალიკოსსა და ეპისკოპოსებს ყმა ვაჭრები – გრიგორიანები ჰყავდათ, რომელთაც ხელისუფლებაც მფარველობდა – „...როსტომი „ბაჟის ამოკვეთის“ წიგნს აძლევს ქართლის კათალიკოსის ყმა ვაჭრებს, გრიგორიანებს, ფარსადანს, ხიზანას და შავერდას“¹⁰¹, არა

მგონია, ისინი საქართველოში სპარსეთიდან (ან სომხეთიდან) ჩამოსული სომხები ყოფილიყვნენ, ალბათ – გაგრიგორიანებული ქართველები იყვნენ. ასეთები უნდა ყოფილიყვნენ ყორღანაშვილები (როსტომის კარის მდივანმწიგნობარს, მერაბ ყორღანაშვილს, რამდენიმე სოფელი ალუდგენია), სოლოლაშვილები (ბიძინა სოლოლაშვილს ქვემო ქართლის ნასოფლარი ალუდგენია) და სხვა მრავალნი.

როგორც ვნახეთ, როსტომმა პოლიტიკური მოსაზრებების გამო ქართულ ეკლესიას (ანუ ქართულ მართლმადიდებლობას) სახელმწიფოებრივი სარწმუნოებისა და სახელმწიფოებრივი ეკლესიის სტატუსი არ მისცა. მან ქართულ მართლმადიდებლობას უფლებრივად გრიგორიანობა და კათოლიკობა გაუთანაბრა.

როგორც სპარსეთის მოხელეს, მას ევალებოდა მზრუნველობა გაეწია სომხური ეკლესიისათვის პოლიტიკური მიზეზების გამო და თავაზიანად მოპყრობოდა კათოლიკეებს. ამავე დროს ის, როგორც ქართველი მეფე, ვალდებული იყო გამოემჟღავნებინა მზრუნველობა ქართული ეკლესიის მიმართაც (მცხეთის ტაძრის გუმბათის აგება, სიონის რესტავრაცია და სხვა).

როსტომის დროს ქართულმა ეკლესიამ სახელმწიფოში დაკარგა ის ადგილი, რომელიც მას IV საუკუნიდან მოყოლებული ეჭირა, მისი მმართველობის შემდეგ ქართული ეკლესია ქვეყანაში აღარ იყო უმთავრესი და უპირველესი ეკლესია. მისი უფლებები შეილახა და სხვა არაქართულ ეკლესიებს გაუთანაბრდა. გარდა ამისა, მისი მრევლი (სახელმწიფოს მიერ შექმნილი თუ ობიექტური პირობების გამო) სხვადასხვა არაქართულ ეკლესიას, კერძოდ, სომხურსა და კათოლიკურს გადაუნაწილდა, რომ აღარაფერი ვთქვათ, გამაჰმადიანებულ ქართველთა შესახებ. სწორედ ამიტომ ამბობდა ნიკოლოზ ჩოლოყაშვილი: – „ყოველდღე ჩვენის თვალთ ვხედავთ, რომ მრავალნი სომხდებიან, და უფრო მომეტებული მათგანი მაჰმადის სარწმუნოებასაც ლებულობენ“¹⁰². კათოლიკურ და სომხურ ეკლესიებს ერთმანეთთან ომიც კი ჰქონდათ ქართველი მრევლის გადანაწილებისას¹⁰³.

ასეთ მდგომარეობაში ჩააყენა ქართული ეკლესია როსტომის „კომპრომისულმა“ ქართულ-სპარსულმა სახელმწიფომ. სრულიად სხვაგვარი იქნებოდა მისი მდგომარეობა თეიმურაზის სახელმწიფოში, მას რომ ქვეყნის მართვა დასცლოდა, რადგანაც თეიმურაზი ძველქართულ-ეროვნული სახელმწიფოებრიობის დამკვიდრებისა და მისი ბუნებრივი მდინარების განგრძობისათვის იბრძოდა.

თეიმურაზს ქართლ-კახეთის მოსახლეობის უდიდესი ნაწილი ემხრობოდა. მისი მეფობა ქართველთა სურვილი იყო, როსტომი თეიმურაზს მეტოქეობას ვერ გაუწევდა უცხოელთა სამხედრო ძალის გარეშე. „ქართლში მოსვლისთანავე ქართველების ერთი ნაწილი მაჰმადიანი მეფის მმართველობას არ დაემორჩილა, მათ ქრისტიანობის რჯულისათვის „ბატონი თეიმურაზ ერჩივნათ“¹⁰⁴. „არათუ ქვეყნის მკვიდრი მოსახლეობა, თვით როსტომ მეფის ლაშქარში თეიმურაზის სასარგებლო განწყობილება სუფევდა“¹⁰⁵... (ფაქტობრივად ეს ჯარიც ეთნიკურად ქართველებისაგან, ოღონდ გამაჰმადიანებულთაგან შედგებოდა). თეიმურაზმა ქართველობას შესწირა დედა, შვილები, შვილიშვილები, პირადი ცხოვრება და ბედნიერება.

სპარსეთის შეუდრეკელი მოწინააღმდეგე (ივ. ჯავახიშვილი) და სპარსელ დამპყრობელთა წინააღმდეგ ორმოცდაათწლიანი ბრძოლის მესაჭე (ნ. ბერძენიშვილი) ყველა მის ქვემეგრდომს უყვარდა, რევაზ სახლთუხუცესი ჩოლოყაშვილი, „რომელი იყო კაცი კეთილი და რჩეული სარდალი“, ყიზილბაშებთან ერთი მნიშვნელოვანი ბრძოლისას სასიკვდილოდ დაიჭრა – „არა აშალა ჯარი და მუნ დაუტევა ძენი თვისნი... მივიდა ბატონს თეიმურაზთანა. მაშინ დალოცა ბატონი თეიმურაზი ესრეთ, ვითარმედ „მე მომკვდარვარ შენის სამსახურისა და ერთგულებისათვის, ჩემი თავი თქვენის ჭირის სანაცვლო იყოს“, გამოესალმა და აკოცა ხელსა და იტირეს ორთავე მრავალი...“¹⁰⁶.

ასევე წერდნენ მისიონერებიც – „დონ ჯუსტი პრატო მიუთითებს: „თეიმურაზმა ხომ სხვა დროს სამჯერ დაჰკარგა ტახტი და ისევ აღიდგინა იგი. საქმე ის იყო, რომ თეიმურაზი თავისი მამაცობისა და

ქცევის გამო უყვარს თავის ყველა ქვეშევრდომს. ახლაც სამეფო ტახტი მან დაჰკარგა მხოლოდ თავისი გულკეთილობით, ვინაიდან არ ისურვა მაშინვე დაესაჯა ისინი, ვინც პირველად უარი თქვა მხარი დაეჭირა მისთვის სპარსელების წინააღმდეგ. თეიმურაზს რომ შეძლებოდა შეეგროვებინა არმია, ყოველგვარ ეჭვს გარეშე, სპარსელები ვერ გაბედავდნენ ჩაბმულიყვნენ გაშლილ ომში, ვინაიდან ყველა მათგანს ეშინოდა მხოლოდ თვით თეიმურაზის ხმლისა“. დონ ჯუსტი პრატო მიუთითებს იმ დიდ შიშზე, რომელიც როსტომ მეფეს ჰქონდა თეიმურაზის მიმართ. იგი ყოველთვის ელოდებოდა თეიმურაზის მოსვლას თავისი ძალებით. როსტომის ეს შიში უფრო გაიზარდა მას შემდეგ, რაც მან გაუშვა თავისი ლაშქრის დიდი ნაწილი და დაიტოვა მხოლოდ მცირე... მან უბრძანა თავის ხალხს, რომ დღე-ღამე ფხიზლად ყოფილიყვნენ...“¹⁰⁷.

შაჰ-აბასის მიერ კახეთის მოხრების შემდეგ 1616 წლიდან ვიდრე 1623 წლამდე თეიმურაზი დასავლეთ საქართველოსა და ოსმალეთში იმყოფებოდა და დიდად იღვწოდა სპარსთა შევიწროებისათვის. მის ოჯახს სპარსელები ოსმალეთშიც არ ასვენებდნენ, სპარსეთში მძევლად გაგზავნილი დედა-შვილები კი უწამეს. შაჰმა კახეთში ფეიქარ-ხანი გააბატონა, რომელიც ელის თათართა ტომის კახეთში ჩასახლები-სათვის ზრუნავდა. ქართლის ბატონად შაჰმა ჯერ ბაგრატ-ხანი დანიშნა, რომელსაც ქართველობა არ ემორჩილებოდა, ხოლო შემდეგ სვიმონ-ხანი, მცირეწლოვანი მაჰმადიანი ბაგრატიონი, რომელიც სპარსეთში იზრდებოდა. შაჰის კარზე იმყოფებოდა იმ დროისათვის მოურავი გიორგი სააკაძე. ბერი ეგნატაშვილი მოგვითხრობს – შაჰმა „უბრძანა მოურავს: „მნებას წარსვლა შენი საქართველოში და თანა წარგატან ყორჩინა-ხანს სპითა მრავლითა და ძესა ბაგრატისასა პატარა სვიმონ-ხანს, წარვედ და მივედ პირველად და მოაოხრე სრულიად კახეთი და იავარ-ჰყავ და მოსარ პირითა მახვილისათა ქართლი, აჰყარე და ჩამოასხი აქა“. აღუთქვა ნიჭი დიდი და საბოძვარი მრავალი“¹⁰⁸. შაჰის უზარმაზარი არმია მოურავისა და ყორჩინა-ხანის მეთაურობით საქართველოში შემოვიდა. მათ დავალებული ჰქონდათ, რომ ქართლის მოსახლეობა სრულიად აეყარათ საცხოვრებელი ადგილიდან და სპარსეთში ჩაეყვანათ, სადაც დაასახლებდნენ, ანდა ტყვეებად გაყიდდნენ. სწორედ ასე მოექცა რამდენიმე წლით ადრე შაჰ-აბასი კახეთის მოსახლეობას – ასიათასობით ადამიანი კახეთიდან სპარსეთში გადაასახლა. ახლა სპარსული არმიის მეთაურებს არა მარტო ქართლის მოსახლეობის სპარსეთში გადასახლება დავებოდათ, არამედ კახეთის იმ მოსახლეობის ამოწყვეტაც, რომელიც კიდევ გადარჩენილიყო.

სპარსული არმია ქართლში შემოვიდა „...იყვნენ მზადებაში, რამეთუ სწადდათ აყრა ქართლისა. ჰქონდა მოურავს ჩვეულება, წარვიდოდა და მოუტევდა ქორსა. დღეს ერთსა კვალად განვიდა ქორის მოსატევად ხევსა ლოჭინისასა და ნახა, რომე ერთი შათირი მოდიოდა და იცნა ყაენის შათირობაზედ... მიეწია და შეიპყრა, იძულებით გაჩხრიკა და უნახა წიგნი. წაიკითხა და ესრეთ ეწერა ყორჩინა-ხანთანა ყაენისაგან, ვითარმედ „რაჟამს მოსრათ კახნი, აჰყარეთ ქართლი და წამოასხით. ხოლო მოურავს უღალატე, მოსჭერ თავი და გამომიგზავნე“¹⁰⁹. ეს წერილი მოურავმა ქართლის ერთ-ერთ მძლავრ ფეოდალს, ზურაბ ერისთავს გააცნო და შეითანხმა აჯანყებულიყვნენ სპარსთა წინააღმდეგ – „მაშინ მოურავმან უთხრა რჩევით ზურაბს, რომე „მოდო ქართლს ნუ ამოვწყვეტთო, თორემ სულიც დაგვეკარგოსო და არც ჩვენ დაგვინდობენო...“¹¹⁰, „მაშინ გაგზავნეს კაცი და იხმეს სრულიად ქართველნი და ვითარცა მოვიდნენ ქართველნი, მაშინ ზურაბ ერისთავმან იდუმალ მოიხმო ქართველნი და უთხრა რა ესრეთ, ვითარმედ ... ქვეყნის გაოხრება სწადიათ ყიზილბაშთა, და მოდი შევიფიცნეთ, მივიდეთ და ამოვწყვიტოთ ყიზილბაშნი და ნუ წავახდენთ საქართველოსა...“¹¹¹.

„და მაშინ შეიყარნენ ქართველნი და ზურაბ ერისთავი, აცნობეს დიდსა და მოვიდნენ გათენების ხანსა, დაესხნენ ყიზილბაშთა, ხოლო მოურავი დიდად სახელოვან იყო მას ღამესა. მოვიდა მოურავი და მოკლა თვით შუბითა ყორჩინა-ხან და შეილმან მისმან ავთანდილ მოკლა ყორჩინაშის შვილი. და დაუშინეს, ამოწყვიტეს ქართველთა სრულიად ყიზილბაშნი. ესრეთ მისცა ძლევა ღმერთმან ქართველთა და გაემარჯვათ: ამოსწყვიტეს, გააქციეს და იქმნა გამარჯვება დიდი. და რა გაიქცნენ ისინი, მაშინ გამარჯვებულნი

ქართველნი წარვიდნენ ფეიქარ-ხანზედ, რომელი იჯდა კახეთს და... რა წარვიდნენ, მაშინ იგრძნა ფეიქარ-ხან და წარვიდა გაქცეული, გამოუდგნენ, სდივეს ბარდამდი, ვერლარა მიეწივნენ, მაშინ მოარბიეს ქართველთა ბარდა და განდა და იავარ-ყვეს და იმოვეს მრავალი და წარმოვიდნენ და წარმოიღეს.

და გაუგზავნეს ბატონს თეიმურაზს კაცი გონიას და იხმეს თეიმურაზ. მოიყვანეს და კახეთს გააბატონეს“.

ქართველი ერის ისტორიაში ამ ერთ-ერთ უდიდეს გამარჯვებას, რომელიც 1623 წელს მოხდა, ღვთისაგან ბოძებულ დიდ წყალობად მიიჩნევენ ჩვენი წინაპრები: „იხსნა ღმერთმან ერი თვისი ესრეთ“¹¹², – წერს ვახუშტი.

„დღესა მასვე სიტყვითა მოურავისათა წარვიდნენ სპანი ქართლისანი ახალციხეს, მეორე ზურაბით კახეთს და მოურავი მოუხდა ტფილისს, აღიღო ქალაქი, ხოლო ციხესა ვერ ავნო, ეგრევე ყვეს ახალციხესაცა“¹¹³. როგორც ითქვა, ფეიქარ-ხანი კახეთიდან გაიქცა, რომელსაც ქართული ლაშქარი ბარდამდე მიყვა.

„ყორჩიხა-ხანის უზარმაზარი არმიის ერთიანმა გაწყვეტამ თავზარი დასცა შაჰ-აბასს. ირანის სამხედრო ძლიერება კი, რომელიც ამ დროს თავის ზენიტში იყო, საფუძველამდე შეარყია“¹¹⁴. ისქანდერ მუნშს დაუწერია „... უდიდესი შედეგი მოჰყვა მას და დიდი ზარალი და ვნება შეხვდა და ხედება ახლაც ხალხს“. იმდროინდელი თურქი ისტორიკოსის, იბრაჰიმ ფეჩევის აზრით, „ორმოცი წლის განმავლობაში ასეთი დიდი ზარალი შაჰს არ მოსვლია“. სააკაძის აჯანყებამ შაჰ-აბასის იმპერიის სხვა დაპყრობილი ხალხებიც აამოძრავა და „ყველგან შფოთი გაჩნდა“¹¹⁵.

შაჰ-აბასმა ისა-ხან ყორჩიხაშის სარდლობით საქართველოში ახალი არმია გამოგზავნა. სამშობლო-სათვის სასიკვდილოდ თავდადებული ქართული ჯარის ზიარების შემდეგ „ქართველთა მთელი სარდლობა, ერი თუ ბერი, თვით ეპისკოპოსებიც – პირადად მონაწილეობდა ბრძოლაში“¹¹⁶. ქართველებს მხარში ამოუდგა თავისი ჯარით მესხეთიდან მოსული მანუჩარ ათაბაგი „...იქმნა ბრძოლა ძლიერი. და მოისრა ყიზილბაშნი თოთხმეტი ათასი, ქართველნი და კახნი 9 ათასი... თავთაგან მოკვდა ალათანგ ხერხეულიძე, მისი სახლისკაცნი შვიდნი და ბაადურ ციციშვილი და კახი დავით. ჩოლოყაშვილი შვიდი მოკვდა და ცხრა მაჩაბელი და სხვა აზნაურიშვილი და მსახური და გლეხი მრავალი ამოწყდა და გაემარჯვა ქართველთა და გაიქცნენ ყიზილბაშნი და სდიეს გატეხილ-ხიდამდე, დახოცეს ურიცხვ“¹¹⁷. ბრძოლის ველზე დაეცნენ ეპისკოპოსები: რუსთველი და ხარჭაშნელი¹¹⁸. „ბრძოლის ველზე სპარსელებმა 60 000-მდე მეომარი დაკარგეს (რაც ირანის არმიის ნახევარს შეადგენდა). შაჰ-აბასი ფაქტობრივად დამარცხდა და იძულებული გახდა ხელი აეღო საქართველოს მიმართ თავისი აგრესიული გეგმების განხორციელებაზე. მარტყოფთან და მარაბდასთან თეიმურაზ I-ისა და გიორგი სააკაძის ხელმძღვანელობით ყიზილბაშთა ჯარის განადგურებამ შაჰ-აბასის გავლენა და ავტორიტეტი მახლობელ აღმოსავლეთში შეარყია. შექმნილი გარემოებით ოსმალეთმა ისარგებლა და ერაყი დაიბრუნა. 1625 წლის ნოემბერში ირანს ქურთისტანი აუჯანყდა. იმავე წელს ოსმალეთმა სამცხე-საათაბაგოს აღმოსავლეთ ნაწილი (ახალციხითურთ) დაიკავა და იგი ახალციხის საფაშოდ გადააქცია.

შექმნილ სიტუაციაში „უძლეველმა“ შაჰმა თეიმურაზთან შერიგება გადაწყვიტა. ოსმალეთის სულთანთან საომარ მდგომარეობაში მყოფი ირანის მბრძანებელი თეიმურაზის თანადგომას დიდ მნიშვნელობას ანიჭებდა.

1626 წელს შაჰ-აბას I-მა განჯის ბეგლარბეგისა და თბილისის ციხისთავის დავით უნდილაძის შუამდგომლობით თეიმურაზს წყალობა და შერიგება შესთავაზა. ამ შეთანხმების ძალით შაჰი ქრისტიან თეიმურაზის ქართლ-კახეთის მეფედ სცნობდა, ხოლო თბილისისა და სომხეთ-საბარათიანოს მეფედ მაჰმადიან სიმონ II-ს (სიმონ-ხანს) ტოვებდა. ფაქტობრივად, ქართლის ტახტზე ორი მეფის ცნობით შაჰი თეიმურაზსა და სიმონ II-ის მკვეთრ დაპირისპირებას ცდილობდა. შაჰისა და თეიმურაზის ეს შეთანხმება გიორგი სააკაძის წინააღმდეგაც იყო მიმართული... ოსმალეთის სულთანმა მას „ქართლის მპყრობელ მოურავ-ხანს“ უწოდებდა და ელჩებსაც მას უგზავნიდა. ამგვარად, ერთი მხრივ, თეიმურაზ I და

ირანის შაჰი, ხოლო მეორე მხრივ, გიორგი სააკაძე და ოსმალეთის სულთანი...¹¹⁹. საქართველოს ორ სასტიკ მტერს შორის სპარსული ორიენტაცია ოსმალურს სჯობდა, რადგანაც ოსმალეთი საქართველოს ინკორპორაციას ეწეოდა, ხოლო ირანს საქართველო ესაჭიროებოდა როგორც ვასალური ქვეყანა, ოსმალეთთან ომში დამხმარედ.

1626 წელს ბაზალეთის ტბასთან თეიმურაზმა სააკაძე დაამარცხა. „ნ. ბერძენიშვილის სიტყვებით რომ ვთქვათ: „ოსმალეთი და სპარსეთი ერთმანეთს ებრძოდნენ სააკაძისა და თეიმურაზის სახით“¹²⁰. მალე „თბილისის მეფე“ სიმონ-ხანი ზურაბ ერისთავმა ღალატით მოკლა. შაჰმა „თეიმურაზი გაერთიანებული ქართლ-კახეთის მეფედ აღიარა“ 1631 წელს¹²¹.

თეიმურაზ მეფე, როგორც ითქვა, შიშის ზარს სცემდა მაჰმადიან მმართველებს, სპარსეთისა და ოსმალეთის სამეფო კარს სერიოზულად აშფოთებდა თეიმურაზის საქმიანობა და მისი ფართო გეგმები, ურთიერთობა ევროპისა და რუსეთის მეფეებთან. თეიმურაზის მიერ გაგზავნილ ელჩობასთან დაკავშირებით ესპანეთის სახელმწიფო საბჭოს შეუგროვებია ცნობები ქართველთა მეფის სამხედრო ძალების შესახებ – „ცნობების ავტორი წერს: „ამჟამად იბერთა ქართველთა მეფეს აქვს შემდეგი სამხედრო ძალა: მძიმე კავალერია თავიდან ფეხებამდე აბჯარში და ჯავშანში ჩაცმული და შეიარაღებული თოფებით, შუბებით, ხმლებითა და ისრებით. ასევე ასეა შეიარაღებული 60 ათასი მხედარი, ფეხოსანი და მსუბუქი კავალერია ითვლის 40 ათას კაცს... საჭიროების შემთხვევაში მეფეს შეუძლია გამოიყვანოს ასიათასიანი ჯარი“... რადგანაც თურქები ქრისტიანობის საერთო მტრები იყვნენ და „ცნობების“ ავტორის აზრით, ისინი იმდენად დასუსტებულნი იყვნენ, რომ არც ძალა და არც შესაძლებლობა აღარ ჰქონდათ თუნდაც მცირე ძალასთან დასაპირისპირებლად, სწორედ ამიტომ „იბერთა მეფემ უნდა განახორციელოს ლაშქრობა კონსტანტინეპოლზე და პირადად ჩაუდგეს მას სათავეში საერთო მტრის წინააღმდეგ, გამოიყენოს ამისათვის ყველა ძალა“... იბერიის მეფე დარწმუნებულია, რომ ესპანეთის მეფე მიიღებს მონაწილეობას ამ ლაშქარში... ლაშქრობის დაწყება შეიძლება მომავალი 1628 წლის გაზაფხულზე“¹²².

მართალია, ესპანეთიდან არაფიციური ძალა არ მოსულა და თეიმურაზი ვერ ჩაუდგა სათავეში კონსტანტინეპოლისაკენ დაძრულ ლაშქარს, მაგრამ სამაგიეროდ სრულიად საქართველოს ლაშქრით 1631 წელს მან სპარსეთის მხარეებს შეუტია და სპარსთა დედაქალაქიდან არცთუ დაშორებული (არეზამდე მდებარე) ვრცელი ქვეყნები დალაშქრა.

თეიმურაზთან ერთად ლაშქრობდა დაუდხან უნდილაძე, სპარსეთის გამოჩენილი ქართველი მოხელე, რომელიც შაჰს აჯანყებოდა. აღსანიშნავია, რომ ოსმალეთის დედაქალაქისაკენ გალაშქრებას თეიმურაზი ოსმალეთის სულთანის წინააღმდეგ აჯანყებული არზრუმის ქართველი მმართველის აბას ფაშას დახმარებით აპირებდა¹²³.

ახლა, სპარსეთის წინააღმდეგ ლაშქრობისას თეიმურაზს „...წინასწარი სამზადისი ჰქონია და რაკი ალბათ მარტო საკუთარი სამხედრო ძალის იმედით ძნელი და სახიფათო იყო ამ საქმის ასრულება, თითქმის ყველა ქართველი, სამეფო სამთავროებიც მონაწილედ გაუხდია და თავიანთი ჯარითურთ სალაშქროდ მიუწვევია. ფ. გორგიჯანიძეს თუ დაუფუჯერებთ, ყარაბაღის დასაპყრობად „ლევან დადიანი ოდიშის ლაშქრით, მეფე ალექსანდრე იმერეთის ლაშქრით, მესხთ თავადნი და აზნაურნი და, თავისთავად ცხადია, ქართლ-კახეთის ჯარიც სრულ შეიყარნეს და განჯა-ყარაბაღი არეზამდისინ დაარბიეს და ააოხრეს“¹²⁴.

ამ დროს, ბარდაში, თეიმურაზთან „განძასარის სომეხთა კათალიკოსი“ მისულა „დიდის ჯარითა და ფეშქაშით“. სომეხი იერარქი თურმე თეიმურაზს დაბეჯითებით ურჩევდა ელაშქრა სპარსეთის დედაქალაქ თავრიზზე¹²⁵.

„თეიმურაზ მეფის მხრივ ყარაბაღის დარბევაც თავისთავად მეტისმეტად გაბედული და წინდაუხედავი ნაბიჯი იყო, ხოლო ის რასაც აღმოსავლეთ საქართველოს ბატონ-პატრონს სომეხთა კათალიკოსი

ურჩევდა, სრულებით უგუნური, თავზეხელალებული საქციელი იქნებოდა... სომეხთა კათალიკოსს ავიწყებოდა, რომ სპარსეთის შაჰი მით უმეტეს შურს იძიებდა და ქართველებზე ჯავრს ამოიყრიდა, თუკი თეიმურაზი თავრიზამდის მისი ქვეყნის დარბევას გაბედავდა¹²⁶. საბედნიეროდ თეიმურაზმა შეწყვიტა ლაშქრობა და უკან დაბრუნდა. „ირანის შაჰი თეიმურაზის ლაშქრობამ დიდად გააცოფა“¹²⁷. მან უნდო-ლაძეების სპარსეთისათვის დიდად ნამსახური და სახელოვანი ოჯახი სრულიად ამოხოცა, საქართველოსაკენ კი უზარმაზარი 130 000-იანი არმია გამოგზავნა, რომელსაც თეიმურაზის გაძევება და „გურჯისტანის ვალად“ როსტომ-ხანის დასმა ევალებოდა. სპარსულ არმიას მეორე კონდოტიერი - როსტომ-ხან სააკაძე სარდლობდა.

1632 წლიდან გაძევებული თეიმურაზის ნაცვლად ქართლში 67 წლის როსტომი, ბაგრატიონთა სახლისშვილი „გამეფდა“.

დიდი წინააღმდეგობის გაწევისა და ქართველთა მრავალი აჯანყების მიუხედავად თეიმურაზმა ვერ შეძლო როსტომის დამარცხება, რადგანაც ის უმთავრესად უცხო, ყიზილბაშთა ძალას ეყრდნობოდა. თეიმურაზმა დატოვა ქართლი და კახეთში გადავიდა: „სელიმ-ხანი, რომელსაც მოსაბრუნში (ყარაღაჯის ახლოს, ჭარის პირდაპირ, ლაგოდენის რაიონში) სასახლე აეგო და იქ დამდგარიყო, გააძევა და 1634 წ-ს კახეთი დაიკავა“¹²⁸. ამის შემდეგ როსტომმა დიპლომატიური ხერხი იხმარა და თეიმურაზის შაჰთან შერიგება არჩია. გახარებულმა შაჰმა კვლავ ოფიციალურად ცნო ქრისტიანი თეიმურაზი კახეთის მეფედ. თეიმურაზმა გადაწყვიტა ქრისტიანობა აღედგინა დალესტინის იმ მხარეში, რომელსაც დიდოეთს უწოდებდნენ და რომელიც ადრე კახეთში შედიოდა: „შეიყარა ჯარი, წარვიდა დიდოეთზედ, ენება მოქცევა დიდოეთისა და მიუხდა დიდოეთს და აიღო რომელიმე კომუკები... მოეშველნენ ლეკნი დიდოთა და შემწე ეყვნენ... გამოაქცივეს ბატონი თეიმურაზ და რომელნიცა ჰყვანდა გამოჩენილი ეპისკოპოსნი, დარბაისელები, ყოველნივე მუნ ამოწყვიტეს და ჩამოვიდა კახეთს და იტირა: – ვაი ეპისკოპოზ – დარბაისელ-ამოწყვეტილსა“¹²⁹.

სპარსთა ბატონობა (როსტომ-ხანის მმართველობა) ქართველი ხალხისათვის დამლუპველი გამოდგა. ეროვნული გადაგვარების საფრთხე ძლიერდებოდა, ამიტომაც სანამ თეიმურაზი კახეთში იყო, დასასრული არ უჩანდა მისი ინიციატივით მოწყობილ შეთქმულება-აჯანყებებს. ქართლის კათალიკოსი ევდემონ დიასამიძეც კარგად ხედავდა ეროვნულ-სარწმუნოებრივი გადაგვარების საშინელებას, ამიტომაც მისი მეთაურობით მომზადდა აჯანყება როსტომის წინააღმდეგ და ქართლის ტახტზე თეიმურაზის აღსადგენად.

1642 წელს როსტომის წინააღმდეგ დიდი შეთქმულება მოეწყო. შეთქმულებაში ზაალ ერისთავი, იოთამ ამილახვარი, ნოდარ ციციშვილი, კათალიკოსი ევდემონ დიასამიძე და სხვანი მონაწილეობდნენ. შეთქმულება სომხეთის მელიქმა გასცა. ამის შემდეგ კათალიკოსი არ გატყდა და შეთქმულებს როსტომის წინააღმდეგ საბრძოლველად მოუწოდა, მაგრამ როსტომმა ისინი დაამარცხა. „ხოლო შეიპყრა კათალიკოზი ევდემონ როსტომ მეფემან და წარავლინა ქალაქის ციხეშია და ტყვე-ყო და ხანსა რაოდენსადმე უკანა, მუნვე ციხეში მოაშთობინა...“¹³⁰. „შემდგომად გარდმოაგდო განჯის კარის კომუკიად“¹³¹. ასე აწამეს საქართველოს წმიდა კათალიკოსი.

როსტომი ქართული ეკლესიის სულს, აზრსა და იდეას ებრძოდა, მან ორი კათალიკოსი წაჰგვარა საპატრიარქო ტახტს, კერძოდ, კათალიკოსი ზაქარია ქართლში შემოსვლისთანავე გააძევა, ხოლო კათალიკოსი ევდემონი – მოკლა.

საქართველოს კათალიკოს-პატრიარქს, ზაქარიას, საქართველოს ფარგლებს გარეთაც იცნობდნენ, როგორც ქრისტიანობისა და ქართული ეკლესიისათვის თავდადებულ მოღვაწეს, მას მრავალ წერილს წერდნენ რომის უმაღლესი სასულიერო ხელისუფალნი. მოღწეულია ზაქარიას მიერ გაგზავნილი საპასუხო წერილებიც. ზაქარია თავის წერილებში მუდამ აღნიშნავდა, რომ ქართული ეკლესია მუდამ სწორი,

მართალი სარწმუნოებისა იყო და მასში ერესსა და სარწმუნოებრივ გადახრებს ადგილი არ ჰქონდა. კერძოდ, ქართველი პატრიარქი რომის პაპს ურბან VIII-ს სწერდა: „მადლობელი ვართ უფალი ღმერთის, რომ იმპერატორი კონსტანტინე დიდის დროიდან დღემდე ღმერთისა და მისი დიდებული ციური სამფლობელოს წყალობით გვაქვს მადლი და სიყვარული ნამდვილი სარწმუნოებისადმი, ქრისტეს რწმენა მტკიცედ, უცვლელად, და შეურყევლად, ღრმად და გულითადად ზის ჩვენს ორგანიზმში და განმტკიცებულია ჩვენს გულში“¹³².

ამ წერილში მოყვანილი სიტყვებით, შეფარვით ნათქვამია, რომ ქართველებს არ ესაჭიროებათ სარწმუნოების არავითარი შეცვლა (ე. ი. კათოლიკობის მიღება). არ ესაჭიროებათ, რადგან მათი რწმენა – წმიდა ნინოს მიერ ქადაგებული – შეურყენელი დარჩა.

კათალიკოსი ზაქარია სხვაგანაც წერს ურბან VIII-ს: „ჩვენს სამეფოში უფლის სიყვარული ყოველთვის გვეპყრა ხელთ და ეს რჯული ჩვენს გულებში მტკიცედ არის გამჯდარი. თუმცაღა დრო იყო, როცა ჩვენს ქვეყანაში ძარცვასა და თარეშს ჰქონდა ადგილი, მაგრამ მიუხედავად ამისა, ჩვენ ჩვენს რჯულზე მტკიცედ ვიდევით და არავითარი შეცდომა არ დაგვიშვია“¹³³. აქაც მსგავსი აზრია გატარებული: ქართველობა კათოლიკობის მიღებას არ საჭიროებს, რადგანაც სწორ რჯულს იცავს.

სხვა წერილში ზაქარია ურბან VIII-ს ექიმსა და ეკლესიების აღსადგენად კარგი ხელოსნის გაგზავნას სთხოვს და წერს: „ბევრმა უბედურებამ გაანადგურა ჩვენი ქვეყანა, მაგრამ ჩვენ დარწმუნებული ვართ, რომ უფლისა ჩვენისა იესო ქრისტეს ძალითა და შემწეობით ისევ გაკეთილშობილდება და გასწორდება იგი“¹³⁴.

როსტომ-ხანმა ქართლში შემოსვლისას კათალიკოს ზაქარიას ტახტი წაართვა (კათალიკოსი იმერეთში გადავიდა) და მის მაგიერ ტახტზე ახალი კათალიკოსი აიყვანა, რომელიც, როგორც ამბობდნენ, ნაკლებად სულიერი ყოფილა და თურმე უფრო მეომარს ჰგავდა, ვიდრე ბერს. ჩანს, როსტომს ამ გზით სასულიერო საქმიანობის ჩაშლა სურდა, მაგრამ ახალ კათალიკოსს ქვეყნისა და სარწმუნოებისადმი დიდი სიყვარული გამოუმჟღავნებია და მათთვის დაუდგია კიდევ თავი.

„როსტომ მეფეს დაუნიშნია ახალი კათალიკოსი (ალბათ, ევდემონ დიასამიძე), „რომელიც უფრო ჯარისკაცს ჰგავს, – წერს დონ ჯუსტი – ვიდრე მღვდელმსახურს“¹³⁵. შეიძლება ეს მართლაც ასე იყო, მაგრამ მთავარი მაინც ისაა, რომ ქართული ეკლესიის მესაჭისათვის როსტომის დამლუპველი პოლიტიკა მიუღებელი ყოფილა და მის წინააღმდეგ გაულაშქრია.

როსტომმა ჯარები კახეთს შეუსია, თეიმურაზი დაამარცხა და ქართლ-კახეთიდან იმერეთში გახიზვნის საშუალება მისცა. „იმერეთს გახიზნული დამარცხებული თეიმურაზი ფარხმალს მაინც არ ყრიდა, ქართლის ვალის, როსტომის წინააღმდეგ და ირანის ბატონობის დასამხობად კვლავ ენერგიულად განაგრძობდა ზომების მიღებას. ამ მიზნით თეიმურაზმა, უპირველეს ყოვლისა, დასავლეთ საქართველოს მეფე-მთავართა შერიგება და გაერთიანება სცადა.

ოდიშის მთავართან იმერეთის მეფის შერიგებაზე თეიმურაზი დიდ იმედებს ამყარებდა. ქართლ-კახეთის ყიზილბაშთაგან გამოხსნას იგი ოდიშისა და იმერეთის ლაშქარზე დაყრდნობით ფიქრობდა“¹³⁶.

არც ეს გამოვიდა. როსტომი – ქართლ-კახეთის მეფედ იქცა, ქვეყანა ეკონომიკურად მოღონიერდა, მაგრამ „არღარა იყო ზრუნვა სულიერი და არა ზრუნვიდა მეფე სუფევისა და ქვეყნისათვის“¹³⁷ – წერს ვახუშტი.

ბერად აღკვეცილი თეიმურაზი 1663 წელს 74 წლისა გარდაიცვალა, უფრო ადრე 1658 წელს გარდაიცვალა როსტომი, მის ადგილზე ბაგრატიონ-მუხრან ბატონი, გამაჰმადიანებული ვახტანგი (შაჰ-ნავაზი) დასვეს.

თეიმურაზის ბერად აღკვეცამდე მაჰმადიან მპყრობელთა წინააღმდეგ კახეთი აჯანყდა, სადაც მრავლად იყვნენ თეიმურაზის ერთგულნი, განსაკუთრებით თუმ-ფშავ-ხევსურნი ერთგულობდნენ ქრისტიან

მეფეს. ამ დროს „თათართა ეპყრა მონასტერი ალავერდი ციხედ და იყვნენ შიგა და სხვაცა მრავალი ადგილი კახეთისა, ბახტრიონი ციხედ ჰქონდათ და მრავალი ელი ცოლშვილით ჩამოსახლდნენ კახეთშია და მრავალსა ბოროტსა უყოფდნენ მკვიდრთა კახეთისათა, რამეთუ ენებათ სრულიად კახეთი გასათათრებლად და ელის დასახლება“¹³⁸.

„...მოაოხრეს და განრყვნეს წმიდანი ეკლესიანი. მაშინ მგზავრი ვინმე ერთი კახი ხუცესი მარტო მივიდოდა გზასა თვისსა კახეთში, ხოლო დამთხვევით შეემთხვივნეს გზაზედა მღვდელსა მას თათარნი რაოდენიმე და შეიპყრეს უსჯულოთა მათ ხუცესი იგი მტერთა მათ და მოშურნეთა ქრისტეს სჯულისათა. შეკრეს ხუცესი იგი მძლავრობით და შეამთხვივეს საქმე სიბილწისა, რომელ არს ცოდვა სოდომური და განუტევეს. ხოლო წარვიდა ხუცესი იგი და მივიდა დუშეთს. ზოგად ისხდნენ ზაალ ერისთავი და ცოლი მისი. მას ჟამსა ეპყრა კახეთი მურთუხალ ყულიხანს და ზაალ ერისთავსა... რამეთუ როსტომ მეფეს დაედგინა იგი კახეთის გამგებლად და ეპყრა ზაალ ერისთავსა ერწო-თიანეთი“. დაუჩოქა ხუცესმან და შესჩივლა: „შენ ზაალ ერისთავი ხარო, და კახეთის გამგებელი, გააოხრეს სრულიად კახეთი უსჯულოთა აგარიანთა და მე გზაზედ შემეპყრეს და შემამთხვიეს საქმე უშუვეერი და ხელშეკრული გამხრწნეს... და აწ ამისი მაგიერი პასუხი ღმერთს შენ მიეც და შენ უნდა გასცე, ვინაიდგან შენდა რწმუნებულ არს კახეთი“. ხოლო რა ესმა საქმე ესე ზაალ ერისთავსა, დიდად მწუხარე იქმნა და იყო მას ჟამად ზაალ ერისთავი ყანის მომდურავი. მაშინ შემოიფიცა ქსნის ერისთავი შალვა და ელიზბარ და კახი სუფრაჯი ბიძინა ჩოლოყაშვილი და შემოიფიცნეს მთის კაცნი-თუშნი... წარვიდნენ ლამესა ერთსა, დაესხნენ თავსა სულტანსა ბახტრიონსა და ამოწყვიტეს, და მოსრნეს ბახტრიონის ციხეში მდგომნი ელნი და რაც იყვენ, მოჰყვნენ იქიდანმე ხოცითა, ჩავიდნენ ალავერდს, და რომელნიცა მუნ იყვენენ თათარნი და ელი, რაც ესახლა, ყოველი მოსრეს პირითა მახვილისათა და ამოსწყვიტეს დედა-წული-თურთ... სადაც კახეთს თათარი და ელი ესახლა, ყოველივე ამოსწყვიტეს და არა სადა დაშთა, რომე ყოველივე არ მოკლეს და რომელნიმე ივლტოდეს. წარვიდეს და განაძეს, კახეთში თათარნი აღარსად იპოებოდნენ, თვინიერ ყარალაჯის... და განათავისუფლეს კახეთი თათართაგან და არა სადა იპოვებოდა თათარი“¹³⁹.

სპარსელებმა ამის შემდეგ კახეთის თათრებით დასახლების გეგმა უარყვეს, მაგრამ აჯანყების მეთაურები აწამეს. ზაალ არაგვის ერისთავი, აჯანყების მეთაური, ქართლის მეფემ (მისმა მტერმა ვახტანგმა) მოაკვლევინა, ხოლო სხვები სპარსეთში გააგზავნეს. „მაშინ ჩოლოყაშვილი ბიძინა სუფრაჯი, შალვა და ელიზბარ, ესენი მისცეს მკვდრის პატრონთა, ვითარც წესი და ჩვეულება არს თათართა, რამეთუ მკვლელს ხელში მისცემენ მოსისხარსა, და ყვეს სამართალი ჩვეულებისამებრ მათისა, ხოლო დაჰპატიჟეს სჯული მაჰმადისა ბიძინასა სუფრაჯს ჩოლოყაშვილს, შალვას და ელიზბარს, მაშინ დიდად მხნედ გამოჩნდეს სამნივე ესე მოწამენი და უმეტეს ბიძინა ჩოლოყაშვილი სუფრაჯი წადიერად იღუწოდა წამებისათვის: განბასრეს მათ და გინებულ ჰყვეს სჯული მაჰმადისა. მაშინ ბიძინა ჩოლოყაშვილი განამხნობდა შალვას და ელიზბარს და ეტყოდა: „ნუ მოვმედგრდებით და ნუ შეუშინდებით, არამედ მივსცეთ თავი ჩვენი ქრისტესათვის სიკვდილსა, რამეთუ სიკვდილი უნებლიედ თანაგვაც და ვერავინ წინააღუდგების სიკვდილსა, აჰა, ჟამი ესე არს შესვლად სასუფეველსა შინა“, ერთხმობით სამთავე აღიარეს ქრისტეს სარწმუნოება და უარყვეს სჯული მაჰმადისა. ხოლო მათ მახვილებით დაჭრეს იგინი ასოეულად და დახვრიტეს რომელიმე თოფითა და რომელთამე მახვილითა დაჭრნეს. და აღსასრული სარბიელი წამებისა მიიღეს და იქმნეს ვითარცა სხვანი პირველნი მოწამენი, გვირგვინოსან და აწ იხარებენ ზეცისა სასუფეველსა შინა“¹⁴⁰.

თეიმურაზისა და საქართველოს სხვა ერთგულ შვილთა თავდადებას ქრისტეს სარწმუნოებისადმი იმ დროს ქვეყანა სრული გადაგვარებისაგან იხსნა. ქართველთა მთავარი ორიენტირი კვლავ სარწმუნოება და მამული იყო.

საუბედუროდ, მაჰმადიანურ სახელმწიფოებთან ომში თეიმურაზი დამარცხდა. ქართულმა სახელმწიფოებრიობამ თვისობრივად სხვა სახე მიიღო. აღმოსავლეთ საქართველოში სპარსთა ვასალურმა ქართულმა სახელმწიფომ (ქართულმა სამეფომ სპარსული სახელმწიფოს საზღვრებში) 1744 წლამდე იარსება, მას აღარ შეეძლო აშკარად გამოხატული ეროვნული სახე ჰქონოდა, რაც იმითაც გამოიხატა, რომ „ქართველობას“ ანუ „ქართულ ქრისტიანობას“ თავისთავად სამშობლოში არათუ არავითარი უპირატესობა არ ჰქონდა, არამედ ქრისტიანობის სხვა სექტებთან გათანაბრებული და დამცირებულაც კი იყო.

თეიმურაზის ცხოვრების ბოლო დღეების ქრონიკა, თანახმად ვახუშტისა, ასეთი ყოფილა: მას თავისი ამქვეყნიური ცხოვრება დაუტოვებია როგორც სქემოსან ბერს, შაჰის მიერ დაპატიმრებულს ქრისტიანობის დაცვისათვის, ამიტომაც მისი ცხოვრების დასასრული წმიდამოწამებრივია.

იმერეთის სკანდის ციხიდან თეიმურაზი ვახტანგ V შაჰნავაზმა ირანში გაგზავნა, სადაც შაჰი გარკვეულ დრომდე კარგად ეპყრობოდა: „მისრული თეიმურაზ პატივით შეიწყნარა ყენმან შაჰ-აბაზ, ანადიმებდა და ანადირებდა თვისთა თანა და ნიჭვიდა მრავალსა. დღესა ერთსა ეტყოდა თეიმურაზს შაჰ-აბაზ, რათა დაუტეოს ქრისტი. ხოლო თეიმურაზ არცაღათუ ისმინა. კვლავად ნადიმობასა შინა ეტყოდა ჭამასა ხორცისასა, რამეთუ იყო მარხვა, არც ესე ინება თეიმურაზ, განრისხნა შაჰ-აბაზ და შეაქცია თასითა ღვინო პირსა ზედა ხელითა თვისითა თეიმურაზს. იწყინა კადნიერება ესე თეიმურაზ... მეორე დღეს წარვიდა შაჰ-აბაზ და თეიმურაზ წარავლინა ასტარაბადს პატიმრად... ხოლო მისრული ასტარაბადს ბატონი თეიმურაზ მასვე ზამთარსა გარდაიცვალა, შემონაზონებული და სქემოსანი 1663. შემდგომად ევედრნენ კახნი მუნ მყოფნი, რათა წარმოიღონ გვამი თეიმურაზისა კახეთს... წარმოიღეს და მოიღეს ალავერდსა. მაშინ შეკრიბნენ კათალიკოს-ეპისკოპოსნი ქართლ-კახეთისათა ბრძანებითა მეფისა ვახტანგისათა და დაფლეს ალავერდს 1664“¹⁴¹.

ტყვეთა სყიდვა

XVII საუკუნისათვის საქართველოში ტყვეთა სყიდვა გავრცელდა. ეს საშინელი და საზოგადო ცოდვა მანამდე ჩვენი ხალხისათვის უცხო იყო. „ფორმები, რომლებიც ამ მოვლენამ მიიღო ჩვენში, გაცილებით უფრო მძიმე და ამორალურია, ვიდრე ტყვეებით-მონებით ვაჭრობის ის ფორმები, რომლებსაც ადგილი ჰქონდა როგორც შუა საუკუნეებამდე, ისე შემდეგ – ახალ საუკუნეებში, მსოფლიოს რომელი კუთხეც არ უნდა ავიღოთ“¹⁴².

ტყვეთა სყიდვის გავრცელება უჩვენებს, რომ ამ დროისათვის ჩვენი ხალხი მორალურად დაცემულა, თუმცა, ისიც უნდა ითქვას, რომ ტყვეთა სყიდვა უფრო გარეშე ძალთაგან იძულების შედეგად ხდებოდა და არა თავისუფალი ნებით.

სპარსეთმა და ოსმალეთმა აღნიშნული პერიოდისათვის ყველა თავისი მეზობელი ქვეყანა დაიპყრეს და უზარმაზარი იმპერიები შექმნეს, მხოლოდ ქართული სახელმწიფოებრივი ერთეულების ურჩობას ვერ მოუხერხეს ვერაფერი. ამასობაში მოსკოვის რუსეთის სახელმწიფოც გაფართოვდა და ჩრდილო კავკასიის გამაჰმადიანებულ სპარსეთ-ოსმალთაგან ხელდებულ ქვეყნებს მოადგა. რუსეთის ერთმორწმუნე დაუმარცხებელ-დაუმორჩილებელი ქართული სახელმწიფოებრიობა მაჰმადიანური იმპერიების სერიოზულ შეშფოთებას იწვევდა.

საქართველო, ქართველი ხალხი სპარსეთ-ოსმალეთთან მუდმივ საომარ მდგომარეობაში იმყოფებოდა, სწორედ ამიტომ განგებ თუ ქვეცნობიერად გადაწყვიტეს დაუმორჩილებელ, ფაქტობრივად ეკონომიკურ ბლოკადაში მოქცეულ საქართველოში (დასავლეთ საქართველოს მარილს, რკინასა და სხვა ნაწარმს გარკვეულ პერიოდში არ აწვდიდნენ) ქართული მოსახლეობის ჯანმრთელი ნაწილი ფუ-

ლით შეესყიდათ და ქვეყანა მოსახლეობისაგან დაეცალათ. ამასვე გვიდასტურებს მისიონერთა აღწერილობაც. სპარსელ-ოსმალები საქართველოში მხოლოდ ქრისტიანს, ე.ი. ქართველს ყიდულობდნენ. სხვა სარწმუნოების მქონენი (ე.ი. არაქართველნი) მათთვის საინტერესო არ იყო, რაც იმაზე მეტყველებს, რომ თათრები წინასწარ შემუშავებული გეგმით მოქმედებდნენ.

„იმის დასადასტურებლად, რომ სპარსელებს და თურქებს სწორედ ქრისტიანი ყმაწვილები აინტერესებდათ და არა სხვა, დონ ჯუსტი პრატოს მოაქვს ერთი მაგალითი: „გასულ წელს მეფე თეიმურაზს მადლობა უნდა გადაეხადა ერთ-ერთი სპარსელი ბატონისათვის, მისგან მიღებული ერთ-ერთი სამსახურისათვის. ამ მიზნით თეიმურაზმა იყიდა საქართველოს მეზობელ მხარეში მცხოვრებ კერპთაყვანისმცემელთაგან ოთხი ყმაწვილი და საჩუქრად გაუგზავნა იმ სპარსელს, მიიღო რა ისინი სპარსელმა, თუმცა ბიჭები იყვნენ თავისთავად ლამაზნი, მან მაშინვე შენიშნა, რომ ისინი კერპთაყვანისმცემლები იყვნენ და წამოიძახა: „არა, აბა მხოლოდ ერთი შეხედეთ, ვინ გამომიგზავნეს, მე მინდოდა მიმელო ვინმე ქრისტიანი და არა კერპთაყვანისმცემელი, რომელიც მე თვითონ ბევრი მყავს“¹⁴³.

როსტომ მეფე-ხანმა, რომელიც სპარსელთა ნების უერთგულესი აღმსრულებელი იყო, სასწრაფოდ მოშალა მანამდე არსებული წესი თათრებისათვის საქართველოდან არაქრისტიანი მონების გაგზავნისა და შემოიღო ახალი – სპარსელებთან მონებად ქართველების გაგზავნისა.

როსტომ-ხანამდე სპარსელებმა ქართლის მეფე სვიმონს დაადეს ხარკად ტყვეების მონებად გაგზავნა. მართალია, სვიმონი იძულებული იყო რომ ხარკი ეძლია, მაგრამ სპარსეთში იგი ქართველების ნაცვლად ბრძოლების დროს ხელში ჩაგდებულ ტყვეებს და სხვა ქვეყნებში ნაყიდ მონებს აგზავნიდა. სვიმონი „...ამ წესით იქმნოდა: ანუ ძეს ურიისასა, ანუ ნასყიდსა ანუ ოსთასა გაგზავნიდა, ხოლო ამან (ე.ი. როსტომმა) გამოიყვანა ქართველ გლეხთა, აზნაურთა, დიდებულთა ასულნი და ვაჟნი და მას გაუგზავნა, ამიერითგან დაიდვა ესე და ყოველნი მეფენი საქართველოსანი ესრეთ ჰყოფდნენ, ვიდრე მოდღეინდელ დღემდე“¹⁴⁴, – წერს ბერი ეგნატაშვილი.

„და ამიერითგან შემოვიდა ზოგ-ზოგან ტყვის სყიდვა თავადებისაგან და რომელნიცა იყვნენ ობოლნი და ქვრივნი, გამოიყვანებდნენ და გაჰყიდნენ და გამრავლდა ცოდვა“¹⁴⁵. ამასვე იმეორებს ვახუშტიც: „არამედ კვალად შესძინა როსტომ, რამეთუ სვიმონ მოყიდულთა ტყვეთა წარუვლენდა ყენსა, ხოლო ესე გამოიყვანდა მთავართა და აზნაურთა შვილთა, ვაჟთა და ქაღთა, და წარუგზავნიდა. ამისთა მხილველთა ქართველთა იწყეს იდუმალ ტყვის სყიდვა, ქვრივთა და ობოლთა, რამეთუ გამრავლდა სიბოროტე, ვინაიდგან არლარა იყო ზრუნვა სულიერი და არა ზრუნავდა მეფე სუფევისა და ქვეყანისათვის, გარნა განცხრომისათვის, ვითარცა წესი არს მაჰმადიანთა, ამისათვის მიიტაცეს მთავართა თვისთ თვისნი მხარენი, ქვეყანა-ციხე-სიმაგრენი, სამეფონი და დაბნები“¹⁴⁶.

„როგორც დონ ჯუსტი პრატო და ასევე სხვა კათოლიკე მისიონერები აღნიშნავდნენ, სპარსელები და თურქები ყველა საშუალებას მიმართავდნენ, რათა საქართველოდან წაეყვანათ ახალგაზრდები. ისინი მათ იყენებდნენ პირველ რიგში თავიანთი ლაშქრის გასაძლიერებლად და ასევე ამით დიდ ზიანს აყენებდნენ საქართველოს. აქ ხომ ათეულ და ასეულ ყმაწვილზე არაა ლაპარაკი, არამედ ათასობით ახალგაზრდაზე, რომლისაგან საქართველო განუწყვეტლივ იცლებოდა და ქვეყანა ნადგურდებოდა.

წარმოდგენაც კი ძნელია, – წერს დონ ჯუსტი პრატო – თუ რამდენად დიდია სპარსეთისა და კონსტანტინოპოლელი თურქების სინარბე ყმაწვილი ქრისტიანებისადმი. ამ მხარეებში ვერავინ ბედავს გადაიყვანოს ბიჭები ერთი ადგილიდან მეორეში, მაშინაც კი, როდესაც მას მიჰყვება საკუთარი მამა. მცირე მოწყალეების ფასად (სპარსელები და თურქები) ართმევენ მათ ბავშვებს, არა მარტო იმიტომ, რომ იყოლიონ ბავშვები, არამედ იმ მიზნით, რომ აიძულონ ისინი უარი თქვან ქრისტიანულ სარწმუნოებაზე, რომელიც მეტად სძულთ“¹⁴⁷.

მისიონერების დაკვირვებითაც ჩანს, რომ სპარსელებსა და თურქებს საქართველოდან ტყვეთა სყიდვა ქრისტიანობისა და ქართველობის აღმოფხვრისათვის ნებადართ.

ქართველები მასობრივად გაჰყავდათ ტყვე-მონების სახით. არა მარტო სპარსეთისა და თურქეთის ცენტრალური ოლქები, არამედ პროვინციებიც (ეგვიპტე, ერაყი და სხვა) სავსე იყო ქართველი მონებით.

ეგლია ჩელებს ქართველი ტყვეები შეუძენია თავრიზში, ახალციხეში, ყარსში, არზრუმში, ბაქოში, ერევანში და სხვაგან.

„თავრიზის ხანს ეგლიას სიმღერა მოეწონა და „ერთი ქართველი ბიჭი“ უბოძა. ეგლია ჩელები აღნიშნავს, რომ მას აჩუქეს: ახალციხის განმგებელმა საფარ-ფაშამ „ორი ქართველი ბიჭი“, ყარსის ფაშამ – „ორი ქართველი ბიჭი“, არზრუმის ფაშამ – ორი „ქართველი მონა“, სეილი ფაშამ – „ორი ქართველი ბიჭი“, ვარდარ ალი-ფაშამ – ერთი „ქართველი ბიჭი“, მურთაზ ფაშამ – „ქართველი მონა“, ბაქოში – „ქართველი ბიჭი“... ერეენის ხანმა არზრუმის ფაშას მისი ხელით საჩუქრებთან ერთად ექვსი „ქართველი ბიჭი“ გაუგზავნა, თავრიზის ხანმა არზრუმის ფაშას ორი „ქართველი ბიჭი“ გაუგზავნა...“¹⁴⁸. ქართველი მონები არა მარტო მაჰმადიანთა, არამედ იუდეველთა და გრიგორიანთა ოჯახებშიც ჰყავდათ. გიუდენშედელტი აღნიშნავს, რომ ქართველები, რომლებსაც „ენასთან ერთად სარწმუნოებაც დაუკარგავთ“, მრავლად ყოფილან კავკასიელ არაქართველ მთიელთა შორისაც. ისმის ძალზე მნიშვნელოვანი კითხვა, რომელსაც რატომღაც ყურადღება არ ექცევა, ტყვეებად გაყიდულნი, ანუ არამართლმადიდებლურ გარემოში მცხოვრები ქართველები ეროვნებას ჰკარგავდნენ თუ ინარჩუნებდნენ?

ქართველები ჰკარგავდნენ ეროვნებას და სხვა ხალხებთან სრულ ასიმილაციას განიცდიდნენ. სპარსეთში სპარსელები ხდებოდნენ, ოსმალეთში – თურქები, ეგვიპტესა და ერაყში – არაბები, გრიგორიანულ ოჯახებში – სომხები, იუდეველთა შორის – ებრაელები, ხოლო კათოლიკეთა შორის – „ფრანგები“.

1628 წელს გორში მოსულმა ავგუსტინელმა ბერმა პატრი ამბროზიმ, 1640 წელს რომში გაგზავნა მოხსენება, რომელშიც კერძოდ წერს: „ამ ქრისტიანების ქვეყანაში კვალად შეიძლება ბევრი კეთილის ქმნა რამდენიმე მამულ-სოფლების ყიდვით, როგორადაც შერებიან სომხები, რომლებსაც თუმცა დიდი სიმძულვარე აქვთ ქართველებს სარწმუნოების საქმეში, მაგრამ რაკი მათი ხელქვეითი გახდებიან, ბევრი მათგანი გადადის სომხების წესზედ. ამაზედ უარესიც ვნახეთ – ზოგიერთმა საქართველოში მცხოვრებმა მდიდარმა ურიებმა გააურიავეს რამდენიმე თავიანთი ყმა და მოსამსახურე“¹⁴⁹.

როგორც ევროპელი მისიონერების დაკვირვება უჩვენებს, ქართველები (ამ შემთხვევაში ყმა (მონა) – მოსამსახურენი) თვით საქართველოშივე ჰკარგავდნენ ეროვნებას, მით უმეტეს უცხოეთში, მათთვის მართლმადიდებლობის დაკარგვა ეროვნების დაკარგვას უდრიდა, რის ფასადაც ხშირად დიდ თანამდებობებსაც იღებდნენ.

„განსაკუთრებით სპარსეთში ბევრი იყო ქართველი: „დღეს მთელი სპარსეთი სავსეა ქართველებით – რჯულგანდგომილებით, წერს დონ ჯუსტი პრატო, – მათ ხელშია ყველა დიდი თანამდებობაც კი სახელმწიფოში“¹⁵⁰.

„სპარსელთა სისხლი გაკეთილშობილებულია ორი ეროვნების – ქართველების და ჩერქეზების სისხლით, რომლებიც ყველა სხვა ხალხზე ლამაზები არიან. სპარსეთში თითქმის არ არის არც ერთი წარჩინებული, რომლის დედა ქართველების ან ჩერქეზების შთამომავალი არ იყოს“¹⁵¹. ტყვეთა სყიდვა, რომელშიც ადგილობრივი თავად-აზნაურები აქტიურად მონაწილეობდნენ, ჩვეულებრივი მოვლენა გახდა. ფრანგი მოგზაურის ჟან შარდენის ცნობით, XVII ს-ში ყოველწლიურად მარტო სამეგრელოდან 3 000 ტყვე გაჰყავდათ ოსმალეთში, სადაც ახალგაზრდა ვაჟებს იანიჩართა რაზმში რიცხავდნენ, ახალგაზრდა ქალებს სულთნისა და მისი ფაშების ჰარამხანებში აგზავნიდნენ. ხოლო ხანში შესულებს მონებად ჰყიდ-

დნენ. ოსმალების წარჩინებულთა სასახლეებში იმ დროისათვის მრავლად იყვნენ გაყიდული ქართველები, ტყვეებით ვაჭრობამ დასაფლეთ საქართველოში განსაკუთრებით მძიმე ხასიათი XVII ს-დან მიიღო. „იმერეთის მეფეებს, თუ გურიისა და ოდიშის მთავრებს დამპყრობელი ქვეყნებისათვის (თურქეთი, ირანი) პერიოდული თუ ერთდროული ხარკი ხშირად ადამიანთა (ქალ-ვაჟთა) განსაზღვრული რაოდენობით უნდა გადაეხადათ. ამავე დროს მთავრებსა და დიდებულებს თავიანთი მოთხოვნილების დასაკმაყოფილებლად, საჭირო უცხო საქონელიც ტყვეებზე გადაცვლით უნდა შეეძინათ“¹⁵².

როგორც ითქვა, სპარსეთმა და ოსმალეთმა საგანგებო პოლიტიკური, სოციალური და ეკონომიკური პირობები შექმნეს, რომელიც ქართველებს აიძულებდა საგარეო ვაჭრობის ძირითად ფორმად ქართველების მონათა ბაზარზე გაყიდვა ექციათ.

„...რიზე, გონია და ტრაპიზონიდან მოდის მრავალი თურქი ვაჭარი. მათ მოაქვთ ბლომად ფული და ტანისამოსი, რაც ფრიად ეჭირვება აქაურ ხალხს. თურქები კი სამაგიეროდ მხოლოდ ტყვეებს თხოულობენ. ამიტომაც აქ მოჰყავთ თურქებზე ტყვედ გასაყიდად ქართველებიც და აფხაზებიც. ყველანი ისე არიან დახელოვებული ამ ხელობაში, რომ ადვილად იპარავენ, როგორც მამაკაცებს, ისე დედაკაცებს, დიდებსაც და პატარებსაც. ზოგჯერ ასეთი ავაზაკები ღამე თავს დაესხმიან მეზობლის სახლს, შეტყენ ძალით სახლის კარს, შებოჭავენ, ვისაც კი შიგ იპოვიან და პირდაპირ ქობულეთში გააქანებენ თურქებზე გასაყიდად“¹⁵³, „ტყვის ასეთ ვაჭრობას დაბალი ფენის წარმომადგენელი აწარმოებდნენ“¹⁵⁴.

უან შარდენის ცნობით, „ტყვეთა სყიდვამ“ სამეგრელოს 40 000-იანი მოსახლეობა 1640-იანი წლებიდან მოყოლებული სულ რაღაც 30 წლის განმავლობაში 20 000-მდე შეამცირა¹⁵⁵.

ქართველობა ძალზე მწარედ განიცდიდა ტყვედ გაყიდვას, რასაც, როგორც წესი, თან ერთვოდა ქრისტიანობის დათმობა, ეს კი ოჯახსა და სახლ-კარის დაკარგვაზე მეტად ამწარებდა და სასოწარკვეთაში აგდებდა ადამიანებს. „პატრი იოსებ რომაელი 1675 წელს რომში გაგზავნილ წერილში წერს: „...უმანკო ბავშვებს, თუ ვაჟებს და ქალებს, საგაჭრო მოედანზე ჰყიდიან ოხერ ფასად, რათა მით დააკმაყოფილონ ოსმალების უწმინდური მადა, გვესმის და ვხედავთ მათ ჟღავილს და ტირილს. ამ დროს ზოგი მდინარეში თავს იგდებს, ზოგი თვალს ითხრის და ზოგიც ცხვირს იჭრის, რათა ურწმუნოებმა აღარ იყიდონ და წმიდა სარწმუნოება არ დაატოვებინონ“¹⁵⁶.

კიდევ უფრო მეტიც, სასოწარკვეთილებაში ჩავარდნილი ხალხის ერთი ნაწილი, დარწმუნებული შვილების ტყვეებად წაყვანასა და გათათრებაში, მზად იყო მათ დასახოცად, ოღონდ მათი გათათრება თავიდან აეცილებინა. „ყველა თათრის ხელთ არის და თათრდება. ასე შეიქმნა ოდიში. კაცები ასრე შეჭირვებაში არიან, რომ შვილი რომ ეყოლებათ, მოარჩობენ თავის ხელითა – თათარს მისცემენო, იმის გულისათვის ჩვენ მოგკლავთო ჩვენი ხელითაო“, – წერდა XVII ს-ში ერთი რუსეთში გადახვეწილი ქართველი¹⁵⁷.

ნ. ბერძენიშვილი აღნიშნავს: „არც ერთ ომს, არც ერთ უცხოელ დამპყრობელს ხმლით იმდენი ზარალი არ მიუყენებია საქართველოსათვის, რამდენიც ამ „მშვიდობიან“ ტყვეთა სყიდვამ მიაყენა მას“¹⁵⁸.

მაგრამ საქართველოს აზარალებდა არა მარტო „მშვიდობიანი“ ტყვეთა სყიდვა, არამედ ომის დროსაც დატყვევებული ქართველების გადასახლებაც სპარსეთ-ოსმალეთსა და სხვა ქვეყნებში. შაჰ-აბას I-მა აღმოსავლეთ საქართველოში ზედიზედ სამი ლაშქრობის დროს (1613-1617 წ.წ.), დონ ჯუსტო პრატოს ცნობით, 60 ათასი ოჯახი წაიყვანა საქართველოდან, თითო ოჯახი არანაკლებ ოთხ სულს გულისხმობს. აქედან, მისივე ცნობით, 1633 წლისათვის ამ რიცხვიდან დარჩენილი იყო მხოლოდ 20 ათასი ოჯახი, დანარჩენი დაიხოცა. ამრიგად, განაგრძობს დონ ჯუსტი პრატო, „ქართველების შემწეობით სპარსეთი გამდიდრდა...“¹⁵⁹.

კახეთიდან „...1614 წელს სპარსელებმა ტყვედ წაიყვანეს 30 ათასი კაცი... ხოლო 1616 წელს დახოცეს 70 ათასი და ტყვედ ჩაიგდეს 130 ათასი კაცი (ისქანდერ-ბეგ მუნში, აბასის ისტორია, თეირანი, 1971,

გვ. 875, 900)... 1625 წლის აჯანყების ჩაქრობის შემდეგ კახეთიდან 100 ათასამდე კაცი იქნა გადასახლებული ირანში¹⁶⁰.

მრავალი მკვიდრი ქართველი საქართველოს სხვადასხვა მხარეში – საინგილოში (აღმოსავლეთ კახეთში), დვალეთში, აფხაზეთში – ჩრდილო კავკასიიდან შემოსული ტომების ტყვეებად, მონა-შინაყმებად გადაიქცა. თვით საქართველოს შუაგულშიც ქართველები არამართლმადიდებელი ბატონების (მაჰმადიანების, გრიგორიანების) მონები და შინაყმები ხდებოდნენ, ყველა შემთხვევაში ქართველები ეროვნებას კარგავდნენ.

„ამ მხრივ საინტერესო ჩანს მაკარი ანტიოქიელის ცნობა, რომელიც XVII ს-ის 60-იანი წლების დასავლეთ საქართველოში არსებულ მდგომარეობას აგვისახავს: „მთელი ვაჭრობა ქართველთა ხელქვეითი სომხების, ებრაელების და ზოგიერთი ბერძნის ხელთაა. ეს ვაჭრები, მიუხედავად იმისა, რომ ამა თუ იმ ნივთს ქართველებთან ყიდიან ორჯერ და სამჯერ უფრო ძვირად, სარგებლობენ მათი პატივისცემით, ეს სომხები და ებრაელები წარმოადგენენ მდიდართა კლასს საქართველოში, და მათ წინაშე ყველა ქართველი დავალებულია განურჩევლად წარჩინებულობისა და მმართველობისა. ყოველ ამ ვაჭართაგანს ოჯახში ყავს ქართველი გოგო-ბიჭი მსახურად, რომელსაც როგორც უნდა ისე ექცევიან“¹⁶¹.

ასევე იყო აღმოსავლეთ საქართველოშიც. ცნობილია, რომ როსტომ-ხანის მეფობისას თბილისის მმართველობა სომხური (გრიგორიანული) სარწმუნოების მქონე მოქალაქეებმა ჩაიგდეს ხელში (თუმცა, როგორც ჩანს, წარმოშობით ქართველები იყვნენ). სომეხ მოქალაქეთა ოჯახებში, ჩვეულებრივ, მრავალი ქართველი ყმა – შინამოსამსახურე და ყმა ხელოსანი (ფეიქრები, მესანთლე, მექუდეები, ხელითმოვაჭრენი, მხერხაენი, მებალენი და სხვა) ჰყავდათ.

„მართლაც, მოქალაქეები თუ მსხვილი ვაჭრები საქართველოს ქალაქებში მნიშვნელოვან ქონებას იძენდნენ... ყალოიანთ გიორგის თბილისის მარტო ერთ უბანში 6 დუქანი ჰქონდა, დუქნების გარდა იგი ქალაქში ყმებსაც იძენდა, მაგ., 1742 წელს მან დავით თარხნიშვილისაგან იყიდა ყმა ერთაწმინდელი ხუციშვილი პაპუნა... თბილისის ვაჭარი ქალაქში იძენდა დუქნებს, ბაღებსა და ყმებსაც... ხელოსნებსაც და ამასთან მართლმადიდებლური სარწმუნოებისას“¹⁶².

როგორც ცნობილია, გრიგორიანი მებატონის ყმა-შინამოსამსახურენი, თუ ყმა-ხელოსნები გრიგორიანობას იღებდნენ, რის შედეგადაც ქართველობას კარგავდნენ და სომხდებოდნენ. ჩანს, ასეთივე იყო სხვა ეროვნების მებატონეთა ხელქვეითი ქართველების ბედი. როგორც ზემოთ, მისიონერის წერილში იყო აღნიშნული, იუდეური სარწმუნოების მებატონის ხელქვეითი ქართველები – ებრაელდებოდნენ. მისიონერებსაც ჰყავდათ ქართველი ტყვე – შინამოსამსახურენი, რომლებსაც კათოლიკურ სარწმუნოებას აღებინებდნენ. ასე „გაფრანგებული“ ქართველები „თავისუფლდებოდნენ“ და წარმატებითაც კი მოღვაწეობდნენ კათოლიკური სარწმუნოების გავრცელებისათვის სხვადასხვა ქვეყანაში.

ჩანს, ასევე ყოფილა აფხაზეთში. ჩრდილო კავკასიიდან ჩამოსული მთიელი ტომები, რომლებსაც უცხოელები ხშირად „აბაზებს“, ხოლო ქართველები ინერციით „აფხაზებს“ უწოდებდნენ, თავს ესხმოდნენ ოდიშს. მრავალი დატყვევებული ქართველი აფხაზეთში მიჰყავდათ.

„არქანჯელო ლამბერტის ცნობით: „იმ დროს, როცა დადიანი (ლევან II) გართული იყო თავისი ძმისაგან დაწყებული ამბოხის დაცხრომით, აფხაზები სულ თავს ესხმოდნენ სამეგრელოს საზღვრებს, რომელიც თითქმის სრულიად გააოხრეს, მაცხოვრებლები დაატყვევეს და აფხაზეთში გადაასახლეს“¹⁶³.

„აფხაზთა თავდასხმები ოდიშზე განსაკუთრებით გაძლიერდა XVII ს-ის ბოლოს. XVII ს-ის 60-იანი წლებიდან თანდათან გაძლიერებას იწყებენ აფხაზეთის მთავრები – შერვაშიძეები, რომლებიც ოსმალეთის მოხარკებად ითვლებოდნენ. აფხაზეთის მთავრებმა თანდათან დაიკავეს ტერიტორია მდინარე კოდორიდან ენგურამდე. ამ ტერიტორიაზე მთლად მოსპეს ადგილობრივი მოსახლეობა. ვინც შიმ-

შილს, მახვილს და ავადმყოფობას გადაურჩა, ოსმალეთში გაჰყიდეს ტყვეებად, ხოლო ამ ტერიტორიაზე აფხაზები დასახლდნენ¹⁶⁴.

როგორც აღინიშნა, აფხაზეთში ჩამოსახლებული ადიღეური ტომები, რომელთაც ისტორიულ-გეოგრაფიულ პროვინცია აფხაზეთში დამკვიდრების გამო ქართველები – „აფხაზებს“ უწოდებდნენ, მრავლად იტაცებდნენ საქართველოს სხვა პროვინციებიდან ტყვეებს. გარდა ამისა, ძველქართულ პროვინცია აფხაზეთში შეუძლებელია სრულიად ამოწყვეტილიყო მკვიდრი ქართველი მოსახლეობა. მეცნიერის განცხადება „ამ ტერიტორიაზე მთლად მოსპეს ადგილობრივი მოსახლეობა“ (იგულისხმება ოდიში, ენგურის მარჯვენა სანაპირო კოდორამდე), შეიძლება არ იყო სრული ჭეშმარიტება. უფრო საგულისხმოა, რომ მომხდურმა გაბატონებულმა მთიელებმა მკვიდრი ქართული მოსახლეობის გადარჩენილი ნაწილი დაიმონეს და შინაყმებად და შინამოსამსახურეებად აქციეს, ამას უნდა მიუთითებდეს ის, რომ აფხაზეთის მოსახლეობის საკმაოდ დიდ დამონებულ ნაწილს „ახოიუ“ – ქართველები, „აგირუა“ – მეგრელი და „აგური“ – გურული შეადგენდა.

ქართული მოსახლეობის დაბალი ფენა (გლეხობა) აფხაზეთში გადაიქცა ჩამოსახლებული და გაბატონებული მთიელების მონებად, შინაყმებად. ამიტომაც უწოდებდნენ მათ „აგირუა“ „აგურს“ (ეს სიტყვები როგორც აღინიშნა, „მეგრელს“ და „გურულს“ აფხაზურად ნიშნავდა, მაგრამ ისიც უნდა აღინიშნოს, რომ ამ სიტყვების ფუძე „გრ“ („გირ“, „გურ“) „ქართველის“ აღმნიშვნელად ამავე დროს მრავალი ერის მეტყველებაში გამოიყენებოდა („გურ-ჯი“, „გეო-რგიენ“). ამასთანავე დასავლეთ საქართველოს მოსახლეობის უდიდესი ნაწილის თვით სახელწოდებაში – „მარგველი“, გურული, მეგრელი, აღნიშნული ფუძე „რგ“ – ფიგურირებს, რაც ფუძე „გრ“-ს ვარიანტია. აღნიშნულ პერიოდში იმერეთის მეფე თავისი ქვეყნის მოსახლეობას უწოდებდა არა „იმერლებს“, არამედ „მარგველებს“. მაგალითად, იმერეთის მეფე გიორგი ერთ მომენტთან დაკავშირებით ამბობს – „...წაღლნი აქვთ მრავალთ ჩვენთა მარგველთაცა“¹⁶⁵. ე. ი. ნაჯახები (წაღლები) ჩემი სამეფოს მოსახლეობას ანუ მარგველებსაც აქვთო. „გრ“-„რგ“ ქართველთა თვითსახელწოდების ეთნოფუძეა¹⁶⁶.

ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით აფხაზური „აგირიუა“ და „აგური“ არა მარტო მეგრელს და გურულს, არამედ საერთოდ ქართველს – გურჯს უნდა აღნიშნავდეს. ასე უწოდებდნენ ქართველებს თურქები, ამიტომაც აფხაზების შინაყმები „მუშები“, „მზარეულები“, „საჭმლის მომმზადებლები“ (მოსამსახურენი) და სხვა, ეროვნებით ქართველებს (მკვიდრ-დამონებულ ანდა მოყვანილ დატყვევებულთ) წარმოადგენენ. მათ ასევე „ახოიუ“ ეწოდებოდათ.

საერთოდ „ახოიუ“ აფხაზეთის გლეხობის ერთ-ერთ კატეგორიას წარმოადგენდა, აფხაზეთის მოსახლეობის მნიშვნელოვან ნაწილს შეადგენდა. „ტერმინი ახოიუ ნიშნავს „საჭმლის მომმზადებელს“ (მოსამსახურეს). ამ ტერმინს თარგმნიან აგრეთვე „მუშის“ ან „მზარეულის“ მნიშვნელობით. სამურზაყანოში „ახოიუ“ „დოლმახორედაც“ იწოდებოდა (დოლმახორე „ახლოს, მახლობლად მცხოვრებს“ ნიშნავს). ტერმინ ახოიუში ასახულია მისი თავდაპირველი და მთავარი მოვალეობა, რომელიც შემდეგ მნიშვნელოვნად გაიზარდა. ახოიუს ზოგჯერ უწოდებენ „აგირუას“ (მეგრელი) ან კიდევ „აგურს“ (გურული)¹⁶⁷.

ახოიუ ბეგარის გადახდელი გლეხია, მებეგარეა. „ახოიუ მებეგარეს პირადი თავისუფლება დაკარგული აქვს და უფრო მძიმე უღელი ადევს, ვიდრე ამაცურაზკუს, მათი რიგების შევსება ხდებოდა ტყვე ან ნაყიდი გლეხების მიწაზე მიმაგრებით“¹⁶⁸. ასე თუ ისე, ქართველები მთიელი ტომების „მონები“ ხდებოდნენ. ასე იყო არა მარტო აფხაზეთში, არამედ საინგილოშიც, სადაც დაღესტნელებმა აღმოსავლეთ კახეთის ქართველი გლეხობა დაიმორჩილეს. ასევე იყო შიდა ქართლის მთიანეთშიც, რომელსაც შემდგომში დვალეთ – „ოსეთი“ ეწოდა.

როგორც ითქვა, ტყვეთა სყიდვის ცოდვამ საქართველოში ჩამოყალიბებული სახე XVII საუკუნეში მიიღო. ქართველი მემატრიანები მიიჩნევდნენ, რომ ამ უბედურების ფუძემდებელი აღმოსავლეთში

როსტომ მეფე-ხანი¹⁶⁹, ხოლო დასავლეთ საქართველოში ლევან დადიანი იყვნენ. „ამას ჟამსა შემოიღო ლევან დადიანმა ტყვის სყიდვა და თავის დახსნა, რამეთუ არა იყო მანამდე სყიდვა ტყვისა“¹⁷⁰. ქართველი მემატრიანეები დაბეჯითებით მიუთითებდნენ, რომ ლევან დადიანამდე და როსტომ-ხანამდე ქართველები ტყვეებად არ იყიდებოდნენ. ლევან დადიანის შესახებ ბერი ეგნატაშვილი ამბობს – „აჰა, რისხვა ღმრთისა უღხინელი მოქმედთა ამის ბოროტისათა, რამეთუ მან განაწესა ბოროტისა მის მტერისა მიერ წარმოთხეული გესლი იგი იუდაებრივი, რომელმაც განყიდა ვერცხლად შემოქმედი და მოძღვარი თვისი. მიერითგან განეთესა განსყიდვა უსჯულოთა ზედა ტყვეთა ქრისტეს – ნათლისღებისათა და წინააღმდეგობათა ღმრთისათა კაცთა მყოფთა სანახებთა იმერთა, ოდიშართა და გურიელთასა, რომელი ნუ ყოს ღმერთმან საქმე ქართლსა ზედა ბოროტი იგი. ხოლო მუნ უფროსად და უმეტესად განმრავლდა და გარდაემეჭა ცოდვა იგი ვიდრე დღეისადმი, ჰოი ჩემდა, რამეთუ თვით მუნ – მყოფნი, მღვდელმთავარნიცა და სამღვდლოთაგანნი შეირინნეს ბოროტითა მით სენითა, რამეთუ არა იყო პირველ ლევან დადიანისა და ალექსანდრესა, ამათთა ჟამთა შინა შემოვიდა წარსაწყმედელად სულთა მათთა რამეთუ ესრეთ იქმნა...“¹⁷¹.

როგორც ზემოთ მოყვანილიდან ჩანს, მემატრიანე ტყვეთა სყიდვის დაწყებას ალექსანდრე იმერთა მეფის და ლევან დადიანის დროისათვის მიუთითებს. ეს მემატრიანე იმასაც აღნიშნავს, რომ აღმოსავლეთ საქართველოში ნათელღებული (მონათლული) ქრისტიანების (ე. ი. ქართველების) მონებად გაყიდვა თუ გაცემა როსტომმა შემოიღო. ყველა შემთხვევაში XVII საუკუნის I ნახევარი იგულისხმება. ამიტომაც ცნობილი საეკლესიო კრება, რომელზედაც ტყვეთა სყიდვა იქნა აკრძალული, საფიქრებელია, რომ სწორედ XVII საუკუნის დასაწყისში შედგა, როგორც ეს მიაჩნია ვახუშტი ბატონიშვილს, ხოლო თუ ეს კრება, რომელმაც „კათალიკოზთა სამართლის“ სახელწოდებით ცნობილი კანონები გამოსცა, XVI საუკუნის შუა წლებში შედგა, უნდა ვიგულისხმოთ, რომ ჩვენს წმიდა დედაეკლესიას ამ უსაშინლესი ცოდვის ნიშნების აღმოჩენისთანავე განგაში აუტეხავს და ცდილა ძირშივე აღმოეფხვრა იგი. დასავლეთ საქართველოში მოწვეულ საეკლესიო კრებაში ქართლის კათალიკოსი, აფხაზეთის კათალიკოსი და იმეროდიშის ყველა ეპისკოპოსი მონაწილეობდა. საქართველოს კათალიკოსი კრებას, როგორც ქართული ეკლესიის მამამთავარი, ესწრებოდა. „კრების მოწვევა და კანონთა დასხმა, ე.ი. სჯულის დადება, მისი თანხმობითა და სანქციით მოხდა“¹⁷².

„კათალიკოზთა სამართალი მთელ საქართველოში მოქმედი საეკლესიო სჯული იყო... აღნიშნული არაა კრების მოწვევის ადგილი, მხოლოდ ნათქვამია, რომ „შემოვიკრიბენით ყოველნი ეპისკოპოსნი აფხაზეთისანი“. იმ დროს საკათალიკოსო ტახტი ბიჭვინთაში იყო. უფრო გვიან (1657 წ.) ოსმალთა მძლავრობის გამო ტახტი ბიჭვინთიდან გადატანილი იქნა გელათში. გაურკვეველი რჩება, სად შედგა კრება – ბიჭვინთაში თუ გელათში“¹⁷³.

თუ საეკლესიო კრება 1543-1549 წლებში შედგა, როგორც კ. კეკელიძე ფიქრობდა¹⁷⁴, მაშინ, ცხადია, ბიჭვინთაში იქნებოდა მოწვეული, კერძოდ, „სამართალი კათალიკოზთაში“ ნათქვამია: „ქ. სახელითა ღვთისათა მე ქრისტეს მიერ კურთხეულმან ყოველისა საქართველოსა კათალიკოზმან პატრიარქმან მალაქია; მე, ქრისტეს მიერ კურთხეულმან აფხაზეთის კათალიკოზმან მამამთავარმან ევდემონ, დავსხედით და შევკრიბენით ყოველნი ეპისკოპოსნი აფხაზეთისანი.

და დიდი სიყმილი მოვიდა ცოდვათა ჩვენთაგან, მრავალი უწყესობა და უჯერო საქმე შემოვიდა: კაცის კვლა, კაცის სყიდვა, ეკლესიის კრება და უხვედრობა...

და სჯულის კანონიცა ბრძანებს:

კაცის სყიდვისა ესე გავაჩინეთ:

1. ქ. რამან კაცმან გაყიდოს, ანუ დიდმან, ანუ მცირემან, ანუ თავადმან, ანუ აზნაურმან და ან გლეხმან, წმიდათა კრებულთაგან შერჩენებული იყოს და განხდელი.

რასაც კაცს მართლით განკითხვითა და გამოძიებითა კაცის სყიდვა გამოაჩნდეს, თუ ის კაცი დაიხსნას და მოიყვანოს მისსა საყდარსა და ეპისკოპოსს დაუურვოს, რა ერთიც ძალ-ედვას, დამკლების უფალსაცა დაუურვოს.

და თუ ვერ მოიყვანოს, ვინ გინდა ვინ იყოს, თავადისშვილი უნდა აზნაურიშვილი, უნდა გლეხი, მაშინაც ვერამ საქმემ ვერ იხსნას, უკანონოდცა არს, ძელსა მიეცეს.

და ვინც ქრთამი აილოს და არ ჩამოარჩოს, შეჩვენებულ იყოს წმიდათა კრებულთაგან და კანონსამცა ქვეშე არის წმიდათა მოციქულთასა¹⁷⁵.

კრების განჩინებას, აღნიშნულის გარდა, აქვს შემდეგი ქვეთავები – „ეკლესიის მკრებველთათვის ესე განგვიწესებია“, „ეპისკოპოსის საქმე ესე გაგვიჩინია“, „მეფის ღალატსა ასრე იქმნას“, „კათალიკოზისა და ეპისკოპოსის გინებისათვის“, „უღირსი მღვდლის კურთხევისათვის“, „მრუდად გამოკვლევისა და გამართლებისათვის“, „საყდრის მამულის გამოხუმისათვის“, „სჯულის გამთავებელთა და გარდამავალთათვის“, „რძლის შერთვისათვის“.

კანონებს ხელს აწერენ – აფხაზეთის კათალიკოსი, ქუთათელი მიტროპოლიტი, გაენათელი მთავარ-ეპისკოპოსი, მამა – ჭყონდიდელი, ბედიელი მიტროპოლიტი, მოქველი მთავარეპისკოპოსი, დრანდელი მიტროპოლიტი, ცაგერელი მამათ-მთავარი, ხონელი მთავარეპისკოპოსი, ნიკორწმიდელი ეპისკოპოსი, ჩიშელი (ცაიშვილი) მამამთავარი¹⁷⁶.

სამწუხაროდ და სავალალოდ, ტყვეთა სყიდვას საეკლესიო კრების აკრძალვამ ვერაფერი უშველა. ობიექტური პირობების წინააღმდეგ შეუძლებელი იყო რაიმეს მოქმედება. ქართველი ტყვეებით, როგორც აღინიშნა, საესე იყო სპარსეთ-ოსმალეთი.

„...პიეტრო დელა ვალეს გადმოცემით, იმდენად ბევრნი ყოფილან ტყვედ წაყვანილი ქართველები, რომ „არა იპოვება არც ერთი სახლი მთელ სპარსეთში, რომელიც საესე არ იყოს ქართველი დედაკაცებით და მამაკაცებით“. „რა მდგომარეობა მოჰყვა ამ საზარელ გადასახლებას, გაწყვეტა-ჟლეტა, რამდენი სიკვდილი ნამდვილი გაჭირვებისაგან, რა გახრწნა, რა ძალდატანება, რამდენი ჩვილი ყმაწვილი თავიანთ მამებმა დაახრჩვეს ან წყალში გადააგდეს სასოწარკვეთილებისაგან, რამდენი სხვა მოჰკლეს სპარსელ ჯარისკაცებმა, იმიტომ, რომ სასიცოცხლო არ იყვნენ, რამდენი ძალად მოგლიჯეს დედის ძუძუს და დააგდეს შარაზე მხეცების საჭმელად ან მხედრობის ცხენებისა და აქლემების სასრესად“¹⁷⁷.

„შაჰ-აბასის მიერ წინასწარ შერჩეულ ადგილზე საქართველოდან აყრილი მოსახლეობის ჩასახლების შემდეგ, ბუნებრივია, დადგა საკითხი მათი გამაჰმადიანებისა. სპარსელი ისტორიკოსის – ისქანდერ მუნშის ცნობებით დასტურდება, რომ 1621 წლამდე ფერეიდნის ქართველებს ქრისტიანული სარწმუნოება ჰქონდათ... ხელმწიფის მიზანი იყო ქრისტიანთა მიერ აქ აგებული ტაძრები მიზგითებად ექცია და იქიდან მუეძინის ხმა გამოსულიყო, რაც დიდად შეუწყობდა ხელს მათ გაბედნიერებასო.

ფერეიდანში განსაკუთრებით დიდი წინააღმდეგობა გაუწევიათ შაჰის წარმომადგენლებისათვის ქართველ სასულიერო პირებს, ეპისკოპოსებს, ბერ-მონაზვნებს და მღვდლებს, ბოლოს ისინი იძულებულნი გამხდარან ელიარებიანთა მაჰმადიანური სარწმუნოება. ქრისტიანებმა, – შენიშნავს ისქანდერ მუნში, – „ზიზლით შედგეს ფეხი მუსულმანობაში“. ეპისკოპოსებსა და მღვდლებს ართმევდნენ სახარებას და სხვა საღმრთო წიგნებს და აიძულებდნენ მათ გამაჰმადიანებული ფერეიდნელებისათვის ესწავლებინათ ყურანი და შარიათის კანონები¹⁷⁸. (საფიქრებელია, რომ ფერეიდნელმა ქართველებმა სხვა გამაჰმადიანებული ქართველებისაგან განსხვავებით ქართული ენის შენარჩუნება იმის გამო შეძლეს, რომ მათ, როგორც ზემოთ აღინიშნა, ქართველი სამღვდლო პირები, ყოფილი ქრისტიანები ყურანსა და შარიათს ზიზლით ასწავლიდნენ. მაშინ, როცა სხვა ქვეყნებში ქართველებს ფანატიკოსი მოღვაწეები უნერგავდნენ მაჰმადიანობას). საბოლოოდ უნდა ითქვას, რომ, როგორც აღინიშნა, ქართველთა მასობრივად ტყვეებად გადა-

ქცევას შედეგად მათი დენაციონალიზაცია, განსაკუთრებით კი გათათრება და გაგრიგორიანება-გასომხება მოსდევდა.

---

⁷⁵ ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 328; ⁷⁶ ივ. ჯავახიშვილი, ქართველი ერის ისტორია, IV, 1967, გვ. 349; ⁷⁷ იქვე, გვ. 369; ⁷⁸ იქვე, გვ. 371; ⁷⁹ ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 424; ⁸⁰ იქვე, გვ. 425; ⁸¹ იქვე, გვ. 425; ⁸² იქვე, გვ. 425. ⁸³ გ. ჟორჯულიანი, საქართველო XVII ს., გვ. 50; ⁸⁴ იქვე, გვ. 49; ⁸⁵ შ. ლომსაძე, გვიანი შუა საუკუნეები..., გვ. 47, 48, 63; ⁸⁶ იქვე, გვ. 35; ⁸⁷ იქვე, გვ. 35; ⁸⁸ იქვე, გვ. 36-41; ⁸⁹ იქვე, გვ. 52; ⁹⁰ გ. ჟორჯულიანი, დასახ. ნაშრ., გვ. 58; ⁹¹ იქვე, გვ. 59; ⁹² იქვე, გვ. 60; ⁹³ ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 445; ⁹⁴ ივ. ჯავახიშვილი, VIII, 1977, გვ. 285; ⁹⁵ მოჰამედ თაჰერის ცნობები, გვ. 381; გ. ჟორჯულიანი, დასახ. ნაშრ., გვ. 72; ⁹⁶ ივ. ჯავახიშვილი, VIII, გვ. 283; ⁹⁷ გ. ჟორჯულიანი, დასახ. ნაშრ., გვ. 106; ⁹⁸ იქვე, გვ. 112; ⁹⁹ იქვე, გვ. 118; ¹⁰⁰ იქვე, გვ. 116; ¹⁰¹ იქვე, გვ. 100-101; ¹⁰² მ. თამარაშვილი, ისტორია კათოლიკობისა..., გვ. 127; ¹⁰³ გორელი ნასყიდას საქმე, იქვე, გვ. 127; ¹⁰⁴ გ. ჟორჯულიანი, დასახ. ნაშრ., გვ. 62; ¹⁰⁵ იქვე, გვ. 63; ¹⁰⁶ ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 426; ¹⁰⁷ ი. ტაბალუა, საქართველო ევროპის არქივებსა და წიგნსაცავებში, III, გვ. 192; ¹⁰⁸ ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 404; ¹⁰⁹ იქვე, გვ. 405; ¹¹⁰ იქვე, გვ. 406; ¹¹¹ იქვე, გვ. 406; ¹¹² ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 430; ¹¹³ იქვე, გვ. 431; ¹¹⁴ საქ. ისტ. ნარკვ., IV, გვ. 280; ¹¹⁵ იქვე, გვ. 281; ¹¹⁶ იქვე, გვ. 284; ¹¹⁷ ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 408; ¹¹⁸ ნარკვ., IV, გვ. 285; ¹¹⁹ გ. ჟორჯულიანი, დასახ. ნაშრ., გვ. 11; ¹²⁰ იქვე, გვ. 11; ¹²¹ იქვე, გვ. 15; ¹²² ი. ტაბალუა, საქართველო ევროპის არქივებსა..., II, გვ. 576; ¹²³ იქვე, გვ. 175; ¹²⁴ ივ. ჯავახიშვილი, ქართ. ერის ისტ., IV, გვ. 1967, გვ. 361; ¹²⁵ იქვე, გვ. 362; ¹²⁶ იქვე, გვ. 363; ¹²⁷ ნარკვ., IV, გვ. 295; ¹²⁸ იქვე, გვ. 319; ¹²⁹ ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 422; ¹³⁰ იქვე, გვ. 423; ¹³¹ ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 442; ¹³² ი. ტაბალუა, საქართველო ევროპის არქივებსა..., III, გვ. 210; ¹³³ იქვე, გვ. 212; ¹³⁴ იქვე, გვ. 235; ¹³⁵ იქვე, გვ. 194; ¹³⁶ გ. ჟორჯულიანი, დასახ. ნაშრ., გვ. 78; ¹³⁷ ქართლის ცხოვრება, IV, 443; ¹³⁸ ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 434; ¹³⁹ იქვე, გვ. 438; ¹⁴⁰ იქვე, გვ. 439. ¹⁴¹ ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 601; ¹⁴² მ. რეხვიაშვილი, დასავლეთ საქართველო XVII საუკუნეში, 1978, გვ. 109; ¹⁴³ ი. ტაბალუა, საქართველო ევროპის არქივებსა და წიგნსაცავებში, III, 1987, გვ. 191; ¹⁴⁴ ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 425; ¹⁴⁵ იქვე, გვ. 424; ¹⁴⁶ ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 443; ¹⁴⁷ ი. ტაბალუა, დასახ. ნაშრ., გვ. 191; ¹⁴⁸ მ. რეხვიაშვილი, დასახ. ნაშრ., გვ. 119; ¹⁴⁹ მ. თამარაშვილი, პასუხი სომხის მწერლებს, გვ. 237; ¹⁵⁰ ი. ტაბალუა, დასახ. ნაშრ., გვ. 191; ¹⁵¹ ჩარლზ დარვინი, რუს. ენაზე, ტ. II, წიგნი I, 1927, გვ. 579; ¹⁵² მ. რეხვიაშვილი, დასახ. ნაშრ., გვ. 110; ¹⁵³ არქანჯელო ლამბერტი, სამეგრელოს აღწერა, გვ. 76; ¹⁵⁴ მ. რეხვიაშვილი, დასახ. ნაშრ., გვ. 115; ¹⁵⁵ იქვე, გვ. 111; ¹⁵⁶ იქვე, გვ. 114; ¹⁵⁷ იქვე, გვ. 117; ¹⁵⁸ საქართველოს ისტორია XVI-XVIII სს., 1950, გვ. 300; იქვე, 113; ¹⁵⁹ ი. ტაბალუა, დასახ. ნაშრ., გვ. 191; ¹⁶⁰ მორთუხა მუჰამედი ფათეჰი, სპარსული მასალები, 1982, გვ. 18; ¹⁶¹ შ. მესხია, საისტორიო ძიებანი, II, გვ. 316; ¹⁶² იქვე, გვ. 314; ¹⁶³ მ. რეხვიაშვილი, დასახ. ნაშრ., გვ. 93; ¹⁶⁴ იქვე, გვ. 94; ¹⁶⁵ ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 825; ¹⁶⁶ საქართველოს სამოციქულო ეკლესიის ისტორია, I, გვ. 445-446; ¹⁶⁷ საქართველოს ისტორიის ნარკვევები, IV, გვ. 200; ¹⁶⁸ მ. რეხვიაშვილი, დასახ. ნაშრ., გვ. 178; ¹⁶⁹ ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 424-425; ¹⁷⁰ იქვე, გვ. 421; ¹⁷¹ იქვე, გვ. 428; ¹⁷² ქართული სამართლის ძეგლები, I, 1963, გვ. 606; ¹⁷³ იქვე, გვ. 608; ¹⁷⁴ იქვე, გვ. 605; ¹⁷⁵ იქვე, გვ. 393; ¹⁷⁶ იქვე, გვ. 397; ¹⁷⁷ მ. რეხვიაშვილი, დასახ. ნაშრ., გვ. 14; ¹⁷⁸ ხ. შარაშენიძე, ფერეიდნელი „გურჯები“, 1979, გვ. 59.

ლევან II (XVII ს.)

ლევან II დადიანი – „მეამბოის ხელმოწიფელ“

წოდებული

ოდიშის მთავარი, ლევან II დადიანი (1611-1657), ღვთის მოყვარე, ეკლესიათა მამულებელი, ამასთანავე მართლმადიდებლობის ამაღორძინებელი მთავარი იყო. მან თავის სამთავროში განაახლა ყველა დანგრეული ეკლესია და მონასტერი, უსახურავონი გადახურა, ხელახლა მოაჩუქურთმა, რაც უმთავრესია, ყველა ეკლესიაში აღადგინა წირვა-ლოცვა, ისინი შეამკო ბარძიმფეშუმებით, მრავალი ჭედური ხატით. ასევე აღადგინა და ვალებსგან გამოიხსნა იერუსალიმის ჯვრის მონასტერი.

ლევან II დადიანი იყო ქართული კულტურის უდიდესი მეცენატი XVII საუკუნეში. მისი ბრძანებითა და ხარჯით არის გადაწერილი „ვეფხისტყაოსნის“ ჩვენამდე მოღწეული უძველესი თარიღიანი ხელნაწერი, რომელიც დაასურათებინა კიდევ მამუკა თავაქარაშვილს.

XVII საუკუნე ქართული კულტურისათვის უაღრესად არახელსაყრელი პერიოდი იყო. ქვეყანა ნაწილებად დაიშალა, მტერმა აღმოსავლეთ საქართველო დაიპყრო. ასეთ ვითარებაში ლევან დადიანმა მიიღო ზეგარდმო ძალი და დაიწყო ზრუნვა საქართველოს გასაერთიანებლად. მან იცოდა, რომ ყველა უბედურების მიზეზი იყო ქვეყნის დაშლა, დანაწევრება, რომ მხოლოდ გაერთიანებული საქართველო შეძლებდა მტრის განდევნასა და ერის გაძლიერებას.

ლევან II დადიანის მიმოწერიდან ჩანს, რომ მისი თვალსაზრისით, ბაგრატიონთა სამეფო დინასტია XVII საუკუნეში დამპყრობელმა სპარსელებმა ჩამოაშორეს ქვეყნის მმართველობას. მანამდე კი თვითონ ბაგრატიონებმა ერთმანეთს შორის გაინაწილეს ქვეყანა, რამაც ჩამოაყალიბა ერთმანეთისაგან დამოუკიდებელი სამეფოები ქართლისა, კახეთისა და იმერეთისა, ხოლო შაჰ-აბაზის მიერ წმიდა მოწამე ლუარსაბ II-ს მოკვლის შემდგომ, ფაქტიურად შეწყდა ქართლის კანონიერი სამეფო დინასტიის მმართველობა. ასევე სპარსეთმა შეძლო კახეთის დაპყრობაც და იქედან კანონიერი სამეფო დინასტიის გაძევება. ლევან II დადიანის დროს იმერეთის სამეფო ტახტიც შერყეული იყო. აქაც სამეფო დინასტიის ლეგიტიმურობა საეჭვო ხდებოდა, სამეფო ტახტზე ხან გვერდითი შტოს წარმომადგენელი (ჭუჭუნაიშვილი) ადიოდა, ხან კიდევ გურიელთა სამთავროს სახლის წევრები.

რადგანაც აღმოსავლეთ საქართველოს, ვითარცა სპარსეთის ხელდებულ ქვეყანას, არ შეეძლო ყოფილიყო საქართველოს პოლიტიკური გამაერთიანებელი, ხოლო იმერეთის სამეფო დასუსტებული იყო, ლევან II დადიანი საქართველოს სუვერენული სახელმწიფოს გაერთიანებას ჩაუდგა სათავეში. მიზეზი ამისა გახლდათ ისიც, რომ ოდიში, ანუ სამეგრელოს სამთავრო დადიანის მმართველობის დროს გაძლიერდა სამხედრო და ეკონომიკური თვალსაზრისით. ქართული კულტურის ცენტრებმაც სამეგრელოში გადაინაცვლა. აღმოსავლეთ საქართველოს რბევა-აოხრების დროს ქართული მწიგნობრობის, საეკლესიო ცხოვრების, კულტურის, ფერწერისა თუ ჭედური ხელოვნების (ხატების) მრავალი ახალი კერა სამეგრელოში დაარსდა.

ლევან II-მ შეძლო თავისი გავლენის სფეროში მოქცევა სრულიად დასავლეთ საქართველო. მისი მმართველობის დამდეგს აფხაზეთი ოდიშის (სამეგრელოს) განუყოფელ ნაწილს შეადგენდა, ასევე სვანეთიც, ხოლო გურიისა და იმერეთის გავლენის ქვეშ მოქცევა ლევან II დადიანს არ გასჭირვებია. მამასადაძმე, სუვერენული საქართველოს ერთადერთი ფაქტიური მეპატრონე იყო ლევან II დადიანი და ის ასევე მოიხსენებდა კიდევ თავის თავს: „ხელმწიფეთა ხელმწიფე დადიანი ლეონ, ყოვლისა საქართველოთა პატრონი“. ცაიშური გულანის ამ მინაწერიდან ჩანს, რომ იმჟამად ოდიში, ანუ სამეგრელო არა მხოლოდ საქართველოა, ანუ ქართველთა ქვეყანა, არამედ ოდიშის მმართველი სრულიად საქართველოს გამაერთიანებელი და მისი პატრონია.

ლევან II-ის ტიტულიდან („ყოვლისა საქართველოთა პატრონი“) ჩანს, რომ XVII საუკუნეში ეროვნული ცნობიერების უკიდურესი დაკნინების ეპოქაში სამეგრელოს მოსახლეობის ეროვნული იდენტობა შეურყეველია და ქვეყნის დაშლა-დანაწევრების მიუხედავად მტკიცეა. აქაური საზოგადოება ფიქრობს არა იმაზე, რომ გამოიყენოს შექმნილი ვითარება და ქვეყნის დაშლის დროს აალორძინოს კუთხური ცნობიერება, არამედ იღვწის, რათა ქვეყნის სხვა ნაწილების უძღურების დროს მტერმა არ მოშალოს ერთიანი ივერიის სუვერენიტეტი და სასწრაფოდ გააერთიანოს დაშლილი ქვეყანა. ასეთ დროს სამეგრელოს საზოგადოებაში ჩაისახა იმედი იმისა, რომ საქართველოს გაერთიანების საქმეში დაეხმარებინათ რუსეთის ძლიერი სახელმწიფო. ამიტომაც გაგზავნეს ელჩად რუსეთში მღვდელი გაბრიელ გეგენავა. მან 1639 წლისათვის შესაბამისი დოკუმენტები წარუდგინა რუსეთის სახელმწიფო მოხელეებს.

ლევან II დადიანი სიგელში რუსეთის ხელმწიფისადმი თავის სამთავროს უწოდებს არა ოდიშს, ანდა სამეგრელოს, არამედ ივერიის მხარეს. ლევანი აღნიშნავს, რომ: „იყო ივერიის მიწაზე ხუთი ხელმწიფე, მათგან სპარსეთის შაჰმა ორი სახელმწიფო დაამხო, ხოლო დარჩენილი სამი სახელმწიფო ღვთის შეწევნით იმართება მის მიერ“, ე.ი. მეფე ლეონტის მიერ (ასე უწოდებდნენ მას რუსეთში) **(И было де в Иверской земле 5 государей и из них де Перской шах побил 2 государей, а досталных де 3-х государей государств Божию помощью владеет он, Леонтий царь (материалы по церковной и этнополитической истории Абхазии, Посолство Федора Елчина в мегрелию (1639-1640), Тб., 2005, с. 114).**

რომელი სახელმწიფოები იყო ლეონ II დადიანის ხელში 1640 წლისათვის? ოდიშის გარდა იმერეთის სამეფო და გურიის სამთავრო. რაც შეეხება აფხაზეთსა და სვანეთს, როგორც აღვნიშნეთ, ისინი ოდიშის სამთავროს შემადგენელ ნაწილებად მიიჩნეოდა. ამიტომაც იმერეთი, გურია და ოდიშია ის სამი სახელმწიფო, რომელთა მმართველად ლევან II დადიანს მიაჩნდა თავისი თავი.

დევნილი თეიმურაზ I რუსეთის ხელმწიფის კარს აცნობებდა კიდევ, რომ ლევან II დადიანი თავის თავს მიიჩნევდა ივერიის მიწების ერთადერთ მეფედ. ეს იყო რეალური ფაქტი იმჟამად. რუსეთის სამეფო კარიც ადასტურებდა, რომ იმ დროისათვის „ივერიის მიწების“ ნამდვილი ხელმწიფე („მეფე“) მხოლოდ ლევან II დადიანი, ანუ „ლეონტი“ მეფე იყო. კერძოდ, რუსეთის მეფე მიხეილი, ლევან II დადიანისათვის მიცემულ სიგელში, აღნიშნავდა: „ივერიის მიწაზე იყო ხუთი ხელმწიფე. მათგან ორი გაანადგურა სპარსეთის შაჰმა, ხოლო დარჩენილ სამ სახელმწიფოს ღვთის შეწევნით მართავ შენ“ (იქვე. გვ. 165). ამავე სიგელში სამეგრელოს ეწოდება ლევან II დადიანის ივერიის მიწა. მიზეზი იმისა, რომ სამეგრელოს ეწოდება ივერიის მიწა, ისაა, რომ ივერია, იბერია ეწოდებოდა მთელ ისტორიულ საქართველოს, მის დასავლეთ და აღმოსავლეთ მხარეებს. ლეონ II-ს ასე მიმართავენ: **«Тебя, Леонтия Царя, и твою иверскую землю», «твое Государство иверской стороне»**. სამეგრელო ივერიაა, ხოლო დასავლეთ საქართველოს მმართველი ივერიის მეფეა იმჟამინდელი რუსეთისათვის.

აღსანიშნავია, რომ სუვერენული მმართველობა ლევან II დადიანმა თავისი ხმლითა და თურქებთან დიპლომატიური და პოლიტიკური ომით მოიპოვა. იმჟამად თურქეთის საშინაო და საერთაშორისო

მდგომარეობა გართულებული იყო და ლევანი თურქეთს მხოლოდ მცირე ხარკს უხდიდა სავაჭრო ურთიერთობების სანაცვლოდ.

მღვდელი გაბრიელ გეგენავა, ივერიის მიწების ხელმწიფის ელჩი რუსეთში, აცხადებდა, რომ იმჟამად სუვერენული ივერიის საეკლესიო ცენტრია ბიჭვინთა, სადაც ივერიის პატრიარქი ზისო. მართლაც, მცხეთა და ქართლ-კახეთი მაჰმადიან-სპარსელთა მპყრობელობის გამო მოკლებული იყო სუვერენულ საეკლესიო მმართველობას და ბიჭვინთა იყო სუვერენული საქართველოს საეკლესიო ცენტრი. აქედან ჩანს ისიც, რომ იმდროისათვის აფხაზეთი ჯერ კიდევ შედიოდა სამეგრელოს სამთავროში, ანუ აფხაზეთი იმჟამად ჯერ კიდევ ივერიად იწოდებოდა.

დადიანის ელჩი სარწმუნოებრივ საკითხებთან დაკავშირებით აცხადებდა, ამ ვრცელ ტერიტორიაზე (ე.ი. აფხაზეთში, ოდიშში, სვანეთში, გურიასა და იმერეთში) სარწმუნოება (რჯული), საეკლესიო წიგნები, მამასადამე, წირვა-ლოცვის ენა იყო მხოლოდ ქართული. თუმცა კი შინაობაში საკუთარი სამეტყველო ერთმანეთთან ურთიერთობის ენაც გვაქვსო. – **«А вера де у них христианская из грузинскою де верою и вера одна и книги те же, что и грузинские, только де язык свой, как меж собою говорят».**

„ყოვლისა საქართველოთა პატრონი, „ხელმწიფეთა ხელმწიფე“ ლევან დადიანი ალბათ შეძლებდა კიდევ საქართველოს გაერთიანებას, რომ არა ადილე-ჩერქეზების და აფსუების შემოსევები, რომელთაც XVII–XVIII საუკუნეებში სასტიკად განადგურეს სამეგრელოს სამთავრო, ანუ ქვემო ივერიის პოლიტიკური ცენტრი.

ისე გამძაფრდა ჩრდილო კავკასიიდან ადილე-ჩერქეზთა და აფსუათა შემოსევები, რომ ლევანი თავისი მმართველობის ბოლო პერიოდში იძულებული გახდა, თავდაცვის მიზნით აეგო საფორტიფიკაციო ნაგებობები, მაგალითად, იმჟამად ცნობილი აფხაზეთის დიდი კედელი. ამის მოწმე მისიონერი არქანჯელო ლამბერტი ამბობს, ლევან დადიანმა ძალზე დიდი დანახარჯებით ააგო 60 ათასი ნაბიჯის სიგრძის კედელი. ამასვე ამბობს მეორე მისიონერი კასტელიც, რომელიც აღნიშნავს, ეს კელასურის კედელი გამიზნულია აფხაზთა შესაკავებლად. ლევან II-მდე ადილე-ჩერქეზებმა და აფსუებმა შეძლეს ამ კედლის ჩრდილოეთით ისტორიული აფხაზეთის ტერიტორიის დაპყრობა და, რადგანაც მათ მიერ დამორჩილებულ ქვეყანას აფხაზეთი ეწოდებოდა, თავდაცვ აფხაზეთი ეწოდათ მხარის სახელის შესაბამისად. ისტორიული აფხაზეთის, ანუ თანამედროვე გუდაუთა-გაგრის რაიონების დაპყრობის შემდეგ, ადილე-ჩერქეზებმა და აბაზა-აფსუებმა შეუტიეს ისტორიულ საქართველოს, ანუ თანამედროვე სოხუმის, გულრიფშის, ოჩამჩირის და გალის რეგიონს.

აფხაზეთის, ანუ კელასურის კედლის სიგრძე ასი კილომეტრია. ლევან დადიანის ბრძანებით იგი მეტად სწრაფად აუგიათ. ზოგჯერ კომკებს უსაძირკვლოდ, პირდაპირ მიწაზე დგამდნენ.

კედელი იცავდა იმჟამად ოდიშის სამთავროში შემავალ აღნიშნული სოხუმის, გულრიფშის, ოჩამჩირისა და გალის რაიონების უზემოსავლიან სამიწათმოქმედო მხარეებს და იქ არსებულ ქართულ საეპისკოპოსოებსა და ქრისტიანულ მოსახლეობას. ვახუშტი ბაგრატიონი წერს, რომ დღევანდელი ახალი ათონის, ანუ „ანაკოფიის „აღმოსავლით ზღვიდამ მთამდე შევლო ზღუდე დიდი ლევან დადიანმა აბხაზთა გამოუსვლელობისათვის“. მას ამ მშენებლობის დროს ეხმარებოდნენ ბედიის, მოქვისა და დრანდის ეპისკოპოსები მრევლითა და თანხით, მაგრამ მომხდური აფსუების შეკავება ვერ შეძლეს. საბოლოოდ აფხაზეთად წოდებულმა ამ აფსუებმა დაიპყრეს სამეგრელოს ეკონომიკური სიძლიერის წყარო – ზემოთ ხსენებული რაიონები, მოსპეს ზემოთ ხსენებული საეპისკოპოსოები, მათი მრევლი, ანუ სამეგრელოს მოსახლეობა დახოცეს, ანდა დაატყვევეს. გადარჩენილი ადგილობრივი მკვიდრი მოსახლეობა მომსახურე ყმებად, ფაქტიურად მონებად გადააქციეს. დღესაც კი აფხაზურად დაბალ ფენას „აგირუა“, ანუ მეგრელი და „აგურუ“ (გურული) ეწოდება. სამეგრელოს იმ დროისათვის მრავალრიცხოვანი მოსახლეობა განახევრებულა. მისიონერები წერენ, რომ 40 ათასი კაციდან ქვეყნის მოსახლეობის ნახევარი, ანუ

20 ათასი კაცი ამოწყდა. ეს იმ დროისათვის ძალზე დიდი რაოდენობა იყო. წირვა-ლოცვა საბოლოოდ გაუქმდა ბიჭვინთის, დრანდის, მოქვის და ბედის საეპისკოპოსოებში. აყვავებული ქვეყანა გაჩანაგდა. ლევან დადიანმა დაინახა, რომ აფსუა-ჩერქეზების შემოსევების შედეგად ივერიის, ანუ საქართველოს გამაერთიანებელი ბოლო ძალა იშრიტებოდა. მართლაც, თითქმის საუკუნით გადაიდო საქართველოს გაერთიანების საქმე და განახლდა ერეკლე II-ის დროს, ლევანის გარდაცვალებიდან ასი წლის შემდეგ.

განსაკუთრებით აღსანიშნავია, რომ ლევან II დადიანის დროს XVII ს-ის უცხოელი საეკლესიო მოღვაწეების შეხედულებით დასავლეთ საქართველოს, ანუ ქვემო ივერიის პატრიარქი უპირატესი იყო ზემო ივერიის, ანუ აღმოსავლეთ საქართველოს პატრიარქთან შედარებით. ისინი ქვემო იბერიის (ივერიის), ანუ დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) კათალიკოსს პირდაპირ უწოდებდნენ „უფროს კათალიკოსს“, ხოლო დასავლეთ საქართველოს უმაღლეს ხელისუფალს – „მთელი იბერიის მეფეთა მეფეს“.

რა იყო ამის მიზეზი? ამჟამად საყოველთაოდ გავრცელებული თვალსაზრისით მცხეთელი კათალიკოსი უპირატესი იყო აფხაზეთის კათალიკოსზე. „ერთს უხუცესი, ხოლო მეორეს უმრწემესი ეწოდებო-

და“. ეს მართლაც ძირითადად ასე განხლდათ, მაგრამ XVII ს-სა და XVIII ს-ის დამდეგს, რადგანაც აღმოსავლეთ საქართველო მაჰმადიანთა ხელში აღმოჩნდა, საერთაშორისო საეკლესიო წრეებში ჩამოყალიბდა თვალსაზრისი, რომ სწორედ სუვერენული ქვემო იბერიის, ანუ დასავლეთ საქართველოს მეთაური არის უპირატესი, და შესაბამისად სრულიად ივერიის საეკლესიო ხელისუფალი. მართლაც XVII ს-ის იერუსალიმელი პატრიარქი დოსითეოსი წერს: „იბერიაში ორი ავ-

ტოკეფალური არქიეპისკოპოსია, რომელთაც ქართველები უწოდებენ კათალიკოსებს. ქვემო იბერიას, რომელსაც ძველად კოლხეთს და ლაზიკას უწოდებდნენ, აქვს ეპარქიები იმერეთში, გურიაში, სამეგრელოში, აფხაზეთში, სვანეთსა და მესხეთის ნაწილში. ქვემო იბერიის კათალიკოსი პატივით უფრო მეტია ზემო იბერიის კათალიკოსზე. იბერები ქვემო იბერიის კათალიკოსს მიიჩნევენ უფროს კათალიკოსად, რადგან მეფე, ე.ი. იმერეთის თავი მათთან იწოდება მთელი იბერიის მეფეთა მეფედ“ (დოსითეოსი, იერუსალიმელი პატრიარქები, თავი V, გვ. 510, წიგნიდან „საქართველოს სამოციქულო ეკლესიის ისტორია“, ტომი II, 1998, გვ. 90). XVII ს-ის მეორე იერუსალიმელი პატრიარქი ქრისანთი (ხრისანფი) იმავეს წერს: „საქართველოში, რომელსაც ადრე იბერია ერქვა, იყო ორი ავტოკეფალური არქიეპისკოპოსი, რომელთაც ჩვეულების თანახმად უწოდებენ კათალიკოსებს. არქიეპისკოპოსი ქვემო იბერიისა იწოდება იმერეთის, ოსეთის, გურიის და სრულიად ქვემო იბერიის უნეტარეს კათალიკოსად, ანუ, მარტივად, სრულიად იბერიის უნეტარეს კათალიკოსად, როგორც უფროსი ზემო იბერიის კათალიკოსზე, ხოლო მეორე ე.ი. ზემო იბერიისა იწოდება ქართლის, კახეთის, ალვანეთის და სრულიად ზემო იბერიის უნეტარეს კათალიკოსად“ (იქვე. გვ. 94). აქედან კარგად ჩანს, რომ XVII ს-ის საერთაშორისო წრეები, რუსეთის ხელმწიფის კარი და ბერძნული საპატრიარქოები აღიარებენ, რომ დასავლეთ საქართველო, ანუ ქვემო იბერია იმჟამად იყო საქართველოს სუვერენიტეტისა და პოლიტიკური დამოუკიდებლობის

ცენტრი. მართლაც, ბიჭვინთის კათალიკოსს სრულიად საქართველოს უმაღლეს საეკლესიო ხელისუფლად მიაჩნდა თავი. მაგალითად, ბიჭვინთელი კათოლიკოსი გრიგოლი საქმიან საბუთებსა და სიგელ-გუჯრებს ადასტურებდა ბეჭდით, რომელსაც ჰქონდა შემდეგი წარწერა: „გრიგოლ მწყემსი ქრისტეს მიერ ყოვლისა საქართველოსა კათალიკოსი“ (ქართული სამართლის ძეგლები, III, 1970, გვ. 675).

ასე რომ, არ არის სწორი ამჟამინდელი თვალსაზრისი, თითქოსდა ერთიანი საქართველოს სახელმწიფოს დაშლის შემდეგ აფხაზეთის საკათალიკოსო ქართლის ეკლესიას გამოეყო, პირიქით, თავისი თავი აფხაზეთის კათალიკოსს სრულიად საქართველოს მწყემსად და ქრისტეს მიერ დადგენილად, „ყოვლისა საქართველოსა“ მმართველად მიაჩნდა. მის ამ უზენაესობას, როგორც ვთქვით, იმჟამინდელი საერთაშორისო წრეებიც ადასტურებდნენ. ამ ფონზე და ამ მნიშვნელობით არის სახელდებული ლევან II დადიანი ყოველი ივერიის ხელმწიფედ. უამრავი დოკუმენტიდან და სიგელ-გუჯარიდან ნათლად ჩანს, რომ ბიჭვინთის ღვთისმშობლის, ანუ აფხაზეთის საკათალიკოსოს სამწყსოს ქართველები შეადგენდნენ, ანუ იმჟამინდელ მეგრელებს, გურულებს, სვანებს, იმერლებს და სხვ. განვითარებული ჰქონდათ არა ვიწრო კუთხური, ტომობრივი თვითშემეცნება, არამედ ერთიანი ეროვნული.

შესაბამისი დოკუმენტის დამოწმებამდე უნდა ვთქვათ, რომ აღნიშნული კუთხეების მოსახლეობას ვიწრო კუთხური თვითშემეცნება განუვითარდა XIX და XX სს-ში რუსული და კომუნისტურ-ათეისტური მმართველობის დროს. ამის დასამოწმებლად მოვიყვანთ ამონაწერს აფხაზეთის კათალიკოსის 1733 წლის სიგელიდან, სადაც ნათქვამია: „პირველწოდებულსა ანდრიას მიეცა ჩრდილოეთისა ქვეყანა მოქცევად, ჩვენებითა წმიდისა ღვთისმშობელისათა, რამეთუ ჩვენ, ქართველნი, მისნი წილხვდომილნი ვართ“ (იქვე. გვ. 727). ბიჭვინთის ღვთისმშობლის, ანუ აფხაზეთის საკათალიკოსოს მრევლი, წმიდა ანდრიას მიერ მოქცეული მთელი დასავლეთ საქართველოს მოსახლეობა ეთნიკური ქართველებია. ეს არის უეჭველი მოსაზრება იმ დროისათვის. ამიტომაც იყო ამ ხალხის სახელმწიფო, კულტურისა და საეკლესიო ენა მხოლოდ და მხოლოდ ქართული (უძველესი ხანიდანვე). სწორედ ამ ქართველობის გამო განდევნეს აფსუა-ჩერქეზებმა თავისი კათედრებიდან ჯერ ბიჭვინთის კათალიკოსი, შემდეგ კი დრანდის, მოქვისა და ბედიის ეპისკოპოსები. მათი მრევლი კი, ისტორიული სამეგრელოს მოსახლენი, ტყვეებად გაიხადეს.

ლევან II დადიანის გარდაცვალება უდიდესი დანაკარგი იყო საქართველოსთვის, რადგანაც სულ რამდენიმე წელიწადში ოდიშის, ანუ „ივერიის“ საზღვარი ძლიერ შემცირდა ჩრდილოკავკასიელ აფსუათა შემოსევების გამო. მას ასე ახასიათებს წმ. გიორგის გელათური გულანის მინაწერში ერთი სასულიერო პირი: „მიიცვალა სახელოვანი, სახელგანთქმული, მრავალჯერ გამარჯვებული დადიანი ბატონი ლევან, საუკუნომცა არს ხსენება მისი“.

ლევანის გარდაცვალებისთანავე აფხაზეთის კათალიკოსმა დატოვა ბიჭვინთა და საკათალიკოსო ტახტი გელათში გადმოიტანა აფსუა-ჩერქეზების მძლავრობის გამო.

ჩვენს საზოგადოებაში გაბატონებული თვალსაზრისით მდ. ენგურის იქით აფხაზეთი თითქოსდა დასახლებული იყო ეთნიკური ჯგუფით - „აფხაზებით“, ხოლო ისტორიულად საზღვარი მეგრელთა ჯგუფსა და ეთნიკურ აფხაზებს შორის თითქოსდა იყო ენგური. ასეთი თვალსაზრისი ჩამოყალიბდა რუსების ბატონობის დროს XIX-XX სს-ში. სინამდვილეში, ლევან II დადიანის მემკვიდრეთა ცნობებით, ოდიშის სამთავროს დასავლეთი საზღვარი გადიოდა კელასურ-კოდორთან. იერუსალიმის პარტიარქ დოსითეოსის ცნობით ოდიშის საზღვარი კიდევ უფრო ჩრდილოეთით პუნქტ დიოსკურიასთან გადიოდა. მთელი ეს მხარე, ანუ ისტორიული სამეგრელო, იგივე ოდიში დასახლებული იყო არა აფხაზებით, არამედ მეგრელებით. ეს ტერიტორია საბუთებში იხსენიება, როგორც „დადიანის მიწა“, ანუ „ივერია“, ხოლო ამ მიწა-წყლის მფლობელი „ივერიის მეფედ“, „საქართველოს ხელმწიფედ“, ანუ სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, ამ მიწა-წყლის (ე.ი. თანამედროვე სოხუმის, გულრიფშის, ოჩამჩირის, გალის რაიონების) მოსახ-

ლენი ლევან II დადიანის დროს იყვნენ არა აფხაზები, არამედ მეგრელები, აფხაზები კი სახლობდნენ თანამედროვე გუდაუთისა და გაგრის რაიონებში. ცხადია, აფხაზებიც ადრე ეთნიკური ქართველები იყვნენ, მაგრამ თავდაპირველად სწორედ მათ შეეცვალათ ეთნიკურ-ეროვნული ცნობიერება, შეერივნენ ჩრდილო კავკასიიდან გადმოსახლებულ აფსუა-ჩერქეზებს, მეომარ ტომებს, შემდეგ კი უწინამძღვრეს მათ, მათზე დაყდნობით გადმოლახეს ლევან II დადიანის მიერ აფსუათა შესაკავებლად აგებული 100 კმ სიგრძის კედელი და შეესივნენ ისტორიულ სამეგრელოს, ანუ თანამედროვე სოხუმის, გულრიფშის, გუდაუთისა და გალის რაიონებს. XVII ს-ის 80-იანი წლებიდან თვითმხილველი იერუსალიმელი პატრიარქის დოსითეოსის ცნობით ამ აფხაზებად სახელდებულმა აფსუებმა „მოაოხრეს ტერიტორია „დიოსკურიიდან ჰიპიუსამდე“ (ე.ი. სოხუმიდან ცხენისწყლამდე), შემდეგ კი დაიწყო დაპყრობილი სამეგრელოს ტერიტორიაზე აფსუა-ჩრდილო-კავკასიელთა მასობრივი ჩამოსახლება. გაჩნდა ახალი ისტორიულ-გეოგრაფიული ცნებები „აბჟუა“, „სამურზაყანო“. ისტორიული იბერია „ჩერქეზეთად“ გადაიქცა. ამიტომაც XIX ს-ის მოგზაურები სპენსერი და გამბა ამ ტერიტორიას (სოხუმიდან ენგურამდე) „ჩერქეზეთს“ (ჩერქეზეთის ნაწილს) უწოდებენ. ასე რომ „ლევან II დადიანი ჭეშმარიტად იყო „ხელმწიფე ივერიისა“, ანუ ივერიის მიწების ბოლო მფლობელი ისტორიულ სამეგრელოში დიოსკურია-კოდორამდე.

თაობებისათვის დაუვიწყებელი იქნება ლევან II დადიანის ზრუნვა ქართული კულტურისა და ქრისტიანობის ასაყვავებლად, ქართული სოციალურ-პოლიტიკური სისტემის, ანუ „ქართველობის“ დასაცავად მთის ელემენტებისგან (ანუ აფსუებისგან) და გაოსმალება-გათათრებისაგან.

ლევან II დადიანის ოჯახში აღიზარდა „საქართველოს დედოფალი – მარიამი“, რომელმაც ქართული სულისკვეთება შთანერგა სპარსელთა მიერ ვინაობადაკარგული ქართლის მეფე-ხანების როსტომისა და შაჰნავაზის კარზე.

მარიამმა მოიძია და გადაარჩინა იქამდე დაკარგული ქართლის ცხოვრებისა და ძველ ქართულ მატანეთა წიგნები. მანვე ჩაუნერგა ქართულ-ეროვნული სულისკვეთება ქართლის მეფე გიორგი XI-ს და მის ძმას არჩილს. საერთოდ კი, მან დაწერა იქამდე თითქმის გასპარსებულ სამეფო ოჯახში ქართული სული, რომელიც გახდა საფუძველი შემდგომ სულხან-საბა ორბელიანის, არჩილის, ვახტანგ VI-ის, თუ ანტონ დიდი კათალიკოსის ქართულ-ეროვნული ძიებებისა. საბოლოოდ კი, ალბათ, შეიძლება ითქვას სწორედ ოდიშის სამთავრო კარმა და ლევან II დადიანის ოჯახმა გადაურჩინა თანამედროვე საქართველოს ძველი ქართული ცივილიზაცია. შესაძლებელიც კი იყო იმჟამად შექმნილი ვითარების გამო ქართველი ერი მოწყვეტოდა ეროვნული კულტურის ფესვებს და სრულად აეთვისებინა სპარსული კულტურა.

უფალმა მოიხსენოს ლევან II დადიანის და მუხრან-ბატონ-ბაგრატიონთა ოჯახების ის წევრები, რომელთაც ქართველი ერი აარიდეს ეროვნული კულტურის დაკარგვის საფრთხეს, ამინ.

მეფე ვახტანგ VI (XVIII ს.)

ბრძოლა „გამოსხნა“ და „აღდგომისათვის“

XVIII საუკუნის დასაწყისში ქართველთა შორის, რომელთაც ივანე ჯავახიშვილის სიტყვით, ეროვნული განსაცდელის თავიდან ასაცილებლად მთელი თავიანთი სულიერი ძალების მოკრება შეძლეს, პოპულარული გახდა დევიზი: „აღდგომა და გამოსხნა“.

„ქართველები ვახტანგ VI-ის მეთაურობით „გამოსხნაში“ გულისხმობდნენ მაჰმადიანი ქვეყნებისაგან თავის დაღწევას, ხოლო „აღდგომაში“ საქართველოს ტერიტორიულ გაერთიანებას ქრისტიანული ქვეყნების თანადგომით“¹.

რა მდგომარეობაში იმყოფებოდა საქართველო XVIII საუკუნის დასაწყისში? მართალია, არსებობდა ქართული სახელმწიფოებრიობა, მაგრამ აღმოსავლეთი საქართველო ირანის ვასალურ ქვეყანას წარმოადგენდა. ქალაქებში ძირითადად ირანული გარნიზონები იდგა (ციხესიმაგრეებში), ქვეყნის მეთაურებს არ შეეძლოთ დამოუკიდებელი პოლიტიკა ეწარმოებინათ, სპარსელები ხშირად ცვლიდნენ ქართლისა და კახეთის „მეფეებს“ და ახლებს თავიანთი შეხედულების მიხედვით ნიშნავდნენ, თანაც უთუოდ გამაჰმადიანებულებს. ეკონომიკურად ქვეყანა თითქოს გამოცოცხლდა, მაგრამ ამავე დროს ქართველ ერში სასტიკი დენაციონალიზაციის პროცესი დაიწყო, ქვეყანას გამაჰმადიანების ანუ ეროვნული გადაგვარების რეალური საფრთხე ემუქრებოდა, ქართველთა ერთი ნაწილი უმრავლეს შემთხვევაში იძულებით „თათრდებოდა“ ანუ მაჰმადიანდებოდა. მაგრამ ამასთან ქართველთა ნებაყოფლობით გამაჰმადიანების საშიშროებაც წარმოიქმნა. აღსანიშნავია, რომ ეკონომიკურ აღმავლობას, ანუ ვაჭრობისა და ხელოსნობის აღორძინებას, თან სდევდა გაგრიგორიანებაც, რაც შესაბამისი ეკონომიკურ-სოციალური და პოლიტიკური მიზეზებით იყო განპირობებული სპარსთა ვასალურ ქართლ-კახეთში.

ის საშინელი მდგომარეობა, რომელშიც მთელი საქართველო იმყოფებოდა XVII საუკუნეში, XVIII საუკუნის დასაწყისშიც გაგრძელდა: „ძლიერ სამწუხარო სურათს წარმოგვიდგენს საქართველოს ამ დროის ისტორია, არც ერთს საუკუნეში არა ყოფილა საქართველოს მდგომარეობა ეგრეთ აწეწილი, გაჭირვებული და არეულ-დარეული, როგორც XVIII საუკუნის პირველ ხანებში იყო. ვინ ჩამოთვლის ეგოდენ აღურაცხელ ომს, რომელიც გაუმართეს თუ სპარსეთის უღმრთო და მეტად გალალეულმა ყეინებმა, თუ ოსმალეთის განძვინებულმა ფაშებმა, თუ საქართველოს ათასნაირ თავგასულმა მტრებმა; ვინ წარმოიდგენს ეგოდენ შულს, მტრობას, ორგულობას, ძმის სისხლის ღვრას, რომლის ასპარეზად გახადეს მრავალგზის ეს ქვეყანა ზოგიერთმა მისმა უღირსმა შვილებმა? ასეთმა სამწუხარო მოვლენამ საშინლად დასცა საქართველო და მოუსპო ღონე თავის შველისა და პატრონობისა...“

მეორე მიზეზად ვსახავთ, რომ სპარსელების გაბატონებამ საქართველოში მეტად სამწუხარო კვალი დააჩნია ქართველთა ერსა უფრო სარწმუნოებისა და ქრისტიანობრივი ზნეობის მხრით. თავიანთი გახრწნილებით და ურწმუნოებით ქართველს შეურყიეს ძველი დროიდან გულში ღრმად ჩანერგილი ქრისტეს სარწმუნოება, საქმე იმ ზომამდე მივიდა, კაცს რომ ქართველისათვის სარწმუნოება დაეტოვებინა, საჭირო აღარ იყო არც მისი დატყვევება, არც მისი ოჯახის აკლება და არც სიკვდილით დამუქრება, პირიქით, ბევრი ქართველი თავისი ნებით ჰსტოვებდა ქრისტიანობას და გადადიოდა მაჰმადიანობაზე, ამას ჰყოფდნენ არც ფარულად და არც სპარსეთში, არამედ ცხადად, აქვე ტფილისში, ყველას წინაშე“².

ასეთ სამწუხარო ეპოქაში რა გადაარჩენდა ქართველ ხალხს დენაციონალიზაციისა და ეროვნული გადაგვარების საშინელი საშიშროებისაგან? ეროვნული თვითმყოფადობა, მიუხედავად ქართული სახელმწიფოებრიობის არსებობისა, საფრთხის წინაშე დადგა, თუმცა ქვეყანა ეკონომიკურ აღმავლობას განიცდიდა და მაღალი წოდება საკმაოდ შეძლებულად ცხოვრობდა.

„ქართველი ერი ამ დროს მართლაც უაღრეს განსაცდელში იყო ჩავარდნილი, მისი მომავალი სახე-ეროს არას მოასწავებდა, თუ რომ ის მთელს თავის სულიერს ძალას არ მოიკრებდა და ეროვნული განსაცდელის თავიდან აცილებას არ ეცდებოდა.

ამ საშინელ გასაჭირში მან მართლაც მთელი თავისი ენერგია და შემოქმედებითი ნიჭი მოიკრიფა და გამანადგურებელ მიმართულებას წინ აღუდგა“³.

უპირველეს ყოვლისა, ეროვნული გადარჩენისათვის ქრისტიანული სარწმუნოების დაცვა, განმტკიცება და აღდგენა იყო საჭირო, რამეთუ იმდროინდელ საზოგადოებრივ ცხოვრებაში ქრისტიანობა და ქართველობა სინონიმური ცნებები, ტოლფასი კატეგორიები იყვნენ და „ქართველობა“ ქრისტიანობის გარეშე წარმოუდგენელი იყო. ქრისტიანობაზე ზრუნვა ქართველობის შენარჩუნებაზე ზრუნვას უდ-

რიდა. ამავ დროს კი „ქართველს“ მხოლოდ და მხოლოდ მართლმადიდებლური სარწმუნოების მქონე ეთნიკური წარმომოებით ქართველს – საქართველოს სამოციქულო ეკლესიის წევრს უწოდებდნენ. ამიტომაც ქართველობის დაცვისათვის საჭირო იყო დაცვა და გაძლიერება ქართული ეკლესიისა. ალბათ ამ მიზეზით ვახტანგ VI-მ თავისი სახელმწიფოებრივი მოღვაწეობის დაწყებისთანავე 1705 წელს საეკლესიო კრება მოიწვია, „რომელმაც ქართლის კათალიკოსად რუსეთიდან ახლადდამბრუნებული ვახტანგ მეფის ძმა დომენტი აირჩია. დომენტი განათლებული პიროვნება იყო, თავისი მოღვაწეობის პირველ ეტაპზე დომენტი ვახტანგს ენერგიულად შველოდა სახელმწიფო საქმეთა მოგვარებაში“⁴.

ამ დროისათვის ეროვნული თვითშემეცნება საოცრად იყო დაკნინებული, საჭირო იყო მისი გამოღვიძება და განმტკიცება. კერძოდ, შერყენილი იყო ქართული ენა ისე, რომ ქართველები ქართულ და სპარსულ სიტყვებს ერთმანეთში ურევდნენ, გარდა ამისა, იბღალბებოდა ქართული ენის

ბუნება და კანონები (არ იყო გრამატიკა). ეროვნული თვითშემეცნების გაღვივებას ხელს უშლიდა ის, რომ დაწერილი არ იყო XIV-XVII საუკუნეთა ისტორია (ე. ი. საქართველოს ცხოვრების ეს ეპოქა ქართველებს გააზრებული არ ჰქონდათ), ხოლო რაც კი ძველი ისტორიები, მატინანეები და ქრონიკები არსებობდა, ყველა დავიწყებას იყო მიცემული. ხელოვნებაშიც მწერლები არა ადგილობრივი, ქართულ-ეროვნული, არამედ სპარსული მოტივებით იყვნენ დაინტერესებულნი (განსაკუთრებით პოეზიაში), მწერლობას ეროვნულ სიმათა ჟღერა არ ეტყობოდა (გამონაკლისი იყო მხოლოდ თეიმურაზ I-ის „ქეთევან დედოფლის წამება“). როსტომ ხანის და ერეკლე I ნაზარალიხანის მეფობის შედეგად ქართული სახელმწიფო სამართლის კანონები და ტრადიციები უარყოფილი ან შებღალული იყო. სამწუხაროდ, ქრისტიანულთან შედარებით უპირატესობა სპარსულ-მაჰმადიანურ სამართალს ჰქონდა, რაც ქრისტიან ხალხს აზნედა.

ეროვნული თვითშემეცნების გამოღვიძებისა და გაღვივებისათვის დიდი წარმატებით იღვწოდა ბაგრატიონების უმცროსი შტო – მუხრან-ბატონები და მათთან დაახლოებული, მათ გარშემო შემოკრებილი

თავდადებული ქართველი მოღვაწეების პლეადა, ვახტანგ VI-ის, მუხრან ბატონების დინასტიის წარმომადგენლის, ღვაწლი ამ დიდ საქმეში განუზომელია.

პირველმა წარმატებებმა ქართველ პატრიოტებს აფიქრებინა, დაესახათ უფრო დიდი და ვრცელი პროგრამა: „საქართველოს „გამოხსნა და აღდგომა“. როგორც ითქვა, „გამოხსნაში“ მაჰმადიანური ქვეყნებისაგან თავის დაღწევა იგულისხმებოდა, რაც უპირველესად ქართულ-ეროვნული სახელმწიფოებრიობის აღდგენას ნიშნავდა. მართალია, ამ ეპოქაში ასე თუ ისე ქართული სახელმწიფოებრიობა არსებობდა, მაგრამ ეს სახელმწიფო არ იყო ეროვნული, როგორც ითქვა „ქართველობა“ და „ქრისტიანობა“ ტოლფასი კატეგორიები იყვნენ⁴⁵, ხოლო ქართლისა და კახეთის სამეფოებს სპარსთა ნებით არა ქრისტიანი, არამედ მაჰმადიანი „მეფეები“ მართავდნენ; მამასადამე, თვით ამ ფაქტიდანაც ჩანს, ქართული სახელმწიფო არ იმართებოდა „ქართველის“ (ქრისტიანის) მიერ და ის „არაქართული“ ე.ი. არა ეროვნული იყო (ამას სხვა ფაქტებიც ადასტურებს).

ზემოთ აღნიშნულიდან გამომდინარე, „გამოხსნაში“ უპირველესად ქართლისა და კახეთის სამეფო ტახტებზე ქრისტიანი მეფის დასმა, ხოლო შემდგომ ეტაპზე კი ქართულ-ეროვნული სახელმწიფოს მაჰმადიანთაგან განთავისუფლება იგულისხმებოდა.

„აღდგომა“ – საქართველოს გაერთიანებას, ერთიანი ქართული სახელმწიფოებრიობის აღდგენას გულისხმობდა. იმდროინდელი ქართველი მოღვაწეები დარწმუნებულნი იყვნენ, რომ მხოლოდ თავიანთი ძალებით სამშობლოს „აღდგომასა და გამოხსნას“ ვერ შეძლებდნენ და უდიდეს იმედებს ძლიერი უცხო ქრისტიანული სახელმწიფოს დახმარებაზე ამყარებდნენ.

მამასადამე, „აღდგომისა და გამოხსნისათვის“ ქრისტიანული სახელმწიფოების თანადგომა იყო საჭირო. ამ პროგრამას ეფუძნებოდა ვახტანგ VI-ისა და ქართველი მოღვაწეების საგარეო პოლიტიკა.

მაინც რომელი ქრისტიანული ქვეყნის დახმარების იმედზე აკებდნენ ქართველები „გამოხსნისა და აღდგომის“ ეროვნულ პოლიტიკას?

აქ, უპირველესად ყოვლისა, ევროპული კათოლიკური ქვეყნები და რუსეთი, საქართველოს უახლოესი ძლიერი ქრისტიანი მეზობლები იგულისხმებოდნენ.

სწორედ კათოლიკური ქვეყნები, ჯერ ესპანეთი, ხოლო შემდეგ საფრანგეთი, მათი სულიერი მეუფის, რომის პაპის, მეთაურობით იყვნენ დაინტერესებულნი სპარსეთ-ოსმალეთითა და ასევე საქართველოთი. როგორც ცნობილია, ანგლიკანურ ინგლისს, პროტესტანტულ ჰოლანდიასა და გერმანიას ეს რეგიონი ნაკლებად აინტერესებდა. ამიტომაც, ქართველთა ორიენტაცია მიპყრობილი იყო სწორედ კათოლიკური ქვეყნებისაკენ (ოღონდ არა სარწმუნოებრივი, არამედ პოლიტიკური მიზეზების გამო. ქართველები-სათვის მთავარი იყო ქვეყანა ქრისტიანული ყოფილიყო). ამავე მიზეზის გამო ქართველთა ყურადღებას, XVI საუკუნიდან მოყოლებული, მარად იპყრობდა ქრისტიანულ-მართლმადიდებლური რუსეთი.

რუსეთის მზარდი იმპერია განსაკუთრებით აფრთხობდა სპარსეთსა და თურქეთს. ამიტომ მასთან დაკავშირება ძლიერ სახიფათო იყო საქართველოსათვის. მიუხედავად ამისა, ქართველთა სურვილი „აღდგომისა და გამოხსნის“ პროგრამის შესრულებისა იმდენად დიდი იყო, რომ ევროპული ორიენტაციის კრახის შემდეგ, ვახტანგ VI-მ რუსეთი აირჩია. „განუტყვენა ყოველნი და აღირჩა რუსთ მეფე, რამეთუ ჰგონებდა განთავისუფლებასა ეკლესიათასა და ძალსა ქრისტიანობისასა“, – წერს ვახუშტი⁶.

საგარეო პოლიტიკის გატარებისას ქართველებისათვის უმთავრესი სარწმუნოების, ქრისტიანობის შენარჩუნება და აღორძინება იყო, რამეთუ მის დაცვას ეროვნების, ანუ „ქართველობის“ და საერთოდ ქართველი ერის გადარჩენის საკითხი უკავშირდებოდა.

აქ ისიც უნდა ითქვას, რომ როგორც ევროპულმა, ისე რუსულმა ორიენტაციამ კრახი განიცადა და ძალა „აღდგომისა და გამოხსნისათვის“ საბედნიეროდ თვით ქართველთა შორისვე აღმოჩნდა. ქართველმა ერმა ეროვნული სახელმწიფოებრიობის აღორძინება ქრისტიანი ქართველი მეფის კურთხევის წესის

აღდგენით და აღმოსავლეთ საქართველოს გაერთიანებით თეიმურაზ II-ისა და ერეკლე II-ის დროს შეძლო. რაც შეეხება ვახტანგ VI-ს, მას ამ დიადი მიზნის განხორციელებისათვის პოლიტიკურმა პირობებმა არ შეუწყო ხელი:

„ვახტანგს, როგორც სახელმწიფო მოღვაწეს, შესანიშნავად ესმოდა, რომ საქართველოს კეთილდღეობა, გარდა შინაფეოდალური რეაქციული ძალების დაძლევისა, აუცილებრივ მოითხოვდა ყიზილბაში და ოსმალთა დამპყრობლების ბატონობის მოცილებას. ამ მხრივ დამახასიათებელია თვით ვახტანგის სიტყვები იმის შესახებ, რომ საქართველოს მდგომარეობა ირანის ბატონობის ქვეშ „ფოცხვერის ჭანგში“ ყოფნას უდრიდა, ხოლო ოსმალეთის ბატონობის დამყარება „ბაბრის ჭანგში“ მოქცევას ნიშნავდა“⁷.

ერთი შეხედვით სპარსთა ვასალურ ქვეყნად ქცევის შემდეგ საქართველოს ცენტრალურ ქვეყანაში – ქართლში პოლიტიკური ვითარება სტაბილური გახდა და მშვიდობიანი ცხოვრების პირობები შეიქმნა, მაგრამ ეს იყო „უღლით გაქნილი მშვიდობა, რომელსაც ომში სიკვდილი სჯობდა“, რამეთუ ქრისტიანული რწმენის შესუსტებასთან ერთად ქართველთა ეროვნული წეს-ჩვეულებებიც მოიშალა.

„XVII ს-ის 30-იანი წლებიდან, ვიდრე XVIII ს-ის I მეოთხედამდე ქართლის ირგვლივ სტაბილური პოლიტიკური ვითარება დამყარდა, საქართველოში მშვიდობიანი ცხოვრების პირობები შეიქმნა; ქართლი ითვლებოდა სპარსეთის „ვალის“ - (მოადგილის) ქვეყნად და ქართველი „ვალი“ შაჰის ნებით უნდა დანიშნულიყო. ქართლის მბრძანებელი ირანის შაჰს უნდა ხლებოდნენ, მიეღოთ მაჰმადის რჯული და ამის საზღაურად სამმართველოდ მოიპოვებდნენ თავის ქვეყანას. ქართველ „ვალის“ ჯამაგირი შაჰისაგან ჰქონდა დანიშნული, ხოლო თვითონ თავისი ქვეყნიდან სპარსეთის სახელმწიფოს უგზავნიდა გარკვეულ გადასახადს... ქართველი „ვალი“ ვალდებული იყო შაჰის ბრძანებითვე გაეყვანა ჯარი, ხოლო თბილისის ციხეში ჰყავდა მუდმივი სპარსული გარნიზონი... ქართლის მეფეები სიუზერენ-ვასალური ურთიერთობის საფუძველზე სპარსეთის შაჰისაგან იღებდნენ საბოძვარს... ეს სტატუსი თითქმის საუკუნის მანძილზე, XVII საუკუნის 30-იანი წლებიდან XVIII ს-ის II მეოთხედამდე მკაცრად ხორციელდებოდა“⁸.

ჩვენი ძველი ისტორიკოსები თვლიდნენ, რომ ქვეყნის გაუკუღმართებას საფუძველი როსტომ-ხანის მეფობისას დაედო და ქრისტიანული წესით ქართველ მეფეთა კურთხევის წესის აღდგენამდე ე. ი. თეიმურაზ II-ის ტახტზე ასვლამდე გრძელდებოდა.

„...სწავლულნი კაცნი ქვეყნის ზნეობრივ დაცემას, ქართული წეს-ჩვეულებების მოშლას ქრისტიანული რწმენის შესუსტებით ხსნიდნენ... ამის მიზეზად ისინი როსტომის პროირანულ პოლიტიკას მიიჩნევდნენ“⁹.

ქართველები და განსაკუთრებით კი მუხრანელი ბაგრატიონი ვახტანგ V, რომელიც როსტომმა თავის მემკვიდრედ აირჩია, ცდილობდნენ როსტომის მიერ ქართული ეკლესიის საწინააღმდეგოდ ჩადენილი ქმედებანი თავიანთი შესაძლებლობის ფარგლებში გამოესწორებინათ. 1654 წელს ვახტანგი ირანში გაგზავნეს, სადაც გაამაჰმადიანეს და როსტომის მემკვიდრედ დაამტკიცეს, ქართლის გამგებლად დანიშნეს და საქართველოში დააბრუნეს. „ვახტანგ V-ის ანუ შაჰ ნავაზ-ხანის (1658-1675) მეფობა აღმოსავლეთ საქართველოში ცენტრალური ხელისუფლების განმტკიცებითა და საქართველოს გაერთიანებისაკენ მიმართული ღონისძიებებით აღინიშნა“¹⁰. მაჰმადიანობის მიუხედავად, მან „მატა რჯულსა ქრისტიანობისასა და ეკლესიათა, რამეთუ მცდელობდა, რათა როსტომის გარყვნილნი მოეგო კვალად კვალსავე თვისსა, ვინაიდგან ჟამსა მისსა ზიარება სისხლისა და ხორცისა უფლისა ჩვენისა სირცხვილად უჩნდათ, ამან კათალიკოზით დომენტით კუალად შემოიყვანა აღსაარებად და ზიარებად“¹¹. ქრისტიანობის უფრო დაცემის წარმოდგენა ძნელია, ქართველობას წმიდა ზიარების მიღებაც კი ესირცხვილებოდა და ეს მაშინ, როცა ქრისტიანობა და „ქართველობა“ ტოლფასი ცნებები იყვნენ. მაშასადამე, როსტომის დროს შესაბამისად ეროვნულობასაც ფუძე გამოცლია.

მართალია, 1639 წლიდან ირან-ოსმალეთის ზავის მიხედვით აღმოსავლეთ საქართველო ირანის, ხოლო დასავლეთ საქართველო ოსმალეთის ვასალად იყო აღიარებული, მაგრამ დასავლეთ საქართველოში

შექმნილმა პოლიტიკურმა სიტუაციამ ვახტანგ V-ს საშუალება მისცა ელაშქრა იქ და ნაწილობრივ თავისი გავლენის სფეროში მოექცია. 1661 წელს ვახტანგმა ქუთაისში იმერეთის მეფედ თავისი პირმშო, 14 წლის არჩილი გამოაცხადა, მაგრამ ზემოაღნიშნული ზავის გამო ირანის მოთხოვნით 1663 წელს არჩილი უკანვე წაიყვანა - ქართლში. შაჰის მოთხოვნით არჩილი სპარსეთში ჩაიყვანეს, იქ გაამაჰმადიანეს, შაჰ-ნაზარ-ხანი უწოდეს, კახეთის მეფობაც უბოძეს და საქართველოში გამოსტუმრეს. არჩილი ქართულ საზოგადოებაში თავდადებით უწყობდა ხელს პატრიოტული გრძნობების გაღვივებას. ეროვნული მიმართულების ერთგულება, ქართული ენის სიწმიდის დაცვა, ლიტერატურის გაეროვნულება და სპარსოფილობის აღმოფხვრა ნიადაგ მისი ზრუნვის საგანი იყო. მიუხედავად ამისა, ის იძულებული გახდა დასახელმწიფოებრივი თვალსაზრისით როსტომის პოლიტიკის გამგრძელებელი ყოფილიყო, სწორედ ასეთი იძულება იყო ტრაგედია იმდროინდელი ქართველი პოლიტიკური მოღვაწეებისა: „ვახტანგი და არჩილი არსებითად როსტომ მეფის პოლიტიკას აგრძელებდნენ, მხოლოდ საშინაო პოლიტიკაში უფრო მეტ დამოუკიდებლობას იჩენდნენ. ეს აღნიშნული აქვს შარდენსაც...“¹².

აღსანიშნავია, რომ ქართველ მეფეებს აშკარად არათუ ქართულ-ეროვნული პოლიტიკის გატარება არ შეეძლოთ, არამედ მისი გამომჟღავნებისაც კი ეშინოდათ; მაგალითად, ევროპელი მისიონერები ვახტანგ V-ის, გიორგი XI-ის, ვახტანგ VI-ისა და სხვა ეროვნული მოღვაწეების მისამართით მრავალგზის აღნიშნავენ, რომ ისინი კავშირის დაჭერას ევროპის მონარქებთან თუ სასულიერო და საერო მეთაურებთან ფარულად ცდილობდნენ: „მე სპარსეთის მორჩილი ვარ და ვაითუ მისმა დიდებულებამ იწყინოს, რომ მის დაუკითხავად უცხოელებთან მიწერ-მოწერა გავმართო და საქმე დავიწყო“, - ამბობს ვახტანგ VI. უფრო მეტიც, საქართველოში და საერთოდ ქართველთა მიმართ სპარსეთში, იმდენად მძიმე და აუტანელი მდგომარეობა სუფევდა, რომ ქართველთა წარჩინებული ნაწილიც კი მზად იყო საქართველო (თუ სპარსეთი) მიეტოვებინა და ევროპაში (თუ რუსეთში) გადასულიყო საცხოვრებლად. ეს პაპისადმი გაგზავნილ წერილებშიც ჩანს, მაგალითად, 1711 წელს რომის პაპი საპასუხო წერილებს უგზავნის საქართველოს პატრიარქს დომენტის, და ქართლის მეფეს. 1709 წელს მოკლული გიორგი XI-ის ადგილზე მჯდომ ქაიხოსრო ლევანის ძის პასუხიდან ჩანს, რომ როგორც პატრიარქს, ისე მეფეს პაპისათვის თავშესაფარი უთხოვიათ. რომი უხალისოდ დათანხმდა მათ სურვილს. „ესეც უწყოდეთ, რომ დიდი ცოდვა იქნება თუ დაუტოვებთ დევნულობის შიშით თქვენზე მონდობილ ქრისტეს სამწყსოს...“ - წერს პაპი პატრიარქს¹³, ხოლო მეფეს წერს - „...პაპი დიდის გულშემატკივრობით და მამობრივის სიბრალულით უმზერს ყველა თქვენს განსაცდელს - ...მასთანავე მზად არის დიდის სიყვარულით ამ ქალაქში მიგიღოს...“¹⁴.

ასეთი საშინელი, ეროვნულად აუტანელი მდგომარეობის გამო ქართველები საქართველოდან უცხო ქვეყნებში ილტვოდნენ. ამ მიზეზით მიაშურეს არჩილმა, ვახტანგ VI-მ და მისმა მრავალრიცხოვანმა ამაღამ, თუ სხვა გამოჩენილმა ქართველებმა და მათ შორის მღვდელმთავრებმაც, რუსეთს.

მიუხედავად არჩილის პატრიოტიზმისა, სახელმწიფოებრივი მექანიზმი ისე იყო მოწყობილი, რომ ისიც ქართულ-სპარსულ სახელმწიფოებრივ საბუთებს სცემდა, ასევე რეალობად რჩებოდა ორენოვნება. მალე არჩილმა სპარსეთისადმი პროტესტის ნიშნად კახეთი დატოვა და სპარსეთის მოწინააღმდეგე ქვეყანაში გადავიდა, რაც ფაქტობრივად ვახტანგ V-ის პოლიტიკური კრახით დამთავრდა. ვახტანგი ირანში გაიწვიეს, სადაც 1675 წელს გარდაიცვალა. ასევე ირანში გაიწვიეს ვახტანგის ძე გიორგი, რომელიც იქ გაამაჰმადიანეს, შაჰ-ნავაზხანი უწოდეს და 1677 წელს ქართლში გამოსტუმრეს. რაც შეეხება კახეთს, მას 1677 წლიდან 1703 წლამდე ყიზილბაში ხანები მართავდნენ. შაჰმა გიორგის არჩილის შეპყრობა დაავალა, რაც მან არ ისურვა, ამის გამო 1688 წელს ის გადააყენეს და მის მაგივრად თეიმურაზ I-ის რუსეთიდან დაბრუნებული შვილიშვილი, სპარსეთში ახალ გამაჰმადიანებული ერეკლე I, ნაზარალი ხანი (1688-1703) დანიშნეს. გიორგი და არჩილი ქართლისა და კახეთის ტახტების დაჭერისათვის

იბრძოდნენ, მაგრამ უშედეგოდ. 1695 წელს გიორგიმ შაჰს მორჩილება გამოუცხადა და ირანში წავიდა, ხოლო არჩილი 1699 წელს იმერეთიდან რუსეთში გადასახლდა.

რუსეთში აღზრდილ ქართლის მეფეს, გამაჰმადიანებულ ერეკლე I – ნაზარალი ხანს მემატთანე ასე ახასიათებს – „იყო ქართლისა და წესთა საქართველოსათა უცნობელი და მეფობისა გამოუცდელი, ლირწთა და უშვერთა მოუბარი, სმისა და შვება-ლხინთა მოყვარე...“

ერეკლეს დახასიათებისას უნებლიეთ გვაგონდება გიორგი რუსის დახასიათება. ისიც „ლირწთა და უშვერთა მოუბარი, სმისა და შვება-ლხინის მოყვარე“ იყო, რაც ასერიგად აოცებდათ ქართველ დიდებულებსა და სასახლის მსახურებს.

„ამის ჟამამდე არა იცვლებოდნენ კათალიკოზი და ეპისკოპოსნი საყდართა თვისთაგან. ამან შესცვალნა და დასხნა თვისნი, კათალიკოზად დიასამიძე იოანე, მთავარეპისკოპოსად ნაცვლიშვილი, ტფილელად ყაფლანისშვილი დომენტი, მანგლელად ჯავახიშვილი იოსება...“¹⁵.

მანვე „ალაზგავნა ტფილისის ციხისანი ყიზილბაშნი, რამეთუ ჰკლვიდნენ და წარუსხმიდენ კაცთა ცოლშვილთა, სხვათა ჰყიდნენ და სხვათა მაჰმადიან ჰყოფდნენ და ჭირისა ამისათვის გარდაშენდებოდნენ ქართლისა გლეხნი და აზნაურნიცა კახეთს...“¹⁶.

ერეკლე I ქართლში ავტორიტეტით არ სარგებლობდა. იგი არ იცნობდა არც ქართლს, არც ქართულ ზნე-ჩვეულებას, – წერდა მ. ბროსე, – მეფეს მმართველობის არავითარი გამოცდილება არ ჰქონდა. ის ბინძური და უხეში სიტყვებით საუბრობდა, უყვარდა სმა, კარგი სუფრა და სიამოვნება. „გამაჰმადიანებულმა ერეკლემ ქართლში სპარსული ზნე-ჩვეულებები გაავრცელა. მისი პოლიტიკით არც ქართლის თავადები იყვნენ კმაყოფილი და არც შაჰის კარი. ამასთანავე, შაჰის კარზე გიორგის პიროვნების მიმართ სულ უფრო მეტ დაინტერესებას იჩენდნენ“¹⁷. ერეკლე I ირანში გაიწვიეს და კახეთის მეფობა და ირანის ყულარილასობა უბოძეს. ის ირანში დატოვეს, ხოლო კახეთში მის მოადგილედ მისი ვაჟი დავითი (იმამ-ყული-ხანი) გამოაგზავნეს (1703 წ.).

ქართლის მეფობა კი კვლავ გიორგი XI-ს უბოძეს, მაგრამ ვითარცა სპასალარი ირანში დატოვეს და ავღანთა წინააღმდეგ ომში გაგზავნეს, ხოლო ქართლში მისივე თხოვნით 1703 წელს ლევანის ძე ვახტანგ VI გამოგზავნეს.

„სპარსეთის იმპერიაში როგორც სამოქალაქო, ისე სამხედრო დარგში ქართველებს მაღალი და საპატიო თანამდებობანი ეკავათ. სხვადასხვა დროს სპარსეთის ჯარების მთავარსარდლები (ევროპული წყაროების მიხედვით: გენერალისიმუსები) იყვნენ: გიორგი XI, ქაიხოსრო და ვახტანგ VI... იტალიელი პიეტრო დელა ვალე წერდა: „დღეს სპარსეთის არმიის ძალა – ეს ქართველი მეომრებია, რომლებიც მის საუკეთესო ნაწილს შეადგენენ“. დიუ სერო მიუთითებდა ქართველ მებრძოლთა მაღალ რეპუტაციაზე არა მარტო სპარსეთში, არამედ მთელ აზიაში. ინგლისელი თომას ჰერბერტი წერს: „გარეგნული შეხედულებით, ნებისყოფითა და ერთგულებით ქართველი ჯარისკაცები სპარსელებში ისეთი კარგი რეპუტაციით სარგებლობენ, რომ ბევრ მათგანს მეთაურის თანამდებობა უკავია“...

XVII ს-ის განმავლობაში სხვადასხვა დროს ქართველთა კავალერიის რიცხვი სპარსეთის არმიაში 8 ათასიდან 40 ათასამდე აღწევდა. „ქართველები ინიშნებოდნენ, – წერს დ. ლენგი – სპარსეთის სომხეთში ერევნის ციხე-სიმაგრის უფროსებად“¹⁸.

რუსი დესპანი ა. ვოლინსკი XVIII ს-ის დასაწყისში წერდა: „მთელ ირანში საუკეთესო სამხედრო ძალად ქართველთა ჯარი მიმაჩნია. ქართველები ნამდვილი მეომრებია. მე გამიგია, რომ საქართველოში ლაშქრის შეკრება 15-20 ათას კაცამდე შეიძლება. ირანში, როგორც წესი, სპასალარებად ქართველი პრინციები ინიშნებიან... ირანელებს თურქებთან, ინდოელებთან და სხვა ხალხებთან ომში ყველა გამარჯვება ძირითადად ქართველთა მეშვეობით აქვთ მოპოვებული. მე შემიძლია ნიძლავი დავდო, რომ თუ ქართველი პრინციები და მათი დიდებულები და აზნაურები ერთმანეთში შეთანხმებას მიაღწევენ, ჭეშ-

მარიტად შეძლებენ არა მარტო სპარსეთის უღლისაგან განთავისუფლებას, არამედ თვით სპარსეთის ტერიტორიების დაკავებასაც¹⁹.

სპარსელებს ემინოდათ ქართველებისა, მათ კარგად იცოდნენ ის, რასაც უცხოელებიც კი ამჩნევდნენ – ქართველთა გაერთიანებისა, ერთმანეთთან შეთანხმებისა „...შაჰის სამეფო კარზე არსებობდა ძლიერი ანტიქართული კოალიცია, რომელშიც ქართველების წარმატება ეჭვსა და სიძულვილს იწვევდა“, – წერს დ. ლანგი²⁰.

ქართველთა მიმართ სპარსელთა შიშით კარგად ისარგებლეს ქართლის მეფის, გიორგი XI-ის, მტრებმა, კერძოდ, ავღანთა ტომის ბელადი ავღანთა დასამორჩილებლად მებრძოლ ქართველ მეფეს შაჰის წინაშე ასე ახასიათებდა: „ის, ვინც ერთდროულად საქართველოს მეფეა და ქირმან-ყანდაჰარის გუბერნატორი, არ შეიძლება შაჰის კარისათვის საშიში მოწინააღმდეგე არ იყოს“. იგი ხშირად მოაგონებდა შაჰს და მის მინისტრებს სპარსეთის წინააღმდეგ ქართველების განუწყვეტელ ბრძოლას²¹.

„განა დაგავიწყდა ქართველების არაერთგზისი ცდა, გადაეგდოთ სპარსეთის იმპერიის უღელი ამავ გურგენ-ხანის მეთაურობით, რომელიც ახლა სპარსეთის სამი პროვინციის გუბერნატორია? – ამბობდა მირ-ვეისი. იგი მიუთითებდა: გურგენ ხანის ძმა რუსეთშია და იქ დახმარებას ეძებს. რუსეთის არმიას შეუძლია კავკასიის მთები გადმოლახოს და ქართველებს დაესმაროს, ბოლო მოუღოს სპარსეთის იმპერიას. გურგენ-ხანი ხომ ქრისტიანია“²², „გურგენ-ხანი“ – გიორგი XI-ეა, „რუსეთში მყოფი მისი ძმა“ – არჩილი.

გიორგი XI, რომელიც სპარსეთში მნიშვნელოვანი პროვინციების გუბერნატორი და ავღანთა წინააღმდეგ მებრძოლი ჯარის მთავარსარდალი იყო, ღალატით მოკლეს. „მოკლულ მეფეს მირ-ვეისმა ახსნა მკერდზე ჩამოკიდებული ჯვარი, რომელსაც მუსლიმანობას ნაზიარები გიორგი მუდამ თან ატარებდა და შაჰს გაუგზავნა როგორც „საბუთი“ გულით ქრისტიანი მეფის „ორგულობისა“²³.

შაჰმა გიორგი მეფის ადგილზე მისი ძმის, ლევანის ძე ქაიხოსრო დანიშნა. ახალი მეფე შაჰმა იხმო და ირანის მხედართმთავრობა ჩააბარა, ქართლში კი კვლავ ვახტანგ ბატონიშვილი დარჩა გამგებლად. 1709 წელს ქაიხოსრომ დამატებით თავრიზი და ბარდა მიიღო საგამგეოდ. 1711 წელს ავღანებთან ბრძოლას „ქაიხოსრო ხანიც შეეწირა, რომელიც ისევე, როგორც მისი წინამორბედი გიორგი XI გულით ქრისტიანობდა“²⁴.

ქართლის მეფის (გურჯისტანის ვალის) ტახტი კვლავ გათავისუფლდა, ამ დროისათვის გურჯისტანის ვალი, როგორც წესი, ირანის მთავარსარდალს ინიშნებოდა და სხვა მაღალი სახელებიც ეძლეოდა, ამიტომაც სპარსელები სავალდებულოდ თვლიდნენ ამ მაღალ თანამდებობაზე ასული პირი მაჰმადიანი ყოფილიყო.

სწორედ ამიტომ ქართლის „ჯანიშინი ვახტანგ VI, რომლის ქართლში გამეფებაც გადაწყვიტეს, უნდა მაჰმადიანებულიყო. ვახტანგი სპარსეთში გაიწვიეს, რათა ტახტი მიეცათ და, როგორც წესი, გაემაჰმადიანებინათ, მაგრამ ვახტანგი ქრისტიანობის დათმობას არ აპირებდა. სპარსეთში გამგზავრების წინ მან ნათესაური კავშირები შეჰკრა კახეთისა და იმერეთის წარჩინებულებთან.

„XVIII ს-ის ირანის იმპერიაში რელიგიური მომენტი თითქოს აღარ განსაზღვრავდა სახელმწიფოებრივი ურთიერთობების შინაარსს, მაგრამ ქართლის ვალის ოფიციალურ მაჰმადიანობას შაჰის სახელმწიფო მანძილზე სერიოზულ მნიშვნელობას ანიჭებდა. ქართლის მმართველის მაჰმადიანობა იმას ნიშნავდა, რომ ირანი „გურჯისტანს“ თავის პროვინციად განიხილავდა, თუმცა ქართლის საზოგადოებრივ ცხოვრებაში ამას არსებითი ცვლილებები არ მოუტანია. აღმოსავლეთ საქართველოში ასეთი პოლიტიკით ირანი ამკარად უპირისპირდებოდა რუსეთისა და ოსმალეთის მიზნებს ამ ქვეყანაში. გარდა ამისა, „გურჯისტანის“ „ქრისტიანობა“, რასაც ირანი საქართველოში რუსული ორიენტაციის გამარჯვებად მიიჩნევდა, ირანში სხვა ქრისტიანთა გამათავისუფლებელ მოძრაობას გამოიწვევდა. ამიტომაც შაჰი „გურჯისტანის

ვალის“ წინაშე ბევრ დათმობაზე წავიდა, მიუმატა ტიტულები, გაუდიდა „ჯამაგირი“, მისცა სოფლები ირანში, ოღონდაც ირანის შაჰისა და მისი ოფიციალური სარწმუნოების ერთგული ყოფილიყო“²⁵.

ვახტანგმა მაჰმადიანობა არ მიიღო და ქრისტიანობა დაიცვა. შაჰმა მაჰმადიანობის უარმყოფელი ვახტანგი დაატყვევა და ერთ-ერთ პროვინციაში გააგზავნა საცხოვრებლად, თუმცა კი საკმაო თანხა დაუნიშნა, რათა პატივით ეცხოვრა. ვახტანგის ამ ძალზე მნიშვნელოვან ნაბიჯს რატომღაც ვერც მისი, ვერც ჩვენი თანამემამულეების ნაწილი სათანადოდ ვერ აფასებდა, უფრო მეტიც, მას საყვედურობდნენ კიდევც.

რას ნიშნავდა საქართველოს მეფის მაჰმადიანობა და რას ნიშნავდა ქრისტიანობა?

მაჰმადიანობა ნიშნავდა იმას, რომ უნდა გაგრძელებულიყო საქართველოს სულიერ-ზნეობრივი დეგრადაცია, რომელიც ქართლის პირველი მაჰმადიანი მეფის, როსტომის შემდეგ დაიწყო, რაც იმით იყო გამოწვეული, რომ ქართლის სამეფოს იურიდიულ არსებობას არ ცნობდა სპარსეთის იმპერია და აღმოსავლეთ საქართველო თავის პროვინციად მიიჩნდა და აქ ეროვნულ სარწმუნოებას (მართლმადიდებლობას) ანუ „ქართველობას“ ხელგახსნილი ებრძოდა.

ხოლო სპარსეთის შაჰის მიერ ქრისტიანი ბაგრატიონის ქართლის მეფედ დამტკიცება სპარსეთის იმპერიის მიერ ქართლის სახელმწიფოს იურიდიულად ცნობას ნიშნავდა.

თუმცა, ფაქტობრივად, ქართული სახელმწიფოებრიობა არსებობდა, მაგრამ მას იურიდიულად სპარსეთი არ ცნობდა. „ირანის პოლიტიკური ბატონობის მიუხედავად არსებობდა განაგრძობდა ქართული ფეოდალური საზოგადოების სოციალური სტრუქტურა, აგრარული სისტემა და სახელმწიფოებრივი წყობილება“²⁶.

ვახტანგის ეს განსაკუთრებული ნაბიჯი, ანუ სახელმწიფოს მეთაურის მიერ ქრისტიანობის დაცვა და მაჰმადიანობის უარყოფა „ქართველობისათვის“ მისი თავდადებული ბრძოლის ერთ მონაკვეთს წარმოადგენდა.

ქრისტიანობა და „ქართველობა“, როგორც აღინიშნა, იმ დროს სინონიმები იყვნენ. „ქრისტიანობასთან და მისადმი ერთგულებასთან მჭიდროდაა გადახლართული ქართველობისათვის ბრძოლა, პატრიოტიზმის ცნება. ქრისტიანობა მიჩნეულია ქართული ზნე-ჩვეულებების ფუძედ, კეთილი ცხოვრების საწინდრად და ბედნიერი მომავლის იმედად“²⁷.

ასე ესახებოდათ ქრისტიანობა და ამიტომ იცავდნენ მას ქართველი მოწინავე მამულიშვილნი და ვახტანგ VI-ც, გარდა ამისა, „გამოხსნისა და აღდგომისათვის“ მებრძოლმა ვახტანგმა კარგად იცოდა, რომ თუ მეფე მაჰმადიანი იქნებოდა, მაშინ საქართველოს უცხო ქრისტიანული ქვეყნები აღარ მიემველებოდნენ, რისი დიდი იმედიც ჰქონდა მას.

გამოხსნა და აღდგომა – ეს იყო ოცნება ვახტანგისა, რომელიც სამწუხაროდ, გაუგებარი დარჩენილ ქართული მაღალი წოდების ერთი ნაწილისათვის.

„ვახტანგის ირანში ყოფნის დროს ქართლში მძლავრი ბრძოლა გაჩაღდა ორ დაჯგუფებას შორის, ქართული არისტოკრატიის მოწინავე ნაწილს, რომელიც პოლიტიკურ-კულტურულ ასპარეზზე ვახტანგის ეროვნულ პოლიტიკას მისდევდა, სათავეში ედგა ვახტანგის უმცროსი ძმა სიმონ ლევანის ძე. იგი, როგორც ჩანს, იზიარებდა ვახტანგის პოლიტიკურ პროგრამას. ამით აიხსნებოდა, რომ ვახტანგმა სწორედ სიმონი დატოვა ქართლის გამგებლად (1712-1714). აღნიშნულ პროგრესულ დასს დაუპირისპირდა საკმაოდ ძლიერი და გავლენიანი დაჯგუფება, რომელიც ტახტისათვის მებრძოლი და გამაჰმადიანებული ბატონიშვილებისაგან შედგებოდა. მათ მხარში ედგნენ „ჯანიშინის“ პოლიტიკით უკმაყოფილო მსხვილი ფეოდალები“²⁸.

მალე ვახტანგს სიმონიც განუდგა. „კათალიკოსი დომენტიც კი სამეფო ტახტის დაუფლების დაუცხრომელმა წყურვილმა შეიპყრო. მზად იყო ანაფორა გაეხადა, დაოჯახებულიყო და მაჰმადიანობა მიეღო...“²⁹.

დაუფერებელია, მაგრამ თუ ეს მართლაც ასე მოხდა, მით უმეტეს დასაფასებელია ვახტანგის თავდადება ქრისტიანობისათვის, თუმცა ისიც უნდა ითქვას, რომ სიმონ განმგებელს კათალიკოს დომენტის მიმართ ცუდი დამოკიდებულება ჰქონდა, „შეიპყრა სვიმონმა კათალიკოსი დომენტი ზაკვით და წარმოუვლინა ზაქარს, რათა აღმოხადონ თვალნი“³⁰. აქ ვახუშტი „ზაკვაზე“ ლაპარაკობს.

ვახტანგმა ქრისტიანობა არ დაჰკმო, ამით ქართლის ტახტი დაჰკარგა. მის ნაცვლად საქართველოში გამოაგზავნეს მისი ძმა - იესე, მაჰმადიანი, როსტომის პოლიტიკის გამგრძელებელი, უკან დამწევი ქვეყნისა და წინააღმდეგი „ქართველობისა“.

ვახტანგს ასე აფასებდნენ – „ვახტანგმა ვერ გაითვალისწინა, რომ დასუსტებულ და დაცემულ ირანთან კავშირი მას ამ შემთხვევაში მეტ სიკეთეს მოუტანდა, ვიდრე სამშობლოს მიტოვება და შორეულ ქირმანში გადასახლება“³¹. „ვახტანგის ეს გადაწყვეტილება მისი ქვეყნისათვის საზიანო აღმოჩნდა“³². ე.ი. სჯობდა მაჰმადიანობა მიეღო და ქრისტიანობა დროზე დაეგმო.

ფიქრობ, არასწორი შეფასებაა ვახტანგის ბრძნული გადაწყვეტილებისა. ჯერ ერთი, ვახტანგმა საქართველოს უჩვენა თავისი საგარეო პოლიტიკის ახალი გზა, ასევე ქვეყნის შინაგანი ცხოვრების ძველქართულად, ქრისტიანულად გაგრძელების საჭიროება.

უნდა ვიფიქროთ, რომ ვახტანგის პოლიტიკა ირანის სახელმწიფოს უკიდურესი სისუსტიდან გამომდინარეობდა.

ირანის სახელმწიფო დაცემის პირას იდგა და მართლაც ამ მოვლენიდან რამდენიმე წლის შემდეგ მმართველი დინასტია მირ-ვეისის ძის მეთაურობით ავღანელებმა დაამხეს.

ჩანს, პოლიტიკა, რომელსაც მირ-ვეისი სპარსეთის შაჰის კარზე აწარმოებდა, აგულისხმებინებდა ვახტანგს, რომ სპარსი მექრთამე დიდებულები მის მიმართაც მსგავს დამოკიდებულებას იქონიებდნენ. კერძოდ, მირ-ვეისი, სპარსეთის შაჰის უბოროტესი და უდიდესი მტერი, თავის დროზე გიორგი XI-მ შეიპყრო და ისპაჰანში გაგზავნა, მირ-ვეისმა ჭკუა იხმარა და დაახლოებით 30 ათასი თუმნის (75 ათასი გირვანქა სტერლინგის) საჩუქარი დაურიგა ისპაჰანში შაჰის დიდებულებს. მეტად დასუსტებული სპარსეთის შაჰი, ჰუსეინი, რომელიც ქვეყნის მმართველობისათვის საკმაოდ გამოუსადეგარი პიროვნება იყო, მოქრთამულმა დიდებულებმა მირ-ვეისის მიმართ დადებითად განაწყვეს. „შაჰმა მირ-ვეისს ყველაფერი აპატია და მფარველობაც კი აღუთქვა“³³, შემდეგ კი დიდებითა და პატივისცემით უკან, სამშობლოში, დააბრუნა (შემდგომში მან შაჰი ტახტიდან ჩამოაგდო).

თუკი ირანისა და მისი დინასტიის უბოროტესმა მტერმა ქრთამის მეშვეობით არათუ სიკვდილისაგან თავის დაღწევა, არამედ დიდებით სამშობლოში დაბრუნება და ძველი თანამდებობის აღდგენა შეძლო, ვახტანგი რატომ ვერ შეძლებდა მოესყიდა მექრთამე დიდებულები და რჯულის შეუცვლელად დაბრუნებულიყო ქართლის სამეფო ტახტზე, მით უმეტეს, რომ რამდენიმე ხნით ადრე შაჰი აპირებდა რჯულის შეუცვლელად დაებრუნებინა იგი საქართველოში, მაგრამ მას წინააღმდეგობა დიდებულებმა გაუწიეს?

ვახტანგს გადაუწყვეტია ეშოვა შესაბამისი თანხა, მაგრამ სად? საქართველოში ეს შეუძლებელი იყო. მხოლოდ საქართველოს ბედით დაინტერესებულ ევროპას შეეძლო დახმარებოდა ქრისტიანულ ქვეყანას და ქრისტიან მეფედ დაებრუნებინა იგი სამშობლოში; თავის მხრივ, ეს ფაქტი საფუძველი გახდებოდა იმისა, რომ შაჰს საქართველოს არსებობა იურიდიულად ეცნო, რაც მტკიცე საძირკველს ჩაუყრიდა საქართველოს „გამოხსნასა და აღდგომას“.

მხატვან VI-ის ზუსული ობიექტისა და მისი კრახი

ირანის სახელმწიფოს უკიდურესმა დასუსტებამ, ავლანთა მიერ მისი მმართველი დინასტიის ჩამოგდება, ქვეყნის უკიდურესმა შინაგანმა კრიზისმა, როგორც ჩანს, ქართველ პოლიტიკოსებს, კერძოდ კი, ვახტანგ VI-ს აფიქრებინა, რომ აღარ იყო საჭირო დამალვა ქართველთა სწრაფვისა მართლმადიდებლური სარწმუნოების აღორძინებისა და მართლმადიდებლური რუსეთისაკენ. 1722 წ. პ. ბუტკოვის ცნობითაც, ვახტანგ VI-მ საჯაროდ მიიღო ქრისტიანობა – «Принял вновь публично христианскую веру, в сугубое доказательство преданности своему российскому престолу».

მანამდე ვახტანგი უმკაცრესად იცავდა ქრისტიანული ქვეყნებისაკენ თავისი სწრაფვის საიდუმლოს. მაგალითად, 1714 წელს საფრანგეთის მინისტრს „სიფრთხილისათვის ვახტანგი არც ქართულად სწერს და არც თავის ხელს აწერს პასუხზე, რათა პასუხი მის მტრებს, სპარსელებს არ ჩავარდნოდათ ხელში და უარესად არ გადამტყრებოდნენ“⁵⁰. თვით თავის გამზრდელს, სულხან-საბა ორბელიანსაც კი, ვახტანგმა იტალიურ ენაზე დაწერილი წერილი გაუგზავნა, რათა ქართული ხელში არ ჩაეგდოთ და არ წაეკითხათ. კერძოდ, იგი წერდა: „ვერ ვბედავ და ჩემის ხელით ვერაფერს ვწერ, რადგან მეშინია ჩემი ძმის არტილერიის გენერლის იესესი, რომელიც, როგორც მუდამ განდგომილი მტერი და ეშმაკი, ისე დამტრიალებს გარს, რათა ჩამთქას“⁵¹.

სპარსეთის სახელმწიფოს დასუსტებისა და იმ დიდი იმედების გამო, რომელსაც რუსეთის სახელმწიფო და სახელდობრ პეტრე I იძლეოდა, ვახტანგმა საჭიროდ აღარ ჩათვალა დაფარვა თავისი ქრისტიანულ-მართლმადიდებლური ანუ ოსმალ-სპარსთა აზრით, რუსული ორიენტაციისა; მან საქვეყნოდ გაამჟღავნა თავისი გადაწყვეტილება რუსეთთან სამხედრო კავშირის შეკვრისაკენ, კერძოდ, იგი მზად იყო ხელი შეეწყო რუსთა ჯარის შემოსვლისათვის ამიერკავკასიისა და ირანის ტერიტორიებზე. ამან ძალზე შეაშფოთა მაჰმადიანური ქვეყნები და ჩრდილოკავკასიელი ტომები. სამწუხაროდ, ჩაფიქრებული გეგმა ვერ განხორციელდა. სამაგიეროდ, თურქეთმა მიზეზი იშოვა და საქართველოში შემოვიდა, თარეშს უმატეს ლეკებმაც, ხოლო ბოლოს ოსმალობას ქვეყანაში ყიზილბაშობა შეენაცვლა. „ვეფიქრობთ, ვახტანგ VI-ის გამოაშკარავებულმა დიპლომატიურმა რუსულმა ორიენტაციამ და ლეკთა თარეშის გაძლიერებამ, შინაფეოდალურმა შეუნელებელმა ბრძოლებმა შექმნა წინაპირობა იმისათვის, რომ აღმოსავლეთ საქართველოში იმდროინდელი სახელმწიფოებრივი (ეკონომიკური, კულტურული და სოციალური) წყობა ორი ათეული წლით მოშლილიყო. საქართველოში ჯერ „ოსმალობა“ და მერე „ყიზილბაშობა“ დამკვიდრდა“⁵².

რუსეთს სპარსეთში განსაკუთრებული ეკონომიკური ინტერესები ჰქონდა. „პეტრე დიდს უნდოდა, რომ სპარსეთის ვაჭრობა რუს ვაჭრებს ჩაეგდოთ ხელში... სპარსეთის ეკონომიკურად ხელში ჩაჭერა რომ უფრო გაადვილებულიყო, პეტრე I-მა გადაწყვიტა კასპის ზღვის მიდამოები ამიერკავკასიაში ჯერ თავისი მფარველობის ქვეშ მოექცია, შემდეგ ქვეყანა დაეპყრო და შიგ რუსი ჯარისკაცები ჩაესახლებინა... ამ იდუმალი გეგმის ასასრულებლად რუსეთისათვის საქართველოს სამეფოს სამხედრო დახმარება იყო საჭირო. ამიტომ პეტრე დიდმა გადაწყვიტა საქართველო და მეფე ვახტანგი ჩაერია ამ საქმეში და რუსეთის სასარგებლოდ გამოეყენებინა“⁵³. ამ მისიით პეტრე I-ს ვახტანგთან საგანგებო ელჩი გაუგზავნია:

„რუსეთის ელჩმა ისე ოსტატურად მოაწყო და მოაჩვენა საქმე ქართველებს, თითქოს პეტრე I-ს შეეტყოს ვახტანგ VI-ის გაჭირვებული მდგომარეობა, მისი შველა და დახსნა სდომოდეს სპარს-ოსმალთა კლანჭებისაგან და სწორედ ამიტომ აპირებდეს იგი სპარსეთის წინააღმდეგ ამხედრებას. მეფე ვახტანგმა და

ქართლის სამეფოს გავლენიანმა წრეებმა ეს დიპლომატიური ხრიკები სინამდვილედ მიიჩნიეს, მათ ვერ წარმოედგინათ, რომ ძლიერ ქრისტიან ხელმწიფეს გულში სხვა რამე იდუმალი ზრახვა ექნებოდა⁵⁴.

ვახტანგს, როგორც ცნობილია, ჰქონდა თავისი გეგმა საქართველოს „გამოსხნისა და აღდგომისა“. პეტრე I-მა მას ამ გეგმის განხორციელების იმედი დაუსახა, ამიტომაც მიენდო მას. „ქართლის მეფეს ვახტანგ VI-ს, თავის მხრივ, ფართო ზოგადი გეგმები ამოძრავებდა, როდესაც რუსეთის მოკავშირეობას უპირატესობას ანიჭებდა: საქართველო უნდა განთავისუფლებულიყო ირანის ჩაგვრისაგან, თურქთა მხრიდან თავდასხმები აეცდინა, მოეხერხებინა ქვეყნის პოლიტიკური გაერთიანება, შეენელებინა დინასტიური შუღლი, მოესპო ქრისტიანული რელიგიის დევნა და შედარებით უკეთესი პირობა შეექმნა ეროვნული ეკონომიკის განვითარებისათვის“⁵⁵.

ამიტომაც, ვახტანგი რუსთა მეფის წინადადებამ გაიტაცა, თუმცა კი სახელმწიფოს დარბაისელთა ერთი ჯგუფი მეფეს სიფრთხილეს ურჩევდა. სპარსთა და ოსმალთა იძულებითი მორჩილებისას რუსთა მეფესთან აშკარა კავშირის დაჭერის გამო ქართლის სამეფო კარზე მოღვაწეთაგან ზოგიერთნი: „მეფეს სძრახავდნენ, იტყოდნენ ეგე ვითარსა გმობასა, სამს დიდს ხელმწიფეს პირს აძლევს, სამგან იკეთებს ყმობასა, ყენის სპასალარია, თავს ირქვამს რაყამობასა, რუსთ ხელმწიფესთან მამაობს, ხვანთქართან ჩემობს ძმობასა“, – წერდა დავით გურამიშვილი. რუს ხელმწიფეს ვახტანგისათვის მიუწერია – „მოდი მიგიჩნევ მამადო... გიჯობს მე ზურგი მომყუდო, გულზედა გული მამადო“... რაც ვახტანგს სიხარულით დაუჯერებია. ამიტომაც უთქვამთ: „მესამე კიდევ მოიბა, ორი საბელი თავს ება, სამი ვეშაპი ერთ ლომსა აწ ვითარ მოეთვისება“.

ვახტანგისა და რუსეთის კავშირმა შეაშფოთა, ააღელვა და აამოძრავა მთელი ახლო აღმოსავლეთი, შეშფოთების ხმამ თვით ევროპაშიც მიაღწია. ევროპელი დიპლომატები ამტკიცებდნენ, რომ რუსეთი ვახტანგთან კავშირის შემწეობით აპირებდა ჯერ ირანის დაპყრობას, ხოლო შემდეგ კონსტანტინეპოლზე გალაშქრებას⁵⁶. ამის გამო „კონსტანტინეპოლში რამდენჯერმე შეიკრიბა სახელმწიფო დივანი, სადაც საკითხი დაისვა პეტრე I-სა და ვახტანგ VI-ის საომარ მოქმედებათა წინააღმდეგ აქტიური ზომების მიღების შესახებ“⁵⁷.

ირანი, ოსმალეთი და დაღესტანი უდიდესმა შეშფოთებამ მოიცვა, ყოველი მხრიდან რუსთა მოგერიებისათვის და ქართლის სამაგალითოდ დასჯისათვის მოემზადნენ.

მ. ქიქოძე წერს: „ჩვენი ვარაუდით, ვახტანგის დიპლომატიური სისუსტე სწორედ იმაში მდგომარეობდა, რომ მან თავისი პოლიტიკური პოზიცია არ დამალა და რუსეთის საიმპერატორო კარისადმი ნდობა ირანისა და თურქეთისათვის სააშკარაო გახდა“⁵⁸.

პეტრეს მიერ დაიმედებული ვახტანგი თავისი 30-40-ათასიანი ჯარით სპარსეთის სახელმწიფოს საზღვრებში შევიდა, სადაც მისი აზრით, რუსთა ჯარი მეორე მხრიდან უნდა შემოსულიყო. ცნობილია, რომ რუსეთის ჯარი სპარსეთში არ შევიდა, ვახტანგი მარტო აღმოჩნდა გაშმაგებული მტრების წინაშე.

ს. ჯანაშია წერს: „არა ვახტანგმა მიმართა დახმარებისათვის პეტრე I-ს, არამედ პეტრემ ჩაითრია ვახტანგი სპარსეთის ლაშქრობაში. არ არის სწორი მტკიცება, რომ თითქოს საქართველოს რუსული ჯარის დახმარების მიღება ვერ მოუხერხდა. პეტრე I-მა უმოწყალოდ დასტოვა თავისი კავკასიელი მოკავშირეები ბედის ანაბარა“⁵⁹.

პეტრეს დარუბანდში მიუვიდა ამბავი, რომ ვახტანგი 40 000-იანი ჯარით შესულიყო სპარსეთის იმპერიის საზღვრებში და პეტრეს ელოდა. ამბის მიღების მეორე დღესვე 1723 წლის „7 ენკენისთვეს, ის დაიძრა და წავიდა, მაგრამ საქართველოს ჯართან შესაერთებლად კი არა, არამედ შინ, ასტრახანისაკენ“⁶⁰.

„მეფე ვახტანგი 40 000-იანი ქართული ჯართურთ იდგა და უცდიდა „ქრისტეს მოყვარე“ ხელმწიფეს და ვერ გაეგო, თუ რატომ „შეიქმნა დაყოვნება ხელმწიფისა“⁶¹. როცა შეიტყო, რაც მოხდა, „მაშინ კი დარწმუნდა ვახტანგ მეფე, რომ ლაშქრობის მოწინააღმდეგე დარბაისელნი მართალნი იყვნენ. „შე-

ექმნა მეფეს ჭმუნვა დიდი“, მაგრამ რალა დროს. საქმე გაცლიებით უფრო ცუდად დატრიალდა, ვიდრე ომის მოწინააღმდეგე დარბაისლებს გათვალისწინებული ჰქონდათ, მათ ფიქრადაც კი არ მოსვლიათ, რომ რუსთა ხელმწიფე თავის სიტყვას არ აასრულებდა და საქართველოს განრისხებულს მტერს უმწოდ მიუტოვებდა. სანამ პეტრე I ვახტანგ მეფეს შეაცდენდა და საბედისწერო ნაბიჯს გადაადგმევინებდა, ოსმალეთი არზრუმის ფაშის პირით ვახტანგ VI-ს მფარველობას ჰპირდებოდა, მას რომ სპარსეთის წინააღმდეგ რუსეთის ომში მონაწილეობა არ მიელო და რუსეთს ცხადად არ მომხრობოდა. მაგრამ რაკი ოსმალეთმა დაინახა, რომ რუსეთი სპარსეთის დაპყრობას ლამობდა და ქართველებიც მათი მოკავშირენი იყვნენ, რუსეთის შიშით დაიძრა და ჯერ ერევნიდან თავრიზამდის მთელი ქვეყანა დაიჭირა, ხოლო შემდეგ თვით საქართველოს წინააღმდეგაც გაილაშქრა... მეორე მხრით, განა სპარსეთს კი შეეძლო საქართველოსათვის მისი მოქმედება ეპატიებინა? სპარსეთის შაჰს ვახტანგ მეფეზე მოახსენეს: ის იმდენად „არის მტერი შენი“, რომ „ეყმო ხელმწიფესა რუსეთისასა“ და „ამოწყვიტა რჯულისა შენისა მოსაენიო“, საქართველო განმტკიცებისა და გაძლიერების მაგიერ მტრის სათარეშოდ იქცა: ქართლი აოხრდა და ოსმალებს ჩაუვარდა ხელში, ლეკებმა ხალხს ძარცვა-გლეჯა დაუწყეს, ვახტანგ მეფეს, რომელსაც საქართველოს სახელმწიფოებრივი, კულტურული და ეკონომიკური აღორძინებისათვის დაულაღავი შრომა ჰქონდა გაწეული და ქვეყნის აღმშენებლობითი მუშაობით იყო გატაცებული, პეტრე I-საგან ასე მოტყუებულსა და ყოვლად უმწოდ მიტოვებულს, საქართველოდან გახიზვნის მეტი აღარაფერი დარჩენოდა. ქართლში ოსმალები გაბატონდნენ, მაგრამ საქმე ამით არ დამთავრებულა. როდესაც პეტრე პირველმა დაინახა, რუსთა სამხედრო მოქმედებით სპარსეთში ოსმალეთი იმდენად განრისხდა, რომ რუსეთისათვის ომის გამოცხადებას აპირებდა, 1724 წ-ის 12 ივნისს მასთან სწრაფად შეკრა ზავი, რომლის პირველ მუხლში რუსთა ხელმწიფემ მთელი აღმოსავლეთი საქართველო ოსმალეთს დაუთმო, თუმცა იგი მას სრულებითაც არ ეკუთვნოდა⁶². ქართლი ახალი დამპყრობლის – ოსმალეთის ხელში აღმოჩნდა. ვახტანგ VI უზარმაზარი ამალით რუსეთში გადავიდა, მას საქართველოდან 1200 კაცი გაჰყოლია, ხოლო რუსეთში შეჰმატებიან იქ ადრე ჩასული ქართველები, საბოლოოდ ამაღლაში 1885 კაცი აღმოჩნდა⁶³.

1724 წლის ივლისში მეფემ ქართლის საზღვრები დატოვა, ერთი თვით ადრე დომენტი კათალიკოსმა ოფიციალური წერილი გაუგზავნა პეტრე I-ს, რომელშიც თურქთა გამო ქვეყანაში შექმნილ სავალალო მდგომარეობას ატყობინებდა, კერძოდ, იგი წერდა: „ვინ იცის, გზა ვიშოვოთ და მანდ გიახლოთ, რათა ხელმწიფემ შეგვიწყალოს...“ ამ წერილიდან კარგად ჩანს, რომ ქართლის კათალიკოსის თხოვნა ქვეყანაში დარჩენილი თავკაცების საერთო გადაწყვეტილება იყო; ვერ გაართვეს რა თავი შექმნილ სიტუაციას, ერთი მხრივ, ლეკების შემოსევებს და მეორე მხრივ, ოსმალთა დამკვიდრებას, ქართლის თავკაცებმა გადაწყვიტეს რუსეთს შეეკედლებოდნენ⁶⁴. ისეთი ვითარება შეიქმნა, რომ ქართველს საქართველოში აღარ ედგომებოდა, ვისაც შეძლება ჰქონდა და მართლმადიდებლობის შენარჩუნება სურდა, მზად იყო საქართველო მიეტოვებინა და რუსეთში გახიზნულიყო. სხვა დიდებულებთან ერთად თავიანთი, გასაჭირში მყოფი, სამწყსო მიატოვეს და გაიხიზნენ „არქიეპისკოპოსი ქრისტეფოროე, მიტროპოლიტი პავლე თბილელი, ეპისკოპოსები: ნიკოლოზ მროველი, მანგლელი არსენი...“⁶⁵. ამის გამო, ალბათ, შესაბამისი საეპისკოპოსოებიც გაუქმდა, მაგალითად თეიმურაზ II-ისა და ერეკლე II-ის მეფობის დასაწყისის ერთი საბუთიდან ჩანს, რომ მროველის კათედრა გაუქმებული იყო და მათ აღდგენა სურდათ. მიუხედავად შექმნილი ვითარებისა, ქართულ ეკლესიას უდიდესი ძალა და გავლენა ჰქონდა საქართველოში, რასაც ანგარიშს რუსეთის საიმპერატორო კარიც უწევდა. მაგალითად, რუსეთის მთავრობა ცდილობდა ვახტანგ VI-ს რაიმე კავშირი არ დაემყარებინა კათალიკოს დომენტისთან, მიუხედავად იმისა, რომ თურქთაგან შევიწროებული კათალიკოსი იმალებოდა კიდევ.

„1725 წ-ის ზაფხულში დომენტი კათალიკოსი, რომელიც ჯერ კიდევ ქსნის ხეობაში იმალებოდა, შემდეგ იძულებული შეიქმნა კონსტანტინეპოლისათვის შეეფარებინა თავი. რუსეთის მთავრობას მანც

შიში ჰქონდა, რომ ვახტანგს და დომენტიის რაიმე საიდუმლო კავშირი არ გაეზათ ერთმანეთთან და ამით თურქეთი არ გაელიზიანებინათ რუსეთის წინააღმდეგ⁶⁶.

აქედან ჩანს, რომ როგორც რუსეთში, ისე თურქეთში ქართველთა კათალიკოსი მთელი საქართველოს განპიროვნებულ სახელ ჰყავდათ მიჩნეული, კათალიკოსი საქართველოს პიროვნული გამოხატულებაა. ამიტომაც იმის შემდეგ, რაც თურქებმა კათალიკოსი კონსტანტინეპოლიდან, ვითარცა პატიმარი, ერთ კუნძულზე გაგზავნეს, „ვახტანგი რუსეთს სთხოვდა 1731 წ-ს ეხსნა დომენტი კათალიკოსი თურქთა ტყვეობისაგან“⁶⁷.

მაღე ყველასათვის ცხადი გახდა, რომ რუსეთის მთავრობა თავს არ იწუხებდა საქართველოსათვის, ხოლო საქართველოში ოსმალობამ და ყიზილბაშობამ საშინელი სახე მიიღო.

„...მისი (ვახტანგის) დაუფარავი დამოკიდებულება და ერთგულება რუსეთისადმი, ყოველთვის არა მარტო ყურადღებას აძაბვინებდა ოსმალებს და ირანს, არამედ აქტიური ბრძოლისაკენ უბიძგებდა აღმოსავლელ დამპყრობელთ“⁶⁸.

ვახტანგის იმედი, რომ რუსეთის დახმარებით ირანის ვასალური დამოკიდებულებისაგან გათავისუფლდებოდა, კრახით დამთავრდა. პირიქით, ოსმალების, მერე ყიზილბაშების დროს ოსებმა ჯერ ქართლის მთიანეთი დაიჭირეს, შემდეგ ოსების ტომები ქართლის ბარისაკენ დაიძრნენ. თუკი აქამდე ვახტანგი (1711 წელს) იმორჩილებდა დვალეთს, რომელიც ტერიტორიულად ჩრდილო კავკასიაში მდებარეობდა, ყიზილბაშობის შემდეგ თეიმურაზ II და ერეკლე II 1740-იან წლებში უკვე საქართველოს მთიანეთში ჩამოწოლილ ოსებს ებრძვიან. რაც შეეხება ლეკებს, მათ ამ პერიოდში საბოლოოდ დაიჭირეს აღმოსავლეთ კახეთი. ოსებისა და ლეკების მიერ ქართლისა და კახეთის მიწების მიტაცება სხვა მარცხთან ერთად დიდი მარცხი იყო.

შახტანგ VI-ისა და მუხრანელ ბაგრატიონის ლილი ოჯახის მამულიშვილობა

ერთიანი საქართველოს სახელმწიფოს დაშლისა და განსაკუთრებით ქართლში როსტომ-ხანის გამეფების შემდეგ აღმოსავლეთ საქართველოში ქართველი ერის მოღვაწეობის ყოველი სფერო სპარსეთის წამლევადი გავლენის ქვეშ მოექცა, გაუკუღმართდა, ეროვნულ სახეს უცხოელთა დალი დაესვა, ჩვენი ქვეყანა სულიერ-კულტურული დაღუპვის გზას დაადგა. „ქართველი ერი ამ დროს მართლაც უაღრეს განსაცდელში იყო ჩავარდნილი. მისი მომავალი სახეიროს არას მოასწავებდა, თუ რომ ის მთელს თავის სულიერ ძალას არ მოიკრებდა და ეროვნული განსაცდელის თავიდან აცილებას არ ეცდებოდა. საბედნიეროდ, ეს შეძლო ამ საშინელ გასაჭირში; მან მართლაც მთელი თავისი ენერგია და შემოქმედებითი ნიჭი მოიკრიბა და გამანადგურებელ მიმართულებას წინ აღუდგა“⁶⁹.

ქართული კულტურის უაღრესი დაკნინების დროს ეროვნული თვითშემეცნების გაღვიძებისა და გაღვივებისათვის განსაკუთრებით იღვაწა მუხრანელი ბაგრატიონების იმ შტომ, რომელსაც სათავეში ედგა ვახტანგ V შაჰნავაზი. ამ ოჯახის წევრები და მასთან დაახლოებული პირები იყვნენ ის უდიდესი მოღვაწენი, რომელთაც ინტენსიური ეროვნულ-პატრიოტული და კულტურულ-მეცნიერული შემოქმედებით შეძლეს ღვთისმეტყველების, ისტორიული მეცნიერების, მედიცინის, ქიმიის, მათემატიკა-ასტრონომიის, ფილოსოფიის, პედაგოგიკის, ბუნებისმეტყველების, გეოგრაფიის, გენეალოგიის, სამხედრო საქმის არათუ აღორძინება, არამედ ეროვნულ ნიადაგზე გადაყვანაც. აღორძინდა რუსთველოლოგია, დიდაქტიკა, დაიბეჭდა წმიდა წერილი-ბიბლია, წიგნები საეკლესიო საჭიროებისათვის. არ იყო არც ერთი დარგი, არც ერთი სახე ეროვნულ-კულტურული მიმართულებისა, რომელსაც სათავეში არ ჰყოლოდა მუხრან-ბატონთა აღნიშნული ოჯახის რომელიმე წევრი ანდა მათთან დაახლოებული პირები, არჩილ მეფე, გიორგი XI, ვახტანგ VI თუ ვახუშტი, მათივე ოჯახის უახლოესი პირი სულხან-საბა ორბელიანი თუ სხვები.

საფიქრებელია, რომ მუხრანელ ბაგრატიონთა ოჯახისა და მათ ირგვლივ შემოკრებილი მოღვაწეების ეროვნულ-პატრიოტულ სულისკვეთებას საფუძველი დაუდო ამ ოჯახის პირმშომ (ვახტანგ V-ის უფროსმა ვაჟმა) არჩილ II-მ, მაგრამ მრავალმხრივობითა და ნაყოფიერებით ვახტანგ VI-ს ვერავინ შეედრებოდა.

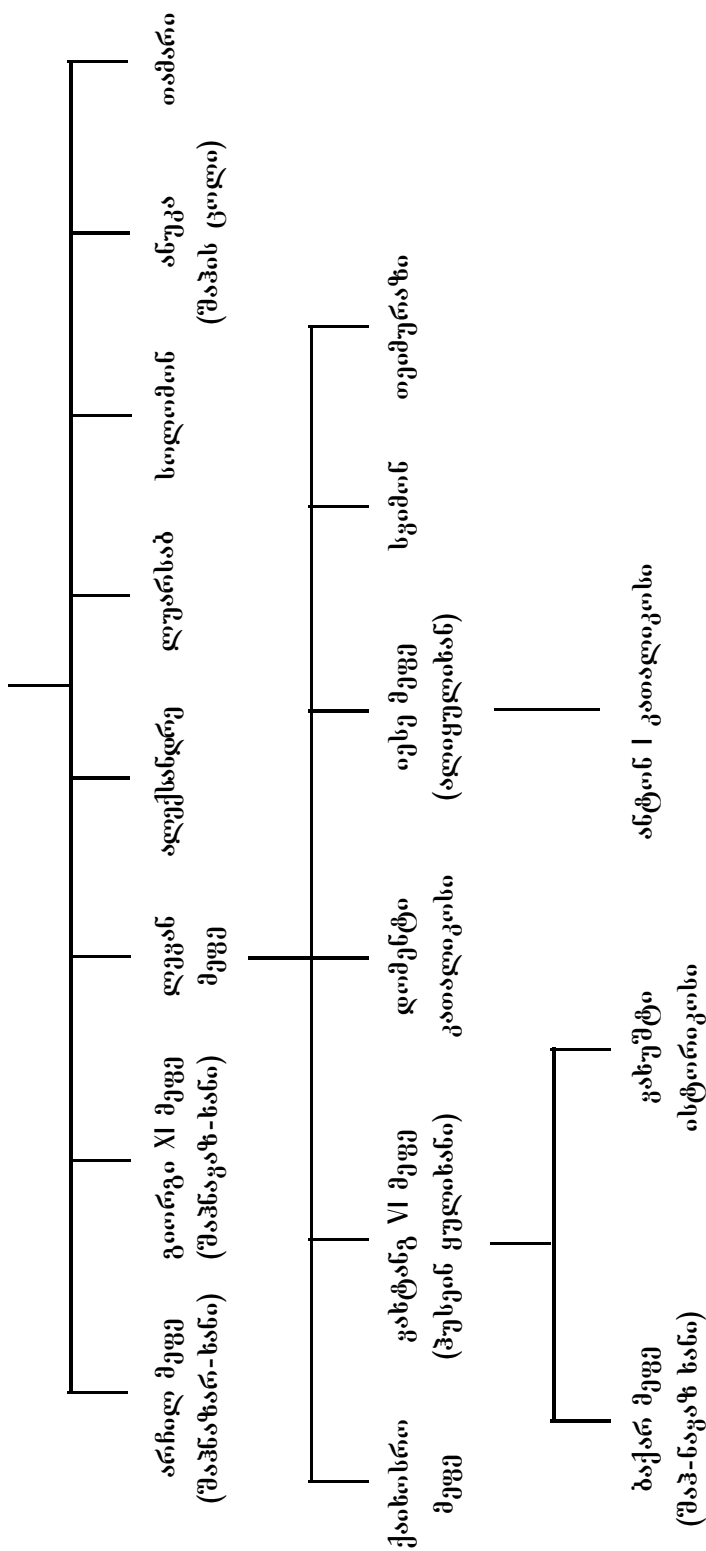
არჩილი იმ დროს ცხოვრობდა და მოღვაწეობდა, როცა ქართველ ერს განსაკუთრებით უჭირდა. საქართველოში მაჰმადიანთა გავლენა არა მარტო სახელმწიფოებრივ, არამედ კულტურულ-საყოფაცხოვრებო და სულიერ სფეროშიც იგრძნობოდა, ქვეყანა სისხლისაგან იცლებოდა, ქართლში ქართველად ყოფნა გაუსაძლისი გახდა; შეძლებული და გავლენიანი დიდებულებიც კი, ვისაც ქრისტიანად დარჩენა სურდა, საქართველოდან რუსეთში მიდიოდა საცხოვრებლად. დაბალი ფენების ნაწილი, შეჭირვებული მაჰმადიანთა და ლეკთაგან, თავდაცვის მიზნით გრიგორიანდებოდა (სომხებს შაჰ-აბასის შემდეგ ირანში არათუ დევნიდნენ, სახელმწიფოებრივ დონეზე შეღავათებსა და უპირატესობებს ანიჭებდნენ, ქართულ ქალაქებში კი ირანის გარნიზონები იდგა და მაჰმადიანი მმართველები ბატონობდნენ, რომელნიც გრიგორიანებს („სომხებს“) პატრონობდნენ.

დასავლეთ საქართველოში ტყვეთა სყიდვა მძვინვარებდა, ხშირად ტყვედ გასაყიდად გამზადებული ქალები და კაცები თავებს იმახინჯებდნენ და თავს იკლავდნენ. იყო შემთხვევები, როცა დედები ტყვეებად გამზადებულ ბავშვებს თავიანთი ხელით კლავდნენ (იცოდნენ, რომ გათათრება არ ასცდებოდათ). ამ დროს კი რით იყვნენ დაკავებულნი ჩვენი ერის ინტელექტუალები, ვთქვათ, პოეზიასა და მწერლობაში?

ქართულ მწერლობასა და ლიტერატურაში ისეთი თემები ჭარბობდა, რომ თუ არა ევროპელი მისიონერების ჩანაწერები და შემდეგდროინდელ ქართველ ისტორიკოსთა შრომები, ადამიანი იფიქრებდა,

**ვახტანგ V-ის მუსრანელ - ბაბრატორთა შტოს
გენეალოგია ასეთია:**

ვახტანგ V (შაჰნავაზი)

თითქოსდა საქართველო უმშვენიერეს საუკუნეში ცხოვრობდა. ქართული ისტორიოგრაფია საერთოდ დუმდა და არ აღწერდა არსებულ ვითარებას, ქვეყანაში გაბატონებული იყო სიყვარული პოეზიისა, ძველი პროზაული ნაწარმოებებიც კი პოემებად გადააკეთეს. რაც შეეხება თემებს, მიღებული იყო არა ეროვნულ-პატრიოტული, ანდა ისტორიული ხასიათის ლექსები და პოემები (პროზა საერთოდ არ უყვარდათ ამ დროს, როგორც ითქვა), არამედ მსუბუქი, გასართობი, რომანტიკულ-არარეალური, სადევგ-მირო და მსგავსი თემები; ყვავილების, ხილთა, ანბანის და მსგავსთა ქება იმის გამო, რომ სპარსულ ლიტერატურაში სწორედ ეს თემები იყო გავრცელებული, ან კიდევ იმის გამო, რომ ქართველ დიდებულთა დიდმა ნაწილმა სპარსული ენა იცოდა (ურევდნენ კიდევ სპარსულ და ქართულ სიტყვებს ერთმანეთში), სწორედ სპარსული პოეზია იყო სულიერი საზრდო ქართველობისა, იმდენად, რომ არა მარტო დიდებულები, არამედ დაბალი ფენებიც კი იზებირებდნენ „როსტომიანის“ (შაჰ-ნამეს) პასაჟებს და მისი გმირების სახელებს თავიანთ ბავშვებს არქმევდნენ. ერი უცხოურ (და თანაც დამპყრობლის) სულიერ კულტურას დაეწაფა, თუმცა კი მშვენივრად თარგმნილსა და გალექსილს.

„როსტომიანი“ გაულექსავს 16-მარცვლოვანი შაირით XVI საუკუნის პირველი ნახევრის პოეტს, იმავე საუკუნეში მისი შრომა მეორე პოეტს გაუგრძელებია. „ირანულ ლიტერატურაში ფირდოუსის „შაჰ-ნამეს“ ბევრი მიმბაძველი ჰყავდა... ამ სახის ნაშრომები ქართულადაც გადმოუკეთებიათ, ასეთებია „უთრუ-თიან-საამიანი“, „ზააქიანი“ და სხვები⁷⁰.

მარტო სპარსული ზღაპრებით არ კმაყოფილდებოდნენ, ქართული „ამირან-დარეჯანიანიც“ გაულექსავთ, მოსე ხონელისა (თავისთავად მშვენიერი რომანი, მაგრამ ამ ეპოქის სულიერი საჭიროებისათვის გამოუსადეგარი). „ზღაპრული პროზის შესანიშნავი ნაწარმოებია „რუსუდანიანი“, ერთმანეთთან შინაარსობრივად და იდეურად დაკავშირებული 12 ზღაპრის კრებული“⁷¹. თუმცა, როგორც ჩანს, ესენიც საჭირონი იყვნენ: „ნაწარმოებში გამოხატულია ოპტიმისტური შეხედულება ცხოვრებაზე: დაბრკოლებები, გასაჭირი, განსაცდელი, ბოლოს და ბოლოს დაძლეული იქნება და ჭირი ღმერთით შეიცვლება“⁷². ჩანს, გაჭირვებული ხალხი რაღაცა იმედს ჰპოვებდა ამგვარი თხზულებებით.

თვით თეიმურაზ I კი, რომელმაც სათავე დაუდო ქართულ მწერლობაში ეროვნული მოტივების აღორძინებას თავისი პოემით „წამება ქეთევან დედოფლისა“, სპარსული თემატიკის წამლევად გავლენასა აყოლილი, თარგმნის „ლეილმეჯუნთან“, „იოსებ ზილიხანთან“, „ვარდბულბულიანს“, „შამიფარვანთან“, მაგრამ ის მაინც განსხვავდება სხვა მოლექსეებისაგან იმით, რომ „უცხოურ ფაბულაში ქართულ ეროვნულ სულისკვეთებას აქსოვს“⁷³, თუმცა კი ამით საერთო სურათი არ იცვლება – სპარსული გავლენა წამლევავია.

თვით ისტორიებიც კი არ იწერებოდა, არავინ იყო იერემიასაებრ მგლოვიარე ქართლის მდინარეთა ნაპირებზე მაშინ, როცა საუკუნე მართლაც უსამინელესი იყო.

„არავის უნდა სახარება, არცა წიგნი „მოციქულთაო“, – წერდა თეიმურაზი.

„საღმრთო წიგნი ბევრი წახდა უყდოთა და უბუდობითო“, – წუხს არჩილი.

ამ ეპოქის დაბალსულიერებასა და ზნედაცემულობას სწორედ ის აპირობებდა, რომ დავიწყებული იყო ქართველთა ეროვნული სარწმუნოების უმთავრესი საღმრთო წიგნები, სახარება თუ სამოციქულო. თვით „ვეფხისტყაოსნის“ მაღალსულიერების გაგებაც გაძნელებულიყო. ის, როგორც ჩანს, სპარსული პოეზიის რანგის ნაწარმოებად მიიჩნდათ და როსტომიანისა თუ ზააქიანის დარად პატივს სცემდნენ (შემდგომ ვახტანგ VI-ს საგანგებო მსჯელობა დასჭირდა იმის დასამტკიცებლად, რომ „ვეფხისტყაოსანი“ სპარსული პოეზიის რკალში მოქცეული პოემა კი არა, არამედ ეროვნულ-ქრისტიანულია).

საბედნიეროდ, პირველად არჩილმა აუღო ალლო ამ უბედურებას (სულიერ დაკნინებას, უიდეობასა და სპარსოფილობას მწერლობაში) და საფუძველი დაუდო მუხრან-ბატონების დიდ ოჯახთან ერთად (სამეფო ოჯახი მაგალითის მომცემი და ორიენტირი იყო ყოველთა ქართველთათვის) – ეროვნულობას, იდეურობასა და პატრიოტულ სულისკვეთებას სიტყვაკაზმულ მწერლობასა და მეცნიერებაში.

„ფიზიკურ საშუალებათა გვერდით – წერს ნ. ბერძენიშვილი, – თანდათან შემუშავდა აგრესიის წინააღმდეგ იდეური ბრძოლის საშუალებანი. თანდათან ჩამოყალიბდა იდეურ-პოლიტიკურ მოღვაწეთა ძლიერი დასი: პოეტ-ლიტერატორები, მეცნიერ-ისტორიკოსები, სახელმწიფო და საეკლესიო მოღვაწენი. სათანადო მებრძოლი მოტივები გაჩნდა პოეზიაში (არჩილი, იოსებ თბილელი), საამისოდ „გაიმართა“ ისტორიაც („ახალი ქართლის ცხოვრება“), გაჩაღდა მაჰმადიანობის წინააღმდეგ პროპაგანდა (გიორგი XI, იაკობ შემოქმედელი), დაიწყო ქრისტიანობის აღდგენისაკენ მიმართული ენერგიული მოქმედება (არჩილი, ვახტანგ VI)⁷⁴.

„მიჩნეულია, რომ არჩილმა ქართულ მწერლობაში ახალი ეტაპი დაიწყო, მთელი „სკოლა“ შექმნა იმხანად საქართველოში მოძალეულ სპარსოფილურ ტენდენციათა აღსაკვეთად. ამ „სკოლის“ უმთავრესი პრინციპები შემდეგნაირად წარმოისახება: მწერლობამ უნდა ასახოს დროსა და სივრცეში რეალურად მომხდარი ფაქტი, კონკრეტული ისტორიული სინამდვილე. რაც ისტორიულად არ ყოფილა, ის მონაჭორია, ზღაპარია. ასახვა უნდა მოხდეს „მართლის თქმის“ პრინციპით, ავისა და კარგის წარმოჩენით და არა „სპარსთა ნაჭორით“, ე. ი. მწერალი უნდა ასახავდეს საქართველოს წარსულსა თუ აწმყოს. უცხოური წარმომოშობის ფაბულაზე გატაცებას არჩილი უპირისპირებს „ეროვნულ“ თემატიკას. მწერალი უნდა წერდეს გამართული ქართული ენით“⁷⁵.

არჩილი ერთმანეთთან აკავშირებდა ეროვნულსა და ქრიტიანულს: „თავისი მსოფლმხედველობით იგი უშუალოდ დაკავშირებულია ქრისტიანულ რელიგიასთან: „ვინცა მოკვდეს სჯულისათვის, დაიჯერე ესე ცხონდეს“⁷⁶. ამიტომაც „მან დასაბეჭდად მოამზადა ბიბლია, რისთვისაც ერთმანეთს შეუდარა სხვადასხვა ნუსხა და სლავეური ტექსტი“⁷⁷. 1705 წელს მანვე მოსკოვში დააარსა ქართული სტამბა, სადაც საეკლესიო წიგნი – დავითნი დაბეჭდა. აქვე სურდა ბიბლიის დაბეჭდვა, რაც შემდეგ ბაქარ ბატონიშვილმა შეძლო.

არჩილი იმდენად იყო მოწადინებული ქართულ ლიტერატურაში ეროვნულ-პატრიოტული მიმართულების დამკვიდრებითა და პატრიოტული გრძნობების გაღვივებით, რომ თვით რუსთაველსა და თეიმურაზს „უსაყვედურებს, რომ ისინი თავიანთ ნაწარმოებებს საფუძვლად უდებენ სპარსულ ნაჭორ და ზღაპრულ ამბებს. უცხოური ფაბულის უარყოფელი პოეტი მოითხოვდა ქართული ეროვნული შინაარსის ფაბულის დამუშავებას. არჩილმა პირველმა აიმაღლა ხმა ენის სიწმინდის დასაცავად“⁷⁸.

არჩილს, ვითარცა უფროს ვაჟს, ეკუთვნოდა ტახტი ქართლისა, მაგრამ ანტიირანული ორიენტაციის გამო, ის არათუ „გურჯისტანის ვალად“ დაამტკიცა ირანმა, არამედ ეძებდა, რათა შეეპყრო და დაესაჯა, თუმცა კი მამის სიცოცხლეში, ვახტანგ V-ის დროს, ჯერ იმერეთში გამეფდა და შემდეგ კახეთში. იმერეთის ტახტზე ის კიდევ ოთხჯერ ავიდა, შემდეგ კი გაძევებული რუსეთში გადასახლდა.

არჩილის შემდგომ ქართლის ტახტის მემკვიდრე იყო მისი მომდევნო ძმა გიორგი XI, რომელიც გამეფდა კიდევ. სულხან-საბა ორბელიანი ბაგრატიონთა კარზე იზრდებოდა, აქვე მიუღია მას არა მარტო სასულიერო და საერო განათლება, არამედ ის იდეურ-პოლიტიკური გზნება, რომელსაც მთელი ცხოვრების მანძილზე აღვივებდა. ამაში უდიდესი წვლილი შეუტანია გიორგი XI-ს, რომელიც ყოფილა აღმზრდელი და „სულიერი მოძღვარი“ სულხან-საბასი. თავის მხრივ სულხანი იყო აღმზრდელი გიორგის ძმისწულისა ვახტანგ VI-ისა.

„ცნობილია მარიამ დედოფლის ღვაწლი „ქართლის ცხოვრების“ კრებულის გავრცელების საქმეში, აგრეთვე გიორგი XI-ის ზრუნვა ხელნაწერთა დაცვა-გამრავლებაზე. უკანასკნელის დავალებით დაამზადა 1680 წელს მდივანმა ბეგთაბეგ თანაშვილმა „ვეფხისტყაოსნის“ ძვირფასი ხელნაწერი, მისივე დავალებით გალექსა იაკობ დუმბაძემ ბაგრატ ბატონიშვილის პოლემიკური ნაშრომი მაჰმადიანთა წინააღმდეგ. გიორგი XI-მ შეუკვეთა სულხან-საბა ორბელიანს ქართული განმარტებითი ლექსიკონის შედგენა“⁷⁹. ასეთივე ეროვნულ-პატრიოტული სულისკვეთების მქონე იყო გიორგი XI-ის მომდევნო ძმა – ლევანი,

რომელიც „იყო ბრძენი და მეცნიერი, შორს დამნახავი საქმისა და განსწავლული სამეცნიერო წიგნი-თა“... ლევანმა გაზარდა ისტორიკოსი სენნია ჩხეიძე, რომელიც შემდეგ გიორგის კარზე მოღვაწეობდა და დაწერა „ცხოვრება მეფეთა“. ცნობილი პოეტი იოსებ თბილელი (სააკაძე) გიორგი XI-ის ერთგული მოკავშირე იყო. მას დიდი ღვაწლი მიუძღვის თბილისის წიგნსაცავის დაარსების საქმეში⁸⁰.

ერთი შეხედვით შეიძლება სრულიად ბუნებრივად მოგვეჩვენოს საქართველოს სახელმწიფოს მმართველთა მამულიშვილობა და განსაკუთრებული რამ არ დავინახოთ მათ ეროვნულ-ქრისტიანულ ღვაწლში, მაგრამ ერეკლე I-ის (კახელ ბაგრატიონთა შტოდან) და იესე-ალიყული ხანის (მუხრანელ ბაგრატიონთა ოჯახის წევრი, ვახტანგ VI-ის და დომენტი კათალიკოსის ძმა) მეფობა მიუთითებს, რომ არა ირანის ყმობაში მყოფი ქართული სახელმწიფოებრიობა აპირობებდა მმართველთა ეროვნულ-პატრიოტულ მიდრეკილებებს, არამედ მათი პირადი მეობა, ზნეობა და ხასიათი.

„ეროვნული თვითშემეცნების გამოღვიძებისა და გაღვივებისათვის, განსაკუთრებით კი განმტკიცებისათვის წარსულის ცოდნას აქვს დიდი მნიშვნელობა: ისტორია ადამიანის მსოფლმხედველობას და იმავე დროს საჭირო სიღრმესა და საფუძვლიანობას ანიჭებს. ეს კარგად ესმოდა საქართველოს დიდებულ მეფეს ვახტანგ VI-ს (1703, 1714, 1719-1724), რომლის მრავალმხრივი, დაუღალავი მოღვაწეობა საქართველოს საკეთილდღეოდ ქართული ისტორიის ერთ-ერთ საუკეთესო ფურცელს შეადგენს⁸¹. ამ დროისათვის „ქართლის ცხოვრება“ მხოლოდ მე-14 საუკუნემდე ყოფილა მოყვანილი. ვახტანგმა საგანგებოდ შედგენილი სწავლულ ისტორიკოსთა კომისია მოიწვია, რომელმაც გააგრძელა და დაწერა „ქართლის ცხოვრების“ გაგრძელება მე-14 საუკუნიდან მე-18 საუკუნის დამდეგამდის. „ამ გარემოებამ ქართული საისტორიო მწერლობა კვლავ გამოაღვიძა და გააცხოველა“⁸². „ქართული მოწინავე წრეები ისტორიული თავგადასავლებითა და თემებით იყვნენ გატაცებულნი... პოეტებმა განსაკუთრებით საისტორიო პოემების წერას მიჰყვეს ხელი. ქართული მხატვრული მწერლობის სხვა დარგებსაც ეროვნულ სიმთაჟღერა დაეტყო“⁸³. ვახტანგმა განსაკუთრებული ყურადღება ქრისტიანობის განმტკიცებას დაუთმო.

„ქრისტიანობა ქართველობის ტოლფასი კატეგორია იყო და ქრისტიანობაზე ზრუნვა ქართველობის შენარჩუნებაზე ზრუნვას უდრიდა. ირანის ურთიერთობის ხასიათი აიძულებდა ქვეყნის მეთაურს მაჰმადიანობა მიეღო; საქართველოში მცხოვრები მაჰმადიანები ირანის მფარველობით სარგებლობდნენ. ეს ზრდიდა გამაჰმადიანების საფრთხეს. კულტურის ყველა დარგი იქნა ჩაყენებული ქრისტიანობის შენარჩუნებისა და გაძლიერების სამსახურში. ქართული სტამბის დაარსებაც ამ ინტერესით იყო ნაკარნახევი. სტამბაში უმთავრესად სასულიერო წიგნები იბეჭდებოდა (1709 წლიდან 1722 წლამდე დაიბეჭდა 17 დასახელების სასულიერო წიგნი). „ვეფხისტყაოსნის დაბეჭდვის დროსაც კი ვახტანგი სარწმუნოების ინტერესებს იმველიებდა და შოთას ამ უკვდავ ქმნილებას ქრისტიანულ წიგნად აღიარებდა. ამ ხანებში ახლდება ქრისტიანობისათვის წამებული ცხოვრების აღწერა. მაგალითად, დაიწერა შიო ახლისა და გარეჯელთა მარტვილობა. ლუარსაბ მეფის მარტვილობა (ბესარიონ კათალიკოსისა) და სხვა“⁸⁴.

„საქართველოს ისტორიის წყაროთა წრეში შემოტანილ იქნა „ცხოვრებანი“, რითაც ეს წრე თვალსაჩინოდ იქნა გაფართოებული. „ამ საქმის ინიციატორი და პირველი აღმსრულებელი ვახტანგ VI და მისი სწავლულ კაცთა კომისია იყო. ეს ისტორიოგრაფიული ფაქტი აიხსნება საეკლესიო საქმის მძიმე მდგომარეობით ვახტანგ VI-ის ხანაში. მაჰმადიანური ირანის მესვეურთა შემოტევა, ქრისტიანობის შეზღუდვა-შევიწროება ამ ხანაში აიძულებდა მეფეს, ეზრუნა ქართველთა ეროვნული სარწმუნოების განმტკიცებაზე, ქრისტიანობის დაცვაზე, საეკლესიო საქმეების მოწესრიგებაზე. ამ საერთო პოლიტიკის ერთ-ერთი რგოლი იყო ქართველ საეკლესიო მოღვაწეთა დამსახურების ხაზგასმა, მათ შესახებ ცნობების შეტანა ქართლის ცხოვრების წიგნში... მათში ყურადღებაა გამახვილებული ქრისტიანობის, ქართული ქრისტიანული ეკლესიისათვის თავდადების ფაქტებზე“⁸⁵.

ვახტანგმა დიდი სამუშაოები ჩაატარა სამართლისა და სახელმწიფო წეს-წყობილების მოსაწესრიგებლად, შექმნა სახელმწიფო კანონების სახელმძღვანელო წიგნი დასტურლამალი, შეადგინა სამართლის წიგნი, რისთვისაც ჯერ ქართული სამართლის ყველა ძეგლი შეაგროვა, რომელსაც თან დაერთო სხვა ერების კანონმდებლობიდან გამორჩეული სამართლის წიგნები. ვახტანგის სამართალი ლმობიერებითა და ჰუმანურობით გამოირჩევა.

„ვახტანგ VI-ის ინტენსიურმა კულტურულ-მეცნიერულმა მოღვაწეობამ, ისტორიული მეცნიერების აღორძინებაში მისმა წვლილმა, სასტამბო საქმიანობამ, რუსთველოლოგიური ხასიათის კვლევამ, მათემატიკურ-ასტრონომიული ტრაქტატების თარგმანებმა, მედიცინისა და ქიმიის სახელმძღვანელოების გავრცელება-შემუშავებამ მნიშვნელოვანი ადგილი დაიკავეს ქართული კულტურის საგანძურში“⁸⁶.

მუხრანელ ბაგრატიონთა შტოს ეკუთვნოდა ვახუშტი ბატონიშვილი, რომლის ღვაწლი საყოველთაოდაა ცნობილი. ვახუშტის კარგად შეუმჩნევია, რომ ტრადიციულად წმიდა ნინოს დროიდან ყოველგვარ ეროვნულ-მამულიშვილურ სულიერ საქმეს სათავეში ერთიანი ქართული ეკლესია ედგა, ასე იყო საუკუნეთა მანძილზე. საქართველოს ერთიანი სახელმწიფოს დაშლის შემდეგ, როცა მაჰმადიანთა შემოსევებს ხალხმა ველარ გაუძლო და საქართველო მოეშვა, კვლავ ქართულმა ეკლესიამ იკისრა გამხნეება ერისა. ის წერს: „არამედ ეპისკოპოსთა სვლა ლაშქართა, ნადირობათა და ბრძოლათა შინა ამის მიერ ჩვეულება იქმნა, რაჟამს იწყეს მაჰმადიანთა შემდგომად დავით მეფისა (დავით მეათე, 1505-1525 წ.წ.) დაუცხრომელი ბრძოლა და კირთება, და იხილეს ლაფლობა-ულონობა ქვეყნისა ერთა ეპისკოპოსთა, მაშინ ეტყოდინა ეპისკოპოსნი: „ნუ მოღაფლდებით და ნუ მოულონოვდებით ბრძოლად მათდა, და ნუ დაუტევებთ სარწმუნოებასა, რჯულსა და ჩვეულებას თქვენსა, და ჩვენ ვიქნებით წინამბრძოლნი თქვენნი“⁸⁷.

ქართული ეკლესიისა და მისი ეპისკოპოსების ზემოაღნიშნულ მოწოდებას ერთგულად ასრულებდნენ მუხრანელ ბაგრატიონთა დიდი ოჯახის წევრებიცა და მათთან გათანაბრებული მოღვაწენიც. ისინი სარწმუნოებას, რჯულსა და ქართულ ეროვნულ ჩვეულებებს იცავდნენ.

თავის მხრივ, ძველებური მოღვაწეობა გრძელდებოდა ქართულ საეპისკოპოსოებსა და სამრევლოებში. „კულტურის მნიშვნელოვან ცენტრებს წარმოადგენდნენ საეპისკოპოსო კათედრები – სვეტიცხოველი, წილკანი, სამთავისი, ალავერდი, გელათი, ცაიში, ბედია, შემოქმედი და სხვა. XVI საუკუნეში ბიჭვინთიდან დასავლეთ საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქის რეზიდენციის გადმოტანის შემდეგ გელათი კულტურის ერთ-ერთი ძლიერი ცენტრი გახდა. განსაკუთრებით ნაყოფიერი იყო კათოლიკოს-პატრიარქების – ევდემონ ჩხეტიძისა (1543-1578) და ექვთიმე საყვარელიძის (1578-1616) მოღვაწეობა. სწავლა-აღზრდისა და კულტურული შემოქმედების მნიშვნელოვან ცენტრებს წარმოადგენდნენ აგრეთვე ეკლესია-მონასტრები – ლარგვისი, იკორთა, კაბენი, ქვათახევი, გარეჯა, ჯრუჭი, მარტვილი, ხობი და სხვები... განსაკუთრებული როლი ამ მხრივ დავით გარეჯელის მონასტრებს მიუძღვის. მიუხედავად მრავალჯერ დარბევა-აოხრებისა, ეს კულტურული ცენტრი საბოლოოდ არ მოშლილა და მან განსაკუთრებულ აყვავებას XVII საუკუნეში მიაღწია“⁸⁸.

საკანონმდებლო შიკრიკის VI-ის კანონი (1706-1709 წწ.)

საქართველოს საეკლესიო სამართლის ერთ-ერთი მნიშვნელოვანი წყაროა ვახტანგ VI-ის სამართლის წიგნთა კრებული. „მართლმადიდებლობის მხნე მხედარმა, უფლის მიერ ძლიერმა მოღვაწემ, სიონის რჯულმტკიცებითა შეურყეველმა სვეტმა, მართლმადიდებლობით და ღვთის სიყვარულით შეურგულეპელმა ბატონიშვილმა ვახტანგმა“ თავის გარშემო შემოიკრიბა ქართული ეკლესიის, სიტყვისა და კულტურის დიდი მოამბენი, შეაკრებინა მათ ქართველი ხალხის მრავალი საუკუნის ნამუშევარი წმიდა წერილის, „ქართლის ცხოვრების“ თუ „ვეფხისტყაოსნის“ დაფანტული ფურცლები, შეასწავლინა ისინი და გამოაცემინა. ვახტანგმა აგრეთვე შეაგროვა ქართული სამართლის ძველი ნაშთები და ძეგლები, შეადგინა ახალი, დაამტკიცებინა კრებას ისინი და გამოსცა მთლიანი „სამართლის წიგნთა კრებულის“ სახით.

როგორც ვახტანგ VI-ის სამართლის წიგნთა კრებულის შესავალშია ნათქვამი, ამ ეპოქის ქართლის ჭეშმარიტი განმანათლებელი, ე.ი. ყოველი ახალი ეროვნული იდეის მომწოდებელი იყო მეფე გიორგი XI – „მზე სიმართლისა“, რომელმაც „ქვეყანათა ამათ ქართლისათა მოჰფინა ნათელი“.⁵⁵⁵ მეფე გიორგიმ იწინააღმდეგებდა და „მოსცა თავის წილად ტახტსა ზედა გამგებლად ქართლისად“ ბატონიშვილი ვახტანგი, რომელმაც „იგულა და იგულისმოდგინა და შემოკრიბნა ყოველნი წიგნნი სამართლისანი, რომელნი ჟამთა ვითარებითა თვითოეულად მიმოდბნეული იყო. ეს ყოველი მოიძია, იპოვა და მოიშოვა, მრავლითა იძულებითა და ფრიადითა შრომითა მოიღო პირველ დაბადებისა და გამოსვლათა სამართალნი მოსესმიერი, რომელი თვით ღმერთმან მოსცა და ამცნო... მეორისა ძიება ჰყო საბერძნეთით, ოთხთა პატრიარქთა მიერ ქენებითა წიგნი სასამართლონი, ჟამთა კეისრისათა... მესამე მოაღებინა დიდისა სომხეთისა მწყემსისა გრიგოლ განმანათლებელისა სამარხოს ერმიადინით სომეხთ მეფეთა წიგნი სამართლისანი... მეოთხე, წმიდათა და მართლმადიდებელთა ქართლის და აფხაზეთის კათალიკოზთა ღირსთა ეპისკოპოსთაგან განწესებული სამართალი, მეხუთე, დიდის მეფეთ-მეფის გიორგის მიერ თქმულნი სამართალნი მოპოვნებულ-ყო, რომლითა სჯიდენ სამნივე ესე სამეფონი ქართლისანი. მეექვსე, აღბუღა ჯაყელ-ციხისჯვარელისა თქმულნი განაჩენნი და სამართალნი, მეშვიდე, ამათ ყოველთა შემდგომად აღწერა თვით სიბრძნით და გულისხმობითა თვისითა, დამოწმებით და ნებადართვით თვისთა კათალიკოზ-ეპისკოპოზ და დიდებულ-დარბაისელთა, რომელი აღწერა თვითოეულად ყოველნივე სამართალნი, უფროს სახმარ და სარგებელ ქართლსა შინა ამათ სხვათაცა“.⁵⁵⁶

საგულისხმოა, რომ საქართველოს სამეფოებს ანუ იმჟამინდელი ქართლის, კახეთისა და იმერეთის სამეფოებს, ეს ძეგლი, სამივეს ერთად – „ქართლს“, „ქართლის სამეფოებს“ უწოდებს,⁵⁵⁷ ესაა არეალი, სადაც ამ სამართლის იურისდიქცია ვრცელდებოდა.

ჩვენთვის განსაკუთრებით მნიშვნელოვანია ის, რომ ვახტანგმა თავისი შემოქმედებითი სამუშაო შეაფასებინა და მიაღებინა კრებას, რომელიც შედგებოდა – კათალიკოსისა და ეპისკოპოსებისაგან. ამ კრებას, ისევე, როგორც სახელმწიფო დარბაზის სხდომას, მეფესა და უმაღლეს იერარქებთან ერთად ესწრებოდნენ – დიდებულნი და დარბაისელნი, ვახტანგს მათი „დამოწმება და ნებადართვა“ ესაჭიროებოდა. ამ კრებას, რამდენიმე სხდომისაგან შემდგარს უნებებია დამტკიცება და ამოქმედება სამართლის ძველი და ახალი ნორმებისა – „დამოწმებითა და ნებადართვით თვისთა კათალიკოზ-ეპისკოპოზ და დიდებულ-დარბაისელთა“,⁵⁵⁸ როგორც წყარო აღნიშნავს, ამ სამართლის კანონების მოძიება-შემუშავების დროს ვახტანგს გვერდით ედგა ცნობილი მეცნიერი, კათალიკოს-პატრიარქი დომენტი IV, აგრეთვე მთავარეპისკოპოსი გრიგოლი, სხვა მიტროპოლიტ-ეპისკოპოს-წინამძღვარნი და სასულიერო პირები.

ვახტანგი წერს თავისი სამართლის წიგნის შესავალში: „ნურავინ ჰგონებთ, თვით მხოლოდ თავით თვისთა რასამე ვყოფდეთ, არამედ თანაყოლითა და მოწმობითა მღვდელმთავრისა და დიდის დედაქალაქისა მცხეთისა და კვართსა ზედან საუფლოსა სვეტისა ღვთივ აღმართებულისა და მირონაღმოცენებულის, საჭედ-მპყრობლისა და ხარისხისა ზედან მტკიცედ მდგომელისა ძმისა ჩვენისა, ბატონიშვილის კათალიკოსის დომენტიისთა, აგრეთვე თანადგომითა არაგვის ერისთვიშვილის მთავარეპისკოპოსის გრიგოლითი და სხვათა მიტროპოლიტ-ეპისკოპოზ-წინამძღვართა და საღმრთოთაგანთა“.⁵⁵⁸

თავისი სამართლის ბოლოსიტყვაშიც ვახტანგი შეახსენებს მომავალ კათალიკოსებს, ეპისკოპოსებს, მიტროპოლიტებს, წინამ-ძღვრებს, მღვდლებს, სხვა სასულიერო პირებს შემდეგი დროისა, რომ მის ნაღვაწ სამართალს „მოწმობა დართეს ერთა ჩვენთა სრულებით საღმრთოთა და გინა სამხედროთ ამან... ყოველმანვე ერთბაშად და ესე ესრეთ არს შემზადებული“.⁵⁵⁹

საფიქრებელია, რომ ვახტანგმა დომენტი კათალიკოსისა და გრიგოლი ეპისკოპოსის თანადგომით მოამზადა კანონები, ე.ი. შეამზადა ე.წ. „სამართალი ბატონიშვილის ვახტანგისა“. ამის შემდგომ მათ და საგანგებოდ შექმნილმა კომისიამ მოიძიეს სხვა ქრისტიანი ერების სამართლის წიგნები. განსაკუთრებული ყურადღება დაეთმო ბიზანტიური სამართლის წიგნებს. შემდეგ კი მთელი კრებული კრებამ დაამტკიცა.

კომისიამ უპირველესად საეკლესიო სამართლის ერთ-ერთი უმთავრესი წყარო „ფრიადი შრომით მოიღო“. ესაა ე.წ. „მოსეს სამართალი“. კომისიისათვის განსაკუთრებული ინტერესის საგანს წარმოადგენდა იმპერატორთა დროინდელი ბიზანტიური სამართალი, რომელიც თავის დროზე არა მხოლოდ საქვეყნო, არამედ უპირველესად საეკლესიო სამართლის კოდექსს წარმოადგენდა. ბიზანტიის იმპერიის დამსობის შემდეგაც, „იგი მოქმედ სამართლად ითვლებოდა ბიზანტიური ცივილიზაციის ქვეყნებში (საბერძნეთი, ბულგარეთი, მოლდავეთი, რუსეთი, საქართველო, სომხეთი და სხვა), – წერს ი. დოლიძე⁵⁶⁰ – მოქმედ სამართალში იგულისხმება ბიზანტიელი ნომოფილაქსის კონსტანტინე არმენოპულოს ნაშრომი – „ექვსი წიგნი“.⁵⁶¹

ვახტანგის მიერ გამოცემული ბიზანტიური სამართლის მიხედვით შედგენილი „ბერძნული სამართლის“ ქართული ვერსიის უმთავრეს ნაწილს შეადგენს არმენოპულოს „ექვსი წიგნიდან“ ამოკრებილი კანონები. მის მეორე ნაწილს შეადგენს თარგმანები მათეოს ბლასტარის სინტაგმიდან. თავის მხრივ, არმენოპულო აღნიშნავს, რომ მის წყაროს სხვასთან ერთად წარმოადგენდა იმპერატორების: ბასილის, კონსტანტინეს და ლეონის პროხირონები, საკანონმდებლო აქტებიდან ამონაკრები, აგრეთვე მეფეთა წიგნის (ბასილიკის) შემოკლება (სინოპსისი).

ვახტანგ VI-ს უდიდესი ღვაწლი მიუძღვის საქართველოს წმიდა ეკლესიისა და ერის წინაშე.

---

¹ მ. ქიქოძე, ვახტანგ VI-ის სახელმწიფოებრივი მოღვაწეობა, 1988, გვ. 35. ² მ. თამარაშვილი, ისტორია კათალიკოსისა ქართველთა შორის, 1904, გვ. 301; ³ ივ. ჯავახიშვილი, დამოკიდებულება რუსეთსა და საქართველოს შორის XVIII საუკუნეში, 1919, გვ. 3; ⁴ მ. ქიქოძე, ვახტანგ VI-ის სახელმწიფოებრივი მოღვაწეობა, გვ. 15; ⁵ შ. ხანთაძე, ქართული ისტორიოგრაფია XVIII საუკუნეში, გვ. 17. ⁶ ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 500; ⁷ გ. პაიჭაძე, ვახტანგ VI, 1981, გვ. 105; ⁸ მ. ქიქოძე, დასახ. ნაშრ., გვ. 8; ⁹ შ. ხანთაძე, დასახ. ნაშრ., გვ. 52; ¹⁰ საქ. ისტ. ნარკვ., IV, გვ. 342; ¹¹ ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 454; ¹² საქ. ისტ. ნარკვ., IV, გვ. 348; ¹³ მ. თათარაშვილი, დასახ. ნაშრ., გვ. 307; ¹⁴ იქვე, გვ. 308; ¹⁵ ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 404; ¹⁶ იქვე, გვ. 466; ¹⁷ ი. ტაბაღუა, მასალები XVIII ს., 1982, გვ. 16; ¹⁸ იქვე, გვ. 19; ¹⁹ გ. პაიჭაძე, დასახ. ნაშრ., გვ. 16; ²⁰ ი. ტაბაღუა, დასახ. ნაშრ., გვ. 24; ²¹ იქვე, გვ. 24; ²² იქვე, გვ. 26; ²³ საქ. ისტ. ნარკვ., IV, გვ. 402; ²⁴ იქვე, გვ. 204; ²⁵ საქ. ისტ. ნარკვ., IV,

გვ. 404; ²⁶ ვ. გაბაშვილი, ქართული ფეოდალური წყობილება XVI-XVII სს., 1959, გვ. 141; მ. ქიქოძე, დასახ. ნაშრ., გვ. 8; ²⁷ შ. ხანთაძე, დასახ. ნაშრ., გვ. 48; ²⁸ საქ. ისტ. ნარკვ., IV, გვ. 404; ²⁹ იქვე, გვ. 105; ³⁰ ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 493; ³¹ მ. ქიქოძე, დასახ. ნაშრ., გვ. 20; ³² იქვე, გვ. 21; ³³ ი. ტაბალუა, დასახ. ნაშრ., გვ. 24.

⁵⁰ მ. თამარაშვილი, ისტორია კათოლიკობისა..., გვ. 316; ⁵¹ იქვე, გვ. 317; ⁵² მ. ქიქოძე, დასახ. ნაშრ., გვ. 78; ⁵³ ივ. ჯავახიშვილი, დამოკიდებულება რუსეთსა და საქართველოს შორის XVIII საუკუნეში, 1919, გვ. 6; ⁵⁴ იქვე, გვ. 7; ⁵⁵ მ. ქიქოძე, დასახ. ნაშრ., გვ. 40; ⁵⁶ იქვე, გვ. 41; ⁵⁷ იქვე, გვ. 42; ⁵⁸ იქვე, გვ. 43; ⁵⁹ იქვე, გვ. 46; ⁶⁰ ივ. ჯავახიშვილი, დასახ. ნაშრ., გვ. 9; ⁶¹ იქვე, გვ. 10; ⁶² იქვე, გვ. 11; ⁶³ გ. პაიჭაძე, ვახტანგ VI, 1981, გვ. 124; ⁶⁴ მ. ქიქოძე, დასახ. ნაშრ., გვ. 59; ⁶⁵ იქვე, გვ. 60; ⁶⁶ იქვე, გვ. 65; ⁶⁷ იქვე, გვ. 68; ⁶⁸ იქვე, გვ. 68; ⁶⁹ ივ. ჯავახიშვილი, დამოკიდებულება რუსეთსა და საქართველოს შორის, 1919, გვ. 3; ⁷⁰ საქ. ისტ. ნარკვ., IV, გვ. 365; ⁷¹ იქვე, გვ. 365; ⁷² იქვე, გვ. 365; ⁷³ იქვე, გვ. 366; ⁷⁴ ნ. ბერძენიშვილი, საქართველოს ისტორიის საკითხები, IV, 1967, გვ. 296; ⁷⁵ ქართული მწერლობა, I, 1984, გვ. 27; ⁷⁶ იქვე, გვ. 26; ⁷⁷ ნარკვ., IV, გვ. 368; ⁷⁸ საქ. ისტ. ნარკვ., IV, გვ. 368; ⁷⁹ იქვე, გვ. 300; ⁸⁰ იქვე, გვ. 360; ⁸¹ ივ. ჯავახიშვილი, დამოკიდებულება რუსეთსა და საქართველოს შორის, 1919, გვ. 3; ⁸² იქვე, გვ. 4; ⁸³ იქვე, გვ. 5; ⁸⁴ შ. ხანთაძე, ქართული ისტორიოგრაფია, 1985, გვ. 18; ⁸⁵ იქვე, გვ. 31; ⁸⁶ მ. ქიქოძე, დასახ. ნაშრ., გვ. 4; ⁸⁷ ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 37; ⁸⁸ საქ. ისტ. ნარკვ., IV, გვ. 361.

⁵⁵⁵ ძველი ქართული სამართლის ძეგლები, 1963, ტ. I, გვ. 99; ⁵⁵⁶ იქვე, გვ. 101; ⁵⁵⁷ იქვე, გვ. 100; ⁵⁵⁸ იქვე, გვ. 478; ⁵⁵⁹ იქვე, გვ. 532; ⁵⁶⁰ იქვე, გვ. 581; ⁵⁶¹ В. Сокольский, Греко-римское право в уложении Грузинского царя Вахтанга VI.

თეიმურაზ II და ირეკლე II (XVIII ს.)

მირონცხეპულ მეფეთა ტახტის აღდგენა – „ქართველობის“ გამაგრება

1744 წელი უბედნიერესი თარიღია ქართველი ერის, ქართული ეკლესიისა და საქართველოს ათასწლოვან ისტორიაში – აღდგა ქრისტიან მეფეთა ტახტი. „აღდგომისა და გამოსნის“ დიდი პროგრამის ერთი ნაწილი შესრულდა – საქართველოს სამეფო ტახტზე ქრისტიანი მეფე დაჯდა. მოყოლებული როსტომ ხანის „გამეფებიდან“, ე.ი. 1632 წლიდან 1744 წლამდე (უფრო კი 1614 წლიდან, ლუარსაბ II-ის შემდეგ), ამ დღისათვის იღვწოდნენ, სიცოცხლეს სწირავდნენ და ლოცულობდნენ ქართველ მოღვაწეთა თაობები. თეიმურაზ I ნატრობდა ქრისტიანობით დაებრუნებინა ტახტი, მაგრამ ვერ მოესწრო, არჩილ მეფესა და ვახტანგ VI-ს ამ საქმეში უცხო ქვეყნების დახმარების იმედი ჰქონდათ და ამ დახმარების ძებნაში უცხოეთშივე დალიეს სული, ისევე როგორც ამავე მიზნისთვის დამაშვრალმა სულხან-საბა ორბელიანმა. ვინ მოთვლის იმ გასაჭირსა და ზარალს, რაც ქართულმა ეკლესიამ მაჰმადიან „მეფე-ხანთა“ მმართველობისას გადაიტანა, მაგრამ უარესი ის იყო, რომ სპარსეთ-ოსმალეთის წამლეკავი გავლენის ორბიტაში მყოფი ქართველი ხალხი არა მარტო ზნეობრივ, არამედ ეროვნულ დეგრადაციასაც განიცდიდა, მას სპარსულ-მაჰმადიანური ზნე-ჩვეულებების შეთვისება არ აკმარეს და ისეთი პოლიტიკურ-სოციალური პირობები შექმნეს, რომ ქართველები იძულებით თათრდებოდნენ (მესხეთსა და მთელ საქართველოში), ლეკდებოდნენ (აღმოსავლეთ კახეთში), სომხდებოდნენ (აღმოსავლეთ საქართველოს სავაჭრო ცენტრებსა და ქალაქებში), ჩრდილოკავკასიიდან საქართველოში დასასახლებლად დაძრულ ჩრდილოკავკასიელებთანაც ასიმილირდებოდნენ. ესეც არ აკმარეს და მათ მასობრივად ტყვეებად ჰყიდდნენ.

ქართველებმა კარგად იცოდნენ, რომ მირონცხეპული მეფის ტახტზე ასვლა ყველა ამ უბედურებას ბოლოს მოუღებდა, ქართული სახელმწიფოებრიობა ქართველ ერსა და ქართულ ეკლესიას დარაჯად დაუდგებოდა.

ქართლის სამეფო ტახტზე ქრისტიან მეფედ დასმის ბედნიერება კახელ ბაგრატიონთა სახლის შვილს – თეიმურაზ II-ს ერგო. საქმე ის არის, რომ ვახტანგ VI-ის პრორუსული პოლიტიკით გაღიზიანებულმა სპარსეთის შაჰებმა ქართლელ ბაგრატიონებს ტახტზე ასვლის ნება არათუ ქრისტიანული წესით, გამაჰმადიანების შემდეგაც აღარ მისცეს. ქართლის სამეფო ტახტის კანონიერი მემკვიდრე ანტონ I კათალიკოსი იყო, ქართლის „მეფის“ იესეს ძე. გამაჰმადიანებულმა იესემ „ოსმალობის“ დროს თურქული ორიენტაცია გამოამჟღავნა. ამიტომაც, ოსმალთა განდევნის შემდეგ მოღალატედ შერაცხულ მუხრანელ ბაგრატიონებს ყიზილბაშებმა ტახტი აღარ მისცეს. „ყიზილბაშობის“ დროს კახელი ბაგრატიონები გონიერების, მოქნილი პოლიტიკისა და აქტიურობის წყალობით დაწინაურდნენ. მემატთანე თეიმურაზ II-ს ასე ახასიათებს: – „მეფე და მპყრობელი კახეთისა, ტომობით დავითიანი, მობაძავი სოლომონისა, ზნესრული და მოყვარე ქრისტიანობისა, მსვრელი უცხო თესლთა, სადგური კეთილისა და საუნჯე რჯულისა, ძე მაღალი ხელმწიფისა ერეკლესი, პატრონი თეიმურაზ“²¹³. და იქვე უმატებს, რომ თეიმურაზ II „არასოდეს არას ომში არ დამარცხდებოდა, სარწმუნოება ჰქონდა მტკიცე და გოლიათობა შეურყეველი“²¹⁴. ღმერთმა ინება, რომ საქართველოს სამეფო ტახტი ქრისტიანული წესით დაეკავებინა.

როგორც ცნობილია, ამ დროისათვის ქართლი და კახეთი ირანის ვასალურ ქვეყნებს წარმოადგენდა. ირანი, როგორც წესი, სამეფო ტახტს გამაჰმადიანების პირობით თავის ერთგულ ქართველ ბაგრატიონებს აძლევდა, მათ „ვალებს“ და „ხანებს“ უწოდებდნენ.

შექმნილი პოლიტიკური ვითარების გამო ქართლის ტახტი ირანმა თეიმურაზ II-ს მისცა, ხოლო შემდგომ ნება დართო ამ ტახტზე ქრისტიანული წესით ასულიყო – „ებრძანა მეფის თეიმურაზისთვის ხელმწიფეს (ე.ი. ირანის შაჰს): „ვითაც თქვენი მეფობის რიგი იყოსო, ეგრე კურთხევა მიიღეო“. – ესეც რომ შეეტყო, ქართველნი მეფენი გვირგვინით ეკურთხებიანო, ეს მეფე თეიმურაზს წყალობად მისცა. ვითაც იტყვის წინასწარმეტყველი: „მეფეთა გული ხელთა შინა ღმერთისა არიანო. ეს ღმერთმან მეფეს თეიმურაზი წყალობად მოუვლინა და სცხო საცხებელი მეფობისა, თორემ რამდენი წელიწადი გარდასულიყო ჟამთა ვითარებისაგან და ცხებული მეფე ქართლში არა მჯდარიყო. მადლობდეთ ღმერთსა, რამეთუ, ვითა მოსე ეგვიპტეს წყვდეულთა ისრაელთა მოუვლინა ხსნად, ეგრე ქართველთა აგარიანთაგან ტყვედ ქმნილთა, მოუვლინა მეფე თეიმურაზ“²¹⁵.

მემატიანე მეფე თეიმურაზს მოსეს ადარებს, რომელმაც ეგვიპტელთა მიერ დამონებული ებრაელები იხსნა. მსგავსადვე ღმერთმა „სცხო საცხებელი მეფობისა“ თეიმურაზს.

ქართველთა სინარული უსაზღვრო იყო. პატრიარქმა ანტონ კათალიკოსმა ჩვეული სიბეჯითით მოიძია მეფეთ კურთხევის უძველესი ქართული წესები, და სამღვდელთა დასი საგანგებო სადღესასწაულო ცერემონიისათვის მოამზადა. გახარებულმა ხალხმა ქუჩები, მოედნები, ბაზრები მორთო, ჩირაღდნებითა და გალობით შეეგება მეფისა, დედოფლისა და ბატონიშვილების გამოჩენას.

ჯერ კიდევ მანამდე, სანამ ქრისტიანული წესით ეკურთხებოდა და თეიმურაზს არა „ქრისტიანი მეფე“, არამედ „ქრისტესმოყვარე მეფე“ ეწოდებოდა, ხალხი უზომო აღტაცებით ხვდებოდა მას, ხოლო მეფედ მირონცხების სადღესასწაულო სინარული ხომ უზომო იყო.

„მეფე თეიმურაზ ლილოდამ შემობრძანდა ქალაქსა თბილისსა თვესა ივლისსა 9-ს. მიეგებნენ მოქალაქენი ანუ დასნი სამღვდელონი, შეასხეს ქება და შესწირეს მადლობა ღმერთსა, გაუშალეს მოქალაქეთა ფიანდაზი მძიმე ლარითა, შეიქმნა სროლა ზარბაზანთა, რამეთუ ყურთა ხმა აღარ იყო. ავლაბრით ალაყაფის კარამდის მორთეს ბაზარი და განაბრწყინვეს ჩირაღდნით. იყო სამი დღე და ღამე განუწყვეტელად მეჯლისი და ლხინი უზომო, სინარული ფრიადი“²¹⁶. ხოლო თეიმურაზის ძეს, კახეთის მეფე ერეკლეს, დედამისსა და ანტონს, მომავალ პატრიარქს „გაეგებნენ დასნი სამღვდელონი ანუ ერთა გუნდნი და დედათა ბანაკი, შეასხეს ქება და მადლობდნენ ღმერთსა, „ვინა გამოგვიჩნდა ხსნად ჩვენდა ჭირვეულთაო და გვიხსნა მტერთაგან ჩვენთაო“²¹⁷. ქრისტიანი მეფის კურთხევის ცერემონიალი ასე წარმართა: მეფემ ოთხი საგანგებო დროშა დაამზადებინა, რომელიც ოთხი სადროშოს მეთაურებს გადაეცა. სადროშოების მხედრები და ხალხი თბილისიდან მცხეთაში გაემართა, სადაც სვეტიცხოვლის წმიდა ტაძარში უნდა ცხებულიყო მეფე. მცხეთაში ეს დიდი ამაღა ორი დღის მანძილზე იცდიდა და ემზადებოდა ზეიმისათვის, რომელშიც ყველას უშუალო მონაწილეობა უნდა მიეღო; მესამე დღეს სვეტიცხოვლის სიახლოვეს მდგარ ანტიოქიის ტაძართან საგანგებოდ მოწყობილ ადგილზე დიდი დარბაზობის მაგვარი შეკრებულება – განწესება გაიმართა. აქედან სამღვდელოებამ სამეფო ინსიგნიები (გვირგვინი, სკიპტრა და სხვა) სვეტიცხოველში შეიტანა, ეკლესიაში დაიწყო მწუხრის ლოცვა, რომელსაც მეფეც დაესწრო. მეორე დღეს მეფე კვლავ ანტიოქიის ტაძრის ეზოში მოწყობილ საგანგებო სეფაში დაბრძანდა, აქედანვე მიიწვიეს ის ეკლესიაში წირვაზე დასასწრებად და საკურთხებლად. პატრიარქის წინაშე თეიმურაზმა მართლმადიდებლური მრწამსი წარმოთქვა. შემდეგ მეფე აკურთხეს: მირონი სცხეს შუბლზე, გულსა და ბეჭებზე (ჯვრის სახით), შემოსეს სამეფო შესამოსლით, დაადგეს გვირგვინი, აზიარეს და წირვის შემდეგ ეკლესიაშივე საგანგებო ტახტზე დააბრძანეს. ეს ყოფილა სვეტიცხოვლობას, ანუ 1744 წლის 1-ელ ოქტომბერს.

პაპუნა ორბელიანი თვითმხილველი, ასე აღწერს ამ ზეიმს: „...გამობრძანდა გარეთ საყდრის წინ ანტიოქიისა, ზემორე სეფე იდგეს დიდი და სეფასა გვერდით სევანი დაედგინეს, დაბრძანდა სევანსა შინა და ეგრეთ იახლეს დარბაისელნი, ვინა ჯდომისა ღირსნი იყვნეს, ვინა დგომისა, ეგრე ყოველნი გა-

ნაწესნეს²¹⁸. საზოგადოდ, დარბაზობის დროს მეფის წინაშე ყველას არ ჰქონდა ჯდომის ნება, ზოგი იდგა, უფრო საპატიონი, შესაბამისი პატივისდა მიხედვით გაწყობილ სელებსა და სკამებზე ისხდნენ, ასე მომხდარა თეიმურაზის კურთხევის დროსაც. ყოველი ძველქართული წესი, რომელიც მაჰმადიანთა ბატონობისას მივიწყებული იყო, საგანგებოდ მოუძებნია, გამოუკვლევეა და აღუდგენია სულიერ მეუფეს, კათოლიკოს-პატრიარქს, ანტონ I-ს²¹⁹. მასვე შესაბამისად განუწესებია სამღვდლო და საერო დასნი. სალამოს ლოცვისას სვეტიცხოველში შესულ მეფეს მანტიით შემოსილი ყველა ეპისკოპოსი კარებთან შეხვედრია, ხოლო მეორე დღეს წირვაზე ეკლესიაში მისაცილებლად „მოვიდნენ დასნი სამღვდლონი შემოსილნი, კარისა დეკანოზსა ხატი პატიოსანი თავსა ედგა, ჯვარის მტვირთველსა ჯვარი ეპყრა, მთავარდიაკონნი აკმევდეს საკმეველთა, მღვდელნი უკან უვიდოდეს, ყოველთა დიდრონი ლამპარნი ეტვირთეს და მგალობელნი გალობდნენ. მოვიდნენ ეგრე და ბატონს თაყვანი სცეს... წარდგა პატრიარქის არქიდიაკონი და ბატონს დიპტივილა მოახსენა და ქება შეასხა... კარის ბჭეში მოეგებნეს ბატონს პატრიარქი შემოსილი და ეპისკოპოსნი, ანუ სამღვდლონი ყოველნი, თაყვანისცეს, ცალკერძ პატრიარქი მიუდგა, ცალკერძ მთავარ-დიაკონი, სამღვდლო დასნი წინ შეუძღვნეს ხატითა, ჯვრის წინაძლოითა და ლამპრებით მნათებართა და ეგრე გალობით შეიყვანეს ეკლესიასა შინა... პირველად მოიყვანეს, აღსავლის კარის ქვემოთ დააყენეს, ეპისკოპოსნი ყოველნი ამიერ და იმიერ მოუდგნენ... პატრიარქმა ჰკითხა მეფეს სარწმუნოება და მერე აღთქმისა ეპისტოლე წაუკითხა. მერე წამოუძღვანეს წინ და საყდრის შუაგულობას ტახტი იდგა დიდი, ოთხი ხარისხი შეივლიდა, აღიყვანეს, ორი სელი იდგა, ერთზე მეფე დაბრძანდა და მეორეზე პატრიარქი, ცალკერძ მთავარეპისკოპოსი და ცალკერძ ალავერდელი, სხვანი ეპისკოპოსნი ექვსი ამიერ და ექვსი იმიერ განეწყვნეს“²²⁰.

მეფისა და კათალიკოსის გვერდით ეპისკოპოსები დამსხდარან; ე.წ. „შინაგანი დიპტიხის“ თანახმად, არსებობდა ეპისკოპოსთა „დგომისა და ჯდომის“ საგანგებო წესი. მოღწეულია ერეკლე II-ის ერთი საბუთი, რომლიდანაც ჩანს, თუ ამ ზემის დროს როგორ განაწილებულან ეპისკოპოსები; „ოდეს იგი ღირსად სანატრელ-სხენებული მამა ჩვენი ცხებულ იქნა და გვირგვინოსან მეფობისა საყდარსა ზედა საქართველოსასა, წელიწადსა 1745, თვესა ოქტომბრის 1, მაშინ პალატსა შინა სამეფოსა დასხდეს, შემდგომად მილოცვის სამეფოსისა, ეპისკოპოსნი ესრეთ: დაჯდა ყოვლისა ზემოსისა საქართველოსისა მამამთავარი ანტონი, მარჯვნივ მეფისა დიდებითა შესაბამისითა, დაჯდა მარცხენით მეფისა ამბა ალავერდელი, ყოვლად სამღვდლო ნიკოლოზ ენდრონიკაშვილი... შემოვიდა ქისიყელი, ყოვლად სამღვდლო მიტროპოლიტი ონოფრე ენდრონიკაშვილი და დაჯდა ამბა ალავერდელის ქვემოთ. შემოვიდა და დაჯდა თვით ყოვლად სამღვდლო ესე ნინოწმინდელი საბა, ქისიყელს ქვემოთ... მივეცით ნინოწმინდელსა მღვდელმთავარსა ადგილი კრებასა შინა დგომისა ანუ ჯდომისა, უზემოეს მანგლელისა, რუსთველისა და წალკელისა...“²²¹.

1749 წლისათვის „შემდგომ ქისიყელისადა ტფილელსა მიტროპოლიტთა აქენდეს ადგილი...“²²². 1749 წელს გამოცემული დოკუმენტის თანახმად კაწარელის, ურბნელის, მროველის, ნეკრესელის, სამთავნელის, ნიქოზელის, ბოლნელის, ხარჭაშნელის, დმანელისა, გიშელისა და სხვა საეპისკოპოსოები – თითქოსდა გაუქმებულია²²³, მაგრამ, როგორც ჩანს, ზოგიერთი არსებობას განაგრძობდა.

ერთი სიტყვით, სინარული განუზომელი იყო, ხალხის აღტაცებას საზღვარი არ ჰქონდა – „შეიქმნა ლხინი, ვითარ ქართლის რიგი ყოფილიყო, ცდილობდნენ გამოჩენას, ვითაც მართებდათ ქართველთა, ეგრე გულსრულობით სინარულსა არა დააცადებდენ, ამით რომე დიდი ხანი გარდაცვლილიყო, ქრისტიანი მეფე არა სჯდომოდათ, მერე კურთხევით გვირგვინოსანი მეფე არ ეხილათ, ახლა ეს ღმერთის წყალობა მოევიდნათ, ქრისტე-მორწმუნე და სარწმუნოება-შეურყენელი მეფე დაუჯდათ, ვითარც მართებდათ, დიდნი ანუ მცირედნი, მადლობდნენ ღმერთსა“²²⁴.

კიდევ ერთხელ დაეუბრუნდეთ წირვისას მეფის მირონცხების აღწერას: „მიიწვიეს მეფე საკურთხეველად, ცალი მკლავი სარდალს ქაიხოსროს ეპყრა და მეორე მკლავი – მუხრან ბატონს, აღსავლის კარზე მთავარეპისკოპოსი და ალავერდელი მოეგებნეს და შეიყვანეს საკურთხეველად, სცხეს საცხებელი შუბლთა, ბეჭთა და გულთა ჯვარის სახედ, თქვა პატრიარქმა საღმრთო მადლი და შემდგომი ამისი, ბისონსა ზედა ჩააცვეს დიადემა, წამოასხეს პორფირი, დაადგეს გვირგვინი სამეფო, მისცეს მარჯვენასა ხელსა სკიპტრა და მარცხენა ხელსა – ქვეყნისა სფერო... განსრულდა ამით წირვა, გამობრძანდა მეფე ცხებულის საკურთხეველით, ცალკერძ პატრიარქს ეპყრა მკლავი, ცალკერძ მთავარ-ეპისკოპოსს, მოიყვანეს, მარჯვენით კერძო სამეფო ტახტი იყო, იქ დაბრძანდა, მოიტანა სარდალმა ქაიხოსრო ორბელიანმა, რომელი იყო ამირსპასალარი, ხმალი მეფისა, დაულოცეს და შემოარტყეს...“²²⁵.

მეფეს გვირგვინი დაადგეს საკურთხეველში, მაგრამ ხმალი შემოარტყეს საკურთხეველიდან გამოსვლის, ტაძარში საგანგებო სამეფო ტახტზე დაბრძანების შემდეგ. სვეტიცხოველში სამეფო ტახტი მდგარა „მარჯვენით“²²⁶. ხმლის შემორტყმა ქართველი მეფის კურთხევის დამამთავრებელი ცერემონიალი იყო. თეიმურაზ II-ს „ხმლის შემორტყმის“ შემდეგ უკვე, ვითარცა მეფეს, მილოცვები მიუღია.

ამჟამად სვეტიცხოველში სამეფო ტახტი აღარ დგას, მაგრამ არც თუ დიდი ხნის წინ, კერძოდ 70-იან წლებამდე, აქ იდგა „სამეფო ტახტი“, სამეფო ჩარდახი. ის მართლაც იდგა საკურთხეველის „მარჯვნივ“, მიდგმული იყო სამხრეთის კედელზე, სადაც ფრესკებია შემორჩენილი (მისგან უახლოეს სვეტს მიყრდნობია ამჟამად არსებული საკათალიკოსო ტახტი), ეს „სამეფო ტახტი“, რომელზეც უეჭველია XVIII საუკუნის შუა წლებში „ხმალი შემოარტყეს“ და გამეფება მიულოცეს თეიმურაზ მეორეს, XX ს-ში ე.წ. „რესტავრატორებმა“, იმ მიზეზით, რომ თითქოსდა ეს ტახტი არა „ტაძრის თანადროული“ (ე.ი., მათი აზრით, არა XI საუკუნისა), არამედ შემდგომი დანამატი იყო, დაშალეს. როცა ქართლს მაჰმადიანი მეფეები მართავდნენ (თითქმის საუკუნეზე მეტ ხანს), რადგან ისინი წირვა-ლოცვას აღარ ესწრებოდნენ, ტაძარში არსებული სამეფო ტახტი გაუქმდა. ხოლო თეიმურაზ მეორის ქრისტიანული წესით მეფედ კურთხევის დროს, ჩანს, სამეფო ტახტი კვლავ აღუდგენიათ. ყოველ შემთხვევაში „რესტავრატორების“ მიერ გაუქმებული სამეფო ტახტი თეთრი მარმარილოს თხელ სვეტებზე დაყრდნობილ მსუბუქ, მოჩუქურთმებულ ჩარდახს წარმოადგენდა. უნდა აღინიშნოს, რომ მისი ჩუქურთმები ღრმად კი არ იყო ამოჭრილი სპეტაკ მარმარილოში, როგორც ეს საერთოდ სჩვევია ქართული ჩუქურთმის ჭრის ტექნიკას, არამედ ზედაპირული და ჰაეროვანი იყო და გეომეტრიული ფიგურების, ყვავილებისა და მისთაგან შედგებოდა. ოსტატურად გამოყვანილი წნულები უფრო ნაქარგს წააგავდა, ვიდრე ჩუქურთმას; სპეტაკი სამეფო ტახტი მრუმე ტაძარში ფრიად საამო საცქერი იყო. აღსანიშნავია, რომ ამ სამეფო ჩარდახის დანგრევის შემდეგ მისი მშვენიერი სვეტები და ნაწილები დიდხანს სამოსამსახურეო სახლის შიგა ეზოში (სვეტიცხოველის ტაძრის ტერიტორიაზე) იყო მიმოფანტული.

საქართველო „ქართველობის“ გამაგრების შიშები

ქრისტიანობა საუკუნეთა მანძილზე ქართველთა ეროვნულ სარწმუნოებად იქცა, ამიტომაც ერთიანი საქართველოს დაშლის შემდეგ მაჰმადიანური ქვეყნების მიერ საქართველოში ქრისტიანული სარწმუნოების დევნა ეროვნულ დევნად იქნა მიჩნეული. წმ. ილია მართალი წერდა: „ქრისტიანობა, ქრისტეს მოძღვრების გარდა, ჩვენში ჰნიშნავდა მთელს საქართველოს მიწა-წყალს, ჰნიშნავდა ქართველობას“.

ქართველი მამულიშვილები, მთელი ხალხი თავდადებით იბრძოდა ქრისტიანობის, ანუ ქართველობის აღდგენა-გამარჯვებისათვის, ეს ასე ესახებოდათ: თუკი ქართული ეროვნულ-ქრისტიანული სახელმწიფოებრიობა აღორძინდებოდა, ანუ სამეფო ტახტზე ქრისტიანი მეფე დაჯდებოდა – „ქართველობაც“ გაიმარჯვებდა. მართლაც, ეს ასე მოხდა და ქართლის სამეფო ტახტზე თითქმის ასზე მეტი წლის შემდეგ კვლავ ქრისტიანი მეფე თეიმურაზ II დაჯდა. ქართველთა ეროვნული გადარჩენისათვის ეროვნული სახელმწიფოს აღდგენა იყო საჭირო. „ქართველობის“ აღდგენის შემდეგ საქართველო თვალდათვალ აღორძინდა. უპირველეს ყოვლისა, ქართლისა და კახეთის მეფეებმა – თეიმურაზმა და მისმა ძემ ერეკლემ, ოსმალთა-ყიზილბაშობის დროს ქართლის მთიანეთში გაბატონებულ ოსებს შეუტყვეს. საქმე ის იყო, რომ უკვე ვახტანგ VI-ის შემდგომ ოსები შიდა ქართლს უტევდნენ და აოხრებდნენ. ასე იყო თეიმურაზის მირონცხებამდეც: „დაუწყეს ცემა ოსთ ზემო ქართლს, აგრეთვე ჩამოდგა ჯარი ლეკისა სომხით-საბარათაშვილოში... იყო ცემა და ომი ყველგან...“²²⁷. თეიმურაზის მირონცხების შემდეგ „აიყარა კახთ ბატონი ანანურით, წაბრძანდა ოსეთზე... მოეგებნენ ოსნი და შეიქმნა ომი... გააქციეს ოსნი და მიჰყვნენ, შეჰყარეს კოშკებში და შემოადგნენ კარს... ორმოცი კოშკი აიღეს, დაწვეს, თრუსი დაატყვევეს და ყოვლისა გზით ყალთანი უყვეს, რომ რისხვა ღმრთისა დასცეს. ვითა ვახტანგ გორგასალ თხუთმეტის წლისა მებრძოლი ოსეთში და დამჯაბნი ბუმბერაზთა, ეგრე მეფე ერეკლე უმხნეს იქცეოდა“²²⁸.

„– რა ეს ამბავი და არაგვის ოსის წახდენის ამბავი შეიტყვეს ქსნის ერისთავის ოსთა, მოვიდნენ მამინვე ვანათს და შემოეხვეწნენ მეფეს თეიმურაზს...“²²⁹.

ისმის კითხვა, თუკი აქამდე და ვახტანგ VI-ის დროსაც ჩვენი ისტორიკოსები არა ოსებზე, არამედ „დვალეებზე“ წერდნენ, ხოლო დვალეთად კავკასიის იქეთ, ნარის ქვაბულში მდებარე ტერიტორია მიაჩნდათ, რამ გამოიწვია ახლა ოსების ხსენება ქართლთან კონტექსტში? საფიქრებელია, რომ ძირითადად სწორედ ოსმალთა-ყიზილბაშობის დროს, XVIII ს-ის 20-იან, 30-იან წლებში, ოსი მოახალშენნი მტკვრის შემდინარე ხეობებს შიდა ქართლისაკენ ჩრდილოეთიდან ჩამოყვნენ; თუკი აქამდე ჩვენი ისტორიკოსები ჯერ დვალეებზე, ხოლო შემდეგ ოს-დვალეებზე წერდნენ, ახლა უკვე მხოლოდ ოსებზე წერენ. დვალეების, კავკასიის ქართველური ტომის გაოსების პროცესი ვახუშტის დროს უკვე დაწყებული იყო, ეს გაოსებული დვალეები, ანუ „დვალნი-ოსნი“ XVIII ს-ის 10-იანი წლებისათვის უკვე დიდი ლიახვის სათავეებში იყვნენ გადმოსული და მცირე ლიახვისა და ქსნის სათავეებსაც ითვისებდნენ. დვალეების ერთი ამბოხების დროს ვახტანგ VI-ის ეპოქაში ქართველი მეფის მხედრობა დვალეთში შევიდა და დვალეები ქართველ ხელმწიფეს დაუმორჩილა. როგორც ცნობილია, მეფის ეს ქმედება არაგვისა და ქსნის ერისთავებისათვის მიუღებელი აღმოჩნდა, რადგანაც ამ სეპარატულად განწყობილი და მეფის მოწინააღმდეგე ერისთავების სამფლობელოები ქართველი მეფის ტერიტორიათა შორის მოქცეული აღმოჩნდა. ოსმალთა-ყიზილბაშობის დროს, როცა არაგვისა და ქსნის ერისთავები ცენტრალურ ქართულ ხელისუფლებას ყოველი საშუალებით ებრძოდნენ, როგორც ჩანს, ძირითად საომარ საყრდენ ძალად გაოსებულ დვალეებს იყენებდნენ. ისინი ერისთავებს სჭირდებოდათ არა როგორც ქრისტიანები (ე.ი. ქართულ სამყაროსთან დაახლოებულნი), არამედ როგორც წარმართნი (ე.ი. ანტიქართულად განწყობილნი), რადგანაც ქრისტიანები, როგორც წესი, ქართულ ცენტრალურ ხელისუფლებას, ქართულ ეკლესიასა და

სახელმწიფოს ექვემდებარებოდნენ. დვალეები თავიანთი ქრისტიანობის (ე.ი. დვალობის) შემთხვევაში ერისთავებისათვის ნაკლებად გამოსაყენებელნი იქნებოდნენ. ჩანს, ერისთავების ასეთმა მიდგომამ დააჩქარა როგორც დვალეების გაოსების პროცესი, ასევე მათი ჩამოსახლება საერისთავო ცენტრებისაკენ, შიდა ქართლისაკენ. ამ პროცესს ხელს ოსმალებიც უწყობდნენ, რომელნიც ზემო ქართლზე პრეტენზიას აცხადებდნენ. „ზემო ქართლი ხომ ჩვენი არისო“, – წერდნენ ისინი²³⁰. ხოლო ყიზილბაშები ამ მხარეებში ქართულ მოსახლეობას განსაკუთრებით აზარალებდნენ: „გაუშვა მარბიელი ავღანისა და საცა რამ დარჩომილიყო, დაატყვევეს, ოსეთს აქეთ სულ აჰყარა და მოაბარა გივს ამილახვარს“²³¹.

ოსმალობა-ყიზილბაშობის დროს გაოსებულ დვალეებს ყველა პირობა ჰქონდათ ქართლში დასასახლებლად და მის ასახორებადაც, რაც აღდგენილი ქართული ეროვნული სახელმწიფოებრიობისათვის მოუთმენელი იყო. ერეკლემ არაგვის ხეობიდან ჩრდილოკავკასიელების განდევნა შეძლო, ხოლო ქსნის ხეობის ოსები თეიმურაზმა შეიწყალა და მათგან გადასახადის აღებით დაკმაყოფილდა. XVIII ს-ის 30-40-იანი წლებიდან სიტყვა „დვალეები“ უკვე აღარ იხსენიებოდა, მის ნაცვლად ყველგან გვხვდება „ოსები“, რაც დვალთა გაოსების პროცესის დასრულებასე მიუთითებს.

გაცილებით უფრო რთული აღმოჩნდა ლეკიანობის წინააღმდეგ ბრძოლა. ლეკებიც ძირითადად სწორედ ქართული სახელმწიფოებრიობის უკიდურესი დასუსტების ჟამს, XVIII ს-ის 20-30-იან წლებში დამკვიდრდნენ აღმოსავლეთ კახეთში, რომელსაც ჭარ-ბელაქანი ეწოდა. აქ, როგორც ცნობილია, ქართველი გლეხების გალექების პროცესი დაიწყო. ქართველთა ის ნაწილი კი, რომელიც გალექებას გადაურჩა, გაამაჰმადიანეს, მათ „ახლადმოქცეულები“, ანუ ინგილოები ეწოდათ (მათი ნაწილი შემდგომ დაუბრუნდა დედასარწმუნოებას – ქრისტიანობას).

მართალია, ნადირ-შაჰმა „ბობოქარი ქართლი“ (რომელსაც ყიზილბაშმა ვექილებმა (მმართველებმა) თავი ვერ გაართვეს), თეიმურაზის მეშვეობით „დაამშვიდა“²³² და მას 1744 წლის ივლისიდან ქრისტიანული სამეფო ტახტის აღდგენის ნება მისცა, მაგრამ იგი ირანთან ჯერ კიდევ ვასალურ დამოკიდებულებაში იმყოფებოდა. ამ დროისათვის თეიმურაზისა და ერეკლეს სამეფოებში მყოფი ირანული ლაშქარი ქართველ მეფეებს ემორჩილებოდა და ისინიც მას იშველიებდნენ ლეკთა გამუდმებული შემოსევების მოსაგერიებლად. მალე თავისი სახელმწიფოს კრიზისით შეშფოთებულმა შაჰმა ქართლ-კახეთს უზარმაზარი გადასახადი – 2 მილიონი მანეთი შეაწერა, ქართველმა მოსახლეობამ გახიზვნა და აჯანყებისათვის მზადება დაიწყო, ამიტომაც ეს გადასახადი შემცირებულ იქნა, მაგრამ ირანი უკმაყოფილო დარჩა.

ასეთ ვითარებაში თეიმურაზმა, შეიძლება ითქვას, ქვეყნის გადასარჩენად თავი დადო და ირანში შაჰს ეახლა. „მეფემ თეიმურაზ ქართლის გულისათვის თავი გამოიმეტა და წავიდა“, – ამბობდა პაპუნა ორბელიანი. თეიმურაზის წასვლა ირანში პირადად მისთვის მართლაც სახიფათო იყო.²³³ საბედნიეროდ, ირანში ჩასულ თეიმურაზს ნადირ-შაჰი მოკლული დახვდა. თეიმურაზი რამდენიმე წლის მანძილზე იღწვოდა ირანში ქართული სახელმწიფოებრიობის სრული აღდგენისათვის. „1748-1749 წლებიდან ქართლ-კახეთი უკვე სუვერენული სახელმწიფოა, რომელიც შაჰისაგან დამოუკიდებლად წარმართავს თავის მომავალს“.²³⁴

ქართული სახელმწიფოს სუვერენობის აღდგენა უდიდესი მოვლენა – „გამოხსნა“ იყო.

ირანში ყოფნისას თეიმურაზმა ქართლის მოვლა ერეკლესთან ერთად ვახტანგ VI-ის ძმას, ქართლელი ბაგრატიონების სახლის შვილს, მეფე იესეს ძეს – აბდულა-ბეგს დაავალა, რომელიც ანტონ კათალიკოსის ძმა იყო.

ერეკლემ და თეიმურაზმა ხანგრძლივი ბრძოლების შემდეგ შეძლეს აბდულა-ბეგის დამარცხება. ამის შემდეგ თბილისის ციხეებიდან გააძევეს ირანელთა გარნიზონი.

საქართველოს სრული განთავისუფლების, ანუ „გამოხსნის“ შემდგომ ხორცი შეისხა „აღდგომის“ იდეამაც. საქართველოს „აღდგომაში“ იგულისხმებოდა იმ ქართული მიწა-წყლის დაბრუნება, რომელიც

ქვეყნისათვის დაკარგული იყო ამ მიწა-წყალზე მაჰმადიანური ადმინისტრაციული ერთეულების შექმნის გამო. საქართველომ დაიბრუნა ყაზახ-ბორჩალო, ხოლო ერევნისა და განჯის სახანოებმა ქართული სახელმწიფოს ვასალობა და ხარკის ძლევა იკისრეს.

ქართლ-კახეთის მფარველობა ნახიჩევანის სახანომაც აღიარა. ერეკლე მეფეს დაუმორჩილებია „ბორჩალოს, ყაზახის, ერევნის, განძაკის, არცახისა და სივნიეთის მფლობელნი“.²³⁵ „ერევან-ნახიჩევანის შემოერთება ქართლ-კახეთის გაძლიერების მორიგი აქტი იყო“.²³⁶

1750 წ-ს ქართლ-კახეთისა და მოკავშირეთა ჯარებმა ყარაბახის ხანზე გაიმარჯვეს. „მდ. არაქსის ნაპირებზე ქართლ-კახეთის სამეფოს ადმინისტრაციულმა ფარგლებმა აღმოსავლეთით მდ. ძეგამზე გადაინაცვლა“.²³⁷

დადგა შედარებით მშვიდობიანი ცხოვრების პერიოდი: „ომი და რბევა არსებითად საქართველოს ფარგლებს გარეთ ხდებოდა“.²³⁸ მაგრამ დაღესტნის აუღებელი ბასტიონი და ლეკების ბუდე – ჭარ-ბელაქანი ქართველთა მშვიდობიან ყოფას უდიდეს საფრთხეს უქმნიდა. მათ დაემატა ერთ დროს ქართველებით დასახლებული ისტორიულ ჰერეთ-საარიშიანოში იმ დროისათვის არსებული შაქის სახანო.

შაქის ხანი ჭარებლებს მიემხრო. მასთან ბრძოლისას მდინარე აგრიჩაიზე ქართველი მეფეები დამარცხდნენ. ჭარ-დაღესტნელებმა თარეშს მოუხშირეს. ლეკებს ეშინოდათ ქართლ-კახეთის გაძლიერებისა, ამიტომაც ცდილან მისთვის საზღვრის დადებას: „თუ ჩვენ არ გადავალთ – ქართველთა ჯარი აქ დაღესტანში გადმოვლენ“.²³⁹ 50-იან წლებში დაღესტნელთა შემოსევები გახშირდა.

1751 წელს ერეკლემ სასტიკად დაამარცხა აზახ-ხანი – ირანის მრავალ კუთხეთა მპყრობელი. „აზახ-ხანსა და ერეკლეს შორის დადებული ზავის მიხედვით ქართლ-კახეთის სახელმწიფოს პოლიტიკური ბატონობის სფერო მდ. არაქსამდე გავრცელდა“.²⁴⁰ გავრცელდა ხმები თითქოსდა ერეკლე ირანის ტახტის დასაკავებლად იბრძოდა.

ამ დროისათვის შაქის ხანიც გაძლიერდა. მისმა კოალიციამ შეძლო 1752 წელს განჯასთან ქართველთა დამარცხება, მაგრამ იმავე წელს, პირველ სექტემბერს „ქართველებმა სამაგიერო მიუზღეს შაქის ხანსა და მისი ჯარი ერთიანად გაჟლიტეს... ამის შემდეგ ქართლ-კახეთმა კვლავ აღადგინა თავისი ბატონობა ერევნისა და განჯის სახანოებზე“.²⁴¹

დაიწყო ქვეყნის აღდგენა, გლეხების დასახლება. 1754 წელს მეფეებმა მჭადიჯვართან ავარიელთა დიდი ნაწილის გამაერთიანებელი ხუნძახის მფლობელი ნურსალ-ბეგი დაამარცხეს, 1755 წელს კი დაღესტნელთა 20 000-იანი ლაშქარი განადგურეს; 1757 წელს 4000-იანი ლაშქარს ლეკებისა, 1757 წელს – კოხტა ბელადსა და ჩონჩოლ-მუსას სძლიეს. ლეკების თარეში და მძარცველობა სასტიკი იყო. 50-იანი

წლებისათვის მათ თითქმის დაასრულეს სომხით-საბარათიანოს საბოლოო განადგურება: „ორბელიანთ მამულში ქართველი მოსახლეობა გაქრობაზე იყო. საბარათიანოს ტრაგედია საინგილოს დაკარგვის შემდეგ კიდევ ერთი სისხლიანი ეპიზოდია ქართველი ხალხის არსებობისათვის ბრძოლის ისტორიაში“²⁴².

ქართველთა გამარჯვებებმა აიძულეს ჭარი, რომ კახეთთან მშვიდობიანობა ჩამოეგდო. „ქართლ-კახეთის სახელმწიფო XVIII ს-ის 50-იანი წლების მიწურულს კიდევ უფრო გაძლიერდა და განმტკიცდა... გარედან დახმარების გარეშე იცავდა თავის ქვეყანას და თავისთავადი დამოუკიდებელი განვითარების გზით მიდიოდა“.²⁴³

„თეიმურაზ II-ისა და ერეკლე მეფის ღვაწლი მართო საქართველოს სამხედრო გაძლიერებითა და გარეშე მტრებისაგან უზრუნველყოფით კი არ ამოწურულა, თვით იმდროინდელი ქართველების ცხოვრებისა და კულტურის ვითარებაც მხოლოდ გარეგანი წესიერებისა და მშვიდობიანობის დამყარებით კი არ განისაზღვრება, არამედ თვალსაჩინო შინაგანი აღმშენებლობაც სწარმოებდა, სახელმწიფოებრივს წესწყობილებამიც, ეკონომიკურს სფეროშიც, მეცნიერებასა და ხელოვნებაშიც საგულისხმო და ცხოველმყოფელი შემოქმედება იყო.“

სპარსთა და ოსმალთა განმანადგურებელი ბატონობის წყალობით განრწმნილი სახელმწიფო წესწყობილება მეფე თეიმურაზისა და ერეკლეს წყალობით განახლებულ იქმნა“.²⁴⁴

თეიმურაზს ქვეყნის პოლიტიკურ გამარჯვებათა შედეგების სამუდამო უზრუნველყოფა რუსეთის საშუალებით სურდა. ჩანს, ამიტომაც გაემგზავრა იგი რუსეთში, სადაც 1762 წელს გარდაიცვალა, ერეკლე ქართლ-კახეთის ერთპიროვნული ხელმწიფე გახდა. ქართლ-კახეთის უზენაესობა შამახის, ყარაბაღისა და ნახჩევანის მფლობელებმა საჯაროდ აღიარეს. განმტკიცდა ერეკლეს მბრძანებლობა სომხეთში²⁴⁵. ქერიმ-ხანის მიერ გაერთიანებულმა ირანმა ერეკლე ქართლ-კახეთის მეფედ აღიარა. „ირანსა და საქართველოს შორის პოლიტიკური საზღვარი კვლავ მდ. არაქსზე გადიოდა“.

საქართველოში ერთიანი სახელმწიფოს დაშლის შემდეგ აღორძინებული ტომობრიობა-თემობრიობის გავლენის ქვეშ მოქცეული სეპარატისტები „უკვე გაერთიანებული ქართლ-კახეთის დაშლისათვის იღვწოდნენ და კვლავ უარყოფდნენ „კახი“ ბაგრატიონების უფლებებს ქართლის ტახტზე. ისინი ქართლში „მუხრანელ“ ბაგრატიონთა აღდგენისათვის იბრძოდნენ. მოლაღაპრე თავადები ვახტანგის უკანონო შვილის - პაატას გარშემო დაჯგუფდნენ და სახელმწიფო გადატრიალებას ამზადებდნენ“²⁴⁶.

პაატას აჯანყებაში მრავალი პირი მონაწილეობდა, მეფემ ყველანი დააპატიმრა, შემდეგ კი სასამართლოს გადაწყვეტილების თანახმად ისინი დაისაჯნენ.

„აღდგომის“ პროგრამა სხვა ქართულ მიწებთან ერთად სამცხე-საათაბაგოს დაბრუნებისათვის ზრუნვასაც ავალდებულებდა ქართველ პოლიტიკოსებს. ერეკლემ დაკარგული ქართული ტერიტორიების დაბრუნებისათვის იღვწოდა.

XVIII ს-ის 70-იან წლებში აღდგა დასავლური ქართული სამეფოს დამოუკიდებლობა, ხრესილის სახელოვანი ომის შემდეგ იმერეთის მეფემ სოლომონ I-მა ქვეყნიდან თურქთა გარნიზონები გააძევა.

„თურქებზე თავდასხმის წინ სოლომონმა ჩაკეტა ფოთიდან, გურიიდან და ახალციხიდან მომავალი გზები, საიდანაც თურქთა დამხმარე ჯარის შემოსვლა იყო მოსალოდნელი... მეფის ლაშქარში მის ერთგულ თავადაზნაურებთან ერთად მასობრივად გამოვიდნენ გლეხები – კომლზე თითო მოლაშქრე. მეფეს მოუვიდა სამეგრელოსა და გურიის სამთავროთა რაზმებიც. სამეგრელოს ლაშქარს ახლდა სამურზაყანოელთა რაზმიც... 1757 წ-ის 14 დეკემბერს, გათენებისას, მეფის ლაშქარი თავს დაესხა ხრესილის მინდორზე მდგარ თურქებს“²⁴⁷, ქართველებმა გაიმარჯვეს. ეს იყო ძალზე დიდი მარცხი თურქებისათვის. 1758 წელს სოლომონ, ერეკლე და თეიმურაზ მეფეებმა მეგობრობისა და ურთიერთდახმარების ხელშეკრულება დადეს. მოწვეული იქნა საგანგებო საეკლესიო კრება. 1759 წლის 4 და 5 დეკემბერს ჩატარებულმა კრების სხდომებმა ტყვეთა სყიდვა აკრძალა. იმერეთის, სამეგრელოსა და გურიის საერო

და სასულიერო გამგებლებმა მეფეს პირობა მისცეს, რომ დაემორჩილებოდნენ, აღადგინეს ქუთათელის კათედრა თავისი ყმა-მამულით, ეკლესია განთავისუფლდა გადასახადებისაგან.

1760 წელს სოლომონ მეფემ თურქთა 20 000-იანი, ხოლო 1763 წელს 13 000-იანი ლაშქარი დაამარცხა.

1764 წელს თურქეთის სულთანმა 100 000-იან ლაშქარს მოუყარა თავი. 1765-66 წლებში ისინი არბევდნენ იმერეთს, თურქთა ლაშქრის გასვლის შემდეგ სოლომონმა მალე გაათავისუფლა ქვეყანა და დაიკავა იგი. ოსმალებს ციხეებში ცუდი დღე ედგათ.

„1767 წლის ხელშეკრულებით თურქეთმა იმერეთი ცნო არა ვასალურ, არამედ მფარველობაში მყოფ სახელმწიფოდ“²⁴⁸. 1768 წელს სოლომონ მეფემ დაამარცხა ტახტისათვის მებრძოლი თეიმურაზ ბატონიშვილი, რომელსაც თურქები უჭერდნენ მხარს. 1769 წელს სოლომონმა მოლაღატე რაჭის ერისთავი დაამარცხა და ორგული ბესარიონის ნაცვლად კათალიკოსის ტახტზე თავისი ძმა იოსებ გენათელი აიყვანა.

ასეთი ბედნიერი დრო, ბედნიერი ხანა, რომელიც საქართველოს სოლომონ-თეიმურაზ-ერეკლეს დროს დაუდგა, მრავალი საუკუნის მანძილზე არ ჰქონია. საქართველომ თავი „გამოიხსნა“, ხოლო „აღდგომისათვის“ მისი გაერთიანება იყო საჭირო. საქართველო უთუოდ გაერთიანდებოდა, ამისი გზები დაისახა კიდევ მე-18 საუკუნის 90-იან წლებში, ძმათა შორის რომ ერთსულოვნება და თანხმობა ყოფილიყო.

მაგრამ, რაც უმთავრესია, „ქართველობა“ აღდგა, „ქართველობამ“ გაიმარჯვა და ქართული ქრისტიანული სახელმწიფო აღადგინა.

დოდი ღვლავთი

ქართველი პოლიტიკოსები და შეიძლება ითქვას, მთელი ქართველი ერი XVIII საუკუნეში სულდგმულობდა იდეით, რომელიც ორი სიტყვით გადმოიცემოდა: „გამოიხსნა და აღდგომა“. ეს იდეა ამავე დროს მიზანსაც წარმოადგენდა. „გამოიხსნის“ ქვეშე მაცმადიანური ქვეყნების ვასალობისაგან საქართველოს დახსნა იგულისხმებოდა. „აღდგომა“ კი საქართველოს არა მარტო გაერთიანებას, არამედ მის ძველ ტრადიციულ საზღვრებში აღდგენასაც გულისხმობდა (ე.ი. ჭარ-ბელაქანის, მესხეთისა და სხვა მიტაცებული მხარეების შემოერთება). თავისუფლებისათვის თავდადებული და თავდაუზოგავი ბრძოლის წყალობით, ქართველობამ შეძლო ქვეყნის „გამოიხსნა“, ანუ თავის დახსნა სპარსეთისა და ოსმალეთის ვასალობისაგან. ეს უდიდესი მიღწევა იყო. ქვეყნის „გამოიხსნის“ შემდეგ „აღდგომის“ იდეა რჩებოდა განსახორციელებელი. „გამოიხსნის“ უმაღლესი ერეკლე II-ისა და სოლომონ I-ის სახელმწიფოები ისე გაძლიერდნენ, რომ ქართველი პოლიტიკური მოღვაწეები „აღდგომის“ სანეტარო იდეის განსახორციელებელ ქმედებას შეუდგნენ, რასაც ხელს ისიც უწყობდა, რომ ამ დროისათვის სპარსეთიცა და ოსმალეთის ერთ დროს უძლეველი იმპერიაც დასუსტებული იყო.

„ოსმალეთის სახელმწიფო XVIII ს-ის მეორე ნახევარში დაშლის გზით მიექანებოდა. იზმირის, ანკარის, ლაზისტანის, ახალციხისა და სხვა საფაშოები ცენტრალური ხელისუფლების წინააღმდეგ გამოდიოდნენ. კერძოდ, ახალციხის ფაშები თვლიდნენ, რომ ეს მხარე ოსმალეთის უბრალო პროვინცია კი არა, ჯაყელთა სამემკვიდრეო მამული იყო და საქართველოსთან ურთიერთობის შემჭიდროებაზე ფიქრობდნენ“³⁰⁴.

სამაგიეროდ, ქართლ-კახეთისა და იმერეთის სამეფოები გაძლიერდნენ. იმ დროისათვის ერთი გამოჩენილი მოღვაწე კითხვაზე „რამდენად ძლიერია ქართლ-კახეთის მეფე, აღნიშნავდა, რომ ერეკლე ირანის

ყველა ხანსა და მფლობელებზე ძლიერია და შაჰის შემდეგ ყველაზე მნიშვნელოვანი პიროვნებაა. მისი ძალაუფლება საქართველოს გარდა განჯაზე, ერევანსა და ნახჩევანზე ვრცელდება, ირანის ხანები დაწყებული თავრიზიდან ყოველწლიურად ერეკლეს მდიდარ ძღვენს უგზავნიან მოწიწების ნიშნად, ერეკლეს 50 ათასი კაცისაგან შემდგარი ჯარის გამოყვანა შეუძლიაო...³⁰⁵. და იქვე „განუმარტავდა რუსეთის მთავრობას - ერეკლე მეფის გადმობირებით რუსეთს აღარ ეყოლება მოწინააღმდეგე მთელს აზერბაიჯანში თავრიზამდე, რადგან ერეკლეს პატივისცემით ეპყრობა ყველა იქაური მფლობელიო“, ასე უყურებდნენ მეფე ერეკლეს 1783 წლის ხელშეკრულების დადების წინა პერიოდში.

საკმაოდ გაძლიერებული მეფის უპირველესი ზრუნვის საგანს, როგორც აღინიშნა, საქართველოს „აღდგომა“ წარმოადგენდა, მაგრამ აღმოსავლეთ კახეთის (ჭარ-ბელაქანისა) და მესხეთის (სამცხე-საათაბაგოს) გამოხსნა ლეკებისა და ოსმალებისაგან ერეკლეს არ შეეძლო, მას უთუოდ სხვა რომელიმე სახელმწიფოს დახმარება ესაჭიროებოდა, მით უმეტეს, რომ მის მიზანს დაკარგული ისტორიული ტერიტორიების დაბრუნებაც შეადგენდა. კერძოდ, შაჰი, რომელიც ერეკლეს დროს სახანო იყო, ისტორიულად ჰერეთის ნაწილს - საარიშიანოს წარმოადგენდა, მონღოლთა შემოსევების შემდგომაც კი, ქართველთა ეთნიკური განსახლების საზღვარი მდინარე თეთრწყლამდე, ანუ არაქს-მტკვრის შესართავამდე აღწევდა. ამიტომაც შაჰის სახანოზე, როგორც საქართველოს ისტორიულ ტერიტორიაზე, ერეკლე პრეტენზიას აცხადებდა. „აღდგომაში“ ქართველი მეფის ძველი ტიტულატურის აღდგენაც იგულისხმებოდა - „აფხაზთა და ქართველთა, რანთა, კახთა, სომეხთა მეფე, შაჰანშა და შირვანშა“. რანში იმ დროისათვის, შესაძლოა, განჯის სახანო იგულისხმებოდა, ზემოთ მოყვანილის გამო ერევნის სახანოს ტერიტორიაც - ერთიანი საქართველოს სახელმწიფოში შემავალ მიწა-წყლად მიაჩნდათ (შაჰანშას ქვეყნის ნაწილი).

„საქართველოს „აღდგომაში“ რომ ამიერკავკასიაში მისი ოდინდელი ჰეგემონობა იგულისხმებოდა, კარგად მჟღავნდება როგორც ვახტანგ VI-ის „ქრისტიანულ პოლიტიკაში“, ისე ერეკლე II-ის პრეტენზიებში აღმოსავლეთ ამიერკავკასიაზე. უნდა ითქვას, რომ ამ პრეტენზიებმა, სათანადო ასახვა ტრაქტატის მუხლებშიც ჰპოვა (იგულისხმება 1783 წლის ხელშეკრულება რუსეთთან), რომელთა მიხედვით რუსეთის იმპერატორი კისრულობდა „დაცვასა ზედა აწინდელისა სამფლობელოთა მისისა უგანათლებულესობისა მეფისა ირაკლისა“ (ამასთან დაკარგული ისტორიული ტერიტორიების დაბრუნებასაც). ტრაქტატში ქართველი მეფე იწოდებოდა, აგრეთვე, შაჰისა და შირვანის მთავრად და განჯისა და ერევნის მფლობელად და მბრძანებლად. ნ. ბერძენიშვილის აზრით, „აღდგომაში“ იგულისხმებოდა როგორც „ოქროს ხანის“ საგარეო წარმატებები, ისე ქვეყნის შინაგანი „წყობა და გარიგება“³⁰⁶.

„აღდგომა“, როგორც აღინიშნა, მთელი საქართველოს გაერთიანებასაც გულისხმობდა: ეროვნული ერთიანობის იდეა საქართველოში მარად არსებობდა, და იგი უთუოდ შეძლებდა გაერთიანებას, როგორც ამას „ივერიელ მეფეთა და მთავართა“ შორის 1790 წელს დადებული „ერთობის ტრაქტატი“ უჩვენებს, თუ არა იმედგაცრუება იმ სახელმწიფოს მხრიდან, რომლის შემწეობითაც ქართველ პოლიტიკოსებს საქართველოსთვის „ოქროს ხანის“ აღდგენა სურდათ. ამ სახელმწიფომ - რუსეთმა არ აღადგინა ამიერკავკასიაში გადაშლილი ქართული სახელმწიფო. ქართული სახელმწიფოები რუსეთთან ურთიერთობას განსაკუთრებით მაშინ აღრმავებდნენ, როცა მათი პოლიტიკური მდგომარეობა გარკვეულად გაუმჯობესებული იყო. მათ სწორედ მიღწეული მდგომარეობის განმტკიცება ესაჭიროებოდათ რუსეთის დახმარებით. ასე ყოფილა ვახტანგ VI-ისა და პეტრე პირველის ურთიერთობისა და თეიმურაზ-ერეკლეს დროსაც, რომელთაც 1752 წელს აღუნიშნავთ კიდევ დედოფალ ელისაბედისადმი გაგზავნილ წერილში: „ხოლო ვინათგან აწ მყოფსა ამას ჟამსა აღარავინ არს უსჯულოთა მეფეთაგანი უფალი ჩვენზედა... აწ არს ჟამი გამოხსნისა ჩვენისა და დღე აღდგომისა ჩვენისა“. მართლაც, ამ დროისათვის ქართლ-კახეთის სამეფოს გავლენა, არათუ მთელს საქართველოზე, არამედ ამიერკავკასიაშიც ეჭვს არ იწვევდა.

შენიშნება ერთობ საგულისხმო მოვლენა: 60-იანი წლების ელჩობაც რუსეთში ისეთ დროს გაიგზავნა, როცა ერეკლე II-ის პოლიტიკური ზეგავლენა ფაქტობრივად მთელ აღმოსავლეთ ამიერკავკასიაში ვრცელდებოდა. აღმოსავლეთ საქართველოს პოლიტიკური მდებარეობა გეორგიევსკის ტრაქტატის გაფორმების ხანაშიც მეტად მტკიცედ გამოიყურებოდა, უფრო ადრე კი ვახტანგ VI-ისა და პეტრე I-ს შორის სამხედრო-პოლიტიკური კავშირი მამინ დაწყებდა, როცა ქართველი მეფის გავლენა არათუ მთელ საქართველოზე, არამედ ქრისტიანულ ამიერკავკასიაზეც უდავო იყო. ერთი სიტყვით, ვახტანგ VI და ერეკლე II რუსეთთან ურთიერთობას საკუთარი სამეფოს ეკონომიკური და პოლიტიკური სტაბილურობის პერიოდებში ააქტიურებდნენ, რაც თავისთავად ააშკარავებს მათი პოლიტიკური გეგმის შორის გამიზნულ ხასიათსა და ფართო მასშტაბებს; ასეთი გეგმების განხორციელება თუნდაც ძალზე დიდი და ძლიერი სახელმწიფოს დახმარებით, მხოლოდ იმ შემთხვევაში იქნებოდა შესაძლებელი, თუ პოლიტიკური ერთეული თვით იქნებოდა ანგარიშგასაწვეი ძალა. ფიზიკური განადგურების პირას მდგომ დასუსტებულ ქვეყანას რაიმე მნიშვნელოვანი წარმატების იმედი არ შეიძლება ჰქონოდა და არც მის მოკავშირეობას ისურვებდა ვინმე³⁰⁷.

მართლაც, XVII ს-ის 20-იან წლებში ვახტანგ VI-ისა და პეტრე I-ის ურთიერთობის დამყარების დროს ქართველ მეფეს არათუ ამიერკავკასიაში, თვით ირანის იმპერიაშიც კი დიდი გავლენა ჰქონდა.

ამავე საუკუნის 60-იან წლებშიც, რუსეთთან კავშირის დამყარებისას ქართული სახელმწიფო საკმაოდ გაძლიერებული იყო. სულ მალე ქვეყანას უბედურება ეწია. იგივე ვითარება იყო გეორგიევსკის ხელშეკრულების წინა ხანებშიც – ჩვენი ქვეყანა დიდად იყო გაძლიერებული, „ტრაქტატის“ წყალობით კი მალე დაუძლიერდა, ასევე მოხდა ალა-მაჰმად-ხანის შემოსვლის დროსაც. ისმის კითხვა, რატომ მიისწრაფოდა საქართველო მარად რუსეთისაკენ, რამდენჯერმე ხომ ის მწარედ დაისაჯა ამის გამო? იგ. ჯავახიშვილის აზრით, საგარეო ორიენტაციის საკითხებში ქართველები პოლიტიკურ მომგებიანობაზე წინ სარწმუნოებრივ გრძნობებს აყენებდნენ. გულმსურვალე სარწმუნოება, მტკიცე ქრისტიანობა და სიყვარული მართლმადიდებლობისა ქართველებს მარად აფიქრებინებდა კავშირი შეეკრათ ერთმორწმუნეებთან, მით უმეტეს, რომ რუს მორწმუნე ხალხს ძლიერი სახელმწიფო ჰქონდა, ამიტომ, მას ქრისტიანული ზნეობა ავალდებულებდა, მაჰმადიანურ ოკეანეში მოქცეული თანამორწმუნეების თვითმყოფადობა განემტკიცებინა. სამწუხაროდ, ქართველთა სარწმუნოებრივი გრძნობები შეურაცხყო რუსეთის იმპერიამ ქართული სახელმწიფოებრიობის მოსპობით, ამან საბოლოო ჯამში ქართველთა მსურვალე სარწმუნოებაც გაანელა XIX-XX სს-ში. XVIII ს-ში ქართველთა ქრისტიანულ სიტბოს რუსი პოლიტიკოსები თავიანთი მიზნის მისაღწევად იყენებდნენ.

იგ. ჯავახიშვილი წერს: „ქართველებს შორითგან გაგონილი ჰქონდათ რუსთა მსურვალე სარწმუნოებრივი გრძნობა და ეჭვი არ ებადებოდათ, რომ რუსეთი ქართველთა სულისკვეთებას ადვილად გაიგებდა და მათს თავგანწირულს ბრძოლაში სპარსეთისა და ოსმალეთის წინააღმდეგ წრფელის გულით ძლიერს დახმარებას გაუწევდა.

რუსეთის მთავრობას და პოლიტიკოსებს არ გამოჰპარვიათ ქართველთა ამგვარი პოლიტიკური გულუბრყვილობა. მთელი მათი პოლიტიკა საქართველოს მიმართ, როდესაც კი რუსეთის სამხედრო თვალსაზრისით ქართველთა ძალის გამოყენება ოსმალეთის, ან სპარსეთის წინააღმდეგ საჭიროდ მიაჩნდათ, სწორედ ქართველთა ამ სუსტ გრძნობებსა და გულუბრყვილობაზე იყო ხოლმე დამყარებული. „ქართველებს მსურვალე სარწმუნოებრივი გრძნობა აქვთ და ამაზე დამყარებული მათი გულმოდგინება სრულიად რუსეთის კარისადმი და კეთილმოსურნეობა რუსი ხალხისადმი“, – ასე ამბობდნენ რუსეთის მთავრობის წარმომადგენლები, და ამ ქართველთა მსურვალე სარწმუნოებრივი გრძნობის საშუალებით ცდილობდნენ და ახერხებდნენ კიდევ ქართველების იმდენად მოჯადოებას, რომ რუსეთის პოლიტიკური მიზნების განსახორციელებლად გამოეყენებინათ. როცა რუსეთისათვის საჭირო იყო, მამინ მას

აგონდებოდა, რომ ქართველები მსურვალე ქრისტიანები იყვნენ... ასე იყო ხოლმე, სანამ საქართველოს არ შეაჯდებოდა და თავის სამხედრო გეგმის მიხედვით ოსმალეთთან ან სპარსეთთან ომში, რომელსაც იგი განიზრახავდა, არ ჩარეოდა, მაგრამ რა წამს რუსეთს თავისი პირადი მიზანი მიუღწევლად მიაჩნდა, ან ომის გაგრძელებას თავისათვის ხელსაყრელად აღარ სთვლიდა, ის საქართველოს უყოყმანოდ მიატოვებდა ხოლმე და მამინ მას ყველაფერი ავიწყდებოდა, ქართველთა ქრისტიანობაც და გაჭირვებაც. ასეთ შემთხვევაში ის იმაზეც კი აღარ ფიქრობდა, რომ საქართველო სწორედ მისი წყალობით და მისი მოქმედებით წინანდელზე უფრო უარესსა და უმწეო მდგომარეობაში ვარდებოდა ხოლმე³⁰⁸.

რუსეთ-ოსმალეთის ომის წინ ქართული სახელმწიფოს უზენაესობას აღიარებდნენ ვრცლად გაშლილ ტერიტორიაზე (ვიდრე არაქსამდე) არსებული სახელმწიფოებრივი ერთეულები. 1760 წ-ის დეკემბერში ერეკლემ ყარაბაღის ხანს ძლიერი დამარცხება აგემა, განჯაზე ბატონობა განამტკიცა, ხოლო თვით ყარაბაღელი ხანი ფანა თავისი გავლენის ქვეშ მოაქცია. ქართლ-კახეთის უზენაესობა საჯაროდ აღიარეს აგრეთვე შაქის, შამახის, ყარაბაღისა და ნახჩევანის მფლობელებმაც. კიდევ უფრო განმტკიცდა ერეკლეს მბრძანებლობა სომხეთში³⁰⁹.

აღსანიშნავია, რომ თითქმის მთელი XVIII ს-ის განმავლობაში ჩრდილო აზერბაიჯანი და სომხეთი, ანუ ის ტერიტორია, რომელსაც სამხრეთიდან მდინარე არაქსი საზღვრავდა, ქართული სახელმწიფოს გავლენის სფეროს და ზოგჯერ ვასალურ მხარეებსაც კი წარმოადგენდნენ. ამ რეგიონს შემდგომ რუსულმა ხელისუფლებამ „აღმოსავლეთი ამიერკავკასია“ უწოდა, სპარსეთი კი მას აღნიშნულ ეპოქაში „გურჯისტანს“ უწოდებდა. სპარსი ხელისუფალი – „გურჯისტანის ვალი“ ძალზე ხშირად სწორედ აღნიშნული მხარის გამგებელი იყო („გურჯისტანის ვალებად“, როგორც წესი, ქართველი მეფეები – „ხანები“ – ინიშნებოდნენ. სპარსეთში სულ ოთხი „ვალი“ იყო, რომელთა მონაწილეობა შაჰის კორონაციაში აუცილებლობას წარმოადგენდა).

არა მარტო „ვალები“: როსტომ-ხანი, შაჰ-ნავაზ V, ვახტანგ VI, არამედ უფრო ადრეც ქართველი მეფეები (თეიმურაზ I და სხვები) თავიანთ გავლენას ძალზე ხშირად მდინარე არაქსამდე ავრცელებდნენ.

რუსეთის ხელისუფლებამ XIX ს-ის დასაწყისში აღნიშნული მიწა-წყალი სპარსეთის იმპერიას ჩამოაცილა (ანუ ტერიტორია მდინარე არაქსამდე). რუსეთს ამის უფლებას თითქოსდა ის ანიჭებდა, რომ მასთან „შეერთებულ“ ქართლ-კახეთის სახელმწიფოს გავლენის სფერო არაქსამდე აღწევდა (ყოველ შემთხვევაში განჯისა და ერევნის სახანოები ერეკლეს მოხარკენი იყვნენ, ხოლო შაქსა, შირვანსა და ყარაბაღზე მეფე პრეტენზიას აცხადებდა და ზოგიერთ უფლებასაც ახორციელებდა).

როგორც აღინიშნა, აღნიშნულ მხარეს, ანუ აღმოსავლეთ ამიერკავკასიას სპარსეთში ზოგადად „გურჯისტანს“ უწოდებდნენ და ეს მხარე რუსეთმა (ქართლ-კახეთის შემდგომ) თავის იმპერიას შეუერთა (საზოგადოდ იმ ეპოქისათვის აზერბაიჯანი – ძირითადად არაქსის სამხრეთით მიმდებარე ქვეყანას ერქვა).

1763 წლისათვის „ირანის ახალმა მბრძანებელმა ერეკლე ქართლ-კახეთის მეფედ აღიარა, იგი შეურიგდა აგრეთვე ქართველი მეფის გავლენას ამიერკავკასიის სახანოებზე (ქერიმ-ხანს ამიერკავკასიის ხანებისათვის ბრძანებები გაუგზავნა, რომ ერეკლეს მორჩილებაში ყოფილიყვნენ³¹⁰). ირანსა და საქართველოს შორის პოლიტიკური საზღვარი კვლავაც მდ. არაქსზე გადიოდა³¹⁰. გარკვეული ცვლილებებით ძირითადად ასევე იყო XIX ს-მდე. როგორც ითქვა, სწორედ ქართული სახელმწიფოს გავლენის სფეროში მყოფი ეს მხარეები შეუერთა რუსეთმა თავის იმპერიას და საქართველოსა და სპარსეთს შორის მდინარე არაქსზე გამავალი საზღვარი რუსეთსა და სპარსეთს შორის საზღვრად იქცა.

რუსეთი, რომელსაც ამიერკავკასიის მიერთება ჰქონდა დაგეგმილი, ყველა ხერხს ხმარობდა ერეკლეს სახელმწიფოს დასუსტებისათვის. როცა ერეკლემ ჯერ 1778 წლისათვის განჯაში თავისი „გუბერნატორი“ დასვა, ხოლო შემდეგ ერევნის სახანოს უშუალოდ საქართველოსთან შემოერთებისათვის დაიწყო მოქმედება, რუსეთმა ეს პროცესი შეაფერხა.

„1779 წ-ს ქართლ-კახეთის ჯვარებმა ერევნის სახანო დალაშქრეს. როგორც ჩანს, ერეკლე ერევნის სახანოს უშუალო შემოერთებისათვის იბრძოდა. ამ განზრახვას საკმაოდ ღრმა მიზეზები ჰქონდა. სომხეთის ეს მხარე მაშინ საერთაშორისო ინტრიგების ხლართში მოქცეულიყო. ერეკლეს, რა თქმა უნდა, არ სურდა, რომ ერევანში ირანის უშუალო ბატონობა აღმდგარიყო. მისთვის არც ის იყო მისაღები, რომ ამ დროს სომეხი პოლიტიკური მოღვაწეები ერეკლესაგან დამოუკიდებლად აბამდნენ კავშირს რუსეთთან და რომანოვთა სახელმწიფოს თაოსნობით ცდილობდნენ ამიერკავკასიაში სომხეთ-ალბანეთის დამოუკიდებელი სახელმწიფოების აღდგენას. ერეკლეს არ შეეძლო, გულგრილი ყოფილიყო ერევნის სახანოს პოლიტიკური მდგომარეობისადმი... ერევნის სახანოს უშუალო შემოერთებისათვის ბრძოლა გამოწვეული იყო აგრეთვე ერევნის ხანის საქციელით. იგი უარს ამბობდა ერეკლეს მორჩილებასა და ხარკზე, კავშირს აბამდა მის პოლიტიკურ მტრებთან. 1779 წ-ის აგვისტოში ერეკლეს ჯვარებმა ერევანს ალყა შემოარტყეს... ერეკლემ ერევანში ხანის გვერდით თავისი გუბერნატორი დააყენა. 1780 წ-ს ერეკლეს კვლავაც მოუხდა ერევანს ლაშქრობა და იქ თავისი ბატონობის აღდგენა, ერევნის საკითხის გართულების ერთ-ერთი სერიოზული მიზეზი, როგორც ჩანს, რუსეთთან ურთიერთობის გაუარესება იყო“³¹¹. სწორედ იმ მომენტში, როცა ერეკლე მეფე ერევანში იბრძოდა, რუსეთმა „აუშვა“ ალექსანდრე ბაქარის ძე – „კანონიერი“ მემკვიდრე ქართლის სამეფო ტახტისა. მან მრავალი მოწინააღმდეგე მიიმხრო ერეკლე მეფისა და შეძლო „საქართველოს არევა“. ალექსანდრე ბაქარის ძის ზურგში რუსეთის დიპლომატები იდგნენ. „ეს გასაგებიც იყო, რადგან თვითმპყრობელური იმპერია, იმ შემთხვევაში, თუ ქართლ-კახეთისა და ოსმალეთის კავშირი განხორციელდებოდა და ერეკლე გაძლიერდებოდა, ამიერკავკასიაში გავლენას უნდა გამოთხოვებოდა“³¹².

ამიერკავკასიაში ერეკლეს გავლენის შემცირებისა და საკუთარი უფლებების გაზრდისათვის რუსეთის დიპლომატია სხვადასხვა ხერხს იყენებდა, რუსეთს აშფოთებდა ქართული სახელმწიფოს გაძლიერება: „ჩანს, რუსეთის კარი შემფოთებულია ერეკლეს პოლიტიკური ნაბიჯებით. უეჭველია, რუსეთი შეეცდებოდა სათანადო ღონისძიებანი მიიღოს, რომ ერეკლეს გეზი შეაცვლევინოს (ჩერქეზ გადმოსახლებულთა დაკავება, ჩერქეზ-ყაზარდოელთა გადმოსახლებისათვის ქართლ-კახეთში დიდი მოსამზადებელი სამუშაოები მიმდინარეობდა. ეს საქმე ჩაშალა რუსეთის იმპერიამ...), ალექსანდრე ამილახვარის აშვება, ალექსანდრე ბაქარის ძის ფათალი-ხანთან გაჩენა და თვით ფათალი-ხანის აქტიურობა ერეკლეს წინააღმდეგ – ყველა ეს რუსეთის მეფის მიერ მიღებული კონტრზომები ჩანს“³¹³. „...უცილობელია, რომ მეფის რუსეთმა ჩაშალა ერეკლეს დიდი ღონისძიება – ყაზარდოელთა ერთი ნაწილის გადმოსახლება საქართველოში. ქართლ-კახეთის სახელმწიფომ ამით მნიშვნელოვანი სამხედრო რეზერვები დაკარგა. ეს იყო 1778 წლის კრიტიკულ მომენტში, როცა „ერეკლეს მოაკლდა ის ძალა, რომლითაც იგი ხშირად წარმატებით იგერიებდა მტრის საშიშ შემოსევებს“³¹⁴.

ერეკლემ ერევნის სახანო უშუალოდ თავის სახელმწიფოს ვერ შემოუერთა ზემოაღნიშნული მიზეზების გამო – „აღდგომის“ პროგრამის ერთი ნაწილი ჩაიფუშა. „...რუსეთის იმპერია უკვე საზღვარს უღებდა ერეკლეს გაძლიერებას, რომლის დამოუკიდებელი პოლიტიკაც მას აღარ აწყობდა. ერეკლეს სახელმწიფოს უყურებდნენ მხოლოდ როგორც საშუალებას იმპერიის ბატონობის გავრცელებისათვის ამიერკავკასიაში“³¹⁵.

რუსეთი ერეკლეს ევროპასთან ურთიერთობასაც ზღუდავდა: „კანცლერი ბეზბოროტკო ერთ თავის ინსტრუქციაში ერეკლეს აღნიშნული ურთიერთობების გამო უკმაყოფილებას ვერ მაღავდა, ქართლ-კახეთის დიპლომატები უკვე გრძნობდნენ, რომ რუსეთის იმპერია დღეს თუ არა ხვალ მაინც ერეკლეს სახელმწიფოს მოაკითხავდა“³¹⁶.

რადგან რუსეთის იმპერიას თავისი საზღვრების გაფართოების მიზანსწრაფული გეგმა ჰქონდა, საქართველოსაც თავის მომავალ მიწა-წყლად განიხილავდა (ისევე როგორც ნებისმიერ ქვეყანას, რომ-

ლის დაპყრობასაც შეძლებდა). ამით იყო გამოწვეული ჯერ კიდევ 60-იან წლებში ტოტლებენის მოქმედება: „...რუსეთს არავითარი სურვილი არ ჰქონდა, რომ საქართველოს გულისათვის ოსმალეთს და სპარსეთს წასწებებოდა, მშვიდობიანობა იყო და საქართველო მაშინ რუსეთს არ ესაჭიროებოდა, მაგრამ 16 წლის შემდეგ, 1768 წ-ს, როცა ოსმალეთმა რუსეთს ომი გამოუცხადა და რუსეთი უნებლიეთ უნდა ბრძოლაში ჩაბმულიყო, მაშინ მისთვის საქართველო, რასაკვირველია, ძალიან გამოსადეგი იქნებოდა და ამიტომ საქართველოს არსებობაც გაახსენდა, რუსეთის სამხედრო გეგმა ისე იყო შედგენილი, რომ ოსმალეთთან ომში ბერძენები, სლავები და საქართველოს სამეფოებიც უნდა ყოფილიყვნენ ჩართულნი, მაგრამ ქართველების გარდა სხვებმა ყველამ სიფრთხილე და წინდახედულება გამოიჩინეს და რუსეთის მთავრობის დაგებულ ქსელში არ გაეხსენებინათ“³¹⁷.

რუსეთის მთავრობამ შეძლო საქართველოს ჩაბმა ოსმალეთთან ომში. „სოლომონ I ომში ჩაება. ის ფიქრობდა რუსეთის ჯარის დახმარებით დაემორჩილებინა იმერეთის ურჩი მთავრები და თავადები. დაეზრუნებინა თურქების მიერ მიტაცებული ქართული მიწები და საბოლოოდ განედევნა საქართველოდან ოსმალთა დამპყრობლები. ერეკლე მეორე იმედოვნებდა, რუსეთის დახმარებით დაებრუნებინა ოსმალთა მიერ მიტაცებული სამცხე-ჯავახეთი. დაემორჩილებინა ჭარბელექანი და ალექსანდრე ლეკთა თარეში“³¹⁸.

მაგრამ „საქართველოში რუსთა ჯარის ყოფნამ ერეკლეს სამეფოს სარგებლობა ვერ მოუტანა. ამ ჯარის გენერლები ქვეყნის მოლაღატებთან უფრო ახლოს იყვნენ, ვიდრე მეფეებთან“³¹⁹.

„აღდგომის“ საკუთარი გეგმის თანახმად, ერეკლეს მთავარ მიზანს მესხეთის დედასამშობლოსთან დაბრუნება წარმოადგენდა, რუსების მიზანიც თითქოსდა ოსმალთა დამარცხება იყო, მაგრამ როგორც საქმემ წარმოაჩინა, მთლად ასე როდი იყო. 1770 წლის 17 აპრილს ქართველებისა და რუსეთის ლაშქარი აწყურს მიადგა: „ერეკლე მეორის გეგმით ლაშქარი ახალციხის მიმართულებით უნდა წასულიყო და მესხეთის განთავისუფლება დაეწყო. ერეკლეს უნდა დაესწრო ახალციხის ფაშისათვის, ვიდრე ის დამხმარე ლაშქარს მიიღებდა. ამავე დროს საქართველოში უნდა ჩამოსულიყო რუსთა დამხმარე ჯარის დანარჩენი ნაწილები. ტოტლებენი კი აწყურის ციხის აღებას კატეგორიულად მოითხოვდა... 19 აპრილს ტოტლებენმა მოულოდნელად შეწყვიტა ბრძოლა და აწყურს გაეცალა. ერეკლესა და მოურავოვის თხოვნამ ტოტლებენზე არ გასჭრა... გენერალმა ტოტლებენმა მალე გამოამჟღავნა ფარული გეგმები. მან იცოდა, რომ ზოგიერთი ქართველი თავადი მეფეს ოპოზიციის იდეა და მათი დახმარებით გადატრიალების მოწყობა გადაწყვიტა. ტოტლებენს ეგონა, რომ ქართლის ხელში ჩაგდებასა და ერეკლეს დამხობას ადვილად მოახერხებდა. მან დაიწყო ქართლის ციხე-ქალაქების დაკავება და მოსახლეობას რუსეთის იმპერატორის ერთგულებაზე ძალით აფიცებდა“³²⁰.

ერეკლე ორმხრივი მტრით გარშემორტყმული აღმოჩნდა, რუსეთის გენერლობა ოსმალეთის ნაცვლად ფაქტობრივად მასთან ომობდა და ამავე დროს „რუსეთისავე წყალობით და რუსთა გულისათვის ოსმალეთთან ომში ჩათრეული აღმოჩნდა. საქართველო რუსთა ჯარის სარდლის მიერვე მრავალრიცხოვანი მტრის წინაშე მუხანათურად მარტოდმარტო იყო დატოვებული. საშინელი მდგომარეობა შეიქმნა, მაგრამ ამ უალრეს განსაცდელის დროსაც ერეკლე მეფის დიდებულმა სამხედრო ნიჭმა იხსნა ჩვენი ერი და სამშობლო სხვაფრივ აუცილებელი განადგურებისაგან: მცირე ლაშქრითურთ მან სამხედრო გეგმისა და ხერხის წყალობით რუსთა მოქმედებით გათამამებული ოსმალთა მრავალრიცხოვანი ჯარი ჯერ ადგილობრივ, შემდეგ ს. ასპინძასთან საშინლად დაამარცხა და მთლად მოსპო“³²¹.

ერეკლეს მიერ ოსმალთა დამარცხებით ისარგებლა სოლომონ მეფემ და თურქეთისაგან გაათავისუფლა ცუცხვათისა და შორაპნის ციხეები, დაიკავა ქალაქი ქუთაისი და მის ციხეს ალყა შემოარტყა. ივლისში სოლომონი და ტოტლებენი ბაღდადის ციხეს შემოეწყვიტნენ და ქუთაისის ციხეს შეუტყეს; თურქი მეციხოვნეები გაიპარნენ. „მალე ტოტლებენსა და სოლომონს შორისაც გამწვავდა ურთიერთობა. ჯიუტი გენერალი მეფის გონიერ წინადადებებს არ იღებდა“³²². ამას ისიც დაერთო, რომ რუსეთის წარმო-

მადგენელნი ერეკლეს ოსმალეთის საწინააღმდეგოდ ალაშქრებდნენ, მაგრამ გამარჯვებით მოპოვებულის გამოყენებას უკრძალავდნენ. მაგალითად, 1771 წელს ერეკლე ახალციხის საფაშოს შეესია და ხერთვისის ციხე და ქალაქი აიღო, მაგრამ როდესაც ციხეში თავისი მეციხოვნენი ჩააყენა, რუსეთის წარმომადგენლებმა ამას წინააღმდეგობა გაუწიეს, ერეკლეს ჯარები გააყვანინეს, ხოლო შემდგომ, კერძოდ 1772 წელს, კიდევ იმდენი მოახერხეს, რომ ერეკლე მეფეს ჩააგონეს, „ერთხელ კიდევ დაჰკარ ხვანთქარის მამულსაო“ და მანაც სოლომონ მეფეც მოიძხრო და შეერთებულის ლაშქრით... მოარბიეს ახალციხის, არტაანისა და ჯავახეთის ოლქები³²³. 1772 წელსვე რუსეთმა თავისი ჯარები გაიყვანა საქართველოდან: „ადვილი წარმოსადგენია, რა მდგომარეობაში უნდა ჩავარდნილიყო რუსეთის წყალობით ოსმალეთთან ომში ჩაბმული საქართველო, როდესაც ეკატერინე II-ის ბრძანებით რუსეთის მცირერიცხოვანმა ჯარმა კი საქართველო მიატოვა. თვით ხონთქარი ხომ, რასაკვირველია, საქართველოზე განრისხებული იყო და რაკი „გამძვინდა მეფის ირაკლის ზედა“, არც ფული, არც ჯარები დაუზოგავს, რომ ჩვენი ქვეყნისათვის ომში ჩარევისათვის სამაგიერო გადაეხადა. ოსმალებმა ფულით ლეკებიც საქართველოზე აამხედრეს და ჩრდილო-აღმოსავლეთიდან დაღესტნელები, სამხრეთ-დასავლეთითგან ოსმალები ქვეყანას მოსვენებას არ აძლევდნენ და აოხრებდნენ... როდესაც სპარსეთის შაჰის მოადგილემ ქერიმხანმა „სცნა მეფის ირაკლისაგან რუსეთის იმპერიასა საფარველსა ქვეშე შესვლა, განძვინდა ამისათვის“ და საქართველოს წინააღმდეგ ჯარითურთ წამოვიდა. აი, რა მდგომარეობაში ჩააგდო რუსეთის მთავრობამ საქართველო თავისი სამხედრო გამარჯვების გულისათვის“³²⁴.

საქართველოსათვის ამ მაგნივ კამპანიას კიდევ უფრო სერიოზული შედეგი მოჰყვა – თურქეთმა მიიტაცა და ოსმალეთის იმპერიას უშუალოდ მიუერთა ქართული მიწა-წყალი – „ქვემო გურია“ – ქობულეთის მხარე. 1772 წლისათვის „საქართველოდან რუსეთის ჯარის გასვლას თურქთაგან გურიის სამთავროს ერთი ნაწილის – ქობულეთის მხარის მიტაცება მოჰყვა“³²⁵. ეს იყო რუსეთის ფოთზე წარუმატებელი შეტევისა და გურიის საშინაო საქმეებში რუსი გენერლების უხეში ჩარევის შედეგი. ზღვისპირეთში თავიანთი პოზიციების კიდევ უფრო განმტკიცების მიზნით თურქები გურიის დაპყრობას შეუდგნენ: „თურქები ქობულეთის მხარეში ციხისძირიდან შემოიჭრნენ. იმავე დროს გამაჰმადიანებულმა აჭარელმა ფეოდალებმა აჭარა-გურიის ქედი გადმოლახეს და ხინოს მხარე დაიკავეს. ხინოწმინდელი ეპისკოპოსი იოანე წუწუნავა იძულებული გახდა სამწყსო მიეტოვებინა და საჯავახოში გადასულიყო. მალე თურქებმა ქობულეთის მხარე დაიკავეს, დაარბიეს, ეკლესიების მეტი ნაწილი ააოხრეს და ამ მხარეში გაბატონდნენ... მაქსიმე თავდგირიძე გამაჰმადიანეს, სულეიმანი უწოდეს და მოგვიანებით ქობულეთის მხარის გამგებლად (ბეგად) დანიშნეს... დამპყრობლებმა მაშინვე დაიწყეს ისლამის გავრცელება, ანუ, როგორც მაშინ ამბობდნენ, „გათათრება“, მაგრამ მოსახლეობის ძლიერ წინააღმდეგობას წააწყდნენ... ქვემო გურია თურქებმა საბოლოოდ მხოლოდ XIX ს-ის პირველ ნახევარში დაიმორჩილეს. მანამდე ეს მხარე, სადაც ძალაუფლება გამაჰმადიანებულ ადგილობრივ ფეოდალთა ხელში დარჩა, არსებითად „უბატონო თემს“ წარმოადგენდა... ქობულეთის მხარის რამდენიმე სოფელი დიდხანს, XIX ს-ის 30-იან წლებამდე, ქრისტიანობას იცავდა და გურიის მთავრის ხელისუფლებას ექვემდებარებოდა. მიწისმფლობელობის ქართული წესების მოშლა ქვემო გურიაში დამპყრობლებმა ვერ შეძლეს. მრავალი მოსახლე ფარულად ქრისტიანდებოდა“³²⁶.

ერეკლეს მიზანს ოსმალეთის წინააღმდეგ ომში ჩაბმისას მესხეთის შემოერთება და საქართველოს ისტორიულ საზღვრებში აღდგენა წარმოადგენდა, ამიტომაც რუსეთის გამო სასტიკად დაზარალებული ერეკლე ოსმალეთთან ხელშეკრულების დადებისას რუსეთის მთავრობას სთხოვდა, ხელშეკრულებაში ამ ტერიტორიის შესახებაც ყოფილიყო ნათქვამი, ამისათვის ელჩობაც გაგზავნა რუსეთში, მაგრამ 1774 წელს იმედგაცრუებული ელჩები უკან დაბრუნდნენ.

ქართველ მეფეს ისღა დარჩენოდა, შემოჯარულ მტრებს თვითონ გამკლავებოდა თავისი ძალებით. ამიტომაც მან 1773 წლისათვის „მორიგე ჯარი“ შექმნა, რომლის მეოხებითა და „დიდი დიპლომატიური ნიჭის წყალობით“ მტრები დაამშვიდა. მისი სამეფო გაძლიერდა, ისევე როგორც იმერეთის სამეფო, რომელსაც „ქრისტესათვის მრავალგზის სისხლდათხეული“ მეფე სოლომონ I მართავდა.

სოლომონი არ შეურიგდა თურქთა მიერ ქვემო გურიის მიტაცებას და მის გასათავისუფლებლად გაილაშქრა: „იმერეთ-გურიის ლაშქარმა ადვილად დაიკავა ქობულეთის მხარე, აიღო სიმაგრე და დაანგრია იგი. მეფის ბრძანებით, ქობულეთში ჩასახლებული უცხოელები გაჟლიტეს, ნაქალაქარი გადახნეს და იქ მარილი დათესეს, რომ ოსმალთა ეს საყრდენი ბუდე აღარ გაცოცხლებულიყო. ამის შემდეგ სოლომონ I-ის ლაშქარმა აღმოსავლეთიდან გვერდი აუარა ციხისძირის ძლიერ სიმაგრეს, ჩაქვის მხარეში შეიჭრა, იქიდან თურქები გარეკა და შემდეგ ბათომამდე მიაღწია“³²⁷. სამწუხაროდ, მტერმა უკან მობრუნებულ სოლომონს ციხისძირთან მწარე დამარცხება აგება. ქვემო გურია კვლავ თურქებმა დაიკავეს და „გურიის ქრისტიანულ ნაწილსაც შეუტის. ამის შემდეგ, 1878 წლამდე, ქვემო გურია ოსმალთა ბატონობის ქვეშ გმინავდა“³²⁸. თუ რაოდენ დამლუპველი იყო ქართველთათვის ეროვნული სახელმწიფოებრიობის მოშლა, ეს ქვემო გურიის მაგალითიდანაც ჩანს. მიუხედავად იმისა, რომ ის სულ რამდენიმე ათეული წლის განმავლობაში იმყოფებოდა თურქთა ბატონობის ქვეშ, ამ მხარეში მაჰმადიანობა დამკვიდრდა და ძველი, მამაპაპეული სარწმუნოების, ქრისტიანობის აღდგენა დღემდე ვერ მოხერხდა. გამაჰმადიანების შემდეგ ქვემო გურულებს მეზობელი მაჰმადიანური მხარის სახელწოდების მიხედვით და იმის გამოც, რომ მას აჭარელი წარმოშობის ბეგები მართავდნენ, აჭარლები უწოდეს.

სოლომონის გაძლიერებას ხელს უშლიდნენ დასავლეთ საქართველოს სეპარატისტული მთავრები, – განსაკუთრებით კი დადიანი. „იმერეთ-სამეგრელოს მორიგებას დიდად შეუშალა ხელი ტოტლებენმა, რომელმაც ერთმანეთს წაჰკიდა მეფე-მთავრები“³²⁹. მაგრამ 1776 წლისათვის დადიანსა და მეფეს შორის მორიგება მოხდა. „სოლომონის მოთხოვნით დადიანმა აკრძალა ტყვის ყიდვა და ხელი აიღო იმერეთის კათალიკოსისადმი ურჩობაზე“³³⁰. ასევე მოიქცა გურიელიც. „1776 წელს კვლავ გამთავრებულმა გიორგი V-მ საეკლესიო საქმეები მოაწესრიგა და ტყვის ყიდვა აკრძალა“³³¹.

დასავლეთ საქართველოში ქრისტიანულ ეკლესიას დიდი გავლენა ჰქონდა. თუკი აღმოსავლეთ საქართველოს მეფეები და გავლენიანი პოლიტიკური მოღვაწეები იძულების გამო ზოგჯერ ტოვებდნენ ქრისტიანობას და მუსულმანდებოდნენ, დასავლეთ საქართველოს მეფე-მთავართაგან თითქმის არავინ გამაჰმადიანებულა (აფხაზეთის მთავრის გამოკლებით) – ისინი მტკიცე ქრისტიანები იყვნენ. „მიუხედავად იმისა, რომ მთავრები XVIII ს-ის 70-იან წლებამდე (და ზოგ შემთხვევაში შემდეგაც) თავს სულთანის ვასალებად აღიარებდნენ, არც ერთი მთავარი, გარდა აფხაზეთის მთავრისა, არ გამაჰმადიანებულა. სულთანი იძულებული ხდებოდა ქართველთაგან აღებული ხარკით დაკმაყოფილებულიყო...“³³².

საერთოდ კი, მეფის ხელისუფლების გაძლიერებისათვის ეკლესია დიდად ზრუნავდა: „დასავლეთ საქართველოს ეკლესიის უზენაესი საჭეთმპყრობელი – იმერეთის კათალიკოსი მეფის გვერდით იმყოფებოდა და რელიგიური თუ წმინდა ეკონომიკური მოსაზრებით მეფის მხარეზე იყო“³³³. ეს ასე იყო საზოგადოდ, რამდენადმე გამონაკლისია მაგალითი ბესარიონ კათალიკოსისა, რომელიც თავის ძმას, რაჭის ერისთავს, როსტომს, მიემხრო და ხელს უწყობდა მას მეფესთან ომისას. სოლომონმა ორივეს დამარცხება შეძლო. კათალიკოსი ბესარიონი ბიძა იყო დადიანისა, რომელმაც იგი შეიფარა და „სამეგრელოს კათალიკოსად“ გამოაცხადა. მაგრამ საბედნიეროდ მდგომარეობა ბესარიონის გარდაცვალებისთანავე გამოსწორდა.

სოლომონის უმთავრეს დამსახურებად ქრისტესათვის სამსახური ითვლებოდა. მას „ქვეყანასა ჩვენთა უსჯულოთა მაჰმადიანთა ძირითურთ აღმომფხვრელი და ქრისტესათვის მრავალგზის სისხლდათხეული, იმერთა მეორე აღმაშენებელი“ ეწოდა სოლომონ II-ის მიერ. სოლომონ I-მა თავის სამეფოდან

განდევნა „ბილწი მაჰმადიანნი და იწვადა ხმალი მისი ძლიერი ზურგთა მათ ზედა და შეღება მიწა საძაგითა სისხლითა მათითა და გარდაადგო ტყვეთა სყიდვა... განაშენა სამღვდელონი, აღაყვავა ეკლესიანი ყოველნი“³³⁴.

რადგანაც „აღდგომის“ პროგრამის განხორციელება (ისტორიული საზღვრის აღდგენა – სამცხე-საათაბაგოს დაბრუნება) ერეკლემ რუსეთის დახმარებით ვერ შეძლო, შეეცადა ოსმალეთის მფარველობის აღიარებით განეხორციელებინა ის. 1776 წელს ერეკლეს წარმომადგენელი სტამბოლში ჩასულა: „ერეკლე ახლა ოსმალეთის მფარველობის აღიარების გზით ფიქრობდა სამცხე-საათაბაგოს დაბრუნებას... ახალციხელი ფაშა მაშინ ერეკლესადმი მორჩილების გზით ფიქრობდა სულთანის ყმობისაგან განთავისუფლებას. რაც შეეხება თურქეთს, იგი სიამოვნებით შეხვედრია ერეკლეს ინიციატივას...“³³⁵. მართალია, ეს გეგმა არ განხორციელდა, მაგრამ, როგორც აქედან ჩანს, ქართველი პოლიტიკოსებისათვის ამ პერიოდში უმთავრესი ზრუნვის საგანს საქართველოს ისტორიულ საზღვრებში აღდგენა წარმოადგენდა... ეს მიზანი იყო განმსაზღვრელი საგარეო პოლიტიკის ორიენტაციისა.

1776-79 წლებში ერეკლეს სახელმწიფომ დიდ წარმატებას მიაღწია, მისი გავლენის საზღვარი, როგორც აღინიშნა, არაქსზე გადიოდა. „XIX ს-ის თურქეთის ოფიციალური ისტორიოგრაფია თვლიდა, რომ ქართველმა მეფემ 1783 წ-ს რუსეთის მფარველობის მიღებით „დაანგრია საკუთარი ხელისუფლების საფუძველი“. რუსეთმა ერეკლე მოატყუა და ქართლ-კახეთის სრული დაპყრობისათვის ემზადებოდა“... ძლიერმა რუსეთმა კავკასიონის მთავრებილი უომრად გადმოლახა, უშუალოდ დაუმეზობლდა სულთანის სამფლობელოებს და მას საქართველოდან „მეორე ფრონტი“ გაუხსნა...“³³⁶.

„ტრაქტატის“ დადებისას ქართველ პოლიტიკოსთა მიზანი უპირველესად საქართველოს „აღდგომა“ და მიღწეული წარმატებების განმტკიცება იყო. ხოლო რუსეთის საბოლოო მიზანს საქართველოს გავლით კონსტანტინეპოლისა და სრუტეების აღება და სპარსეთის დამორჩილება წარმოადგენდა. „...იმპერიის დიპლომატიები აღმოსავლეთ ამიერკავკასიიდან ირანელთა განდევნაზე ფიქრობდნენ და ემზადებოდნენ იმისათვის, რომ თურქეთის წინააღმდეგაც გადამწყვეტი შეტევა დაეწყოთ - დაეპყროთ კონსტანტინეპოლი და სრუტეები“³³⁷. მეორე მხრივ, „რუსეთს უკვე 1778 წლითგან მოყოლებული საიდუმლო გეგმა ჰქონდა სპარსეთის შესახებ და ამის სამზადისში იყო“³³⁸.

ქართული სახელმწიფოს მდგომარეობა დღითი დღე უარესდებოდა. რუსთა ორი ბატალიონის დახმარება ვერაფრით ამსუბუქებდა მის მდგომარეობას... ქართლ-კახეთს უკვე ლეკ-ოსმალთა საკმაოდ მრავალრიცხოვანი ჯარი უტევდა. მათ წინააღმდეგ ახლა ქართველები და რუსები ერთად გამოდიოდნენ, ერთობლივი ბრძოლა 1784-1785 წლებში მეტ-ნაკლებად წარმატებით მიმდინარეობდა. ქართლ-კახეთის მსხვერპლი კი ამ ბრძოლაში განუზომელი იყო³³⁹.

„XVIII ს-ის 40-იანი წლებიდან ვიდრე დღემდე (1785 წ. ნოემბერი) ამისთანა განსაცდელში საქართველო არ ყოფილა“, – სწერდა გარსევან ჭავჭავაძე გ. პოტიომკინს...“ „საქართველო უკიდურესად ნადგურდება – წერდა ბურნაშოვი – იმის გამო, რომ გზებზე გამოსვლა საშიშია, ვაჭრობა მთლად შეწყდა, პურის მოყვანა შეფერხებულია, რადგან მოსახლეობას სახელმწიფო თუ სამხედრო სამსახურში იწვევენ და სოფლები დაცარიელებულია...“³⁴⁰.

ქვეყნის უბედურების წყაროდ მიიჩნეოდა ტრაქტატი და რუსთა ჯარის ყოფნა საქართველოში. ერეკლესაც ასევე მიაჩნდა. ის ელჩს წერდა: „ნუ ათქმევინებ ვისმე ამასა... რუსეთის შეერთების მიზეზით მოუშველებლობით დაიქცა საქართველო“³⁴¹.

რუსეთმა გაიყვანა თავისი ჯარი საქართველოდან, მოხდა გასაოცარი რამ, ქართული სახელმწიფო უფრო გაძლიერდა, ერეკლემ განჯის სახანოზე ბატონობა აღიდგინა და სამხრეთ აზერბაიჯანის დასამორჩილებლად იწყო ქმედება. ქართულმა სახელმწიფომ ძველი მდგომარეობა აღიდგინა და 1790 წლისათვის საქართველოს მეფე-მთავართა შორის კავშირიც დაიდო. ქვეყნის გაერთიანება „აღდგომის“ პროგრა-

მის უმთავრესი ნაწილი იყო. ამ დროისათვის ირანში ალა-მაჰმად-ხანი გაძლიერდა. მან 1791 წელს აზერბაიჯანი დაიმორჩილა. „ჯერი შემდეგ ყარაბაღისა და ერევნის ხანებზე მიდგა. ორთავემ ალა-მაჰმად-ხანის მოთხოვნაზე უარყო. ერევნის ხანმა იბრაჰიმმა თანაც შეუთვალა, რომ ის საქართველოს მეფის, ერეკლე II-ის, სრულს მორჩილებაშია და სწორედ ამიტომ, არ შეუძლია ალა-მაჰმად-ხანის მოთხოვნა შეასრულოს. ამ უკანასკნელს გადაწყვეტილი ჰქონდა, ორივე ხანი ძალით დაემორჩილებინა. ასეთ მდგომარეობაში სრულებით ბუნებრივი იყო, რომ ერეკლე მეფეს ალა-მაჰმად-ხანის შემოსევის მოლოდინი ჰქონოდა. რუსეთის მთავრობამ ყველა ეს ამბავი მშვენიერად იცოდა, მაგრამ არავითარ ყურადღებას არ აქცევდა იმ საფრთხეს, რომელიც მის ერთგულს მოკავშირეს, პატარა საქართველოს სპარსეთისაგან მოელოდა“³⁴².

ერეკლემ მრავალჯერ შეახსენა 1783 წლის ტრაქტატი, მაგრამ რუსეთისაგან არათუ დახმარება მიიღო, არამედ ჩრდილო კავკასიაში განლაგებული რუსთა ჯარის სარდალმა ნებსით თუ უნებლიეთ შაჰს შეატყობინა, რომ რუსეთი საქართველოს დასაცავად ჯარის გაგზავნას არ აპირებდა. ამით ხელგახსნილი და დაიმედებული შაჰი 1795 წელს საქართველოს შემოესია. „ერეკლე მეორის შვილისშვილების ცნობით, ალა-მაჰმად-ხანი წინა კავკასიაში განლაგებულ რუსთა ჯარის სარდალს გენერალ გუდოვიჩს დიდძალ საჩუქრებს უგზავნიდა და ამიტომ მას რუსთა მამული ჯარი არ გამოუგზავნაო... გუდოვიჩის უტაქტობა და ფულხარბობა საქართველოსათვის იმ საბედისწერო მომენტში ხელს უწყობდა ალა-მაჰმად ხანს ადვილად დარწმუნებულიყო იმაში, რომ რუსთა მამულ ჯარს არ აგზავნიდნენ“³⁴³.

1795 წლის სექტემბერში რუსთა უმოქმედობით დაიმედებული შაჰი თბილისისკენ დაიძრა. „ალა-მაჰმად-ხანის მხარეზე გადავიდნენ ერეკლეთი უკმაყოფილო ყარაბაღელი სომეხი მელიქები – მეჯღუმი და ჰაბოვი, მალე ერევნის ხანმაც ქედი მოუხარა დამპყრობელს, ხოლო სომეხთა კათალიკოსმა დიდძალი თანხის გაღებით (100 000 მან.) „იყიდა“ მშვიდობა.

მტერმა თბილისის მისადგომებთან ერეკლე დაამარცხა, ორი დღის შემდეგ დედაქალაქი აიღო, გაძარცვა და გადაწვა. „ალა-მაჰმად-ხანის შემოსევამ ისე გაანადგურა აღმოსავლეთ საქართველოს სამეფო, რომ 61 000 კომლიდან, რომელიც შემოსევამდე, მაგალითად, თუნდაც 1783 წელს იყო, 1795 წლის შემოსევის შემდეგ 35 000 კომლი ძლივს იქნებოდა დარჩენილი. სიბერის დროს ძლიერი „მფარველ“ მოკავშირის მიერ მოტყუებული, ამ პირველ თავზე დამტყდარ საშინელი უბედურებით გულგატეხილი, ოთხმოცი წლის მოხუცი მეფე იძულებული იყო მწუხარებით და სასოწარკვეთილებით აღსავსე ანანურის მონასტერში შეხიზნულიყო“³⁴⁴.

ამის შემდეგ სპარსეთის შაჰმა ერეკლეს შეატყობინა, რომ თუ რუსეთის მოკავშირეობაზე ხელს აიღებდა და მოკავშირეობის ხელშეკრულებას სპარსეთთან დადებდა, მის ყველა უფლებას სცნობდა, ტყვეებს გაათავისუფლებდა და თბილისსაც აღადგენდა, მაგრამ ერეკლემ ეს არ ინება. თავის მხრივ ოსმალეთმაც ერთი მილიონი მანეთი შესთავაზა სესხის სახით მეფე ერეკლეს, მაგრამ კავშირის დამყარება მან არც ოსმალეთთან მოისურვა.

1796 წელს რუსეთმა სპარსეთს ომი გამოუცხადა და საქართველოს დასაცავად ჯარი შემოიყვანა, რომელიც იმავე წელს უკან დააბრუნა. საქართველო კი სპარსეთთან ომის მდგომარეობაში მიატოვა. ძნელი წარმოსადგენი არ უნდა იყოს, თუ რანაირად თავზარდაცემული უნდა ყოფილიყო საქართველო და ერეკლე მეფე, სხვა ხანებიც, რომელნიც სპარსეთის ამ ლაშქრობაში რუსეთთან ერთად მონაწილეობას იღებდნენ, როდესაც რუსეთის მთავრობის უპირობამ ამ შემთხვევაშიც თავი იჩინა. ალა-მაჰმად-ხანი კი სიხარულით ცას ეწეოდა...³⁴⁵. მალე მან საქართველოსაკენაც დაძრა თავისი ჯარი, მაგრამ საბედნიეროდ შუშაში მოკლეს. ამ განსაცდელშიც კი, 1797 წლისათვის, რუსეთმა საქართველოდან თავისი ისედაც მცირერიცხოვანი ჯარის უკანასკნელი ნაწილიც კი გაიყვანა, საქართველოს სახელმწი-

ფოს მდგომარეობა სასტიკად გაუარესდა. 1798 წელს გარდაცვლილი ერეკლეს ნაცვლად ტახტზე ასულ ავადმყოფ გიორგი XIII-ს რუსეთის წარმომადგენლებმა აუხსნეს, რომ რუსეთი თავის ჯარს მხოლოდ იმ შემთხვევაში მიაშველებდა, თუკი ის „შეერთების“ თხოვნას ხელს მოაწერდა.

1799 წელს საქართველოში რუსეთის ჯარი შემოვიდა, რომელიც საქართველოდან 1918 წლამდე აღარ გასულა. ქართველთა წადილი „უფრო ძლიერი და მტკიცე საქართველოს“ შესაქმნელად ორი-ათასწლოვანი ქართული სახელმწიფოებრიობის მოსპობით დასრულდა.

---

²¹³ პაპუნა ორბელიანი, ამბავი ქართლისანი..., 1981, გვ. 84; ²¹⁴ იქვე, გვ. 87; ²¹⁵ იქვე, გვ. 101; ²¹⁶ იქვე, გვ. 82; ²¹⁷ იქვე, გვ. 85; ²¹⁸ იქვე, გვ. 103; ²¹⁹ იქვე, გვ. 103; ²²⁰ იქვე, გვ. 105; ²²¹ ქართული სამართლის ძეგლები, II, გვ. 400; ²²² იქვე, გვ. 401; ²²³ იქვე, გვ. 400; ²²⁴ პ. ორბელიანი, დასახ. ნაშრ., გვ. 106; ²²⁵ იქვე, გვ. 105; ²²⁶ იქვე, გვ. 105; ²²⁷ იქვე, გვ. 100; ²²⁸ იქვე, გვ. 113; ²²⁹ იქვე, გვ. 114; ²³⁰ საქ. ისტ. ნარკვ., IV, გვ. 453; ²³¹ პ. ორბელიანი, ამბავი ქართლისანი..., გვ. 48; ²³² საქ. ისტ. ნარკვ., IV, გვ. 602; ²³³ იქვე, გვ. 607; ²³⁴ იქვე, გვ. 611; ²³⁵ იქვე, გვ. 614; ²³⁶ იქვე, გვ. 615; ²³⁷ იქვე, გვ. 616; ²³⁸ იქვე, გვ. 617; ²³⁹ იქვე, გვ. 619; ²⁴⁰ იქვე, გვ. 621; ²⁴¹ იქვე, გვ. 625; ²⁴² იქვე, გვ. 628; ²⁴³ იქვე, გვ. 629; ²⁴⁴ ივ. ჯავახიშვილი, დამოკიდებულება რუსეთსა და საქართველოს შორის XVIII საუკუნეში, 1919, გვ. 13; ²⁴⁵ საქ. ისტ. ნარკვ., IV, 630; ²⁴⁶ იქვე, გვ. 632; ²⁴⁷ იქვე, გვ. 638; ²⁴⁸ იქვე, გვ. 645.

³⁰⁴ საქ. ისტ. ნარკვ., IV, გვ. 679; ³⁰⁵ იქვე, გვ. 687; ³⁰⁶ გ. მაისურაძე, საინტერესო წიგნი XVIII ს. საქართველოს პოლიტიკურ ცხოვრებაზე, „მნათობი“, №5, 1990, გვ. 172; ³⁰⁷ იქვე, გვ. 171; ³⁰⁸ ივ. ჯავახიშვილი, დამოკიდებულება რუსეთსა და საქართველოს შორის XVIII საუკუნეში, 1919, გვ. 52; ³⁰⁹ საქ. ისტ. ნარკვ., IV, გვ. 630; ³¹⁰ იქვე, გვ. 632; ³¹¹ იქვე, გვ. 682; ³¹² იქვე, გვ. 683; ³¹³ ნ. ბერძენიშვილი, საქართველოს ისტორიის საკითხები, IV, გვ. 169; ³¹⁴ საქ. ისტ. ნარკვ., IV, გვ. 684; ³¹⁵ იქვე, გვ. 684; ³¹⁶ იქვე, გვ. 684; ³¹⁷ იქვე, გვ. 686; ³¹⁸ ივ. ჯავახიშვილი, დასახ. ნაშრ., გვ. 16; ³¹⁹ საქ. ისტ. ნარკვ., IV, გვ. 660; ³²⁰ იქვე, გვ. 654; ³²¹ ივ. ჯავახიშვილი, დასახ. ნაშრ., გვ. 18; ³²² საქ. ისტ. ნარკვ., IV, გვ. 655; ³²³ ივ. ჯავახიშვილი, დასახ. ნაშრ., გვ. 19; ³²⁴ იქვე, გვ. 20; ³²⁵ საქ. ისტ. ნარკვ., IV, გვ. 658; ³²⁶ იქვე, გვ. 660; ³²⁷ იქვე, გვ. 669; ³²⁸ იქვე, გვ. 669; ³²⁹ იქვე, გვ. 675; ³³⁰ იქვე, გვ. 675; ³³¹ იქვე, გვ. 676; ³³² იქვე, გვ. 673; ³³³ იქვე, გვ. 673; ³³⁴ იქვე, გვ. 670; ³³⁵ იქვე, გვ. 680; ³³⁶ იქვე, გვ. 626; ³³⁷ იქვე, გვ. 694; ³³⁸ ივ. ჯავახიშვილი, დასახ. ნაშრ., გვ. 23; ³³⁹ საქ. ისტ. ნარკვ., IV, გვ. 700; ³⁴⁰ იქვე, გვ. 705; ³⁴¹ იქვე, გვ. 707; ³⁴² ივ. ჯავახიშვილი, დასახ. ნაშრ., გვ. 39; ³⁴³ საქ. ისტ. ნარკვ., IV, გვ. 759; ³⁴⁴ ივ. ჯავახიშვილი, დასახ. ნაშრ., გვ. 42; ³⁴⁵ იქვე, გვ. 48.

წმიდა მიწა სოლომონ II (XIX ს.)

საეკლესიო უპატივობა ე.წ. „ეპარქიის გუნტი“ ავტოკეფალიის გაუქმების დროს

საქართველოს სამოციქულო ეკლესიის ავტოკეფალია გაუქმდა 1811 წელს, იმის შემდეგ, რაც საქართველოს კათალიკოს-პატრიარქი ანტონ II რუსეთში გადასახლეს, ხოლო საქართველოს ეკლესია დაუქვემდებარეს რუსული ეკლესიის წმიდა სინოდს. თუ უფრო მეტ სიზუსტეს დავიცავთ, უნდა ითქვას, რომ საქართველოს ეკლესიის ავტოკეფალია საბოლოოდ გაუქმდა არა 1811, არამედ 1821 წელს, იმის შემდეგ, რაც რუსეთის ხელისუფლებამ მთელი თავისი სისასტიკით ჩაახშო დასავლეთ საქართველოში საერთო-სახალხო აჯანყება ქართული ეკლესიის ავტოკეფალიის დასაცავად. რუსეთის მთავრობამ ამის შედეგად გააუქმა საეკლესიო თავისთავადობა საქართველოს ამ ნაწილში.

როგორც ცნობილია, ქართულ ეკლესიას გააჩნდა ორი ერთმანეთისაგან ადმინისტრაციულად დამოუკიდებელი, თუმცა, სულიერად ერთიანი საეკლესიო ერთეული: ქართლის და აფხაზეთის (იმერეთის) საკათალიკოსოები, რომელთა მეთაურები პატრიარქის წოდებამდეც ამალდნენ. საეკლესიო მოწყობის ასეთი სახე გააჩნიათ სხვა ქრისტიან ერებსაც - ბერძნულ ეკლესიას გააჩნდა და ამჟამადაც აქვს რამოდენიმე საპატრიარქო და ავტოკეფალური საეკლესიო ერთეული, ასევე სომხებსაც. ქართული ეკლესიის ასეთი მოწყობის სახე გაგრძელდა XVIII ს-ის მიწურულამდე. ამ დროისათვის ქართველთა შორის გავრცელდა იდეა დაქუცმაცვებულ საქართველოს გაერთიანებისა. ამ იდეის ერთ-ერთი სულისჩამდგმელი იყო დასავლეთ საქართველოს, ანუ აფხაზ-იმერთა კათალიკოსის ადგილზე მჯდომი ქუთათელი მიტროპოლიტი დოსითეოზი, ექვთიმე გენათელთან ერთად. ამ იდეის განხორციელება, ანუ საქართველოს ერთ სახელმწიფოდ გაერთიანება, რომელიც ასე მნიშვნელოვანი იყო იმ დროისათვის, ვერ მოხერხდა. დასავლეთ საქართველოს ეკლესიის იერარქებმა ამის სანაცვლოდ, როგორც ჩანს, უმჯობესად მიიჩნიეს გაერთიანება სრულიად საქართველოს ეკლესიისა. ამიტომაც ქუთათელმა მიტროპოლიტმა დოსითეოზმა უარი განაცხადა საკათალიკოსო ტახტზე (კათალიკოსის ტიტული მას უბოძა იმერეთის მეფე სოლომონ II-მ) და დასავლეთ საქართველოს ეკლესია და იერარქია მეფე ერეკლე II-ს დროს სამართლებრივად და ადმინისტრაციულად თავის ნებით დაექვემდებარა აღმოსავლეთ საქართველოს, ანუ ქართლის საკათალიკოსოს სასამართლო ხელისუფლებას (დიკასტერიასა) და კათალიკოს ანტონ II-ს. ქართული ეკლესიის ავტოკეფალიის გაუქმების დროისათვის (1811 წლისათვის) საქართველოს ეკლესია აღმოსავლეთ-დასავლეთ საქართველოს მოიცავდა.

აღსანიშნავია, რომ რუსეთის ხელისუფლებას ქართული ეკლესიის გაუქმების შესახებ ოფიციალურად არ განუცხადებია. პირიქით, ანტონ II დიდი თავაზითა და პატივისცემით გაიყვანეს საქართველოდან ქართული ეკლესიის შინაგანი აშლილობის მოწესრიგების საბაბით, მხოლოდ რამდენიმე წლის შემდეგ მიხვდა ქართველობა, რომ ხელისუფლებას, შესაძლოა, ქართული ეკლესიის ავტოკეფალიის გაუქმებაზე ეფიქრა. როცა რუსებმა ანტონ II-ის მონაცვლე „ეგზარხოსად“, ქართული ეკლესიის „მეთაურად“ დასვეს ვარლამ ერისთავი, მას არ მიანიჭეს კათალიკოსის წოდება, ქართველები ფიქრობდნენ, რომ ანტონ II, ე.ი. კანონიერი კათალიკოსი, რუსეთში იმყოფებოდა, როგორც ხელისუფლება ამბობდა, „ავადმყოფობის“ გამო, ამიტომაც, ცხადია, მისი სიცოცხლის დროს მისი მონაცვლისათვის კათალიკოსის წოდების მინიჭება სწორი არ იქნებოდა და ეგზარქოსობის დამყარება ნორმალურ მდგომარეობად მიაჩნდათ. „ეგზარქოსს“ ქართველები კათალიკოსის მონაცვლედ რომ თვლიდნენ, ეს ჩანს იოანე ბაგრატიონის „კალმასობიდან“, მასში სიტყვა „ეგზარქოსი“ ასეა განმარტებული: „ეგზარქი ნიშნავს მონაცვლესა და ადგილის დამპყრობსა პატრიარხისასა, ვითარცა რუსეთსა შინა ნაცვლად პატრიარხისა სინოდს, მმართველი სასულიერო საქმეთა“.¹

ბა, რომ დასავლეთ საქართველოში უკვე ცალკე კათალიკოსი არ იჯდა, მაინც სიმპტომატური იყო. საყურადღებოა ამასთანავე, რომ როგორც ჩანს, ეს მოხდა არა თბილისიდან მითითებით, არამედ თვით იმერლების თაოსნობით“.⁵

ამიტომაც, ეგ ზარქოსი ვარლამ მიტროპოლიტი რუსმა ხელისუფლებამ დაავალდებულა განეხორციელებინა საეკლესიო „რეფორმა“ მისდამი ნომინალურად დაქვემდებარებულ დასავლეთ საქართველოში. ვარლამმა ეს ვერ შეძლო, ამით უკმაყოფილო ხელისუფლებამ იგი გაიწვია საქართველოდან და მის ნაცვლად ეგ ზარქოსად დანიშნა ეროვნებით რუსი მიტროპოლიტი თეოფილაქტე. მან თბილისში ჩამოსვლის შემდეგ დასავლეთ საქართველოში საეკლესიო რეფორმის (ე.ი. ქართული ეკლესიის დარჩენილი ნაწილის თავისთავადობის გაუქმების) მიზნით უწმიდეს სინოდს წარუდგინა მოხსენება ლიხთ-იმერეთის ეპარქიების შემცირებისა და ეგ ზარქოსისადმი დაქვემდებარების შესახებ. დასავლეთ საქართველოში ამ დროს იყო 9 სამღვდელმთავრო კათედრა. რუსების მიერ განზრახული იყო მხოლოდ 3 ეპარქიის დატოვება, აგრეთვე საეკლესიო მამულების შემოსავლის აღრიცხვა და მათი დაქვემდებარება ეგ ზარქოსისა და სასინოდო კანტორისადმი. ახლა საეკლესიო გლეხებისაგან ითხოვდნენ ფულად გადასახადს, ხოლო სამღვდლოებას კი პირდებოდნენ ჯამაგირს.⁶

რუსი მოხელეები არწმუნებდნენ პეტერბურგის უმაღლეს ხელისუფლებას, თითქოსდა საეკლესიო რეფორმის გატარება არა მარტო პოლიტიკურ, არამედ ეკონომიკურ სარგებელსაც მოუტანდა იმპერიას, რადგანაც სახაზინო შემოსავალი იმერეთიდან გაიზრდებოდა 100.000 მანეთამდე (იქამდე 20.000 მანეთს ძლივს აღწევდა). ამის საფუძველი იყო ის, რომ საეკლესიო გლეხები და საეკლესიო მამულები დასავლეთ საქართველოში საერთო მოსახლეობისა და მიწის ფონდის მნიშვნელოვან ნაწილს შეადგენდა.

ახალი ეგ ზარქოსი თეოფილაქტე რუსანოვი, რომელიც 1817 წლიდან შეუდგა საქართველოში საქმიანობას, ხელისუფლებასა და რუსულ წრეებს განათლებულ პირად მიაჩნდათ, იგი ცდილობდა რუსული პოლიტიკის მტკიცე გამტარებელი ყოფილიყო ეკლესიაში. ჩამოსვლისთანავე სიონის წმიდა ტაძარში ქართულის ნაცვლად შემოიღო სლავური წირვა-ლოცვა, გახსნა რუსულენოვანი სემინარია თბილისში (1817), სურდა მისი გამოყენება ქართველი სამღვდლოების ახალი თაობის გასარუსებლად და მათი საშუალებით შემდგომ ქართული მრევლის ეროვნული ცნობიერების დასასუსტებლად. თუ იქამდე საქართველოს ხალხი ქართველობასა და მართლმადიდებლობას სინონიმებად მიიჩნევდა, ახალი საეკლესიო პოლიტიკის თანახმად, სურდათ მართლმადიდებლობის ცნების ქართველობის ცნებისაგან დაშორება, ერთისათვის მხოლოდ სარწმუნოებრივი, მეორისათვის ეროვნულ-ეთნიკური სახის მინიჭება, შემდგომ კი რუსობისა და მართლმადიდებლობის გაერთმინებელი იქნება ქართულ ცნობიერებაში.

საერთოდ, იმდროინდელ რუსეთში, მართალია, თითქოსდა საზოგადოებრივი ცნობიერება ევროპულის მსგავსად იყო მოწყობილი, მაგრამ სინამდვილეში უფრო აზიური შეხედულებანი ბატონობდა საეკლესიო (და სახელმწიფოებრივ) სფეროში, ეს იქიდან ჩანს, რომ იმპერიაში ყველა არამართლმადიდებლური სარწმუნოების მიმდევრებს ნება ჰქონდათ ეროვნული ეკლესიებისა და სასულიერო სასწავლებლების ქონისა, ხოლო არარუს მართლმადიდებლებს მხოლოდ რუსული საეკლესიო დაწესებულებები უნდა ჰქონოდათ, ე.ი. ყველა მართლმადიდებელს სახელმწიფო და ეკლესია განიხილავდა რუსად და თუ მართლმადიდებელი არარუსი იყო, სამომავლოდ იგი რუსულ ეროვნებასა და ეკლესიას უნდა შერწყმობოდა. მსგავსად იყო ოსმალეთშიც, აქ მხოლოდ ოთხი-ხუთი ხალხის, ანუ ერის არსებობას აღიარებდა სახელმწიფო. ესენი იყვნენ 1. მუსლიმანები, 2. ფრანგები, 3. სომხები, 4. ბერძნები, 5. ებრაელები. ყველა მაჰმადიანი ეროვნული წარმომავლობის მიუხედავად მუსულმანად განიხილებოდა, ყველა კათოლიკე ეროვნული წარმომავლობის მიუხედავად - ფრანგად, ყველა მართლმადიდებელი ეროვნული კუთვნილების მიუხედავად - ბერძნად, ბერძნულენოვანი სკოლებითა და ეკლესიებით. ასეთივე მოწყობის სახეს, ჩანს, რუსეთის იმპერიაც აღიარებდა - აქაც ყველა მართლმადიდებელს, მათ შორის ქართველებ-

საც - რუსებად ანდა პოტენციურ რუსებად განიხილავდნენ, სპობდნენ ქართულენოვან ეკლესიებს და სასწავლებლებს. ხოლო სომხებს, ებრაელ და სხვა ხალხებს უტოვებდნენ ეროვნულს.

საგანგებოდაა აღსანიშნავი, რომ ყოველივე ამას, რუსეთის ხელისუფლების ნებას, შესანიშნავად გრძნობდა იმერეთის მორწმუნე მოსახლეობა და აღნიშნავდა კიდევ შესაბამის წერილში რუსეთის ხელისუფლებისადმი 1819-1820 წლებში, „საეკლესიო რეფორმის“ წამოწყების დროს. დასავლეთ საქართველოს ქართველობა „საეკლესიო რეფორმას“ განიხილავდა, როგორც ქართული ეკლესიის, ანუ ეროვნული სარწმუნოების შებლაღვა-გაუქმების მცდელობას და წერდა ხელისუფლებას: „თუ რუსეთის იმპერიაში არ შეახეს ხელი ებრაელთა სარწმუნოებას, აგრეთვე სომხებისა და კათოლიკეთა ეკლესიებს, ჩვენ რატომ უნდა წარმოვადგენდეთ გამონაკლისს. თუ იმ დროს, როცა მაჰმადიანთა ხელში ვიყავით, არავინ ეხებოდა ჩვენს მტკიცე რწმენას და არც ამგვარ მწუხარებას გვაყენებდნენ, მაშ რაღა დაგიშავეთ ამჟამად, როცა გვტაცებენ შერვეულ მღვდელმთავრებს, ტაძრებსა და მღვდლებს“.⁷

ამ წერილიდან ჩანს, რომ 1819-1820 წლებში იმერეთისა და დასავლეთ საქართველოს მოსახლეობამ შესანიშნავად იცოდა, თუ სინამდვილეში რა სურდა და რა ეკლესიური შედეგი მოჰყვებოდა „საეკლესიო რეფორმას“. მართლაც, როგორც წერილშია აღნიშნული, რუსეთის იმპერიას ხელი არ უხლია არამართლმადიდებლური ერების ეკლესიებისათვის. ამის მაგალითია ის, რომ სომხურ ეკლესიას იმპერიაში ბოლომდე ჰქონდა „თავისი საკუთარი დამოუკიდებელი ორგანიზაცია კათალიკოსით სათავეში. სომხურ ეკლესიებთან ყველგან გახსნილი იყო სომხურენოვანი სამრევლო სკოლები, სომხებს ჰქონდათ სასულიერო საშუალო სასწავლებლებიც (სემინარიები, ერთი მათგანი თბილისში), ჰქონდათ ეჩმიაძინში უმაღლესი სასწავლებელიც, სასულიერო აკადემია. ყველგან სწავლა წარმოებდა სომხურ ენაზე“.⁸

აღსანიშნავია, რომ რუსეთის ხელისუფლებას ალელვებდა ისიც, რომ მიუხედავად სამეფო ხელისუფლების გაუქმებისა, მიუხედავად იმისა, რომ იმერეთი 1810 წელს შეიერთა რუსეთის იმპერიაში, კვლავინდებურად იმერეთის მეფის ადგილს ახლა ფაქტობრივად ასრულებდა იმერეთის სასულიერო უმაღლესი ხელისუფლება, მას ხალხის დაბალ და მაღალ ფენაზე უდიდესი ზეგავლენა ჰქონდა. ეს კი ძალზე აწუხებდა რუსულ ხელისუფლებას. ამით იყო გამოწვეული ის, რომ მთავრობისაგან ადგილობრივმა რუსულმა ხელისუფლებამ მიიღო ასეთი სახის ბრძანება: „დრო არის ბოლო მოეღოს იმერეთის სამღვდელმთავრობის გადაჭარბებულ გავლენას ხალხის გონებაზე“.⁹

რუსების ხელისუფლების დამყარების შემდეგ იმერეთში უმაღლეს საეკლესიო ხელისუფალთა, განსაკუთრებით კი ქუთათელი და გენათელი მიტროპოლიტების, გავლენა ხალხზე კი არ შემცირებულა, არამედ გაზრდილა. ამის მიზეზთა შესახებ ს. კაკაბაძე წერს: „სულ იმერეთ-გურია-სამეგრელოში ამ დროს ითვლებოდა ცხრა მღვდელმთავარი. მღვდლებიც დასავლეთ საქართველოში იყვნენ ძლიერ ბევრნი (ისინი ოჯახობით შეადგენდნენ მოსახლეობის დაახლოებით 5%-ს). მღვდელს სოფელში დიდი გავლენა ჰქონდა, რადგანაც ახლოს იდგა გლეხობასთან და, როგორც უფრო შეგნებული, გლეხობისათვის მის ჭირ-ვარამში სასარგებლოც იყო, გარდა ამისა, გასულ ხანაში, ოსმალებთან ბრძოლების დროს, სამღვდლოება საჭირო იყო ხალხში ქრისტიანული შეგნების განსამტკიცებლად. ქუთაისის და გელათის მიტროპოლიტებს თავის ხელქვეით ჰქონდა საეკლესიო დიდი შეძლება (თითქმის ამ დროს 500 მოზრდილ კომლ აზნაურ-გლეხზე მეტი). თავიანთი კარის სხვადასხვა მოხელეებით და თავადების ხშირი სტუმრიანობით მათი გავლენა ადგილობრივი ქართული მმართველობის გაუქმების გამო კიდევ უფრო გაიზარდა, მით უმეტეს, რომ რუსული მმართველობა ხალხს არ მოსწონდა“.¹⁰

ქუთათელ და გენათელ მიტროპოლიტთა გავლენის გაზრდა აგრეთვე უნდა აიხსნას ძველქართული სახელმწიფოებრივი მოწყობის სისტემით, რომელიც ბოლომდე, რუსთა მმართველობის დამყარებამდე იყო შენარჩუნებული იმერეთის სამეფოში. კერძოდ, იმერეთში მეფე თვითმპყრობელი მმართველი არ იყო, არამედ იგი სახელმწიფოს მართავდა თავის საბჭოსთან ერთად. საბჭოს წევრები დიდმნიშვნელოვან

თანამდებობებსაც ფლობდნენ. მეფის საბჭო ორად განიყოფოდა – სასულიეროდ და საეროდ, „სასულიერო პირები საბჭოში დიდი უფლებებით სარგებლობდნენ, მათ შეხედულებებსა და მოსაზრებებს მეფე ყოველთვის გულმოდგინედ ისმენდა და დიდ ანგარიშს უწევდა“.¹¹ საბჭოში მონაწილეობდა ოთხი ეპისკოპოსი: 1. ქუთათელი მიტროპოლიტი დოსითეოსი; 2. გენათელი მიტროპოლიტი ექვთიმე; 3. ნიკორწმიდელი მიტროპოლიტი სოფრონიოსი და 4. მთავარეპისკოპოსი ანტონი“.¹² მეფის საბჭოს საერო ნაწილი რუსების შემოსვლის წინ შედგებოდა 30-მდე თავადისაგან და ტახტის აზნაურისაგან. იმერეთის სამეფოს პოლიტიკური წყობილება, რომელიც გ. გონიკაშვილის თანახმად, „ქართული სახელმწიფო სამართლის წესებზე იყო აგებული“ გვაგონებს ძველქართული სახელმწიფო მოწყობის წესს, როცა მეფის კარზე არსებული სახელმწიფო დარბაზი შედგებოდა „ოთხი ბერისაგან“ და ვეზირებისაგან.

„ხელმწიფის კარის გარიგების“ თანახმად, რომლითაც, როგორც ცნობილია, დიდხანს სარგებლობდნენ იმერეთში, ხელმწიფის კარზე ყოველთვის პირველ რიგში მოიხსენიებოდა 4 დიდხარისხოვანი ბერი, ანუ მონაზონი „რომლებიც არიან: მოძღვართმოდღვარი, ჭყონდიდელი, კათალიკოსნი – ქართლისა და აფხაზეთისა“.¹³ ერთიანი საქართველოს სამეფოს დაშლისა და იმერეთის სამეფოს წარმოქმნის შემდეგ, ჩანს, ცდილან სამეფოში შეენარჩუნებინათ ძველქართული სახელმწიფო სამართალი და მეფესთან შექმნილ საბჭოში შეენარჩუნებინათ 4 სასულიერო პირის წევრობა, მათ, როგორც აღინიშნა, მეფეზე უდიდესი ზეგავლენა და სახელმწიფოში დიდი ძალა ჰქონიათ, ჩანს ისევე, როგორც ძველ საქართველოში ჭყონდიდელსა და კათალიკოსებს.

აღსანიშნავია, რომ იმერეთში მეფობის გაუქმების შემდეგ რუსებიც ცდილან იმერეთის რუსი მმართველის კარზე დაეარსებინათ „საბჭო“ (თითქოსდა არ სურდათ მმართველობის ძველი ფორმების შეცვლა), ახლა მისთვის მმართველობის უმაღლესი ორგანო უწოდებიათ „საერთო კრების“ სახელით, მაგრამ „კრება მხოლოდ ფორმალური დაწესებულება იყო. იმერეთის საქმეებს ერთპიროვნულად განაგებდა მმართველი რუსი გენერალი“.¹⁴

როგორც აღინიშნა, მართალია, იმერეთში მეფობა გააუქმეს, მაგრამ იმერეთის მეფესთან არსებულ საბჭოს, რომელიც, ცხადია, რუსთა მიერ დაშლილი იყო, მაინც უდიდესი გავლენა ჰქონია ხალხზე, განსაკუთრებით კი მის სასულიერო ნაწილს, ამიტომაც მიიღო ხელისუფლებამ მთავრობის უზენაესი ბრძანება მოესპოთ „ხალხის გონებაზე“ ქართული სამღვდელოების ზეგავლენა. ეს ხელისუფლებამ დაავალა სინოდალურ კანტორასა და ეგზარქოსს. მათ ავტორიტეტი არ გააჩნდათ ჩარეულიყვნენ დასავლეთ საქართველოს საეკლესიო საქმეებში, ითხოვდნენ ჯარის გამოყენებასა და ხაზინისაგან ხარჯის გაწევას საეკლესიო საქმეთა მოსაგვარებლად. სანაცვლოდ მთავრობას პირდებოდნენ, რომ „საეკლესიო რეფორმით“ ხაზინა გაწეულ ხარჯებს ერთი-ათად აინაზღაურებდა ეკლესიებიდან შემოსავლების გაზრდით. ეგზარქოსი თეოფილაქტე რუსის გაძლიერებული ჯარითა და არტილერია ქვემეხების თანხლებით გადავიდა დასავლეთ საქართველოში „საეკლესიო რეფორმების“ განსახორციელებლად.

იმერელი ქრონოგრაფი წერდა: „1819 წელს ივნისის თვეში მოვიდა საქართველოს ეგზარქი მიტროპოლიტი თეოფილაქტე ბრძანებითა მისის იმპერატორების დიდებულების რუსეთის ხელმწიფისათა სასულიეროს შტატის დასაწყობად, რათა ქმნილ იყო ერთ ეპარქიად და იმ ერთს ეპარქიის ზემდგომ მღვდელმთავარის ხელ ქვეშ უნდა შესულიყო ყოველივე სასულიერო საქმე და ეგრეთვე ეკლესიის ყმათა“...¹⁵ ამბის გაგრძელების შემდეგ ქრონოგრაფი ამთავრებს: „ამის მსმენელი იმერეთის საზოგადოება მიეცა არა მცირედს მწუხარებასა“.¹⁵

„ძველად საქართველოს ეკლესიას შემოსავალი ძირითადად საკუთარი ყმა-მამულიდან შემოდიოდა, აგრეთვე სასულიერო (საწესო) გამოსაღებები, ეკლესიებთან გამართული „ქალაქობების“ ბაჟი და შემოწირულობანი“.¹⁶

თეოფილაქტე იმერეთის სოფლებში აგზავნიდა თავის წარმომადგენლებს, რომელნიც ატარებდნენ ასეთი სახის საეკლესიო რეფორმას: შტატის შემცირების საბაზით სამსახურიდან ითხოვდნენ სამღვდელეობას, ეს იწვევდა მაჰმადიანების შემოსევების დროსაც კი მოქმედი ეკლესიების დაკეტვას, აღწერდნენ საეკლესიო ქონება-შემოსავლებს, ხოლო ეპარქიათა შემცირების შესახებ მთავრობის განზრახვა უკვე მთელმა დასავლეთ საქართველომ იცოდა. ეპარქიათა და საეკლესიო მსახურთა შტატების შემცირება სხვა არაფერი იყო თუ არა ეკლესიისა და ქვეყნისათვის თავდადებული ნაღვაწი ეპისკოპოსებისა და სამღვდელეობის დათხოვნა, ეკლესიების გაუქმება, ურჩების დაპატიმრება, საეკლესიო გლეხთა გადასახადების არა თუ შემცირება, არამედ გაზრდა – „საეკლესიო რეფორმით გლეხთა საეკლესიო გადასახადები გაიზარდა, მოსახლეობის საგადასახადო ტვირთი დამძიმდა. ასე მაგალითად, ივანდიდის, კონტუათის, ნახაშულევის, კუხის, მათხოჯის, ფარცხანაყანევის, მალლაკისა და სხვა სოფლების გლეხთა საეკლესიო გადასახადები სამჯერ გაზარდეს“.¹⁶

იმერეთში იმ დროს ითვლებოდა 2.124 საეკლესიო კომლი (1.994 კომლი საეკლესიო გლეხი და 130 ოჯახი საეკლესიო აზნაური). შემოსავალი მათგან ფულზე გადაყვანით შეადგენდა 11.482 მანეთ ვერცხლის ფულს, მაშინ როცა 1817 წელს ხაზინის შემოსავალი მთელი იმერეთიდან შეადგენდა მხოლოდ 16.745 მანეთს.¹⁶

„რეფორმით“ შემფოთებულმა იმერეთის საზოგადოებამ მრავალგზის თხოვნით მიმართა ხელისუფლებას, შეეწყვიტა ეს პროცესი. საზოგადოება არწმუნებდა მთავრობას, რომ ამ საეკლესიო რეფორმის შედეგად „მრავალი ტაძარი დაიქცევა, პატიოსანსა და ყოვლადქებულ ხატებსა და ჯვრებს დაიტაცებენ, საყდრებს მოაკლდებათ მათგანვე აღზრდილი მათთვის მლოცველი მოძღვრები, ქართველები განშორებულ იქნებიან თავის მღვდელმთავართა კურთხევისაგან“.¹⁷

ასეთმა თხოვნა-ვედრებამ და დარწმუნებამ არ გაჭრა, რუსის მთავრობამ თეოფილაქტეს ხელმძღვანელობით გააგრძელა „რეფორმა“, რომლის მიხედვითაც „მღვდლების რიცხვი უნდა შემცირებულიყო ერთიორად და ერთისამად. ეპისკოპოსების შესამჩნევად დასაზარებლად ცხოვრება ამალითა და სტუმრიანობით მოისპობოდა, რაც ფრთას შეაკვეცდა მათ გავლენას თავადაზნაურობასა და ხალხზე. როდესაც საეკლესიო გლეხების აღწერას შეუდგნენ გადასახადების ფულზე გადატანით და მათი მომატებით, ხალხი შეშინდა“.¹⁸ აჯანყდა მთელი იმერეთი, საზოგადოების ყველა ფენა 1819 წლის ივნის-ივლისში. თითქმის ყოველი სოფლის ეკლესიებთან იკრიბებოდა მრევლი.

ეკლესიებში დაცული ბუკების ხმაზე იკრიბებოდა მთელი სოფლის მოსახლეობა, ტარდებოდა სახალხო საეკლესიო კრებები. იფიცებდნენ ხატებზე, რომ არ უღალატებდნენ ერთმანეთს, საქრისტიანო საქმეს, დაიცავდნენ ერთობას და მთლიანობას გამარჯვებამდე. ხალხის საბოლოო მიზანი იყო ე.წ. „საეკლესიო რეფორმის“ გაუქმება, სამღვდელეობისა და ეკლესიის წინანდელ მდგომარეობაში დატოვება.

„გლეხები მოუწოდებდნენ ერთმანეთს ერთობისაკენ. ერთობაში მონაწილე ჯგუფები გადადიოდნენ მეზობელ სოფლებში, ყველგან ადგილობრივ ეკლესიებში დაცული ბუკების დაკვრით იკრიბებოდა ხალხი და ხატებზე ერთობის ფიცს ღებულობდა. ერთობის ფიცს ღებულობდნენ გლეხებთან ერთად თავადაზნაურობაც. ქუთათელი მიტროპოლიტი დოსითეოსი და გენათელი ეფთვიმე აშკარად მოუწოდებდნენ ხალხს ეკლესიის უფლებების დასაცავად“.¹⁹ საეკლესიო აჯანყებამ განსაკუთრებით დიდი სახე მიიღო რაჭაში და საერთოდ მთელ ქვეყანაში. იმერეთის მმართველი რუსი გენერალი მთავრობას აცნობებდა, რომ აჯანყება საყოველთაო იყო, აჯანყებულებმა დაიჭირეს და ჩახერგეს სამიმოსვლო და საფოსტო გზები, დაიკავეს სადარაჯოები, ისინი მოითხოვდნენ რეფორმის გაუქმებას და ეგზარქოსის თეოფილაქტე რუსანოვის იმერეთიდან გაძევებას.²⁰ მთავრობამ იმერეთში დამატებით შეგზავნა კაზაკთა ორი პოლკი, გრენადერთა პოლკის ერთი ბატალიონი და არტილერია გენერლის მეთაურობით. აჯანყებულებში თანდათან გავრცელდა ლოზუნგი „სამშობლოს განთავისუფლება“.²⁰ „სამშობლოს განთავისუფლება“, ცხადია, ეკლესიის თავისუფლებასაც გულისხმობდა.

მთავრობა იძულებული გახდა „რეფორმა“ შეეწყვიტა, ხოლო „შეშინებული ეგზარქოსი თეოფილაქტე 9 ივლისს, გაძლიერებული დაცვით – 300 ჯარისკაცითა და არტილერიით – ქუთაისიდან თბილისს გაემგზავრა. ეს იყო აჯანყებულთა გამარჯვება“.²¹

აჯანყებულები დაწყნარდნენ. მაგრამ რუსი მოხელეებისა და განსაკუთრებით გენერლის ქმედებებმა ხალხი მიახვედრა, რომ ერთადერთი ხსნა იყო მხოლოდ რუსების ქვეყნიდან განდევნა და ეროვნული სამეფო ხელისუფლების აღდგენა. აჯანყებულები დააჩქარა იმან, რომ რუსებს განზრახული ჰქონდათ აჯანყებულების სასტიკი დასჯა, ხალხისაგან კი ითხოვდნენ „ცოდვების მონანიებას“ და რუსეთის იმპერიის ერთგულებაზე ფიცის დადებას. აჯანყება განახლდა. საიმპერატორო კარს არწმუნებდნენ, რომ აჯანყებას სათავეში ედგა ქართული ეკლესია, კერძოდ, კი ქუთათელი და გენათელი მიტროპოლიტები დოსითეოსი და ექვთიმე. პეტერბურგიდან მოვიდა ბრძანება ქართული ეკლესიის მეთაურების იმერეთიდან რუსეთში გადასახლების შესახებ. ეს ფაქტობრივად იყო ნებართვა იმისა, რომ მათ ადგილობრივი ხელისუფლება მოჰპრობოდა თავისი შეხედულების შესაბამისად.

შემუშავებული იქნა მთელი გეგმა მიტროპოლიტების დაპატიმრებისა მთელი თავის ნებართვებითა და ინსტრუქციებით. ამასობაში აჯანყებულმა ხალხმა და იმერეთის მთელმა საზოგადოებამ დაიწყეს ძიება სამეფო კანდიდატებისა. სამწუხაროდ, მეფე სოლომონ II-ს პირდაპირი მემკვიდრე არ ჰყავდა. სამეფო კანდიდატს ეძებდნენ ბაგრატიონთა შორის, მაგრამ შემდეგ სამეფო სახლის ნათესავთა შორისაც დაიწყეს ძიება. საბოლოოდ, იმერეთის მეფედ გამოაცხადეს სოლომონ II-ის შვილიშვილი ივანე აბაშიძე. ამის საპასუხოდ რუსებმა შეიყვანეს იმერეთში დამატებითი ჯარები, გაიცა ბრძანება ახალი მეფისა და მიტროპოლიტთა დაპატიმრების შესახებ, ისინი სამართლიანად განიხილებოდნენ ქართული სახელმწიფოებრიობისა და საეკლესიო დამოუკიდებლობის არსებობის მასაზრდოებელ ცენტრალურ ფიგურებად. იმერეთის რუსმა მმართველმა პუზირევსკიმ შეიპყრო ღრმად მოხუცებული ქუთათელი მიტროპოლიტი დოსითეოსი და გენათელი ექვთიმე 1820 წლის 4 მარტს, თვითონ კი გაემართა გურიისაკენ ახალი მეფის ივანე აბაშიძის შესაპყრობად. შეპყრობილ მიტროპოლიტებს ხელისუფლება მიიჩნევდა არა დაპატიმრებულებად, არამედ დატყვევებულებად.

გურიაში წასვლამდე პუზირევსკი შეუთანხმდა რუსულ მმართველობას მღვდელმთავარ ტყვეთა საკითხის შესახებ. გენერალ-ლეიტენანტს ველიამინოვს მისწერა: „იმისათვის, რათა დატყვევებულებმა ვერ შეძლონ გაქცევა, არ იცოდნენ ერთმანეთის ვინაობა და გატარების დროს მცხოვრებლებმა ვერ იცნონ ისინი, გადავწყვიტე, რომ თავზე ჩამოვაცვა ტომრები, მათ კისერთან და წელთან შევკრავ, ხოლო ბაგესთან სასუნთქს გაუფკეთებ. თუ რაიმე უკიდურესი შემთხვევა მოხდება მათ დაფხოცავ და გვამებს წყალს გავატან“.²² თბილისის რუსული ხელისუფლება ძალზე შეაშფოთა დახოცვის შემდეგ მიტროპოლიტების გვამების წყალში გადაყრის აზრმა, რადგანაც შეეშინდათ, რომ გვამების ამოცნობის შემდეგ ხალხი გამძვინვარდებოდა, ამიტომაც ასეთი დარიგება მიიღო: „ყველაზე მეტად მოერიდეთ მიტროპოლიტების სიკვდილით დასჯას, ამას შეუძლია მთლად ააღელვოს სამღვდელოებისა და თავადებისაგან წაქეზებული ხალხი, შეიძლება ჩვენს ჯარისკაცებზეც ცუდი შთაბეჭდილება დატოვოს. მათ სარწმუნოებრივი აღმსარებლობის გამო ძლიერი სასოება უნდა ჰქონდეთ სამღვდელოებისადმი... მაგრამ თუ მაინც საჭიროდ მიიჩნევა მოხუცი მღვდელმთავრების დახოცვა, არავითარ შემთხვევაში არც ერთი გვამი არ დატოვოთ იმერეთში, არც დასაფლავოთ, არც გადაადგოთ მდინარეში, ვიწრო და სწრაფდინების გამო შეიძლება მდინარეში ამოაგდოს გვამები, რომელსაც ნახავს ცრუმორწმუნე ხალხი. თითოეული გვამი გადატანილ უნდა იქნეს მოზდოკამდის. არ იქნას დატოვებული საქართველოშიც კი, ანდა მიტანილ იქნან კაიშაურამდე, სადაც შეიძლება მათი დასაფლავება“.²³ ეს იყო ფაქტობრივი ნებართვა მიტროპოლიტების დახოცვისა. მაგრამ ამ ბრძანების შესრულებამდე თვით პუზირევსკი მოკლეს გურიაში.

მიტროპოლიტთა შეპყრობის შემდეგ აჯანყდა არა მხოლოდ იმერეთი რაჭასთან ერთად, არამედ გურია და სამეგრელოც. რუსებმა იმერეთში შეიყვანეს დამატებითი ჯარი და არტილერია. სახელმწიფოსა და ეკლესიის თავისუფლებისათვის მებრძოლი ხალხი მედგრად ებრძოდა მტერს. ამიტომაც ამიერკავკასიის სარდლობამ დასავლეთ საქართველოში გააგზავნა სამხედრო ექსპედიცია გენერალ ველიამინოვის ხელმძღვანელობით. მას დაევალა სასტიკად გასწორებოდა აჯანყებულებს, ადგილზევე ჩამოეხრჩო ტყვეები. მართლაც, რუსებმა ცეცხლს მისცეს და მიწასთან გაასწორეს სოფლები, დაანგრიეს ციხე-სიმაგრეები. მათ ეკლესიის თავისთავადობის დამცველები თავდადებით ებრძოდნენ (1820 წლის აპრილიდან ივლისამდე). საბოლოოდ, რუსებმა გაიმარჯვეს. ერმოლოვი მრავალი წლის შემდეგ წერდა ამ ამბების შესახებ: „ამბობებული სოფლები გავნადგურეთ და გადავბუგეთ. ბაღები და ვენახები ძირებამდე ავჩხეთ, მრავალი წლის შემდეგაც ვერ აღადგენდნენ მოღალატეები პირვანდელ მდგომარეობას“.²⁴ ეკლესიისა და ქვეყნის დამოუკიდებლობისათვის მებრძოლი ხალხის დამარცხების შემდეგ რუსეთის ხელისუფლებამ სასტიკად დასაჯა აქტიური მონაწილენი, დახოცა ციხეებსა და გადასახლებებში. ამის ერთი მაგალითია გელათის საეპისკოპოსოს კუთვნილი სოფელი ფუტიეთი რაჭაში, მიტროპოლიტთა დაპატიმრების შემდეგ სოფელმა, ხალხმა და სამღვდლოებამ, ბერებმა, ქალებმა, მოხუცებმა და ახალგაზრდებმა მედგარი წინააღმდეგობა გაუწიეს რუსის ჯარს. ბრძოლა შედგა 1820 წლის 21 მაისს. როგორც ფიქრობენ, ამ ერთ სოფელში 2.000 კაცი დაიღუპა შეტევის დროს.²⁵

როგორც აღვნიშნეთ, შეპყრობილ მიტროპოლიტებს ტომრები ჩამოაცვეს და, ჩანს, ურმით ან ცხენებით გაუყენეს რუსეთის გზას. ხელისუფლებას ეშინოდა მათი ცოცხლად დატოვებისა, ამიტომაც შემთხვევას არ უნდა მივაწეროთ ქართული ეკლესიის ფაქტობრივი მეთაურის, კათალიკოსის ადგილზე მჯდომისა და ზოგიერთი საბუთის მიხედვით კათალიკოსის – დოსითეოს ქუთათელის სიკვდილი. იგი, როგორც ფიქრობენ, სურამთან ახლოს ტომარაში დახჩობილა, ზოგიერთი ცნობის მიხედვით, იგი მოკვდა სასტიკი ცემის შემდეგ. მისი გვამი და აგრეთვე მიტროპოლიტი ექვთიმე გენათელი მანც ტომრებში დატოვეს, მხოლოდ ანანურში, რუსებისათვის უსაფრთხო ადგილას ინებეს რუსებმა მიტროპოლიტის გვამის გათავისუფლება. ცხადია, ეს წინასწარ შეატყობინეს რუსულ საეკლესიო მმართველობას თბილისში.

ქართული ეკლესიის თავისუფლებისათვის თავდადებულსა და სიცოცხლის შემწირველ მიტროპოლიტ დოსითეოსს კათალიკოს-პატრიარქი ლეონიდე უწოდებს „მოწამე მღვდელმთავარს“. დოსითეოს ქუთათელისა და ექვთიმე გენათელის ხსოვნა საგანგებოდ აღნიშნეს ავტოკეფალიის აღმდგენელმა კრებებმა 1917 წელს. „მოწამე მღვდელ-მთავრის“ დოსითეოს ქუთათელის უკანასკნელი განსასვენებლის შესახებ ბრძანებს კათალიკოს-პატრიარქი ლეონიდე: „ქუთათელი ამოალრჩეს ტომარაში გზათმიმავალი სურამიდან გორში. დიდხანს არ იცოდნენ, რა ექნათ მოწამე მღვდელმთავრის ცხედრისთვის. მომყოლ ჯარისკაცთათვის არ გაუმხელიათ ეს ამბავი ანანურამდის, სადაც ბოლოს მოვიდა ბრძანება საქართველოს სინოდალურ ეგზარქოსისაგან მღვდელმთავრის დასაფლავების შესახებ ყოვლად მარტივათა და უცერემონიოთ“.²⁶

რუსეთში გადასახლებული ბაგრატიონების სამეფო სახლის წევრებს სწირად იწვევდნენ იმპერიის დედაქალაქში იმ მიზნით, რათა მათ შეცვლოდათ შეხედულება იმპერიის ცივილიზებულიების შესახებ. ჩანს, ამავე მიზნით მიიწვია პეტერბურგში იმპერატორმა ალექსანდრე I-მა გენათელი მიტროპოლიტი ექვთიმე რუსეთში გადაყვანის შემდეგ. მოელოდნენ, რომ საიმპერატორო ბრწყინვალეობით გაოცებული ქართველი მიტროპოლიტი მიღებული წესების შესაბამისად ქებას შეასხამდა იმპერატორს, მაგრამ მოხდა გასაოცარი რამ, გენათელმა ექვთიმემ „ნერონი“ უწოდა „სისხლიან იმპერატორს, რომელმაც დახოცა ხალხი ჯერ 1810 წელს, შემდეგ კი 1819-20 წლებში, საქართველოს დათრგუნვასთან ერთად“ – განაცხადა 100 წლის შემდეგ წმიდა ამბროსი ხელაია. გენათელი მიტროპოლიტი, რომელსაც იმპერატორთან

შეხვედრის შემდეგ გათავისუფლებას ჰპირდებოდნენ, დააპატიმრეს და მოათავსეს პეტერბურგიდან 200 კმ-ით დაშორებულ სვირის მონასტერში, სადაც მალე 1822 წლის 21 მარტს გარდაიცვალა. ის მოწამის შარავანდედითაა შემკობილი.

ანანურში დოსითეოს ქუთათელი დაუსაფლავებიათ ეკლესიაში ყოვლადწმიდა ღვთისმშობლის ხატის წინ. ხატისაგან საფლავი დაშორებული ყოფილა „ორ არშინ ნახევრით“.²⁷ იმჟამინდელი ქრონოგრაფები ხშირად წერდნენ დოსითეოსისა და ექვთიმეს რუსეთში გადასახლების შესახებ, მათთვის უცნობი ყოფილა სიკვდილი დოსითეოს ქუთათელისა. ჩანს, საზოგადოებას უმაღლავნენ ამას. ამიტომაც მათთვის უცნობი იყო არა მხოლოდ დღე მიტროპოლიტის სიკვდილისა, არამედ წელიც, მაგალითად, ერთი ქრონიკა ასეთია: „1820 - გენათელი და ქუთათელი რუსეთს წაიყვანეს და დაკარგეს, შემოქმედის ციხე მოსჭრეს და შემოქმედელები დასწვეს“²⁸ სხვა ქრონიკა ეხება თარიღსაც - „1820 ქუთათელი და გენათელი წაიყვანეს რუსეთს მარტის მეხუთე დღესა,²⁹ ე.ი. 1820 წლის 5 მარტს მიტროპოლიტები რუსეთისაკენ გაუგზავნიან, ალბათ, რამდენიმე დღის შემდეგ მოკლეს მოხუცი მღვდელმთავარი.

შეიძლება დაისვას კითხვა, აცნობიერებდნენ თუ არა რუსი ხელისუფალნი თავიანთ ქმედებას, ჰქონდათ თუ არა მათ ინფორმაცია დოსითეოს ქუთათელისა და ექვთიმე გენათელის შესახებ? უნდა ითქვას, რომ რუსი ხელისუფლება ამ მღვდელმთავრებს კარგად იცნობდა საქართველოში შემოსვლის დღიდანვე, რადგანაც ისინი ხშირად მონაწილეობდნენ დიპლომატიურ მოლაპარაკებებში, რომელსაც იმერეთის სამეფო აწარმოებდა რუსეთის მთავრობასთან 1804-1810 წლებში. გენათელ მიტროპოლიტს დიდად ენდობოდა სოლომონ II, ამიტომაც თავის წარმომადგენლად ნიშნავდა რუსებთან მოლაპარაკებების დროს 1809-1810 წლებში, უფრო მეტიც, ექვთიმე გაჰყვა სოლომონ II-ს თბილისში, სადაც მეფე მოტყუებით დააპატიმრეს, რაც, ცხადია, მოულოდნელი იყო მღვდელმთავრისათვის და მის მოტყუებასაც წარმოადგენდა. თბილისიდან სოლომონ II-მ მოახერხა გაქცევა. „გაქცევიდან ერთი კვირის შემდეგ, 1810 წლის 17 მაისს, სოლომონ II-მ ახალციხიდან წერილი მისწერა იმერეთის კათალიკოსს დოსითეოს ქუთათელს, საიდანაც ნათლად ჩანს, რომ იგი თავისი უფლებების აღდგენისათვის ემზადებოდა“.³⁰ მ. გონიკაშვილი, ჩანს, წყაროზე დაყრდნობით „კათალიკოსს“ უწოდებს დოსითეოს ქუთათელს.

საერთოდ, უნდა აღინიშნოს, რომ დოსითეოს ქუთათელი მთელ საქართველოში სახელგანთქმული საეკლესიო მოღვაწე იყო. ოსმალთა შემოსევათა შედეგად გაუქმებული ქუთაისის საეპისკოპოსო კათედრა აღადგინა იმერეთის საეკლესიო კრებამ 1759 წელს მეფე სოლომონ I-ის ნებით ხრესილის ომში გამარჯვებისა და სახელმწიფოებრიობის განმტკიცების შემდეგ. დოსითეოს ქუთათელი ეპისკოპოსის ავტორიტეტი ქვეყანაში გაიზარდა. 1798 წელს სოლომონ II-მ მას კათალიკოსობა უბოძა აზნაუ-იმერთა კათალიკოსის მაქსიმეს გარდაცვალების შემდეგ. მეფე სოლომონი ამის შესახებ წერდა კიდევ ერთ-ერთი საეკლესიო მამულის გუჯარში: „ამის შემდგომად ქუთათელ მიტროპოლიტს დოსითეოსს კათალიკოსობა ვუბოძეთ... მამული, ადგილი, ტყე ბიჭვინტისა ღვთისმშობელისა არის... ყოველივე ამ ადგილებისა და მამულებისა გამოსავალი კათალიკოსისა მიერთმეოდეს უცილებლად ყოველთა კაცთა მიერ“.³¹ საკათალიკოსოს მამულებს ბიჭვინტის ღვთისმშობლის ქონება ეწოდებოდა. ქუთაისი მტრის მიერ დაზარალებული იყო საკათედრო ტაძართან ერთად. 120 წლის მანძილზე მის ციხეში მტრის ჯარი იდგა. დოსითეოს ქუთათელს გადაუწყვეტია აღედგინა არა მხოლოდ ქუთაისის საეპისკოპოსო (ეპარქია), არამედ გადაექცია ქუთაისი ერთ-ერთ სასულიერო ცენტრად, შეუქმნია იქ სტამბა, თბილისში რუსების მიერ ეროვნული ცენტრების და, მათ შორის, სასტამბო საქმის გაუქმების შემდეგ 1803 წლის 15 იანვარს ქუთაისში დაუსტამბიათ „სალმრთო და სამღვდლო სახარება ვნების კვირიაკისა“ სოლომონ II-ის სახსრებით, დედოფლის შეწევნით, მიტროპოლიტთა და ეპისკოპოსთა კურთხევით.³² დოსითეოს ქუთათელს აუშენებია ქუთაისში რეზიდენციაც. იოანე ბაგრატიონი თავის თხზულებაში ქუთაისში ჩასულ ბერ სტუმარს ათქმევინებს - „ბერს დიდად მოეწონა ქუთათელის სახლის მღებარეობა და გარდასახედავი ადგ-

ილი, რომელიც სჭვრეტდა დიდს ადგილს და თვალთათვის საამო იყო. ბერმან მოახსენა: ყოვლად სამ-
ღვდელო მიტროპოლიტო, რა იმერეთის ადგილებში შემოველ, ჯერ ამის მეტათ ჩემ თვალსა არა ამებია
რა, სხვა ადგილნი, რომელმაც მომცა მხიარულება გულისა“.³³

ქუთათელის სასახლე გადაჰყურებდა „ვაკე იმერეთს“. ეს საეკლესიო ცენტრი დოსითეოზს მტრისაგან
დაქცეულ ქუთაისში აუგია, იმერეთში ერთ-ერთ ყველაზე ლამაზ ადგილას. თვითონ იმერეთის სილ-
ამაზის შესაფასებლად კი შეიძლება მოვიყვანოთ მეფე სოლომონ II-ის სიტყვები, როცა მას დაუპირეს
რუსეთში გადასახლება და პეტერბურგის სასახლეებში დაბინავება, მეფეს განუცხადებია: „იმერეთი ღვ-
თიური სამოთხეა და ერთადერთი სასახლე მისი მეფისათვის. ამიტომ თქვენი პეტერბურგის დარბაზები
მე ვერ მომხიბლავს“.³⁴ სოლომონ II-ის მეფობის დაწყებამდე, როცა იმერეთის სახელმწიფოებრიობა და
საეკლესიო ცხოვრება აღორძინდა, მთელმა იმერეთის საზოგადოებამ გადაწყვიტა, უარი ეთქვა საკუ-
თარ სახელმწიფოზე და გაერთიანებულიყვნენ ერთ სამეფოდ ქართლ-კახეთის სამეფოსთან ერთად, ერთ-
ერთი სულისჩამდგმელნი ამ იდეისა იყვნენ მიტროპოლიტები. ამ დროს მომავალი სოლომონ II იყო 10
წლისა (ჯერ ტახტზე ასული არ იყო). „იმერეთის წარჩინებულნი შეიკრიბნენ და გამოგზავნეს დესპანი
ერეკლე მეფესთან მარტში (1789 წ.): დოსითეოს ქუთათელი, ექვთიმე გენათელი, სარდალი ქაიხოსრო
წერეთელი... და სხვები. ამათ სთხოვეს ერეკლეს იმერეთის შემოერთება ქართლ-კახეთის სამეფოსთან.
ბევრი ბჭობის შემდეგ, დარეჯან დედოფლის გაიქნობით ჩაიშალა ეს ბრწყინვალე საქმე“.³⁵

პლატონ იოსელიანი წერს, რომ კათალიკოსი ანტონ II, მღვდელმთავრები, თავადები, სარდალნი,
სახლთუხუცესნი, მდივანბენნი ქართლ-კახეთისა, იმერელ დიპლომატებთან ერთად ითხოვდნენ გაერ-
თიანებას. დედოფალი წინააღმდეგი იყო. „ქუთათელი და გენათელი, აბაშიძე და სხვანი დესპანნი
მოუთხრობდეს დედოფალს იმერეთის მდგომარეობასა და სრულიად დალუპვასა, უკუეთუ არ მოხდება
ერთობა ქართველთა თანა“.³⁶ ამ ელჩობას შედეგად მოჰყვა 1790 წელს ერთობის ტრაქტატის დადება
„ზემო ივერიის“ (ანუ ქართლ-კახეთის სამეფოსა) და „ქვემო ივერიის“ (ე.ი. იმერეთის, სამეგრელოსა და
გურიის სამეფო-სამთავროს) სახელმწიფოებრივ ერთეულთა შორის. იმერეთის ტახტზე კი ავიდა სო-
ლომონ II.

ყოველივე ზემოთ ჩამოთვლილისა და სხვათა გამო, ცხადია, რუსულმა ხელისუფლებამ კარგად იცო-
და დოსითეოზს ქუთათელისა და ექვთიმე გენათელის ვინაობა და მნიშვნელობა საქართველოსათვის.
წმიდა აღმსარებელი კათალიკოს-პატრიარქი ამბროსი ხელაია სიამაყით აცხადებდა რუსულ-ბოლშე-
ვიკური სასამართლოს წინაშე: „განსაკუთრებით აღსანიშნავია რუსების დასავლეთ საქართველოში დამკვი-
დრების ხანა XIX ს-ის დასაწყისში. ამ დროს ეკლესიის და ხალხის დამცველებად გამოდიან ქუთათელი
და გენათელი და ხალხის აჯანყებას სათავეში უდგებიან. ორივე გააგზავნეს რუსეთისაკენ, მაგრამ მხ-
ოლოდ გენათელმა ექვთიმემ ჩააღწია ნოვლოროდში, სადაც ის უნდა დაებინავებინათ. იმპერატორმა
ალექსანდრე I-მა მოისურვა მისი ნახვა, ჩაიყვანეს პეტერბურგში. იმპერატორმა დიდი ზეიმით და პა-
ტივით მიიღო, მაგრამ ამისათვის ექვთიმე გენათელი არ მოერიდა ემხილებინა იმპერატორი საქართვე-
ლოს ეკლესიისა და ერის თავისუფლების წართმევისათვის, სამშობლოს დამცველების წამებისათვის. მას
უწოდა ახალი ნერონი“.³⁷

„იმერეთში საეკლესიო აჯანყებად“ ცნობილი მოვლენა სინამდვილეში წარმოადგენდა საქართველოს
ეკლესიის ავტოკეფალიის დასაცავად მიმართულ სახალხო პროტესტს.³⁸

საბოლოოდ, რუსეთის ხელისუფლებამ მაინც ჩაატარა „საეკლესიო რეფორმა“ დასავლეთ საქართველო-
ში. გააუქმეს სამღვდელმთავრო კათედრები. ცხრის ნაცვლად დატოვეს სამი (იმერეთში, გურიასა და
ოდიშში). ეს რეფორმა ახლა უკვე ფრთხილად, წლების მანძილზე გრძელდებოდა.

რუსეთის მიერ საქართველოს ეკლესიის ავტოკეფალიის გაუქმების შედეგად, შეიბღალა არა მხოლოდ
ეკლესიის თავისთავადობა, არამედ ქართულმა ეკლესიამ საუკუნოდ დაკარგა საზოგადოებასა და სახ-

ელმწიფოში ის მდგომარეობა და ადგილი, რომელიც მისთვის ტრადიციული იყო IV ს-დან XIX ს-მდე.

ქართულ ეკლესიას რუსულმა ხელისუფლებამ ჩამოართვა მთელი ქონება, მამულები, სახლები, საეკლესიო გლეხები, აზნაურები. როგორც აღინიშნა, XIX ს-ის 50-იან წლებში რუსეთის სახელმწიფო ხაზინას გადაეცა 150 მილიონ ოქროს მანეთად შეფასებული ქართული ეკლესიის ქონება და მასთან ერთად თითქმის ნახევარ მილიონ დესეტინამდე მიწა.

ძველად წმიდანად შერაცხვა ხდებოდა მთელი მორწმუნე საზოგადოების მიერ, ბაგრატ ბატონიშვილის გადმოცემით, 4 პირი, რომელთაც იმერეთის მეფე სოლომონ II-ეს დახმარება გაუწიეს გაქცევის დროს, რუსებმა დახვრიტეს. „ოთხივე დაასაფლავეს ავლაბარში, მინდორზე, რომელთა საფლავთა ზედა დაადგათ ნათელი ზეგარდმო და შეირაცხნენ წმიდათა შორის“.³⁹ მათი გვარები ყოფილა ავთანდილაშვილი (ავთანდილოვი), პენტელაშვილი (პენტელოვი), ფალავანდიშვილი (ფალავანდოვი) და მურასაშვილი (მურასოვი). მეფისათვის თავდადებული ეს წმიდანები დაუხვრეტიათ „თოფითა ავლაბრის რიყესა ზედა“ 1810 წლის 30 დეკემბერს, პარასკევს. პოლიცემისტერი თუმანიშვილი (თუმანოვი) წერდა: „მებრძანა წინა ღამეს, რათა დამესხმევიანა რიყეზედ ოთხი ბოძნი და მას ზედა მისაკვრენი თოკნი და თვალთა საკვრელნი სამოსელნი და აგრეთვე მღვდელი ჩვენის ბერძენი“ (ე.ი. მართლმადიდებელი).⁴⁰

როგორც აღინიშნა, ისინი ავლაბარში დაუსაფლავებიათ მინდორზე. მემბტიანის ცნობით, საფლავებს ზეგადრმო ნათელი დადგომია და ისინი წმიდათა შორის შერაცხულან. ცხადია, რუსულ სინოდს არ გამოუტანია დადგენილება მათი წმიდანად შერაცხვის შესახებ, არამედ მთელი საზოგადოების აზრი დაჯერებული ყოფილა, რომ მეფისათვის თავდადებულნი წმიდანებად შეირაცხნენ (ქართული საზოგადოებისათვის თავდადებული იოთამ ზედგინიძე, რომელმაც მოსაკლავად გამზადებული მეფის საწოლში ჩაწვა, წმიდანი იყო. ახლა კი, XIX ს-ში მეფისათვის თავდადებული „თაბუკაშვილი“, რომელიც სოლომონ II-ის საწოლში ჩაწვა და მეფე სირცხვილსა და სიკვდილს გადაარჩინა, რუსეთის ხელისუფლებამ ციმბირში გადაასახლა, სხვებთან ერთად).

ზემოაღნიშნულთა დარად, ქართულ ეკლესიას XIX ს-სა და XX ს-ის დასაწყისში წმიდანად მიაჩნდა დოსითეოს ქუთათელი და ექვთიმე გენათელი. ეს ჩანს კათალიკოს-პატრიარქ ლეონიდესა და წმიდა ამბროსის ნაწერებიდან. დოსითეოსმა და ექვთიმემ თავი დადეს, სიცოცხლე შესწირეს საქართველოსა და საქართველოში ჩვენი უფლის და მაცხოვრის იესო ქრისტეს ეკლესიის თავისუფლებას. მათი ღვაწლი იმის შემდეგ უფრო გამოჩნდა, რაც ქართული ეკლესიის დამოუკიდებლობის მოსაპოვის შემდეგ რუსულმა ეკლესიამ ვერ მოახერხა ქართული სამწყსოს მოვლა, ჩაკლა მასში მგზნებარე და მხურვალე სიყვარული ქრისტიანობისა და ეკლესიისა, რასაც მუდამუჟამს აღნიშნავდნენ ქართული ეკლესიის ავტოკეფალიის მომხრეები XX ს-ის დასაწყისში.

¹ ი. ბაგრატიონი, ხუმარსწავლა, 1990, ტ. I, გვ. 565; ² მ. კეკელია, სასამართლო ორგანიზაცია და პროცესი საქართველოში რუსეთთან შეერთების წინ, ტ. I, 1970; ³ ა. ჯაფარიძე, ქართული ეკლესია XVII-XVIII საუკუნეებში, ეკლესიის კალენდარი, 1994; ⁴ ნარკვ., IV, გვ. 891; ⁵ ს. კაკაბაძე, ქართველი ხალხის ისტორია, 1997, გვ. 32; ⁶ იქვე გვ. 87; ⁷ არქეოლოგ. კომისიის აქტები, АКАК, ტ. VI, ნაწ. I, გვ. 391; ⁸ ს. კაკაბაძე, ქართველი ხალხის ისტორია, 1997, გვ. 230; ⁹ Акты, собранные Кавказской археографической комиссией, т. VI, ч. I, с. 574; ¹⁰ ს. კაკაბაძე, ქართველი ხალხის ისტორია, 1783-1921, თბ., 1997, გვ. 87; ¹¹ მ. გონიკაშვილი, იმერეთი XVIII-XIX საუკუნეთა მიჯნაზე, 1979, გვ. 52; ¹² ს. კაკაბაძე, ქართველი ხალხის ისტორია, 1783-1921, თბ., 1997, გვ. 52; ¹³ კ. კეკელიძე, ძველი ქართული ლიტერატურის ისტორია, I, 1980, გვ. 569; ¹⁴ მ. გონიკაშვილი, დასახ. ნაშრ.,

გვ. 208; ¹⁵ თ. ჟორდანიას, ქრონიკები, III, 1967, გვ. 597; ¹⁶ ქ. ჩხატარაიშვილი, გურიის სამთავრო, 1985, გვ. 62; ¹⁷ ნარკვ. IV, გვ. 931; ¹⁸ *Акты, собранные Кавказской археологической комиссией, 1874, АКАК, ტ. VI, ნაწ. I, გვ. 391*; ¹⁹ ს. კაკაბაძე, დასახ. ნაშრ., გვ. 87; ²⁰ იქვე, გვ. 88; ²¹ ნარკვ. IV, გვ. 932, 933; ²² *АКАК, VI, გვ. 579*; ²³ იქვე, გვ. 582; ²⁴ ნარკვ. გვ. 936; ²⁵ ა. გიორგობიანი, სოფლის სიმდიდრე, გაზ. „სოფლის ცხოვრება“, 1991 წ., 18.XII; ²⁶ ჯვარი ვაზისა, 1990, №3, გვ. 67. წყაროდ ასახელებს *В. Потто, Кавказская война, т. II, с. 699*; ²⁷ თ. ჟორდანიას, ქრონიკები, ტ. III, 1967, გვ. 510; ²⁸ ქრონიკები, III, გვ. 492; ²⁹ იქვე, გვ. 623; ³⁰ მ. გონიკაშვილი, იმერეთი XVIII-XIX საუკუნეთა მიჯნაზე, 1979, გვ. 170; ³¹ თ. ჟორდანიას, ქრონიკები, II, გვ. 48; ³² ქრონიკები, III, გვ. 460; ³³ ი. ბაგრატიონი, კალმასობა, ტ. II, 1991, გვ. 386; ³⁴ მღვდელმონაზონი ანტონ მთაწმიდელი, ილარიონ ქართველის ცხოვრება, 1993, გვ. 14; ³⁵ ქრონიკები, III, გვ. 404; ³⁶ ცხოვრება გიორგი მეცამეტისა, ქართული მწერლობა, 1995, გვ. 21; ³⁷ ა. ხელაია, „მე შევასრულე ჩემი მოვალეობა“, ჟურნ. „მნათობი“, 1988, №10, გვ. 27; ³⁸ კირიონის სიტყვა 1906 წლის პეტერბურგის საეკლესიო სათათბირო სხდომაზე, ჯვარი ვაზისა, 1990, №3, გვ. 60; ³⁹ დ. და ბ. ბატონიშვილების ისტორია, გვ. 106, წიგნიდან, მ. რეხვიაშვილი, იმერეთის სამეფო XVIII ს.-ში, გვ. 292; ⁴⁰ ქრონიკები, III, გვ. 474.

ბოლოსიტყვაობის მაგიერ

პატიოსანო ანანი ჯაფარიძის სიტყვა
წარმოთქმული პანაშვილისას ეკლესიაში
მიწვე სოლომონ მეორის ნაშტის
ძ. ახალციხიდან გადასვენების შემდეგ

(29.05.1993)

პატიოსანო და დიდებული ქართველო, ახლახანს ახალციხიდან გავაცილეთ ნეშტი საქართველოს კეთილმსახურისა მეფისა, რომელმაც აღასრულა მცნება ჩვენისა მაცხოვრისა იესო ქრისტესი და სული თვისი დასდო ერისა თვისისათვის.

უფალმა ღმერთმა კაცთა მოდგმა თავისუფალი ნებისყოფის ყოფით შეჰქმნა.

თავისუფლება თვისითა სისხლითა მოგვანიჭა ჩვენ იესო ქრისტემან განმათავისუფლებელმან ყოველთა კაცთა, ამიტომაც მარადჟამს, ყველგან და ყოველთვის მეცადინეობა ერისა და ქვეყნის განთავისუფლებისათვის წმინდა საქმედ ითვლებოდა, ხოლო საქართველოს სამოციქულო ეკლესია სამშობლოს თავისუფლებისათვის მებრძოლ ყოველ კაცს დიდი ღმერთის საკურთხეველის სიხლოვეს ადგილს უბოძებდა ხოლმე.

პირველქმნილი სიკეთითა და მშვენებით აღსავსე მეფე სოლომონ მეორე ჩვენი ქვეყნისა და ერის თავისუფლების დაცვისათვის მხნედ და შეუდრეკლად ებრძოდა რუსეთის უზარმაზარ, უძლიერეს იმპერიას, რომლის წინაშეც ძრწოდნენ მსოფლიოს მრავალრიცხოვანი ერები.

დედამიწის მეექვსედის მპყრობელი რუსეთის იმპერია ჩვენს კეთილმსახურ მეფე სოლომონ მეორეს ებრძოდა არა ერთი და ორი, არამედ უხანგრძლივესი ათი წლის განმავლობაში - 1801 წლიდან 1810 წლის ჩათვლით. მეფეს გვერით ედგა მთელი ქართველი ერი, მაგრამ უხეშმა ძალამ დათრგუნა ის და მეფე სოლომონმა უცხოობაში დალია სული.

თავისუფლებისმოყვარე ქართველ ერს მარად გააჩნდა თავისი ეროვნული სახელმწიფო.

ერთიანი საქართველოს სახელმწიფოს პირველი მეფის ფარნავაზის შემდგომ სახელოვანი სამეფო სახლი ფარნავაზიანებისა თითქმის ათასსამასი წელი მართავდა საქართველოს, მეფე ადერკი, რომლის დროსაც იშვა ჩვენი მაცხოვარი იესო ქრისტე, მეფე რეგ მართალი, რომელიც ჯერ კიდევ III საუკუნეში აღასრულებდა მაცხოვრის ზოგიერთ მცნებას, მეფე მირიანი - რომლის წყალობით წმიდა ნინოს მიერ გაქრისტიანდა ქართველი ერი. წმიდა მეფე ვახტანგ გორგასალი - ფარნავაზიანთა სამეფო სახლის შვილები იყვნენ. ამ სახელოვანი დინასტიის ნათესავსა და მემკვიდრეს წარმოადგენდა კიდევ უფრო სახელოვანი სამეფო სახლი ბაგრატიონებისა, რომელიც ათას წელზე მეტ ხანს წარმართავდა ქართველთა ცხოვრებას და მათ დროს ჩვენი სამშობლო ბედნიერი იყო.

საქართველო თავისი ერის ბუნებითი კანონების მიხედვით იმართებოდა. ქვეყანა თავისუფალი და დამოუკიდებელი იყო, საჭიროების შემთხვევაში კი მხნედ იბრძოდა თავისუფლებისათვის.

ძველ საქართველოში ხალხი ეკონომიკურად შეძლებული, ეკლესია აყვავებული, ბერი ბერობდა, ერი ერობდა, ქალი ქალობდა, ვაჟი ვაჟობდა, - ამიტომაც „მით იყვის უკედო“ - ამბობდა დიდი ილია მართლის ლელთ ლუნია.

ქართველ ხალხს უყვარდა თავისი მეფეები.

სწორედ ამ დღეებში ჩვენმა წმიდა ეკლესიამ აღნიშნა ხსენება მეფისათვის თავდადებული იოთამ ზედგინიძისა, რომელმაც მეფის სიკვდილს არჩია თავად მომკვდარიყო და თავი დაედო მეფის გადასარჩენად.

საქართველოს თავისუფლების მომსპობი რუსეთის ხელისუფლება ეძებდა მკვლელს, რათა მას მოეკლა მეფე სოლომონ მეორე, მაგრამ ქართველთა შორის მკვლელი ვერ მოძებნეს.

„ქართველები თავიანთ მეფეს ეთაყვანებოდნენ, ამიტომაც არც ერთი ქართველი არავითარ საფასურად მეფეს არ მოკლავს, ისევე თქვენში მოძებნეთ ასეთი მკვლელიო“ - ურჩევდნენ რუს ხელისუფალს.

უფრო მეტიც, ქართველები თავს დებდნენ მეფე სოლომონისათვის, ასე მოხდა თბილისშიც, საიდანაც გამოაპარეს რუსების მიერ შეპყრობილი მეფე და პატივითა და ღირსებით შეხვდნენ ახალციხეში. აქ ის სულკურთხეულ ალექსანდრე ბატონიშვილთან ერთად ეძიებდა გზებს საქართველოს ხსნისათვის.

ჩვენმა დიდმა წინაპრებმა ერთმორწმუნეობის გამო კავკასიის კარი გაუხსნეს უცხო სახელმწიფოს, რომლის ჩინოვნიკებმაც ქალები და ბავშვები უღლის ქვეშ შეყარეს, რამაც მთიულეთი ააჯანყა 1804 წელს, 1812 წლის კახეთის აჯანყების ჩაქრობისას თვით ოთხმოც წელს მიტანებული მონაზონიც არ დაინდეს და სხვებთან ერთად ჩამოახრჩეს, ხოლო ჯარის შესაგებებლად ჯვრით ხელში მდგარი სამღვდელოება ხიშტებზე წამოაგეს, 1820 წლის იმერეთის საეკლესიო აჯანყების მოთავეობისათვის ეპისკოპოსებიც არ დაინდეს, დოსითეოს ქუთათელს ხიშტითა და ცემით სული ამოხადეს, იმავე ხელისუფლებამ ერთი საუკუნის შემდეგ მსგავსადვე მიწაში ცოცხლად დამარხა მიტროპოლიტი ნაზარი, ხოლო ეკლესია-მონასტრები დაანგრია, სამღვდელოება მოსპო. ვითომდა ერთმორწმუნეებმა სინამდვილეში შეარყიეს საფუძველი ქრისტიანობისა და ქართველობა სარწმუნოების მიმართ გააგულგრილეს. ხალხური ლექსიც კი არსებობს, რაჭის სოფელ ფუტიეთში გამოთქმული, რომელიც აუჯანყდა სისასტიკეს - „...მოხვედით ქრისტეს სახელით, მაგრამ გვინგრეთ საყდრები, შებლაღეთ ყოვლად წმიდანი, ჩვენი სალოცავნატები...“, ყოველივე ამას წინასწარ სჭვრეტდა ჩვენი კეთილმსახური მეფე სოლომონ II.

განმეძარცვა მე პირველქმნილი სიკეთე და მშვენებაო, ნაბრძანებია მისი საფლავის ეპიტაფიაში, და, აი, მეფეო შენი საქართველოში ჩამობრძანებით კვლავ გმოსავს ქართველი ერი პირველქმნილი სიკეთით, რომლითაც აღვსილი იყო ბაგრატიონთა სამეფო გვარი.

მოგიხსენოს შენ უფალმა სასუფეველსა თვისსა და საჯოს უფალმან წინააღმდგომნი შენნი.

საუკუნო იყავნ ხსენება შენი ღირსო ნეტარებისაო სამარადისოდ ხსენებულო მეფევე ქართველთა.

ხსენება და კურთხევა შენი.

ის იყო ბოლო მეფე საქართველოსი.

სარჩევი

შესავალი	3
ფარნავაზ მეფე	8
ფარნავაზ მეფე და ქუჯი ერისთავი	8
ქართული საღვთისმსახურო ანბანის ფუძისდება	15
მეფე ადარკი	23
წმიდა ანდრიასა და სხვა მოციქულების ქადაგება საქართველოში	23
რამ მართალი	29
გზა ქრისტიანობისა საუკუნიდან წმიდა ნინომდე	29
წმიდა მოციქულთაწმინდა მირიან მეფე	40
თქმული აბიათარ მღვდელისა, კვართისათვის უფლისა ჩვენისა იესო ქრისტესი	40
თქმული სიდონია დედაკაცისა, რომელმაც იხილა და აღწერა	44
თქმული მისივე ეკლესიის აღშენებისათვის	45
აღმართებისათვის პატიოსნისა ჯვრისა	48
წიგნი, რომელიც მისწერა რომის პატრიარქმა და ბრანჯთა მეფემ ნინოს, მეფე მირიანს და ქართლის ერს	50
წმიდა მოწამე მეფე მირდატი	53
წმიდა კეთილმსახური ვახტანგ მეფე	54
ვახტანგ გორგასლის ცხოვრება	54
საქართველოს საკათალიკოსოს დაარსება	68
წმიდა მეფე არჩილი	84
წმიდა დავითი და კონსტანტინე	86
წმიდა კონსტანტინე ძარტველი	86
წმიდა მოწამე აშოტ კურაპალატი	91
წმიდა დინარ დედოფალი	93
ღირსი ბასილი ქე ბაგრატ III-ისა	94
წმიდა კეთილმსახური მეფე დავით აღმაშენებელი	95
მეფეთ მეფე დავითის ცხოვრება	95
მეფე დავითი - მორჩილი ბერისა	107
რუის-ურბნისის კრება	113
ყივჩალთა ჩასახლება	125
ღირსი დამიანე - დამატრე ყოფილი	131
წმიდა კეთილმსახური თამარ მეფე	132
თამარ მეფის ცხოვრების ქრონიკა	132
ჭყონდიდელი და ათაბაგი	141
წმიდა მეფე დამატრე თავდადებული	152
ქვეყნის ზოგადი მდგომარეობა XIII საუკუნეში	152
სული თავდადებისა	152
მემატიანის მიერ აღწერილი ამბები დედა ღვთისმშობლის მიერ ქართველთა მფარველობის შესახებ	163
მეფე გიორგი ბრწყინვალე	171

წმიდა მეფე ვახტანგ III	176
ქვეყნის ზოგადი მდგომარეობა XV საუკუნეში	176
თავდადება ქრისტესათვის	177
ალექსანდრე მეფე	178
მეფეთ მეფე მონაზონი ალექსანდრე დიდი	178
წმიდა დიდმოწამე ქეთევანი - მნათობი საქართველოსი	184
წმიდა დიდმოწამე ქეთევანი - მნათობი საქართველოსი	184
წმიდა დიდმოწამე ლუარსაბ მეფე	199
წმიდა მეფე ლუარსაბ II	199
მეფე თეიმურაზ I	204
თეიმურაზ მეფის ბრძოლა „ქართველობისათვის“	204
ტყვეთა სყიდვა	219
ლევან II	228
ლევან II დადიანი – „ივერიის ხელმწიფედ“ წოდებული	228
მეფე ვახტანგ VI	234
ბრძოლა „გამოსხნისა“ და „აღდგომისათვის“	234
ვახტანგ VI-ის რუსული ორიენტაცია და მისი კრახი	243
ვახტანგ VI-ისა და მუხრანელ ბაგრატიონთა დიდი ოჯახის მამულიშვილობა	247
საკანონმდებლო შეკრებანი ვახტანგ VI-ის კარზე	253
თეიმურაზ II და ერეკლე II	256
მირონცხებულ მეფეთა ტახტის აღდგენა – „ქართველობის“ გამარჯვება	256
საქართველო „ქართველობის“ გამარჯვების შემდეგ	260
დიდი ლაღატი	264
წმიდა მეფე სოლომონ II	275
საეკლესიო შეკრებები ე.წ. „ცერკოვნი ბუნტი“ ავტოკეფალიის გაუქმების დროს	275
 <i>ბოლოსიტყვა (ეპისკოპოს ანანია ჯაფარიძის სიტყვა წარმოთქმული პანაშვიდისას ეკლესიაში მეფე სოლომონ მეორის ნეშტის ქ. ახალციხიდან გადასვენების შემდეგ) . . . . .</i>	 287

